

ТАД УИЛЯМС

Спомен, Печал и Трън

ВТОРА КНИГА

КАМЪКЪТ НА РАЗДЪЛАТА

Еlegantно платно
на конфликта между
силите на светлината и
силите на мрака

ТАД УИЛЯМС КАМЪКЪТ НА РАЗДЯЛАТА

Превод: Камен Костов

chitanka.info

Еlegantно платно на конфликта между силите на светлината и силите на мрака!

В това обширно, динамично и вълнуващо продължение на „Престолът от драконова кост“ разпръснатите съюзници, които се противопоставят на изменника Елиас, върховния крал на Остен Ард, и на Инелуки, Краля на бурите, си проправят път към Камъка на раздялата в древния, изоставен град Енки-е-Шао'сейе. Момчето Саймън, тролът Бинабик и техните спътници пренасят Трън, един от трите меча, от които зависи разгромяването на силите на злото. След като успява да надживее премеждията, Саймън остава единственият простосмъртен, който прониква в Джао е-Туникай'и, последното убежище на ситите, за да потърси подкрепа от тях. Малка група привърженици придружава принц Джосуа, водач на съпротивата срещу неговия брат Елиас. Те биват предадени от главатаря на номадско племе трингите. Докато Елиас укрепва своята власт с помощта на норните, Кралят на бурите спуска вечна зима върху опустошената земя.

Тад Уилямс ловко преплита всички тези приключения, за да стигне до един епичен и величествен финал.

Посвещавам тази книга на майка ми Барбара Джийн Евънс, заради която силно заобичах Замъка Жабокрек на Кенет Греъм, Голямата гора на Мечо Пух, Графството на Толкин и много други потайни местенца и страни отвъд границите на нашето познание.

Тя ми вдъхна и неугасимия стремеж сам да изследвам непознатото и да споделям откритията си с другите.

Тази книга искам да споделя с нея.

ОТ АВТОРА

Едно от нещата, които ми помогнаха да запазя здрав разум, докато пишех „Камъкът на раздялата“, беше, че никога не бях се занимавал с подобно нещо до този момент. Това беше едва третата книга в писателската ми кариера и всичко за мен беше свършено ново... Другото ми спасение бе, че оставих нещата да се развиват сами за себе си. Началото и края бях намислил сравнително подробно, но действително не ми беше съвсем ясно как ще стигна от първото до последното. Поради това просто се оставих да ме водят героите, очаквайки да разбере какво ще се случи... Тъй че изненадите за мен бяха не по-малко, отколкото ще бъдат за читателя.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

... От всички чезнещи неща,
в мъгливо минало обвити,
нехайно Кронос обеща,
че в думите са сили скрити.
Къде са гордите крале,
о, думи-шутове? — За Бога,
къде са гордите крале?
За смях са грижи и тревоги.
И срича глупав ученик
неразбираеми истории:
умряха гордите крале;
Земята-скитница и тя е
едничка дума само, чута
в космоса, звънтящ в безкрая,
в бленуване, и то за миг.

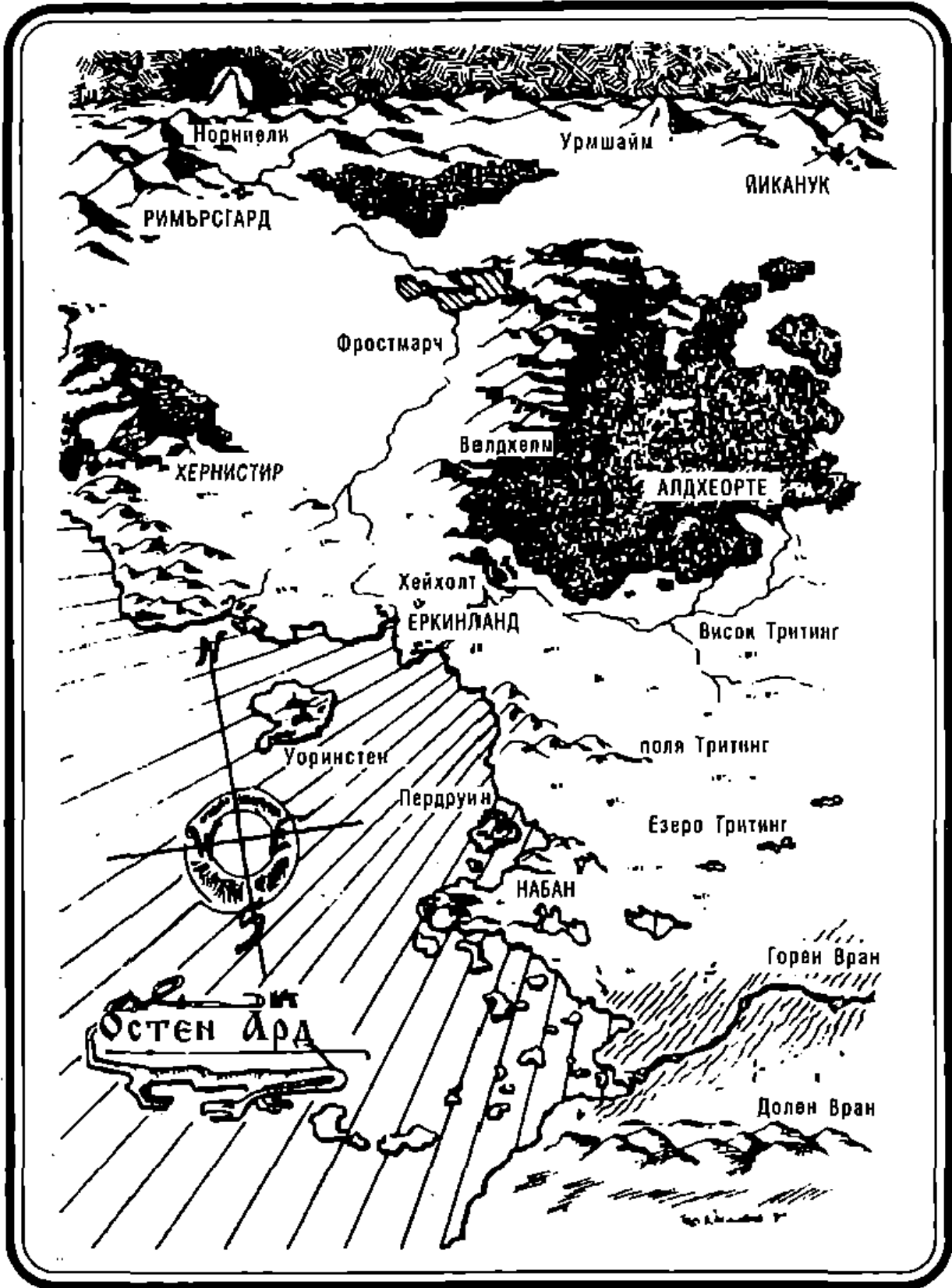
Уилям Бътлър Йейтс
Из „Песента на щастливия пастир“

Задължен съм на Ева Къминг, Нанси Деминг-Уилямс, Пол Хъдспет, Питър Стампфъл и Дъг Вернер. Техните дълбокомислени забележки и предложения поникнаха добре, като понякога даваха доста изненадващи плодове. Освен това, както обикновено, специални благодарности получават смелите ми редактори — Бетси Уолхейм и Шейла Джилбърт — които се трудиха неуморно в дъжд и сняг.

(Между другото, всички гореспоменати са точно хората, които бих искал да имам до себе си, ако някога от засада ме нападнат норни. Това може да се смята за малко съмнителна чест, но е мое право да я окажа всекиму.)

Забележка: В края на книгата има списък на действащите лица и терминологичен речник.

РЕЗЮМЕ НА „ПРЕСТОЛЪТ ОТ ДРАКОНОВА КОСТ“

Хилядолетия наред Хейхолт е принадлежал на безсмъртните сити, но те напуснали величествения замък под яростните удари на човечеството. Хората отдавна управляват тази крепост, както и останалата част от Остен Ард. Престър Джон, владетел на всички човешки народи, е последният ѝ господар и управлява в мир, седнал на Престола от драконова кост.

Саймън, непохватен младеж на четиринадесет години, е един от слугите в Хейхолт. Родителите му са мъртви и единственото му семейство са прислужничките и строгата им наставница Рейчъл Драконката. За да се отърве от кухненските си задължения, Саймън става помощник на доктор Моргенес, ексцентричния учен в замъка, и е предоволен, докато не установява, че Моргенес предпочита да преподава четмо и писмо вместо магьосничество.

Скоро старият крал Джон ще умре и Елиас, по-големият от двамата му сина, се подготвя да наследи трона. Сериозният брат на Елиас Джосуа, наречен Безръкия, жестоко се кара с бъдещия крал за Приратес — скандалния свещеник, който е един от доверените съветници на Елиас. Кавгата между двамата братя е знамение за злото, което ще сполети замъка и страната.

Властването на Елиас започва добре, но настъпва суша и чума покосява народите на Остен Ард. Скоро по пътищата започват да бродят разбойници, а от далечни селца изчезват хора. Нормалният живот в кралството се обърква, поданиците губят вяра в управлението на краля си, но като че ли нищо не безпокои монарха и неговите приближени. Когато се появяват първите признаци на недоволство, Джосуа изчезва — според някои слухове, за да вдигне бунт.

Лошото управление на Елиас предизвиква недоволството на мнозина, включително на Исгримнур, херцог на Римърсгард, и граф Еолаир, посланик на западната държава Хернистир. Дори Мириамел, родната дъщеря на крал Елиас, е притеснена, особено от облечения в алено Приратес, доверения съветник на баща ѝ.

Междувременно Саймън е помощник на Моргенес. Дватамата стават добри приятели, въпреки че Саймън витае в облаците, а докторът отказва да го учи на каквото и да било, което наподобява магия. По време на едно от скитанията си из коридорите на Хейхолт Саймън открива таен проход и за малко не го хваща Приратес. Докато бяга от свещеника, Саймън попада в скрита подземна килия. Там

намира Джосуа — държат го затворен, за да го използват за някакъв ужасяващ ритуал, подготвен от Приратес. Саймън довежда доктор Моргенес и двамата успяват да освободят Джосуа. Завеждат го в покоите на лекаря, откъдето той излиза на свобода по един тунел, който минава под древния замък. Докато Моргенес съобщава с пощенски врабчета на неизвестни свои приятели онова, което се е случило, Приратес и кралската стража идват да арестуват доктора и Саймън. Моргенес загива в битката, но това позволява на Саймън да избяга в тунела.

На крачка от лудостта, Саймън се лута из тъмните галерии под замъка, където са и руините на стария дворец на ситите. Излиза на повърхността в гробището отвъд градската стена и вижда голям огън. Става неволен свидетел на странна сцена: Приратес и крал Елиас участват в ритуал с някакви белолики същества в черни дрехи. Белоликите дават на Елиас меч с ужасна сила, наречен Печал. Саймън побягва.

Животът сред пустошта е почти непоносим. След няколко седмици Саймън е полумъртъв от глад и преумора, но все така далеч от целта си — северния замък на Джосуа, Наглимунд. Младежът отива да проси в една колиба и намира странно същество, хванато в капан — един от ситите. За тази раса се говори, че е легендарна или поне отдавна изчезнала. Стопанинът се връща, но преди да успее да убие безпомощния сит, пада, повален от Саймън. Освободено, съществото изчезва, но изстрелва една бяла стрела по посока на младежа. Нечий глас казва на Саймън да я вземе, защото тя е подарък от ситите.

Дребничкият нов спътник на Саймън е Бинабик — трол, който язди огромна сива вълчица. Той обяснява на Саймън, че просто минавал оттам, но сега щял да го придружи до Наглимунд. Постепенно двамата осъзнават, че са се сблъскали със заплаха, много по-голяма от краля и съветника му. Преследват ги огромни бели хрътки, които носят дамгата на Стормспайк, ужасната планина далеч на север. Саймън и Бинабик вземат със себе си и двама спътници, които спасяват от хрътките. Бегълците намират убежище в горската къща на Гелое, жена, известна като вещица. Гелое казва, че по някакъв начин древните норни, роднини на ситите, са били въввлечени в съдбата на кралството на Престър Джон.

Премеждията продължават и по пътя към Наглимунд. Бинабик е ранен и Саймън и младата прислужница Мария се промъкват през

гората. Напада ги великан и оцеляват само благодарение на появилата се ловна дружина на Джосуа.

Принцът ги отвежда в Наглимунд, където излекуват Бинабик и където става ясно, че Саймън се е забъркал в някакви ужасяващи събития. Скоро Елиас ще обсади замъка на Джосуа. Спътничката на Саймън се оказва принцеса Мириамел, която е пътувала под прикритие — бяга от баща си, защото подозира, че е полудял под влиянието на Приратес. Безброй хора се стичат към Наглимунд и Джосуа, последната им защита от лудия крал.

Докато принцът и съветниците му обмислят предстоящата битка, в залата за съвещания се появява един стар римър — Джарнауга. Той е член на Обществото на свитъка, група просветени хора, сред които са били и учителят на Бинабик и Моргенес. Джарнауга донася още лоши новини: твърди, че Елиас не е единственият враг — че е подпомаган от Инелуки, Краля на бурите, който някога, до смъртта си преди петстотин години, е бил принц на ситите. Сега безтелесният му дух управлява норните — бледите роднини на прокудените сити — в Стормспайк.

Всъщност смъртта на Инелуки е била причинена от смразяващата магия на сивия меч Печал, както и от войната на човечеството срещу ситите. Обществото на свитъка вярва, че Печал е бил даден на Елиас като първа стъпка от някакъв неразбираем план за отмъщение, план, който би подчинил цялата земя на живия мъртвец — Краля на бурите. Единствената надежда идва от една пророческа поема, която казва, че „три меча“ биха могли да спрат магията на Инелуки.

Първият меч е вече в ръцете на врага им Елиас, това е сивият меч Печал. Вторият е римърският меч Минияр, който също някога е бил в Хейхолт, но сегашното му местонахождение е неизвестно. Третият е Трън, черният меч на най-добрия рицар на крал Джон, сър Камарис. Джарнауга и някои други смятат, че са го проследили до едно място далеч на север. Тази слаба надежда подтиква Джосуа да изпрати Бинабик, Саймън и няколко войници да търсят Трън, въпреки че Наглимунд се подготвя за обсада.

Назряващият конфликт засяга и други. Принцеса Мириамел, раздразнена от опитите на чичо си Джосуа да я предпази, избягва предрешена от Наглимунд заедно със загадъчния монах Кадрах — надява се да стигне до Южен Набан и да осигури помощ за Джосуа от роднините си там. По настояване на Джосуа старият херцог Исgrimнур

тръгва след нея, за да я спаси. Тиамак, млад учен от Вран, който живее в едно тресавище, получава странно съобщение от Моргенес — в него се предсказват предстоящите лоши времена и се наемква, че Тиамак също ще играе някаква роля. Мейгуин, дъщеря на краля на Хернистир, безпомощно наблюдава как семейството и държавата ѝ са въввлечени във войната от крал Елиас.

Саймън, Бинабик и спътниците им попадат в засада, заложена им от Инген Джегер, ловец от Стормспайк. Спасяват се само благодарение на повторното появяване на Джирики — сита, когото Саймън е спасил. Когато разбира, че са тръгнали да търсят Трън, Джирики решава да ги придружи до планината Урмшайм, легендарното убежище на един от великите дракони.

Докато Саймън и другарите му стигнат планината, крал Елиас и армията му вече са обсадили замъка на Джосуа. Въпреки че първите няколко атаки са отблъснати, защитниците претърпяват големи загуби. Накрая силите на Елиас, изглежда, се оттеглят и прекратяват обсадата, но още преди обитателите на крепостта да имат време да празнуват, някаква странна буря се появява на северния хоризонт и се приближава към Наглимунд. Тази буря е покривалото, под което се придвижва армията от норни и великани на Инелуки. Започва ужасно клане. Джосуа и няколко души успяват да избягат от руините на замъка. Преди да влезе в гората, принцът проклина Елиас за безскрупулната му сделка с Краля на бурите и се заклева, че ще си върне короната на баща им.

Саймън и придружителите му се катерят по Урмшайм и стигат до величествен замръзнал водопад. Там, в една подобна на гробница пещера, намират Трън. Но точно в този момент Инген Джегер и войниците му се появяват отново и ги нападат. Звучите от битката събуждат белия дракон Игджарджук, който от векове дреме под леда. И двете страни дават много жертви. Единствено Саймън остава на крака и когато гигантският червей го напада, младежът вдига Трън и замахва. Парещата черна кръв на дракона се излива върху него и той пада безчувствен.

Събужда се в една пещера в Ийканук. Джирики и Хейстън, един от еркинландските войници, се грижат за него. Трън е спасен, но Бинабик е затворник. Затворник е и римърсгардецът Слудиг. И двамата имат смъртни присъди. Лицето на Саймън е белязано от кръвта на дракона и голям кичур от косата му е побелял. Джирики кръщава

младежа Снежния кичур и му казва, че за добро или за зло, е белязан
завинаги.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Вятърът свистеше покрай празните кули и виеше като хиляди прокълнати души, които молят за милост. Въпреки лютия студ, който бе изсмукал въздуха от някога силните му дробове и бе изсушил и разранил лицето му, брат Хенгфиск до известна степен се радваше на вихъра.

Да, така щяха да стенат всички грешници, които се надсмиваха над предупрежденията на Майката Църква — включително, за съжаление, и някои от по-малко непреклонните му братя хоудрундци. О, как щяха да ридаят пред Божия справедлив гняв, как щяха да молят за милост, когато вече щеше да е твърде, твърде късно...

Удари коляното си в един откъртен от стената камък, строполи се в снега и от напуканите му устни се изтръгна стон. От очите му бликнаха сълзи и веднага замръзнаха по страните му. Може би точно това го изправи на крака и той отново закуцука нагоре.

Главният път, който се изкачваше през град Наглимунд към замъка, бе покрит със сняг. Къщите и магазините от двете страни бяха завити с дебел килим мъртвешко бяло и изглеждаха празни като черупки на отдавна загинали мекотели. По целия път нямаше нищо — само Хенгфиск и снега.

Посоката на вятъра се промени, а с нея и звукът откъм кулите. Монахът погледна нагоре с насълзените си очи и отново наведе глава. Продължи да се тътри в тъмния следобед, стъпките му отекваха като почти недоловим акомпанимент на барабани във воя на вятъра.

„Не ме учудва, че всички са отишли в крепостта“. Той потрепери. Навсякъде около него зееха грозните черни дупки на стени и покриви, поддали под натиска на снега. Но в самия замък, защитени от камък и дебели греди, там всички сигурно бяха спокойни. Сигурно горяха огньовете и десетки весели зачервени лица — лица на грешници, пренебрежително си припомни той, лица на проклети, безсрамни грешници — щяха да се струпат около него и да се чудят как е извървял целия този път през разбеснялата се буря.

„Сега сме ювен, нали?“ Толкова ли беше отслабнала паметта му, че да не може да си спомни кой месец е?

Разбира се, че беше ювен. Преди две пълни луни беше пролет — малко хладна може би, но това не можеше да стресне един римър като Хенгфиск, израсъл в студения север. Обаче нали точно това бе необичайното — че е толкова студено, че прехвърча сняг и има поледица през ювен — първия месец на лятото.

А брат Лангриан сам бе отказал да напусне абатството, дори след всичко, което бе направил Хенгфиск, за да го излекува. „Това е нещо повече от лошо време, братко — каза Лангриан, — това е проклетие над целия Божи свят. В нашето време, Денят на Отсъждането дойде в нашето време“.

Е, щом Лангриан бе предпочел да остане сред изгорелите останки от абатството на свети Хоудрунд и да яде ягоди и каквото друго успее да намери в гората — нека. Но пък какви плодове можеше да има в този ненавременен студ? Брат Хенгфиск не беше глупав. Естествено, че трябваше да дойде в Наглимунд. Старият епископ Ейнодис щеше да го посрещне добре. Висшият духовник щеше да се възхити на способността на Хенгфиск да забелязва подробности, на разказите му за необичайните случки в абатството и за нечовешкия студ. Щяха да го посрещнат, да го нахранят, да му задават въпроси, да го поканят да седне до огъня...

„Но те със сигурност знаят за студа, нали?“ — помисли си Хенгфиск, докато се загръщаше по-плътено със заскреженото си расо. Вече беше току под стената на замъка. Да, трябваше да знаят за снега и за всичко останало. Нали затова се бяха изнесли от града и бяха отишли в замъка? Нали точно проклетото, отвратително време бе прогонило пазачите от стените? Нали?

Той се изправи и с болезнен интерес се загледа в купчината покрити със сняг отломки — доскоро голямата порта на Наглимунд. Огромните колони и каменните блокове лежаха овъглени под преспите. Пробивът в стената бе достатъчно голям, за да минат цели двадесет Хенгфисковци, застанали рамо до рамо.

„Виж ти как са запуснали всичко! О, те ще пицят, когато настъпи часът на възмездието, ще пицят и ще страдат и няма да има прошка. Всичко да запуснат — портата, града, времето...“

Някой трябваше да бъде наказан за тази небрежност. Без съмнение на епископ Ейнодис не му бе лесно да напътства толкова непослушни хора в правата вяра. Хенгфиск щеше да е предоволен да помогне на добрия старец да проповядва на тези кръшкачи. Първо огън и топла храна, след това — малко манастирска дисциплина. И нещата скоро щяха да се оправят...

Хенгфиск пристъпваше внимателно през отломките.

Проблемът беше, както бавно осъзна монахът, че всичко бе някак... красиво. Земята зад портата бе покрита с нежна пелена сняг, подобна на няколко пласта паяжина. Слънцето, показало се малко преди залез, засипваше с реки от блед огън заскрежените кули и покритите с лед стени и дворове.

Воят на вятъра бе малко по-тих тук, в замъка. Хенгфиск постоя доста дълго, объркан от неочакваната тишина. Снегът започваше да потъмнява — слабото слънце се скриваше зад стените. Тъмни лилави сенки се спотайваха в ъглите и буквално се протягаха към порутените кули. Вятърът утихна, заприлича на котешко мяукане и изненаданият монах бе принуден да наведе глава в знак на нямо примирение.

Празен. Наглимунд бе празен, без жива душа, която да посрещне изнурения странник. Бе изминал десетки левги през бурната бяла пустош, за да стигне до град, който бе мъртъв като камък.

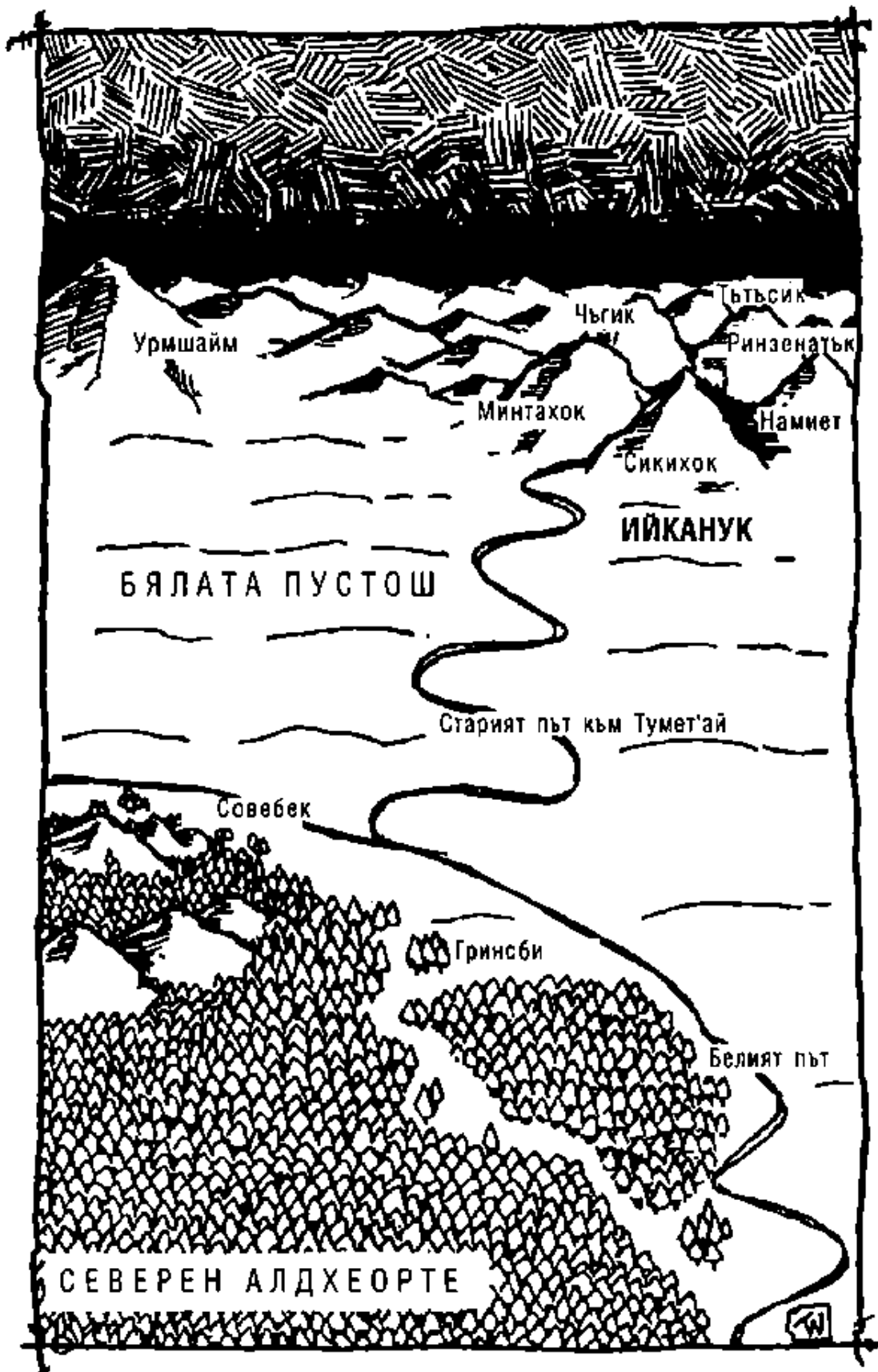
Но ако наистина бе така... какви бяха тези бледи светлинки, които примигваха зад прозорците по кулите?

И какви бяха тези фигури, които се приближаваха към него през двора и се движеха по снега като летящ пух?

Сърцето му затупка. Отначало, като видя красивите им студени лица и светлата им коса, ги бе помислил за ангели. Сега обаче забеляза усмивките им и безмилостния блясък в черните им очи. Обърна се и се опита да побегне.

Норните го хванаха и го отнесоха в подземията на изоставения замък, дълбоко под тъмните, покрити с лед кули и непрестанно примигващите светлинки. И когато новите господари на Наглимунд зашепнаха с тихите си мелодични гласове, писъците на монаха заглушиха дори звуците на виещия вятър.

ПЪРВА ЧАСТ
ОКОТО НА БУРЯТА

1. МУЗИКАТА НА ВИСОЧИНИТЕ

Дори в пещерата, където пукащият огън изпращаше сивите си пръсти дим към дупката в каменния покрив, а червената му светлина подскачаше по изобразените върху стените виещи се змии и животни с бивни и изпъкнали очи, студът все така се впиваше в плътта на Саймън. Докато се носеше на границата на трескавия сън през дневния светлик и студа на нощта, той се чувстваше така, сякаш в него се образува буца сив лед, вкочанява крайниците му и го изпълва със скреж. Чудеше се дали някога ще успее да се стопли.

За да избяга от студената пещера и от болното си тяло, Саймън се разхождаше из Страната на сънищата, безпомощно преминаваше от една фантазия в друга. Много пъти си мислеше, че се е завърнал в Хейхолт, в родния си замък, както той бе изглеждал някога, но никога вече нямаше да изглежда — с огрени от слънцето ливади, сенчести кътчета и потайни скривалища — най-хубавият дом на света, изпълнен с глъчка, цветове и музика. Отново се разхождаше в градината, а вятърът, който пееше пред неговата пещера, пееше и в съня му — подухваше между листата и разклащаше нежните клонки на живия плет.

По време на един странен сън той като че ли се върна в покоите на доктор Моргенес. Кабинетът на доктора бе на върха на една висока кула, облаци преминаваха покрай сводестите прозорци. Старецът се носеше заплашително над една голяма отворена книга. Имаше нещо страшно в мълчанието и съсредоточеността на доктора. Като че ли Саймън въобще не съществуваше за него — така се бе вторачил ученият в грубите изображения на три меча върху разтворените страници. Саймън отиде до прозореца. Чуваше въздишките на вятъра, макар да не можеше да усети и следа от полъх. Погледна надолу към двора. Оттам го гледаше с ококорените си сериозни очи едно тъмнокосо момиченце. То вдигна ръка, като че ли да го поздрави, след което изведнъж изчезна. Кулата и претърпаната стая на Моргенес започнаха да се разтапят пред погледа на Саймън, да се отдръпват като водата при отлив. Последен изчезна самият старец. Но дори и докато

избледняваше като сянка, Моргенес все така не вдигна очите си към Саймън. Вместо това възлестите му ръце опипваха книгата, като че ли безспир търсеха отговори. Саймън го повика, но светът бе станал студен и мрачен, изпълнен с кълбеста мъгла и сцени от други сънища...

Той се събуди, както и много други пъти от Урмшайм насам. Беше нощ, пещерата бе тъмна, а Хейстън и Джирики лежаха до покритата с руни каменна стена. Еркинландецът спеше свит на кълбо под наметалото си, с брадичка опряна на гърдите. Ситът се вглеждаше в нещо, скрито в шепата на дългопръстата му ръка. Изглеждаше вгълбен. Очите му блещукаха, като че ли онова, което държеше, отразяваше последните вългени на огъня. Саймън се опита да каже нещо — имаше нужда от топлина, от гласове — но сънят го притисна отново.

„Вятърът е толкова силен...“

Вятърът стенеше в планинските проходи така, както и покрай върховете на кулите на Хейхолт... както и през кулите на Наглимунд.

„Толкова тъжен... Вятърът е толкова тъжен...“

Скоро Саймън заспа пак. Пещерата бе тиха, с изключение на едва доловимото дишане и самотната музика на височините.

Беше си дупка, но от нея ставаше много добър затвор. Навлизаше двадесет лакътя надолу в каменното сърце на планината под връх Минтахок, толкова широка, че двама души или четири трола можеха да легнат на дъното ѝ. Стените бяха като полирани от най-добрия скулптор до такава степен, че дори паяк би се затруднил да си намери място, на което да стъпи. На дъното бе тъмно, студено и влажно, като в специално направено подземие.

Въпреки че луната грееше високо над снежните върхове, само няколко лъча достигаха до дъното на ямата и успяваха да докоснат, но не и да осветят, две неподвижни сенки. От много време бе така — бледата луна, или Седа, както я наричаха троловете, единственото движещо се нещо на света, се местеше бавно през черното поле на небето.

Нещо помръдна на ръба на ямата. Една малка фигура се наведе над ръба и се вгледа надолу в гъстите сенки.

— Бинабик — обади се приведената фигура на гърления език на троловете, — Бинабик, чуваш ли ме?

Дори ако някоя от сенките на дъното беше чула гласа, не се чу никакъв отговор. Накрая фигурата при отвора на каменния кладенец проговори отново:

— Девет пъти по девет дни, Бинабик, твоето копие стоя пред входа на пещерата ми и аз те чаках.

Тези думи бяха изговорени някак напевно, като в ритуал, но гласът потрепери несигурно и млъкна за момент, преди да продължи:

— Чаках и виках името ти в Долината на ехото. Нищо не достигаше до мен, освен собствения ми глас. Защо не се завърна да вземеш копието си?

Отдолу все така не долиташе отговор.

— Бинабик? Защо не отговаряш? Дължиш ми поне това, не мислиш ли?

По-голямата от двете сенки на дъното се размърда и един лунен лъч се отрази от светли сини очи.

— Какво е това тролско скимтене? Не стига, че хвърляте човек, който никога нищо лошо не ви е сторил, в някаква дупка, а трябва на всичко отгоре да идвате и да крещите безсмислените си фрази, докато се опитва да спи!

Приведената фигура за момент замръзна като уплашен елен, изненадан от светлината на фенер, после се стопи в нощта.

— Уф! — Римъргардецът Слудиг отново се уви във влажната си наметка. — Не знам какво се опитваше да ти каже този трол, Бинабик, но народът ти ми пада в очите, след като идва да се подиграва с теб... а и с мен, въпреки че не се изненадвам, че всички мразите целия ми вид.

Тролът до него не каза нищо, само го гледаше с тъмните си разтревожени очи.

— Но, Джирики, не можеш да си тръгнеш! — Саймън седеше на ръба на сламеника си, увит с одеяла в опит да се предпази от пронизващия студ. Заскърца със зъби, за да не припадне — не бе ставал често, откакто се бе събудил преди пет дни.

— Трябва — отговори ситът с наведени очи, като че ли не можеше да устои на умоляващия взор на Саймън. — Вече изпратих Сиджанди и Ки'ушапо напред, но собственото ми присъствие е

наложително. Няма да си тръгна още ден или два, Сеоман, но това е най-дългият период, за който мога да отлагам задълженията си.

— Трябва да ми помогнеш да освободя Бинабик! — Саймън вдигна краката си от студения каменен под и ги зави. — Нали каза, че троловете ти вярват. Накарай ги да освободят Бинабик. След това всички ще си тръгнем заедно.

Джирики въздъхна тежко и каза почти нетърпеливо:

— Не е толкова просто, млади Сеоман. Нямам нито правото, нито властта да накарам кануките да направят каквото и да било. Освен това ме чакат и други отговорности и задължения, които ти не можеш да разбереш. Единствената причина да остана толкова дълго бе, че исках да те видя отново на крака. Вуйчо ми Кендхараджа'аро отдавна е в Джао е-Тинукай'и и задълженията ми към дома и роднините ме зоват да го последвам.

— Зоват те? Но нали си принц!

Ситът поклати глава.

— Думата не означава едно и също в моя език и в твоя, Сеоман. Аз наистина съм от управляващия род, но не заповядвам на никого и не управлявам никого. За щастие не ме и управляват... освен за определени неща и в определени времена. Родителите ми са обявили, че сега е такова време. — Саймън си помисли, че долавя в гласа на Джирики отсянка на гняв. — Но ти не се безпокой. Двамата с Хейстън не сте затворници. Кануките ви уважават и ще ви позволят да продължите пътя си, когато пожелаете.

— Но аз няма да си тръгна без Бинабик. — Саймън мачкаше завивката между пръстите си. — А също и без Слудиг.

Една малка тъмна фигура се появи на входа и учтиво се покашля. Джирики погледна през рамо и кимна. Старата жена пристъпи напред и постави в краката на Джирики димящо гърне. След това бързо измъкна изпод широкия си овчи кожух три купички и ги подреди в полукръг. Въпреки че късите ѝ пръсти работеха бързо и набръчканото ѝ обло лице бе безизразно, Саймън забеляза сянка на страх, когато очите ѝ се повдигнаха и срещнаха неговите. Щом свърши, тя бързо излезе от пещерата — изчезна зад покривалото на вратата толкова тихо, колкото се бе и появила.

„От какво ли се страхува? — запита се Саймън. — От Джирики? Но Бинабик каза, че кануките и ситите винаги са се разбирали“.

Изведнъж помисли за себе си. Двойно по-висок от тролите, червенокос, лицето му обрасло с първата брада — а също и слаб като тояга, но понеже бе увит в одеяла, старата жена не би могла да го знае. По какво ли би го различило населението на Ийканук от толкова омразните им римърсгардци? От друга страна, нали народът на Слудиг воюваше с тях от векове.

— Ще го опиташ ли, Сеоман? — попита Джирики и си наля от горещата течност. — Виж, дали са купичка и за теб.

Саймън протегна ръка.

— Това още супа ли е?

— Кануките го наричат ака или както ти би казал — чай.

— Чай! — Саймън нетърпеливо пое купичката. Джудит, главната готвачка в Хейхолт, много обичаше да пие чай. В края на дългия работен ден сядаше с голяма чаша на масата и кухнята се изпълваше с аромата на запарени билки, събрани от южните острови. Когато бе в добро настроение, даваше и на Саймън да опита. Усирис, как му липсваше родният дом!

— Никога не съм си мислил... — започна той и отпи голяма глътка, само за да я изплюе секунда по-късно в пристъп на кашлица. — Какво е това? Не е чай! — Той се задави.

Джирики може и да се усмихваше, но това бе невъзможно да се каже със сигурност, понеже бе вдигнал купата към лицето си и отпиваше бавно.

— И все пак е чай. Кануките естествено използват различни билки от вас, Судхода'я. Как би могло да е иначе, след като почти не търгуват с вас?

Саймън обърса устните си и направи гримаса.

— Но това е солено! — Помириса купичката и се смръщи още повече.

Ситът кимна и отпи отново.

— Да, слагат му сол. А също така и масло.

— Масло!?

— Чудни са обичаите на различните внуци на Мезумийру — заяви Джирики тържествено, — безкрайно е разнообразието им.

Саймън с отвращение остави купичката на земята.

— Масло? Усирис да ми е на помощ, ама че ужас!

Джирики спокойно допи чая си. Споменаването на Мезумийру напомни на Саймън за приятеля му трол, който бе пял за Лунната жена една вечер в гората. Настроението му се влоши още повече.

— И все пак какво ще направим за Бинабик? Ще правим ли нещо въобще?

Джирики вдигна спокойните си котешки очи.

— Ще имаме възможността да се изкажем в негова полза утре. Още не съм разбрал какво е прегрешил. Не са много кануките, които говорят други езици освен своя — приятелят ти е наистина необичаен трол, а и аз не говоря техния много добре. Освен това те не обичат да споделят мислите си с чужденци.

— Какво ще става утре? — попита Саймън и се зави с одеялата. Главата му туптеше. Защо трябваше да се чувства толкова слаб?

— Ами... нещо като съд, предполагам. Там, където управляващите изслушват и решават.

— И ние ще се изкажем в полза на Бинабик?

— Не, Сеоман, не е така — благо отвърна Джирики. За момент някакво странно изражение премина по иначе безизразното му лице. — Ние ще бъдем там, защото ти се срещна с Дракона на планината... и оживя. Владетелите на кануките искат да те видят. Не се и съмнявам, че престъпленията на приятеля ти също ще бъдат обсъдени там, пред целия му народ. Сега си почини, имаш нужда от това.

Джирики стана и протегна фините си крайници; главата му се движеше по особен, смущаващо нечовешки начин; очите му бяха фиксирани в празното пространство. Саймън почувства как по цялото му тяло преминават тръпки, последвани от непреодолима умора.

„Драконът!“ — помисли си той замаяно, с чувство на ужас или може би почуда. Той бе видял дракон! Той, Саймън, кухненският слуга, безделникът, който витаеше в облаците, бе замахнал с меч срещу дракон и бе оживял — дори и след като парещата кръв на чудовището го бе заляла! Също като в приказките!

Погледна искрящия в черно Трън, който бе опрян на стената, дебнец като красива и смъртоносна змия. Дори Джирики не искаше да го пипа, нито да говори за него — любезно бе отклонил всичките въпроси на Саймън относно това каква магия може да тече като кръв през странния меч на Камарис. Ледените пръсти на Саймън се вдигнаха до все още болезнения белег, прекосяващ лицето му. Как

въобще бе посмял един прост слуга като него да вдигне нещо толкова могъщо?

Затвори очи. Усещаше как огромният и неприветлив свят бавно се върти под него. Чу стъпките на Джирики да се отправят към входа на пещерата и лекото шумолене на покривалото, когато ситът излезе. След това сънят го надви.

Саймън сънуваше. Лицето на малкото тъмнокосо момиче отново изплува пред него. Чертите ѝ бяха детски, но сериозните ѝ очи — стари и дълбоки като кладенец в изоставен храм. Тя като че ли искаше да му каже нещо. Устата ѝ се движеше беззвучно и докато се отдалечаваше през мътните води на съня му, на Саймън му се стори, че за момент успява да чуе гласа ѝ.

Сутринта се събуди и видя над себе си Хейстън. Зъбите на войника бяха оголени в мрачна усмивка, а в брадата му проблясваха кристалчета топящ се сняг.

— Време е да ставаш, млади момко. Много неща има да стават днес, много неща.

Макар че се чувстваше немощен и че му отне доста време, Саймън успя да се облече сам. Хейстън му помогна с ботушите, които той не бе обувал, откакто се бе събудил в Ийканук. Саймън ги усещаше като дървени, а и дрехите му дращеха странно чувствителната му кожа, но все пак се почувства по-добре благодарение на това, че е прав и облечен. Разходи се внимателно из пещерата, докато не започна отново да се чувства двуного същество.

— Къде е Джирики? — попита Саймън, докато се загръщаше с наметалото.

— Вече тръгна. Но ти не се безпокой — ако не можеш да вървиш, ще те нося, какъвто си кльоцав.

— Донесоха ме тук, но това не значи, че винаги ще трябва да ме носят. — В гласа на Саймън се прокрадна неочаквана студенина.

Едрият еркинландец захихика, без да се обижда:

— И аз ще съм по-доволен, ако вървиш сам, момче. Троловете правят много тесни пътечки. Нямам желание да нося никого.

Саймън трябваше да спре за момент на входа, за да свикне със светлината — отблясъците на снега, въпреки облачното време, бяха

почти непоносими за очите му.

Стояха на широка каменна площадка, която се простираше поне на двадесет лакътя пред входа на пещерата и вече по-тъсна, продължаваше наляво и надясно по склона на планината. Саймън виждаше ивиците дим от други пещери по цялото ѝ протежение, докато тя не се загубеше зад извивките на планината. Имаше подобни пътеки на склона над главите им, редица след редица нагоре по билото. От по-високите пещери се спускаха стълби, а на многото места, където теренът не позволяваше на пътеките да се свържат, минаваха мостове, които изглеждаха направени от кожени ремъци. Като се вгледа, Саймън видя малките, облечени в кожи фигурки на деца кануки да щъкат по тези крехки опори: подскачаха небрежно, макар че едно падане би означавало сигурна смърт. Стомахът му се сви от тази гледка, така че той се обърна с гръб към планината.

Пред него се простираше огромната долина на Ийканук; по-нататък каменните съседи на Минтахок се издигаха от мъгливите дълбини чак до сивите снегоносни облаци. По-далечните върхове бяха като малки черни точки. Миниатюрни фигурки, едва видими през тъмната долина, се суетяха по виещите се между билата пътеки.

Три трола, прегърбени на седлата, идваха по пътеката, яхнали рунтави овни. За да се махне от пътя им, Саймън бавно отиде към ръба на площадката и спря само на няколко стъпки от него. Погледна към дъното на пропастта и усети, че му се повдига, както на Урмшайм. Склонът на планината, тук-там прошарен от преплетени вечнозелени растения, рязко се спускаше надолу, пресечен от още повече свързани със стълби площадки точно като тази, на която стоеше и той. Забелязал внезапната тишина, Саймън се обърна и потърси с поглед Хейстън.

Тримата ездаци бяха спрели на средата на широката пътека и с учудване зяпаха Саймън. Хейстън, почти скрит в сянката на пещерата, му изкозирува подигравателно над главите на троловете.

Двама от ездачите имаха редки бради. И тримата носеха огърлици от едри мъниста с цвят на слонова кост върху дебелите си палта. Държаха богато украсени копия със завити като на овчарски геги краища — явно ги използваша, за да подкарват рогатите си ездитни животни. Всички бяха по-високи от Бинабик — няколко дни в Ийканук бяха убедили Саймън, че приятелят му е много дребен за трол. Тези тримата изглеждаха и доста по-примитивни и опасни от

Бинабик. Бяха добре въоръжени и със свирепи лица, заплашителни въпреки дребния им ръст.

Саймън зяпаше троловете. Те му отвърщаха със същото.

— Всички са чували за тебе, Саймън — избоботи Хейстън. Тримата ездаци вдигнаха глави, стреснати от силния му глас. — Но все още никой не те е виждал.

Троловете тревожно изгледаха високия еркинландец, след което примляснаха и забързаха към завоя.

— Даде им повод за клюки — подсмихна се Хейстън.

— Бинабик ми разказваше за дома си — каза Саймън, — но ми беше трудно да разбере какво искаше да каже. Нещата никога не са такива, каквито си мислиш, че ще са, нали?

— Само добрият Усирис знае всички отговори. А сега, ако искаш да видиш малкия си приятел, по-добре да тръгваме. Ходи внимателно и не толкова близо до ръба, така да се каже.

Двамата бавно вървяха надолу по виещата се пътека, която ту се стесняваше, ту се разширяваше. Слънцето бе високо, но бе скрито зад няколко саждивочерни облака. Хапещ вятър помиташе лицето на Минтахок. Върхът някъде горе бе покрит с бял лед, също както и високите върхове оттатък долината, но тук, на тяхната височина, не бе валяло толкова сняг. Имаше няколко дълбоки преспи на пътеката, доста други до пещерните входове, но сухи скали и гола земя също се забелязваха във всички посоки. Саймън не знаеше дали е нормално за Ийканук да има толкова сняг през първите дни на месец тиагар, но беше сигурен, че снегът и суграшицата са му омръзнали до смърт. Всяка снежинка, попаднала в очите му, бе равнозначна на обида, а белязаната плът на брадичката и бузата го болеше ужасно.

Вече бяха излезли от частта на планината, която изглеждала населена, и наоколо не се виждаха много тролове. Тъмни силуети надничаха през дима на някои от отворите на пещерите. Други две групи ездаци ги задминаха, като се забавиха само за да ги позяпат и после си продължиха по пътя.

Подминаха няколко деца, които си играеха в една преспа. Малките тролчета, малко по-високи от коляното на Саймън, бяха навлечени с дебели кожени палта и панталони — приличаха на малки кръгли таралежи. Когато двамата човеци минаха покрай тях, те се

ококориха и високата им гълчава за момент затихна, но не побягнаха, нито показаха какъвто и да било признак на страх. Саймън хареса смелостта им, помахаша им и им се усмихна, като внимаваше за болката в устата си.

Пътеката зави и ги отведе от северната страна на планината. Шумът от обитателите на Минтахок изчезна напълно и бяха сами с гласа на вятъра.

— Хм, нещо не ми харесва тук — каза Хейстън.

— Какво е това? — Саймън посочи нагоре по склона. На една каменна площадка високо над главите им се издигаше странна яйцевидна постройка, направена от внимателно подредени блокове сняг. Блещукаше едва забележимо, оцветена в розово от косите лъчи на слънцето. Пред нея стояха редица безмълвни тролове, здраво стиснали копия. Лицата им гледаха строго изпод качулките.

— Не сочи, момко — каза Хейстън и внимателно свали ръката на Саймън. Дали няколко от пазачите не погледнаха надолу? — Това е нещо важно, Джирики ми каза. Наричат го Снежната къща. Много са развълнувани заради нея точно сега. Не знам защо... а и не искам да знам.

— Снежна къща? Живее ли някой в нея? — Саймън пак се зазяпа нагоре.

Хейстън поклати глава.

— Джирики не каза.

— А ти много ли си говорил с Джирики, откакто сме тук? Искам да кажа, след като не можеше да говориш с мен?

— Ами да — отвърна Хейстън, после изведнъж млъкна. — Всъщност не чак толкова. Той като че ли винаги... мисли за нещо голямо, нали разбираш? Нещо важно. Обаче е добър, посвоему. Не точно като човек, ама иначе не е лош.

И след още едно кратко замисляне добави:

— Не е каквото си мислех, че ще е едно приказно същество. Говори като нормален човек. — На устните му се появи усмивка. — И има много добро мнение за тебе, определено. По начина, по който говори, човек може да помисли, че ти дължи пари.

Хейстън захихика.

Ходенето бе дълго и уморително за неукрепналия Саймън. Въпреки че Хейстън го подкрепяше за лакътя всеки път, когато

залитнеше, Саймън вече бе започнал да се чуди дали ще успее да направи и крачка повече. Накрая стигнаха едно голо петно по средата на пътеката — като камък наред река — и се озоваха пред голямата пещера на Ийканук.

Огромната дупка, поне петдесет крачки от единия до другия край, зееше като уста, готова да произнесе някаква тържествена присъда. Навътре се виждаха няколко огромни обрулени от вятъра статуи — прегърбени под тежестта на покрива, сиво-жълти, почти като изгнили зъби, човекоподобни фигури с кръгли коремчета. Облите им глави бяха украсени с овнешки рога, а от устите им стърчаха големи бивни. Бяха толкова обрулени от лошото време през вековете, че лицата им почти бяха загубили чертите си. Стреснатият Саймън си помисли, че изглеждат по-скоро незавършени, отколкото древни — като че ли дори и в този момент те се създаваха от първичния камък.

— Чидсик уб Лингит — обади се един глас зад гърба му. — Къщата на предшественика.

Саймън подскочи от изненада и се обърна. Джирики стоеше до него и гледаше нагоре към слепите каменни лица.

— Откога си тук? — Саймън се засрами, че е бил изненадан така. Отново обърна глава към входа. Кой би могъл да предположи, че малките тролове са издълбали толкова огромни пазачи?

— Излязох да те посрещна. Здравей, Хейстън.

В отговор пазачът изръмжа и кимна. Саймън отново се зачуди как са се развили отношенията между еркинландеца и сита по време на дългото му боледуване. Понякога дори на него му беше много трудно да разговаря с потайния и загадъчен принц Джирики. Как ли изглеждаха нещата за откровен войник като Хейстън, който не бе свикнал като Саймън на влудяващите намеци на доктор Моргенес?

— Тук ли живее кралят на троловете? — попита той високо.

Джирики кимна и каза:

— А също и кралицата на троловете. Въпреки че на канукски не ги наричат крал и кралица. По-точно би било да се каже Пастира и Ловджийката.

— Крале, кралици, принцове и нито един от тях не е това, което се нарича — промърмори Саймън. Беше уморен и му беше студено. — Защо пещерата е толкова голяма?

Ситът се засмя тихо. Бледолилавата му коса се развяваше от острия вятър.

— Защото ако беше по-малка, млади Сеоман, без съмнение щяха да са намерили друга пещера, която да замести тази като Къща на предшественика. Сега трябва да влезем — и не само за да избегнеш студа.

Джирики ги поведе навътре, между двете централни статуи, към някаква примигваща жълта светлина. Докато минаваха между наподобяващите колони крака, Саймън погледна нагоре към безоките лица над големите каменни кореми и си припомни думите на своя учител Моргенес.

Докторът казваше, че никой никога не знае какво ще му се случи. Непрекъснато повтаряше: „Не разчитай твърде много на очакванията си“. „Кой би си помислил, че един ден ще видя подобни неща и ще преживея такива приключения? Никой не знае какво ще му се случи...“

Студенина сви стомаха му. Докторът, както и в много други случаи, бе казал самата истина.

Огромната пещера беше пълна с тролове, а въздухът бе наситен със сладко-киселата миризма на мазнини. Горяха безброй жълтеникави светлинки.

Навсякъде из каменната тронна зала, в ниши по стените или на самия под, блещукаха малки съдове с мазнина. Стотици такива лампи с плаващи в тях фитили, подобни на нежни бели червеи, правеха пещерата много по-светла от сивия ден навън. Облечени в кожи кануки, цял океан от чернокоси глави, изпълваха залата. Малки деца лежаха по гръб като чайки, носещи се невъзмутимо по водата.

Един голям скален остров се извисяваше наред морето от тролове. Там, на издигната каменна платформа, сред огнено езеро седяха две малки фигурки.

Всъщност, както Саймън забеляза малко по-късно, не беше точно езеро от чист огън, а плитък ров, издълбан в сивата скала от всички страни и запълнен със същата горяща мазнина, която поддържаше и лампите. Двете фигури в средата на огнения обръч бяха полегнали една до друга в нещо като хамак от изкусно обработена кожа, свързан с каиши за рамка от кост. Лежаха съвсем неподвижно сред купчината

бели и червеникави кожи. Очите им блестяха от кръглите им спокойни лица.

— Тя е Нънууика, а той е Уамманак, това са господарите на кануките... — тихичко каза Джирики.

Още докато ситът говореше, едната от малките фигури махна с извитата си тояга и множеството се раздели на две, сгъстявайки се още повече. От каменната платформа до мястото, където стояха Саймън и придружителите му, се образува пътека. Неколкостотин малки лица се извърнаха към тях в очакване. Понесе се шепот. Саймън засрамено наведе очи към каменния под.

— Като че ли е ясно — изръмжа Хейстън и леко го побутна. — Хайде, момче, тръгвай.

— Всички — намеси се Джирики и направи един от странните си жестове, за да покаже, че Саймън трябва да води.

Докато Саймън вървеше към краля и кралицата, и отекващият шепот, и миризмата на кожи като че ли се усилваха...

... или Пастира и Ловджийката, припомни си той. Или каквито и да бяха.

Въздухът в пещерата като че ли изведнъж стана задушаващо гъст. Както си поемаше дълбоко дъх, той се препъна и щеше да падне, ако Хейстън не го бе хванал за наметалото. Когато стигна до подиума, Саймън остана за момент със сведен поглед, борейки се със световъртежа, преди да вдигне очи към фигурите на платформата. Светлината блестеше в очите му. Ядоса се, макар и да не знаеше на какво или на кого. Нима днес не бе станал от леглото за първи път? Какво очакваха те? Че веднага ще скочи и ще посече няколко дракона?

Реши, че най-странното за Уамманак и Нънууика е поразителната им прилика; все едно бяха близнаци. Не че не беше ясно кой кой е: Уамманак, отляво на Саймън, имаше рядка брада, сплетена на плитка с червени и сини нишки. Косата му беше оформена в сложна прическа, закрепена с помощта на гребени от блестящ черен камък. Той поглаждаше брадата си с малките си пухкави пръсти, а другата му ръка държеше символа на властта — дебело, богато изрисувано копие на ездач с извивка в единия край.

Жена му (ако така се отбелязваше връзката им в Ийканук) носеше право копие — тънко и смъртоносно, с каменен връх, изострен до прозрачност. Дългата ѝ черна коса бе вдигната високо на тила с

множество гравирани костени гребени. Очите, които блещукаха зад дългите ѝ мигли, изглеждаха плоски и светли като полиран камък. Никоя жена не бе гледала Саймън толкова студено и високомерно. Той си спомни, че я наричат Ловджийката, и се почувства като риба на сухо. За разлика от нея, Уамманак не изглеждаше заплашителен: лицето на Пастира като че ли бе отпуснато в дрямка, въпреки че погледът му запазваше проникателността си.

След краткия момент на взаимно оглеждане лицето на Уамманак разцъфна в широка жълтееща се усмивка. Щом присви клепачи, очите му почти изчезнаха. Той вдигна ръце към посетителите, след това ги притисна една към друга и каза нещо гърлено на канукски. Джирики преведе:

— Казва, че си добре дошъл в Чидсик уб Лингит и в Ийканук, планините на троловете.

Нънууика заговори почти без да го изчака да преведе. Думите ѝ звучаха по-отсечено от тези на Уамманак, но не и по-разбираемо за Саймън. Джирики я слушаше внимателно.

— Ловджийката също те поздравява. Казва, че си доста висок, но че освен ако познанията ѝ за народа утку не са много погрешни, изглеждаш млад за драконоубиец, въпреки бялото в косата ти. Утку е тролската дума за човек от равнините — добави той.

Саймън погледна за момент двете кралски особи и отговори:

— Кажи им, че се радвам на радушното им приветствие, или както трябва да се каже, и моля те, обясни им, че не съм съсякъл дракона, а вероятно само съм го ранил, и че го направих, за да защитя приятелите си, точно както Бинабик от Ийканук прави за мен много пъти.

Докато свърши това дълго изречение, остана без дъх, което му докара пристъп на световъртеж. Пастира и Ловджийката слушаха с любопитство, докато той говореше — е, бяха се прозинали леко при споменаването на Бинабик — и сега се обърнаха към Джирики в очакване.

Ситът се замисли за момент, след това изстреля дълга поредица тролски думи. Уамманак поклати учудено глава; Нънууика слушаше с безразличие. Когато Джирики свърши, тя погледна за миг съпруга си и заговори отново.

Ако се съдеше по преведения ѝ отговор, тя можеше и въобще да не е чула името на Бинабик. Направи комплимент на Саймън за храбростта му и каза, че кануките много време смятали планината Урмшайм, или както тя я нарече, Йиджарджук, за място, което трябвало да се избягва на всяка цена. Може би сега било време отново да се изследват западните планини, защото дори и драконът да бил оживял, най-вероятно се бил скрил в дълбините на планината, за да лекува раните си.

Уамманак нетърпеливо изчака Нънууика да спре да говори и веднага щом Джирики свърши с превода, продължи с няколко свои думи. Каза, че сега надали бил моментът за такива приключения, тъй като ужасната зима едва била отминала, а злите крохокък — римърсгардците — били отвратително активни. Побърза да добави, че, разбира се, Саймън и двамата му спътници — другият човек от равнините и уважаемият Джирики — можели да останат, колкото пожелаят, и че ако имало нещо, което той или Нънууика можели да им дадат, за да улеснят престоя им, трябвало само да помолят.

Докато Джирики превеждаше, Саймън пристъпваше нетърпеливо от крак на крак и щом ситът свърши, каза:

— Да, има нещо, което могат да направят. Могат да освободят Бинабик и Слудиг, нашите спътници.

После се обърна към увитите в кожи водачи на кануките, които го гледаха неразбиращо, и продължи високо:

— Ако искате да ни направите услуга, освободете приятелите ни!

Повишеният му тон накара някои от троловете около каменната платформа да замърморят неспокойно и Саймън се зачуди дали не е прекалил, но пък какво значение имаше. Джирики се намеси:

— Сеоман, обещах да превеждам точно и да не се намесвам в разговора ти с господарите на Ййканук, но сега те моля, като лична услуга, да не искаш това от тях. Моля те.

— И защо не?

— Моля те. Като услуга. Ще ти обясня по-късно. Засега моля да ми повярваш.

Ядните думи на Саймън избликнаха, преди да успее да ги овладее:

— Искаш от мен да изоставя приятеля си като услуга към теб? Не стига ли, че ти спасих живота? Не ми ли даде Бялата стрела? Кой от

нас дължи услуги на другия?

Още докато го казваше, вече съжаляваше. Страхуваше се, че някаква непробиваема бариера се е появила между него и принца на ситите. Очите на Джирики като че прогаряха дупки в неговите. Щом усетиха, че нещо не е наред, троловете започнаха да се мърдат неспокойно и да си шепнат. Ситът сведе очи и каза:

— Срамувам се, Сеоман. Искам твърде много от теб.

Саймън се почувства като камък, потъващ в кална локва. Твърде бързо! Имаше твърде много неща, за които да мисли. Всичко, което искаше в този момент, бе да легне и да не мисли за нищо. Успя само да каже:

— Не, Джирики, аз се срамувам. Срамувам се от това, което казах. Аз съм идиот. Попитай тези двамата дали бих могъл да говоря с тях утре. Лошо ми е.

Изведнъж световъртежът му се засили и той усети, че цялата пещера се люшка. Светлината примигна, като че ли от силен вятър. Коленете му се подгънаха и Хейстън го хвана, за да го задържи прав.

Джирики бързо се извърна към Уамманак и Нънууика. Тътен на ужас се понесе през тълпата тролове. Нима червеносият щъркелоподобен човек от равнините бе мъртъв? Вероятно такива дълги тънки крака не можеха да понасят тежестта му за дълго, както някои вече бяха предположили. Но в такъв случай защо другите двама още стояха прави? Много глави се заклатиха учудено, много предположения бяха изказани.

— Нънууика с най-острия поглед и Уамманак, най-добрият водач — момчето все още е зле и е много слабо — промълви Джирики тихо. Множеството, подведено от тихите му думи, се придвижи напред. — Искам дар от вас заради древното приятелство на нашите народи.

Ловджийката наведе леко глава и се усмихна.

— Говори, мъдри братко.

— Нямам право да се меся във вашето правосъдие и няма да го направя. Това, което искам, е съденето на Бинабик от Минтахок да не започва преди спътниците му, включително момчето Сеоман, да могат да се изкажат в негова полза. Същото да бъде позволено и за римърсгардеца, Слудиг. Това е, което искам от вас в името на Лунната жена, от която произхождаме.

И Джирики се поклони леко, само с глава и рамене. В жеста му нямаше никакво раболепие. Уамманак потупа копието си с пръсти, погледна Ловджийката някак разтревожено, после кимна и каза:

— Не можем да ти откажем това, мъдри братко. Два дни, докато момчето позаякне — но дори ако този странен младеж ни бе донесъл главата на Игджарджук набита на кол, това не би променило нещата, които трябва да се случат. Бинабик, чиракът на Пеещия човек, извърши ужасно престъпление.

— И аз така разбрах, но смелите сърца на кануките не са били единственото, което е спечелило уважението на ситите. Ние харесахме и добротата на троловете.

Нънууика опипа гребените в косата си; погледът ѝ бе твърд.

— Дори и добрите сърца не трябва да обръщат гръб на справедливия закон, принц Джирики, или цялата челяд на Седа — смъртните, както и ситите — ще се завърне гола в снеговете. Бинабик ще бъде съден и осъден.

Принц Джирики кимна и отново се поклони, преди да се обърне. Хейстън почти понесе препъващия се Саймън след него през редиците любопитни тролове, навън към студения вятър.

2. МАСКИ И СЕНКИ

Огънят прашеше и пращаше искри във въздуха; снежинките се стапяха още преди да паднат в него. Околните дървета все още бяха оцветени в оранжево, но лагерният огън вече догаряше. Отвъд тази крехка бариера от огнена светлина търпеливо дебнеха влагата, студът и тъмнината.

Деорнот протегна ръце към огъня. Мъчеше се да не забелязва осезаемото, живо присъствие на гората Алдхеорте — увиващите се клонки, които скриваха звездите отгоре, скритите в мъгла дънери, които се люшкаха меланхолично под напора на постоянния студен вятър. Джосуа седеше срещу него и се вираше в заобикалящата ги враждебна тъмнина. Слабото лице на принца, обляно в червено от блискащата се светлина на огъня, бе изкривено в мълчалива гримаса. Сърцето на Деорнот изцяло принадлежеше на принца, но точно сега му бе непоносимо трудно да го гледа. Той извърна очи и затърка пръсти, като че ли можеше да изтрие цялото страдание — своето собствено, на принца и на всички членове на осакатената им, бъдеща съжаление група. Някой наблизко простена, но Деорнот не се обърна. Мнозина от групата им страдаха. Някои — малката прислужница с отворотелната рана на гърлото и Хелмфест, един от хората на главния управител, с рана в корема, причинена от тези нечестиви същества — едва ли щяха да преживеят нощта.

Неприятностите им не бяха свършили с бягството им от разрушения замък на Джосуа в Наглимунд. Още докато се спускаха по последните натрошени стъпала на прохода, ги бяха нападнали. Само на метри от Алдхеорте земята около тях се бе надигнала и изкуствената нощ, донесена от бурята, се бе изпълнила с цвъртящи викове.

Копачите бяха навсякъде — младият Изорн ги наричаше буken и истерично крещеше, докато размахваше меча си. Въпреки страха си синът на херцога бе избил много, но бе и получил десетина плитки рани от острите зъби и грубите назъбени ножове на копачите. За това

също трябваше да се тревожат — в гората дори и драскотините можеха лесно да загнойт.

Деорнот се размърда неспокойно. Малките същества се бяха вкопчили в ръката му като плъхове. От ужас той почти бе отрязал ръката си, за да се отърве от тях. Дори и сега мисълта за копачите го караше да потреперва.

Накрая обаче бяха успели да им се изплъзнат. Странно, но иначе застрашителните дървета като че ли предлагаха някакво спасение. Копачите — твърде многобройни, за да загубят битката — не ги последваха.

Дали в гората нямаше някаква сила, която ги спираше? Или, което бе по-вероятно, да не би тук да живееше нещо, по-страшно дори от тях?

Оставиха зад себе си пет разкъсани трупа. Оцелели бяха само десетима, но ако се съдеше по мъчителното, накъсано дишане на Хелмфест, който лежеше увит в пелерината си до огъня, скоро щяха да са с един по-малко. Лейди Воршева попиваше кръвта от мъртвешки бялата брадичка на Хелмфест. На лицето ѝ се четеше унесеният израз на един луд, когото Деорнот бе видял веднъж. Лудият седеше на площада в Наглимунд и пресипваше вода от една купа в друга часове наред, без да разлее нито капка. Деорнот бе сигурен, че грижите за този жив мъртвец, Хелмфест, са също толкова безсмислени — и същото се четеше в тъмните очи на Воршева.

Принц Джосуа не обръщаше на Воршева повече внимание, отколкото на всеки друг от унилата група. Въпреки страха и умората ѝ обаче личеше, че тя му е много ядосана заради безразличието му. Деорнот отдавна бе свидетел на бурната връзка между двамата, но така и не можеше да определи отношението си към нея. Понякога смяташе жената от Високите тритинги за пречка, която не позволява на господаря му да изпълнява задълженията си; друг път осъзнаваше, че я съжалява, тъй като искрената ѝ страст често надделяваше над търпението ѝ. Джосуа можеше да е отчайващо внимателен и целенасочен, но дори и в най-добрите си мигове не можеше напълно да превъзмогне меланхолията си. Деорнот често си мислеше, че за всяка жена би било трудно да обича принца и да живее с него.

Старият шут Таусър и арфистът Сангфугол си говореха тихо наблизо. Празният мех за вино на шута лежеше смачкан на земята до

тях. Нямаха повече вино — и нямаше да намерят още доста време. Таусър беше пресушил меха сам, за което бе получил немалко остри думи от другите, но слюзестите му очи само бяха примигвали ядно, докато пиеше, като на стар петел, който гледа предупредително някой, влязъл в кокошарника.

Единствените, които се занимаваха с нещо полезно в момента, бяха херцогиня Гутрун, съпругата на Исgrimнур, и отец Странгиард, архиварят. Гутрун бе разцепила тежката си брокатена пола отпред и отзад и сега я съшиваше — правеше си нещо като бричове, много удобни за пътуване през бодливите храсталаци на Алдхеорте. Странгиард бе разбрал колко добра е тази идея и сега режеше предницата на сивото си расо с ножа на Деорнот.

Замисленият римърсгардец Айнскалдир седеше близо до отец Странгиард. Между тях лежеше малката прислужница, чието име Деорнот не можеше да си спомни. Тя бе избягала с тях от замъка и бе плакала по целия път.

Всъщност бе плакала само докато копачите не я настигнаха. Бяха се впили в гърлото ѝ като териери в глиган. Не я пуснаха дори и след като телата им бяха отрязани от така наречените ѝ спасители. Сега момичето вече не плачеше. Лежеше съвсем тихо, вкопчило се с последни сили в живота.

Деорнот потръпна от ужас. Милостиви Усирис, какво бяха направили, за да заслужат подобно възмездие? За какви ли ужасни грехове бяха отговорни, та бяха наказани с отбраната на Наглимунд?

Пребори се с паниката — знаеше, че се изписва по лицето му — и се огледа. Никой не го гледаше, слава на Усирис — никой не бе видял срамния му страх. В края на краищата такава държане не бе подходящо. Деорнот бе рицар. Беше горд, че принцът е положил меча си на рамото му, че го е взел на служба. Всичко, което искаше, бе да усети познатия ужас от битката с човешки противници, а не с малките писукащи копачи или рибешки белите норни с безизразните лица, които бяха разрушили замъка на Джосуа. Как можеше да се бори със същества от детските приказки?

Сигурно най-после беше дошъл Денят на Отсъждането. Това бе единственото възможно обяснение. Съществата, с които се биеха, може и да бяха живи — течеше им кръв и умираха, а можеха ли демоните да

умират? — но така или иначе бяха сили на Тъмнината. Последните дни наистина бяха настъпили.

Странно, но тази мисъл го накара да се почувства малко по-силен. В края на краищата не беше ли точно това истинското призвание на рицаря — да защитава господаря и земята си не само от телесните врагове, но и от духовните? Нали свещеникът бе казал точно това преди бдението по случай посвещаването на Деорнот за рицар? Той принуди страхливите си мисли да се насочат обратно натам, където им беше мястото. Отдавна се гордееше със спокойното си лице, с бавния си и умерен гняв. Точно затова винаги му бяха харесвали хладнокръвните действия на принца. Как Джосуа би могъл да ги предвожда, ако не е овладял собствената си личност?

Като си помисли за Джосуа, Деорнот го погледна крадешком и почувства, че тревогата му отново набъбва. Изглежда, бронята от търпение на принца най-накрая се разпадаше под натиска на сили, които никой човек не би могъл да понесе. Джосуа се взираше във ветровитата тъмнина, а устните му се движеха — беззвучно си говореше сам; веждите му бяха сбърчени в болезнено съсредоточаване.

Гледката бе непоносима.

— Принц Джосуа — повика го Деорнот. Принцът прекъсна беззвучната си реч, но не извърна поглед към младия рицар. Деорнот опита отново:

— Джосуа?

— Да, Деорнот? — най-после отговори той.

— Господарю — започна рицарят, после осъзна, че всъщност няма какво да каже. — Господарю, добри ми господарю...

Докато Деорнот хапеше долната си устна с надеждата, че някакво вдъхновение може да се спусне над уморените му мисли, Джосуа изведнъж се напрегна: очите му бяха спрели там, където досега просто бяха минавали безцелно, взираха се в тъмнината отвъд оцветените в червено от огъня дървета.

— Какво става? — попита Деорнот уплашено. Изорн, който дремеше зад него, се надигна с нечленоразделен крясък, чул гласа на приятеля си. Деорнот посегна непохватно за меча си и го измъкна от ножницата. Джосуа вдигна ръка.

— Тишина!

Вълна от ужас премина през лагера. Дълги секунди не се случи нищо, но после и останалите го чува — нещо тежко се промъкваше през хрусталака точно зад кръга светлина.

— Ах, тези същества! — Гласът на Воршева се издигна от шепот до треперещ вик. Джосуа се обърна и сграбчи здраво ръката ѝ. Разтърси я силно.

— Тихо, за Бога!

Шумът от чупеци се съчки приближи. Изорн и войниците вече също се бяха изправили; ръцете им уплашено стискаха дръжките на мечовете. Някои от другите тихо плачеха или се молеха. Нетърпението на Джосуа бе едва прикрито. Той извади Найдел от ножницата и изсъска:

— Нито един горски обитател не би се движил толкова шумно... Ходи на два крака...

— Помощ — обади се глас от тъмното. Нощта сякаш стана още по-дълбока, като че ли черното небе всеки миг щеше да се спусне над тях и да задуши и без това догарящия огън.

Малко по-късно нещо излезе от дърветата и вдигна ръце към очите си, когато светлината на огъня го обля.

— Бог да ни пази, Бог да ни пази! — извика Таусър дрезгаво. Изорн зяпна.

— Вижте... това е човек! Милостиви Ейдон, целият е в кръв!

Раненият залитна две крачки напред, после се строполи на колене и всички видяха лицето му. Цялото бе покрито със засъхнала тъмна кръв, освен очите, които гледаха невиждащо стреснатите хора.

— Помощ — простена отново непознатият. Думите му бяха бавни и гърлени, почти неразбираеми.

— Каква е тази лудост, господарке? — изпъшка Таусър. Държеше се за ръкава на херцогиня Гутрун като малко дете. — Кажете ми, какво е това проклетие, което ни е сполетяло?

— Мисля, че познавам този човек! — възкликна Деорнот и само след секунда усети как смразяващият страх си отива. Скочи напред, хвана треперещия мъж за лакътя и го настани до огъня. Новодошлият беше облечен само с изподрани парцали. Обръч от преплетени пръстени — всичко, което бе останало от ризницата му — висеше около врата му на яка от почерняла кожа.

— Това е копиеносецът, който беше с нас, когато се срещнахте с брат си в палатката пред крепостните стени.

Принцът бавно кимна. Погледът му бе втренчен, изражението му — непроницаемо. След миг той промърмори:

— Остраел... нали така се казваше?

Принцът продължи да гледа окървавения копиеносец още един дълъг миг, след това очите му се напълниха със сълзи и той се извърна.

— На, бедни, нещастни човече, пий... — Отец Странгиард се наведе над ранения с мях вода. Вода имаха само малко повече от виното, но никой не каза и дума. Водата напълни отворената уста на Остраел и преля, потече по брадичката му. Той като че ли въобще не можеше да преглътне.

— Копачите... го хванаха. Сигурен съм, че видях да го нападат в Наглимунд — каза Деорнот. Усети как рамото на копиеносеца трепери под ръката му и чу дишането му: гърдите му свиреха. — Ейдон, как е страдал!

Очите на Остраел се вдигнаха към неговите, жълтеникави и изцъклени дори на бледата светлина. Устата на покритото с тъмна коричка лице се отвори отново.

— Помощ... — Гласът беше болезнено бавен, като че ли всяка тежка дума се изкачваше нагоре по гърлото до устата му преди да излезе. — Боли. Празнота... — изхриптя той.

— В името на Божието дърво, какво можем да направим? Всички ни боли — изръмжа Изорн.

Устата на Остраел се отвори и той погледна нагоре със слепите си очи.

— Можем да превържем раните му. Можем да го завием с наметало. Ако преживее нощта, на сутринта можем да направим и още. — Майката на Изорн, Гутрун, се беше окопитила.

Джосуа се бе обърнал и отново гледаше младия копиеносец.

— Херцогинята е права, както винаги. Отец Странгиард, виж дали можеш да намериш някаква завивка. Може би някой от по-леко ранените би могъл да се лиши...

— Не! — изръмжа Айнскалдир и всички замълчаха объркано.

— Нали не ти се свиди... — започна Деорнот, но зяпна, когато Айнскалдир скочи покрай него, сграбчи задъхващия се Остраел за раменете, хвърли го грубо на земята и седна върху гърдите му. Дългият

нож на брадатия римърсгардец се появи сякаш от нищото и застана на омазаното с кръв гърло на Остраел като блестяща усмивка.

Лицето на Джосуа пребледня.

— Айнскалдир! Що за лудост е това?

Римърсгардецът погледна през рамо, някаква странна усмивка прорязваше лицето му.

— Това не е истински човек! И хич не ми пука къде си мислите, че сте го виждали!

Деорнот посегна към Айнскалдир, но бързо дръпна ръката си, когато ножът на римърсгардеца изсвистя покрай протегнатите му пръсти.

— Глупаци! Вижте там! — Айнскалдир посочи с дръжката на ножа към огъня. Голият крак на Остраел лежеше сред въглените на края на огнището. Плътта гореше, почерняваше и димеше, но копиеносецът все така лежеше почти неподвижно под Айнскалдир и дробовете му свиреха, докато си поемаше дъх или издишаше.

Настъпи тишина. Като че ли задушаваща, смразяваща мъгла бе паднала над поляната. Моментът бе ужасно странен и все пак непроменен като кошмар. Може би докато бягаха от развалините на Наглимунд, бяха поели из неизследваните земи на лудостта? След малко Изорн се обади:

— Може би е от раните...

— Идиот! Той не усеща огъня! А и на гърлото има рана, която би убива всеки човек. Погледнете! Вижте! — Айнскалдир вдигна главата на Остраел така, че всички да видят неравните отворени краища на раната, прерязала цялото му гърло. Отец Странгиард, който се бе навел по-близо, охна задавено и се дръпна.

— Кажете ми сега, че според вас това не е призрак... — продължи римърсгардецът, и бе почти отхвърлен на земята, когато тялото под него започна да се мята. — Дръжте го!

Айнскалдир се опитваше да предпази лицето си от Остраел, който мяташе глава и зъбите му тракаха в празното. Деорнот скочи и натисна към земята една от тънките ръце. Беше студена и твърда като камък, но все пак ужасяващо гъвкава. Изорн, Странгиард и Джосуа също се опитваха да хванат гърчещата се, беснееща фигура. Сумракът се изпълни с панически проклетия. Когато дойде и Сангфугол и стисна останалия последен незаловен крак с две ръце, за момент тялото

остана неподвижно. Деорнот все още усещаше мускулите да се движат под кожата — как се свиват и се отпускат, как събират сили за още един опит. Въздухът свистеше при преминаването си през широко, идиотски отворената уста на копиеносеца.

Главата на Остраел се надигна, почернялото му лице се завъртя, за да изгледа всички. След това, с плашеща бързина, облещените му очи като че ли почерняха и потънаха навътре. Миг по-късно трептящ пурпурен огън изпълни празните очни кухини и трудното дишане спря. Някой изписка — тънък вик, който бързо замря в задушавачата тишина.

А после пленникът проговори и ненавист и чист ужас се разпростряха и обгърнаха целия лагер като лепкавото, здраво стискане на великанска ръка. В тона му не беше останало нищо човешко, само ужасяващата, студена интонация на празното пространство; гласът бръмчеше и свистеше като черен, от нищо не спиран вятър.

— Значи така. Това беше много по-лесният начин... но бързата смърт, тази, която застига по време на сън, вече ви е отказана.

Деорнот усети как сърцето му тупка като на заек в капан; помисли си, че наистина може и да изскочи от гърдите му. Усети как силите му изтичат от пръстите, които все още стискаха тялото, някога принадлежало на Остраел. През разкъсаната риза усещаше плътта, студена като надгробен камък, но все пак изпълнена с отвратителен живот.

— Какво си ти?! И какво си направило на горкия човек? — Джосуа се опитваше да говори спокойно.

Нещото се закикоти, почти приятно, ако не се усещаше отблъскващата празнота в гласа му.

— Нищо не съм направил на това същество. Разбира се, то вече беше мъртво, или поне почти — не беше никак трудно да се намерят умрели смъртни в развалините на твоя имот, владетелю на отломки.

Нокти се впиха в ръката на Деорнот, но разрушеното лице задържаеше погледа му като свещ, която гори в края на дълъг тъмен тунел.

— Кой си ти? — настояваше Джосуа.

Нещото му отговори със сковаваща сериозност:

— Аз съм един от господарите на замъка ти... и на окончателната ти смърт. Не дължа отговор на нито един смъртен. Ако

не бе острото око на брадатия, вашите гърла щяха да бъдат тихичко прерязани тази нощ, което щеше да ни спести много време и сили. Когато вашите бягащи духове най-последно пропаднат с писъци в безкрайното Помежду, откъдето самите ние избягахме, това ще е направено от нас. Ние сме Червената ръка, рицари на Краля на бурите — а той е господарят на всичко!

И като изсъска с прерязаното си гърло, тялото изведнъж се прегъна на две като панта и започна борба с титаничната сила на обгорена змия. Деорнот усети, че го изпуска. Видя как огънят лумва и пръсва искри и чу как някъде наблизо подсмърча Воршева. Останалите изпълниха нощта с уплашени викове. Той се пързаяше; тежестта на Изорн все повече лягаше върху него. Чу ужасените крясъци на другарите си да се смесват с неговата собствена молитва за сила...

Изведнъж мятането отслабна. Тялото под него продължи още малко да се извива като умираща змиорка, след това най-последно спря.

— Ка-кво...? — успя най-последно да изпъшка Деорнот.

Айнскалдир, който едва си поемаше дъх, посочи към земята с лакът: все още стискаше здраво неподвижното тяло. Отрязана от острия му нож, главата на Остраел се бе търколила почти извън светлината на огъня. Още докато групата гледаше натам, мъртвите устни се свиха и оголиха зъбите. Пурпурната светлина бе изчезнала; очните кухини зееха като празни кладенци. Тънък шепот се изплъзна от устата, като последно издихание:

— Няма спасение... Норните ще ви наме... Няма...

Главата млъкна.

— В името на Архангела... — наруши мълчанието пресипналият от ужас глас на шута Таусър.

Джосуа си пое дъх и каза:

— Трябва да погребем жертвата на демона според църковните изисквания. И после трябва да се махаме оттук. Наистина ни преследват. — Гласът на принца бе спокоен, но очевидно това му струваше много усилия. Той се обърна към Воршева, която го гледаше с широко отворени очи и уста. После се обърна към Деорнот и повтори: — Според църковните изисквания.

— Първо ще отрежа и краката и ръцете — задъхано се намеси Айнскалдир — от една дълга драскотина на лицето му струеше кръв —

и вдигна бойната си секира. Останалите се обърнаха на другата страна. Нощта се приближи още малко.

Гелсгиад вървеше бавно по мократа клатеща се палуба на кораба към двамата души, облечени в наметала с качулки и застанали на десния борд. Когато ги приближи, те се обърнаха, но не отместиха ръцете си от перилата. Капитанът извика през шума на вятъра:

— Проклето време! Някои ще идат при килпата в Голямото зелено тази нощ. — Силното му хернистирско бучене се носеше дори над скърцането на реите и плющенето на платната. Хората с качулките не отговориха.

— Време за потъване, определено.

По-едрият от двамата свали качулката си — очите му се присвиха на розовото лице, когато дъждът го заудря — и се провикна:

— В опасност ли сме?

Гелсгиад се разсмя, кафявото му лице се набръчка. Веселието му бе отнесено от вятъра.

— Само ако имате намерение да скочите и да поплувате. Вече сме близо до заслона на Ансис Пелипе и до входа на пристанището.

— Почти сме там ли? — Кадрах се обърна и се вгледа в движещия се сумрак, който бе изпълнен с мъгла и дъжд.

Капитанът вдигна кривия си показалец и посочи едно по-тъмно петно вдясно от носа на кораба.

— Голямото черно петно ето там е планината Пердруин — или Кулата на Стреаве, както я наричат някои. Ще влезем в пристанището, преди да се е стъмнило съвсем... Освен ако ветровете не ни изиграят номер. Този ювен наистина е прокълнат от Бриниох. Много странно време!

Дребният спътник на Кадрах стрелна с поглед сянката на Пердруин в сивата мъгла, след това отново сведе очи.

Гелсгиад пак се провикна през грохота на стихията:

— Във всеки случай, отче, днес хвърляме котва и ще останем два дни. Предполагам, че ще ни напуснете, понеже сте си платили само дотук. Ще се съгласите ли да дойдете с мен на пристанището за по едно питие — освен ако вярата не ви го забранява?

Капитанът се ухили мазно. Всеки, който прекарваше поне малко време по кръчмите, знаеше, че монасите на Ейдон добре познават

удоволствието от силното питие.

Брат Кадрах се вгледа за миг в плющящите платна, след това обърна странния си, малко студен поглед към моряка. Усмивка плъзна по кръглото му лице.

— Благодаря, капитане, но ще ви откажа. С момчето ще останем на борда за малко, след като хвърлим котва. Не се чувства добре, а и аз не бързам заникъде. Доста път ни чака, и то по нанагорнище, преди да стигнем абатството.

Момчето се пресегна и многозначително стисна Кадрах за лакътя, но монахът не му обърна внимание. Гелсгиад сви рамене и нахлупи безформената си шапка още по-ниско.

— Вие си решавате, отче. Платихте си пътя и вършехте добре работата си на борда. Въпреки че, бих казал, момчето вършеше по-голямата част. Може да си тръгнете по всяко време преди отплаването ни за Кранхир.

Капитанът се обърна, помахаше им с възлестата си ръка, тръгна назад по хлъзгавите дъски и извика:

— Но ако момчето не е добре, свалете го долу в каютата.

Когато Гелсгиад се отдалечи, спътникът на Кадрах се обърна и попита със звънък глас:

— Защо ще оставаме на борда? Искам да сляза от този кораб! Всеки час е важен! — Гневът на Мириамел ясно се четеше на красивото ѝ слабо лице. Дъждът се бе просмукал дори през дебелия ѝ качулка и черно боядисаните ѝ мокри кичури се бяха сплъстили на челото.

Този път усмивката на брат Кадрах изглеждаше по-истинска.

— Тихо, милейди, тихо. Разбира се, че ще слезем от кораба, при това почти веднага, щом стигнем кея. Не се безпокойте.

— Тогава защо му каза...

— Защото моряците много дрънкат, а бих се обзаложил, че нито един не дрънка повече от нашия капитан. Нямахме никакъв начин да го накарам да мълчи, свети Муирфат да ми е свидетел. Ако му бяхме дали пари да мълчи, само щеше да се напие по-бързо и да започне да говори по-рано. Но сега, ако някой се ослушва да чуе нещо за нас, поне ще си помисли, че все още сме на борда. Може би ще седят и ще чакат някой от нас да слезе, чак докато корабът не отплува обратно за Хернистир. Дотогава ние ще сме вече в безопасност на брега на Ансис Пелипе.

— Така ли? — Мириамел сбърчи вежди. Отново беше подценила монаха. Кадрах бе стоял трезвен, откакто се бяха качили на борда на кораба на Гелсгиад в Абаингат. Да, зад това пълно лице имаше хитър мозък. Тя се зачуди отново, а беше сигурна, че няма и да е за последно, за какво ли наистина си мисли Кадрах. Накрая каза: — Извинявай. Това е умно. Мислиш ли, че някой наистина ни търси?

— Глупаво ще е, ако предположим, че не е така. — Монахът я хвана за лакътя и я поведе към долната палуба.

Когато Мириамел най-после видя Пердруин, той ѝ заприлича на огромен кораб, изведнъж издигнал се от неспокойния океан и насочил се право към техния малък, крехък плавателен съд. В един момент изглеждаше просто като нещо по-черно пред носа; в следващия, сякаш някаква завеса от забулваща мъгла се бе отдръпнала, вече светеше над главите им.

Хиляди светлинки прозираха през мъглата, малки като светулки. Докато корабът на Гелсгиад влизаше в пристанището, островът продължаваше да се извисява над тях — черният му ръб се издигаше и издигаше и закриваше все по-голяма част от мъгливото небе.

Кадрах бе останал в каютата. Мириамел бе доволна от решението му. Сега стоеше до парапета и слушаше как моряците викат и се смеят в разкъсваната от фенерите тъмнина, докато прибират платната. Няколко гласа се издигнаха в нестройна песен, после избухнаха в проклетия и още смях.

Близо до пристанището вятърът духаше по-слабо. Мириамел усети някаква странна топлина да минава по целия ѝ гръбнак и веднага разбра какво означава това: беше щастлива. Беше свободна и отиваше там, където искаше да отиде; откакто се помнеше, това се случваше за първи път.

Не бе стъпвала в Пердруин от дете, но все пак се чувстваше някак странно, като че ли се връщаше у дома. Когато беше съвсем малка, майка ѝ я беше водила тук, на път към сестра си, херцогиня Несаланта. Бяха спрели в Ансис Пелипе, за да направят посещение от учтивост на граф Стреаве. Мириамел си спомняше много малко от това посещение — наистина беше много малка: само един любезен старец, който ѝ беше подарил мандарина, и една градина с високи стени и застлана с плочи алея. Мириамел бе гонила някаква

дългоопашата красива птица, а майка ѝ се смееше и говореше с останалите възрастни.

Любезният старец трябваше да е бил графът, реши тя. Със сигурност градината, която бяха посетили, беше на заможен човек — внимателно поддържано кътче от рая, скрито във вътрешния двор на замък. Спомняше си цъфтящи дървета и красиви златни и сребърни рибки в едно езерце точно по средата на плочника...

Вятърът в пристанището се усили и развя наметката ѝ. Парапетът бе студен, затова тя мушна ръце под мишниците си.

Скоро след посещението в Ансис Пелипе майка ѝ бе потеглила на друго пътешествие, този път без Мириамел. Чичо Джосуа бе тръгнал с Хилиса към бащата на Мириамел, Елиас, който бе на бойното поле с армията си. Това бе същото пътешествие, след което Джосуа бе останал инвалид и от което Хилиса така и не се бе завърнала. Елиас, почти онемял от мъка, твърде ядосан, за да може да говори за смъртта, бе казал на малката си дъщеря само, че майка ѝ никога няма да се върне. В детските си представи Мириамел виждаше майка си като затворничка в някаква градина с високи зидове, хубава като тази, която бяха посетили в Пердруин, някакво красиво място, което Хилиса не би могла да напусне дори и за да посети дъщеря си, на която толкова липсваше...

Същата тази дъщеря бе лежала дълги нощи в леглото си будна, много след като бавачките ѝ я бяха сложили да си легне: вираше се в тъмнината и кроеше планове как да спаси изгубената си майка от цъфтящия ѝ затвор, пресечен от множество безкрайни настлани с плочи алеи.

Оттогава нищо не беше както трябва. Всичко изглеждаше така, сякаш баща ѝ бе погълнал някаква бавна отрова, когато майка ѝ умря, някакво биле, което го разяждаше отвътре и го превръщаше в камък.

Къде ли беше той? Какво ли правеше точно в този момент?

Мириамел погледна нагоре към тъмния планински остров и усети как кратката ѝ радост изчезва, все едно вятърът е отмъкнал кърпичка от ръката ѝ. Точно в този момент баща ѝ обсаждаше Наглимунд, бе насочил ужасяващия си гняв срещу стените на замъка на Джосуа. Исgrimнур, старият Таусър, всички сигурно се биеха за живота си точно сега, докато нейният кораб преминаваше покрай

пристанищните сгради, плъзгайки се по тъмното гладко лице на океана.

А кухненският слуга Саймън, с червената си коса и непохватните си добронамерени постъпки, с неприкритите си грижи и явното притеснение — щом помисли за него, я прониза болка. Той и малкият трол бяха отишли в далечния север, може би завинаги.

Тя изправи рамене — мислите за доскорошните ѝ спътници ѝ напомниха за задълженията ѝ. Тя се представяше за помощник на монах, при това болен. Трябваше да е долу в каютата.

Усмихна се тъжно. Толкова много преструвки. Сега бе далеч от двора на баща си, но все още се преструваше. Като тъжно дете в Набан и Меремунд, често се представяше за щастлива. Лъжата бе по-добра от отговорите на добронамерените, но невъзможни за отговор въпроси. Докато баща ѝ се отдалечаваше от нея, тя се бе преструвала, че ѝ е все едно, макар и да чувстваше как нещо я гризе отвътре.

Къде беше Бог, се бе чудила Мириамел; къде беше Той, когато любовта бавно се превръщаше в безразличие, а грижите — в задължение? Къде беше Бог, когато баща ѝ се молеше на небето за отговори, а тя слушаше бездиханно в сенките пред стаята му?

„Може би Той е повярвал на лъжите ми — тъжно си мислеше тя, докато слизаше по мокрите от дъжда стълби на долната палуба. — Може би е искал да им повярва, за да може да се заеме с по-важни неща“.

Градът на хълма беше ярко осветен, из дъждовната нощ се разхождаха маскирани гуляйджии. Бе Летният празник в Ансис Пелипе и въпреки неподходящото време тесните криволичещи улички бяха пълни с веселящи се хора.

Мириамел направи път на неколцина мъже, облечени като оковани маймуни — минаваха покрай нея на веригата си, подрънкваха я и се препъваха. Един пиян актьор — изкуствената му козина бе мокра от дъжда — се обърна, спря за момент, като че ли да ѝ каже нещо, но вместо това само се оригна, усмихна се извинително през дупката на изкривената си маска и пак се загледа в неравния чакъл.

Докато маймуните се изнизваха, Кадрах внезапно се появи до нея и тя попита:

— Къде беше? Нямахте те цял час.

Кадрах поклати глава.

— Определено не чак толкова. Проучвах някои неща, които ще са ни полезни, много полезни. Ех, вълнуваща нощ, нали?

Мириамел го погледна и каза неодобрително:

— Никой не би познал, че на север се води война и умират хора. Никой не би познал също, че и Набан може да влезе във войната скоро, а Набан е просто оттатък залива.

— Разбира се, че не. В стила на пердруинците е да не знаят такива неща. По този начин остават щастливо незамесени в повечето конфликти, като дори съумяват да доставят оръжие и продукти и на бъдещия победител, и на бъдещия победен... А и да си докарат добра печалба. Да, ето едно нещо, за което биха тръгнали на война: да си запазят печалбата. — Кадрах се ухили и избърса капките от очите си.

— Чудя се защо ли още никой не е завладял Пердруин. — Принцесата не беше сигурна защо незаинтересоваността на жителите на Ансис Пелипе я дразни толкова, но все пак бе раздражена.

Кадрах я изгледа потресено.

— Да завладее? И да размъти водата, която пият всички? Скъпа ми Мириамел... извинявай, скъпи ми Малахиас — трябва да го запомня, тъй като скоро вече ще се движим в кръгове, където името ти не е непознато — та, скъпи ми Малахиас, има още много да учиш за света.

Монахът млъкна за момент, докато друга компания костюмирани преминаваше покрай тях — спореха пиянски за текста на някаква песен. Когато отминаха, той ги посочи.

— Ето ти пример защо онова, което казваш, никога няма да се случи. Чу ли този маловажен спор?

Мириамел дръпна качулката си още по-ниско срещу косия дъжд.

— Част от него. Какво значение има?

— Не темата на спора е важна, а начинът му на водене. Всички те бяха пердруинци, ако слухът ми не се е объркал от всичкото това бучене на океана, но все пак говореха Западния език.

— Е, и?

Кадрах присви очи, като че ли се вглеждаше в нещо по осветената от лампи улица, но все пак отговори бързо:

— Виж, ние с теб говорим на Западния език, но освен твоите еркинландски сънародници — при това не всички — никой друг не го

говори с хора от своята националност. Римърсгардците в Елвритшала си говорят на римърски; ние, хернистирците, използваме собствения си език, когато сме в Кранхир или Хернисадарк. Само пердруинците са възприели универсалния език на дядо ти, крал Джон, и сега за тях той наистина е роден език.

Мириамел спря по средата на хлъзгавата улица, така че тълпата празнуващи трябваше да я заобикаля. Хиляди лампи образуваха фалшива зора над покривите.

— Уморена съм и съм гладна, брате Кадрах, и не мога да разбера какво се опитваш да ми кажеш.

— Съвсем просто е. Пердруинците са това, което са, защото се опитват да угаждат, или, да го кажа още по-ясно, те знаят накъде духа вятърът и тичат така, че той е винаги зад гърба им. Ако ние, хернистирците, бяхме завоевателно настроен народ, тогава пердруинските търговци и моряци щяха да говорят хернистирски. Или, както казват в Набан, „ако владетелят иска ябълки, в Пердруин сядят овощни дръвчета“. Би било глупаво от страна на всяка държава да нападне един толкова услужлив приятел и толкова добър съюзник.

— Значи казваш, че душите на пердруинците са за продан? И че те не са верни на никого, освен на силните?

— Това звучи малко надменно, господарке, но като че ли е доста точно — отвърна Кадрах с усмивка.

Мириамел се огледа внимателно наоколо; бореше се с гнева си.

— Тогава те не са по-добри от... не са по-добри от курвите!

Обветреното лице на монаха изведнъж придоби хладен, далечен израз; усмивката му стана чисто формална.

— Не всеки може да се превърне в герой по собствено желание, принцесо — тихо отговори той. — Някои предпочитат да приемат неизбежното и да успокояват съвестта си с дара на оцеляването.

Мириамел се замисли за очевидната истина, която бе изрекъл Кадрах, но така и не можа да разбере защо тя я кара да се чувства толкова неизразимо зле.

Калдъръмените улици на Ансис Пелипе лъкатушеха и заобикаляха, изкачваха се по каменни стъпала, издълбани в склона на хълма, след което се виеха обратно надолу. Раздвояваха се и пак се събираха, преплитаха се под най-различни странни ъгли, като змии в

кошница. И от двете им страни рамо до рамо стояха къщи. Повечето прозорци бяха с капаци, като затворените очи на спящи хора, само някои бяха осветени и шумни. Основите на къщите следваха склона и всяка сграда се разширяваше нагоре, така че всичките изглеждаха надвесени над тесните улички. На Мириамел започна да ѝ се вие свят от глад и преумора, струваше ѝ се, че отново е под приведените дървета на Алдхеорте.

Целият Пердруин бе просто група хълмове, които заобикаляха Ста Мироре, централната планина. Склоновете им се възправяха почти отвесно от скалистите брегове на острова, надвесени над залива Еметин. Така силуетът на Пердруин всъщност приличаше на свиня-майка и все още бозаещите ѝ малки. Равни места почти нямаше, освен в седловините, така че селата и градчетата на Пердруин се притискаха към склоновете като гнезда на чайки. Дори и Ансис Пелипе, голямото морско пристанище и седалище на граф Стреаве, беше построен върху стръмнините на едно възвишение, което местните жители наричаха Пристанищен камък. На много места жителите на Ансис Пелипе можеха да застанат на прага си и да помахат на съседите си на улицата отдолу.

— Трябва да хапна нещо — най-после каза Мириамел. Дишаше тежко. Стояха на едно от разклоненията на криволичеща уличка — място, откъдето можеха да погледнат между две сгради надолу към светлините на замъгленото пристанище. Бледата луна висеше над главите им като парче кост.

— Аз също съм готов да спра, Малахиас.

— Колко е далече това абатство?

— Няма никакво абатство, или поне ние не отиваме на такова място.

— Но ти нали каза на капитана... а, да. — Мириамел разтърси глава и усети тежестта на мократа качулка. — Разбира се. Тогава къде отиваме?

Кадрах погледна луната и се засмя тихо:

— Където пожелаем, приятелю. Има една таверна с добро име нагоре по тази улица. Трябва да си призная, че най-общо следвах тази посока. Определено не защото обичам да се катеря по тези гойрах хълмове.

— Таверна? Защо не някой хан, където бихме могли да си намерим легло, след като ядем?

— Защото, ако ме извиниш, аз въобще не мисля за ядене. Бях на онзи противен кораб по-дълго, отколкото ми се иска да си спомням. Ще си почина едва след като утоля жаждата си. — Кадрах се ухили и избърса устата си с ръка. Мириамел въобще не хареса изражението му и започна:

— Обаче надолу имаше таверни на всяка крачка...

— Точно така. Таверни, изпълнени само с разказвачи на пиански истории и хора, работещи за чужд интерес. Не бих могъл да получа така добре заслужената си почивка на такова място. Хайде, Малахиас, убеден съм, че е съвсем наблизо. — Кадрах обърна гръб на луната и умерено закрачи нагоре по хълма.

По време на Летния празник като че ли не можеше да има такова нещо като непрепълнена таверна, но пиещите в „Червения делфин“ поне не бяха буза до буза, както в крайбрежните таверни, а само лакът до лакът. Мириамел благодарно се тръшна на една пейка в дъното и се остави на шума от разговори и песни да я облее от всички страни. Кадрах, след като остави торбичката и тоягата си, се отдалечи, за да си намери една халба „Награда за пътешественика“, както я нарече. Върна се само след минутка.

— Скъпи Малахиас, бях забравил, че почти съм стигнал до просешка тояга, след като платих за пътуването по море. Дали не ти се намира някоя монетка, която бих могъл да оползотворя за утоляването на жаждата си?

Мириамел бръкна в кесията си и извади шепа медни монети. Докато ги изсипваше в протегнатата ръка на монаха, каза:

— Донеси ми хляб и сирене.

Докато седеше и си мечтаеше да свали мокрото наметало, за да отпразнува скриването си от дъжда, още една група костюмирани празнуващи влезе шумно през вратата. Новодошлите изтръскаха водата от дрехите си и поискаха бира. Един от най-шумните носеше кучешка маска с голям червен език. Когато удари с юмрук по масата, дясното му око просветна към Мириамел и може би се спря върху нея. Тя усети пристъп на страх — спомни си за една друга кучешка маска, както и за горящи стрели, които прелитат през горските сенки. Но това

куче бързо се обърна към другарите си, каза някаква шега, засмя се и отметна глава; платнените му уши се разлюляха.

Мириамел притисна ръка към гърдите си, за да успокои тупкащото си сърце, и си каза:

„Няма да си свалям качулката. Сега е празник, всички са маскирани. Така е по-добре, отколкото някой да ме познае... колкото и невероятно да е това“.

Кадрах го нямаше учудващо дълго. Мириамел тъкмо започваше да се изнервя и се чудеше дали да не стане да го потърси, когато той се върна с две халби. Между тях се крепяха половин хляб и парче сирене.

— Човек може да умре от жажда, докато му наляят бира тази вечер. — Монахът се намести до нея.

Мириамел изяде лакомо хляба и сиренето, после отпи една дълга глътка от бирата. Остатъка отстъпи на Кадрах, който изобщо не възрази.

Когато облиза и последните трохички от пръстите си и вече се чудеше дали да не изяде и един гълъбов пай, някаква сянка падна върху пейката.

Мириамел вдигна глава.

Кокалестото лице на Смъртта се взираше в тях изпод черна качулка.

Мириамел ахна, а Кадрах разля бира върху сивото си расо. Непознатият с маската на череп не се помръдна. Монахът разгневено се обърна към него:

— Много хубава шега, приятелю! Весело изкарване на празника и на теб. — И се избърса в дрехите си.

Устата не се помръдна. Иззад оголените зъби се чу безстрастен глас:

— Елате с мен.

Мириамел настръхна. Току-що изяденото натежа в стомаха ѝ.

Кадрах се присви — тя усети как се напрегна, — посочи парцаливата черна мантия, която носеше привидението, и попита:

— И кой си ти, шуте? Ако наистина беше братът Смърт, сигурно щеше да си по-добре пременен.

— Станете и елате с мен. Имам нож. Ако извикате, ще стане по-лошо.

Брат Кадрах погледна Мириамел. Лицето му бе преbledняло. Станаха. Колената на принцесата се подгъваха. Смъртта им посочи да вървят напред през тълпата посетители.

Мириамел хранеше някакви неопределени надежди да успее да побегне и да се изплъзне, но други двама души се измъкнаха от тълпата до входа. Единият носеше синя маска и стилизирана моряшка фланелка, а другият беше облечен като недодялан селяк с прекомерно голяма шапка. Мрачните им очи контрастираха с крещящите им костюми.

Кадрах и Мириамел последваха Смъртта на улицата, морякът и селянинът вървяха от двете им страни. След тридесетина крачки завиха в една уличка и заслизаха по някакви стълби. Мириамел се подхлъзна на едно от мокрите каменни стъпала и изтръпна от ужас, когато череполикият протегна ръка, за да я подкрепи. Докосването му беше мимолетно, а и тя не можеше да се отдръпне, без да падне, така че просто го изтръпя безмълвно.

Въпреки бледата лунна светлина и виковете на закъснели гуляйджии, носещи се от таверната над тях и от пристанищния квартал под тях, Мириамел бързо загуби всякакво чувство за ориентация. Минаваха по малки задни улички като прокрадващи се котки, влизаха и излизаха от дворове и тесни проходи, покрити с лози. От време на време чуваха гласове от някоя тъмна къща, а веднъж и плач на жена.

Най-после стигнаха някаква сводеста врата във висока каменна стена. Смъртта измъкна от джоба си ключ и отключи. Влязоха в обрасъл двор. Над главите им имаше върби, от увисналите им клонки по плочника падаха дъждовни капки. Водачът им се обърна и посочи с ключа, че Мириамел и Кадрах трябва да вървят пред него към една врата в дъното.

Монахът се обади с шепот, все едно също беше заговорник:

— Дойдохме с теб, човече, обаче няма смисъл да попаднем на засада. Защо да не се бием с теб тук и да загинем под открито небе, ако така или иначе трябва да умрем?

Смъртта се наведе, без да каже нищо. Кадрах отстъпи леко, но маскираният просто се пресегна покрай него и почука с черната си ръкавица на вратата, след което я побутна. Вратата се отвори безшумно на смазаните си панти.

Отвътре идваше бледа топла светлина. Мириамел мина покрай монаха и влезе. Кадрах я последва, мърмореше си нещо. Маскираният с черепа влезе последен и затвори плътно вратата.

Влязоха в тясна стая, осветена само от малък огън в камината и една свещ, която гореше в дълбока купа на масата, до гарафа с вино. Стените бяха покрити с тежки кадифени гоблени, на тази светлина образите върху тях се виждаха само като цветни петна. От другата страна на масата, на стол с висока облегалка, седеше фигура, не по-малко странна от придружаващите ги — висок мъж с червеникавокафява наметка и с остромуцунеста маска на лисица.

Лисицата се наведе напред и посочи два стола с изящен замах на кадифената си ръкавица.

— Седнете. Седнете, принцеса Мириамел. Бих се изправил, но болните ми крака не го позволяват.

— Това е лудост! — избухна Кадрах, но все пак без да изпуска от поглед маскирания наблюдател зад рамото си. — Правите грешка, господине. Обръщате се към момче, моя помощник...

— Моля ви. Време е да свалим маските си. Нали винаги така свършва Летният празник? — Говорещият смъкна лисичата маска и се видя побеляла коса и лице, набръчкано от старост. На устните му заигра усмивка; в очите му се отразяваше светликът на огъня.

— Сега, когато вече знаете кой съм... — започна той.

— Не знаем кой сте, господине, а и вие сте се припознали в нас!

— Е, хайде де, ние с вас може и да не сме се срещали, драги човече, но с принцесата сме стари приятели. Всъщност тя дори ми беше на гости веднъж — много, много отдавна.

— Тогава вие сте... граф Стреаве? — Мириамел си пое дълбоко дъх.

— Точно така — кимна графът и сянката му на стената зад него се издигна леко, защото той се наведе напред и грабна мократа ѝ ръка. — Господарят на Пердруин. А откакто вие двамата стъпихте на парчето скала, което управлявам, и ваш господар.

3. КЛЕТВОПРЕСТЪПНИК

По-късно през деня, след срещата с Пастира и Ловджийката, когато слънцето вече бе високо в небето, Саймън се почувства достатъчно силен, за да излезе и да поседне на скалистата площадка пред пещерата. Уви единия ъгъл на одеялото около раменете си, а останалата част на тежката вълна набута под себе си като възглавница върху студената скала. Освен кралското ложе в Ийканук като че ли нямаше нищо, което дори да наподобява стол.

Пастирите отдавна вече бяха извели овците от закътаните долини, където зимуваха, и ги бяха повели надолу по планината в търсене на паша. Джирики му беше казал, че пролетните стръкове, с които животните обикновено се хранят, били почти унищожени от продължаващата зима. Саймън гледаше едно от стадата на една поляна много под него — овците бяха малки като мравки. Дори и толкова отдалеч, той чуваше едва доловим звук от удари — овните се биеха с рога, за да установят лидерство над стадото.

Жените, с увитите във фино обработени кожи чернокоси бебета на гръб, бяха взели тънките си копия и бяха отишли на лов. Гонеха лалугери и други животинчета, чието месо да допълни менюто от овнешко. Бинабик често му бе казвал, че овците са истинското богатство на народа на кануките и че те ядат само тези, които не стават за нищо друго — старите и безплодните.

Лалугерите, зайците и другият дребен дивеч не бяха единствената причина жените да носят копия. Една от кожите, увити показно около Нънууика, бе на снежен леопард — остриите като бръснач нокти все още блещукаха. Като си припомняше страховитите очи на Ловджийката, Саймън не се съмняваше, че тя сама си е осигурила този трофей.

Не само жените живееха в опасност — работата на пастирите бе също толкова рискована, понеже имаше много големи хищници, от които трябваше да пазят ценните овце. Веднъж Бинабик му бе казал, че макар и да са заплаха, вълците и леопардите не могат да се сравняват с огромните снежни мечки — те тежали колкото две дузини

тролове. И бе добавил, че много канукски пастири намират смъртта си в ноктите и зъбите на белите мечки.

При тази мисъл Саймън неволно потрепери. Но пък няма самият той не се бе изправил срещу дракона Игджарджук, много по-голям и по-опасен от всяко обикновено животно?

Докато късната утрин преминаваше в следобед, Саймън наблюдаваше как животът на Минтахок се разпростира пред него, едновременно трескаво оживен и подреден като кошер. По-старите, чиито години на ловуване и грижи за овцете вече бяха отминали, клюкарстваха по площадките или се припичаха на слънце, дълбаеха по камъни или рога или пък режеха и шиеха обработени кожи. Децата, които бяха твърде големи, за да ги носят майките им на лов, си играеха по склоновете под наблюдението на старците, лазеха по тънките стълби или се люлееха и препъваха по клатеците се мостове, без да ги е грижа за фаталните дълбини, които се простираха под тях. На Саймън не му беше леко да наблюдава тези опасни забавления, но през целия дълъг следобед нито едно тролче не изпадна в беда. Въпреки че детайлите му бяха чужди и непознати, той все пак можеше да усети реда, който цареше тук. Ритъмът на живота изглеждаше силен и непоклатим като самата планина.

Тази нощ Саймън още веднъж сънува голямото колело.

Този път, като в груба пародия на мъченията на Усирис, Сина Божи, Саймън бе привързан към колелото, по един крайник във всяка четвърт на широкия пръстен. Колелото не само го обръщаше надолу с главата, както Усирис бе страдал върху Дървото, а и го въртеше под черното небе на някаква неземна празнота. Слабите сияния на звездите се размазваха пред очите му като опашки на комети. Нещо тъмно и студено, чийто смях наподобяваше бръмчене на мухи, танцуваше точно отвъд полезрението му и му се присмиваше.

Саймън извика, както и много други пъти в ужасните си сънища, но не се чу никакъв звук. Бореше се, но крайниците му бяха безсилни. Къде беше Бог, за когото свещениците казваха, че вижда всичко? Защо го бе оставил в прегръдките на тази ужасяваща тъмнина?

Като че ли нещо се формираше бавно от бледите, размити звезди. Сърцето му се изпълни с напрегнато очакване. Но това, което се появи от въртящата се празнота, не беше очакваният червенооок ужас, а малко

тържествено лице: малкото тъмнокосо момиче, което бе виждал и в други сънища.

Момичето отвори уста. Препускащото небе като че ли позабави въртенето си.

Момичето изговори името му.

То достигна до него като че ли през някакъв дълъг коридор и той осъзна, че е виждал някъде това момиче. Лицето му беше познато... откога... откъде?...

— Саймън — каза тя отново, този път малко по-ясно. Обаче нещо друго също привличаше вниманието му, нещо много по-близо. Нещо съвсем близо...

Той се събуди.

Някой го търсеше. Саймън седна задъхан на сламеника и се послуша. Но пещерата беше тиха, ако се изключеха безкрайните въздишки на планинските ветрове и тихото хъркане на Хейстън, който спеше близо до тлеещия огън, увит в дебелото си наметало.

Джирики го нямаше. Можеше ли ситът да го е повикал отвън? Или го беше събудил някакъв звук от съня? Саймън потрепери. Дъхът му беше като неясен облак на светлината на въглените. Дали да не си легне пак?

Не, някой го чакаше навън. Саймън не знаеше как го е разбрал, но беше сигурен: беше напрегнат като струна на арфа, чак трептеше. Нощта също сякаш трептеше.

А ако го чакаше враг? Някой, или нещо, от което би било по-добре да се скрие?

Тези мисли нямаха значение. Трябваше да излезе.

„И без това брадичката ме боли ужасно — каза си Саймън. — Няма да мога да заспя“.

Той измъкна панталоните си от спалния чувал, където стояха топли през суровите нощи в Ийканук, пребори се с тях колкото се можеше по-тихо, след което обу ботушите на студените си крака. Замисли се за миг дали да не облече и ризницата, но се отказа, повече заради мисълта за студените й брънки, а не защото се чувстваше сигурен в безопасността си. Уви се с наметалото и мина сковано покрай спящия Хейстън.

Звездите над Минтахок бяха безмилостно ясни. Саймън удивен почувства колко са далеч, усети невъобразимите мащаби на нощното небе. Почти пълната луна висеше ниско над далечните върхове. Снегът по височините блещукаше, окъпан в свенливата ѝ светлина, но всичко останало бе потънало в сянка.

При първите няколко крачки надясно го спря ниско ръмжене. Някакъв странен силует стоеше на пътеката пред него, черен, посребрен от луната по ръба. Дълбокото ръмжене се чу пак. Две очи проблеснаха в зелено, когато уловиха лъч светлина.

Дъхът на Саймън замръзна в гърлото му.

— Куантака?

Ръмженето премина в тих любопитен вой. Вълчицата го побутна с глава.

— Куантака? Ти ли си? Ранена ли си? — Саймън се опитваше да се сети за нещо от тролските думи на Бинабик, предназначени за вълчицата, но нищо не му дойде наум. Прокле се. Не беше помислил за нея нито веднъж, откакто го бяха донесли от Планината на дракона, въпреки че тя също му бе спътница, а и приятел, посвоему.

Упрекна се.

Сега, когато Бинабик беше затворен, какво правеше Куантака? Нейният приятел и господар ѝ бе отнет, точно както доктор Моргенес бе отнет на Саймън. Нощта изведнъж стана по-студена и празна, изпълнена с незаинтересованата жестокост на света.

— Куантака? Гладна ли си? — Саймън пристъпи към нея, а тя се сви назад. После изръмжа отново, но като че ли от възбуда, а не от гняв. Направи още няколко подскачащи стъпки — проблясъците по сивия ѝ кожух почти не се забелязваха, — след което изръмжа отново и тръгна напред. Саймън я последва.

Изведнъж, както стъпваше внимателно по мокрите камъни, му хрумна, че прави голяма глупост. Криволичещите пътеки на Минтахок не бяха място за среднощни разходки, особено без фенер. Дори и родените тук тролове го знаеха — входовете на пещерите бяха тихи и тъмни, пътеките — пусти. Всичко беше така, сякаш се бе събудил от един сън, за да се окаже в друг — дълго сенчесто пътешествие под далечната неприветлива луна.

Изглежда обаче Куантака знаеше къде отива. Когато Саймън изоставаше, тя се връщаше и спираше малко пред него, горещият ѝ дъх

замъгляваше въздуха. Щом той се приближеше на една ръка разстояние, тя тръгваше отново. Така, като дух от отвъдния свят, вълчицата го водеше все по-далеч от огньовете.

Чак след като заобиколиха доста голяма част от върха, Куантака се приближи съвсем до Саймън и макар и само да го побутна, той не можа да се задържи и падна по задник. Тя остана за малко над него, муцуната ѝ беше заровена във врата му, студеният ѝ нос като че ли търсеше нещо до ухото му. Саймън вдигна ръка да я почеше зад ушите и дори и през дебелината козина усети как тя потрепери. След малко, все едно нуждата ѝ за ласки бе задоволена, тя отново отскочи назад и заскимтя тихичко, докато той не стана.

Изглежда, че Куантака го бе превела до другата страна на Минтахок. Сега бе спряла на няколко крачки пред него и скимтеше от въодушевление. Саймън тръгна напред внимателно, като опипваше каменната стена с дясната си ръка. Куантака нетърпеливо пристъпваше на място.

Вълчицата стоеше на ръба на огромна дупка до пътеката. Луната, плуваща ниско в небето като претоварен кораб, посребряваше ръба на дупката. Куантака отново изскимтя с едва сдържан ентузиазъм.

За изненада на Саймън ехото донесе отдолу един слаб глас:

— Разкарай се, вълк такъв! Дори и съня ми отнемат, Ейдон да ги поразят!

Саймън се хвърли върху студения камък, запълзя напред и надвеси глава над празното пространство.

— Слудиг, ти ли си?

Думите му отекнаха, все едно че викаше в дълбок кладенец. Отговорът долетя чак след няколко секунди:

— Саймън? Ти ли викаш?

— Да! Аз съм! Куантака ме доведе! Бинабик с теб ли е? Бинабик! Аз съм, Саймън!

Отмина момент на тишина, след което Слудиг отново се обади. Саймън вече можеше да усети напрежението в гласа на римърсгардеца.

— Тролът няма да ти отговори. Тук е, но не иска да говори нито с мен, нито с Джирики, когато той дойде, нито с никого.

— Да не е болен? Бинабик! Аз съм, Саймън! Защо не ми отговаряш?

— Мисля, че таи някаква болка в сърцето си. Изглежда точно както е изглеждал винаги, малко поотслабнал може би, но и аз съм оклюощавял, обаче се държи като някой, който вече е мъртъв. — Отдолу се чу стържещ звук, може би Слудиг или някой друг се премести. Гласът на римърсгардеца бе изпълнен с примирение, когато проговори отново. — Джирики каза, че ще ни убият. Ситът говори в наша полза... Не много разгорещено, доколкото можах да разбера, но все пак се изказа в наша полза. После каза, че народът на троловете не се съгласил с аргументите му и всички били твърдо решени да въздадат справедливост. И това ми било справедливост — да убият човек, който никога не им е сторил нищо лошо, а да убият и един от своите, след като и двамата са изстрадали толкова за добруването на всички народи — дори и на троловете. Айнскалдир беше прав. Освен този онемял дребосък до мен всички те са дяволски изчадия.

Саймън не знаеше какво да каже. Вятърът все така незаинтересовано духаше над височините. Безпомощността обземаше младежа все повече. Той се наведе отново над дупката и извика:

— Бинабик! Куантака те чака! Слудиг страда до теб! Никой не може да ти помогне, ако сам не си помогнеш! Защо не ми отговаряш?!

Отново отговори Слудиг:

— Не става, Саймън, казвам ти. Очите му са затворени. Не те чува и изобщо няма да ти отговори.

Саймън удари с ръка по скалата и изруга. Усети в очите му да напират сълзи.

— Ще ви помогна, Слудиг. Още не знам как, но ще ви помогна. — Той се надигна. Куантака го помириша и заскимтя. — Да ти донеса ли нещо? Храна? Вода?

Слудиг се изсмия глухо.

— Не. Хранят ни, макар и не до пръсване. Бих помолил за вино, но не знам кога ще дойдат да ме вземат. Няма да си отида от този свят с глава, замъглена от пиене. Просто се моли за мен. А също и за трола.

— Ще направя нещо повече от това, Слудиг, кълна се.

— Ти беше много смел горе в планината, Саймън. Радвам се, че те познавах.

Звездите потрепваха студено над дупката. Саймън си тръгна. Бореше се да не падне и да не заплаче.

Повървя малко под луната, загубен във вихъра на разсеяните си мисли, преди да осъзнае, че отново следва Куантака. Вълчицата, която се бе разхождала неспокойно край ръба на дупката, докато Саймън разговаряше със Слудиг, сега целенасочено го водеше по пътеката. Не му позволи обаче да се доближи до нея, както по време на първия преход, и той едва поддържаше темпото ѝ.

Луната беше точно толкова ярка, че да позволи на Саймън да вижда къде стъпва, пътеката — точно толкова широка, че да му позволи да се изправи след някое случайно препъване. И все пак той определено се чувстваше слаб. Зачуди се дали не може просто да седне и да седи до сутринта, когато някой все щеше да го намери и да го заведе обратно до пещерата в пълна безопасност, но Куантака продължаваше напред, изпълнена с вълча непоколебимост. Понеже чувстваше, че ѝ дължи нещо като вярънност, той се стараеше да я следва.

Скоро с тревога забеляза, че се катерят някъде над основната пътека, нагоре по склона на Минтахок по някаква стръмна пътечка. Вълчицата го водеше все по-нагоре и въздухът като че ли стана поразреден. Саймън знаеше, че не се е изкачил чак толкова и че усещането се дължи по-скоро на собствения му отслабващ дъх, но въпреки това се чувстваше така, като че ли преминава от границите на безопасността в големите височини. Звездите изглеждаха съвсем близо.

За момент се зачуди дали студените звезди не са безвъздушните върхове на други, невъобразимо далечни планини, някакви огромни тела, загубени в мрака, чиито покрити със сняг върхове блещукат с отразена лунна светлина. Но не, това беше глупост. Къде биха могли да се издигат, че да не се виждат на дневна светлина, под яркото слънце?

Въздухът наистина можеше и да не е по-рядък, но студът определено се засилваше, безспорен и натрапчив въпреки дебелилото му наметало. Саймън трепереше. Реши, че трябва да се обърне и да намери пътя надолу до главната пътека, независимо какво под лунната светлина бе толкова примамливо за Куантака. Малко по-късно се изненада, че е последвал вълчицата, когато тя пое по един тесен ръб.

Стигнаха до площадка, покрита на места с бледо просветващ сняг, от която почваше голям черен процеп. Куантака притича напред, спря, подуши, после се обърна да погледне Саймън. Рунтавата ѝ глава беше наклонена на една страна. Вълчицата изскимтя въпросително и

се гмурна в тъмнината. Саймън реши, че някъде напред трябва да има пещера. Зачуди се дали трябва да последва Куантака — да позволи на един вълк да го води на глупава екскурзия по планината бе едно, а да го последва в непрогледна пещера посред нощ бе съвсем различно — и изведнъж от тъмнината на склона се появиха три малки тъмни фигурки и той се стресна толкова, че за малко да падне от площадката, докато отстъпваше.

„Копачи!“ — помисли си той панически, докато опипваше голата земя поне за някой камък. Едната от фигурките се приближи към него и вдигна тънко копие, сякаш за да го предупреди. Беше трол, разбира се — те бяха доста по-големи от подземните букен, когато ги разглеждаш спокойно — но все пак Саймън се уплаши. Кануките бяха малки, но добре въоръжени, а той беше чужденец, който се разхожда през нощта, вероятно навлязъл в някое свещено място.

Най-близкият трол смъкна качулката си. Бледата лунна светлина освети лицето на млада жена. Саймън видя бялото на очите ѝ. Беше сигурен, че изражението ѝ е свирепо и опасно. Двамата ѝ спътници се приближиха до нея; мърмореха ядосано. Той направи крачка назад.

— Извинявайте. Тъкмо си тръгнах — каза Саймън и още докато говореше, осъзна, че те не могат да го разберат. Прокле се, че не бе помолил Бинабик и Джирики да го научат поне на няколко думи от тролския език. Винаги съжаляваше, винаги твърде късно! Завинаги ли щеше да остане такъв идиот? Тази роля му бе омръзнала вече. Нека някой друг я поеме отсега нататък.

— Тъкмо си тръгнах. Просто вървах след вълчицата. Просто... вървах след... вълчицата. — Говореше бавно, като се мъчеше да направи гласа си възможно най-приятелски въпреки пресъхналото си гърло. Едно неразбирателство и можеше да му се наложи да изтръгва някое от тези неприятно изглеждащи копия от тялото си.

Жената го наблюдаваше. После каза нещо на единия от спътниците си. Този, към когото се обърна, направи няколко крачки към тъмния вход на пещерата. Куантака изръмжа заплашително някъде отвътре и тролът бързо се дръпна.

Саймън направи още една крачка назад по пътеката. Троловете го наблюдаваха мълчаливо. Малките им тъмни тела изглеждаха напрегнати, но те не направиха никакво движение, за да го спрат. Той бавно им обърна гръб и тръгна надолу между посребрените скали.

След малко трите трола, Куантака и тайнствената пещера изчезнаха зад него.

На половината път надолу по склона му се наложи да поседне и да си почине. Знаеше, че умората и дори страхът все някога ще си отидат, но не можеше дори да си представи лекарство срещу самотата.

— Наистина съжалявам, Сеоман, обаче нищо не може да се направи. Снощи Ренику — звездата, която ние наричаме Лятната лампа — се появи на небосклона след залез-слънце. Задържах се твърде дълго. Не мога да остана повече.

Джирики седеше с кръстосани крака на една скала пред пещерата и гледаше надолу към покритата с мъгли долина. За разлика от Саймън и Хейстън, той не носеше дебели дрехи. Вятърът плющеше в ръкавите на богато извезаната му риза.

— Но какво ще правим с Бинабик и Слудиг? Ще ги убият, ако не направиш нещо! — Саймън хвърли един камък в бездната: отчасти се надяваше, че ще удари някой трол долу.

— Така или иначе, нищо не бих могъл да направя. Кануките имат право да ги съдят по своя си начин. Не мога да се намеся с чест.

— Чест? Остави честта! Та Бинабик не иска дори да говори! Как би могъл да се защити?

— А може би не може да се защити. Вероятно знае, че е съгрешил спрямо народа си. — Ситът въздъхна, но ястребовото му лице остана непроменено.

— Даже не знаем провинението на дребосъка — изсумтя Хейстън отвратено.

— Казват, че бил нарушил клетвата си — любезно отвърна Джирики. После отново се обърна към Саймън. — Трябва да тръгвам, Сеоман. Новината, че ловецът на Кралицата на норните е нападнал Зида'я, предизвика голямо безпокойство сред народа ми. Искат да се прибера. Има много неща, които трябва да обсъдим. Освен това, когато моят роднина Ан'най умря и бе погребан на Урмшайм, върху мен падна друга отговорност. Сега, на тържествена церемония, името му трябва да бъде вписано в Книгата на Годишния танц. Аз съм последният от целия ми народ, който може да избегне тази отговорност. В края на краищата аз, Джирики и-Са'онсерей, го заведох до лобното му място, а и освен това причината да отиде там беше

тясно свързана с мен и желанията ми. Не разбираш ли? Не мога просто да обърна гръб на саможертвата на Ан'най.

Гласът на сита постепенно бе станал по-твърд и той бе стиснал кафявите си пръсти в юмрук. Саймън отчаяно възкликна:

— Не знам нищо за твоята Книга на танците, обаче ти каза, че ще ни позволят да се изкажем в полза на Бинабик! Че те са ти казали така!

— Да. Пастира и Ловджийката се съгласиха на това.

— Но как ще можем да го направим, ако си отидеш? Ние не говорим тролския език, а те не разбират нашия.

За миг по непроницаемото лице на сита като че ли пробяга сянка на объркване, но тя отмина толкова бързо, че Саймън нямаше как да е сигурен. Жълтеникавите очи на Джирики уловиха погледа му. Взираха се един в друг доста време, после Джирики бавно промълви:

— Ти си прав, Сеоман. Честта и наследствеността са ме притискали и преди, но никога чак толкова здраво. — Той отпусна глава и се вгледа в ръцете си, после бавно вдигна очи към сивото небе. — Ан'най и моето семейство ще трябва да ми простят. Дж'асу прапериохин! Книгата на Годишния танц ще трябва да отбележи моя позор. Ще остана, докато Бинабик от Ийканук не бъде съден.

Саймън може би трябваше да възкликне от радост, но вместо това изпита само празнота. Дори и за един смъртен нещастieto на принца на ситите беше очевидно — Джирики правеше някаква ужасна жертва, която Саймън не можеше да разбере. Но какво друго можеше да се направи? Всички бяха хванати на тази висока скала отвъд познатия свят, всички бяха затворници — ако не на друго, то на обстоятелствата. Бяха невежи герои, приятели на клетвопрестъпници...

Студена тръпка премина по гръбнака му.

— Джирики! — извика той и размаха ръце, обзет от внезапно вдъхновение.

Щеше ли да стане? А дори и да станеше, щеше ли да е от полза? И вече по-тихо той продължи:

— Джирики! Май измислих нещо, което ще ти позволи да направиш това, което трябва, а също и ще помогне на Бинабик и Слудиг.

Щом чу напрегнатия глас на Саймън, Хейстън остави на земята пръчката, която дялкаше, и се наведе напред. Джирики вдигна едната

си вежда в очакване.

— Трябва да направиш само едно нещо. Трябва да дойдеш с мен при краля и кралицата — Пастира и Ловджийката.

След като поговориха с Нънууика и Уамманак и издействаха неохотното им одобрение за предложението си, Саймън и Джирики тръгнаха в планинския здрач от Къщата на предшественика към пещерата си. Ситът се усмихваше.

— Ти продължаваш да ме изненадаваш, млади Сеоман. Това е смел ход. Не знам дали ще помогне на приятеля ти, но все пак е начало.

— Те никога нямаше да се съгласят, ако не ги беше помолил ти, Джирики. Благодаря ти.

Ситът направи някакво сложно движение с дългите си пръсти и каза:

— Все още съществува крехко уважение между Зида'я и някои от Децата на залеза — особено хернистирците и кануките. Пет века самота не могат толкова лесно да изтрият хилядолетия на благосклонност. Но все пак нещата са се променили. Вие, смъртните — децата на Лингит, както казват троловете — сте във възход. Това вече не е светът на моя народ. — Джирики докосна рамото на Саймън. — А освен това има връзка и между мен и теб, Сеоман. Не съм го забравил.

Саймън, който се препъваше до безсмъртния, не можа да измисли отговор.

— Искам само да разбереш едно: родът ми и аз сме на изчезване. Дължа ти живота си — дори два пъти, за мой най-голям ужас — но задълженията към народа ми с много превъзхождат дори и стойността на продължението на живота ми. Има някои неща, от които не можеш да се откажеш, младежо. Надявам се, че Бинабик и Слудиг ще оживеят, разбира се... но аз съм от Зида'я. Трябва да отнеса разказа за това, което се случи на Драконовата планина — предателството на слугите на Утук'ку и смъртта на Ан'най.

Той изведнъж спря, обърна се и погледна Саймън. Във вечерните сенки, поръбени с виолетово, с развяната си коса, приличаше на дух от дивите планини. За момент Саймън видя огромната възраст на Джирики в очите му и почувства, че почти може да улови това велико

неуловимо нещо — необхватното съществуване на расата на принца, годините на историята ѝ, безбройни като песъчинки на плажа.

— Нещата не свършват толкова лесно, Сеоман, дори и с моето заминаване. Една съвсем немагическа мъдрост ми подсказва, че ще се срещнем пак. Дълбините на Зида'я са тъмни и бездънни. Те носят със себе си материала на митовете. Точно такъв е моят дълг към теб.

Джирики отново изви пръстите си в някакъв странен знак, след това бръкна под тънката си риза и измъкна нещо плоско и кръгло.

— Виждал си вече това, Сеоман. Това е моето огледало — люспа от Великия червей, както твърди легендата.

Саймън го взе от протегнатата ръка на сита и се зачуди на изненадващо малката му тежест. Резбованата рамка бе хладна на допир. Веднъж това огледало му бе показало образ на Мириамел; друг път Джирики бе изкарал от дълбините му горския град Енки-е-Шао'сейе. Сега от него го наблюдаваше само собственото му навъсено отражение, размито от мрака.

— Давам ти го. Било е талисман на семейството ми, откакто Дженджияна от Славейте се е грижела за ароматните градини под сянката на Сени Анзи'ин. Щом вече не е при мен, то няма да е нищо повече от обикновено огледало. Не, това всъщност не е съвсем вярно. Ако трябва да говориш с мен или имаш нужда от мен — но истинска нужда, — кажи на огледалото. Аз ще чуя и ще разбера. — Джирики строго размаха пръст срещу безмълвния Саймън. — Но не си и помисляй, че ще се появя пред теб на секундата, излязъл от облак дим, както в някоя от вашите приказки за духове. Нямам такива магически способности. Не мога дори да ти обещаая, че ще дойда. Обаче когато чуя, че се нуждаеш от мен, ще направя всичко по силите си, за да ти помогна. Зида'я не са съвсем без приятели дори и в този смел нов свят на смъртни.

Гърлото на Саймън се стегна, но най-после той успя да промълви:

— Благодаря. — Малкото сиво огледалце като че ли изведнъж натеза в ръцете му. — Благодаря ти.

Джирики се усмихна и се видяха белите му зъби. Отново заприлича на това, което бе сред собствения си народ — младеж. Посочи другата ръка на Саймън и тънкото златно колелце с рибата.

— А освен това имаш и своя пръстен. Какво си говорим за приказки за духове! Бялата стрела, черният меч, златният пръстен и огледало на ситите — така си се отрупал с плячка, че дрънчиш, докато ходиш! — Принцът се засмя: вибриращ звук, подобен на свистяща музика.

Саймън погледна пръстена, спасен за него от руините на кабинета на доктора и изпратен на Бинабик — едно от последните действия на Моргенес. Блестящото злато неподобаващо се мъдреше на черния му от мръсотия пръст.

— Все още не знам какво значи написаното на него — каза той, измъкна го от пръста си и го подаде на сита. — Бинабик също не можа да го прочете, освен нещо за дракони и смърт. Да не би да помага на онзи, който го носи, да съсича дракони? — Хрумна му изведнъж. Това бе странно потискаща идея, особено след като не мислеше, че наистина е успял да съсече ледения червей. Нима в края на краищата всичко бе само магия? Докато възстановяваше силите си, установи, че се чувства все по-горд от смелостта си пред лицето на отвратителния Игджарджук.

— Каквото се случи на Урмшайм си беше само между теб и древното дете на Хидохебхи, Сеоман. Нямаше никаква магия. — Усмивката на Джирики си бе отишла. Той бавно поклати глава и му върна пръстена. — Не мога да ти кажа нищо повече за пръстена. След като мъдрецът Моргенес не се е погрижил да узнаеш нещо, когато ти го е изпратил, аз също няма да ти кажа. И без това вероятно вече съм те претоварил за краткото ни познанство. Дори и най-смелите смъртни се поболяват от твърде много истина.

— Разбираш ли какво пише?

— Да. Написано е на един от езиците на Зида'я, въпреки че, което е интересно за дрънкулка на смъртни, той е един от по-неизвестните. Обаче ще ти кажа следното. Ако съм разбрал правилно значението му, в момента не те засяга по никакъв начин директно и дори и да знаеше какво гласи, това не би ти помогнало по никакъв осезаем начин.

— И това е всичко, което ще ми кажеш?

— Засега, да. Може би, ако се срещнем отново, ще съм научил нещо ново за причината, поради която ти е бил даден. Късмет, Сеоман. Ти си странно момче... дори и за смъртен...

Лицето на сита изглеждаше разтревожено. В този момент чуха вика на Хейстън и видяха еркинландецът да се приближава към тях по пътеката — размахваше нещо. Беше уловил снежен заек. Огънят, щастливо им съобщи той, вече бил готов да го опекаат.

Въпреки че стомахът му приятно тежеше, пълен с печено месо и билки, Саймън пак заспа трудно. Докато лежеше на сламеника и наблюдаваше подскачащите червени сенки по тавана, умът му се занимаваше с онова, което му се бе случило, с подлудяващата история, в която беше попаднал.

„Аз съм в нещо като приказка, точно както каза Джирики. Приказка от онези, които разказваше Шем — или може би *история*, както ме учеше доктор Моргенес? Обаче никой така и не ми каза колко е ужасно да си на средата на някоя приказка и да не знаеш края...“

Най-после се унесе, но след известно време внезапно се събуди. Хейстън, както винаги, хъркаше и въздишаше в брадата си, дълбоко заспал. От Джирики нямаше и следа. По някакъв начин странната празнина на пещерата подсказа на Саймън, че ситът си е тръгнал наистина, че е потеглил надолу по планината, за да се върне вкъщи.

Обзе го чувство на самота, въпреки че Хейстън хъркаше до него, и се разплака. Плачеше тихо, засрамен от тази проява на малодушие, но не можеше да спре сълзите си — беше все едно да вдигне на гръб целия Минтахок.

Саймън и Хейстън отидоха до Чидсик уб Лингит по времето, по което Джирики бе казал — един час след съмване. Студът се бе усилил. Стълбовете и мостовете от каиши се полюляваха от студения вятър, неизползвани от никого. Каменните пътеки на Минтахок бяха станали дори още по-опасни от обикновено и на много места бяха покрити с тънък лед.

Двамата тръгнаха през тълпата разговарящи тролове. Саймън се подпираше на покритата с кожа ръка на Хейстън. Не бе спал добре, след като ситът си бе отишъл; сънищата му бяха прорязвани от сенки на мечове и неустоймото, но необяснимо присъствие на малкото тъмнооко момиче.

Троловете бяха издокарани като за празник. Мнозина носеха блестящи огърлици от резбовани бивни или камъни. Черните женски

коси бяха вдигнати високо с гребени, направени от черепите на птици или риби. И мъжете, и жените си подаваха мехове с някакъв алкохол, смееха се и ръкомахаха. Хейстън мрачно ги наблюдаваше.

— Убедих един да ми даде глътка от т'ва. Има вкус на конска пикня, така да се каже. Какво ли не бих дал за капка червено пердруинско!

В средата на пещерата, малко зад рова незапалена мазнина, Саймън и Хейстън видяха четири грижливо изработени костени столчета със седалки от опъната кожа, които гледаха право към празния подиум. Тъй като троловете се бяха разположили удобно навсякъде наоколо, но бяха оставили столчетата празни, двамата пришълци се сетиха, че поне две от столчетата са за тях. Едва се бяха настанили, когато всички жители на Ййканук около тях се изправиха. Надигна се странен шум, който отекваше от стените на пещерата — плътна, бучаща мелодия. Неразбираеми канукски думи, като паднали мачти, плаващи по бурно море, изплуваха на повърхността и отново потъваха под наплива на постоянното бучене. Бе някакъв много странен и изнервящ звук.

В първия момент Саймън си помисли, че пеенето има нещо общо с влизането им, но тъмните очи на троловете бяха съсредоточени върху една врата в дъното на пещерата.

Оттам се появиха не господарите на Ййканук, както очакваше Саймън, а една фигура, още по-странна от всички, които ги заобикаляха. Новодошлият беше трол, или поне с размера на трол. Малкото му мускулесто тяло бе намазано с нещо и блестеше на светлината. Носеше направена от кожа пола на ресни, а лицето му беше скрито зад маска от череп на овен, гравирана и издълбана, докато костта се бе превърнала почти във филигран — бяла кошница около черните дупки за очите. Два грамадни извити рога, изтънени почти до прозрачност, бяха овесени на раменете му. Наметка от бели и жълти пера и огърлица от извити черни нокти се полюшваха под костената маска.

Саймън не можеше да разбере дали този трол е жрец, танцьор или просто предвестник на кралската двойка. Когато новодошлият удари крак в пода, тълпата зашумя щастливо. А когато докосна върховете на рогата си и после вдигна ръце към небето, троловете ахнаха и бързо подновиха пеенето си. Мъжът дълго подскача по

издигнатия подиум, толкова съсредоточен в работата си, колкото и всеки сериозен занаятчия. Най-последе спря и като че ли се заслуша. Шумът на тълпата замря. Още четири фигури се появиха на вратата — три с размер на тролове и един, който се извисяваше над останалите.

Извеждаха Бинабик и Слудиг. Острите копия на пазачите бяха опрени в гърбовете на затворниците. Саймън понечи да стане и да се развика, но широката ръка на Хейстън падна на рамото му и го задържа на столчето.

— Спокойно, момче! Те идват насам. Чакай да дойдат. Няма да правим представление за тая сган, я!

И тролът, и брадясалият римърсгардец бяха значително по-слаби от последния път, когато Саймън ги бе виждал. Лицето на Слудиг, обрасло като храст, беше розово и се белеше, все едно изгоряло от слънцето. Бинабик изглеждаше съвсем блед — някога кафявата му кожа бе изсветляла до цвета на овесени ядки. Очите му бяха хлътнали, заобиколени от сенки.

Двамата вървяха бавно: Бинабик с наведена глава, а Слудиг се оглеждаше дръзко до момента, в който не забеляза Саймън и Хейстън — усмихна им се тъжно. Докато прекрочваха рова, за да влязат във вътрешния кръг, римърсгардецът се пресегна и потупа Саймън по рамото, но веднага изохка от болка, защото единият пазач мушна ръката му с върха на копие то си.

— Ех, да имах меч — измърмори Слудиг, докато внимателно се настаняваше на една от табуретките. Бинабик седна от другата страна. Все още не бе повдигнал очи, за да погледне приятелите си.

— Трябва нещо повече от мечове, приятелю — прошепна Хейстън. — Те са дребни, но жилави, а и погледни колко са много, Усирис да ги прокълне!

Саймън се наведе пред Слудиг и каза настойчиво:

— Бинабик! Хей, Бинабик! Дошли сме да ви защитим!

Тролът повдигна глава. За момент изглеждаше, че ще каже нещо, но очите му продължиха да гледат невиждащо. Поклати глава възможно най-леко и отново се втренчи в пода. Саймън се ядоса. Бинабик трябваше да се бори за живота си! А седеше унило като стария впрегатен кон Рим и само очакваше убийствения удар.

Нарастващата глъчка от възбудени гласове изведнъж стихна. Още една група тролове се появи на вратата и бавно се придвижи

напред — Нънууика Ловджийката и Уамманак Пастира в пълно церемониално облекло от кожа, кост и изгладени камъни.

Зад тях още един трол пристъпваше безшумно с меките си ботуши — млада жена, чиито очи не изразяваха никакви чувства, а устата ѝ беше стисната в тънка линия. Погледът ѝ бързо се плъзна по насядалите на столчетата и се отклони. Тролът с овнешките рога танцува пред тримата, докато не стигнаха стъпалата на подиума и не се изкачиха до кушетката си от кожи. Непознатата жена седна точно пред кралската двойка, едно стъпало по-ниско. Подскачащият вестител — или каквото там беше, Саймън така и не можа да реши — запали свещичка в една от стенните лампи, после я допря до кръга мазнина, който пое огъня с ослепително изпуктяване. Пламъците се разпростряха по кръга, като изпускаха черен дим. Малко по-късно пушекът се разнесе нагоре към тъмните простори под пещерния таван.

Пастира се наведе напред, вдигна кривото си копие и го размаха към Бинабик и Слудиг. Когато проговори, тълпата отново изпя няколко думи, но бързо се смълча; Уамманак продължи да говори без прекъсване. Съпругата му и младата жена наблюдаваха внимателно. Очите на Ловджийката, според Саймън, изглеждаха пронизителни и безжалостни. Отношението на другата беше по-трудно за определяне.

Речта продължи доста дълго. Саймън тъкмо започваше да се чуди дали господарите на Ййканук не са решили да престъпят обещанието си към Джирики, когато Пастира спря да говори, размаха копието си към Бинабик, след което ядно посочи спътниците му. Саймън погледна Хейстън, който повдигна вежда, все едно искаше да каже: почакай и ще видим.

— Това е много странно, Саймън.

Бинабик беше проговорил, но очите му все още сезираха в пода пред него. За Саймън гласът му прозвуча толкова хубаво, като че ли беше песен на птица или шумът на дъжд по покрива. Саймън знаеше, че се е ухилил като идиот, но не му пукаше.

Бинабик продължи, гласът му беше дрезгав след дългото мълчание:

— Изглежда, вие с Хейстън сте гости на господарите ми и аз съм този, който трябва да превежда всичко казано на език, който можете да разберете, понеже никой друг не говори и двата езика.

— Не можем да говорим в твоя полза, ако никой не разбира — тихо се намеси Хейстън.

— Това, както вече отбелязах, е странно. Обвинен съм в безчестие и все пак в името на честта трябва да превеждам провиненията си за външни хора, тъй като те са почетни гости. — Някакъв намек за мрачна усмивка се появи в крайчеца на устните му. — Високоуважаем гост, убиец на дракони, човек, който все се меси в чужди работи... някак подушвам твоя пръст в това, Саймън.

Бинабик примига за момент, после протегна късия си дебел пръст към лицето на Саймън.

— Имаш белег на голяма смелост, приятелю.

— Какво си направил, Бинабик? Или какво си мислят те, че си направил?

Усмивката на дребосъка се изпари.

— Наруших клетвата си.

Нънууика се намеси остро. Бинабик погледна нагоре и кимна.

— Ловджийката каза, че съм имал достатъчно време да ви обясня. Сега престъпленията ми трябва да бъдат измъкнати на дневна светлина и разгледани.

Бинабик превеждаше. Понякога изглеждаше, че превежда всичко казано дума по дума, друг път дълги изказвания бяха предавани само с няколко кратки изречения. Въпреки че Бинабик, изглежда, бе възстановил част от присъщата си енергия, докато превеждаше, опасността на ситуацията не можеше да се сбърка с нищо.

— Бинабик, помощник на Пеещия човек, великия Укикук, обвинен си в нарушаване на своята клетва. Признаваш ли се за виновен? — Уамманак Пастира се наведе напред и подръпна рядката си брада раздражено, като че ли смяташе процедурата за смущаваща.

След като Бинабик свърши да превежда, настъпи дълга тишина. След малко Бинабик извърна лице от приятелите си, обърна се към господарите на Ийканук и каза:

— Не мога да го отрека. Обаче бих могъл да предложа цялата истина, ако сте съгласни да я чуете, о, ти, Най-остър поглед, и ти, Най-добрият от водачите.

Нънууика се облегна на възглавниците си.

— Ще има достатъчно време за това. — После се обърна към съпруга си. — Той не го отрича.

Уамманак каза сериозно:

— И така, Бинабик е обвинен. Ти, крохок, си обвинен, че си от разбойническа раса, преследвала и избивала нашия народ по-дълго от най-далечните ни спомени. Това, че си римърсгардец, никой не може да го отрече, така че обвинението ти остава.

Когато думите на Пастира бяха преведени, Слудиг започна да отговаря ядно, но Бинабик вдигна ръка, за да го спре. Изненадващо, но Слудиг се подчини.

— Изглежда, не може да има истинско правораздаване между стари врагове — промърмори севернякът на Саймън. Заплашителният му поглед премина в нещастна прозявка. — И все пак някои тролове, попаднали сред моя народ, не са имали дори и този шанс, който ми се дава сега.

— Нека тези, които имат причина да обвиняват, го направят сега — обади се Уамманак.

Някаква очаквателна тишина изпълни пещерата. Вестителят пристъпи напред, огърлиците му подрънкваха и подскачаха. От очите на овнешкия череп той наблюдаваше Бинабик с нескрито презрение, после вдигна глава и заговори с дебел остър глас:

— Канголик, Викация духове, казва, че Пеещия човек Укикук не се появи при Снежната къща на последния ден от зимата, както е обичаят на нашия народ още от времето, когато Седа ни е дала тези планини — преведе Бинабик. Собственият му глас бе възприел малко от неприятния тон на неговия обвинител. — Канголик казва, че и Бинабик, чиракът на Пеещия човек, също не дойде при Снежната къща.

Саймън почти можеше да усети омразата, която се носеше между приятеля му и маскирания трол. Нямаше съмнение, че между тях има някакво старо съперничество или спор.

Викация духове продължи:

— Понеже чиракът на Укикук не дойде, за да изпълни задължението си, а именно да изпее Обреда на съживяването, Снежната къща още не се е разтопила. Тъй като Снежната къща все още е неразтопена, зимата не си тръгва от Ийканук. Чрез това си

предателство Бинабик обрече своя народ на тежко време. Лятото няма да дойде и мнозина ще умрат. Канголик го нарича клетвопрестъпник.

В пещерата се надигна вълна от ядосани гласове. Викация духове вече беше приклепнал отново, още преди Бинабик да е свършил с превода на думите му на Западния език.

Нънууика се огледа с ритуална преднамереност.

— Някой друг от присъстващите ще обвини ли Бинбиникегабеник?

Непознатата млада жена, която Саймън почти бе забравил в суматохата, причинена от думите на Канголик, бавно се изправи на мястото си на най-горното стъпало. Очите ѝ бяха скромно наведени, а гласът ѝ беше тих. Тя говори само няколко кратки мига.

Бинабик не обясни веднага думите ѝ, въпреки че те предизвикаха голям шум и много подсвирквания сред насъбраните тролове. На лицето му имаше изражение, каквото Саймън никога не бе виждал у приятеля си — пълно и безнадеждно нещастие. Бинабик се взираше в младата жена със сурова съсредоточеност, като че ли наблюдаваше някакво ужасяващо събитие, което въпреки всичко трябваше да запомни и по-късно да преразкаже в детайли.

И точно когато Саймън си помисли, че Бинабик е замълчал, този път вероятно завинаги, тролът проговори — спокойно, все едно само известяваше за получаването на стара и вече незначителна рана.

— Сискинанамук, най-младата дъщеря на Нънууика Ловджийката и Уамманак Пастира, също обвинява Бинабик от Минтахок. Въпреки че той постави копието си пред вратата ѝ, когато девет пъти по девет дни преминаха и уречената дата на сватбата настъпи, него го нямаше. Нито изпрати някакво обяснение. Когато се завърна в нашите планини, не дойде в дома на народа си, а пътува с крохокък и утку към избягвания връх Йиджарджук. Той посрами Къщата на предшественика и бившата си годеница. Сискинанамук го нарича клетвопрестъпник.

Саймън се загледа в потиснатото лице на Бинабик като ударен от гръм. Женитба! През цялото време, докато Саймън и дребният човечец си бяха пробивали с бой път към Наглимунд и после през Бялата пустош, народът на Бинабик бе очаквал той да се върне и да изпълни клетвата си за брак. А и беше сгоден за дете на Пастира и Ловджийката! Никога не бе направил и най-малкия намек за това!

Саймън се вгледа по-внимателно в обвинителката на Бинабик. Сискинанамук, въпреки че в очите на Саймън изглеждаше толкова ниска, колкото и целият ѝ народ, като че ли беше малко по-висока от Бинабик. Лъскавата ѝ черна коса беше сплетена от двете страни на лицето, като плитките се съединяваха под брадичката ѝ в една, дебела, преплетена с небесносиня панделка. Имаше малко бижута, особено в сравнение с величествената си майка, Ловджийката. Само един тъмносин скъпоценен камък блестеше на челото ѝ, прихванат с тънък черен ремък.

Кафявите ѝ бузи бяха потъмнели още повече. Въпреки че погледът ѝ бе замъглен, може би от яд, а може би от страх, Саймън си помисли, че в наклона на брадичката ѝ се усеща волева и предизвикателна натура, както и острота на окото — не острият като бръснач поглед на майка ѝ Нънууика, а изгледът на някой, който вече е взел решение. За миг си помисли, че може да я види така, както я виждат хората от собствения ѝ свят — не нежна, податлива красавица, а миловидно и умно момиче, чието възхищение не може да се спечели лесно.

Внезапно осъзна, че тя е била онази, която стоеше пред пещерата на Куантака снощи — онази, която го бе заплашила с копие! Нещо неопределимо в чертите ѝ му го подсказа и той разбра, че в края на краищата тя е ловджийка, също като майка си.

Горкият Бинабик! Възхищението ѝ можеше и да не се печели лесно, но приятелят на Саймън я бе спечелил за себе си, или поне така изглеждаше. Обаче умът и решителността, на които Бинабик сигурно се беше възхищавал много, сега бяха обърнати срещу него. Най-последно Бинабик отговори:

— Напълно съм съгласен със Сискинанамук, дъщеря на рода на Луната. Това, че тя въобще прие копието на човек, толкова недостоеен като чирака на Пеещия човек, за мен е удивително.

Сискинанамук сбърчи устни при това изказване, но Саймън помисли, че презрението ѝ не изглежда убедително. Бинабик продължи:

— Срамът ми е огромен. Наистина, девет пъти по девет дни копието ми стоя пред вратата ѝ. Аз не дойдох да се оженим, когато тези нощи преминаха. Няма думи, които бих могъл да изрека, та да заличат раната или да намалят вината ми. Трябваше да бъде направен

избор, както се случва, когато бъде извървяна Пътеката на съзряването. Бях в чужда земя и господарят ми бе мъртъв. Направих своя избор; и със съжаление искам да кажа, че ако трябваше да избирам отново, бих направил същия избор.

Когато Бинабик свърши да превежда на спътниците си, тълпата все още бучеше смаяно и възмутено. Щом млъкна, той отново се обърна към младата жена и ѝ каза нещо тихо и бързо, като я нарече Сиски вместо с пълното ѝ име. Тя бързо извърна лице, като че ли не можеше да понесе да го гледа повече. Той не преведе последното си изказване, а вместо това отново се обърна тъжно към родителите ѝ.

Нънуика попита надменно:

— И какво е трябвало да избираш? Каква възможност би могла да те превърне в клетвопрестъпник — теб, който вече се бе изкачил много над снеговете, на които си свикнал, чието годишно копие е било прието от момиче много над теб?

— Господарят ми Укикук бе обещал нещо на доктор Моргенес от Хейхолт, много мъдър човек от Еркинланд. Когато господарят ми умря, аз се почувствах задължен да изпълня обещанието му.

Уамманак се наведе напред, брадата му се поклащаше от изненада и гняв.

— Сметнал си обещанието към един човек от равнините за по-важно, отколкото женитбата с дете от Къщата на предшественика... или довеждането на лятото? Наистина, Бинабик, онези, които казваха, че си се научил само на лудости под надзора на дебелия Укикук, са били прави! Обърнал си гръб на собствения си народ за... за утку?

— Беше нещо повече от това, о, Уамманак, Пастирю на кануките. Господарят ми се страхуваше, че сериозна опасност грози не само Ийканук, но и целия свят под планините. Укикук се страхуваше, че идва зима, много по-лоша от всяка друга, която сме прекарвали, такава, която да остави Снежната къща твърдо заледена за хиляда черни години. А той предвиди нещо повече от неприятно време. Моргенес, старецът от Еркинланд, споделяше страховете му. Точно поради тези опасности обещанието изглеждаше по-важно. Точно по тази причина, понеже вярвам, че тревогите на господаря ми са оправдани, отново бих нарушил клетвата си, ако нямам друг избор.

Сискинанамук гледаше Бинабик. Саймън се надяваше да види някакво смекчаване на чертите ѝ, но устата ѝ все още бе стисната и

представляваше само твърда тънка линия. Майка ѝ, Нънууика, удари с длан по копието си и възкликна:

— Това не е никакъв довод! Ни най-малко. Нима ако се страхувам от падащ сняг в по-високите проходи, това означава, че трябва да не напускам пещерата си и да оставя децата си да гладуват? Това е все едно да кажеш, че народът ти и планината, която те е изхранила, не означават нищо за теб. Ти си по-лош от пияницата, който поне казва: „Не трябва да пия“, но отново се пропива от слабост. Ти стоиш пред нас, смел като крадец от седлата на други, и ни казваш: „Ще го направя пак. Клетвата ми не значи нищо за мен“. — Тя размаха яростно копието си. Събраните тролове зашепнаха одобрително. — Ти трябва да бъдеш убит незабавно. Ако лудостта ти зарази и други, вятърът ще отеква в празните ни пещери преди да е изминало и едно поколение.

Още преди Бинабик да довърши превода на последните думи на Ловджийката, Саймън вече се бе изправил. Трепереше от яд. Лицето го болеше там, където беше прогорен белегът през брадичката му, и всяко изтуптяване довеждаше спомена за това как Бинабик се хвърля на гърба на снежния червей и как креци на Саймън да бяга, да се спасява, докато той продължава да се бори сам.

— Не! — изрева яростно Саймън. — Не! — Главата му се въртеше. Бинабик дежурно се обърна към господарите и годеницата си и започна да им обяснява думите на червенокосия човек от низините. Саймън продължи:

— Вие не разбирате какво става, нито какво е направил Бинабик. Тук, в тези планини, светът изглежда много далеч, но има опасности, които могат да ви достигнат. В замъка, в който живеех някога, и на мен ми изглеждаше, че злото е само нещо, за което говорят свещениците, и че дори и те не го вярват напълно. Сега вече знам повече. Има опасности навсякъде около нас и те стават все по-силни с всеки ден! Не разбирате ли? Бинабик и аз бяхме преследвани, преследвани от това зло през цялата огромна гора и през снега под тези планини. То ни последва чак до Драконовата планина!

Саймън млъкна замаян за момент, дишаше бързо. Чувстваше се така, сякаш държи нещо извиващо се, което се изплъзва от хватката му.

„Какво бих могъл да кажа? Сигурно говоря като луд. Ето, Бинабик им превежда това, което казвам, и всички те ме гледат, като че

ли лая като куче! Със сигурност само ще ги накарам да го убият по-бързо!“

Саймън изпъшка тихичко и започна отначало; мъчеше се да подреди почти неуправляемите си мисли:

— Всички ние сме в опасност. Ужасна сила на север... искам да кажа — не, ние в момента сме на север... — Отпусна глава и се опита да се съсредоточи. — На север, но също така и на запад оттук. Там се намира една огромна планина от лед. Кралят на бурите живее там... само че не е жив. Нарича се Инелуки. Чували ли сте за него? За Инелуки? Той е ужасен!

Наведе се напред и се взря в разтревожените лица на Пастира, Ловджийката и дъщеря им Сискинанамук.

— Той е ужасен... — започна отново, втренчен право в тъмните очи на девойката.

„Бинабик я нарече Сиски — помисли си без никаква връзка. — Сигурно я е обичал...“

Като че ли нещо хвана мисълта му и я затръска, както куче тръска плъх. Внезапно той пропадна в някаква дълга, въртяща се шахта. Тъмните очи на Сискинанамук станаха по-дълбоки и големи, а после се промениха. След миг вече я нямаше и родителите ѝ, приятелите на Саймън и всичко в Чидсик уб Лингит изчезна с нея. Но очите останаха, вече с друг сериозен поглед, който бавно го изпълваше целия. Тези кафяви очи принадлежаха на някой от неговия вид — на детето, което го бе преследвало в сънищата му... детето, което най-после той разпозна.

„Лелет. Малкото момиче, което оставихме в къщата насред гората, понеже раните ѝ бяха тежки. Момичето, което оставихме при...“

„Саймън — каза тя, а гласът ѝ странно кънтеше в главата му, — това е последната ми възможност. Къщата ми скоро ще падне, а аз ще избягам в гората, но има нещо, което трябва да ти кажа“.

Саймън никога не беше чувал малката Лелет да говори. Тъничкият ѝ гласец бе подходящ за момиче на нейната възраст, но нещо не беше наред с него — беше твърде тържествен, твърде ясен и твърде много изпълнен с познания. Ритъмът и подборът на думите бяха като на възрастна жена, като...

„Гелое?“ — попита той. Въпреки че не бе отворил уста, чу гласа си да отеква в някакво празно пространство.

„Да. Нямам никакво време. Не бих могла да те достигна, но детето, Лелет, има възможности... тя е като леща, през която мога да съсредоточа волята си. Тя е странно дете, Саймън...“

И наистина, почти безизразното лице на детето, което изговаряше думите, изглеждаше някак различно от това на другите смъртни деца. Имаше нещо в очите ѝ, което виждаше през него, отвъд него, като че ли самият той беше нематериален, като мъгла.

„Къде си?“

„В къщата си, но не за дълго. Оградите ми бяха повалени и езерото ми е пълно с тъмни неща. Силите пред вратата ми са твърде могъщи. Вместо да се изправам срещу такива вихрени ветрове, предпочитам да избягам и да се бия друг път.“

Това, което трябва да ти кажа, е следното: Наглимунд падна. Елиас спечели тази битка, но истинският победител е Онзи, за когото и двамата знаем — тъмният човек от севера. Все пак Джосуа е жив“.

Саймън усети студен бодеж в стомаха си.

„А Мириамел?“

„Онази, която беше Мария, а също и Малахиас? Знам само, че е заминала от Наглимунд. Повече от това приятелските очи и уши не могат да ми кажат. Сега трябва да ти кажа и нещо друго: ти трябва да го помниш и да си мислиш за него, понеже Бинабик от Ийканук се затвори за мен. Трябва да отидеш при Камъка на раздялата. Това е единственото място, което дава сигурност от приближаващата буря — безопасно е поне за малко, във всеки случай. Отиди при Камъка на раздялата“.

„Какво? Къде е този камък? Къде е камъкът, Гелое?“ — Наглимунд е паднал? Саймън усети как отчаянието се настанява в сърцето му. Значи всичко наистина бе загубено.

Без предупреждение черна вълна премина през него, внезапна като удар от някаква гигантска ръка. Лицето на малкото момиче изчезна, остана само сива празнота. Последните думи на Гелое изплуваха в главата му:

„Единственото място, което е безопасно... Бягай!... Бурята идва...“

Сивото се отдръпна, като вълни, които се оттичат по плажа.

Разбра, че гледа в трептящата прозрачно жълта светлина на рова, пълен с горяща мазнина. Беше на колене в пещерата Чидсик уб Лингит. Изплашеното лице на Хейстън беше приведено до неговото.

— Какво те мъчи, момче? — попита пазачът, докато му помагаше да седне. Саймън се чувстваше, като че ли цялото му тяло беше съставено от парцали и зелени клонки.

— Гелое каза... каза, че буря... и Камъка на раздялата. Трябва да отидем при Камъка на раз... Но какво прави Бинабик? — попита той, когато забеляза, че приятелят му е коленичил пред подиума.

— Чака си присъдата — отвърна Хейстън. — Когато ти припадна, той каза, че няма да се бори повече. Говори на краля и кралицата известно време и сега чака.

— Но това не е правилно! — Саймън се опита да стане, но краката му се подгънаха под тежестта му. Главата му бучеше като железен тиган, ударен с чук. — Не е... правилно.

— Това е волята божия — измърмори Хейстън.

Уамманак каза нещо шепнешком на жена си и погледна коленичилиия Бинабик. После каза нещо на гърления език на кануките и събралите се се развикаха. Пастира вдигна ръце към лицето си и бавно покри очите си. Ловджийката тържествено повтори жеста. Саймън усети, че се свива от студ, по-сив и по-безрадостен дори от зимния. Знаеше без никакво съмнение, че приятелят му е осъден на смърт.

4. КУПА С ЧАЙ ОТ МЕНТА

Слънчевата светлина се промъкваше през кълбестите облаци и падаше безмълвно върху бронираните мъже, които яздеха по Главната улица към Хейхолт. Ярките им знамена бяха затъмнени от неравна сянка, а чаткането на конските копита заглъхваше в калния път, като че ли смелата армия тихо напредваше по дъното на океана. Много от войниците гледаха в земята. Други надзъртаха изпод сянката на шлемовете си като хора, които се страхуват да не бъдат разпознати.

Не всички изглеждаха толкова унили. Граф Фенгболд, който скоро щеше да стане херцог, яздеше в челото на кралската свита, между зелено-черния драконски флаг на Елиас и собствения си сребрист сокол. Дългата черна коса на Фенгболд се сипеше по гърба му, придържана само от алената лентичка, която опасваше слепоочията му. Той се усмихваше и размахваше юмрук, като се опитваше да предизвика овации сред неколкостотинте зрители, наредени покрай пътя.

Малко зад него Гутулф от Утаниат се опитваше да не се мръщи. Той също имаше графска титла — а освен това, предполагаше се, и кралското благоволение — но пък знаеше без капка съмнение, че обсадата на Наглимунд е променила всичко.

Винаги си бе представял деня, когато старият му другар Елиас ще царува и той ще стои до него. Е, Елиас вече беше крал, но някак си останалата част от мечтата се бе объркала. Само дебелоглав млад идиот като Фенгболд би могъл да бъде или твърде невеж, за да не забележи... или твърде амбициозен, за да позволи това да го притесни.

Преди да започне обсадата, Гутулф бе подстригал посивяващата си коса много късо и сега шлемът му стоеше хлабаво. Въпреки че беше здрав мъж, все още в разцвета на силите си, той се чувстваше така, все едно се свива в бронята си и става все по-малък и по-малък.

Зачуди се дали само той изпитва неудобство. Може би през многото години, докато бе стоял далеч от бойното поле, мисълта му се бе смекчила и заприличала на женска.

Но това не можеше да е истина. Вярно, че по време на обсадата преди две седмици сърцето му биеше много бързо, но това бе бързият пулс на оживлението, не на страха. Той се бе смял, докато враговете му се нахвърляха върху него. Бе счупил гръбнака на човек с един-единствен удар на меч си и бе поемал обратните удари, без дори да залитне на седлото, като управляваше коня си все така добре, както и преди двадесет години — може би дори по-добре. Не, не се беше размекнал.

Освен това знаеше, че не е единственият, който усеща разяждащо безпокойство. Въпреки че отстрани имаше радостна тълпа, повечето от хората бяха млади бандити или пияници от града. Много от прозорците, които гледаха към Главната улица на Ерчестър, бяха със спуснати кепенци; доста други показваха само ивица тъмнина, от която надзъртаха онези жители, които не искаха да излязат на улицата и да поздравят краля.

Гутулф обърна глава, за да потърси Елиас, и почувства обезпокояваща студенина, когато видя, че кралят вече го наблюдава с вгълбения си зелен взор. Почти против волята си, Гутулф кимна. Кралят вдървено му отвърна, после тъжно погледна приветстващите го хора от Ерчестър. Елиас, който чувстваше болки от някаква неясна, но и несериозна болест, бе излязъл от покритата си каруца, за да се качи на черния си боен кон едва на двеста метра пред градската порта. Въпреки това сега яздеше добре, като успешно прикриваше каквото и неудобство да чувстваше. Кралят бе по-слаб, отколкото през последните няколко години; твърдата линия на брадичката му се виждаше ясно. Като изключим бледността на кожата му, която не бе твърде видна в петнистата следобедна светлина, и разсеяния израз на очите му, Елиас изглеждаше строен и силен, точно както подобава на крал и воин, който победоносно се завръща от успешна обсада.

Гутулф стрелна с очи сивия меч, който се удряше в бедрото на краля. Проклето нещо! Как му се искаше Елиас да хвърли това оръжие в някой кладенец. Имаше нещо объркано с него, Гутулф беше убеден в това. Някои от тълпата очевидно също чувстваха безпокойството, което пораждаше оръжието, но само Гутулф бе стоял близо до Печал достатъчно често, за да разпознае истинската причина за тази тревога.

А и мечът не беше единственото нещо, което тревожеше хората от Ерчестър. Точно както гордо изправеният върху коня си крал от

следобеда беше болният човек в каруцата от сутринта, така и пречупването на Наглимунд беше нещо по-малко от величествена победа над брата-узурпатор. Гутулф знаеше, че дори и далеч от битката, жителите на Ерчестър и Хейхолт са подочули нещо за странната, ужасяваща съдба на замъка и поданиците на Джосуа. Дори и да не бяха, унилите изражения на онези, които трябваше да бъдат една ликуваща, победоносна армия, оповестяваха, че не всичко е така, както трябва да бъде.

Гутулф си помисли, че за него, както и за войниците, това е нещо повече от срам и нещо повече от това да се чувстваш лишен от мъжество. Бяха изпитали страх и не можеха да го скрият. Кралят беше ли полудял? Беше ли довел при всички тях злото? Бог не се страхуваше от боя, както графът знаеше, нито пък от малко кръв — един философ бе казал, че с това мастило са написани намеренията Му. Но, Усирис да го прокълне, нима това не беше различно?

Отново погледна скришом краля. Елиас слушаше внимателно съветника си, облечения в червено Приратес. Плешивата глава на свещеника се поклащаше до ухото на краля като яйце, облечено в кожа.

Гутулф беше обмислял дали да не убие Приратес, но бе решил, че може да стане само по-лошо, нещо като да убиеш кучкаря, когато хрътките му са те заобиколили. Може би Приратес беше единственият останал на света, който можеше да контролира краля, освен ако — както понякога графът на Утаниат предполагаше с голяма сигурност — точно нахалният свещеник не бе онзи, който водеше Елиас надолу по пътя към гибелта. Кой би могъл да знае, Бог да ги прокълне всички? Кой би могъл да знае?

Вероятно в отговор на нещо, което му каза Приратес, Елиас оголи зъбите си в усмивка, докато гледаше към рядката тълпа посрещачи. Гутулф видя, че това не е усмивката на щастлив човек.

— Много съм ядосан. Търпението ми се изчерпва от тази неблагодарност.

Кралят бе седнал на трона си, великия Престол от драконова кост.

— Кралят ви се прибира и носи новината за велика победа, а е посрещнат само от някаква жалка сган. — Елиас сбърчи устни, докато

се вглеждаше в отец Хелфсин, слабичък свещеник, който освен това беше и иконом на могъщия Хейхолт. Хелфсин беше коленичил в краката на краля: плешивото му теме сочеше трона като достоен за състрадание и далеч недостатъчен щит. — Защо нямаше организирано посрещане?

Икономът заекна:

— Но... нали имаше, ваше величество, имаше. Не дойдох ли да ви посрещна на портата Нарулах с цялата ви прислуга, която остана в Хейхолт? Много сме развълнувани от това, че се завърнахте в добро здраве, и благоговеем пред триумфа ви на север!

— Раболепните ми селяци от Ерчестър не изглеждаха нито твърде развълнувани, нито благоговеещи. — Елиас посегна за чашата си и вечно бдителният Приратес му я подаде, като внимаваше да не разлее тъмната течност. Кралят отпи дълга глътка и се намръщи от горчивината ѝ. — Гутулф, според теб поданиците оказаха ли ми подобаващи почести?

Графът си пое дълбоко дъх, преди да отговори бавно:

— Може би те... Може би са чули слухове...

— Слухове? За какво? Разрушихме ли ние замъка на брат ми, предателя от Наглимунд, или не го разрушихме?

— Разбира се, кралю. — Гутулф се почувства седнал прекалено в края на тънък клон. Морскозелените очи на Елиас го наблюдаваха внимателно, също толкова налудничаво любопитни, колкото и тези на кукумявка. Графът повтори: — Разбира се. Само че нашите... съюзници... нямаше как да не породят слухове.

Елиас се обърна към Приратес. Бледите вежди на краля бяха склучени, като че ли наистина бе объркан.

— Сдобихме се с могъщи приятели, нали така, Приратес?

— Могъщи приятели, ваше величество.

— И все пак те се подчиниха на нашата воля, нали така? Направиха това, което искахме да направят?

— Точно в такава степен, в каквата пожелахте, кралю. Изпълниха волята ви. — Приратес хвърли поглед към Гутулф.

Доволният Елиас отново се обърна към отец Хелфсин:

— Е, значи кралят ви е отишъл на война, разбил е враговете си и се е завърнал с верността на кралство, много по-старо дори и от

отдавна изчезналата империя на Набан. Защо поданиците ми се крият като кучета от камшик?

— Те са само необразовани селяни, сир — отвърна Хелфсин. Капка пот увисна на върха на носа му.

С плашеща отмереност Елиас каза:

— Мисля, че някой тук е създавал неприятности в мое отсъствие. Бих искал да знам кой е разпространявал слухове. Чуваш ли ме, Хелфсин? Трябва да разбере кой си мисли, че знае повече за доброто на Остен Ард от висшия владетел. Махай се сега, а когато те видя следващия път, гледай да имаш нещо, което да ми кажеш. — Той ядосано подръпна бузата си. — Мисля си, че някои от тези проклети, стоящи си вкъщи благородници трябва да видят сянката на бесилото. Това може и да им припомни кой управлява тази земя.

Капката пот най-после се откъсна от носа на Хелфсин и тупна на пода. Икономът кимна рязко и няколко други капки, странно много за хладния следобед, се разхвърчаха от лицето му.

— Разбира се, господарю. Хубаво е, много е хубаво, че се върнахте при нас. — Той се изправи, отново се поклони, а после се обърна и бързо излезе от тронната зала.

Глухият удар на затварящата се врата отекна под гредите на тавана и гъсто подредените флагове. Елиас се облегна назад в голямата си клетка от пожълтели кости, разтърка очи и каза глухо:

— Гутулф, ела тук.

Графът на Утаниат пристъпи напред въпреки странното, притискащо го желание да избяга. До лакътя на Елиас стоеше Приратес, лицето му беше гладко и непроницаемо като мрамор.

Чак след като Гутулф стигна Престола от драконова кост, Елиас отпусна ръцете си в скута. Сините кръгове под очите му изглеждаха така, сякаш погледът на краля се бе отдръпнал навътре в главата му. За момент на графа дори му се стори, че кралят наднича от някаква тъмна дупка, от някакъв капан, в който е попаднал. В гласа на Елиас се прокрадна бледа нишка на отчаяние:

— Трябва да ме пазиш от предателство, Гутулф. В момента съм уязвим, но ни чакат велики дела. Тази земя ще преживее такъв златен век, за който философите и монасите само са си мечтали... но аз трябва да оживея. Трябва да оживея, или всичко ще пропадне. Всичко

ще стане на пепел. — Елиас се наведе напред и сграбчи мазолестата ръка на Гутулф с пръсти, студени като рибешки опашки.

— Трябва да ми помогнеш, Гутулф. — В измъчения му глас прозвуча силна нотка. За момент графът видя в краля своя другар от многото битки и многото таверни: такъв, какъвто го помнеше, което само направи думите на Елиас още по-болезнени. — Фенгболд и Готвиг, а и останалите, са глупаци. Хелфсин е като изплашен заек. Ти си единственият човек в целия свят, на когото мога да вярвам... освен Приратес, разбира се. Вие двамата сте единствените, чиято вяроност към мен е несъмнена.

Кралят се отпусна назад и отново покри очите си и стисна зъби, все едно нещо го болеше. После махна с ръка, за да освободи Гутулф. Графът погледна Приратес, но червеният монах само поклати глава и се обърна, за да напълни отново чашата на Елиас.

Докато вървеше по осветения от лампи коридор, Гутулф усети тежък камък от страх да се загнездва в корема му. И бавно започна да обмисля немислимото.

Мириамел издърпа ръката си от хватката на граф Стреаве, рязко отстъпи назад и падна в стола, който човекът с маската на череп беше поставил зад нея. За момент остана там, като в капан, после попита:

— Откъде знаехте, че съм аз? И че идвам насам?

Графът захихика и потупа с пръст лисичата маска, която бе свалил.

— Силните разчитат на силата си. Не толкова силните трябва да са хитри и бързи.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— О! — Стреаве повдигна вежда. После се обърна към череполикия си помощник. — Можеш да си вървиш, Ленти. Изчакай с хората си навън.

— Но навън вали — скръбно отвърна Ленти. Костената му маска се разклати, очите му надзъртаха от черните кухни. Графът сприхаво каза:

— Тогавя чакай на горния етаж, глупако! Ще позвъня, когато имам нужда от теб.

Ленти се поклони небрежно, после хвърли един поглед на Мириамел и излезе. Стреаве въздъхна.

— Ех, ама и той е един. Понякога се държи като дете. Но все пак прави онова, което му се казва. Това е повече, отколкото може да се каже за много от тези, които ми служат.

Графът побутна гарафата с вино към брат Кадрах, който я помириса подозрително, очевидно раздвоен.

— О, стига! Пий! Да не мислиш, че бих минал през всички тези неприятности да ви прекарам през Ансис Пелипе, само за да ви отровя в една от собствените си резиденции? Ако исках да умрете, щяхте да плувате по очи в залива още преди да сте слезли от кораба.

— Това не ме прави по-спокойна — намеси се Мириамел; започваше да се окопитва, а и беше ядосана. — Ако намеренията ви са честни, графе, тогава защо ни доведохте тук под заплахата на ножове?

— Ленти да не ви каза, че има нож?

— Съвсем определено — язвително отвърна Мириамел. — Да не искате да кажете, че няма?

Старецът се изкикоти:

— Благословена Елисия, разбира се, че има! Десетки ножове, с всякаква форма и дължина, някои заточени и от двете страни, някои с по две остриета. Ленти има повече ножове, отколкото вие зъби. Само че винаги му повтарям да не го разгласява непрекъснато. Из целия град го наричат Ленти Ави Стето.

Стреаве спря да се смее с леко изхриптяване. Мириамел погледна към Кадрах за обяснение, но монахът бе погълнат от виното на графа — явно бе решил, че е безопасно.

— А какво значи... Ави Стето?

Стреаве гордо поклати глава.

— Това е „имам нож“ на пердруински. А той знае как да използва играчките си, наистина знае...

— И все пак как разбрахте за нас, господине? — попита Кадрах и обърса уста с опакото на ръката си.

— И какво ще правите с нас? — настоя Мириамел.

— Колкото до първото, както вече ви казах, слабите трябва да имат свои начини. Моят Пердруин не е държава, чиято мощ кара другите да треперят, така че вместо това трябва да имаме много добри шпиони. Всяко пристанище в Остен Ард е отворен пазар за знания, а най-добрите брокери на тях са мои. Разбрах, че сте напуснали Наглимунд, още преди да стигнете до река Гринуейд. Оттогава моите

хора ви наблюдават. — Стреаве взе един червеникав плод от купата на масата и започна да го бели с треперещи пръсти. — А колкото до второто, това наистина е добър въпрос.

Той се бореше с грубата кора на плода. Мириамел внезапно изпита неочаквано съчувствие към стария граф, пресегна се внимателно и взе плода от ръцете му.

— Разрешете на мен.

Стреаве повдигна вежди и каза изненадано:

— Благодаря, мила. Много любезно. И така, на въпроса какво ще правя с вас. Ами, трябва да си призная, че когато за пръв път разбрах за вашето... временно независимо състояние... ми хрумна, че може да има доста хора, които биха платили добре за няколко думи по отношение на местоположението ви. После, по-късно, когато стана ясно, че ще сменят кораба си тук, в Ансис Пелипе, ми хрумна, че тези, които биха оценили вестта, сигурно биха платили дори още повече за самата принцеса. Баща ви... или чичо ви например.

Разярена, Мириамел пусна плода в купата — полуобелен.

— Ще ме продадете на враговете ми!?

Графът успокояващо отвърна:

— Хайде, хайде, мила. Кой е споменал такова нещо? А и кого наричате враг все пак? Баща си краля? Или любимия си чичо Джосуа? Въобще не става въпрос да ви продам на търговците на роби от Наскаду за няколко медни монети. Освен това сега тази възможност и без това не съществува.

— Какво значи това?

— Значи, че няма да ви продам на никого. Моля ви, не се безпокойте за това.

Мириамел отново взе плода. Сега нейните ръце трепереха.

— А какво ще стане с нас?

— Вероятно графът ще трябва да ни заключи в дълбоките си тъмни изби за наше собствено добро — намеси се Кадрах, загледан нежно в почти празната гарафа. Изглеждаше напълно и великолепно пиян. — Ех, наистина ужасна съдба!

Отвратена, тя му обърна гръб и отново попита Стреаве:

— И какво сега?

Старецът взе хлъзгавия плод от ръката ѝ и внимателно го захапа.

— Кажете ми едно нещо. Към Набан ли пътувате?

Мириамел се поколеба.

— Да — промълви накрая. — Да, към Набан.

— Защо?

— И защо трябва да ви кажа? Вярно, не сте ни направили нищо лошо, но също така досега не сте се показали и като приятел.

Стреаве се вгледа в нея и върху долната част на лицето му бавно се разля усмивка. Но зачервените му очи запазиха остротата си.

— Харесвам младите жени, които знаят какво знаят. Остен Ард е пълен догоре с чувства и неточни схващания — не грях, разбирате ли, а глупави чувства, които карат дори ангелите да стенат от отчаяние. Но ти, Мириамел, още откакто беше дете, изглеждаше като човек, който може да направи нещо в този свят.

Графът придърпа гарафата по-далеч от Кадрах и напълни собствената си чаша. Монахът смешно гледеше след гарафата, като куче, чийто кокал е бил откраднат. Най-после Стреаве продължи:

— Казах, че никой няма да ви продава. Да, но това не е съвсем вярно — о, не, не гледайте така, милейди! Почакайте да чуете всичко, което имам да казвам. Имам един... приятел, предполагам, бихте го нарекли, въпреки че не сме много близки. Той е религиозен човек, но се движи и в други среди — най-добрият вид приятел, на който бих могъл да се надявам, тъй като има широки познания и огромно влияние. Единственият проблем е, че този човек има доста дразнеща нравственост. Все пак той е помагал на Пердруин и на мен много пъти или, да го кажа по-направо, дължа му не една и две услуги.

— И така, аз не бях единственият, който знаеше за вашето заминаване от Наглимунд — продължи той. — Онзи човек, религиозният, също го бе разбрал от свои частни източници...

— Той също ли? — попита Мириамел. Обърна се ядосана към Кадрах. — Ти какво, да не си изпратил викач да разтръби новината?!

— Нито дума не е излязла от устата ми — отвърна монахът с преплетен език. Дали тя си въобразяваше, или той не беше толкова пиян, колкото се преструваше? Стреаве вдигна треперещата си ръка.

— Моля ви, принцесо. Както вече казах, този приятел е влиятелен човек. Дори и тези, които са близо до него, не осъзнават ширината на влиянието му. Мрежата му за информация, макар и помалка от моята, е с такива дълбочина и размер, че често ме кара да поклащам глава от изумление. Обаче онова, което исках да кажа, е

следното. Когато моят приятел ми изпрати вест — всеки от нас има малко ято птици, които са специално обучени да носят писмата ни — той ми каза за вас. Това беше нещо, което вече знаех. Той обаче не знаеше за моите планове по отношение на вас — онези планове, за които вече споменах.

— Да ме продадете, имате предвид.

Стреаве се покашля извинително и след миг това се превърна в истинска кашлица. Когато успя да си поеме дъх, той продължи:

— И, както вече казах, дължа на този човек няколко услуги. Така че, когато той ме помоли да попреча на вашето отиване в Набан, всъщност нямах избор...

— Помоли ви какво? — Мириамел не можа да повярва на ушите си. Никога ли нямаше да се отърве от намесите и настоятелството на другите?

— Той не иска да отидете в Набан. Не му е времето сега.

— Не му е времето ли? Кой е този „той“ и какво право...

— Кой е той? Той е добър човек — един от малкото, за които може да се използва тази фраза. Аз самият не храня голямо уважение към този вид хора. Според него става въпрос за спасението на живота ви. Или поне на свободата ви.

Принцесата усети как се поти. Стаята беше влажна и топла, а загадъчният, дразнещ старец срещу нея се усмихваше, щастлив като дете, което току-що е научило нов номер. Тя бавно каза:

— Ще ме задържите тук? Ще ме пхнете в тъмница и по този начин ще запазите свободата ми?

Граф Стреаве вдигна ръка и дръпна едно тъмно въже, което висеше почти невидимо пред набръчкания гоблен на стената. Някъде горе се чу издрънчаването на звънец.

— Страхувам се, че това е истината, мила. Трябва да ви задържа тук, докато моят приятел не каже нещо друго. Дългът си е дълг, а всяка услуга трябва да се върне. Това наистина е във ваша полза, принцесо, въпреки че може още да не го осъзнавате.

Пред вратата се чуха тежки стъпки. Мириамел се озъби на графа:

— Аз решавам това. Как смеете?! Не знаете ли, че се подготвя война? Че нося важни новини за херцог Леобардис? — Тя трябваше да стигне при херцога, да го убеди да се присъедини към Джосуа. Иначе

баща ѝ щеше да разруши Наглимунд и лудостта му никога нямаше да свърши.

— Ех, детето ми, конете пътуват толкова по-бавно от птиците, дори и от тези птици, които носят тежки новини. Разбирате ли, Леобардис и войската му тръгнаха на север преди почти цял месец. Ако не бяхте минали през градовете на Хернистир толкова бързо, дебнешком и потайно, ако бяхте поговорили дори само с няколко души, вие също щяхте да сте го научили.

Мириамел падна като ударена в стола си, а графът силно почука с кокалчетата на пръстите си по масата. Вратата се отвори със замах и Ленти и двамата му помощници, които все още носеха костюмите си, влязоха. Ленти бе свалил маската на Смъртта. Намусените му очи гледаха от лице, което беше по-розово, но не и по-живо от онова, което бе свалил.

— Ленти, настани ги удобно. После ги заключи и ела, за да ми помогнеш да си легна.

Докато вдигаха клюмация Кадрах от стола му, Мириамел отново се обърна към графа и изпелтечи:

— Как можяхте да направите това?! А аз винаги си спомнях за вас с добро — за вас и за градината ви!

— А, градината. Искате да я видите пак, нали? Не се ядосвайте, принцесо. Ще си говорим още — имам да ви казвам много неща. Очарован съм да ви видя отново. Само като си помисля, че бледата срамежлива Хилиса е родила такова жизнено дете!

Докато Ленти и помощниците му ги изкарваха навън на дъжда, Мириамел хвърли последен поглед към Стреаве. Графът я гледаше, а белокосата му глава бавно се поклащаше.

Заведоха я във висока къща, пълна с прашни драперии и стари скърцащи столове. Замъкът на Стреаве, кацнал на един хребет на Ста Мироре, беше празен, ако не се брояха неколцина безшумни слуги и няколко нервни вестоносци, които се вмъкваха и измъкваха като невестулки през дупка в ограда.

Мириамел имаше собствена стая. Можеше и да е била хубава някога, преди много, много време. Сега обаче избелелите гоблени изобразяваха единствено бледи сенки на хора и места, а сеното в

матрака беше толкова старо и крехко, че шумолеше в ушите ѝ по цяла нощ.

Всяка сутрин се обличаше с помощта на една жена с мрачно лице, която се усмихваше едва-едва и говореше много малко. Кадрах го държаха някъде другаде, така че тя съвсем нямаше с кого да говори през дългите дни. Имаше съвсем малко, което можеше да прави, освен да чете една стара Книга на Ейдон, чиито цветни рисунки бяха избелели до такава степен, че от лудуващите животни се виждаха само контурите, като че ли бяха изрязани в стъкло.

От момента, в който я доведоха в къщата на Стреаве, Мириамел планираше бягството си, мечтаеше как ще се измъкне, но въпреки атмосферата на застоялост и неизползваност, от разлагащия се замък на графа бе по-трудно да се избяга, отколкото от най-дълбоките влажни килии на Хейхолт. Главната врата на коридора в крилото, в което се помещаваше тя, винаги беше заключена. Стаите от двете страни на коридора също бяха заключени. Жената, която я обличаше, и останалите слуги винаги идваха и си отиваха, придружени от намусен широкоплещест пазач. От всички възможни пътища за бягство само вратата в другия край на дългия коридор бе отворена. Зад нея се намираше оградената градина на Стреаве и точно там Мириамел прекарваше повечето дни.

Градината не беше толкова голяма, колкото я помнеше, но това не беше учудващо — тя наистина беше много малка, когато я беше видяла. Освен това изглеждаше и по-стара, като че ли ярките цветя и зеленината се бяха уморили.

Лехи с червени и жълти рози обграждаха градината, но бавно биваха измествани от виещи се растения, изпълнени с живот — красивите им цветове с формата на звънчета искряха с цвета на кръвта и тежкото им ухание се смесваше с безброй много други сладки, тъжни миризми. Кандилки пълзяха по стените и рамките на вратите и цветовете им изпъстряха сумрака като меко светещи звезди. Тук-там в клоните на дърветата и цъфтящите храсти се мяркаха дори още по-странни шарки — опашките на птици от южните острови с пискливи гласове и очи с цвят на оникс.

Градината беше отворена към небето. Още първата сутрин Мириамел се опита да изкатери високата стена, но бързо установи, че камъкът е твърде гладък, а увивните растения са твърде слаби, за да

предложат необходимата ѝ опора. Като че ли за да ѝ припомнят близостта на свободата, малки птички често долитаха през този прозорец към небето, подскачаха от клонче на клонче, докато нещо не ги изплашеше, и после литваха. Понякога някоя чайка, отнесена далеч навътре от морето, кацаше, за да се разходи и поперчи пред попъстрите обитатели на градината, като винаги държеше по едно око отворено за остатъци от ястията на Мириамел. Но дори и с непреграденото небе, примесено с облаци само на няколко метра нагоре, многоцветно оперените островни птици оставаха вътре и грачеха негодуващо в зелените сенки.

Някои вечери Стреаве ѝ правеше компания в градината — носеше го намусеният Ленти, в стол с висока облегалка. Безпомощните съсухрени крака на графа бяха завити в широка цветна мантия. Нещастна от затворничеството си, Мириамел преднамерено не отговаряше, когато той се опитваше да я забавлява със смешни случки или с моряшки клюки и слухове от пристанището. Но все пак не успя и да намрази истински стареца.

Когато безполезността на опитите за бягство ѝ стана напълно ясна и когато минаващите дни изтъркаха остротата на ожесточеността ѝ, Мириамел започна да изпитва неочаквано удоволствие от това да седи в градината, докато късният следобед преминаваше във вечер. В края на всеки ден, докато небето променяше цвета си от синьо през калаеносиво до черно, а свещите горяха в поставките си на стените, Мириамел шиеше дрехите, които бе скъсала по време на пътуването си на юг. Докато нощните птици пееха първите си колебливи нотки, пиеше ментов чай и се преструваше, че не слуша разказите на графа. Когато слънцето залезеше, си обличаше плаща за езда. Беше необичайно студен месец ювен и дори в заветливата градина нощите бяха режещо хладни.

След седмица, откакто Мириамел бе затворена в замъка, Стреаве дойде при нея натъжен и ѝ разказа за смъртта на вуйчо ѝ Леобардис в битка пред стените на Наглимунд. Най-големият син на херцога — Бенигарис (братовчед, за когото никога не се бе интересувала много), се бе завърнал да управлява Набан от трона в Санселан Махистревис. Мириамел предположи, че е станало с помощта на майка му Несаланта, още една роднина, която не беше от любимите ѝ. Новината

я обезпокои. Леобардис беше любезен човек. Освен това смъртта му означаваше, че Набан е напуснал бойното поле, което оставяше Джосуа без никакви съюзници.

Три дни по-късно, когато дойде първата вечер на тиагар, Стреаве й наля чаша чай със собствената си трепереща ръка и й каза, че Наглимунд е паднал. Според слуховете клането било жестоко и само малцина били оцелели.

Държа я несръчно в сухите си като клечки ръце, докато тя хълцаше.

Светлината си отиваше. Парчетата небе, които се показваха през гъстата плетеница от листа, бяха с нездравия син цвят на натъртена плът.

Деорнот се препъна в един корен, който не бе видял, и до него се строполи Изорн със Сангфугол. Арфистът изстена. Превръзката около прасеца му почервения от свежа кръв.

— О, горкичкият — възкликна Воршева, приклепна, като разпротря полите на парцаливата си рокля, и хвана ръката на Сангфугол. Очите на арфиста бяха втрещени агонизиращо в клоните на дърветата.

— Господарю, трябва да спрем — каза Деорнот. — Стана твърде тъмно и не се вижда нищо.

Джосуа бавно се обърна. Косата му бе разчорлена, а лицето му — разсеяно.

— Трябва да вървим, докато се стъмни съвсем, Деорнот. Всеки миг оставаща светлина е ценен.

Деорнот преглътна. Чувстваше се почти болен от това, че трябва да противоречи на суверена си.

— Трябва да намерим сигурно място за през нощта, принце. Това ще е трудно по мръкнало. А и ранените са изложени на още по-голям риск, ако продължим да вървим.

Джосуа погледна към Сангфугол с невиждащи очи. Деорнот не харесваше това, което виждаше у принца. Джосуа винаги бе тих и мнозина го мислеха за странен, но все пак той беше решителен водач — дори и през последните ужасни седмици, преди да падне Наглимунд. Сега като че ли не искаше да прави нищо: нито малки неща, нито големи. Най-после принцът се съгласи:

— Добре, щом така смяташ, Деорнот.

Отец Странгиард се намеси:

— Извинявам се, но не може ли да се придвижим само малко нагоре по това... това дефиле? Това са само още няколко стъпки, а изглежда много по-безопасно, отколкото да направим лагера си на дъното на някакво дере, нали? — Той погледна очаквателно към Джосуа, но принцът само изръмжа, така че архиварят се обърна към Деорнот. — Ти как смяташ?

Деорнот огледа изтормозената група, изплашените очи и мръсните лица.

— Това е много добра идея, отче. Така ще направим.

Запалиха малък огън в набързо изкопана дупка, заобиколена от камъни, повече за светлина, отколкото за друго. Топлината би била повече от добре дошла — с падането на нощта горският въздух ставаше мъчително студен, но не можеха да рискуват да се показват толкова. А за ядене нямаше нищо — цял ден бяха бързали и това не позволяваше ловуване.

Отец Странгиард и херцогиня Гутрун почистваха раната на Сангфугол и сменяха превръзката. Стрелата с черни и бели пера, която бе повалила арфиста късно предишния следобед, като че ли беше стигнала до костта и въпреки внимателното изваждане не бе излязъл целият връх. Когато Сангфугол можеше да говори, се оплакваше, че почти не усеща крака си; сега спеше неспокойно. Воршева стоеше до тях и гледаше тъжно. Нарочно избягваше Джосуа, но на него като че ли му беше все едно.

Деорнот тихо прокле тънкото си наметало. „Ако знаех, че ще пътуваме на открито през гората, щях да си взема наметката за езда с кожената подплата“, съжали той. Усмихна се мрачно на собствените си мисли и изведнъж се изсмя високо, смях като кратък лай, който привлече вниманието на клекналия наблизо Айнскалдир.

— Какво ти е толкова смешно? — попита римърсгардецът и се прозя. Точеше секирата си с малък брус. Вдигна я, провери колко е остра с мазолестия си пръст и после отново започна да я точи.

— Нищо. Просто си мислех колко глупави сме били... и колко неподготвени.

— Загуба на време е това, оплакването — изръмжа Айнскалдир; очите му нито за момент не изпускаха острието, докато го местеше на светлината на огъня. — Бий се и живеи, бий се и умри, Бог чака всички ни.

— Не става въпрос за това. — Деорнот за момент се замисли. Онова, което бе започнало само като безполезно хрумване, се бе превърнало в нещо повече. Той не искаше да загуби мисълта си. Бавно продължи: — Дърпаха ни и ни бутаха, подкарваха ни и ни водеха. Гонят ни вече три дни, откакто избягахме от Наглимунд, и едва ли е имало и момент, в който да не се страхуваме.

— Че какво има да се страхуваме? Ако ни хванат, ще ни убият. Има и по-лоши неща от това да умреш — отвърна Айнскалдир грубо и почеса тъмната си брада.

— Но точно това е въпросът! Точно това искам да кажа! — Деорнот се наведе напред; осъзна, че почти е изкрецял. Айнскалдир бе спрял да стърже по брадвата си и го гледаше. Той продължи по-тихо: — Точно това се чудя. Защо още не са ни убили?

— Опитаха се — изръмжа Айнскалдир. Но Деорнот изведнъж се почувства сигурен в друго.

— Не. Копачите... или букен, както ги нарича вашият народ... те се опитаха. Норните не са.

— Ти си луд, еркинландецо — отвратено отвърна Айнскалдир.

Деорнот сдържа ядния си отговор и отиде при Джосуа.

— Принце, трябва да говоря с вас.

Джосуа не отвърна. Отново беше в едно от отнесените си настроения. Седеше и наблюдаваше Таусър. Старият шут спеше облегнат на едно дърво, плешивата му глава бе клюмнала на гърдите му. Деорнот не виждаше нищо особено интересно в дрямката на стареца, затова се премести така, че да застане между принца и обекта на вниманието му. Лицето на Джосуа бе почти невидимо, но все пак огънят хвърляше достатъчно светлина и Деорнот видя едната вежда на Джосуа да се повдига от лека изненада.

— Да, Деорнот?

— Принце, хората ви се нуждаят от вас. Защо сте толкова странен?

— Хората ми са много малко в момента, нали?

— Те все пак са ваши хора... а и имат нужда от вас още повече, тъй като се намираме в голяма опасност.

Джосуа си пое въздух, като че ли от изненада или като подготовка за някоя ядна забележка. Но когато проговори, гласът му беше спокоен:

— Времената са тежки, Деорнот. Всеки ги посреща по свой собствен начин. Това ли искаше да обсъдиш с мен?

Деорнот се приближи още, на по-малко от една ръка разстояние от принца.

— Не всичко, господарю. Какво искат норните?

Джосуа се изсмя със съжаление:

— Бих казал, че това е достатъчно очевидно. Да ни убият.

— Тогава защо досега не са го направили?

За малко настъпи тишина.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казах. Защо не са ни убили още? Имаха много възможности.

— Та нали бягаме от тях вече...

Деорнот стремително хвана ръката на Джосуа. Принцът беше много слаб.

— Господарю, наистина ли вярвате, че норните — любимците на Краля на бурите, които разрушиха Наглимунд — че тези норни не биха могли да хванат десетина гладни и ранени мъже и жени?

Почувства как ръката на Джосуа се напруга.

— И какво означава това според теб?

— Не знам! — Деорнот пусна принца, вдигна някаква пръчка от земята и започна да чопли нервно кората ѝ с нокти. — Но не мога да повярвам, че не са могли да ни притиснат до стената, ако са искали.

— Усирис на Дървото! Срамувам се, че трябваше ти да поемеш отговорност, която по право е моя, Деорнот. Ти си прав. Това наистина е странно.

Деорнот се замисли, после каза:

— Може би има нещо по-важно от смъртта ни. Ако искат да умрем, защо просто не ни обкръжат? Щом един ходещ труп успя да се приближи до нас едва ли не преди да се усетим, защо не и норните?

— Вероятно се страхуват от нас — замислено отвърна принцът. — Повикай и останалите. Това е твърде сериозно, за да го запазим

само между нас двамата.

Когато всички се събраха, Деорнот ги огледа и поклати глава. Джосуа, той самият, Айнскалдир и Изорн, Таусър — още не съвсем буден — и херцогиня Гутрун; като броеше и Странгиард, който си търсеше място, и Воршева, която се грижеше за Сангфугол, всички бяха тук. Бяха останали само девет — възможно ли бе това? Бяха погребали Хелмфест и младата прислужничка преди два дни. Гамуолд, старият пазач със сивите мустаци, бе починал при едно падане по време на атаката, в която бе ранен Сангфугол. Не бяха успели дори да вземат трупа му, камо ли да го погребат, и го бяха оставили да лежи на един склон, изцяло на вниманието на ветровете и дъжда.

„Само деветима — помисли си той. — Джосуа е прав — това наистина е малко кралство“.

Принцът бе свършил с обяснението. Странгиард проговори колебливо:

— Не искам дори и да си помислям такова нещо, но... но вероятно те само си играят с нас, като... както котка с мишка.

— Каква ужасна мисъл! — възкликна Гутрун. — Но те са езичници, така че всичко може да се очаква.

Джосуа отново се намеси:

— Те са нещо повече от езичници, херцогиньо, те са безсмъртни. Живели са, или поне много от тях, дълго преди времето, когато Усирис Ейдон се е разхождал по хълмовете на Набан.

— Могат да умират — обади се Айнскалдир. — Зная това.

— Да, но са отвратителни. — Широките рамене на Изорн потрепераха. — Сега вече знам, че те са били онези, които дойдоха от севера, когато бяхме хванати в капан в Елвритшала. Дори самите им сенки са студени — като вятър от Хюелхайм, земята на смъртта.

— Почакайте малко — каза Джосуа. — Сетих се нещо. Изорн, ти каза, че когато са ви държали пленници, някои от другарите ти са били измъчвани.

— Да. Никога няма да го забравя.

— Кой го правеше?

— Черните римъри, онези, които живеят в сенките на планината Стормспайк. Те бяха съюзници на Скали от Калдскрайк, въпреки че — както мисля, че ти казах, принц Джосуа — не вярвам, че хората на

Скали получиха онова, за което се бяха пазарили. Накрая бяха почти толкова уплашени, колкото и ние, затворниците.

— Но ви измъчваха черните римъри. А норните?

Изорн за миг се замисли.

— Не... не мисля, че норните въобще имаха нещо общо с това. Те бяха просто черни сенки с качулки, които се мотаеха из Елвритшала. Изглеждаха така, сякаш не обръщат почти никакво внимание на нищо — въпреки че ние не ги забелязвахме често, за което съм особено благодарен.

— Значи не изглежда, че на норните им харесва мъчението?

— Но не изглежда и да ги притеснява особено — изръмжа Айнскалдир. — А и Наглимунд показва, че въобще не ни обичат.

— Все пак си мисля, че не биха ни следили по целия път през Алдхеорте само за удоволствие. — Принцът се намръщи. — А и ми е трудно да измисля защо биха се страхували от нас, след като сме такава безвредна групичка. Какво друго биха могли да искат?

— Да ни напъхат в клетки — сърдито каза Таусър, който разтриваше схванатите си крака. Дългото ходене през деня му се бе отразило по-зле, отколкото на всеки друг, с изключение на Сангфугол. — Да ни накарат да им танцуваме като мечки.

— Млъкни, старче — скара му се Айнскалдир.

— Не му заповядвай — каза Изорн и го изгледа решително — доста трудно нещо в почти пълната тъмнина.

— Мисля, че Таусър е прав — каза Странгиард по тихичкия си, извинителен начин.

— Какво имаш предвид? — запита Джосуа.

Архиварят прочисти гърлото си.

— Като че ли има някакъв смисъл... не че ще ни карат да танцуваме, искам да кажа. — Опита се да се усмихне. — А да ни напъхат в клетки. Може да искат да ни пленят.

Деорнот възбудено възкликна:

— Мисля, че Странгиард позна! Та нали не ни убиха, когато имаха тази възможност. Сигурно ни искат живи.

— Или искат някои от нас живи — внимателно каза Джосуа. — Вероятно затова използваха трупа на онзи млад копиеносец: за да влязат безопасно в редиците ни, а после да изпратят един или повече от нас при духовете.

— Но не. — Ентусиазмът на Деорнот изведнъж помръкна. — Защо все пак не ни обкръжиха, когато имаха тази възможност? Питам се по-рано и все още не мога да си отговоря.

— Ако искат да... да хванат само един от нас — предложи Странгиард, — вероятно са се страхували, че той може да бъде убит по време на битката.

— А ако е така, със сигурност не съм аз тази, която преследват — отвърна херцогиня Гутрун. — Аз съм почти безполезна, дори и за себе си. Гонят принц Джосуа. — Тя направи знака на Дървото пред гърдите си. Изорн прегърна майка си с голямата си ръка и продължи:

— Разбира се. Елиас ги е изпратил да заловят Джосуа. Той те иска жив, господарю.

На Джосуа като че ли му стана неудобно.

— Може би. Но защо тогава ни обстрелват? — Той посочи натам, където лежеше Сангфугол; Воршева придържаше главата му, докато му даваше да пийне глътка вода. — Според мен има по-голям шанс да убият целта си по случайност сега, когато се движим.

Никой не можеше да отговори на този въпрос. Поседяха известно време, заслушани в звуците на влажната нощ. После се обади Деорнот:

— Почакайте малко. Мисля, че сме се объркали. Кога бяхме нападнати от тях?

— Рано сутринта, след като... след като младият копиеносец дойде при огъня ни — отвърна Изорн.

— И беше ли ранен някой?

— Не — каза Изорн. — Но имяхме късмет, че се изплъзнахме. Много от стрелите не улучиха съвсем за малко.

— Една ми отнесе шапката! — намеси се Таусър раздражено. — Най-хубавата ми шапка! Загубена!

— Жалко, че не беше най-хубавата ти глава — срязва го Айнскалдир.

— Но норните са много добри стрелци — продължи Деорнот, без да обръща внимание на римърсгардеца и стария шут. — И кога друг път е бил улучен някой?

— Вчера! — каза Изорн. — Но не забравяй, че Гамуолд е мъртъв, а Сангфугол — лошо ранен.

— Но Гамуолд не беше улучен.

Всички се обърнаха и погледнаха Джосуа. Внезапно в гласа на принца се бе появила сила, която изпрати тръпка по гръбнака на Деорнот. Принцът продължи:

— Гамуолд падна. Всички от групата ни, които бяха убити, освен Гамуолд, паднаха в битките ни с копачите. Деорнот е съвсем прав! Норните ни преследват от три дни — цели три дни — и стреляха по нас много пъти. Сангфугол е единственият, който беше улучен.

Принцът се изправи и лицето му изчезна от светлината на огъня. Останалите можеха да го чуят как крачи наоколо.

— Но защо? Защо рискуваха със стрелата си в онзи момент? Ние правехме нещо, което ги уплаши. Правехме нещо... — Изведнъж той спря. — Или отивахме някъде...

— Какво искаш да кажеш, принц Джосуа? — попита Изорн.

— Тръгнахме на изток — към вътрешността на гората.

— Наистина! — намеси се Деорнот. — Вървахме все на юг, откакто излязохме от Наглимунд. Тогава беше първият път, когато се опитахме да завием на изток, навътре в гората. После, когато арфистът бе прострелян и Гамуолд падна, побягнахме надолу по хълма и оттогава продължаваме да вървим на юг през покрайнините на Алдхеорте.

Джосуа бавно каза:

— Подкарват ни като стадо животни.

Деорнот уточни:

— Но всичко това е така, защото се опитахме да направим нещо, което ги обезпокои. Опитват се да ни попречат да тръгнем на изток.

— А ние още не знаем защо — намеси се и Изорн. — Подкарват ни към пленничество ли?

— По-вероятно на заклание — каза Айнскалдир. — Просто искат да извършат убийството вкъщи. Да вдигнат пир. Да си поканят гости.

Джосуа като че ли дори се усмихна, докато седеше — огънят хвана кратко проблясване на зъби.

— Реших — каза той — да откажа поканата им.

Час или два преди съмване отец Странгиард потупа Деорнот по рамото. Деорнот бе чул архиваря да пропълзява наоколо в тъмнината, но докосването на ръка до рамото му все пак го накара да подскочи.

— Аз съм, сър Деорнот — бързо каза Странгиард. — Мой ред е да стоя на пост.

— Не е необходимо. И без това едва ли ще мога да заспя.

— Ами, тогава, може би можем... можем да споделим поста. Стига приказките ми да не ви дразнят.

Деорнот се усмихна.

— Ни най-малко, отче. А и няма нужда да ме наричаш „сър“. Приятно е да се насладим на някой и друг спокоен час — напоследък нямаме много спокойствие.

— Толкова по-добре — значи няма да стоя сам на пост. Зрението ми не е добро, разбираш ли... нали останах само с едно око. Няма нищо по-страшно от това да виждам как буквите в любимите ми книги стават все по-бледи с всеки ден.

— Нищо по-страшно? — попита любезно Деорнот.

— Нищо — твърдо отговори Странгиард. — Е, не че не се страхувам и от други неща, като смъртта например... но Господ ще ме прибере, когато ми дойде времето. Но да прекарам последните си години в тъмнина, неспособен да видя писанията, които са делото на живота ми... — Архиварят спря засрамен. — Съжалявам, Деорнот, бърборя баналности. Просто е такъв час през нощта. Вкъщи, в Наглимунд, често се будя по това време и...

Свещеникът отново спря. И двамата си помислиха мълчаливо за това, което се бе случило с мястото, където бяха живели. После Деорнот изведнъж каза:

— Когато отново сме в безопасност, Странгиард, ако не можеш да четеш, ще идвам да ти чета. Очите ми не са толкова бързи като твоите, нито умът ми, но съм упорит като гладен кон. Като се поупражнявам, ще стана по-добър. Ще ти чета.

Архиварят въздъхна, после отново се умълча. След малко каза:

— Това е много мило. Но ти ще имаш много по-важни неща за правене, когато отново сме в безопасност и Джосуа седи на върховния трон на Остен Ард — неща много по-сериозни от това да седиш и да четеш на един стар книжен червей.

— Не. Не мисля така.

Седяха дълго и слушаха вятъра. Накрая Странгиард попита:

— Значи ние ще... ще тръгнем на изток днес?

— Да. И мисля, че норните няма да са доволни. Страхувам се, че още от нас ще бъдат ранени или убити. Но трябва да хванем съдбата си и с двете си ръце. Принц Джосуа разбира това, благодаря на добрия Бог.

— Знаеш ли, мислих си... — въздъхна Странгиард. — Чувствам се доста... доста смешен, като казвам това, но...

— Какво?

— Може би те не преследват Джосуа. Може би... преследват мен.

Деорнот се изненада.

— Отец Странгиард! Това пък защо?

Свещеникът кимна засрамено.

— Знам, че изглежда глупаво, но трябва да го спомена. Виждаш ли, аз съм този, който е изучавал ръкописа на Моргенес, в който се разказва за Трите велики меча... и аз го нося сега. — Той потупа джоба на широкото си расо. — Дватамата с Джарнауга заедно търсихме и се опитвахме да отгатнем местонахождението на Минияр, меча на Фингил. Сега, когато моят съмишленик е мъртъв... ами, не искам да говоря като някой, който сам провъзгласява важността си, обаче... — Той протегна напред нещо малко, което висеше на верижка, едва видимо в светлината на настъпващото утро. — Той ми даде своя Свитък, значката на неговото Общество. Може би това ме е направило опасен за другите от групата. Може би ако се предам, ще пуснат останалите да си вървят?

Деорнот се засмя:

— Ако наистина ти си човекът, когото искат жив, отче, тогава значи сме късметлии, че си сред нас, иначе досега да сме били пометени и съсечени като гълъби. Така че стой с нас.

— Щом така казваш... — Странгиард не изглеждаше убеден.

— Да, така казвам. Да не споменаваме, че имаме нужда от твоя ум повече, отколкото от всичко друго, което носим, с изключение на самия принц.

Архиварят се усмихна скромно.

— Това е много любезно.

— Разбира се — продължи Деорнот и усети как се вкисва, — за да оцелеем през идващия ден, ще ни е необходимо нещо повече от ум. Освен него ще ни трябва и доста късмет.

След като поседя с архиваря още известно време, Деорнот реши да си намери по-удобно място, за да открадне един час сън преди зазоряване. Побутна с лакът Странгиард, чиято глава бе клюмнала на гърдите му, и каза:

— Ще оставя на теб да довършиш, отче.

— Ммммм?... А! Да, сър Деорнот. — Свещеникът закима енергично, като че ли да покаже бдителността си. — Разбира се. Ти отиди да спиш.

— Слънцето скоро ще изгрее, отче.

— Точно така — усмихна се Странгиард.

Деорнот се отдалечи на десетина крачки и си намери равно място на завет до едно паднало дърво. Сковаващият вятър беснееше през гората, като че ли търсеше топли тела. Деорнот се уви в наметалото си и се опита да намери удобно положение. След известно време обаче реши, че има нищожен шанс да заспи в този студ, и като си мърмореше тихичко, за да не събуди останалите, които спяха наблизко, се надигна, препаса меча си и тръгна към поста на отец Странгиард.

— Аз съм, отче — тихо почна той и изведнъж спря, удивен. Едно изненадващо бяло лице се повдигна нагоре, черните му очи се стесниха. Странгиард лежеше в ръцете на този тъмно облечен нападател, спящ или в безсъзнание. Острието на нож, подобен на шип на огромна абаносова роза, бе опряно в гърлото на свещеника.

Докато се хвърляше напред, Деорнот видя още две бледи лица с резки за очи и изкрещя:

— Белите лисици! Норните! Нападат ни!

Той изрева, удари бледоликото същество и го сграбчи. Затъркаляха се и архиварят се заплете в тях, така че за момент Деорнот се загуби в бъркотията от размахващи се крайници. Съществото се пресегна към него: тънките му крайници бяха изпълнени с изплъзваща се сила. Ръцете докопаха лицето му и избутаха брадичката назад, така че да оголят гърлото му. Деорнот замахна и юмрукът му удари нещо твърдо като кост. Възнагради го съскащ вик от болка. Вече чуваше пукот на съчки и викове навсякъде в дърветата наоколо. Смътно се зачуди дали това означава още врагове, или че приятелите му най-после са се събудили.

„Мечът! — помисли си той. — Къде ми е мечът?“

Но оръжието му бе в ножницата, усукана около кръста му. Лунната светлина като че ли избухна в ослепителен блясък. Бялото лице още веднъж изникна пред него, устните бяха дръпнати назад, зъбите бяха оголени като на ръмжащ пес. Очите на съществото бяха студени и нечовешки като морски камъни. Деорнот опипом търсеше кинжала си. Норнът хвана гърлото му с едната си ръка; другата се освободи и се издигна като бледо петно.

„Той има нож! — Любопитно, но Деорнот се почувства така, сякаш се носи по широка река, тласкан напред от бавно и силно течение, но в същия момент панически мисли се въртяха из главата му като скакалци. — Проклет да съм, забравих за ножа му!“

Взря се за един безкраен миг в норна пред себе си, в деликатните чуждоземни черти, в бялата, приличаща на паяжина сплъстена коса, която закриваше веждите му, в тънките устни, здраво прилепнали към червените венци. А след това замахна с глава и удари с чело мъртвешки бледото лице. И още преди да почувства първия удар, отново се хвърли напред в още един червен сблъсък. Обви го огромна сянка. Писъците и нощният вятър отслабнаха до приглушена и все по-тиха мелодия, луната се удави в лепкава тъмнина.

Когато отново можеше да мисли, той погледна нагоре и видя Айнскалдир, който като че ли плуваше към него. Ръцете на римърсгардеца се въртяха като крила на мелница, бойната му секира приличаше на блещукащо петно. Устата му бе отворена като за вик, но Деорнот не чуваше никакъв звук. Джосуа идваше точно зад него. Двамата спътници на Деорнот се хвърлиха срещу още една двойка сенчести същества. Остриета се въртяха и проблясваха, изпълваха тъмнината с ивици отразена лунна светлина. Деорнот искаше да стане и да им помогне, но нещо го беше затиснало, някаква безформена, непоклатима тежест. Той се напъна, зачуден къде е отишла силата му, и най-после тежестта падна настрани и го остави изложен на стържещия вятър.

Джосуа и Айнскалдир все още бяха пред него, лицата им приличаха на странни маски в синята нощ. Други двукраки фигури започнаха да се приближават от горските сенки, но Деорнот не можа да познае дали са приятели, или врагове. Зрението му като че ли бе замъглено — имаше нещо в очите, нещо, което пареше. Той опипа

лицето си — беше мокро и лепкаво. Когато повдигна пръстите си към светлината, видя, че са почернели от кръв.

Дълъг влажен тунел водеше надолу през хълма. Тясно стълбище, осветено от факли, петстотин мъхести вековни стъпала, които се промъкваха надолу през сърцето на Ста Мироре от огромната къща на граф Стреаве до един малък прикрит кей. Мириамел си помисли, че тунелът векове наред е бил спасението на много благородници, принудени да напуснат величествените си покои посред нощ, когато селячеството неочаквано е ставало непокорно и несговорчиво относно правата на привилегированите.

След края на изморителния преход под наблюдението на Ленти и още един от слугите на графа, и двамата с безизразни лица, Мириамел и Кадрах се озоваха на каменна площадка под надвисналия хълм; сивите води на пристанището се простираха пред тях като раздърпан килим. Точно пред тях една малка лодка се полюляваше на въжето си.

Малко по-късно по друга пътека пристигна самият Стреаве — носеха го в резбования му стол четирима яки мъже, облечени в моряшки дрехи. Графът беше с дебел плащ и шалче срещу нощната мъгла. Мириамел си помисли, че бледата светлина на зората го прави много по-стар.

— И така — каза той, като помахна на носачите си да го свалят на каменната платформа, — времето, което прекарахме заедно, е на път да свърши. Чувствам дълбоко съжаление, че ви пускам, не на последно място и защото победителят при Наглимунд, любимият ви баща Елиас, би платил добре за безопасното ви завръщане. — Той поклати глава и се изкашля. — И все пак аз съм човек на честта, а всяко неплатено задължение е един неизповядан призрак, както казваме тук, в Пердруин. Предайте поздрави на приятеля ми, когато го срещнете.

— Не сте ни казали кой е този „приятел“. Онзи, на когото ни давате.

Стреаве помахна с ръка, като че да ги отпрати.

— Ако той пожелае да научите истинското му име, ще ви го каже сам.

— И ще ни изпратите чак оттатък до Набан в тази малка исгбата... тази рибарска лодчица? — изръмжа Кадрах.

— То е само на един хвърлей камък. А освен това Ленти и Алеспо ще ви пазят от килпа и други подобни. — Той махна с треперещата си ръка към двамата слуги. — Нали не си мислехте, че ще ви пусна сами? Как бих могъл да съм сигурен, че ще стигнете до приятеля ми и ще изплатите дълга ми?

Графът помахна на носачите да вдигнат стола му и докато Мириамел и Кадрах се качваха в малката лодка, добави:

— Не ме помнете с лошо, Мириамел и Падреик, моля ви. Малкият ми остров трябва да поддържа деликатно равновесие, много деликатно равновесие. Понякога мерките за това изглеждат груби.

Онзи, когото Стреаве бе нарекъл Алеспо, отвърза въжето, а Ленти се пресегна с греблото да избута малката дървена лодка от кея. Докато бавно се отдалечаваха от светлината на лампите, Мириамел усети как сърцето ѝ се свива. Отиваха в Набан, място, което вече почти не криеше надежда за нея. Кадрах, единственият ѝ съюзник, бе останал намусено тих, откакто ги бяха събрали отново — а и как го беше нарекъл Стреаве? Къде беше чувала това име преди? Сега самата тя бе изпратена на някакъв непознат приятел на граф Стреаве, просто пионка при уреждането на някаква странна сделка. А и всеки, от местните благородници до най-скромния селянин, като че ли знаеше за работите ѝ повече от самата нея. Какво още би могло да се обърка?

Мириамел въздъхна тъжно и разочаровано. Ленти, който седеше срещу нея, се напрегна и изръмжа:

— Само недейте да опитвате разни номера! Имам нож.

5. КЪЩАТА НА ПЕЕЩИЯ ЧОВЕК

Саймън удари ръката си в студената каменна стена на пещерата и почувства някакво странно удоволствие от болката. После изруга:

— В името на кървящия Усирис! На кървящия Усирис! На Усирис, кървящ на Дървото! — Вдигна ръка пак да удари стената, но после я отпусна и яростно заби нокти в крачола си.

— Успокой се, момче. Нищо не можехме да направим — отвърна Хейстън.

— Няма да им позволя да го убият! — Той се обърна към Хейстън и продължи умолително: — Гелое каза, че трябва да отидем при Камъка на раздялата. Аз дори не знам къде е това!

Хейстън нещастно поклати глава:

— Не знам какъв е този камък. Нещо не те разбирам, откак падна и си удари главата следобед. Говориш като побъркан. Кажи сега какво да правим с трола и с римъра?

— Не зная! — изпъшка Саймън и се подпря на стената. Нощният вятър плачеше пред пещерата. — Да ги освободим. Да ги освободим и двамата — Бинабик и Слудиг. — Сълзите, които едва бе сдържал, вече ги нямаше. Изведнъж се почувства с бистър ум и изпълнен със сила.

Хейстън понечи да каже нещо, но премисли. Вгледа се в треперещите юмруци на младежа и в синкавия белег, който прорязваше брадичката му, и тихо попита:

— Как? Двама срещу планината?

Саймън го изгледа ядосано.

— Трябва да има начин!

— Единственото ни въже троловете ни го взеха с раницата на Бинабик. Двамата са в оная дълбока дупка, момче. С пазачи.

Саймън седна на пода, като отмести овчите кожи, за да е възможно най-близо до коравосърдечната скала.

— Не можем просто да ги оставим да умрат, Хейстън. Не можем. Бинабик каза, че ще ги хвърлят от скалите. Как може да са такива... такива демони!?

Брадатият Хейстън приклегна, разбърка въглените с ножа си и отвърна:

— Нищо не разбирам от неверници и разни такива. Те са сприхав народ. Що им трябваше да ги затворят, а нас да ни оставят на свобода — а освен това да ни оставят и оръжията?

— Защото нямаме въже — каза Саймън горчиво и потрепери. Започваше най-последно да усеща студа. — А и освен това, дори и да убием пазачите, какво ще спечелим от това? Ще хвърлят и нас от планината и няма да има кой да занесе Трън на Джосуа... А може би ще успеем да откраднем малко въже?

Хейстън го изгледа със съмнение.

— По тъмно, на непознато място? По-вероятно да ни набодат с копията си като таралежи.

— Проклятие и грях! Но ние трябва да направим нещо, Хейстън! Да не сме страхливци? Не можем просто да стоим настрана. — Един остър повей проникна през входната завеса и Саймън обгърна тялото си с ръце. — Най-малкото, ще се постарая малката тъпа глава на този Пастир да хвъркне. После може да убият и мен, не ме интересува.

Хейстън се усмихна тъжно и посочи увития в плат Трън, подпрян на стената на пещерата.

— Ама, момче, говориш глупости. Сам каза, че някой трябва да занесе черния меч на принц Джосуа. Ако мечът не бъде занесен на принца, значи Етелбърн и Гримрик умряха напразно. Това ще е голям позор. Твърде много надежди, колкото и да са крехки, зависят от тоя меч. А освен това мислиш ли, че ще пожелат единия, ако другият утрепе краля им? Просто ще ги накараш да убият и мене. — Хейстън отново разбърка огъня. — Не, не, ти си още зелен и не разбираш света. Не си бил на война като мене, момче, нито си видял онова, което съм видял аз. Та нали видях двама от другарите си да умират само откакто напуснахме Наглимунд? Добрият Бог си пази правосъдието и така нататък за Деня на Отсъждането. Дотогава ние сами трябва да си се грижим за себе си. Всеки трябва да се опитва според силите си, но не всички неща могат да се оправят, момче...

Изведнъж той спря, загледан във вратата. Саймън бързо се обърна. Вече не бяха сами в пещерата.

— Тролското момиче — каза Хейстън шепнешком, като че ли тя можеше да се стресне и да побегне като сърна. Очите на

Сискинанамук бяха разширени от ужас, но Саймън видя и решителност в линията на брадичката ѝ. Помисли си, че тя изглежда по-готова да се бори, отколкото да бяга.

— Ти да не си дошла да злорадстваш? — попита я ядосано.

Сискинанамук непоколебимо отвърна на погледа му. После промълви:

— Помогнете мен.

— Елисия, Божия майко! — Хейстън зяпна. — Тя може да говори!

Девојката се присви при избухването на пазача, но не отстъпи. Саймън се изправи на колене пред нея. Дори коленичил, пак бе по-висок от бившата годеница на Бинабик.

— Можеш ли да говориш нашия език?

Тя го погледна за миг объркано, после направи знак с кръстосани пръсти и каза:

— Малко. Малко говори. Бинабик научи.

— Трябваше да се сетя — каза Саймън. — Откакто го познавам, все се опитва да набие какво ли не и в моята глава.

Хейстън изсумтя. Саймън покани с жест Сискинанамук да влезе. Тя се плъзна встрани от покривалото на вратата и приклепна близо до входа на пещерата, като опря гръб на стената.

— Защо трябва да ти помогнем? — попита я Саймън. — И за какво да ти помогнем?

Тя го погледна неразбиращо. Той повтори думите си, този път по-бавно. Най-сетне тя отвърна:

— Помогнете Бинбиникегабеник. Помогнете мен, помогнете Бинабик.

Хейстън подсвирна от изненада.

— Да помогнем на Бинабик? Че защо? Нали ти го вкара в беда!

— Как? — попита Саймън. — Да помогнем на Бинабик, как?

— Да се махне. Бинабик да се махне Минтахок. — Тя бръкна под дебелината си дреха от кожи. За секунда Саймън си помисли, че това е номер (дали не бе разбрала достатъчно от разговора им, за да знае, че планират спасение?), но когато малката ѝ ръка се появи отново, в нея имаше навито тънко въже.

— Помогнете Бинабик — повтори тя. — Вие помогнете, аз помогнете.

— Милостиви Ейдон! — възкликна Саймън.

Бързо събраха багажа си — нахвърляха го в две раници, без да се грижат да го подреждат. Саймън отиде до черния меч Трън — оръжието, както бе казал Хейстън, на много надежди — безплодни или не. На бледата светлина от огъня той приличаше само на празнина с формата на меч сред кожата, които го приютяваха. Саймън докосна студената му повърхност с пръсти и си спомни как го бе усетил, когато го вдигна срещу Игджарджук. Мечът като че ли се бе стоплил в ръката му за момент.

Някой го докосна по рамото.

— Не, не убива — обади се Сискинанамук, посочи начумерено меча, после внимателно го подръпна за ръката. Саймън плъзна ръката си около увитата в нишка дръжка на Трън и премери тежестта му — бе твърде голяма, за да го вдигне, без да използва и двете си ръце. Обърна се към девойката.

— Не го взимам, за да убивам. Заради него отидохме на Драконовата планина. Не убива.

Тя се вгледа в очите му, после кимна. Хейстън се обади:

— Дай аз да го нося, момче. Аз съм си починал.

Саймън пропусна хапливата си забележка и му позволи да вземе меча. Той не изглеждаше по-лек в яките ръце на войника, но не изглеждаше и по-тежък. Хейстън внимателно прокара черния Трън през две дебели халки на гърба на раницата си.

„Това не е мой меч — напомни си Саймън. — Нали вече знам това. А и Хейстън е прав да го вземе — аз съм твърде слаб. Почувства как мислите му се отплесват. — Той не принадлежи на никого. Някога е принадлежал на сър Камарис, но сега той мъртъв. Като че ли има свой собствен дух...“

Е, ако Трън искаше да напусне тази проклета от Бога планина, щеше да му се наложи да слезе с тях.

Загасиха огъня и тихо излязоха. Студеният нощен въздух накара главата на Саймън да затупти. Той спря на входа и прошепна:

— Хейстън, трябва да ми обещаеш нещо.

— И какво по-точно, момче?

— Не се чувствам много... силен. Очаква ни дълго ходене дотам, където отиваме. И при това през снега. Така че, ако нещо се случи с

мен... — Той се поколеба. — Ако нещо се случи с мен, моля, погребете ме на някое топло място. Омръзна ми да ми е студено. — И пак потрепери.

За миг на Саймън му се стори — о, ужас! — че Хейстън ще заплаче. Брадатото лице на пазача се изкриви в някаква странна гримаса, когато се приведе, за да се вгледа в Саймън. След секунда обаче се ухили, макар и усмивката му да изглеждаше малко пресилена, обгърна с едната си мечешка ръка разтрепераните рамене на Саймън и му прошепна:

— Айде сега, момче, не говори така. Ще бъде дълга разходка, и студена със сигурност — но не чак толкова лоша, колкото си мислиш. Ще се справим. — Хейстън хвърли крадешком един поглед към Сискинанамук, която ги наблюдаваше нетърпеливо от площадката пред пещерата, и изсъска в ухото на Саймън: — Джирики ни е оставил коне в подножието на планината, като в конюшня в една пещера. Каза ми къде. Така че не се страхувай, момче, не се страхувай. Стига да знаем накъде сме се запътили... е, значи сме наполовина там!

Излязоха на каменната пътека и присвиха очи срещу яростния вятър, който помиташе повърхността на Минтахок като бръснач. Мъглите бяха отлетели. Едно резенче от луната, тънко като котешко око, светеше над планината и покритата от сенки долина. Препъвайки се под тежестта на товара си, двамата последваха малката сянка на Сискинанамук.

Вървенето бе дълго, тихо, бавно и мъчително. Препъваха се през биещия ги вятър. След неколкостотин крачки Саймън вече усещаше, че стъпките му се забавят. Как въобще щеше да успее да слезе по целия път надолу по планината? И защо не можеше да се отърси от тази проклета слабост?

Най-после девойката им махна да спрат, после ги упъти към един прикрит в сенките процеп. Беше им трудно да се вмъкнат, но с помощта на малките ръце на Сискинанамук все пак успяха. След миг нея вече я нямаше. Те останаха там, здраво притиснати, и наблюдаваха как дъхът им пълни процепа и блести на лунната светлина.

— Какво мислиш, че ще направи? — попита Хейстън шепнешком.

— Не знам. — Саймън бе щастлив просто да се обляга на камъка. Спасен от вятъра, той изведнъж се почувства пламнал и

замаян. Бялата стрела, която му бе дал Джирики, дълбаеше дупка в гърба му през дебелия плат на раницата.

— Хванати сме натясно и значи... — започна Хейстън, но звукът на гласове откъм пътеката го накара да млъкне. Гласовете се усиливаха. Саймън затаи дъх.

Трима троли минаваха по пътеката покрай процепа — влачеха безгрижно копията си по камъка и говореха на ниския си, ръмжащ език. И тримата носеха щитове от опъната кожа. Единият носеше и овнешки рог, който подскачаше на колана му. Саймън не се съмняваше, че още при първото му надуване от всички околни пещери ще се изсипят въоръжени тролове — като мравки от разбунен мравуняк.

Тролът с рога каза нещо и тримата спряха точно пред скривалището. Саймън се мъчеше да задържи дъха си, усети как главата му се завърта. След малко троловете избухнаха в тихичък съскащ смях и продължиха надолу по склона. След още няколко минути тихият им смях заглъхна съвсем.

Саймън и Хейстън почакаха доста дълго, преди да погледнат през процепа. Обляната от лунна светлина пътека се простираше безлюдна и в двете посоки. Хейстън се измъкна навън, после помогна и на Саймън.

Луната бе подминала отвора на дупката и затворниците отново бяха в почти непрогледна тъмнина. Слудиг дишаше тихо, но не беше заспал. Бинабик лежеше по гръб; беше протегнал късите си крака и гледаше звездите; вятърът свиреше силно в отвора на тъмницата им.

Една глава се появи на ръба. Миг по-късно едно въже изсвистя надолу и се удари в камъка. Бинабик се напрегна, но не помръдна — вглеждаше се съсредоточено в тъмния силует горе. Слудиг изръмжа от тъмнината:

— Какво? Да не би да не изчакват и сутринта на това варварско място? Трябва ли да ни убият посред нощ, за да скрият делото си от слънцето? Все пак Бог ще узнае. — Той се пресегна и подръпна въжетото. — А защо пък ние да се изкачваме? По-добре да си седим тук. Може би ще изпратят няколко пазачи да ни приберат. Тогава ще счупя няколко вратове. Най-малкото, ще трябва да ни набучат на копия в дупката ни, като мечки.

В този момент един глас изсъска на тролски:

— В името на очите на Кинкипа! Качвай се по въжето, глупак такъв!

— Сиски? — Бинабик си пое дъх и стана. — Какво правиш?

— Нещо, което никога няма да си простя — също както не бих си простила, ако го оставя недовършено. Сега мълчи и се качвай!

Бинабик внимателно подръпна въжето и попита:

— Но как ще го удържиш? Няма нищо, за което да го завържеш, а ръбът е хлъзгав.

— На кой говориш? — попита Слудиг, обезпокоен от тролската реч.

— Доведох си съюзници — отвърна Сискинанамук. — Качвайте се! Пазачите ще се върнат, когато Седа докосне върха на Сикихок!

Бинабик обясни набързо на Слудиг какво става и го пусна да се качва. Римърът, отслабнал от затворничеството, бавно се изкатери нагоре и изчезна през ръба в тъмнината. Но Бинабик не го последва. Сиски пак се появи на ръба.

— Побързай, преди да съм съжалила за глупостта си! Катери се!

— Не мога. Няма да избягам от справедливостта на народа си — отвърна Бинабик.

— Да не си луд? Какво искаш да кажеш? Пазачите ще се върнат много скоро! — Сиски не можеше да скрие страха в гласа си. — Ще ги накараш да убият приятелите ти от равнините с този глупав номер.

— Не, Сиски, отведи ги. Помогни им да избягат. Ще получиш моята благодарност. Всъщност вече я имаш.

Тя чак подскочи, разтреперана от безпокойство.

— Ах, Бинабик, ти си проклетие за мен! Първо ме унижаваш пред народа ни, а сега говориш лудости от дъното на тази дупка! Излизай! Излизай!

— Няма да наруша още една клетва.

Сискинанамук вдигна поглед към луната и възкликна:

— Кинкипа Снежната девица да ми е на помощ. Бинбиникегабеник, защо си толкова упорит! Ще умреш ли, за да докажеш, че си прав!?

Учудващо, но Бинабик започна да се смее:

— А ти ще ми спасиш ли живота само за да докажеш, че бъркам?

Още две глави се появиха на ръба на дупката. Слудиг изръмжа:

— Проклятие, трол такъв, какво чакаш? Да не си ранен? — Римърсгардецът падна на колене, като че ли щеше да слезе обратно по въжето. Бинабик изкрещя на Западния език:

— Не! Не ме чакайте. Сискинанамук ще ви отведе до някое безопасно място, откъдето може да започнете спускането си по планината. Може да стигнете отвъд границите на Ийканук до изгрев-слънце.

— Какво те задържа тук? — попита Слудиг удивено.

— Аз бях осъден от народа си. Престъпих клетвата си. Няма да я престъпя втори път.

Слудиг изръмжа от объркване и гняв. Тъмната фигура до него се приведе напред.

— Бинабик, това съм аз, Саймън. Трябва да тръгваме. Трябва да намерим Камъка на раздялата. Гелое каза така. Трябва да занесем Трън там.

Тролът отново се изсмя, но кухо:

— И какво, без мен няма тръгване, няма Камък на раздялата, така ли?

— Да! — Отчаянието на Саймън бе очевидно. Времето им вече свършваше. — Ние не знаем къде е! Гелое каза, че ти трябва да ни заведеш там! Наглимунд е паднал! Ние може да сме единствената надежда на Джосуа — а и единствената надежда на твоя народ!

Бинабик остана известно време замислен на дъното на дупката. Най-после хвана висящото въже и започна да се изкачва по отвесната стена. Когато стигна до върха, падна право в яростната прегръдка на Саймън. Слудиг удари малкия човечец по рамото — приятелски удар, който почти преобърна Бинабик обратно в дупката. Хейстън стоеше наблизо, дъхът му димеше през брадата, дебелите му ръце бързо навиваха въжето. Бинабик се отдръпна от Саймън и му каза:

— Не изглеждаш добре, приятелю. Раните ти те измъчват. Ех, това е жестоко. Не мога да ви оставя на милостта на народа си, но нямам никакво желание да нарушавам още една клетва. Не знам какво трябва да направя. — Той се обърна към бившата си годеница и продължи на тролски: — И така, ти ме спаси — или поне спътниците ми. Защо промени мнението си?

Сискинанамук го изгледа — ръцете й плътно бяха обгърнали тялото й — и отговори:

— Още не съм сигурна, че съм го променила. Чух какво каза този странният, с белия кичур. — Тя посочи Саймън, който ги наблюдаваше в объркано мълчание. — То носеше пръстена на истината — искам да кажа, че повярвах, че наистина е имало нещо, което си сметнал за важно дори и от нашия обет. — Тя се намръщи. — Не съм някоя болна от любов глупачка, която би ти простила всичко, но не съм и отмъстителен демон. Свободен си. Сега тръгвай.

Бинабик се размърда неспокойно.

— Това, което ме задържа далеч от теб, е важно не само за мен, а и за всички. Наближава отвратителна опасност. Има само слаба надежда за съпротива, но дори и тази надежда трябва да се отглежда. — Той сведе очите си за момент, но после отново ги вдигна и смело срещна погледа ѝ. — Любовта ми към теб е толкова силна, колкото и скалистите кости на планината. Това е така, откакто те видях за пръв път, докато минаваше по Пътеката на съзряването, красива като снежна видра под звездите на върха Чъгик. Но дори и в името на тази любов не бих могъл да понеса гледката на това как целият свят е поразен от безкрайна черна зима. — Той я хвана за ръката. — Кажи ми сега следното: какво ще правиш, Сиски? Ти отпрати пазачите и затворниците избягаха. Защо не вземеш да отпечаташ именната си руна в снега?

Тя ядосано измъкна ръката си от неговата.

— Това ще бъде между мен и баща ми и майка ми. Аз направих това, което искаше ти. Свободен си. Защо пропиляваш свободата си, като се опитваш да ме убедиш в невинността си? Защо ми хвърляш Чъгик в лицето? Заминавай!

Слудиг не говореше тролски, но разбираше жестовете на Сиски.

— Ако тя иска да си тръгнем, Бинабик, е съвсем права! Господи! Наистина трябва да побързаме.

— Вървете, аз ще ви настигна. — Той махна с ръка, но приятелите му не помръднаха. Тролът отново се обърна да погледне някогашната си годеница. — Ще остана. Слудиг е невинен и е много мило от твоя страна, че му помогна, но аз ще остана и ще уважава волята на народа си. Вече имам хубав дял в битката срещу Краля на бурите... — той погледна на запад; луната бе влязла в купчина мастиленочерни облаци — и други вече могат да носят товара ми. Хайде, нека с теб да

поведем пазачите в преследване, така че приятелите ми да могат да избягат.

По лицето на Сиски пробяга страх.

— Проклет да си, Бинбиникегабеник, ще тръгнеш ли най-после?! Не искам да видя как те убиват! Доволен ли си сега!? Все още тая чувства към теб, макар и да разби сърцето ми! — Сълзи от яд се бяха появили в очите ѝ. Бинабик пристъпи към нея и отново хвана ръцете ѝ, придърпа я към себе си. Когато проговори, гласът му бе изпълнен с възбуда:

— Тогава ела с мен! Никой няма отново да ме отдели от теб. Избягай и ела с мен и нека клетвата ми бъде престъпена и прокълнатата! Ще видиш света — дори и в тези тъмни дни отвъд нашите планини има много неща, които ще те изпълнят с почуда!

Сиски се отдръпна и му обърна гръб. Отстрани изглеждаше като че ли плаче.

След дълга пауза Бинабик се обърна към останалите. Лицето му бе озарено от необичайна, неспокойна усмивка.

— Каквото и да правим, дали ще останем, или ще тръгнем, дали ще се бием, или ще бягаме, първо трябва да отидем до пещерата на господаря ми.

— Защо? — попита Саймън.

— Няма ми ги гадателските камъни, нито другите неща. Най-вероятно са ги захвърлили в пещерата, която дялах с господаря ми Укикук, понеже народът ми не би посмял току-така да унищожи нещо, което е принадлежало на Пееция човек. Но има и нещо по-важно — ако не погледна в свитъците, няма да има голям шанс да намеря вашия Камък на раздялата.

— Тогава се размърдай, троле — изръмжа Хейстън. — Не знам как твоята приятелка тука разкара пазачите, ама не се и съмнявам, че ще се върнат скоро.

— Прав си. — Бинабик се обърна и махна на Саймън. — Хайде, приятелю, пак трябва да бягаме. Такава, изглежда, е съдбата на нашето спътничество.

После се обърна, направи някакъв жест към девойката-трол и тя безмълвно ги поведе нагоре по пътеката.

Тръгнаха по главната пътека, но след малко Сиски изведнъж сви и ги поведе по пътечка, толкова тясна, че сигурно дори и на дневна светлина би било трудно да се забележи, тясно дефиле, което пресичаше широката снага на Минтахок под остър ъгъл нагоре. Всъщност не бе повече от жлеб, който пресичаше скалите, и въпреки че имаше предостатъчно удобни за хващане места, вървяха невероятно бавно в почти пълната тъмнина.

Пътечката водеше нагоре, като още два пъти пресече главната пътека, после изведнъж изви назад, като продължаваше да се изкачва. Бледата Седа се придвижваше по небето към тъмната грамада на един от съседите на Минтахок и Саймън се зачуди как въобще ще виждат нещо, когато луната изчезне, макар и за тяхно добро.

Най-после стигнаха до равно място, площадка пред малка пещера, закътана в дълбок процеп на планинския склон. Саймън си помисли, че в лунната светлина и формата на камъните има нещо познато. И точно когато се сети, че Куантака го бе довела в тъмнината точно до това място, една сиво-бяла сянка изскочи от пещерата.

— Соса, Куантака! — тихо повика Бинабик и след секунда бе повален под лавина от козина. Спътниците му неловко стояха около него, докато изпускащият пара език на вълчицата го облизваше. Най-после той можа да си поеме дъх и каза:

— Мукуанг, приятелко, стига толкова! Сигурен съм, че смело си пазила пещерата на Укикук. — Изправи се с мъка. Куантака се отдръпна — цялата трепереше от удоволствие. Бинабик изведнъж се ухили. — Заплашен съм повече от поздравите на приятелите си, отколкото от копията на враговете. Но трябва да побързаме. Седа тича на запад.

Той влезе в пещерата изправен, Сиски го последва. Саймън и останалите трябваше да се наведат, за да влязат. Куантака, решена да не бъде оставена навън, избърза напред през краката на Саймън и Хейстън, като почти ги събори.

За момент останаха в тъмнина, наситена с миризмата на Куантака, както и множество други, по-странни. Бинабик изби искри с кремък и запали факла, натопена в мазнина.

Пещерата на Пееция човек бе наистина необикновено място. Вратата бе ниска, но извитият таван се издигаше нагоре и факлата изобщо не можеше да разсее по-високите сенки. Като в кошер, стените

бяха изпълнени с хиляди клетчици, като че ли издълбани в самата скала. Във всяка от тези ниши имаше по нещо. Една съдържаше само изсушените остатъци от единствено цвете. Други бяха натъпкани с пръчици, кости и захлупени гърнета. Но повечето бяха пълни с навити кожи — някои бяха така препълнени, че част от рулата висяха като протегнати ръце на просяци.

Едноседмичното пребиваване на Куантака бе оставило следите си. На средата на пода, близо до широкото огнище, имаше остатъци от нещо, може би сложна кръгова картина, направена от малки оцветени камъчета. Вълчицата явно ги бе използвала, за да си чеше гърба, понеже целият проект носеше върху себе си ясните следи от търкаляне. Всичко, което беше останало, беше част от покрития с руни ръб на картината, както и нещо бяло под небе, покрито с червени звезди.

Множество други предмети също носеха следи от вниманието на Куантака. Тя бе издърпала голяма купчина роби в дъното на пещерата и си беше направила леговище. До него бяха разхвърляни няколко явно много дъвкани неща, включително един-два от кожените свитъци (останките от тях бяха изписани на език, непознат на Саймън), там беше и тоягата на Бинабик.

— Бих предпочел да си беше намерила нещо друго за дъвчене, Куантака — каза тролът и се намръщи, докато си я взимаше. Вълчицата наведе глава на една страна и изскимтя тревожно, после пристъпи до Сиски, която ровеше в нишите и разсеяно отблъсна голямата глава на вълчицата. Куантака се плъосна на пода и започна да се чеше печално. Бинабик огледа тоягата си на светлината на факлата. Белезите от зъби не бяха дълбоки и той се усмихна.

— Дъвкала я е повече за успокоение от миризмата ми. Не я е счупила, за щастие.

— Какво търсиш? Трябва да изчезваме, докато още е тъмно — намеси се Слудиг.

— Да, прав си — каза Бинабик, докато мушкаше тоягата под колана си. — Хайде, Саймън, помогни ми да направим едно бързо претърсване.

С помощта на Хейстън и Слудиг Саймън сваляше от нишите свитъците, които Бинабик не можеше да достигне. Те бяха направени от пресована кожа и толкова омаслени, че бяха хлъзгави на пипане;

руните, които ги покриваха, бяха прогорени направо в кожата. Саймън ги подаваше един по един на Бинабик, който ги преглеждаше за кратко, преди да ги хвърли на пода.

Саймън се зачуди на това колко мъчна работа трябва да е било създаването на такава библиотека — а това, както той осъзна, беше точно библиотека, не кой знае колко различна от архива на отец Странгиард в Наглимунд или пълната с томове работилница на Моргенес, въпреки че тези книги бяха от кожа и написани с огън вместо с мастило.

Най-после Бинабик събра десетина кожи, които като че ли го интересуваха, и ги напъха в раницата си, която бе намерил до входа на пещерата.

— Сега може ли вече да тръгваме? — попита Слудиг. Хейстън потриваше измръзналите си ръце — бе свалил дебелите си ръкавици, за да помага.

— Веднага щом приберем всичко в дупките. — Тролът посочи огромната купчина отхвърлени кожи.

— Ти да не си луд? — разярено възкликна Хейстън. — Защо да си губим времето да ги прибираме?

— Защото това са редки, ценни неща — обясни Бинабик спокойно, — и ако ги оставим тук на студената земя, ще се съсипят. „Онзи, който не прибира стадото си нощем, раздава безплатно овче месо“, казваме ние, кануките. Ще ни отнеме само миг.

— Хайде, Саймън, иначе ще останем тука до зазоряване — изръмжа Хейстън.

Бинабик показва на Саймън как да запълни някои от по-високите празни ниши. Слудиг ги погледна нетърпеливо, после се присъедини към тях. Сиски, която бе натрупала своя собствена купчинка кожи и вече ги бе навила и набутала под якето си, изведнъж се обърна и каза нещо на канукски. Бинабик бързо отиде до нея.

Тя му протегна един свитък, овързан с червено ремъче — не само през средата на рулото кожа, но и около двата края. Бинабик взе свитъка, като докосна челото си с два пръста с жест, който изразяваше почит. После се обърна към Саймън.

— Това е възел на Укикук. Няма никакво съмнение.

— Това е пещерата на Укикук, нали? — попита Саймън объркано. — Защо един възел те изненадва?

Бинабик обясни:

— Защото този възел казва, че това е нещо важно. Освен това е нещо, което не съм виждал досега — нещо, което е било крило от мен или което господарят ми е направил точно преди да тръгнем на пътешествието, когато почина. А този възел, мисля си, е бил използван само за неща с огромна сила, съобщения и магии, които са били предназначени само за определени очи. — Той отново прокара пръстите си по възела, веждите му бяха сбърчени от мислене. Сиски гледаше свитъка с блеснали очи.

— Ами, това е последното от проклетите ви свитъци — намеси се Хейстън. — Ако ще го взимаш, дребосъко, взимай го. Нямаме повече време за губене.

Бинабик се поколеба за момент, като галеше нежно възела, огледа още веднъж пещерата, после мушна завързания свитък в ръкава си.

— Наистина нямаме — съгласи се той, посочи на другите да излязат от пещерата и преди да ги последва, загаси факлата в една вдлъбнатина на каменния под.

Спътниците на трола бяха спрели, скупчени пред пещерата като овце, смутени от вятъра. Седа, луната, най-последно бе изчезнала на запад зад Сикихок, но нощта изведнъж се бе изпълнила със светлина.

Голяма група тролове ги бе заобиколила. Лицата им бяха сериозни под качулките, ръцете им стискаха копия и главни. Бяха преградили пътеката и от двете страни. Макар да бяха много, троловете бяха толкова тихи, че Саймън можеше да чуе пукането на горящите факли.

— Камъните на Чъку — безрадостно се обади Бинабик. Сиски посегна и го хвана за ръката; очите ѝ се бяха разширили от светлината на факлите, устата ѝ бе свита в сурова линия.

Уамманак Пастира и Нънууика Ловджийката насочиха овните си напред. И двамата носеха ботуши и препасани роби. Черната им коса се вееше свободно, като че ли се бяха облекли набързо. Когато Бинабик пристъпи напред, за да ги посрещне, няколко въоръжени тролове се придвижиха зад него, като го отделиха от спътниците му с копията си. Сискинанамук обаче мина пред тях, за да се присъедини към него, и

застана до рамото му с високо вдигната брадичка. Уамманак не обърна внимание на дъщеря си, а се обърна към Бинабик.

— И така, Бинбиникегабеник, значи не искаш да останеш, за да посрещнеш лице в лице правосъдието на народа си? Имах по-високо мнение за теб, колкото и ниско да е потеклото ти.

— Приятелите ми са невинни — отвърна Бинабик. — Държах дъщеря ви като заложничка, докато римърсгардецът Слудиг се измъкне при останалите.

Нънууика се придвижи напред, така че овенът ѝ застана рамо до рамо с този на съпруга ѝ.

— Моля те да признаеш, че имаме поне малко мъдрост, Бинабик, макар че нито един от нас не е толкова умен, колкото беше твоят господар и учител Укикук. Кой отпрати пазачите? — Тя погледна надолу към Сиски. Лицето ѝ бе студено, но носеше белезите на строга гордост. — Дъще, помислих си, че си глупачка, когато реши да се омъжиш за това магъосниче. Сега... ами, сега поне мога да кажа, че си вярна глупачка. — Отново се обърна към Бинабик. — Не си мисли, че понеже отново си очаровал дъщеря ми, ще избегнеш присъдата си. Снежната къща е неразтопена. Зимата уби Пролетта. Обредът на Съживяването остана неизпълнен, а вместо това ти се завръщаш при нас с детски приказки. Сега си се върнал в пещерата на господаря си, която вълчицата ти любимка ти пази, за да правиш някакви дяволски номера. — Нънууика като че ли беше под влиянието на някакво нарастващо настървение. — Ти беше осъден, клетвопрестъпнико. Ще бъдеш отведен до ледените хълмове на Огохак Чазм и ще бъдеш хвърлен от тях!

— Дъще, прибирай се вкъщи — изръмжа Уамманак. — Направи голяма грешка.

— Не! — Викът на Сиски накара наблюдаващите тролове да се размърдат. — Да, наистина се вслушах сърцето си, но освен това се вслушах и в мъдростта, която съм събрала. Вълчицата наистина ни държеше настрана от къщата на Укикук, но това не е било полезно за Бинбиникегабеник. — Тя измъкна завързания с каиш свитък от ръкава на Бинабик и го вдигна високо. — Ето какво намерих там. Никой от нас не помисли да види какво е оставил Укикук.

— Само глупак би се разбързал да бърника из вещите на Пеещия човек — каза Уамманак, но изражението му се бе променило леко.

— Но, Сиски — каза Бинабик озадачено, — не знаем какво съдържа този свитък! Може да е някаква магия за голямо унищожение или...

— Мисля, че се досещам какво е — отвърна Сиски сериозно. После се обърна към майка си и ѝ подаде свитъка. — Виждаш ли чий възел е това?

Ловджийката го погледна бегло и направи презрителен жест, после го подаде на съпруга си и каза:

— Да, наистина е възелът на Укикук...

— А знаеш и какъв вид възел е това, майко. — После Сиски се обърна към баща си. — Бил ли е отварян?

Уамманак се намръщи:

— Не...

— Добре. Татко, моля те, отвори го и го прочети.

— Сега?

— А кога, ако не сега? След като онзи, на когото съм обречена, бъде екзекутиран ли?

Дъхът на Сиски остана да виси във въздуха след гневната ѝ реплика. Уамманак внимателно развърза възела и махна каишката, после бавно разви кожения лист, като повика един от факлоносците да му свети.

— Бинабик — извика Саймън иззад кръга остри копия, — какво става?

— Стойте кротко и не правете нищо — отвърна му Бинабик на Западния език. — Ще ви кажа всичко, когато мога.

— „Знайте — прочете Уамманак, — че аз съм Укикук, Пееция човек на Минтахок, на Чъгик, Тътъсик, Ринзенатък, Сикихок и Намиет, както и на всички други планини в Ийканук“.

Пастирът четеше бавно, с дълги паузи, като присвиваше очи, за да може да проумее смисъла на почернените руни.

— „Тръгвам на дълго пътешествие, и то в такива времена, че не мога да съм сигурен дали ще се върна. Така че поставям смъртната си песен на тази кожа, за да може тя да бъде моят глас, когато вече ме няма“.

— Хитро, хитро, Сиски — тихо каза Бинабик, когато баща ѝ спря за малко. — Трябваше ти да бъдеш ученик на Укикук вместо мен! Откъде знаеше!?

Тя му махна с ръка да млъкне и прошепна:

— Аз съм дъщеря на Чидсик уб Лингит, където идват всички молби за решения от всичките планини. Мислиш ли, че не мога да разпозная възела, който се използва за завещание?

Уамманак продължи с думите на Укикук:

— „Трябва да предупредя онези, които остават след мен, че видях идването на ужасна студена тъмнина, подобна на която моят народ не е виждал никога. Чудовищна зима ще дойде от сянката на Винюяк, планината на безсмъртните Деца на облака. Ще поразии земите на Ийканук като черен вятър от Земята на мъртвите и ще пропука самия камък на планините ни в жестоките си пръсти...“

Докато Пастира четеше тези думи, няколко от слушащите тролове извикаха високо и дрезгавите им гласове отекнаха в покрития от нощта планински склон. Други се олюляха и светлината от факлите затрепери.

— „Ученика ми, Бинбиникегабеник, ще отведа с мен на това пътешествие. Във времето, което остава, ще го уча на малките неща и дългите разкази, които биха могли да помогнат на народа ни в това тежко време. Има други, отвъд Ийканук, които са подготвили лампи срещу тази прииждаща тъмнина. Отивам да прибавя светлината си към тяхната, колкото и малка да е тя срещу бурята, която ни заплашва. Ако не мога да се завърна, младият Бинбиникегабеник ще дойде на мое място. Моля ви да го уважавате, така както бихте правили с мен, понеже той е нетърпелив в обучението си. Един ден той може да стане по-велик Пеещ човек от мен.“

Сега приключвам смъртната си песен. Сбогувам се с планината и небето. Беше хубаво да съм жив. Беше хубаво да съм едно от Децата на Лингит, както и да изживея живота си на красивата планина Минтахок“.

Уамманак отпусна свитъка и примига. Нисък вопъл се издигна сред слушателите в отговор на последната песен на Пеещия човек Укикук.

— Нямаше достатъчно време — промърмори Бинабик. Сълзи напиреха в очите му. — Той бе отведен твърде бързо и не ми каза нищо... или поне не достатъчно. О, Укикук, колко ни липсваш! Как можа да напуснеш народа ни и да не оставиш между него и Краля на

бурите нищо, освен едно недоучено слабаче като Бинабик! — Той падна на колене и докосна челото си до снега.

Настана неловко мълчание, пронизвано единствено от скърбящия вятър.

— Доведете хората от равнините — заповяда Нънууика на копиеносците, после обърна суровия си, студен поглед към дъщеря си. — Всички ще отидем в Къщата на Предшественика. Има много, за което да се мисли.

Саймън се събуди бавно и дълго се вглежда в непостоянните сенки по скалистия таван на Чидсик уб Лингит, преди да си спомни къде се намира. Сега се чувстваше по-добре, главата му се бе прояснила малко, но белегът на бузата му пареше като огън.

Надигна се и седна. Слудиг и Хейстън се бяха облегли на стената до него и пиеха от някакъв мях. Говореха си тихо. Саймън се огледа за Бинабик. Приятелят му седеше близо до центъра на залата, приклепнал пред Пастира и Ловджийката, все едно ги умоляваше за нещо. В първия момент Саймън се уплаши, но там имаше и други приклепнали, между които и Сискинанамук. След като послуша малко издигането и спадането на гърлените гласове, той реши, че това прилича повече на съвет, отколкото на съд. Други малки групи тролове се виждаха тук-там в дълбоките сенки, налякали в малки кръгове из огромната каменна зала. Няколко разпръснати лампи горяха като ярки звезди в небе, изпълнено със светкавици.

Саймън отново се сви и се помъчи да си намери равно местенце. Колко ужасяващо странно бе да се намира на това място! Дали някога щеше отново да има дом, някое място, където да се буди в едно и също легло всяка сутрин, без да е изненадан, че се намира там?

Отново се унесе в полусън, в сънища за планински проходи и червени очи.

— Приятелю Саймън! — Беше Бинабик, разтърсваше го за рамото. Изглеждаше изтощен, кръговете под очите му се виждаха дори и в полумрака, но се усмихваше. — Време е за ставане.

— Бинабик — немощно отвърна Саймън, — какво става?

— Донесох ти чай и малко новини. Изглежда, май вече няма да ми се налага да правя злощастни скокове. — Тролът се ухили. — В

смисъл, няма да ни хвърлят със Слудиг в Огохак Чазм.

— Но това е чудесно! — ахна Саймън. Сърцето го заболя от бурния отлив на натрупаното напрежение. Той подскочи, за да прегърне дребното човече, и без да иска, го блъсна и го събори. Чаят се разля.

— Твърде дълго си бил в компанията на Куантака! — засмя се Бинабик, докато се измъкваше. — Придобил си нейните предпочитания към бурното изразяване на чувства.

Всички в пещерата се обърнаха да гледат този странен спектакъл. Много кануки замърмориха от почуда при вида на ненормалния дългурест равнинец, който прегръщаше тролове, като че ли бе един от тях. Саймън забеляза погледите им и сведе глава от срам. После попита:

— Какво казаха? Можем ли да си ходим?

— Казано просто: да, можем да си ходим. — Бинабик седна до него. Носеше костената тояга, която бе взел от пещерата на Укикук. Започна да я оглежда, докато говореше, като се мръщеше на многобройните следи от зъби, които бе оставила Куантака. — Но има още много да се решава. Свитькът на Укикук убеди Пастира и Ловджийката за истинността на твърденията ми.

— Но какво има да се решава още?

— Много неща. Ако тръгна с теб, за да занесем Трън на Джосуа, моят народ отново ще е без Пеещ човек. Но аз си мисля, че трябва да те придружа. Ако Наглимунд наистина е паднал, трябва да последваме думите на Гелое. Тя може би е последната останала от онези с преголяма мъдрост. Освен това изглежда все по-сигурно, че единствената ни надежда е в намирането на другите два меча, Минияр и Печал. Не бива смелостта ти на Драконовата планина да се окаже напразна.

Бинабик посочи Трън, подпрян на стената близо до Хейстън и Слудиг, и продължи:

— Ако въздигането на Краля на бурите остане неспряно, няма никакъв смисъл да остана на Минтахок, тъй като нищо от онова, на което ме е научил Укикук, няма да помогне да отблъснем зимата, от която се страхуваме. — Дребосъкът направи широк жест към цялата пещера. — Когато лавината понесе къщата ти, както казваме ние, троловете, недей да оставаш да търсиш гърнета. Казах на народа си, че

трябва да се придвижат надолу по планината към пролетните ловни полета, въпреки че там няма да има пролет, нито пък много лов.

Той се изправи и подръпна дебелилото си яке.

— Искан просто да ти кажа, че вече няма опасност за Слудиг и мен. — Усмихна се. — Лоша шега. Всички ние очевидно сме в огромна опасност. Но тя вече не е от моя народ. — Той сложи малката си ръка на рамото на Саймън. — Поспи, ако можеш. Най-вероятно ще тръгнем на зазоряване. Ще отида да поговоря със Слудиг и Хейстън, а после има още много да се планира през тази нощ.

„Доста много планиране вече е станало — сърдито си помисли Саймън — и никой не ме е поканил да участвам. Някой винаги има план и винаги се оказва, че аз вървя покрай него, докато той решава къде отиваме. Чувствам се като каруца, при това стара и разнебитена каруца на всичко отгоре. Кога ще стигна дотам, че да решавам нещата сам?“

Мислеше си за това, докато заспиваше.

Слънцето се бе издигнало високо в сивото небе преди да свършат с последните приготовления — Саймън бе повече от щастлив, че е прекарал това време в сън.

Излязоха на пътеките на Минтахок, за да последват Пастира и Ловджийката в най-странното шествие, което Саймън бе виждал. Докато процесията се извиваше през най-населените части на Минтахок, стотици тролове спираха на люлеещите се мостове или изскачаха от пещерите си, за да наблюдават как минава групата: стояха удивени под кълбестите пушеци на огньовете. Други се спускаха по стълбите и се присъединяваха към шествието.

Голяма част от пътя бе нагоре, а и огромната тълпа, насъбрана по пътеката, забавяше движението. Мина доста време, докато стигнат до северния склон. Докато се влачеха по пътеката, Саймън усети, че изпада в някаква вкочанена сънливост. Сняг се вихреше в сивата празнота под пътеката; другите върхове на Ийканук стърчаха от срещната страна на долината като зъби.

Шествието най-после спря на дълга каменна площадка върху една издатина, която изпъкваше над северната част на долината. Под тях една пътека се притискаше към склона, а след това скалните стени на Минтахок рязко се спускаха надолу в бяла мъгла, тук-там докосната

от петна слънчева светлина. Саймън погледна надолу и изведнъж бе достигнат от спомена за един сън, за една матовобяла кула, обхваната от пламъци. Извърна се от обезпокояващата гледка и видя, че над скалния ръб, на който стоеше, се издига високата яйцевидна постройка, която бе видял през първия си ден извън пещерата. Този път, отблизо, можеше ясно да види невероятното внимание, с което бяха изрязани и сглобени триъгълните блокове сняг, релефните фигури, които като че ли се врязваха в самите блокове, така че Снежната къща бе многостранна като шлифован диамант, а стените ѝ оживяваха от скрити вътрешни ъгли, призми, които отразяваха розово и синьо-зелено.

Въоръжените тролове, които пазеха Снежната къща, се отдръпнаха с уважение, когато Нънууика и Уамманак минаха покрай тях, за да застанат между колоните пресован сняг от двете страни на вратата. Саймън не виждаше нищо от вътрешността на Снежната къща, освен една сиво-синя дупка от другата страна на вратата. Бинабик и Сиски заеха местата си на заледеното стъпало отдолу, ръцете им, облечени в ръкавици, бяха здраво стиснати. Канголик Викация духове се изкатери до тях. Макар лицето му да бе скрито зад маската му от овнешки череп, Саймън си помисли, че мускулестият трол изглежда доста сломен. Викация духове, който бе подскачал като птичка в любовния си период пред съда в Чидсик уб Лингит, сега се мъкнеше като уморен жътвар.

Пастира вдигна кривото си копие и заговори, а Бинабик запревежда на приятелите си от равнината:

— Странни дни настъпиха. — Под очите на Уамманак имаше дълбоки сенки. — Ние знаехме, че нещо не е наред. Живеем твърде близо до планината, която е костта на земята, за да не усетим безпокойството в земите около нас. Снежната къща още е тук. Не се е стопила. — Вятърът се издигна, като че ли да подчертае думите му. — Зимата няма да си отиде. Отначало обвинявахме за това Бинабик. Пеещия човек или чиракът му винаги са изпълнявали Обреда на съживяването и лятото винаги е идвало. Но сега ни казват, че не пропускането на обреда държи лятото далеч. Странни дни. Нещата са се променили. — Той тежко поклати глава и брадата му се разлюля.

Нънууика Ловджийката продължи:

— Трябва да променим традициите си. Думите на мъдрите трябва да са закон за тези с по-малко мъдрост. Укикук проговори така, все едно е между нас. Сега знаем повече за нещото, от което се страхувахме, но не можехме да именуваме. Съпругът ми говори вярно: странни дни настъпиха. Традициите ни служеха, но сега ни оковават. Затова Ловджийката и Пастира обявяват, че Бинабик е освободен от наказание. Ще сме глупаци, ако убием онзи, който се е опитвал да ни предпази от бурята, за която говори Укикук. Ще сме нещо по-лошо от глупаци, сега вече е ясно, да убием единствения, който познаваше сърцето на Укикук.

Нънууика спря, за да изчака Бинабик да свърши с превода, и отново продължи, като прекара ръка по челото си в някакъв ритуален жест:

— Римърсгардецът Слудиг е дори още по-странен проблем. Той не е канук, затова не беше виновен за клетвопрестъпничество, както обвинявахме Бинабик. Но той е от вражески народ и ако разказите на най-отдалечените ни ловци отговарят на истината, римърсгардците на запад са станали още по-диви отпреди. Обаче Бинабик ни уверява, че Слудиг е различен, че се бие в същата битка като Укикук. Не сме сигурни, но в тези дни на лудост не можем и да кажем, че не е така. Затова Слудиг също се обявява за освободен от наказание и може да напусне Ййканук както пожелае — той е първият крохок, на който е простено така от Битката при долината Хъхинка, по времето на прабаба ми, когато снеговете почервенели от кръв. Призоваваме духовете на височините, бледата Седа и Кинкипа Снежната, Мораг Безокия, смелия Чъку и всички останали да предпазят народа ни, ако преценката ни е погрешна.

Когато Ловджийката свърши, Уамманак направи жест, все едно чупи нещо надве и го хвърля. Присъстващите тролове извикаха една остра сричка, после се понесе възбуден шепот.

Саймън се обърна и плесна ръката на Слудиг. Севернякът се усмихна леко; челюстите му бяха стегнати под жълтата брада.

— Дребните хора са прави — каза той. — Наистина са дошли странни времена.

Уамманак вдигна ръка, за да спре шума от разговорите, и каза:

— Равнинците ще си тръгнат сега. Бинбиникегабеник, който, ако се завърне, ще бъде следващият ни Пеещ човек, може да тръгне с тях,

за да занесе този странен магически предмет... — той посочи Трън, който Хейстън държеше подпрян на земята пред себе си, — на равнинците, които, според неговите думи, могат да го използват, за да уплашат и изгонят зимата. Ще изпратим с тях и една група ловци, водени от дъщеря ни Сискинанамук — те ще им бъдат охрана, докато не напуснат земите на кануките. След това ловците ще отидат в пролетния ни град до Езерото на Синята кал и ще го подготвят за идването на останалите кланове. — Уамманак махна с ръка и един трол пристъпи напред с кожена торба, почти изцяло покрита с деликатни чертички цветна бродерия. — Имаме подаръци, които искаме да ви дадем.

Бинабик поведе приятелите си напред. Ловджийката подари на Саймън една кания от мека кожа, внимателно обработена и облепена с каменни мъниста с цвета на пролетна луна. След това Пастира му даде и нож, който да сложи в нея — красиво бледо острие, направено от едно-единствено парче кост. Дръжката беше с фини резби на птици.

— Магическият равнински меч е много добър за битки срещу снежни червеи — каза Нънууика, — но простикият нож на кануките се скрива по-лесно и се използва по-лесно на близки разстояния.

Саймън благодари учтиво и отстъпи настрана. На Хейстън дадоха един голям мех, украсен с панделки и бродерии, пълен с канукски алкохол. Хейстън, който бе изпил достатъчно от горчивата течност през изминалата нощ — явно най-последно бе почнала да му харесва, се поклони, промърмори няколко благодарности и се оттегли.

Слудиг, който беше дошъл в Ийканук като затворник, а сега си тръгваше повече или по-малко като гостенин, получи копие с изключително остър връх, изсечен от черен камък. Дръжката му не беше резбована, тъй като беше направено набързо (троловете не използваха копия, достатъчно дълги, за да са подходящи за него), но все пак то беше много добро — а и можеше да служи като тояга, на която да се подпира.

— Надяваме се, че оценяваш и подаряването на живота ти — каза Уамманак. — И че ще запомниш, че правосъдието на кануките е строго, но не и жестоко.

Слудиг смая всички, като падна на коляно и каза само:

— Ще запомня.

— Бинбиникегабеник — започна Нънууика, — ти вече получи най-големия подарък, който въобще можем да ти дадем. Ако тя все още те иска, подновяваме разрешението си да се ожениш за най-малката ни дъщеря. Когато Обредът на съживяването може да бъде изпълнен, надяваме се, че ще е догодина, двамата ще се съберете.

Бинабик и Сиски се хванаха за ръце и се поклониха пред Пастира и Ловджийката, които изричаха благословиите си. Викация духове с маската на овен излезе напред. Пееше, докато намазваше челата им с мазнина, но Саймън си помисли, че е много недоволен от това, което му се налага да прави. Когато Канголик свърши и ядосано изтопурка по стълбите на Снежната къща, годежът беше възобновен.

Ловджийката и Пастира се сбогуваха лично с всички от групата; Бинабик превеждаше. Въпреки че се усмихваше и докосваше ръката му с малките си силни пръсти, Нънууика все още изглеждаше на Саймън студена и твърда като камък, остър и опасен като копието ѝ. Наложил му се да отвърне на усмивката и да отстъпи бавно, когато тя свърши.

Куантака ги чакаше в снега пред Чидсик уб Лингит. Обедното слънце бе изчезнало в падащата мъгла. Вятърът караше зъбите на Саймън да тракат.

— Сега трябва да тръгнем надолу по планината, приятелю — каза Бинабик. — Бих искал тримата да не бяхте толкова големи, но няма овни, които да са достатъчно силни, за да ги яздите. Това ще направи пътуването ни по-бавно, отколкото ми се иска.

— Но къде отиваме? — попита Саймън. — Къде е този Камък на раздялата?

— Всяко нещо с времето си — отговори тролът. — Ще разгледам свитъците, когато спрем довечера, но сега трябва да тръгнем възможно най-скоро. Планинските проходи са опасни. Намирисва ми на още сняг.

— Още сняг — промърмори Саймън, докато нарамваше раницата си. — Още сняг.

6. БЕЗИМЕННИТЕ МЪРТВИ

Мейгуин пееше:

— И така я намери Друки,
любимата Ненаис'у, танцьорката с крака като вятър,
просната на зелената трева, мълчалива като камък.
Тъмните ѝ очи в небето бяха впити
и само искрящата ѝ кръв му отговори.
Главата ѝ лежеше без постелка, косата ѝ бе
разрошена.

Мейгуин вдигна ръка пред очите си, за да ги прикрие от жулещия вятър, после се наведе, за да подреди цветята върху бащиния си надгробен камък. Вятърът вече бе разпилял виолетките. Само няколко изсъхнали венчелистчета бяха останали върху гроба на Гуитин наблизо. Къде бе отишло предателското лято? И кога щяха да разцъфнат отново цветята, така че да може да се грижи за вечните домове на любимите си хора така, както заслужаваха?

Вятърът разклащаше скелетите на брезите. Тя отново запя:

— Дълго я държа.
В сивите сенки вечерни, в покритата със срам нощ,
колко часове бе лежала сама?
Ярките му очи не мигаха.
Друки пях песни за изчезналата светлина на Изтока.
Шепнеше ѝ, че ще чакат слънцето.
Зората с позлатени ръце
погали, но не стопли детето на славея.
Бързият дух на Ненаис'у си бе тръгнал бездомен.
Силно я притисна Друки,
гласът му отекна през гори и през степи.

Там, където бяха звучали две сърца, сега бие само едно...

Тя спря и се зачуди разсеяно дали знае и останалите думи. Спомняше си как бавачката ѝ, ѝ пееше тази песен, когато бе малка, тъжна песен за народа на ситите — Мирния народ, както ги бяха нарекли предшествениците ѝ. Мейгуин не знаеше легендата зад песента. Съмняваше се, че и старата ѝ бавачка я е знаела. Това бе всичко — една тъжна песен от по-щастливи времена, от детството ѝ в Тайг — преди баща ѝ и брат ѝ да умрат.

Изправи се, изтупа мръсотията от полата си и за последно разпръсна няколко изсъхнали цветя над нежната трева, покарала на гроба на Гуитин. Докато се обръщаше да тръгне по пътеката нагоре, се зачуди за пореден път защо да не се присъедини към брат си и баща си тук, на спокойствие на планинския склон. Какво можеше да ѝ предложи животът?

Знаеше какво би казал Еолаир. Графът на Над Мулах би ѝ обяснил, че народът ѝ няма никой друг, освен нея, че само тя може да го вдъхновява и води. Еолаир често повтаряше по своя тих, но лукав като лисица начин:

— Надеждата е като подпругата на кралското седло: изглежда тънка, но когато се скъса, светът се обръща с главата надолу.

Докато си мислеше за графа, се ядоса. Какво знаеше той — какво би могъл да знае за смъртта някой, толкова жив като Еолаир, на когото животът прилича на подарък от боговете? Как би могъл да разбере ужасяващата тежест на това да се будиш всеки ден и да знаеш, че онези, които си обичал най-много, ги няма, че народът ти е без корени и приятели, обречен на бавна, унижителна смърт?

Напоследък Еолаир често идваше при нея и ѝ говореше като на дете. Веднъж, много отдавна, Мейгуин се беше влюбила в него, но никога не беше толкова глупава, за да повярва, че той може да отвърне на чувствата ѝ. Висока като мъж, несръчна и пряма, тя приличаше повече на фермерска дъщеря, отколкото на принцеса — въобще кой би могъл да я обича? Но сега, когато тя и втората ѝ майка Инахуен бяха последните от рода на Лут-уб-Литин, сега Еолаир се интересуваше от нея.

Но все пак не по някакви долни причини. Тя се изсмя високо и сама не хареса звука на смеха си. О, богове — долни причини? Не и почтеният граф Еолаир. Това тя мразеше в него повече от всичко останало: безкрайната му любезност и чест. Съжалението му ѝ бе омръзнало до смърт.

Освен това дори и ако — невъзможно — можеше да си мисли за печалба в подобно време, какво би спечелил от обвързването на съдбата си с нейната? Мейгуин бе последната дъщеря на един прекъснат род, владетелка на разбита държава. Хернистирците се бяха превърнали в диви същества и живееха в планината Грианспог, натирени обратно в първобитните си пещери от вихрушката на разрушение, докарана им от Върховния крал Елиас и римърсгардското му сечиво, Скали от Калдскрайк.

Така че вероятно Еолаир бе прав. Може би наистина бе длъжна пред своя народ. Тя бе последната с кръвта на Лут — тънка връзка към по-щастливо минало, но и единствената такава връзка, която оставаше на оцелелите от Хернисадарк. Значи щеше да живее — но кой би си помислил, че самото продължаване на живота ще се превърне в неприятно задължение!

Докато се изкачваше по стръмната пътека, нещо мокро докосна лицето ѝ. Тя погледна нагоре. Цяло ято малки петънца танцуваха под оловносивото небе. Още едно парченце мокрота я докосна.

Сняг. Това увеличи студа в сърцето ѝ. Сняг по средата на лятото, през месец тиагар. Бриниох и всички други богове наистина бяха обърнали гръб на хернистирците.

Един-единствен пазач, момче най-много на десет лета с червен течащ нос, я поздрави, когато влезе в лагера. Няколко увити в кожи деца си играеха на мъхестите скали пред пещерата — опитваха се да хванат вече бързо падащите снежинки с език. Отдръпнаха се и се ококориха, когато тя мина покрай тях с черните си поли, развени от вятъра.

„Те знаят, че принцесата е луда — горчиво си помисли тя. — Всички го знаят. Принцесата си говори сама, но по цели дни не говори с никой друг. Принцесата не говори за нищо, освен за смъртта. Разбира се, че е луда...“

Помисли си, че ще е добре да се усмихне на уплашените деца, но когато сведе поглед към мръсните им лица и окъсаните им дрехи, реши, че това ще ги уплаши още повече. Така че Мейгуин избърза покрай тях в пещерата.

„Дали съм луда? — зачуди се мрачно тя. — Дали лудостта се усеща точно с такава смазваща тежест? С тези тежки мисли, които карат главата ми да се чувства като ръцете на давец се плувец?...“

Широката пещера бе почти празна. Старият Краобан, който бавно се възстановяваше от раните, получени при безнадеждната защита на Хернисадарк, лежеше до оградения огън и говореше тихичко с Арноран, един от любимите арфисти на баща ѝ. Двамата вдигнаха погледи, когато тя приближи. Тя виждаше как я изучават, как се опитват да отгатнат настроението ѝ. Арноран понечи да стане, но тя му махна да си седи и каза:

— Вали сняг.

Краобан сви рамене. Старият рицар бе съвсем плешив, ако се изключеха няколко кичурчета бяла коса; черепът му представляваше деликатна мозайка от тънки сини вени.

— Не е хубаво, господарке. Хич не е хубаво. Имаме малко животни, а и сме много натъпкани в тези няколко пещери, въпреки че повечето хора са навън през деня.

— Значи още по-голяма пренаселеност. — Арноран поклати глава. Той не бе толкова стар, колкото Краобан, но изглеждаше още по-крехък. — Още ядосани хора.

— Знаеш ли „Камъкът на раздялата“? — попита изведнъж Мейгуин арфиста. — Това е една стара песен за ситите, за някоя си Ненаис’у, която умира.

— Знаех я някога — каза Арноран, присви очи и се взря в огъня. — Много стара песен... много, много стара.

— Не е нужно да пееш думите — каза Мейгуин и седна до него с кръстосани крака, полата ѝ се опъна като кожа на барабан между коленете ѝ. — Просто ми изспири мелодията.

Арноран взе арфата си и изспири няколко пробни ноти.

— Не съм сигурен, че знам как точно...

— Няма значение. Опитай. — Искаше ѝ се да може да каже нещо, което да докара на лицата им усмивки поне за миг. Заслужаваше

ли народът ѝ да я вижда винаги в траур? Най-последно продължи: — Ще е хубаво да се замислим за други времена.

Арноран кимна и дръпна струните, като затвори очи, сякаш вдъхновението му идваше по-лесно на тъмно. После започна нежна мелодия, изпълнена със странни ноти, които трепереха тъкмо на ръба на дисонанса, без обаче да го прекрачват. Докато той свиреше, Мейгуин също затвори очи. Отново чу гласа на бавачката си, която много отдавна ѝ разказваше историята на Друки и Ненаис'у (какви странни имена имаше в старите балади!), разказваше за любовта им и трагичните им кончини, за воюващите им семейства.

Музиката продължи дълго. Мислите на Мейгуин се изпълниха с образи от далечното и не чак толкова далечно минало. Тя видя бледия Друки, превит от скръб, да кълне за отмъщение — но той имаше измъченото лице на брат ѝ Гуитин. А и Ненаис'у, безжизнена наред зеленината — не беше ли това самата Мейгуин?

Арноран бе спрял. Мейгуин отвори очи — не знаеше кога е спряла музиката.

— Когато Друки умрял, за да отмъсти за съпругата си — каза тя така, все едно продължаваше започнат разговор, — семейството му не могло да живее повече с рода на Ненаис'у.

Арноран и Краобан се спогледаха. Тя не им обърна внимание и продължи:

— Сега си спомням историята. Бавачката ми често ми пееше тази песен. Семейството на Друки избягало надалеч от враговете си, отишли много далеч, за да живеят отделно... — След кратка пауза тя се обърна към Краобан и попита: — Кога ще се върне Еолаир с хората си?

Старецът преброи на пръсти и отвърна:

— Трябва да се върнат до новолуние, след малко по-малко от две седмици.

Мейгуин се изправи и каза:

— Някои от тези пещери стигали дълбоко в сърцето на планината. Това вярно ли е?

— Винаги е имало дълбоки места в Грианспог — каза Краобан. — Някои са били изкопани още повече от миньорите.

— Тогава утре в зори започваме да ги изследваме. Докато графът и хората му се върнат, ще сме готови да се преместим.

— Да се преместим? — Краобан присви очи от изненада. — Къде да се преместим, лейди Мейгуин?

— Навътре в планините. Разбрах го, докато Арноран свиреше. Ние, хернистирците, сме като семейството на Друки в песента: не можем повече да останем тук. — Тя потърка ръце, за да ги стопли. — Крал Елиас унищожи брат си Джосуа. Сега вече няма нищо и никой, който да прогони Скали.

— Но, господарке! — намеси се Арноран, достатъчно изненадан, за да я прекъсне. — Все още имаме Еолаир, а и мнозина смели хернистирци...

— Но няма кой да прогони Скали — рязко го прекъсна тя. — И танът на Калдскрайк несъмнено ще реши, че поляните на Хернистир са по-гостоприемен дом от собствените му земи в Римърсгард. Ако останем тук, все някога ще бъдем хванати и изклани пред собствените си пещери, като зайци! — Гласът ѝ стана по-висок. — Но ако отидем по-дълбоко, те никога няма да ни намерят. Тогава Хернистир ще оцелее, далеч от лудостта на Елиас и Скали и всички останали!

Краобан я погледна разтревожено. Тя знаеше, че и той се чуди, като всички останали, дали не е изгубила ума си след загубите си, след загубите на всички хернистирци.

„Може и да съм — помисли си, — но не и за това. По този въпрос съм сигурна, че съм права“.

— Но, лейди Мейгуин, какво ще ядем? Как ще се сдобиваме с платове, със зърно...

— Ти сам го каза — отвърна тя. — Планините са прорязани от тунели. Ако ги изучим и изследваме, можем да живеем дълбоко долу и да сме в безопасност от Скали, и все пак да излизаме, където пожелаем — да ловуваме, да събираме припаси, дори да нападаме лагерите на Калдскрайк, ако решим!

— Но... но... — Старецът се обърна към Арноран, но арфистът не му предложи никаква помощ. — Но какво ще каже майка ви за този план?

Мейгуин изсумтя презрително:

— Мащехата ми прекарва дните си, като седи с другите жени и се оплаква колко е гладна. Инахуен е по-безполезна и от дете.

— Тогава какво ще каже Еолаир? Какво ще стане със смелия граф?

Мейгуин се вгледа в треперещите ръце на Краобан, в съзливите му стари очи. За момент го съжали, но това не спря гнева ѝ.

— Графът на Над Мулах може и да ни каже какво мисли, но спомни си, Краобан: той не може да ми заповядва. Дал е клетва на рода на баща ми. Еолаир ще направи това, което кажа аз!

Тръгна си и остави двамата старци да си шепнат до огъня. Хапещият студ навън не можа да охлади разгорещеното ѝ лице, въпреки че стоя дълго под сивото небе.

Граф Гутулф се събуди и чу как среднощният звън на Хейхолт затихва високо над Кулата на Зеления ангел.

Затвори очи и зачака сънят да се върне, но дрямката му се изплъзваше. Картина след картина се редуваха пред затворените му клепачи, образи на битки и турнири, сухите повторения на дворцовия етикет, хаосът на лова. На преден план във всяка сцена бе лицето на крал Елиас — проблясването на паническото, бързо прикрито успокоение, което Гутулф видя, докато пробиваше кръга нападатели, за да спаси приятеля си през Войните на тритингите; безизразният поглед, с който Елиас прие потвърждението за смъртта на жена си Хилица; и най-обезпокоителното от всичко — потайният, ликуващ и все пак виновен поглед на краля, който не слизаше от лицето му при всяка от срещите му с Гутулф.

Графът се изправи и изруга. Сънят си бе отишъл и нямаше да се върне.

Не запали лампата — само лъчът звездна светлина от тесния прозорец му помогна да прескочи прислужника, който лежеше задрямал на пода до леглото. Наметна един плащ върху нощницата си, нахлузи чехлите и се измъкна в коридора. Беше объркан от глупавите си неспокойни мисли и реши, че може да се поразходи.

Коридорите на Хейхолт бяха празни, нито един пазач или слуга не се мярна пред погледа му. Тук-там по стените догаряха факли. Залите бяха празни, но все пак някакъв глух шепот се носеше през полутъмните коридори — гласовете на постовете върху стените, реши графът, гласове, които разстоянието бе направило безтелесни и призрачни.

Гутулф потрепери. „Трябва ми жена — помисли си. — Едно топло тяло в леглото ми, един бърбещ глас, който да смълчавам, когато

пожелая, и който да запълва тишината, когато му позволя. Този монашески живот може да лиши всекиго от мъжество“.

Обърна се и закрачи по коридора към покоите на прислугата. Имаше една сочна къдрокоса камериерка, която не би казала не — та нали самата тя му бе казала, че годеникът ѝ е умрял при хълма Булбак и че е сам-сама.

„Ако и тя е в траур, ха! Тогава наистина ще стана монах!“

Огромната врата към стаите на прислугата беше заключена. Гутулф ръмжа и натиска, но резето от вътрешната страна бе пуснато. Замисли се дали да не почне да тропа по тежкия дъб, докато някой не дойде да отвори — някой, който бързо щеше да усети гнева на Утаниат — но реши да не го прави. Нещо в тихите коридори на Хейхолт го караше да не иска да привлича внимание. Освен това къдрокосата слугиня не си струваше разбиването на врати.

Отстъпи назад, почеса наболата си брада и видя нещо бледо да се движи в дъното на коридора, на ръба на полезрението му. Стреснат, той се обърна рязко, но не видя нищо. Направи няколко крачки и надникна зад ъгъла. Коридорът бе празен. Бездиханен шепот се понесе по галерията — ниският глас на жена, която като че ли стенеше от болка. Гутулф се обърна и тръгна към стаята си.

„Нощни номера — изръмжа той наум. — Заключени врати, празни коридори — целият проклет замък може и да е изоставен!“

Изведнъж спря и се огледа. Кой беше този коридор? Не можеше да познае полираните плочки, знамената със странна форма, които висяха в сянката на тъмната стена. Освен ако не беше тръгнал в погрешна посока и не се бе загубил, това трябваше да е преддверието към параклиса. Той се върна по стъпките си и зави по другия коридор. Въпреки че не се виждаха никакви отличителни белези, освен няколко прозореца, бе сигурен, че е намерил верния път.

Хвана се за перваза на един прозорец и със силните си ръце се издърпа нагоре. Отвъд трябваше да е или предната, или страничната част на двора пред параклиса...

Стресна се, изпусна перваза и падна на пода. Сърцето му биеше като лудо. Той бързо се изправи и се набра отново.

Беше си дворът пред параклиса, потопен в дълбока нощ, точно както трябваше да бъде.

Но какво бе видял първия път? Имаше бели стени и гора от издигащи се върхове — бе решил, че са дървета, но миг по-късно разпозна в тях кули — цяла гора от тънки минарета, игли като от кост, които улавяха лунната светлина и блестяха като че ли заредени с нея! Хейхолт нямаше такива кули!

Но ето! Отново очите му потвърждаваха, че всичко е наред. И дворът си беше на мястото, и вратата на параклиса, и навесът, и храстите, скупчени до алеята като задрямали овце. Зад тях едва можеше да различи окъпания от луната силует на Кулата на Зеления ангел — един-единствен самотен пръст, сочещ към небето там, където само преди минута бе видял дузина ръце, вдигнати за молитва.

Той стъпи на краката си и се облегна на студения камък. Все пак какво бе видял първия път? Нощни номера? Не, това бе нещо повече! Това беше болест или лудост... или магия!

След малко се съвзе. „Успокой се, глупако! — Изправи се и поклати глава. — Това не са плодове на лудостта, а на твърде много чудене, на твърде много женски грижи. Моят старец се изправяше посред нощ и гледаше в огъня с широко отворени очи, кълнеше се, че вижда духове. И все пак бе добре с главата, когато умря, а доживя чак до седемдесет лета. Не, това е само от всички тези мисли за краля, които ме преследват. Черната магия може да е навсякъде около нас — Бог знае, че аз ще съм последният, който ще го отрече след всичко, което видях през тази прокълната година — но не и тук, не и в Хейхолт“.

Гутулф знаеше, че някога, преди стотици години, замъкът е принадлежал на Добрия народ, но сега той бе толкова оплетен с магии и заклинания срещу ситите, че сигурно на цялата земя нямаше друго място, на което те да са по-нежелани.

„Не, просто начинът, по който се е променил кралят, изпълва главата ми със странни мисли: как Елиас е различен всеки миг, как безумният му гняв се сменя с детска тревога“.

Той пристъпи до вратата в дъното — тя водеше към двора. Всичко беше така, както го бе видял за последно. Самотна светлинка гореше в един прозорец от другата страна на градината, в личните покои на краля.

„Елиас е буден. — Той се замисли за момент. — Не спи добре, откакто Джосуа започна да крои планове срещу него“.

Гутулф крачеше през двора към кралските покои, а ненормалният за сезона вятър се носеше около голите му прасци. Щеше да поговори със стария си приятел Елиас сега, в малките часове на нощта, когато мъжете казват истината. Щеше да поиска да знае всичко за Приратес и за ужасяващата армия, която Елиас бе повикал, за орляка, който се нахвърли върху Наглимунд като чума от бели скакалци. Гутулф и кралят бяха другари по оръжие твърде дълго и графът не можеше да позволи приятелството им да се разпадне като ръждясала броня. Тази нощ щяха да си поговорят. Гутулф щеше да разбере точно какви отвратителни неприятности са накарали стария му приятел да действа толкова странно. Това щеше да е първата им възможност от близо година да говорят без Приратес да е наблизо и да гледа с черните си очи на пор, без да каже нито дума.

Вратата на градината бе заключена, но големият ключ, който Елиас му бе дал при наследяването на трона, все още висеше на въженце около врата му. Войнишката му практичност не му бе позволила да го свали, въпреки че бяха минали много месеци, откакто Елиас го бе викал за тайни поръчения.

Ключалката не беше сменена. Тежката врата се люшна навътре без звук и Гутулф благодари на Бога, но не бе сигурен точно за какво. Докато се изкачваше по стълбите към кралските покои, остана удивен, че няма нито един пазач пред вътрешната врата. Дотолкова ли бе сигурен в силата си Елиас, че да не се страхува дори и от убийство? Това изобщо не отговаряше на поведението му, откакто се бе завърнал от обсадата на Наглимунд.

Гутулф дочу приглушени гласове и обзет от лоши предчувствия, се наведе и долепи ухо до ключалката.

Намръщи се. „Трябваше да се сетя — помисли си горчиво. — Мога да позная чакалското джавкане на Приратес където и да съм. Проклето да е това копеле, не може ли да остави краля на мира?“

Докато се чудеше дали да почука, чу тихото мърморене на краля. А после трети глас смрази ръката му по средата на движението — кокалчетата на пръстите му останаха на милиметри от вратата.

Гласът бе висок и напевен, и имаше нещо странно в тона му, нещо нечовешко в звученето му. То подейства на Гутулф като скок в студена вода — той настръхна и дъхът му секна. Като че ли можа да разпознае думите „меч“ и „планини“, преди затыпяващият страх да го

обземе. Отстъпи от вратата толкова бързо, че едва не се строполи надолу по стълбите.

Да не би тези адски същества да бяха дошли тук? Избърса потните си длани в нощницата и се отдръпна още една стъпка от площадката. Що за дяволска работа? Елиас да не си бе загубил ума? Или душата?

Гласовете се засилиха, а после нещо изскърца — някой отвътре вдигна резето. Всяка мисъл за среща с Елиас изчезна от главата на графа на Утаниат, той знаеше само, че не иска да бъде заловен как подслушва... че не иска да срещне нещото, което говори толкова странно. Огледа се за някое място, където да се скрие, но стълбището беше тясно. Запрескача бързо стълбите надолу, но едва бе стигнал външната врата, когато чу стъпки на площадката над себе си. Мушна се в малката дупка под стълбите, притисна се колкото можеше в сенките. Стъпалата заскърцаха. Две фигури, едната по-ясна от другата, спряха близо до него.

— Кралят е доволен от новините — каза Приратес. Тъмната фигура до него не отвърна нищо. Отблясък от бяло лице проблесна в дълбините на тъмната качулка. Приратес пристъпи напред през вратата, алените му дрехи изглеждаха тъмно сиво-виолетови на лунната светлина. Той завъртя плешивата си глава да се огледа. Втората сянка го последва в градината.

У Гутулф изведнъж се надигна гняв, гняв, който превъзмогна безпричинния му страх. Да трябва господарят на Утаниат да трепери под стълбището — и при това от нещо, към което прокълнатият свещеник се отнасяше толкова приятелски!

— Приратес! — извика Гутулф и се измъкна изпод стълбите. — Искам да си поговорим...

Чакълът изскърца под краката му, когато той спря. Свещеникът стоеше пред него, сам на средата на пътеката. Вятърът въздишаше в храстите, но нямаше никакъв друг звук, никакво движение, освен лекото помръдване на листата.

— Граф Гутулф? — отвърна Приратес и повдигна вежди с очевидна изненада. — Какво търсите тук? По това време? — Той изгледа Гутулф отгоре до долу. — Да не ви е хванала безсъницата?

— Да... не... Проклет да си, свещенико, това няма значение! Тъкмо отивах да се видя с краля!

Приратес кимна и каза:

— Е, аз пък тъкмо си тръгнах от Негово величество. Той току-що си взе приспивателното, така че за каквото и да искате да си говорите, ще трябва да почака до сутринта.

Гутулф погледна подиграващата му се луна, после огледа двора. Той бе празен, като се изключеха те двамата. Почувства се замаян, предаден от собствените си сетива. Най-последно успя да промълви:

— И сам ли беше с краля?

Свещеникът го погледна втренчено за момент.

— Като изключим новия му виночерпец, да. И няколко слуги във външните стаи. Защо?

Графът усети как и последното парченце земя се изплъзва изпод краката му.

— Виночерпец? Аз... аз просто исках да знам... Помислих си...

— Гутулф се бореше да възстанови самообладанието си. Посочи към вратата. — На тази врата няма пост.

— Когато такъв неустрашим воин като вас броди из градините — усмихна се Приратес, — едва ли има нужда от пазач. Но вие сте прав. Ще поговоря с главния управител по този въпрос. А сега, ако ме извините, ще отида да си легна в тясното си легло. Прекарах дълъг и уморителен ден, изпълнен с държавни дела. Лека нощ.

Свещеникът се обърна рязко и се отдалечи сред сенките.

Докато яздеше през безкрайните снегове, духът на пътника се завърна при него, но името му не го последва. Не можеше да си спомни как е започнал да язди коня, нито дали животното е негово. Нито знаеше къде е бил, нито какво се е случило, за да причини чудовищната болка, която пронизваше тялото му, огъваше и осакатяваше крайниците му. Знаеше само, че трябва да язди към едно място зад хоризонта, да последва извитата следа на няколко звезди, които нощем горяха на северозападното небе. Не можеше да си спомни какво ще намери там.

Съвсем рядко спираше, за да поспи; самото яздене бе нещо като сън наяве, дълъг бял тунел от вятър и лед, който изглеждаше нескончаем. Навестяваха го духове, огромна тълпа от бездомни мъртъвци, които ходеха до стремената му. Някои от тях бяха дело на собствената му ръка — или поне така изглеждаше от упрека в

изражението на бледите им лица, — други бяха досадните духове, за които бе убивал. Но сега нито един от тях нямаше никаква власт над него. Без името си той бе точно толкова призрачен, колкото и те.

Така те пътуваха заедно, неназованият мъж и безименните мъртъвци — самотен ездач и шепнеща безплътна тълпа, която го придружаваше като пяна, носена пред океанска вълна.

Всеки път, когато слънцето залезеше и звездният кръст изникваше в трепкащото северозападно небе, той правеше тънка резка с ножа си на кожата на седлото. Понякога, когато слънцето изчезваше, вятърът изпълваше тъмното небе с облаци и звездите не се появяваха. Все пак той отново бележеше седлото. Бледите резки в почернялата от мазнина кожа го подкрепяха, доказваха, че нещо може да се промени в тази вечна еднаквост на планини, камъни и заснежени равнини, а и подсказваха, че не се върти в безсмислен кръг, като някое сляпо насекомо по ръба на чаша. Единствената друга мярка за време бе гладът, който вече го измъчваше повече дори и от най-ужасните му други болки. Но това също бе някакво странно успокоение. Да си гладен значи да живееш. Мъртъв, можеше да се окаже прокълнат да се присъедини към множеството шептящи сенки, които го заобикаляха, обречен завинаги да се носи и да въздиша в тази безжизнена пустош. Докато бе жив, имаше поне малка, съвсем слаба надежда — въпреки че така и не можеше да си спомни какво точно е онова, на което да се надява.

Когато конят му умря, на седлото имаше единадесет резки. В един момент яздеше през преспите, а в следващия животното му бавно падна на колене, потрепери и рухна, и навсякъде наоколо се разхвърча тиха бяла вихрушка. След известно време той се освободи. Болката му се бе превърнала в глас, толкова далечен, колкото и звездите, които преследваше. Изправи се и неуверено тръгна напред.

Още две слънца се издигнаха и потънаха, докато се препъваше напред. Накрая изчезнаха дори и призраците, заличени от навяващите снегове. Помисли си, че времето става по-студено, но не можа да си спомни със сигурност какво означава „студено“.

Следващото слънце се изкачи по замръзващото тъмносиво небе. Вятърът бе утихнал и снежните вихрушки се бяха слегнали в рехави преспи. Пред него, нащърбена и остра като зъб на акула, се издигаше

планината. Мрачна корона железносиви облаци висеше около замъгления връх, подхранвана от пушеци и пара, които излизаха от пукнатините по ледените склонове. Той падна на колене и изрече мълчалива благодарствена молитва. Все още не знаеше името си, но знаеше, че това е нещото, което търси.

Когато отмина още една тъмнина и светлина, той видя, че се приближава към сянката на планината и че броди през земя на ледени хълмове и тъмни долини. По тези места живееха смъртни мъже и жени със светли коси и подозрителни очи — живееха в къщите на клановете си, направени от окаляни камъни и тежки черни греди. Не минаваше през техните неприветливи селца, въпреки че му се сториха бегло познати. Когато заселниците го поздравяваха и се приближаваха към него, но не повече, отколкото им позволяваше суеверието, той не им обръщаше внимание и продължаваше да се влачи напред.

Още един ден болезнено придвижване го отведе отвъд жилищата на светлокосия народ. Тук планината скриваше небето по такъв начин, че дори слънцето изглеждаше малко и далечно и някаква постоянна вечер покриваше земята. Понякога олюлявайки се, а друг път лазейки, той се изкачваше по стълбите на стария, прастар път през хълмовете в подножието на планината, през сребристите, покрити със слана руини на отдавна умрял град. Колони като счупени кости се издигаха от снега и леда. Арки, приличащи на отдавна празните очи на черепи, се издигаха срещу сенчестите планински ръбове.

Силата му го напускаше — а беше толкова близо до целта. Натрошеният леден път свършваше пред една огромна, по-висока от кула порта на склона на планината. Тя бе изработена от халцедон, блестящ алабастр и магическо дърво, бе окачена на панти от черен гранит и бе изпъстрена със странни фигури и още по-странни руни. Той спря пред тази врата. Последните остатъци живот изтичаха от измъченото му тяло. Когато тъмнината започна да се спуска над него, огромната порта се отвори. Бели фигури пристъпиха напред, красиви като сняг на слънце, ужасяващи като зимата. Бяха наблюдавали как идва. Бяха видели всяка негова отпадаща крачка през бялата пустош. Сега, когато неразбираемостта им любопитство бе някак задоволено, те най-после го въведоха в планинската си твърдина.

Безименният пътешественик се събуди в огромна пещера в осветеното в синьо сърце на планината. От огромния кладенец в средата на пещерата се издигаха пушек и пара и се смесваха със снега, който се вихреше под невероятно високия таван. Той дълго можеше само да лежи и да гледа нагоре към виещите се облаци. Когато успя да извърна очи, видя великолепен трон от черен камък, покрит отвсякъде с патина от скреж. На трона седеше облечена в бяло фигура: сребърната ѝ маска блестеше като небесен огън, отразила светлината, която се изливаше от големия кладенец. Той изведнъж се изпълни с възторг, но също така и с ужасяващ, наистина ужасяващ срам.

— Господарке! — изкрещя той. Паметта му се възвръщаше като прилив. — Унищожи ме, господарке! Унищожи ме, понеже те провалих!

Сребърната маска се обърна към него. Песен без думи се издигна от сенките на залата, очите на хиляди наблюдатели просветваха към него, като че ли призраците, които го бяха придружавали през пустошта, сега бяха дошли да го осъдят и да свидетелстват за неговата гибел.

— Замълчи — каза Утук'ку. Отвратителният ѝ глас го сграбчи с невидими ръце, направи магия за студ, която проникна до самото му сърце и го вкамени. — Ще разбере онова, което искам да знам.

След ужасяващите му рани и изтощителното му пътуване през снеговете, болката му бе станала толкова всеобхватна, че не можеше да си спомни съществуването на други усещания. Бе носил мъката си толкова безропотно, колкото и липсата си на име, но онази болка бе само физическа. Сега му припомниха (както и на почти всички, които посещаваха Стормспайк), че има агония, която далеч надвишава всички телесни рани, и такова страдание, което остава несмекчено от възможността за избавление в смъртта. Утук'ку, господарката на планината, бе по-стара, отколкото му бе възможно да си представи, и знаеше много неща. Вероятно би могла да научи онова, което искаше, и без да причинява ужасни мъки. Но дори такава милост да бе възможна, Утук'ку не я прояви.

Той крещеше и крещеше. Огромната зала кънтеше.

Ледените мисли на Кралицата на норните пропълзяха през него, стискаха самото му същество със студени, груби нокти. Това бе агония отвъд всичко, отвъд страха или въображението. Тя го изпразваше, а той

бе само безпомощен свидетел. Всичко, което се бе случило, всичките му преживявания изскочиха от него, най-съкровените му мисли и личното му аз бяха изтръгнати и изложени на показ; чувстваше се така, сякаш тя го бе разпорила като риба и бе пуснала борещата му се душа да излезе навън.

Той отново видя гонитбата по планината Урмшайм, откриването на меча, който търсеха преследваните, собствената си битка със смъртните и ситите. Присъства още веднъж на излизането на снежния дракон и на собственото си ужасно раняване — как остана премазан и окървавен, погребан под блокове многовековен лед. След това, като че ли наблюдаваше някой непознат, той загледа как едно умиращо същество се бори със снеговете, за да стигне до Стормспайк, една безименна развалина — загубил плячката си, загубил хората си, загубил дори и кучешкия шлем, който го обозначаваше като първия смъртен, станал ловец на Кралицата.

Утук'ку кимна отново, маската ѝ като че ли гледаше нагоре към безредието на облаците над Кладенеца на Дишащата арфа. Най-последно каза:

— Не е твоя работа да определяш дали си ме провалил, или не, смъртни. Но знай едно: не съм недоволна. Днес научих много полезни неща. Светът все още се върти, но се върти към нас.

Тя вдигна ръка. Пеенето в сенките се усили. Нещо огромно като че ли се помръдна в дълбините на кладенеца и раздвижи парите. Утук'ку продължи:

— Връщам ти името, Инген Джегер. Ти все още си Ловецът на кралицата. — Тя вдигна от скута си нов шлем с блестящо бял цвят, оформен като глава на душеща хрътка: очите и провесеният език бяха изработени от някакъв ален скъпоценен камък, а зъбите бяха ками от кост. — И този път ще ти дам да гониш такава плячка, каквато не е преследвал нито един смъртен!

Талаз от блясък се издигна от Кладенеца на Арфата и се разби във високите колони; рев като от гръм прозвънтя през залата, толкова мощен, че сякаш разтърси основите на самата планина. Инген Джегер усети как духът му се издига и направи мислено хиляда обещания към великолепната си господарка.

Сребърната маска проговори отново:

— Но първо трябва да заспиш дълбоко и да бъдеш излекуван, тъй като си навлязъл по-далеч в земите на смъртта, отколкото смъртните обикновено могат да отидат и все пак да се върнат. Ще бъдеш направен и по-силен, тъй като предстоящата ти задача ще бъде трудна.

Светлината изчезна внезапно, все едно я бе забулил тъмен облак.

Гората все още тънеше в дълбока нощ. След виковете тишината като че ли кънтеше в ушите на Деорнот, докато плещестият Айнскалдир му помагаше да се изправи.

— Усирис, вижте! — възкликна римърсгардецът задъхано. Още замаян, Деорнот се огледа, зачуден какво толкова е направил, та Айнскалдир да гледа толкова странно.

— Джосуа! — викна римърсгардецът. — Ела!

Принцът мушна Найдел в ножницата и пристъпи към тях. Останалите също се приближиха.

— Поне веднъж не успяха само да ударят и да се изпарят — каза Джосуа и се свъси. — Деорнот, как си?

— Главата ме боли. Какво гледате всички?

— То... то бе допряло нож до гърлото ми — намеси се отец Странгиард замислено. — Сър Деорнот ме спаси.

Джосуа се наведе към Деорнот, но го изненада, като погледна към краката му, коленичи и тихо каза:

— Ейдон да ни е на помощ!

Най-после Деорнот също погледна натам. На земята до краката му лежеше облеченият в черно норн, с когото се бе счепкал. Лунната светлина огряваше лице, подобно на лицето на труп, капки кръв бяха застинали по бялата кожа. Кривият тънък нож все още стърчеше от бледата ръка на норна.

— Господи! — възкликна той и се олюля.

Джосуа се наведе по-близо до норна и каза:

— Нанесъл си силен удар, приятелю. — Изведнъж очите му се разшириха, той подскочи и Найдел отново изсвистя във въздуха. Джосуа продължи, като се опитваше да говори спокойно: — Той помръдна! Жив е!

— Не за дълго — каза Айнскалдир и надигна брадвата си. Джосуа обаче протегна ръка, така че Найдел да застане между римъра

и жертвата му.

— Не. — Джосуа махна и на останалите да се отдръпнат. — Ще е глупаво да го убием.

— То се опита да ни убие! — изсъска Изорн. Синът на херцога току-що бе запалил факла. — Помисли си какво направиха те с Наглимунд!

— Не говоря за милост — отвърна Джосуа и опря върха на меча си в бледото гърло на норна. — Говоря за шанса да го разпитаме.

Норнът се размърда — може би от убождането — и всички се стреснаха.

— Твърде близо си, Джосуа! — извика Воршева. — Дръпни се!

Принцът обърна студения си поглед към нея, но не се помръдна. После премести Найдел така, че да опре в гърдите на затворника. Очите на норна потрепнаха и се отвориха и той пое дълбоко въздух през окървавените си устни.

— Ай, Накига — каза норнът дрезгаво и сви паякообразните си пръсти, — о'до тке стажо...

— Ама той е езичник, принц Джосуа — каза Изорн. — Не може да приказва на човешки език.

Джосуа не каза нищо, но бодна отново. Очите на норна уловиха светлината и блеснаха в някакъв странен виолетов цвят. Погледът му се плъзна нагоре по острието на меча, опряно в крехкия му гръден кош, и най-после се спря на принца.

— Аз говоря — каза бавно пленникът. Гласът му бе висок и студен, крехък като стъклена флейта. — Говоря вашия език. Скоро той ще бъде говорен само от мъртвите. — Съществото седна и завъртя глава, за да се огледа. Мечът на принца следеше всяко негово движение. Ставите на норна като че ли бяха на необичайни места, движенията му бяха плавни там, където хората бяха сковани, но иначе бяха пълни с неочаквани засечки. Някой ахна изплашено, че съществото е достатъчно силно, за да се движи без признаци на болка, въпреки кървящата рана на носа и многото си други рани.

— Гутрун, Воршева... — каза Джосуа, без да откъсва поглед от пленника. Под паяжината засъхваща кръв лицето на норна грееше като луна. — Ти също, Странгиард. Арфистът и Таусър са сами. Идете да се погрижите за тях и запалете огъня. После се подгответе за заминаване. Вече няма смисъл да се опитваме да се скрием.

— Никога не е имало, смъртни — каза съществото на земята.

Двете жени се обърнаха. Отец Странгиард ги последва, като направи знака на Дървото и зацъка тревожно.

— А сега, адско създание, говори. Защо ни преследвате? — Въпреки че гласът на принца бе спокоен, Деорнот си помисли, че вижда на лицето му някаква възбуда.

— Нищо няма да ви кажа. — Тънките устни се усмигнаха. — Жалки кратко живеещи твари. Още ли не сте свикнали да умираете без отговори на въпросите си?

Разярен, Деорнот пристъпи напред и ритна норна в ребрата. Лицето на съществото се изкриви, но не показва никакъв друг признак на болка.

— Ти си дяволско изчадие, а дяволите са много добри лъжци — изръмжа Деорнот. Главата го болеше и той просто не можеше да гледа това ухилено костеливо същество. Спомни си как норните бяха нахлули в Наглимунд като личинки и се вбеси.

— Деорнот... — каза предупредително Джосуа, после се обърна отново към затворника. — Ако сте толкова могъщи, защо твоите приятели просто не ни съсекат и да се свършва с всичко това? Защо да си губите времето с нас, след като сме толкова по-долу от вас?

— Не се притеснявай, няма да чакаме още дълго. — Подигравателният глас на норна стана доволен. — Хванахте мен, то приятелите ми научиха всичко, което искахме да узнаем. Можете още сега да кажете предсмъртните си молитви към онова нищожество на клечица, което боготворите, защото вече нищо няма да ни спре.

Айнскалдир изръмжа заплашително:

— Куче! Не богохулствай!

— Спри! Той го прави нарочно! — изплющя гласът на Джосуа. Деорнот внимателно сложи ръката си на мускулестото рамо на Айнскалдир. Джосуа продължи: — А сега, какво значи това „научиха всичко, което искахме да узнаем“? Говори или ще те дам на Айнскалдир.

Норнът се изсмя — шумолене на вятър в сухи листа, — но Деорнот си помисли, че е видял лилавите очи да се променят: принцът може би бе налучкал някое слабо място.

— Убийте ме тогава, бързо или бавно — викна пленникът. — Няма да кажа нищо повече. Вашето време, времето на всички смъртни,

досадни като насекоми, вече свършва. Убийте ме. Онези без светлина ще пеят за мен в най-ниските зали на Накига. Децата ми ще запомнят името ми с гордост.

— Деца? — изненадата на Изорн бе явна. Пленникът хвърли леден презрителен поглед на русия северняк, но не проговори.

— Но защо? — отново попита Джосуа. — Защо ви трябваше да се съюзявате със смъртни? А и каква заплаха сме ние за вас, там в далечния ви северен дом? Какво печели вашия Крал на бурите от тази лудост?

Норнът само се взираше пред себе си.

— Говори, проклета да е бледата ти душа в ада!

Нищо.

Джосуа въздъхна и промърмори почти на себе си:

— Е, какво да правим с него?

— Ето това! — Айнскалдир се отскубна от възпиращата го ръка на Деорнот и вдигна брадвата си. Норнът погледна нагоре към него — за един тих удар на сърцето ъгловатото му лице приличаше на опръскана с кръв маска от слонова кост. После римърсгардецът стовари брадвата си, сцепи черепа му и го размаза на земята. Тънкото тяло на норна се сгърчи, прегъна се на две, отпусна се, после отново се сгъна, все едно по средата имаше панта. Фина мъгла кръв се издигаше от главата му. Предсмъртните му гърчове бяха ужасяващо монотонни, като на смачкан щурец. Деорнот не издържа и се обърна.

— Проклет да си, Айнскалдир! — каза Джосуа. — Как посмя?! Не ти казах да го убиеш!

— И ако не бях, какво? — отвърна Айнскалдир. — Да го вземем с нас? Да се събудиш с това хилещо се лице на труп над тебе някоя нощ? — Изглеждаше малко несигурен, но думите му бяха изпълнени с гняв.

— За Бога, римърсгардецо, никога ли не можеш да почакаш преди да удариш? Ако не уважаваш мен, тогава какво ще кажеш за господаря си Исgrimнур, който ти нареди да ми се подчиняваш? — Принцът се наведе напред, отчаяното му лице бе само на няколко пръста от бодливата брада на Айнскалдир. Вгледа се в очите на римъра, като че ли се опитваше да долови нещо скрито. Нито един от двамата не проговори.

Докато гледаше осветения от луната профил на принца, лицето му, изпълнено с ярост и мъка, Деорнот си припомни една картина на сър Камарис, как язди към Първата битка на тритингите. Най-добрият рицар на крал Джон бе имал точно такъв вид, горд и отчаян като гладуващ сокол. Деорнот поклати глава в опит да прогони сенките. Ама че побъркана нощ!

Айнскалдир пръв отвърна поглед и изръмжа:

— То беше чудовище. Сега е мъртво. Двама от другарите му бяха ранени и прогонени. Ще отида да изчистя тая гадна кръв от брадвата си.

— Първо трябва да погребете тялото — каза Джосуа. — Изорн, помогни на Айнскалдир. Претърсете дрехите на норна за нещо, което може да ни каже повече. Бог да ни помага, та ние знаем толкова малко...

— Да го погребем? — Изорн говореше с уважение, но и със съмнение.

— Нека не издаваме за себе си нищо, което би могло да ни спаси, включително и информация. — Джосуа говореше уморено. — Ако приятелите на норна не намерят тялото, може и да не разберат, че е мъртъв. Може да се чудят какво ни казва.

Изорн кимна, без да е много убеден, и приклепна, за да свърши неприятната задача. Джосуа се обърна и хвана Деорнот за ръката.

— Ела. Трябва да поговорим.

Отдалечиха се от полянката, но останаха достатъчно близо, за да чуват звуците от лагера. Парченцата нощно небе, които се виждаха през гъстите дървета, бяха станали тъмносини, първи признак за зората. Чуруликаше самотна птичка.

— Айнскалдир ни мисли само доброто, принце — каза Деорнот, разчупвайки тишината. — Той е избухлив, нетърпелив, но не и предател.

Джосуа се обърна към него и възкликна изненадано:

— Небето да ни пази, Деорнот, мислиш ли, че не го знам? Защо според теб казах толкова малко? Но Айнскалдир действа прибързано. Искане ми се да бях чул нещо повече от норна, въпреки че краят щеше да се наложи да остане същият. Мразя хладнокръвните убийства, но какво друго можехме да направим с това същество? И все пак Айнскалдир ме смята за твърде голям мислител, за да бъда добър

войник. Сигурно е прав. — В смеха на принца прозвуча тъжна насмешка и той вдигна ръка, за да спре отговора на Деорнот. — Но не за това исках да си поговорим насаме. Айнскалдир си е моя работа. Не, исках да чуя мислите ти за думите на норна.

— Кои, ваше височество?

— Той каза, че другарите му са намерили, каквото са търсели. Или че са научили онова, което са искали да разберат. Какво може да значи това?

Деорнот вдигна рамене.

— Главата ми все още бучи, принце.

— Но ти сам каза, че трябва да има някаква причина още да не са ни убили. — Принцът седна на мъхестия ствол на едно паднало дърво и махна на рицаря да седне до него. Над главите им небето се оцветяваше в лавандулово. — Изпратиха един ходещ мъртвец да дойде между нас, обстрелваха ни със стрелите си, но не ни улучваха, само за да ни попречат да тръгнем на изток... а сега изпратиха и няколко от своите да се промъкнат в лагера ни. Какво искат?

Деорнот не можеше да измисли никакъв отговор, колкото и да се напъваше. Не можеше да отърси паметта си от подигравателната усмивка на норна. Но имаше и един поглед, онзи мимолетен проблясък на тревога...

— Страхуват се... — започна Деорнот; усещаше, че отговорът е някъде много близо. — Страхуват се...

— От мечовете. Разбира се! От какво друго може да се страхуват?

— Но ние нямаме магически меч.

— А може би те не знаят това — продължи Джосуа. — Вероятно това е едно от добрите качества на Трън и Минияр — че са невидими за магията на норните. — Той се плесна по бедрото. — Ама разбира се! Така трябва да е, иначе Кралят на бурите щеше да ги е намерил и да ги е унищожил! Как иначе биха могли още да съществуват смъртоносни за него оръжия!?

— Но защо се опитваха да ни попречат да тръгнем на изток?

Принцът сви рамене.

— Кой би могъл да каже? Трябва още да помислим за това, но мисля, че то е верният отговор. Страхуват се да не би вече да

притежаваме един или и двата магически меча и не смеят да ни нападнат, докато не са сигурни.

Сърцето на Деорнот се сви.

— Но нали чухте какво каза съществото. Вече знаят.

Усмивката на Джосуа помръкна.

— Вярно е. Или поне са почти сигурни. Все пак това е информация, която все още би могла да проработи в наша полза, някак. Все някак. — Той се изправи. — Но те вече не се страхуват да се приближат до нас. Трябва да се придвижваме дори още по-бързо. Ела.

Като се чудеше как една толкова изтощена и обезсърчена група би могла да бърза повече, Деорнот последва принца към лагера.

7. ОГНЬОВЕТЕ СЕ РАЗПРОСТРАНЯВАТ

Чайките, които кръжаха в сивото утринно небе, гибелно отвръщаха на проскърцването на греблата. Ритмичното „скръц, скръц, скръц“ бе като упорит пръст, който дълбаеше в Мириамел. Тя ядосано се обърна към Кадрах и изсъска:

— Ти... предател такъв!

Монахът се облещи, кръглото му лице пребледня от страх.

— Какво? — Изглеждаше така, сякаш би предпочел да се отдръпне, бързо при това, но бяха притиснати в тясната кърма на лодката. Ленти, намусеният слуга на Стреаве, ги наблюдаваше раздражено от пейката за гребците, където с другаря си дърпаха уморено веслата. Кадрах продължи: — Господарке... Аз не...

Слабоумните му отричания само я разяриха още повече и тя изръмжа:

— Да не мислиш, че съм глупачка? Малко бавно схващам, но ако се замисля достатъчно дълго, стигам до извода. Графът те нарече Падреик — а и не е първият, който те нарича с това име!

— Просто се е объркал, лейди. Другият беше на умиране, ако си спомняте — побъркан от болка, нали животът му изтичаше...

— Свиня такава! И също е съвпадение, че Стреаве е знаел, че съм напуснала замъка, на практика още преди аз самата да разбера, че тръгвам? Прекарваше си чудесно, нали? Докато дърпаш и двата края на въжето — нали точно това правеше? Първо взе златото на Воршева, за да ме придружиш, после се възползваше от моето, докато бяхме на път, вземаше ми назаем за бутилка вино тук, изпросваше си някое ядене там...

— Аз съм просто беден божи човек, господарке — опита да възрази Кадрах.

— Замълчи, ти... ти предателски пияницо! Взех злато и от граф Стреаве, нали? Казал си ми, че идвам, а аз се чудех защо постоянно се измъкваше нанякъде, когато стигнахме в Ансис Пелипе. И докато аз бях затворничка, ти къде беше? На обиколка на замъка? На вечери с графа? — Беше толкова развълнувана, че едва можеше да говори. —

И... и освен това сигурно ти си изпратил вест и на онзи, на когото ме изпращат сега, нали? Нали така! Как може да носиш религиозни одежди? Защо Господ просто не те... не те убие за богохулството ти? Защо не вземеш да избухнеш в пламъци тук, на място? — Тя спря, задавена от сълзи, и се опита да си поеме дъх.

— Стига — злокобно се намеси Ленти. Дебелите му вежди се бяха извили към носа му. — Стига викане. И не опитвайте никакви номера!

— Затваряй си устата! — отвърна му Мириамел.

Кадрах си помисли, че това е шансът му, и викна:

— Точно така, господинчо, недей да обиждаш дамата. В името на свети Муирфат, не мога да повярвам, че...

Монахът така и не успя да довърши изречението си — с нечленоразделен яростен вик Мириамел се наведе към него и го бутна. Кадрах изненадано изпусна дъха си, размаха ръце и се преобърна в зелените вълни на залива Еметин.

— Ти луда ли си? — изрева Ленти, пусна греблото и се изправи. Кадрах изчезна под една вълна нефритена вода.

Мириамел също се изправи и се развика. Лодката се разклати и събори Ленти на седалката му. Един от ножовете му се изплъзна от ръцете му и потъна в залива като сребриста риба. Мириамел изкрещя на монаха, въпреки че той не се виждаше:

— Предател! Крадец такъв! Да идеш в ада дано!

Кадрах се появи на повърхността, изплю солена вода и изгъркори:

— Ще се удавя... Помощ! — И потъна отново.

— Удави се, предателю! — извика Мириамел, а после изстена, защото Ленти я хвана за ръката и я изви жестоко, за да я накара да седне на мястото си.

— Луда кучка! — извика той.

— Оставете го да умре! — задъхано каза тя. — Какво ви пука?

Той я зашлеви и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Господарят каза да заведе двама в Набан, луда кучко! Ида ли само с един, това ми е краят.

Междувременно Кадрах отново бе изскочил на повърхността — пръскаше слюнки, пляскаше и се задъхваше. Другият слуга на

Стреаве, с широко отворени очи, не бе пуснал греблото и сега, по щастлива случайност, лодката се завърташе към Кадрах.

В изцъклените очи на монаха се четеше паника. Той се опита да заплува към тях, но главата му отново се скри под вълните. След миг той отново бе отгоре, а паниката му бе още по-силна.

— Помощ! — простена той, останал без дъх; пляскаше ужасено с ръце. — Тук има... Тук има нещо...

— Ейдон и светците! — изруга Ленти и се наведе през борда. — Какво пък има сега? Акули ли?

Мириамел хлипаше, забравила за всичко. Ленти хвана въжето за прикрепване на лодката и го хвърли към монаха. Отначало, докато пляскаше яростно по водата, Кадрах не го видя, но след малко едната му ръка се заплете в него.

— Хвани го, глупако! — извика Ленти. — Дръж здраво!

Най-после монахът успя да улови въжето с две ръце и докато го теглеха към лодката, краката му ритяха като на жаба. Щом Ленти го приближи достатъчно, другият слуга пусна греблото и се наведе, за да помогне. След два неуспешни опита и много псувни успяха да прехвърлят монаха през борда. Лодката се люшна. Кадрах легна на дъното, като се давеше и повръщаше вода.

— Дай му наметалото си да се избърше! — каза Ленти на Мириамел, когато монахът най-после задиша на пресекулки. — Ако вземе да умре, ще те накарам да плуваш по целия път до брега.

Тя неохотно се подчини.

Кафяво-черните хълмове на североизточния набански бряг се издигаха пред тях. Слънцето вървеше към зенита и обагреше повърхността на залива с яростен медночервен блясък. Двамата мъже гребяха, лодката се клатеше, а греблата скърцаха, и скърцаха, и скърцаха.

Мириамел все още беше бясна, но ядът ѝ се бе превърнал в хладен, безнадежден гняв. Избухването бе свършило, огньовете бяха прегорели до пепел и въглини.

„Как може да съм била толкова глупава — чудеше се тя. — Аз му вярвах, още по-лошо — бях започнала да го харесвам! Радвах се на компанията му, въпреки че той все беше пиян“.

Размърда се на пейката, чу нещо да дрънчи в джоба на расото на Кадрах и го извади. Оказа се кесия, избродирана с герба на граф Стреаве и пълна до половината със сребърни петачета, както и с два златни имперяла. Това неопровержимо доказателство за предателството на монаха моментално върна гнева ѝ. Замисли се дали да не го бутне пак зад борда и да изтърпи наказанието на Ленти, ако се наложи, но след кратко колебание реши, че вече не е достатъчно ядосана, за да го убие. Всъщност бе дори малко изненадана, че гневът ѝ бе горял чак толкова бурно.

Погледна монаха, който лежеше свит и унесен в трескав сън. Устата му бе отворена, дъхът му излизаше на малки глътки, като че ли дори в съня си той се бореше за въздух. Розовото му лице бе порозовяло още повече. Мириамел вдигна ръка над очите си и погледна към слънцето. Бе студено лято, но тук, наред морето, слънцето жареше безмилостно.

Без да се замисля много, тя взе износеното си наметало и го опъна над челото на Кадрах, за да му направи сянка. Ленти, който ги наблюдаваше мълчаливо, се намръщи и поклати глава. В залива зад гърба му Мириамел видя нещо гладко да се показва на повърхността, а после плавно да се плъзва обратно в дълбините.

Тя загледа как чайките и пеликаните кръжат във въздуха и как после с шумно пляскане кацат на крайбрежните камъни. Крясъците им ѝ напомниха за Меремунд, детския ѝ дом на брега на Еркинланд.

„Можех да застана на южната стена и да наблюдавам как лодкарите гребат по Гленивент. От западната стена се виждаше океанът. Тогава бях принцеса, хваната в капана на положението си, но все пак имах всичко, което пожелаех. А сега на какво съм заприличала...“

Тя изсумтя от отвращение, с което си докара още един неприязнен поглед от страна на Ленти.

„Сега съм свободна за приключения, но съм повече затворничка от всякога. Ходя предрешена и все пак заради този монах-предател ме познават повече хора, отколкото ме познаваха в двора. Хора, които едва познавам, си ме прехвърлят като играчка. А и Меремунд е завинаги загубен за мен, освен ако...“

Вятърът разроши късата ѝ коса.

„Освен ако какво? Освен ако баща ми не се промени? Той никога няма да се промени. Той унищожил чичо Джосуа — убил Джосуа! Защо му трябва да се променя? Нищо никога няма да бъде същото като преди. Единствената надежда нещата да се оправят загина с Наглимунд. Всичките им планове, легендите на стария римър Джарнауга, разказите за магьоснически мечове... и всички хора, които живеели там — мъртви са. Така че какво остава? Освен ако татко не се промени или не умре, аз завинаги ще остана бегълка.

Но той няма да се промени. А ако умре — аз също ще умра“.

Загледана в металния блясък на залива Еметин, тя се замисли за баща си, такъв, какъвто беше някога, припомни си времето, когато бе на три години и той за първи път я бе качил на кон. Спомняше си този момент толкова ясно, като че ли е бил само преди няколко дни, а не преди целия ѝ живот. Елиас се бе усмихвал от гордост, когато тя се бе вкопчила ужасено в онова, което ѝ приличаше на гърба на чудовище. Не бе паднала и бе спряла да плаче веднага щом той я свали на земята.

„Как може един човек, дори да е крал, да пусне на свобода по земята такава грозотия, както направи баща ми? Някога той ме обичаше. Вероятно още ме обича — но той отрови живота ми. Сега се опитва да отрови целия свят“.

Вълните се плискаха, скалите се приближаваха, позлатени от късното утринно слънце.

Ленти и другият слуга откачиха греблата и ги използваха като пръти, за да направляват лодката през острите скали. Мириамел отново видя нещо да се показва на повърхността наблизо — кратък проблясък на лъскаво сиво, после съществото изчезна с плясък и се появи отново на хвърлей камък от лодката.

Ленти видя погледа ѝ и се обърна. Върху безчувственото му лице се изписа страх. Той промърмори нещо на другаря си и двамата удвоиха усилията си, за да засилят лодката още повече към брега.

— Какво е това? — попита принцесата. — Акула ли?

— Килпа — отвърна рязко Ленти.

Мириамел се вгледа, но виждаше само малки вълнички.

— Килпа в залива Еметин? — невярващо попита тя. — Килпите никога не идват толкова близо. Те живеят в дълбоки води.

— Не и в наши дни. Тормозят корабите навсякъде по брега. Всеки глупак го знае. Сега мълчи! — задъхано отвърна Ленти. Обезпокоена, Мириамел продължи да се вглежда във водата. Повече нищо не обезпокои гладката повърхност на залива.

Когато килът заора в пясъка, Ленти и другият гребец изскочиха от лодката, бързо извлякоха Кадрах и го тръшнаха безцеремонно на земята. Мириамел трябваше да слезе сама — прегази оставащите петшест стъпки, високо вдигнала монашеските си одежди.

Един мъж с черно расо бързаше надолу към плажа по стръмната пътека.

— Това е търговецът на роби, на когото ме водите, нали? — попита Мириамел с най-студения си глас, присвила очи към приближаващата фигура. Ленти и спътникът му, които нервно гледаха към залеза, не отговориха.

— Хей, вие! — извика мъжът в черно. Гласът му бе силен и весел.

Изненадана, Миришел го погледна, после пак. После направи две крачки към него.

— Отец Диниван? — попита тя невярващо. — Вие ли сте?

— Принцеса Мириамел! — отвърна той щастливо. — Ето ви и вас! Толкова се радвам. — Широка му топла усмивка го правеше да прилича на младо момче, макар къдравата коса около слепоочията му да бе започнала да побелява. Той ѝ се поклони, после се изправи, за да я огледа. — Не бих могъл да ви позная от по-далеч. Казаха ми, че пътувате облечена като момче... доста убедително. А и сте си боядисали косата черна.

Умът на Мириамел бе развихрен, но като че ли някаква огромна тежест се бе вдигнала от духа ѝ. От всички, които бяха посещавали домовете на баща ѝ в Меремунд и Хейхолт, Диниван бе един от малкото истински приятели, които ѝ даваха истината там, където други предлагаха само ласкателства, които ѝ носеха едновременно клюки от далечни земи и добри съвети. Отец Диниван беше главен секретар на лектор Ранесин, началника на Майката Църква, но винаги бе толкова скромнен и учтив, че Мириамел често трябваше да си припомня високото му положение.

— Но... какво правите тук? — най-после успя да попита тя. — Дошли сте за... за какво? Да ме спасите от търговците на роби?

Диниван се разсмя:

— Но аз съм търговецът на роби, принцесо! — Той се опита да си придаде по-сериозно изражение, но доста неуспешно. — „Търговци на роби“... Благословени Усирис, какво ви е казал Стреаве? Е, за това ще има време по-късно. — Той се обърна към похитителите на Мириамел и вдигна един пергамент с червено „С“ накрая. — Вие двамата. Ето печата на господаря ви. Може да се връщате и да предадете на графа моите благодарности.

Ленти изследва печата внимателно. Изглеждаше разтревожен.

— Е? — каза нетърпеливо свещеникът. — Да не би нещо да не е наред?

— Там има килпа — обясни скръбно Ленти.

— Навсякъде има килпа в тези зли времена — отвърна Диниван, а после се усмихна благо. — Но още е пладне, а вие, като ви гледам, сте силни. Мисля, че няма много неща, от които да се страхувате. Въръжени ли сте?

Слугата на Стреаве се изпъна, погледна високомерно свещеника и каза неприветливо:

— Имам нож.

— Охе, во стето — обади се приятелят му на пердруински.

— Е, тогава сигурен съм, че няма да имате проблеми — каза Диниван. — Ейдон да ви пази. — Той направи знака на Дървото към тях, после им обърна гръб и заговори на Мириамел: — Да вървим. Ще останем тук тази нощ, но след това трябва да бързаме. Пътят до Санселан Ейдонитис е цели два дни, че и повече, а там лектор Ранесин с нетърпение очаква да чуе новините ви.

— Лекторът? — изненадано възкликна тя. — Какво общо има той с това?

Диниван вдигна ръка да я спре и погледна Кадрах, който лежеше по очи.

— Скоро ще поговорим за това, както и за много други неща. Изглежда, че Стреаве ви е казал дори по-малко, отколкото аз на него... не, че съм изненадан. Той е хитра лисица... — Очите на свещеника се присвиха. — Какво му е на спътника ви? Нали това е спътникът ви, не съм сбъркал? Стреаве събщи, че с вас пътувал някакъв монах.

— Той почти се удави — хладно отвърна Мириамел. — Бутнах го през борда.

Дебелите вежди на Диниван подскочиха.

— Така ли? Бедният човечец! Е, тогава ваше ейдонитско задължение е да помогнете да го вдигнем на крака... освен ако вие, приятели, не бихте искали да се присъедините... — Той се обърна към двамата слуги, които вече газеха към лодката.

— Не можем — бе безизразната реплика на Ленти. — Трябва да се върнем преди мръкване.

— И аз така си помислих. Е, нали Усирис ни товари от любов. — Диниван се наведе и хвана Кадрах под мишниците. Расото се обтегна на широкия му мускулест гръб. — Хайде, принцесо... — започна той, но спря, когато монахът изстена, вгледа се в лицето му и се намръщи.

— Но това е... това е Падреик — тихо каза Диниван.

— И вие ли?! — избухна Мириамел. — Какво е направил този идиот? Да не е изпратил викачи във всички градове?

Диниван все още се вглеждаше слисано в лицето на Кадрах.

— Какво?

— Стреаве също го познаваше... всъщност точно Кадрах ме продаде на графа! Значи той е казал и на вас за заминаването ми от Наглимунд?

— Не, принцесо, не! — Свещеникът поклати глава. — Едва сега разбирам, че той е с вас. Не съм го виждал от години. — Той инстинктивно направи знака на Дървото. — Честно да си кажа, мислех, че е мъртъв.

— Усирис по време на страданията си! — изруга Мириамел. — Няма ли някой да ми каже какво все пак става?!

— Трябва да отидем под покрив, а и да сме насаме. Кулата на фара е наша за тази нощ. — Той посочи каменната кула на носа на запад от тях. — Но няма да е лесно да го отнесем там, щом не може да ходи.

— Ще ходи той — сърдито се закани Мириамел и се наведе да помогне да изправят мънкация Кадрах на крака.

Кулата бе по-малка, отколкото изглеждаше от плажа — обикновена двуетажна постройка с дървена ограда и дворче, застлано с камъни. Вратата бе изметната от океанския въздух, но Диниван я блъсна и влязоха, подкрепяйки монаха помежду си. Кръглата стая долу бе празна, ако не се броеше грубо издяланата маса, един стол и един

прокъсан килим, навит и оставен до каменното стълбище. Морският въздух нахлуваше през отворения прозорец. Кадрах, който не бе проговорил по време на изкачването по стръмната пътека, направи няколко крачки, свлече се на дървения под, положи глава на килима и бързо отново потъна в сън.

— Преуморен е, горкият — каза Диниван, взе една лампа от масата и я запали от друга, която вече гореше, после се поспря, за да разгледа внимателно монаха. — Променил се е, но вероятно част от това е в резултат на нещастиято му.

— Е, той беше във водата доста дълго — отвърна Мириамел малко виновно.

— Хм. — Диниван се изправи. — Да го оставим да спи тогава и да отидем на горния етаж. Има много неща, за които да си поговорим. Яли ли сте?

— Не, от вчера. — Мириамел изведнъж се почувства прегладняла. — И съм жадна.

— Има всичко — усмихна се Диниван. — Качете се горе. Аз ще съблека мокрите дрехи на спътника ви и после ще се присъединя към вас.

Стаята на горния етаж бе по-добре обзаведена: походно легло, два стола и голям сандък до стената. Врата, която леко се полюляваше, водеше навън към площадката. На сандъка имаше поднос, покрит с кърпа. Мириамел я вдигна и видя сирене, плодове и три кръгли черни питки.

— Гроздето, отглеждано на хълма Телигуре, наистина е чудесно — обади се свещеникът от вратата. — Вземете си.

Мириамел го послуша, без да я канят втори път. Взе едната питка и бучка сирене, после откъсна голяма чепка грозде и се отпусна в единия стол. Доволен, Диниван я наблюдава известно време как яде, а след това изчезна надолу по стълбите. Скоро се върна с кана вода.

— Кладенецът е почти празен, но водата е хубава. Е, откъде да започнем? Вече сте чули за Наглимунд, нали?

Мириамел кимна с пълна уста.

— Тогава ето нещо, което може и да не знаете. Джосуа и още неколцина са избягали.

Мириамел се задави от възбуда и Диниван ѝ подаде каната, за да преглътне.

— Кой е с него? — попита тя, когато вече можеше да говори. — Херцог Исgrimнур? Воршева?

Диниван поклати глава.

— Не зная. Разрушенията са били ужасни и малцина са оцелели. По целия север се носят слухове. Трудно е да се пресее истината, но спасението на Джосуа е сигурно.

— Как разбрахте?

— Страхувам се, че има някои неща, които не мога да кажа... или поне не още, принцесо. Моля ви да ми повярвате, че е за добро. Лектор Ранесин е мой началник и на него съм се клел, но има неща, които не казвам дори и на Негова святост. — Той се усмихна. — Както всъщност и трябва да бъде. Секретарят на един велик човек трябва да е дискретен навсякъде, дори и със самия велик човек.

— Но защо накарахте граф Стреаве да ме изпрати при вас?

— Не знаех колко информация имате. Чух, че сте се насочили към Санселан Махистревис, за да говорите с херцог Леобардис. Не можех да позволя да отидете там. Знаете, че Леобардис е мъртъв, нали?

— Стреаве ми каза. — Тя стана и си взе една праскова от подноса. След моментно колебание си отчупи и още една бучка сирене.

— Но знаехте ли, че Леобардис умря от предателство? От ръката на собствения си син?

— Бенигарис го е убил! — удиви се тя. — Но нали той е заел мястото на херцога! Благородниците не се ли възпротивиха?

— Предателството му не е общоизвестно, но навсякъде се носят слухове. А и майка му Несаланта е най-силният му поддръжник... въпреки че съм убеден, че подозира какво е извършил синът ѝ.

— Но щом знаете, защо не направите нещо!? Защо лекторът не е направил нищо?

Диниван сведе глава, лицето му се изкриви от болка.

— Защото това е едно от нещата, които не съм му казал. Сигурен съм обаче, че е чул слуховете.

Мириамел остави чинията си на леглото.

— Елисия, Божия майко! Защо не сте му казали, Диниван?

— Защото не мога да го докажа, нито пък да разкрия източника си на информация. А и няма нищо, което той би могъл да направи без

доказателства, господарке, освен да влоши и без това напрегнатото положение. Има и други сериозни проблеми в Набан, принцесо.

— Моля те. — Тя размаха нетърпеливо ръка. — Седя си тук в монашеско расо, подстригана като момче, и всички са ми врагове, освен теб... или поне така изглежда. Наричай ме Мириамел. И ми кажи какво става в Набан.

— Ще ти кажа малко — повечето ще трябва да почака. Не съм изцяло забравил секретарските си задължения: господарят ми, лекторът, ще иска да дойдеш да го видиш в Санселан Ейдонитис, така че ще имаме достатъчно време да говорим, докато яздим. — Той поклати глава. — Достатъчно е да кажа, че хората са нещастни, че глашатаите на гибел, които едно време бяха гонени от улиците на Набан, сега изведнъж са се превърнали в обект на голямо внимание. Майката Църква е под обсада. — Той се приведе напред и се взря в ръцете си, докато търсеше думи. — Хората усещат, че над тях е надвиснала сянка. Въпреки че не могат да й дадат име, все пак тя затъмнява света им. Смъртта на Леобардис разтърси поданиците му, но не слуховете ги плашат истински. Говори се за неща, много пострашни от войната на север, по-лоши от всяко боричкане на принцове.

Диниван се изправи и отвори широко вратата, за да пусне свежия бриз. Морето долу бе гладко и лъскаво. Той продължи:

— Онези, които крещат за гибел, казват, че се надига сила, която ще свали светия Усирис Ейдон и всички крале на хората. По площадите говорят, че всички трябва да се подготвят да се поклонят на нов господар, владетеля по право на Остен Ард.

Той се обърна и се надвеси над Мириамел — и тя вече можеше да види тревогата, изписана на лицето му.

— На някои места прошепват дори и име... името на тази предстояща напасть. Шепнат за Краля на бурите.

Мириамел ахна. Дори яркото обедно слънце не можеше да разпръсне сенките, които се тълпяха в стаята.

По-късно, докато стояха навън на пътеката и гледаха морето, Мириамел каза:

— И в Наглимунд говореха за тези неща. Онзи старец, Джарнауга, изглежда, също мислеше, че идва краят на света. Но не чух

всичко. — Тя се обърна да погледне Диниван; яростна мъка бе изписана върху нежното ѝ лице. — Криеха всичко от мен, защото съм момиче. Това не е правилно — аз съм по-умна от повечето мъже, които познавам!

Диниван не се усмихна.

— Не се съмнявам в това, Мириамел. Всъщност мисля, че трябва да потърсиш по-голямо предизвикателство от това просто да бъдеш по-умна от мъжете.

Тя продължи нещастно:

— Но нали тръгнах от Наглимунд, за да направя нещо. Ха! Това беше умно, нали? Мислех си, че ще доведе Леобардис на страната на чичо, но той вече е бил там. А после го убиват, така че в крайна сметка какво добро направих за Джосуа? — Тя заобиколи ръба на кулата и се загледа в зелената долина от другата ѝ страна. Обляна в неравномерна светлина, хълмистата равнина се простираше пред очите ѝ, вятърът люлееше тревите. Тя се опита да си представи края на света, но не успя. Най-после попита: — Откъде познаваш Кадрах?

— Кадрах е име, което чух за пръв път, когато го спомена ти — отвърна той. — Познавах го като Падреик, преди много години.

— Колко много години може да са това? — усмихна се Мириамел. — Ти не си толкова стар.

Свещеникът поклати глава.

— Имам младолико лице, вярно е, но вече приближавам четиридесетте... не съм много по-млад от чичо ти Джосуа.

Тя се намръщи.

— Добре де, преди много години. Къде беше, когато го познаваше?

— На много места. Бяхме членове на един и същ... орден, предполагам, че би казала ти. Но нещо се случи с Падреик. Той се раздели с нас и когато впоследствие чух да се говори за него, нещата не бяха хубави. Казваха, че бил придобил много лоши привички.

— Бих казала същото. — Мириамел направи физиономия.

Диниван я погледна любопитно и попита:

— И как стана така, че му даде тази неочаквана, а и без съмнение нежелана баня?

Тя му разказа за общото им пътешествие, за подозренията си по повод малките предателства на Кадрах и потвърждението за по-

голямото, което бе открила. Когато свърши, Диниван я заведе вътре и тя установи, че пак е гладна.

— Не се е държал съвсем правилно с теб, Мириамел, но не мисля и че е бил на съвсем погрешен път. Може би има надежда за него, и при това не само крайната надежда за спасение, която всички споделяме. Искам да кажа, че той може да се откъсне от престъпническите си и пиянски навици. — Диниван слезе по стълбището, за да погледне Кадрах. Монахът все още спеше, вече увит в грубо одеяло; ръцете му бяха протегнати над главата, все едно токущо го бяха измъкнали от морските вълни. Мокрите му дрехи висяха по ниските греди на тавана.

Диниван се качи в стаята на втория етаж и попита:

— Ако е отвъд всяка надежда, защо е останал с теб, след като е получил среброто си от Стреаве?

— За да може да ме продаде на някой друг — отвърна Мириамел горчиво. — На баща ми, на леля ми, на търговци на деца от Наракси... кой знае?

— Възможно е — каза секретарят на лектора. — Но не мисля така. Мисля, че изпитва някакво чувство на отговорност към теб... въпреки че тази отговорност не му пречи да изкарва печалба там, където мисли, че няма да пострадаш, например от господаря на Пердруин. Но освен ако онзи Падреик, когото познавам, не си е отишъл съвсем, не е изчезнал без възможност за връщане, мисля, че не би ти навредил, нито пък би позволил друг да ти навреди.

— Шансът е малък — намръщено каза Мириамел. — Ще му повярвам отново, когато звездите засветят по обяд, не и по-рано.

Диниван я погледна, после направи знака на Дървото във въздуха.

— Трябва да внимаваме, когато правим такива изявления в тези странни дни, принцесо. — На лицето му отново се появи усмивка. — Тези приказки за блестящи звезди обаче ми напомнят, че имаме работа. Когато си уредих да използвам това място, за да те посрещна, обещах на пазача на кулата, че ще запалим фара вечерта. Трябва да го направя сега, преди да се стъмни. Искаш ли да дойдеш с мен? — Той изтрополи надолу по стълбите и се върна с лампата.

Мириамел кимна и го последва на площадката.

— Веднъж бях във Вентмаут, когато запалиха Хайесфур. Беше огромен!

— Много по-голям е от нашата скромна свещичка — съгласи се Диниван. — Внимавай по стълбата. Стара е.

Стаята на върха на кулата бе колкото да побере мястото за сигналния огън — една голяма лампа, сложена на пода. Имаше дупка за дима на тавана и ограда от метални плочки около фитила, да го пазят от вятъра. Голям извит метален щит висеше на вътрешната стена зад лампата, срещу прозореца.

— Какво прави това? — попита тя и прокара пръст по гладко полираната повърхност на щита.

— Помага на светлината да отива по-далеч. Виждаш ли как е извито надалеч от пламъка, като чаша? Това събира светлината и я изпраща през прозореца. Падреик би могъл да го обясни по-добре.

— Искаш да кажеш Кадрах?

— Е, поне едно време би могъл. Беше много добър с механичните неща, когато го познавах... лостове, макари и други такива. Той учи доста естествената философия преди... да се промени. — Диниван вдигна лампата към фитила на фара. — Само Ейдон знае колко масло гори това огромно нещо! — След секунда фитилът пламна. Щитът на стената правеше светлината по-ярка, въпреки че полегатите слънчеви лъчи все още нахлуваха през широките прозорци.

— На стената има щипци — каза Диниван и посочи дълга маша с метална чашка в края. — Трябва да го загасим на сутринта.

Слязоха долу и Диниван предложи да нагледат Кадрах. Мириамел, която вървеше след него, се обърна и взе каната и един грозд. Не биваше да остави Кадрах да умре от глад, нали?

Монахът беше буден, седеше на единствения стол и гледаше през прозореца към сумрачния сиво-син залив. Отначало не обърна внимание на предложената му от Мириамел храна, но после пи вода, а след малко взе и гроздето.

— Падреик — каза Диниван и се наведе към него, — не ме ли помниш? Аз съм Диниван. Някога бяхме приятели.

— Познах те, Диниван — отвърна Кадрах. Дрезгавият му глас отекваше странно в малката кръгла стая. — Но Падреик-ек-Кранхир отдавна е мъртъв. Сега има само Кадрах.

Монахът избягваше очите на Мириамел. Диниван го наблюдаваше съсредоточено.

— Не искаш да говориш ли? — попита Диниван. — Нищо, което си направил, не може да ме накара да мисля лошо за теб.

Кадрах го погледна. На лицето му се мъдреше глупава усмивка, но в очите му се четеше болка.

— О, сериозно? Нищо толкова ужасно, което може да съм направил, че Майката Църква и... и другите ни приятели... да не могат да ме приемат пак? — Той се изсмя горчиво и махна с ръка отвратно. — Лъжеш, братко. Има престъпления, които не могат да бъдат простени, и специално място, подготвено за тези, които са ги извършили. — Той се обърна ядосано на другата страна: не искаше да говори повече.

Отвън вълните шепнеха, докато се разбиваха в скалистия бряг — приглушени гласове, които като че ли приветстваха настъпващата нощ.

Тиамак наблюдаваше как Стария Могахиб, Роахог Грънчаря и останалите старейшини се качват в люшкащата се лодка. Лицата им бяха сериозни, както подобаваше на тържествения случай. Ритуалните им огърлици от пера висяха, мокри от пот.

Могахиб се изправи неумело на носа на лодката, обърна се да погледне назад и каза:

— Не ни предавай, Тиамак, сине на Тугумак. — Начумери се и нервно отметна перата на украшението си за глава от очите си. — Кажи на сухоземците, че хората от Вран не са им роби. Твоят народ ти е оказал най-висшето си доверие. — Един от внуците на Стария Могахиб му помогна да седне и претоварената лодка се заклати надолу по течението.

Тиамак тъжно погледна Призоваващата пръчка, която му бяха дали. Повърхността ѝ бе грапава — от резбата. Хората от Вран бяха неспокойни, понеже Бенигарис, новият управител на Набан, бе поискал от тях по-високи налози от зърно и скъпоценни камъни, както и млади мъже и жени — да отидат и да служат на набанските благородници. Старейшините искаха Тиамак да отиде и да говори от тяхно име, да протестира пред сухоземците против тази намеса в живота на хората от Вран.

Ще рече, още една отговорност бе положена върху слабите рамене на Тиатак. А беше ли някой от народа му някога казал дори и една уважителна дума за учението му? Не, отнасяха се с него като с почти луд, като с човек, който е обърнал гръб на Вран и народа си, за да следва обичаите на сухоземците — но само докато не им потрябваше някой, който да пише на набанците или пердруинците на собствения им език. Тогава вече всички викаха: „Тиатак, изпълни задълженията си“.

Той се изплю във водата от площадката пред къщата си и загледа кръгчетата. Издърпа стълбата и я струпа на купчина, вместо да я навие внимателно както обикновено. Беше много огорчен.

Можеше и нещо хубаво да излезе от това, каза си той по-късно, докато чакаше водата в гърнето да заври. Ако отидеше до Набан, като настояваха съплеменниците му, можеше да посети мъдрия си приятел, който живееше там, и да види дали не може да разбере още нещо за странната бележка на доктор Моргенес. Измъчваше се над нея от седмици и въпреки това не се чувстваше нито крачка по-близо до отговора. Пощенските птици, които бе изпратил до дебелия Укикук в Ийканук, се бяха върнали, но съобщенията им не бяха отваряни. Това бе тревожно. Птиците, които бе изпратил до доктор Моргенес, също се бяха върнали без отговор, но това, макар и да беше разочароващо, не бе чак толкова обезпокоително, колкото мълчанието на Укикук, защото Моргенес бе казал в последното си писмо, че вероятно няма да може да отговаря известно време. Не бе получил отговор на съобщенията си до вещицата, която живееше в гората Алдхеорте, нито от приятеля си в Набан. Вярно, Тиатак бе изпратил тези птици само преди две-три седмици, така че те все още можеше да отговорят.

„Но ако замина за Набан — помисли той, — няма да видя отговорите им още поне два месеца“.

Всъщност какво щеше да прави с птиците си? Със сигурност нямаше достатъчно зърно, за да ги държи в клетка през цялото време на отсъствието си, а не можеше да ги вземе всичките. Щеше да му се наложи да ги пусне на свобода, за да се грижат сами за себе си, с надеждата, че ще останат близо до малката му къща, така че да може отново да ги хване, когато се прибере. А ако литнеха надалеч и не се върнеха, какво щеше да прави? Щеше да трябва да си обучи нови, да.

Въздишката му се загуби в съскането на парата, която заизлиза изпод капака на гърнето. Докато потапяше жълтикорен, за да се запари, дребничкият учен се опита да си припомни молитвата за безопасно пътуване, която всеки трябваше да отправи към Този, който винаги стъпва на пясък, но успя да се сети само за молитвата, разкриваща скривалищата на рибите, която всъщност не бе подходяща. Отново въздъхна. Въпреки че не вярваше вече в боговете на народа си, никога не бе вредно човек да се помоли — но поне трябваше да казва правилната молитва.

А и какво щеше да прави с прокълнатия пергамент, за който Моргенес говореше в писмото си — или поне изглеждаше, че говори за него, понеже откъде би могъл старият доктор да знае, че Тиамак го притежава? Трябваше ли да го вземе със себе си и да рискува да го загуби? Трябваше все пак, щом щеше да го покаже на приятеля си в Набан и да иска съвета му.

Толкова много проблеми. Тълпяха се в главата му като черни мушици, които бръмчат ли, бръмчат. Трябваше да премисли всичко ясно — особено щом щеше да замине за Набан рано сутринта. Трябваше да погледне всяко парче от тази мозайка.

Първо, съобщението на Моргенес, което бе чел и препрочитал хиляди пъти през почти четирите луни, откакто го бе получил. Взе го от дървения шкаф и го разгъна — по него останаха петна от изцапаните му с жълтикорен ръце. Знаеше съдържанието му наизуст.

Доктор Моргенес пишеше за страховете си, че „...времето на Звездата на Завоевателя“ — или Звездата-завоевател? — със сигурност е дошло, каквото и да значеше това, и че помощта на Тиамак ще е необходима, ако искат да избегнат някои ужасни неща, за които се намекувало в скандалната загубена книга на Нисес. Но какви неща? „Скандалната загубена книга...“ — това бе Ду Сварденвирд на Нисес, както знаеше всеки учен.

Тиамак измъкна от сандъка си един ръкопис, увит в листа, разви го и го сложи на пода до писмото на Моргенес. Този пергамент, на който Тиамак случайно бе попаднал на пазара в Кванитупул, бе от много по-високо качество от всичко, което можеше да си позволи. Ръждивокафявото мастило оформяше северните руни на Римърсгард, но самият език бе древният набански отпреди пет века.

... Доведете от Скалистата градина на Нуани
слепеца, който може да вижда,
открийте Меча избавител на Розата
при основата на Римърското велико дърво,
намерете Повика, чието низко възделение
изрича името на Носителя
в кораб по най-плиткото море —
когато острие, Повик и мъж
застанат до дясната ръка на принца,
тогава Затворените отново ще бъдат свободни...

Под неразбираемото стихотворение бе изписано: „НИСЕС“.

Така че какво трябваше да си мисли Тиамак? Моргенес не можеше да знае, че Тиамак е намерил страница от почти митичната книга — човекът от Вран не бе казал на жива душа — и все пак докторът бе казал, че Тиамак ще трябва да свърши важна работа, нещо във връзка с Ду Сварденвирд!

Въпросите му към Моргенес и останалите оставаха без отговор. Сега той трябваше да отиде в Набан и да защити каузата на народа си пред сухоземците — и при това без още да знае какво може да значи всичко това.

Тиамак изсипа чая от гърнето в третата си по предпочитание купичка — бе изпуснал и счупил втората тази сутрин, когато Могахиб и другите бяха започнали да реват под прозореца му. Притисна топлата купичка между тънките си пръсти и духна в течността. „Горещ ден, горещ чай“, винаги казваше майка му. Днес определено бе горещо. Въздухът бе толкова неподвижен и потискащ, че той почти вярваше, че може да скочи и да заплува през него. Горещините сами по себе си не го правеха нещастен, тъй като той винаги бе по-малко гладен, когато жегите бяха жестоки, но все пак имаше нещо разсейващо във въздуха днес, като че ли Вран бе тлееща пръчка от калай върху световната наковалня — и един огромен чук трептеше над него, готов да се спусне и да промени всичко.

Тази сутрин Роахог Грънчаря, като се възползва от един момент, за да поклюкарства, докато помагаша на Могахиб Стария да се качи по стълбата, бе казал, че една колония от гханти се била заселила малко

по-надолу по течението от Селска горичка. Гхантите не бяха идвали толкова близо до човешки населени места и въпреки че Роахог се бе смял на това как мъжете от Вран скоро щели да запалят гнездото им, разказът бе разтревожил Тиатак, все едно бе нарушен някакъв неофициален, но все пак известен закон.

Докато бавният зноен следобед преминаваше във вечер, Тиатак се опитваше да мисли за исканията на херцога на Набан и за писмото на Моргенес, но в ума му бяха и гхантите — сиво-кафявите им челюсти, работещи неспирно, лудите им малки черни блещукащи очи — и колкото и да се опитваше, не можеше да се освободи от достойната за присмех идея, че всички тези неща са някак свързани.

„От горещината е — каза си той. — Само ако имах една студена халба папратова бира, нямаше да се торозя толкова“.

Но нямаше дори достатъчно жълтикорен, за да си направи още една чаша чай, да не говорим за папратова бира. Сърцето му бе неспокойно и в знойния Вран нямаше нищо, което да го успокои.

Тиатак стана с първите лъчи на зората. Докато изяде една бисквита от оризово брашно и изпи купичка преварена вода, блатото вече бе станало неприятно топло. Намръщи се и започна да си събира багажа. Денят бе подходящ за плискане и плуване в някое от безопасните езерца, а не за тръгване на път.

Всъщност имаше съвсем малко багаж. Взе един допълнителен панталон, като и една роба и сандали, които да носи в Набан — нямаше защо отново да потвърждава неприятното мнение за изостаналостта на народа си, което поддържаха повечето набанци. За това пътешествие обаче нямаше никаква нужда от дъската си за писане, направена от изгладена кора, от дървения си сандък или повечето от малкото си останали предмети. Не посмя да вземе ценните си книги и свитъци, тъй като имаше повече от среден шанс да се окаже във водата на няколко пъти, преди да стигне до градовете на сухоземците.

Бе решил обаче да вземе пергаментата на Нисес, така че го уви във втори слой листа и го напъха в една омазнена кожена чанта, подарена му от доктор Моргенес, когато Тиатак живееше в Пердруин. Сложи чантата, Призоваващата пръчка и дрехите си в лодката заедно с третата си по предпочитание купа, сложи котле за готвене и прашка и един

лист с увити в него кръгли камъни. Окачи ножа и кесията си на колана. След това, понеже вече се бе мотал толкова, колкото можеше, се качи на баниановото дърво до къщата, за да освободи птиците.

Докато се катереше покрай тръстиковия покрив, можеше да чуе сънените, приглушени гласове на птиците в малката им клетка. Бе оставил остатъка от зърното в четвъртата си по предпочитание — и последна — купичка и я бе сложил на перваза долу. Така поне за известно време след заминаването му птиците щяха да останат близо до къщата.

Бръкна в малкия покрив с кора кафез и внимателно извади един от гълъбите, красивата сиво-бяла гълъбица, наречена Тъй бърза, и я подхвърли във въздуха. Тя размаха криле, после кацна на един клон над главата му, обезпокоена от необичайното му поведение, и загука тихичко и въпросително. Тиатак изпита мъката на баща, чиято дъщеря трябва да бъде изпратена при непознати. Но той трябваше да освободи птиците, а вратата на къщичката им, която се отваряше само навътре, трябваше да бъде застопорена затворена. Иначе тези птици или отсъстващите им роднини щяха да влязат и да останат в капан. И като го нямаше Тиатак да ги спаси, скоро щяха да умрат от глад.

Съвсем нещастен, той внимателно извади Червено око, Рачикрак и Медолюб. Скоро над главата му бе накацал неодобрителен хор. Усетили, че става нещо необичайно, птиците бяха избягали плашливо към дъното на къщичката си, така че Тиатак трябваше да се протяга, за да ги достигне. Докато се опитваше да хване един от последните непокорници, ръцете му потъркаха някаква малка студена купчина пера в дъното.

Изведнъж изпълнен с тревога, той я извади. Бе една от неговите птици — и бе мъртва. Той я огледа. Беше Мاستилено петно, един от гълъбите, които бе изпратил преди няколко дни до Набан. Мастилено петно очевидно бе наранен от някакво животно — много от перата му липсваха и целият бе покрив с петна засъхнала кръв. Тиатак бе сигурен, че птицата не е била тук вчера, така че трябваше да е дошла през нощта — бе летяла с последни сили въпреки раните си и бе стигнала до дома си само за да умре.

Светът заплува пред очите му и той се разплака. Горкото Мастилено петно. Бе чудесна птица, един от най-бързите летци. Бе и

много смел, също така. Навсякъде по телцето му имаше кръв. Горкото смело Мاستилено петно.

Тъничко парче пергамент бе увито около подобното на вейка краче на гълъба. Тиамак го остави настрана за малко и пусна навън и последните две птици, после затвори вратичката с една изкривена пръчка. Взе Мастилено петно, слезе до прозореца и влезе в къщата. Остави тялото на гълъба, внимателно свали пергаментата, разви го и присви очи, за да разчете малките букви. Съобщението бе от мъдрия му приятел в Набан — Тиамак познаваше почерка му, — но необяснимо защо бе неподписано.

„Настъпи времето и ти си крайно нужен. Моргенес не може да поиска това от теб, но аз искам от негово име. Отиди в Кванитупул, отседни в гостоприемницата, за която сме говорили, и чакай там, докато мога да ти съобщя нещо повече. Отиди там незабавно и не се отдалечавай. Нещо повече от живота на безброй хора може да зависи от теб“.

Отдолу бе надраскана рисунка на перо в кръг — символът на Лигата на свитька.

Тиамак седеше като ударен от гръм и се взираше в съобщението. Прочете го още два пъти с надеждата, че то по чудо ще казва нещо различно, но думите останаха непроменени. Да отиде в Кванитупул! Но старейшините му бяха заповядали да отиде в Набан! Нямахше никой друг в племето, който можеше да говори езиците на сухоземците достатъчно добре, за да бъде пратеник. А и какво щеше да каже на съплеменниците си — че някакъв сухоземец, когото те не познават, му е казал да отиде и да чака инструкции в Кванитупул и че това е достатъчна причина, за да обърне гръб на желанията на народа си? Какво означаваше Лигата на свитька за хората от Вран? Неколцина сухоземски учени, които си говореха за стари книги и още по-стари събития? Народът му никога не би разбрал.

Но как би могъл да не обърне внимание на сериозността на повика? Приятелят му в Набан бе пределно ясен — дори казваше, че това е нещото, което Моргенес би искал да направи. Без Моргенес Тиамак никога не би успял да преживее онази година в Пердруин, камо

ли пък да открие това чудесно другарство, към което го бе приобщил докторът. Как би могъл да не направи това едничко нещо — единствената услуга, която Моргенес някога бе искал от него?

Горещият въздух нахлуваше през прозорците като гладен звяр. Тиамак сгъна бележката и я мушна в ножницата си. Трябваше да се погрижи за Мاستилено петно. След това щеше да помисли. Вероятно с приближаването на вечерта щеше да позахладнее. Сигурно можеше да почака още един ден, преди да замине, накъдето и да тръгнеше. Сигурно.

Тиамак уви малкото тяло на птичката в листа от маслена палма, после го завърза с тънка връв. Мина под сенките до пясъчния нанос зад къщата си, постави птицата върху една скала и я заобиколи с парчета кора и ценни късчета стар пергамент. След като промърмори молитва за душата на Мастилено петно към Онази, която чака, за да отведе всички, запали малката клада.

Докато пушекът се извиваше нагоре, Тиамак се замисли, че все пак има нещо, което може да се каже за старите обичаи. Ако не друго, те поне предоставяха нещо за правене в моменти, когато съзнанието е уморено и безсилно. За малко той дори успя да отблъсне обезпокоителните мисли за задълженията си — обзе го някакъв странен покой, докато наблюдаваше как Мастилено петно бавно полита заедно с дима към горещото сиво небе.

Скоро обаче димът се разсея и той разпръсна пепелта в зелената вода.

Когато Мириамел и двамата ѝ спътници излязоха на Северния крайбрежен път, Кадрах избърза малко по-напред от Диниван и принцесата. Утринното слънце грееше в гърба им. Конете, които бе довел Диниван, пристъпваха с вирнати глави и с разширени ноздри, за да уловят ароматите на ранния бриз.

— Хей, Падреик! — извика Диниван, но монахът не отговори. Бе свил кръглите си рамене и бе навел глава като че ли в размисъл. Свещеникът продължи: — Добре тогава — Кадрах. Защо не яздиш с нас?

Кадрах, добър ездач въпреки дебелиите си къси крака, подръпна юздите и когато те почти го настигнаха, се обърна.

— Има проблем с имената, братко — каза той, показвайки зъбите си в ядосана усмивка. — Ти ме наричаш с име, което принадлежи на мъртвец. Принцесата, така де, ми даде ново — „предател“ — в залива Еметин, за да подпечати сделката. Така че нали виждаш — всичко става малко прекалено объркано, тази, биха казали някои, множественост на имената.

С ироничен поклон той заби пети в ребрата на коня и след като се отдалечи на десетина лакътя, отново забави и изравни скоростта си с тяхната.

— Много е огорчен — каза Диниван, докато наблюдаваше прегърбените рамене на Кадрах.

— Той пък за какво може да е огорчен? — попита Мириамел.

Свещеникът поклати глава.

— Бог знае.

Тя реши, че е много трудно да се определи какво точно означава тази фраза, когато е казана от свещеник.

Северният крайбрежен път на Набан криволичеше между хълмовете и залива Еметин, после навлезе в сушата и жълтеникавокафявите хълмове отдясно скриха водата. По-нататък се снижаваха за малко и скалистата брегова ивица се появи още веднъж. Щом тримата наближиха Телигуре, пътят започна да се изпълва с движение — фермерски коли, които ръсеха сено, амбулантни търговци, които носеха овесената си на пръчки стока, и групи местни стражи, които маршируваха важно. Щом видеха златното Дърво, което висеше на гърдите на Диниван, и расата на спътниците му, много пътници навеждаха глави или правеха знака на Дървото. Просяци тичаха до коня на свещеника и викаха: „Отче, отче! Милостта на Ейдон, отче!“ Ако изглеждаха истински осакатени по някакъв начин, Диниван бръкваше в расото си, измъкваше по някоя сентимка и им я подхвърляше. Само малцина, без значение колко куци или обезобразени бяха, оставяха монетата да падне на земята.

По обед спряха в Телигуре, разпиляно пазарно градче, и похапнаха плодове и хляб, които купиха от сергиите на градския площад. Тук, в хаоса на търговията, трима души в раса не привличаха никакво внимание.

Мириамел се наслаждаваше на яркото слънце; качулката ѝ бе бутната назад, за да усеща топлината по челото си. Навсякъде ехтяха викове на продавачи и разярените гласове на купувачи, убедени, че ги мамят. Кадрах и Диниван стояха наблизко — свещеникът се пазареше с един продавач на варени яйца, а мрачният му спътник измерваше с очи будката на винопродавеца в съседство. Мириамел с известна изненада установи, че е щастлива.

Просто така? Сгълча се сама, но усещането за слънцето бе твърде хубаво за хули по собствен адрес. Тя бе сита, бе яздила цяла сутрин, свободна като вятъра, и никой наоколо не ѝ обръщаше ни най-малко внимание. В същото време се чувстваше и странно предпазвана.

Изведнъж се сети за кухненския прислужник Саймън и щастието ѝ се разрасна, щом докосна и спомена за него. Имаше хубава усмивка този Саймън — не упражнявана, като на някой от блюдолизците на баща ѝ. Отец Диниван също имаше хубава усмивка, но тя никога не изглеждаше изненадана от появата си, както тази на Саймън.

По някакъв странен начин, осъзна тя, дните, прекарани в пътуване към Наглимунд със Саймън и трола Бинабик, бяха едни от най-хубавите в живота ѝ. Тя се изсмя на себе си, на това достойно за подигравка твърдение и се протегна доволно, като котка на перваз. Бяха се изправяли срещу ужаса и смъртта, беше ги преследвал ужасният ловец Инген с хрътките си, почти ги бе убил един огромен рунтав великан. Но все пак тя се бе чувствала свободна. Докато се преструваше на прислужничка, бе много повече самата себе си, отколкото когато и да било преди това. Саймън и Бинабик говореха с нея — не с титлата ѝ, не заради силата на баща ѝ или поради собствените си надежди за награда или повишение.

И двамата ѝ липсваха. Тя усети остър и внезапен спазъм при мисълта за малкия трол и бедния недодялан червенокос Саймън, които сега се лутаха из снежната пустош. Докато бе затворена в Пердруин, почти ги беше забравила — къде ли бяха? Бяха ли в опасност? А дали въобще бяха живи?

Една сянка падна на лицето ѝ и тя потрепна от изненада.

— Не мисля, че мога да държа приятеля ни извън виночерпницата още дълго — каза Диниван. — А и не съм сигурен, че имам право на това. Трябва отново да поемаме на път. Спеше ли?

— Не. — Мириамел се изправи. — Само си мислех.

Херцог Исgrimнур седеше пред огъня и сумтеше. Съвсем сериозно си мислеше да счупи нещо или да удари някого. Краката го боляха, лицето го сърбеше непоносимо, откакто си бе обръснал брадата — що за проклет идиот бе той, за да се съгласи на това?! На всичко отгоре не бе и на косъм по-близо до откриването на принцеса Мириамел, отколкото когато бе напуснал Наглимунд. Всичко това бе достатъчно лошо, но сега нещата се бяха влошили още повече.

Исgrimнур бе уверен, че съкращава разстоянието. Когато проследи Мириамел до Пердруин и до старото разлюляно корито на Гелсгиад, и когато капитанът каза, че я е оставил с престъпния монах Кадрах тук, в Ансис Пелипе, херцогът бе убеден, че всичко е въпрос само на време — той познаваше Ансис Пелипе добре и можеше да намери пътя си дори през занемарените му предградия. Скоро, бе си мислил, щеше да я хване за ръчичката и да я върне при чичо ѝ Джосуа в Наглимунд, където щеше да е в безопасност от съмнителната бащина обич на Елиас.

После дойдоха двата удара. Първият бе кулминацията на много безплодни часове и цяло малко богатство, изразходвано в безрезултатни подкупи: постепенно на Исgrimнур му бе станало ясно, че Мириамел и придружителят ѝ са изчезнали от Ансис Пелипе, все едно са им поникнали крила и са отлетели. Нито един крадец, джебчия или кръчмарска блудница не ги бяха виждали от Лятната нощ. Мириамел и Кадрах бяха трудна за пропускане двойка — двама монаси, които пътуват заедно, един дебел и един млад и слаб — но бяха изчезнали. Никой лодкар не бе видял да ги откарват, нито дори бе чул да питат за превоз по доковете. Изчезнали!

Вторият удар, съвпаднал с личния му неуспех, се стовари върху него като огромен камък. Не бе прекарал в Пердруин и две седмици, когато таверните край кейовете забръмчаха от разказите за падането на Наглимунд. Моряците повтаряха слуховете весело, говореха за клането, на което тайната втора армия на Елиас бе подложила обитателите на замъка, все едно се наслаждаваха на криволиците и обратите на някоя стара приказка за край огъня.

„О, моя Гутрун — бе се молил Исgrimнур, а ръцете му бяха свити от страх и гняв, — Усирис да те пази. Избягай в безопасност,

жено моя, и ще Му построя катедрала с голите си ръце. И Изорн, смелият ми син, и Джосуа, и всички останали...”

Бе плакал през тази първа нощ в една тъмна уличка, където бе сам и където никой не би видял огромния монах да хълца, където поне за малко нямаше нужда да се преструва. Никога не се бе страхувал толкова много.

Как можеше да се е случило толкова бързо? Та замъкът бе построен, за да издържи на десетгодишна обсада! Да не би да беше имало предателство отвътре?

И как, дори и ако близките му се бяха спасили по някакво чудо и той успееше да ги намери отново, как въобще щеше да успее да си върне земите, които Скали Остроносия му бе откраднал с помощта на Върховния крал? Щом Джосуа бе разбит, щом Леобардис и Лут бяха мъртви, нямаше кой да застане на пътя на Елиас.

Все пак той трябваше да намери Мириамел. Можеше поне да я открие, да я спаси от предателя Кадрах и да я заведе на безопасно място. Можеше да попречи на Елиас да извърши поне тази последна злочестина. Така победен, той бе дошъл в „Шапката и дългосвиреца“, най-долен хан, което бе точно това, за което жадуваше болящият го дух. Шестата халба горчива бира стоеше до лакътя му, все още недокосната. Исgrimнур седеше замислен.

Можеше и да е задрямал, защото бе обикалял дългото крайбрежие цял ден и бе много уморен. Мъжът, който стоеше пред него, можеше и да е бил там известно време. Исgrimнур не хареса погледа му.

— Какво ме зяпаш? — изръмжа той.

Веждите на непознатия се събраха над очите му. Изпитите му устни бяха изпънати в презрителна усмивка. Беше висок и облечен в черно, но херцогът на Елвритшала не го смяташе и за приблизително толкова впечатляващ, колкото непознатият явно си мислеше, че е.

— Ти ли си монахът, който задава въпроси из целия град? — попита непознатият.

— Разкарай се — отвърна Исgrimнур и отпи глътка бира. Това го поосвежи и затова отпи още веднъж.

— Ти ли си онзи, който разпитва за монасите? — започна отново непознатият. — За високия и ниския?

— Може и да съм. Кой си ти и каква работа имаш с мен? — изръмжа Исgrimнур, докато забърсваше уста с опакото на ръката си. Главата го цепеше.

— Казвам се Ленти — отвърна непознатият. — Господарят ми иска да говори с теб.

— И кой е господарят ти?

— Няма значение. Ела с мен.

Исgrimнур се оригна.

— Не искам да се срещам с никакви безименни господари. Може той да дойде при мен, ако пожелае. Разкарай се.

Ленти се приведе напред — очите му бяха ожесточено вперени в Исgrimнур — и прошепна яростно:

— Ще дойдеш веднага, дебел дъртако, ако не искаш да си изпатиш. Имам нож.

Тежкият юмрук на Исgrimнур го удари точно там, където се срещаха веждите му. Ленти политна назад и падна като безгръбначно, все едно бе ударен с касапски чук. Няколко от другите посетители се изсмяха, преди да се върнат към различните си неприятни разговори.

След малко херцогът се наведе напред и поля с бира лицето на облечената си в черно жертва.

— Ставай, приятел, ставай. Реших да дойда с теб и да се срещна с господаря ти. — Исgrimнур се ухили дяволито, когато Ленти изплю пяната. — Преди малко не бях прав, но светата ръка на Ейдон ми помогна и сега съм много по-сговорчив!

Телигуре изчезна зад тримата ездаци. Те продължаваха на запад по Крайбрежния път, следвайки извивките му през няколко спретнати градчета. Работата по прибирането на сеното напредваше с пълна сила по хълмовете и в долината под тях, купи сено се издигаха навсякъде из полето като глави на събудени великани. Мириамел слушаше песните и шеговитите викове на жените, които влизаха в ливадите да занесат обяда на работниците. Това й приличаше на щастлив, прост живот и тя го каза на Диниван.

— Ако мислиш, че да си всеки ден от преди изгрев до мръкнало на полето и вечно да те боли кръстът, е щастлива и проста работа, тогава си права — отвърна той, присвил очите си срещу слънцето. — Но няма много почивки, а когато годината е лоша, няма и много храна.

И — добави той с дяволита усмивка — повечето от реколтата ти отива за данъци на барона. Но това, изглежда, е така, както Бог го е замислил. Със сигурност честният труд е по-добър от живота чрез просия или кражба — или поне в очите на Майката Църква, ако не и в очите на някои просяци и повечето крадци.

— Отец Диниван! — възкликна Мириамел изненадано. — Това е... не съм сигурна... но е еретично, нали?

Свещеникът се изсмя:

— Бог ме е дарил с еретична душа, господарке, и ако съжالياва за дара си, скоро ще ме прибере пак в лоното си и ще поправи всичко. Но старите ми учители биха се съгласили с теб. Често ми казваха, че въпросите ми са езикът на дявола, който говори в главата ми. Когато ми предложи поста на свой секретар, лектор Ранесин каза на учителите ми: „По-добре дяволски език, който да спори и да пита, отколкото човек без език и с празна глава“. Според някои от достойните свещеници Ранесин е труден господар — Диниван се намръщи, — но те не знаят нищо. Той е най-добрият човек на земята.

През дългия следобед Кадрах позволи разстоянието между него и спътниците му малко по малко да намалява, докато най-последно отново язدهа почти стреме до стреме. Тази отстъпка обаче като че ли не се отнасяше до устата му: въпреки че, изглежда, слушаше въпросите на Мириамел и разказите на Диниван за земите, през които минават, Кадрах изобщо не се присъедини към разговора.

Когато се приближиха до високите стени на Гранис Сакрана — града, който Диниван бе избрал, за да прекарат нощта, обсипаното с облаци небе бе оранжево, а слънцето светеше в очите им. Градът се издигаше на една отвесна скала над Крайбрежния път. По хълмовете наоколо растяха лозя.

За изненада на пътниците, един взвод пазачи на коне стоеше пред широката порта — разпитваха всички, които искаха да влязат. Не бяха местна войска, а мъже в брони, върху които носеха златното рибарче на благородническият род Бенидривайн. Когато Диниван каза кои са — каза естествено Кадрах и Малахиас, — им обясниха, че трябва да продължат по пътя и да отседнат някъде другаде тази нощ.

— И защо? — попита Диниван.

Тъпият пазач можеше само упорито да повтаря заповедите си.

— Повикай сержанта си, за да поговорим.

Когато дойде, сержантът също повтори думите на подчинения си.

— Но защо? — разгорещено попита свещеникът. — По чия заповед? Чума ли има, или нещо подобно?

— Наистина нещо подобно — отвърна сержантът и разтревожено се почеса по носа. — Това е по заповед на самия херцог Бенигарис или поне аз така го приемам. Имам неговия печат върху заповедта.

— А аз нося печата на лектор Ранесин — каза Диниван, измъкна един пръстен от джоба си и размаха кървавочервения му рубин под носа на сержанта. — Знай, че сме по света работа на Санселан Ейдонитис. Ако няма чума или друга опасна зараза, тази нощ ще останем тук.

Сержантът свали шлема си и се вгледа в пръстена с печат на Диниван. Широкото му лице все още бе обезпокоено.

— Както казах, ваше сиятелство — нещастно започна той, — това е нещо като чума. Става въпрос за онези луди, Огнените танцьори.

— Какви са Огнените танцьори? — попита Мириамел, като си спомни да имитира грубите звуци на момче.

— Глашатаи на гибел — отвърна сериозно Диниван.

— Де да беше само това! — въздъхна сержантът и разпери безпомощно ръце. Бе едър човек, с широки рамене и дебели крака, но изглеждаше някак смален. — Те са луди, всичките. Херцог Бенигарис заповяда да... ами, да ги наблюдаваме внимателно. Не трябва да се намесваме, но аз си помислих, че поне можем да попречим на още странници да влязат... — Той замълча, гледаше неспокойно пръстена на Диниван.

— Ние не сме странници, а и като секретар на лектора няма опасност да попадна под влиянието на проповедите на тези хора — твърдо каза Диниван. — Така че ни пуснете, за да си намерим подслон за през нощта. Яздихме дълго. Уморени сме.

— Добре, ваше сиятелство — отвърна сержантът и махна на войниците си да отворят портата. — Но не поемам отговорност...

— Всички поемаме отговорност в този живот, всеки един от нас — каза свещеникът строго, но после гласът му омекна. — Но нашият

Бог Усирис разбира теглото ни. — Той направи знака на Дървото, докато минаваше покрай войниците.

— Сержантът беше много разтревожен — каза Мириамел, докато трополяха нагоре по централната улица. Много от къщите бяха със спуснати кепенци, но бледи лица надничаха от входовете и наблюдаваха пътниците. За град с размерите на Гранис Сакрана улиците бяха изненадващо празни. Групи войници яздеха насам-натам, но само малцина обикновени хора бързаха по прашната улица и хвърляха неспокойни погледи към Мириамел и спътниците ѝ.

— И не е единственият — отговори Диниван, докато яздеха в сенките на високите къщи. — Напоследък страхът минава като чума през целия Набан.

— Страхът отива там, където е поканен — тихо каза Кадрах, но извърна гръб на въпросителните им погледи.

Когато стигнаха до пазара в центъра на града, разбраха защо улиците на Гранис Сакрана са така свръхестествено празни. Там се бе струпала голяма тълпа и всички се смееха и подсвиркваха. Въпреки че последните отблясъци на следобеда все още осветяваха хоризонта, факлите около целия площад бяха запалени и хвърляха трептящи сенки в уличките между къщите, и осветяваха белите роби на Огнените танцьори.

— Трябва да са поне стотина... а може би и повече! — изненадано каза Мириамел. Диниван бе навъсен и разтревожен. Някои от тълпата крещяха обиди и хвърляха камъни и боклуци по подскачащите танцьори, но други ги гледаха внимателно, дори със страх, като че ли бяха някакви животни, на които се страхуват да обърнат гръб.

— Твърде късно е за разкаяние! — извика един от облечените в бели роби и заподскача пред първата редица зрители. Тълпата се отдръпна, все едно се страхуваше от някаква зараза. Младият мъж — по лицето му още имаше младежки мъх — се усмихна радостно и отново изкрещя: — Твърде е късно! Сънищата ни казаха! Господарят идва!

Друг от облечените в бяло се качи на един камък и махна на танцьорите да замълчат. Когато отхвърли назад качулката си и се видя, че е жена с дълга руса коса, през тълпата се понесе шепот. Щеше да е

много хубава, ако не бяха изцъклените ѝ очи — виждаше се бялото — и огромната ѝ, призрачна усмивка.

— Огънят идва! — изкрещя тя. Всички танцьори подскочиха и извикаха, после отново се смълчаха. Неколцина от тълпата завикаха обиди, но бързо млъкнаха, когато жената ги изгледа с горящите си очи. — Не си мислете, че ще ви пропуснат — каза тя и гласът ѝ се понесе ясно във внезапната тишина. — Огньовете идват за всички... огньовете и ледът, които ще доведат Великата промяна. Господарят няма да пожали никой, който не се е приготвил за него.

— Ти сквернословиш срещу нашия истински Изкупител, поклоннице на демони! — извика Диниван и се изправи на стремената на коня си. Гласът му беше мощен. — Говориш лъжи на тези хора!

Неколцина сред тълпата повториха думите му и ропотът се усили. Жената в бяло се обърна и направи знак на неколцина от белодрехите край себе си. Те бяха коленичили пред камъка в краката ѝ, все едно в молитва; сега един от тях се изправи и тръгна през площада, докато тя стоеше и гледаше надменно напред: лудите ѝ очи бяха вперени в сумрачното небе. След малко мъжът се върна с факла от една поставка и жената я взе и я вдигна над главата си.

— Какво е Усирис Ейдон? — изпищя тя. — Едно нищожество на едно малко дръвце! Какво са всички крале и кралици на хората, освен маймуни, издигнати прекалено високо? Господарят ще повали всичко, което стои пред него, и величието му ще се разпростре над всички океани и земи на Остен Ард! Кралят на бурите идва! Той носи лед, който ще смрази сърцата, оглушителен гръм... и пречистващ огън!

И хвърли факлата в краката си. Свирепи пламъци лумнаха около камъка. Някои от танцьорите изпищяха, когато одеждите им пламнаха. Тълпата се развика и се отдръпна от огнената стена.

— Елисия, Божия майко! — Гласът на Диниван бе изпълнен с ужас.

— Така ще бъде! — извика жената. Пламъците се издигнаха по робата към косата ѝ и я обрамчиха с корона от огън и дим. Тя все още се усмихваше — с някаква прокълната усмивка. — Той говори в сънищата! Гибелта идва! — Огнените езици подскочиха и я скриха от погледа на тълпата, но последните ѝ думи зазвънтяха над всички: — Господарят идва! Господарят идва!...

Мириамел се наведе до врата на коня си, бореше се да не повърне. Диниван слезе от седлото, за да помогне на съборените и стъпканите от тълпата.

Кадрах безмълвно се взираше в сцената пред тях. Лицето му, алено от подскачащата светлина, бе нещастно, но и някак успокоено — като че ли някакво важно, ужасно нещо бе отминало, нещо, от което се бе страхувал толкова дълго, че чакането бе станало дори по-лошо от страха.

8. ПО ГЪРБА НА СИКИХОК

— Къде отиваме, Бинабик? — Саймън се наведе напред и протегна зачервените си ръце към огъня. Ръкавиците му изпусаха пара върху близкия елов дънер.

Бинабик вдигна поглед от свитъка, който изучаваше със Сиски, и отвърна:

— Засега вървим надолу по планината. След това ще имаме нужда от напътствия. Сега, ако обичаш, остави ме да продължа с търсенето на тези напътствия.

Саймън устоя на недостойния за един мъж порив да му се изплезе — резкият отговор на трола не го ядоса. Беше в добро настроение.

Силата му се възвръщаше. Чувстваше се малко по-добре през двата дни трудно пътуване, докато слизаха от Минтахок, главния връх на Планините на троловете, и минаваха по склоновете на върха-близнак Сикихок. Тази вечер за пръв път Саймън нямаше желание само да легне и да заспи, след като бяха спрели за лагеруване. Вместо това бе помогнал да съберат дърва за огън, а после изрина снега от плитката пещера, в която щяха да прекарат нощта. Белегът на брадичката го болеше, но болката не бе силна — всъщност му помагаше да си спомня.

Той осъзнаваше, че кръвта на дракона го е променила. Не по някакъв магически начин, както в приказките на Шем Коняря — той не разбираше езика на животните, нито можеше да вижда на сто левги. Е, не беше съвсем вярно. Днес, когато снеговалежът бе спрял за малко, белите долини на Пустошта се бяха прояснили и изглеждаха близки като гънките на одеяло, но се простираха чак до тъмното размазано петно на далечната Алдхеорте.

За миг, застинал като статуя въпреки вятъра, който хапеше лицето и врата му, той се бе почувствал така, като че ли наистина притежава магическо зрение. Точно както и в дните, когато се изкатерваше на Кулата на Зеления ангел, за да види целия Еркинланд,

разпрострян под него като килим, бе почувствал, че може да протегне ръка и да промени света.

Но онова, което му бе донесъл драконът, не бяха моменти като този. Сега, докато чакаше влажните си ръкавици да изсъхнат, той се вгледа в Бинабик и Сиски, видя как се докосват дори и когато не се докосваха, дългите разговори, които провеждаха дори и с най-кратките си погледи. Разбра, че след Урмшайм вижда и усеща нещата по различен начин. Хората и събитията изглеждаха по-ясно свързани, отделното бе част от по-голяма мозайка — точно като Бинабик и Сиски. Те се обичаха много, но в същото време техният мъничък свят за двама се пресичаше с много други светове: този на Саймън, на техния народ, на принц Джосуа, на Гелое... Всъщност бе доста стряскащо как всяко нещо е част от всичко друго! Но въпреки че светът бе прекалено огромен, за да бъде обхванат от човешкото съзнание, всяка прашинка живот в него се бореше за продължаването на собственото си съществуване. И всяка прашинка имаше значение.

Кръвта на дракона по някакъв начин го бе научила именно на това. Той не бе велик; всъщност той бе нищожен. И същевременно беше важен, също както всяка точка светлина на тъмното небе можеше да е звездата, отвела някой моряк в безопасност, или звездата, която някое самотно дете наблюдава през безсънна нощ...

Саймън поклати глава и духна в замръзалите си шепи. Идеите му се отдалечаваха от него, разлудували се като мишки в отключен килер. Отново опипа ръкавиците си — още не бяха изсъхнали. Пъхна длани под мишниците си и се премести малко по-близо до огъня.

— Сигурен ли си, че Гелое е казала „Камъка на раздялата“, Саймън? — попита Бинабик. — Чета свитъците на Укикук вече две вечери и не намирам нищо.

— Казах ти всичко, което ми каза тя. — Саймън погледна към входа на пещерата — вързаните овни се бяха скупчили и се бутаха един в друг като ходеща преспа. — Не бих могъл да го забравя. Тя говореше през малкото момиче, което спасихме, Лелет, и каза: „Отиди при Камъка на раздялата. Това е единственото място, което дава сигурност от приближаващата буря — безопасно е поне за малко, във всеки случай“.

Разстроен, Бинабик прехапа уста, после каза няколко бързи думи на канукски на Сиски, която кимна примирено.

— Не се съмнявам в теб, Саймън. Твърде много сме видели заедно. А не мога да се съмнявам и в Гелое — най-мъдрата, която познавам. Проблемът е в моето лошо разбиране — той махна към разгънатите пред него кожи. — Може би не съм донесъл правилните творби.

— Мислиш прекалено много, дребосъчко — обади се Слудиг от другия край на пещерата. — Ние с Хейстън показваме на приятелите ти как да играят „Завоевател“. Става почти толкова добре с вашите ащици, колкото и с истински зарове. Ела поиграй и спри да мислиш за тези неща поне за малко.

Бинабик вдигна поглед, усмихна се и каза:

— Защо не се присъединиш към играта, Саймън? Сигурно ще ти е по-интересно, отколкото да наблюдаваш объркването ми.

— Аз също размишлявам — отвърна Саймън. — Мислех си за Урмшайм. За Игджарджук и онова, което стана.

— Не стана така, както си го представяше като по-млад, а? — попита Бинабик, отново погълнат от изучаването на свитъка. — Нещата невинаги са такива, каквито ги описват в старите песни — особено когато става въпрос за дракони. Но ти, Саймън, действа толкова храбро, колкото сър Камарис или Талистро.

Саймън се изчерви.

— Не знам. Не ми изглеждаше като смелост. Искам да кажа, какво друго можех да направя? Но не за това си мислех. Мислех си за кръвта на дракона. Тя ми направи нещо повече от това — той посочи белега от брадичката до слепоочието си и белия кичур в косата си. Бинабик не вдигна поглед, за да види жеста му, но Сиски го погледна и се усмихна срамежливо; тъмните ѝ дръпнати очи се бяха спрели върху него като върху някое приятелски настроено, но все пак потенциално опасно животно. Миг по-късно тя стана и тръгна нанякъде. Саймън продължи, докато гледеше след нея: — Накара ме да мисля различно за нещата. През цялото време, докато ти беше затворник в онази дупка, аз си мислех и сънувах.

— И какво мислеше? — попита Бинабик.

— Трудно е да се каже. За света и за това, колко е стар. За това, колко съм малък. Дори и Кралят на бурите е посвоему малък.

Бинабик го погледна. Кафявите му очи бяха сериозни.

— Да, вероятно той е малък сред звездите, Саймън, точно както и планината е малка в сравнение с целия свят. Но една планина е по-голяма от нас, и ако падне върху нас, ние пак ще сме много мъртви.

Саймън нетърпеливо размаха ръка.

— Зная, зная. Не казвам, че не се страхувам. Просто... трудно е да се обясни... — Той търсеше точните думи. — Като че ли кръвта на дракона ме научи на друг език, на това да виждам на нещата по нов начин, когато мисля. Как можеш да обясниш друг език на някого?

Бинабик понечи да отговори, после спря, загледан някъде над рамото на Саймън. Разтревожен, Саймън се обърна, но там нямаше нищо, освен полегатия свод на пещерата и парче сиво, обсипано с бели точки небе.

— Какво ти е? Да не си болен, Бинабик?

— Сетих се — отвърна тролът. — Знаех си, че има нещо познато. Просто объркване на езика. Превеждат го различно, нали разбираш? — Той скочи и изприпка до чантата си. Няколко от другарите му вдигнаха глави. Единият понечи да каже нещо, но спря, като видя решителното изражение на Бинабик. След секунди той се върна със стиска нови свитъци.

— Какво става? — попита Саймън.

— Езикът — или разликата между езиците. Ти каза: Камъкът на раздялата.

— Това ми каза Гелое — опита се да се защити Саймън.

— Разбира се. Но свитъците на Укикук не са на езика, на който говорим сега с теб. Някои са преписани на автентичен набански, някои са на езика на кануките, а в някои е използвана истинска ситска реч.

Той започна бързо да чете, устните му мърдаха, докато следваха движението на късия му пръст от един ред на друг. Сиски се върна — носеше две купи супа. Постави едната до Бинабик, който бе твърде зает, за да направи нещо повече, освен да ѝ кимне в знак на благодарност.

Сиски предложи другата купичка на Саймън. Като не знаеше какво да направи, той наведе глава, докато я взимаше, и каза:

— Благодаря. — Чудеше се дали не трябва да я нарече по име.

Сискинанамук понечи да каже нещо в отговор, после спря, като че ли не можеше да намери подходящите думи. За миг само се гледаха — склонността им към приятелство бе възпрепятствана от

невъзможността да разговарят свободно. Най-после Сиски също се поклони, а после се сгуши до Бинабик и тихо го попита нещо.

— Чаш, точно така — отвърна той и продължи да търси мълчаливо. Накрая извика и удари с длан по увития си с кожи крак. — Хо, хо! Ето го отговора. Намерихме го!

— Какво? — Саймън се наведе напред. Свитькът, който четеше Бинабик, бе покрит със странни знаци, малки рисунки, подобни на птичи крака или на следи от червеи. Бинабик сочеше един символ, квадрат със заоблени ъгли, пълен с точки и резки.

— Сесуад'ра — каза тролът, като разтегна думата така, все едно разглаждаше фин плат. — Сесуад'ра — Камъкът на раздялата или Камъкът на сбогуването. На ситски е, точно както предположих.

— Но какво е? — Саймън се вглеждаше в руните, но не можеше да си представи как би могъл да извлече от тях смисъл, както можеше да го направи от буквите на Западния език.

Бинабик присви очи.

— Тук се казва, че това е мястото, където е била нарушена спогодбата, когато Зида'я и Хикедя'я — ситите и норните — се разделили, за да поемат по своите пътища. Това е място на сила и огромна мъка.

— Но къде е този камък? Как можем да отидем там, ако не знаем къде е?

— Някога е бил част от Енки-е-Шао'сейе, Летния град на ситите.

— Джирики ми разказваше за него — каза Саймън възбудено. — Показа ми го в огледалото. Огледалото, което ми даде. Може би можем да го намерим там! — И затършува из раницата си за подаръка на Джирики.

— Няма нужда, Саймън, няма нужда! — засмя се Бинабик. — Наистина щях да съм глупак — а и най-лошият ученик, който Укикук би могъл да си вземе — ако не знаех за Енки-е-Шао'сейе. Той е бил един от Деветте града, много красив и мъдър.

— Значи знаеш къде е Камъкът на раздялата?

— Енки-е-Шао'сейе е бил на югоизточния край на огромната гора Алдхеорте. — Бинабик се намръщи. — Така че очевидно не е близо. Много седмици път имаме дотам. Градът е стоял от другата страна на гората спрямо нас, над равнинните земи на Високите тритинги. Но сега поне знаем целта си. Това е добре. Сесуад'ра! —

Лицето му светна и той отново произнесе името с наслада. — Никога не съм го виждал, но думите на Укикук се връщат при мен. Това е странно и мрачно място, казват легендите.

— Защо ли тогава Гелое го е избрала? — попита Саймън.

— Вероятно защото не е имала друг избор. — Бинабик насочи вниманието си към вече студената си супа.

Овните естествено не искаха Куантака да върви зад гърбовете им. Дори и след няколко дни заедно миризмата на вълчицата все още ги тревожеше, така че Бинабик продължи да язди далеч напред. Куантака бързаше по стръмните тесни пътеки, а ездачите на овни я следваха — бърбеха си или пееха, но се стараеха да са тихи, за да не събудят Макукуя, богинята на лавините. Саймън, Хейстън и Слудиг вървяха един зад друг най-отзад.

Минтахок бе закръглен като прегърбен от годините старец, но Сикихок бе изпълнен с ъгли и стръмни стени. Пътеките на троловете се придържаха към ръба на планината, извиваха се далеч навън, за да заобиколят ледени и скални колони, а после преминаваха от слънчевата светлина в сянката на планината, като следваха отвесния процеп, който се спускаше надолу под пътеката, покрит с мъгла и сняг.

Докато крачеше надолу по тесните пътеки час след час и непрекъснато забърсваше падащия сняг от очите си, Саймън осъзна, че се моли да стигнат долината по-скоро. Силата му можеше и да се връща, но той не бе роден за планински живот. Дробовете го боляха от редкия въздух, а краката му бяха тежки и клисави като недопечен хляб. Когато вечер се опитваше да заспи, мускулите му бяха толкова болезнено напрегнати, че почти бръмчаха.

Височините, по които се движеха, също го стряскаха. Винаги се бе мислил за безстрашен катерач, но това беше преди да напусне Хейхолт и да види широкия свят. Сега му бе много по-лесно да се визира в петите на кафявите ботуши на Слудиг, отколкото да гледа настрани. Когато погледът му отскачаше към надвисналите скали отгоре или празните дълбини отдолу, му беше трудно да се съсредоточи върху равната пътека. Трябваше почти насила да си припомня, че по света има места, където човек може да се обърне и да тръгне във всяка посока, без да рискува да падне и да се пребие. Да, той бе живял на такова място, така че такива места все още трябваше

да съществуват. Някъде далече се разстилаха като дебел килим и чакаха краката му.

Спряха на едно по-широко място за почивка и Саймън помогна на Хейстън да си свали раницата. Войникът се свлече на един камък; дишаше толкова тежко, че въздухът се изпълни с мъгла. Хейстън смъкна качулката си за малко, но потрепери от планинския вятър и бързо си я сложи пак. Ледени кристали блещукаха в тъмната му брада.

— Студено е, момче. Лют студ — каза той. Изглеждаше стар.

— Имаш ли семейство, Хейстън? — попита изведнъж Саймън.

Пазачът замълча за момент, все едно го бяха изненадали, после се засмя:

— Имам някакво. Имам жена де, но не и деца. Първото ни умря и после нямахме други. Не съм я виждал отпреди зимата. — Той поклати глава. — Тя е в безопасност все пак. Отиде да живее при техните в Хеуеншайър — Наглимунд е твърде опасен, казах й. Война идва. Сега, ако твоята вещица говори истината, войната е свършила и принц Джосуа загуби. — Той отново поклати глава.

— Но Гелое каза, че той бил избягал.

— Е, и това е нещо.

Поседяха в мълчание, заслушани във виещия в скалите вятър. Саймън погледна надолу към Трън, който лежеше върху раницата на Хейстън и блещукаше леко, покрит с петна от топящи се снежинки.

— Мечът да не ти е твърде тежък? Мога да го понося.

Хейстън го изгледа, после се усмихна.

— Можеш, разбира се, момче. Трябва да си имаш меч, с тая първа мъжка брада и така нататък. Въпросът е, че е трудно да се каже дали ще върши работа като меч, ако ме разбираш.

— Знам. Знам как се променя. — Той си припомни Трън в собствените си ръце. Отначало мечът бе студен и тежък като наковалня. После, докато стоеше изправен на ръба на пропастта, взрян в млечнобелите очи на дракона, Трън бе станал лек като перце. Лъскавото острие като че ли бе одушевено, като че ли дишаше. — Все едно е жив. Като животно или нещо подобно. Сега тежи ли ти?

Хейстън поклати глава и погледна нагоре към вихрещия се сняг.

— Не, момче. Изглежда, че иска да отиде, където отиваме и ние. Може би си мисли, че си отива вкъщи.

Саймън се усмихна — и двамата говореха за меча, все едно е куче или кон. И все пак имаше някакво неоспоримо напрежение покрай това оръжие — все едно бе паяк, който е още в мрежата си, или риба, която виси на куката в студената тъмнина на речното дъно. Той отново погледна Трън. Мечът, ако беше жив, бе нещо диво. Чернотата му поглъщаше светлината и оставяше само тънък отблясък на отражение, блестящи трохи в брадата на скъперник. Диво нещо, тъмно нещо.

— Той отива там, където отиваме и ние — каза Саймън и се замисли за момент. — Но това няма да е вкъщи. Не и в моя дом.

През нощта, свит в тясната кухня, която всъщност бе само малко повече от цепнатина в мускулестия каменен гръб на Сикихок, Саймън сънува гоблен. Движещ се гоблен, висящ на стена от пълна тъмнина. На него, точно като на религиозните стенописи в параклиса на Хейхолт, имаше огромно дърво, чиито клони се издигаха към небето. Дървото бе бяло и гладко като мрамор от Харча. Принц Джосуа висеше на него с главата надолу, като самия Усирис Ейдон при страданията си.

Някаква тъмна фигура стоеше пред Джосуа и забиваше в него пирони с голям сив чук. Джосуа не говореше и не викаше, но навсякъде около него стенеха негови последователи. Принцът търпеливо понасяше страданието си; очите му бяха широко отворени като резбованото лице на Усирис, което висеше на стената в стаичката на Саймън в крилото на прислужниците.

Саймън не можеше да понася повече тази гледка. Хвърли се в гоблена и се затича към тъмната фигура. Докато тичаше, усети, че носи нещо тежко. Понечи да замахне, но тъмният силует се пресегна и издърпа оръжието от ръката му. Оказа се, че е държал черен чук. Освен по цвета си, той бе близък на сивия.

— Това е по-добре — каза нещото, вдигна черния чук в другата си ръка и отново започна да забива пирони. Този път Джосуа пищеше от всеки удар, пищеше и пищеше...

... Саймън се събуди и разбра, че трепери в тъмнината; стържещото дишане на спътниците му го заобикаляше отвсякъде, съперничеше си с вятъра, който виеше, докато претърсваше планинските проходи около пещерата. Саймън искаше да събуди

Бинабик, Хейстън или Слудиг — някой, който да поговори с него на собствения му език — но не можеше да намери никой от тях в тъмното, а и знаеше, че не бива да ги буди от сън.

Заслуша се във воя на вятъра. Беше го страх да заспи отново, страх, че може още веднъж да чуе онези ужасяващи писъци. Напрягаше се да гледа в тъмното, за да е сигурен, че очите му са отворени, но в тъмното нямаше нищо.

По някое време, малко преди да се съмне, изтощението надви развълнувания му ум и той най-после заспа. Дори и да го бяха тревожили други сънища, когато се събуди, не ги помнеше.

След цели три дни вървене по тесни, смразяващи сърцата пътеки отминаха височините на Сикихок. Вече нямаше нужда да се движат един след друг и затова, когато стигнаха до един широк, напръскан със сняг блок гранит, спряха, за да отпразнуват това. Бе рядък час на следобедно слънце. Светлината бе пробила през паяжината от облаци и поне за малко вятърът бе игрив, а не хищен.

Бинабик избърза напред с Куантака, за да проучи терена, а после я пусна да полоува. Вълчицата за секунди изчезна в купчина покрити с бяло скали, а Бинабик се върна при спътниците си с широка усмивка.

— Хубаво е да сме извън стръмнините поне за малко — каза той, докато сядаше до Саймън, който бе свалил ботушите си и разтриваше пръстите си. — Когато човек язди по такива тесни и опасни пътеки, не може да отделя много време за друго, освен за равновесие.

— Или пък когато ходи по тях — каза Саймън; оглеждаше критично пръстите си.

Бинабик се съгласи:

— Или когато ходи. Ще се върна след малко. — Стана пъргаво и отиде при другите тролове, които седяха в кръг и си подаваха един мях. Някои си бяха свалили дрехите и бяха по голи гърди на слабата слънчева светлина; кафявите им кожи бяха изпъстрени с татуировки на птици, мечки и змиевидни риби. Овните бяха разседлани и пуснати да пасат каквато нищожна паша можеха да намерят — мъх и туфести мръсни храсти, пуснали корени в скалните пукнатини. Един от троловете ги наблюдаваше и това, изглежда, не му харесваше: той печално ровичкаше земята с кривото си копие и току поглеждаше как мехът минава по кръга. Един от другарите му — сочеше го и се смееше

на нещастieto му — най-после го приближи тромаво и му даде да пийне.

Бинабик се приближи до Сиски, която седеше с ловуващите девойки, наведе се да ѝ каже нещо, после потърка лицето ѝ със своето. Тя се засмя и го отблъсна, но бузите ѝ поруменяха. Докато ги гледаше, Саймън изпита слаб порив на завист към щастieto на приятеля си, но го преглътна. Някой ден може би и той щеше да си намери любима. Помисли си тъжно за принцеса Мириамел — но тя бе толкова високо! Та той беше обикновен прислужник. И все пак тя бе само момиче, като онези, с които бе разговарял през старите дни, които му изглеждаха отдавна отминали. Когато двамата с Мириамел стояха рамо до рамо пред моста в Да'ай Чикица или пред великана, между тях нямаше разлика. Те бяха приятели, които посрещат опасностите заедно и поравно.

„Но тогава не знаех, че тя е толкова над мен! Сега знам и в това е цялата разлика. Но защо? Аз различен ли съм? А тя? Не. А и тя ме целуна! И при това вече след като отново бе принцесата!“

Изпита някаква странна смесица от радост и объркване. А и кой определяше кое е правилно? Редът в света като че ли се променяше; къде бе написано, че един смел кухненски прислужник не може да застане гордо пред една принцеса — която, в края на краищата, бе във война с баща си, краля?

Последва момент на величествени мечти. Саймън си се представи как влиза в някой голям град като герой, яхнал дорест кон и вдигнал гордо Трън — като на една картина със сър Камарис, която бе виждал. И как Мириамел го наблюдава отнякъде и му се възхищава. Мечтата му се срути, когато изведнъж се зачуди къде би могъл да се появи така героично. Наглимунд, по думите на Гелое, бе паднал. Хейхолт, единственият му дом, бе безнадеждно затворен за него. Мечът Трън бе негов не повече, отколкото самият Саймън бе сър Камарис, най-прочутият собственик на оръжието, и което бе най-важно, осъзна той, докато гледаше мазолестите си пети, той въобще нямаше кон.

— Заповядай, приятелю Саймън — каза Бинабик и го изтръгна от печалната му унесеност. — Осигурих ти глътка ловно вино. — И му подаде един кожен мях, по-малък от онзи, който си подаваха насядалите тролове.

— Пил съм — отвърна Саймън подозрително. — Имаше вкус на... ами, Хейстън каза, че има вкус на конска пикня, и съм напълно съгласен с него.

— Е, изглежда, Хейстън е променил мнението си за кангканг — засмя се Бинабик и кимна към кръга пиещи. Еркинландецът и Слудиг току-що се бяха присъединили към троловете и в момента Хейстън отпиваше юнашка глътка. Бинабик набута меха в ръцете на Саймън. — Но това не е кангканг. Това е ловно вино. На мъжете от моя народ не им е позволено да го пият — освен на онези, като мен, които понякога го използват за медицински цели. Много е добро, особено за уморени и болящи крайници.

— Аз съм си добре — каза Саймън и огледа меха с подозрение.

— Не ти го давам за цял. — Бинабик май започваше да се ядосва. — Разбери, че е изключение някой да получи от това ловно вино. В момента седим тук и празнуваме късмета си при преодоляването на този толкова дълъг път без загуби и рани. Празнуваме малкото слънце и се надяваме на някакъв късмет и за оставащата част от пътя. Това вино е нещо като подарък, Саймън. Сискинанамук каза да ти го дам.

Саймън погледна към девойката, която седеше във весел разговор с другарките си ловджийки. Тя се усмихна и повдигна копието си, като че ли за поздрав.

— Съжалявам. Не разбрах — каза той. Вдигна меха и отпи. Сладката мазна течност се плъзна по гърлото му. Той се задави, но миг по-късно усети успокояваща топлина в стомаха си. Отпи още една глътка, а после задържа малко в устата си, като се опитваше да разбере на какво му напомня вкусът. Преглътна и попита:

— От какво се прави?

— От плодове, събирани от високите поляни на Езерото на Синята кал, където ще отидат съплеменниците ми. От плодове и от зъби.

Саймън не бе сигурен, че е чул добре.

— От плодове и от какво?!

— От зъби — ухили се Бинабик, показвайки собствените си жълти зъби. — Зъби на снежна мечка. Стрити на прах, разбира се. Те са за сила и тишина по време на лов.

— Зъби... — Саймън си спомни, че това е подарък, и се замисли, преди да каже още нещо. Всъщност нямаше нищо лошо в зъбите —

самият той имаше цяла уста, пълна с тях. Ловното вино въобще нямаше лош вкус, а и приятно стопляше корема му. Той внимателно вдигна меха и отпи още една глътка. Върна го на трола. — Плодове и зъби. Много добре. Как е „благодаря“ на канукски?

Бинабик му каза.

— Гуиоп! — извика Саймън на Сиски и тя отново му се усмихна и му кимна, а другарките ѝ избухнаха във висок смях и почнаха да крият лицата си в козината на качулките.

Бинабик и Саймън поседяха малко, без да говорят; радваха се на топлината. Саймън усещаше как ловното вино приятно пропълзвява по вените му, така че дори и заплашителните долни склонове на Сикихок, които все още ги очакваха, станаха приятелски. Планината се спускаше в набръчкан юрган от покрити със сняг хълмове и далече долу се изравняваше в набодената с дървета монотонност на Пустошта.

Докато оглеждаше терена, вниманието му бе привлечено от Намиет, една от съседните планини. При моментното проясняване на яркия следобед му се стори, че тя се издига само на един хвърлей разстояние от лявата му страна. Полите на Намиет бяха намачкани от дълги сини отвесни сенки. Бялата ѝ корона блещукаше на слънцето.

— И там ли живеят тролове? — попита той.

Бинабик вдигна поглед и кимна.

— Намиет също е една от планините в Ийканук. Минтахок, Чъгик, Тътъсик, Ринзенатък, Сикихок и Намиет, Ямок и Хуудика, Сивите сестри — това са земите на троловете. Ямок, което означава Малък нос, е мястото, където умряха родителите ми. Ето това е тя, там зад Намиет, виждаш ли? — Той посочи един неясен връх, обрисован от слънцето.

— Как умряха те?

— В драконов сняг, както му викаме тук, на Покрива на света. Сняг, който замръзва отгоре, а после се чупи без предупреждение и челюстите му се затварят бързо. Както се затварят челюстите на дракон. Всъщност ти знаеш.

Саймън одраска земята с един камък, после вдигна глава и се взря в бледите очертания на Ямок далеч на изток.

— Ти плака ли?

— Разбира се. Но на мое си, тайно място. А ти... но не, ти не познаваше родителите си, нали?

— Да. Доктор Моргенес ми е разказвал за тях. Мъничко. Баща ми е бил рибар, а майка ми — камериерка.

Бинабик се усмихна.

— Бедни, но честни. Кой би могъл да иска нещо повече за начало? Кой би искал да се роди сред строгите ограничения на кралската кръв? Кой би и помислил да намери истинското си „аз“, когато всички наоколо му се кланят и коленичат?

Саймън си помисли за Мириамел и дори за годеницата на Бинабик, Сискинанамук, но не каза нищо.

След малко тролът придърпа раницата си, бръкна в нея и извади подрънкваща кожена торбичка.

— Гадателските ми кости — каза той нежно. — Сега ще проверим дали са по-истински водач, отколкото при предишното хвърляне.

Започна да си тананика тихичко, затворил очи, после ги пусна на земята. Саймън не можа да различи никаква фигура в падналите безредно ашици.

— Кръг от камъни — каза Бинабик толкова спокойно, все едно го бе прочел в жълтеникавата гладкост на костите. — Това е мястото, където сме застанали, така да се каже. Означава, мисля, среща на съвета. Търсим мъдрост, помощ при пътуването си.

— Костите, които питаш за помощ, ти казват, че търсиш помощ? — изсумтя Саймън. — Това не е много сложен номер.

— Замълчи, глупав равнинецо! — отвърна Бинабик, без да обръща внимание на подигравката. — В костите има повече, отколкото можеш да разбереш. Разчитането им не е толкова просто. — Той затананика и ги хвърли отново. — Факла на входа на пещерата — каза без никакви обяснения и хвърли отново. — Черната пукнатина. Това е едва вторият път, когато виждам тази комбинация, като и в двата случая бяхме заедно. Много знаменателно хвърляне.

— Обясни, моля те — каза Саймън, обу се и размърда пръсти, за да провери как се чувстват.

— Второто хвърляне, Факла на входа на пещерата, означава, че трябва да търсим предимство в мястото, където отиваме — Сесуад'ра, според моето мнение, Камъкът на раздялата на Гелое. Това не доказва,

че ще намерим късмета си там, но е нашият шанс за предимство. За Черната пукнатина, последното хвърляне, съм ти разказвал и преди. Третото хвърляне е това, от което трябва да се страхуваме, или това, за което трябва да знаем. Черната пукнатина е странна, рядка форма, която може да означава предателство, или може би означава нещо, което идва от другаде... — Той спря, загледа разсеяно разпръснатите кости, после ги събра и ги пъхна в торбичката.

— И какво значи всичко това?

— Ех, приятелю Саймън — въздъхна тролът, — ашиците не отговарят просто на въпросите ни, дори и в най-добрите времена. В тежки часове, в каквито живеем и сега, разбирането им става още по-трудно. Трябва дълго да мисля за тези хвърляния. Вероятно трябва да изпея малко по-различна песен и да ги хвърля отново. Това е първото хвърляне от доста време, при което не виждам Сенчестата пътека... но не мога да си помисля, че пътеката ни е станала по-малко сенчеста. Точно тук, разбираш ли, е опасността от това да търсим прости отговори в гадателството.

Саймън се изправи и каза:

— Не разбирам много от това, което говориш, но ми се иска да имахме няколко прости отговора. Това би направило нещата много по-лесни.

Бинабик се усмихна.

— Прости отговори на въпросите от живота. Това би било магия по-висша от всяка, която съм виждал.

Дойде един трол — як пастир с брада на кичури — и Бинабик го представи като Сненек. Той хвърли недоверчив поглед нагоре към Саймън, все едно самата му височина бе в противоречие с цивилизованото поведение, заговори развълнувано с Бинабик на канукски, а после бавно си тръгна. Бинабик изсвири на Куантака и обясни:

— Сненек каза, че овните са плашливи. Искаше да знае къде е Куантака, да не би да ги е дебнела... — Миг по-късно сивата вълчица се появи върху една скала на стотина метра, главата ѝ бе наведена въпросително. Дребосъкът поклати глава. — Тя е по посоката на вятъра от нас. Ако овните са неспокойни, не мирисът на Куантака е причината за това.

Куантака скочи от скалата и след няколко секунди дойде до господаря си и го запобутва в ребрата с широката си глава.

— И тя изглежда разтревожена — каза Бинабик и коленичи, за да почеше корема на вълчицата; ръцете му се скриха до раменете в дебелата ѝ козина. Куантака наистина изглеждаше неспокойна и остана на място само за миг, преди да вдигне муцуната си към вятъра. Ушите ѝ изпляскаха като крилете на кацаща птица, тя изръмжа ниско и отново побутна Бинабик с глава. — А, вероятно е снежна мечка — каза той. — Точно през този сезон са гладни. Трябва да слезем на по-ниско: може би ще сме в по-малка опасност, когато напуснем височините на Сикихок. — После извика нещо на Сненек и другите и те започнаха да раздигат лагера, да оседлават овните и да прибират багажа.

Слудиг и Хейстън се приближиха и Хейстън подвикна на Саймън:

— Хайде пак на поход, момче. Вече знаеш какво е да си войник. Марш, марш, марш, докато краката не замръзнат и дробовете не пламнат.

— Никога не съм искал да бъда пешак — отвърна Саймън, докато нарамваше раницата си.

Хубавото време не се задържа. Докато си правеха лагер вечерта, звездите бяха изчезнали. Готварските огънове бяха единствените светлини под тъмното, вещаещо сняг небе.

Сутринта тъмният хоризонт изсветля до каменно сиво, което странно отразяваше гранита под краката им. Те внимателно заслизаха по още една поредица от тесни пътечки, които се извиваха със странни завъртания по склона на планината. По обяд стигнаха друго сравнително равно място: дълъг сипей, огромно бунище на канари и по-малки камъни, оставени от преминаването на някой древен ледник. Вървенето бе трудно и овните предпочитаха да прескачат от един голям камък на друг, вместо да газят през малките. Саймън, Хейстън и Слудиг следваха групата и под тежките им стъпки някой камък с големината на юмрук току се търкулваше надолу.

Прехвърчаше сняг, слаб, но все пак достатъчен, за да покрие върховете на по-големите камъни с бял прашец и да запълни цепнатините между по-малките като хоросан. Пред тях високите части на Сикихок се издигаха над мъглите и вихрушките като тъмни сенки в

коридор. Саймън бе удивен от това колко далеч са стигнали, но и обезсърчен от дължината на спускането, което им оставаше преди да стигнат до съмнителните удобства на Пустошта долу.

Хейстън видя изражението му и му предложи меха, подаръка от троловете, като каза с крива усмивка:

— Още два дни до равна земя, момче. Пийни си.

Саймън се постопли с глътка кангканг, после подаде меха на Слудиг. В жълтеникавата брада на римърсгардеца за миг проблесна озъбена усмивка.

— Е — каза той. — Не е медовината, с която съм свикнал, нито дори южняшко вино, но определено е по-добре от нищо.

— Бог да ме поразии, ако не си прав! — възкликна Хейстън, взе меха и се наслади на една дълга глътка, преди да го окачи на колана си. Саймън си помисли, че гласът на пазача е малко дрезгав, и осъзна, че Хейстън пие цял ден. Но какво друго можеха да направят, за да се преборят с болката в краката и с монотонния сипещ се сняг? По-добре леко пиянство срещу студа, отколкото часове наред трезво нещастие.

Саймън присви очи в опит да се предпази от суграшицата, която летеше срещу лицето му. Можеше да види подскачащите фигури на троловете, които яздеха пред тях. Някъде още по-напред Бинабик и Куантака търсеха най-добрия път по сипея. Вятърът довяваше гърлените викове на ездачите, неразбираеми и все пак някак странно успокояващи.

Един камък подскочи покрай крака му, изтърколи се и спря на няколко лакътя надолу и Саймън се зачуди какво ли ще стане, ако някой наистина голям камък започне да се търкаля надолу към тях. Щяха ли да го чуят навреме през шума на стихията? Или щеше да ги застигне внезапно, като ръка, която се спуска, за да премаже муха, кацнала на слънце върху перваза? Той се обърна да погледне назад и нагоре, уплашен, че ще види огромна скала, която се търкаля и става все по-голяма, и премазва всичко по пътя си.

Нямаше скала — но имаше някакви сенки: движеха се по склона над тях. Саймън зяпна — чудеше се дали някаква странна снежна слепота не го кара да вижда неща, които не могат да са истински: огромни сенки, помръдващи на непостоянната светлина. Слудиг проследи погледа му, ококори се и викна:

— Хунен! Ваер хунен! Великани на склона зад нас! — Надолу по склона, невидим от падащия сняг, един от троловете повтори предупреждението на Слудиг с остър вик.

Неясните високи фигури се спуснаха с огромни крачки по осеяния с камъни хълм. Пред тях се търкаляха камъни, подскачаха покрай Саймън и спътниците му, крещящите тролове се опитваха да обърнат овните си, за да посрещнат внезапната опасност. Загубили предимството на изненадата, атакуващите великани зареваха с гласове, които като че ли бяха достатъчно ниски, за да разтърсят самата планина. Огромните фигури подскачаха в мъглата и размахваха грамадни чепати сопи. Черните им лица с ръмжащи усти като че ли се носеха безтелесно в сипеция се сняг, но Саймън знаеше каква сила се крие в тези рунтави бели туловища. Виждаше лицето на Смъртта в озъбените им усти, неизбежното ѝ сграбчване в яките мускули на размаханите им ръце, два пъти по-дълги от човешките.

— Бинабик! — изкрещя Саймън. — Великани!

Един от гигантите вдигна една канара и я запрати към тях. Тя се превъртя няколко пъти, подскачаше по склона като преобърнатата каруца. Тролските копия прорязаха въздуха към нападателите, а огромният камък изхрущя покрай Саймън и се заби в най-близките редици на троловете. Ужасеното блеене на овните и стенанията на ранените и умиращи ездаци отекнаха над мъгливия склон. Замаяният Саймън стоеше като вцепенен. Една огромна фигура се издигна над него. Докато черната сянка на сопата се спускаше, Саймън чу някой да го вика, после го блъснаха настрани и той се просна по очи на камъните.

Миг по-късно вече се препъваше през мъглата. Хунен се появяваха и пак изчезваха, огромни сенки, на моменти почти невидими във вихреция се сняг.

Някакъв истеричен, ужасен глас му крещеше да бяга, да се скрие, но бе някак заглушен и неясен, като че ли главата му бе пълна с памук. По ръцете му имаше кръв, но той не знаеше чия. Разсеяно ги избърса в дрехата си и посегна да извади канукския си нож.

Няколко трола, стиснали копия, подкарваха овните си нагоре по склона. Мучащата им цел замахна с косматата си ръка, дебела като дървесен ствол, и помете най-предните от седлата. Тролове и животни се търкулнаха надолу като потрошени кукли, но следващите

нападатели пронизаха обкръжения великан с пет-шест копия в гърдите и той изрева и се закашля.

Саймън мерна Бинабик надолу по склона — тролът скочи от Куантака, която се хвърли между въртящите се сенки на друга схватка. Бинабик пхна стреличка в кухнята си тояжка — стреличка с отровен връх, както Саймън знаеше, — но още преди младежът да успее да направи дори и крачка към приятеля си, някой го блъсна силно и се строполи в краката му.

Бе Хейстън — лежеше по очи на камъните и мечът Трън стърчеше над раницата му. В същия миг някой нададе вой, Саймън се обърна и видя Слудиг — отстъпваше заднешком към него по нестабилния склон и мушкаше с дългото тролско копие един великан, чиито ядни писъци разтърсваха небето. Белият търбух и ръцете на великана бяха осеяни с алени цветя от кръв, но и Слудиг бе окървавен — лявата му ръка изглеждаше така, все едно я е потопил в купа с червена боя.

Саймън се наведе, сграбчи Хейстън и го разтърси, но той не помръдна. Младежът хвана дръжката на Трън и го измъкна. Мечът бе студен като слана и тежък като броня на кон. Като проклинаше от яд и страх, Саймън се опита да го вдигне, но не успя дори да помръдне върха му от земята.

— Усирис, къде си!? — викна той и пусна оръжието. То падна тежко на земята, като откъртил се от стена камък. — Помогни ми! Каква е ползата от този проклет меч!? — Той отново опита, с молитва за Божията помощ, но Трън лежеше на земята, прекалено тежък за него.

— Саймън! — извика Слудиг, останал почти без дъх. — Бягай! Аз... не мога... — Косматата бяла ръка на великана замахна и римърът се дръпна назад и падна извън обсега ѝ. Отвори уста да извика на Саймън още веднъж, но трябваше да се хвърли на една страна, за да избегне покосяващия обратен замах. Кръв бе оплискала русата брада на северняка и жълтата му коса. Шлема му го нямаше.

Саймън бързо се огледа и видя едно тролско копие. Грабна го и заобиколи великана, чиито почервенели очи бяха съсредоточени единствено върху Слудиг. Косматият гръб на съществото се издигна пред него като бяла стена. Миг по-късно, още преди да има време да се изненада от себе си, Саймън подскочи напред по хлъзгавите камъни и

с все сила заби копието в наквазената с кръв козина. Сътресението от удара премина по ръцете му и разтрака зъбите му и за миг той се строполи безсилно върху широкия гръб на великана. Чудовището отметна глава с вой и се замята, понеже Слудиг също го нападна отпред с копието си. След секунда звярът залитна и събори римъра на земята.

Като кашляше кръв, чудовището се изправи над Слудиг и вдигна боздугана си с една ръка — с другата притискаше рукналата от корема му кръв. Побъркан от бяс, че това отвратително същество може да убива дори когато собственият му живот изтича, Саймън сграбчи с едната си ръка козината му, а с другата копието, което стърчеше от гръба на великана, и се изкатери по гръба му. Огромното треперещо тяло вонеше на мокра козина и развалено месо. Грамадните ръце с остри нокти се размахаха и зашляпаха, за да намерят досадното насекомо, кацнало на гръба на чудовището, дори и след като Саймън заби канукския си нож до дръжката в гърлото на великана, точно под кривата челюст. Миг по-късно го сграбчиха и захвърлиха пръсти с дебелината на китки.

Заточи се миг на безтегловност; небето бе напукана вихрушка от сивобяло и най-бледо синьо. След това Саймън се удари в земята.

Гледаше един кръгъл камък, само на педя от носа си. Не усещаше крайниците си, тъй като тялото му бе отпуснато като обезкостена риба, не можеше да чуе никакви звуци, само глухото бучене в ушите си и някакви тънки писъци, които може и да бяха гласове. Камъкът лежеше пред него, кръгъл и твърд, неподвижен. Беше пресечен с бяло-сив гранит, може би лежал тук, откакто самото Време е било младо. Нямахше нищо особено в него. Бе просто едно парче от костите на земята, чиито груби ръбове бяха изгладени от безкрайните векове вятър и вода.

Саймън не можеше да помръдне, но можеше да се вира в неподвижния, великолепно маловажен камък. Лежа и го гледа много дълго; не усещаше нищо, освен празнота на мястото на тялото си. Камъкът започна да блещука, отразявайки и най-бледите проблясъци на залеза.

Най-после дойдоха — когато луната Седа се появи и бледото й лице надникна през мъглата и сумрака. Малки нежни ръце го вдигнаха

и го сложиха на едно одеяло. Понесоха го надолу по склона и го сложиха до пращания огън. Саймън се взираше в луната, която се изкачваше все по-високо в небето. Бинабик дойде при него и му заговори успокоително с тих глас, но думите като че ли бяха безсмислени. Тролът напяваше странни, повтарящи се песни, а други тролове превързваха раните на Саймън и слагаха хладни компреси на челото му. После Бинабик му поднесе купа с нещо топло и държеше отпуснатата му глава, докато горчивата течност се стичаше в гърлото му.

„Сигурно умирам — помисли си Саймън. Испита някакво успокоение при тази мисъл. Изглеждаше, като че ли душата му вече е напуснала тялото, понеже не чувстваше почти никаква връзка с плътта си. — Иска ми се първо да бях излязъл от снеговете — да си бях отишъл вкъщи...“

Замисли се за един друг миг на спокойствие като това, което изпитваше в момента: мигът, когато се бе изправил пред Игджарджук, тишината, която като че ли бе обгърнала целия свят, безвременното време, когато бе замахнал с меча и черната кръв бе избликнала като фонтан.

„Но този път мечът не ми помогна...“ Беше ли загубил някакви свои качества, откакто напусна Урмшайм? Или просто Трън бе непостоянен, като вятъра и времето?

Припомни си един топъл летен следобед от живота си в Хейхолт — как слънчевата светлина се пречупваше през високите прозорци на стаите на доктор Моргенес и мързеливо носещите се пращинки блещукаха като движещи се искри.

„Никога не прави дома си на едно място — му бе казал старецът през онзи ден. — Направи си дом в собствената си глава. Ще намериш онова, което ти е необходимо, за да го обзаведеш — спомени, приятели, на които можеш да вярваш, любовта към учението и други подобни неща. По този начин и домът ти ще ходи с теб, където и да отидеш...“

„Това ли е смъртта? — зачуди се Саймън. — Дали е отиване вкъщи? Това не е толкова лошо“.

Бинабик пееше — приспивен звук като от течаща вода. Саймън се отпусна и отплува.

Когато късно на следващия ден се събуди, не успя веднага да се убеди, че е жив. Бяха го пренесли, заедно с другите ранени, в пещера под една надвиснала скала. Виждаше пред себе си само една дупка към сивото небе. Всъщност именно дръгливите черни птици, които се плъзгаха пред входа на пещерата, най-после му казаха, че е все още на този свят — птиците, както и болката във всичките му крайници.

Полежа малко, като проверяваше болешките си — сгъваше ставите си една по една. Болеше го, но движението се бе върнало заедно с болката. Беше наранен, но цял.

Бинабик отново дойде с още една порция от лечителната си напитка. Тролът също не се бе отървал без рани, както свидетелстваха дългите резки по брадичката и врата му. Изглеждаше сериозен, но като че ли прегледа раните на Саймън малко небрежно.

— Претърпяхме много тежки загуби — каза тролът. — Не ми се иска да го казвам, но... Хейстън е мъртъв.

— Хейстън!? — Саймън седна, забравил за болката. — Хейстън? — Стомахът му се сви.

Бинабик кимна.

— Да. А от моите две дузини спътници деветима бяха убити и още шестима са лошо ранени.

— Как умря Хейстън? — Изпитваше някакво отвращаващо чувство за нереалност. Как можеше Хейстън да е мъртъв? Та нали бяха говорили само няколко мига преди... — А Слудиг как е?

— Ранен е, но не тежко. Сега е навън с моите съплеменници, събират дърва за огрев. Важно е за лекуване на ранените, нали разбираш? А Хейстън... — Бинабик се удари по гърдите с длан, жест, който троловете използваша, за да прогонят злото. Изглеждаше дълбоко опечален. — Един великан му е пръснал главата с боздуган. Избутал те да те спаси и поел удара.

— О, Хейстън! — изстена Саймън.

Не се разплака. Лицето му бе странно сковано, а мъката — някак слаба. Стисна главата си с ръце. Едрият воин беше толкова жизнен, толкова смел. Не беше правилно, че животът може да бъде отнет толкова бързо. Доктор Моргенес, Гримрик и Етелбърн, Ан'най, а сега и Хейстън — всичките мъртви, защото се бяха опитвали да направят онова, което е правилно. Къде бяха силите, които трябваше да предпазват такива невинни души?

— А Сиски? — попита Саймън, изведнъж спомнил си за девойката. Гледаше Бинабик нетърпеливо, но тролът само се усмихна разсеяно.

— Жива е, при това само с малки рани.

— Можем ли да свалим Хейстън от планината? Той не би искал да го оставим тук.

Бинабик поклати глава.

— Не можем да носим тялото му, Саймън. Не и на нашите овни. Той бе едър човек, твърде тежък за нашите ездитни животни. А и пътят ни все още е опасен, поне докато не стигнем до равна земя. Той трябва да остане тук, но костите му ще лежат в чест до костите на моите хора. Ще бъде с други смели и добри воители. Това, мисля си, е точно което би пожелал и той. Сега трябва да поспеш... но първо има двама, които биха искали да поговорят с теб.

Бинабик отстъпи назад и Сиски и пастирът Сненек, които бяха чакали пред входа на пещерата, застанаха над Саймън. Годеницата на Бинабик проговори на Саймън на тролски. Очите ѝ бяха сериозни. Сненек изглеждаше притеснен и пристъпваше от крак на крак.

— Сискинанамук казва, че тъжи за теб поради загубата на приятеля ти. Казва, че си показал рядка смелост. Че всички са видели куража, който си проявил и на Драконовата планина.

Саймън кимна засрамено. Сненек се прокашля и също заговори. Саймън търпеливо изчака, докато Бинабик можа да му обясни.

— Сненек, племенен вожд на Долен Чъгик, казва, че и той съжالياва. Много добри животни бяха загубени вчера. Освен това иска да ти върне нещо, което си загубил.

Пастирът извади изпод дрехите си ножа с кокалена дръжка на Саймън и му го подаде с явно уважение.

— Бил е изваден от гърлото на мъртъв великан — тихо продължи Бинабик. — Подаръкът на кануките е бил окървавен в защита на канукски живот. Това означава много за моя народ.

Саймън взе ножа и го пхна в украсената кания на колана си. После каза:

— Гуиоп. Моля те, кажи им, че им благодаря от цялото си сърце. Не съм съвсем сигурен какво означава „защита на канукски живот“... всички се борехме с един и същи враг. Но не искам да мисля за убийства точно сега.

— Разбира се. — Бинабик се обърна към Сиски и пастира и им каза нещо. Те кимнаха. Сиски се наведе и докосна ръката на Саймън в безмълвно съболезнование, после се обърна и поведе непохватния Сненек извън пещерата.

— Сиски ще предвожда останалите при построяването на гробници от камък — каза Бинабик. — А колкото до теб, приятелю Саймън, няма какво повече да правиш днес. Спи.

След като уви внимателно наметалото около раменете на Саймън, Бинабик тръгна навън, като внимателно заобикаляше другите ранени. Саймън го гледаше и си мислеше за Хейстън и останалите мъртви.

Докато заспиваше, му се стори, че вижда как широкият гръб на еркинландския му приятел изчезва по един коридор в бяла тишина. Хейстън, помисли си Саймън, не изглеждаше като човек, който съжалява за нещо — но това все пак бе само сън.

На следващия ден слънцето проби мъглите и разплиска светлина по гордите склонове на Сикихок. Болките на Саймън бяха отслабнали. С помощта на Слудиг той успя да доуцука от пещерата до площадката, където довършваха гробниците. Те бяха десет — девет малки и една голяма; камъните бяха подредени внимателно, така че никакви бури да не ги съборят.

Саймън видя покритото с кръв лице на Хейстън, преди Слудиг и тролските му помощници да го увият в плаща му. Очите на Хейстън бяха затворени, но раните му бяха такива, че Саймън въобще не можеше да запази илюзията, че приятелят му само спи. Той беше убит от безмилостните поданици на Краля на бурите и това трябваше да се запомни. Хейстън беше земен човек и би оценил понятието за отмъщение.

След като Хейстън бе положен в гроба и подредиха камъните отгоре, деветимата съплеменници на Бинабик също бяха заровени с предмети, типични за тях — поне така Бинабик го обясни на Саймън, преди да пристъпи напред и да вдигне ръка. Другите тролове започнаха да пеят. Плачеха. Една сълза блещукаше и на бузата на Бинабик. След известно време пеенето спря и Сиски пристъпи напред и подаде на Бинабик факла и малка торбичка. Бинабик поръси нещо от торбичката върху всеки гроб, а после го запали. От всяка купчина

камъни се издигнаха тънки колелца дим. Планинският вятър ги разпръсна бързо. Бинабик подаде факлата на Сиски и поде дълга песен на канукски. Мелодията бе подобна на гласа на вятъра.

Когато песента свърши, Бинабик взе факлата и торбичката и издигна кълбо пушек и от надгробната могила на Хейстън. После запя на Западния език:

— Седа каза на децата си
Лингит и Яна,
каза им да избират пътя си —
пътя на птицата или пътя на луната:
— Избирайте сега — каза им тя.

— Пътят на птицата е пътят на яйцето,
смъртта тогава е изход:
децата на яйцето остават,
бащите и майките продължават.
Избирате ли това?

Пътят на луната е безсмъртие
завинаги живеят под звездите,
не преминавай през сенчести врати,
не намирай отвъдните земи.
Избирате ли това?

Яна с бързата кръв,
с бледата коса и смеещите се очи,
каза: — Избирам пътя на луната.
Не търся други врати.
Този свят е моят дом.

Брат й Лингит,
с бавни крака и тъмни очи,
каза: — Ще поема пътя на птицата.
Ще вървя под непознати небеса.
Ще оставя света на децата си.

Ний, всички деца на Лингит,
споделяме поравно този дар.
Минаваме през земята от камък
само веднъж и после си тръгваме
през вратата.

Тръгваме да продължим,
да търсим звездите на небето,
да ловуваме в пещерите отвъд нощта,
в странни земи и различни светлини,
но не се завръщаме.

Бинабик се поклони на гробницата на Хейстън и каза високо:
— Довиждане, смели човече. Троловете ще си спомнят името ти.
Ще пеem за теб на Минтахок и след сто пролети! — Обърна се към
Саймън и Слудиг. — Искате ли да кажете нещо?

Саймън притеснено поклати глава и отвърна:

— Само... Бог да те благослови, Хейстън. Ще пеят за теб и в
Еркинланд, ако успее да им разкажа за теб.

Слудиг пристъпи напред и заяви:

— Трябва да кажа ейдонитска молитва. Песента ти беше много
хубава, Бинабик от Минтахок, но Хейстън бе ейдонит и трябва да бъде
изпратен по подобаващ начин.

— Разбира се — отвърна Бинабик. — Нали ти изслуша нашите
молитви.

Римърсгардецът извади Дървото изпод ризата си и застана до
гроба на Хейстън. Димът още продължаваше да се издига. Слудиг
започна:

— Нашият Господ да те закриля
и Усирис, единственият Му Син, да те въздигне,
да те отнесе до зелените долини
на владенията си,
където душите на добрите и праведните пеят
от хълмовете

и има ангели в дърветата,
що пеят радостно с гласа на Бога.

Нека Изкупителят да те закриля
от всякое зло
и нека душата ти намери вечен мир
и несравним покой за сърцето.

Слудиг положи Дървото си върху камъните, после се върна да застане до Саймън.

— Нека кажа едно последно нещо — обади се Бинабик, като повиши глас. Повтори същите думи и на канукски, така че хората от народа му се заслушаха внимателно. — Това бе първият ден от хиляда години, когато кануки и утку — тролове и равнинци — се биха на една и съща страна и паднаха заедно. Омразата и ненавистта срещу врага ни доведоха до това, но ако народите ни могат да застанат заедно в битката, която предстои — най-великата, но вероятно и последна битка — тогава смъртта на приятелите ни няма да е напразна. — Той се обърна и повтори думите си за своите съплеменници. Те закимаха и удариха с копията си по земята. Някъде нагоре по склона Куантака започна да вие и скръбният ѝ глас отекна по цялата планина.

— Нека да не ги забравяме, Саймън — каза Бинабик, докато другите кануки се качваха на овните. — Нито тях, нито никой от другите, които вече са умрели. Нека черпим сили от това, че са отдали живота си, понеже ако се провалим, те вероятно ще са щастливци в сравнение с нас. Можеш ли да ходиш?

— Мога — отвърна Саймън. — Слудиг ще ми помага.

— Днес няма да яздим дълго, тъй като вече е късно — каза тролът и присви очи към бялото петно на слънцето. — Но трябва да бързаме. Загубихме почти половината си спътници в битката с великаните. На запад планините на Краля на бурите са пълни с такива същества, а не можем да знаем дали няма и още наблизко.

— Още колко време остава, докато приятелите ти поемат по собствения си път — попита Слудиг, — за да отидат при Езерото на Синята кал, за което говориха твоите господари?

— Това е още една причина за тревога — каза Бинабик сериозно. — Още един или два дни, и ще останем само трима в Пустошта. — Той се обърна, защото запъхтяната Куантака го побутна с широкия си нос. — Четирима, ако ми простите — допълни той, но не се усмихна.

Саймън се чувстваше празен, толкова празен, че вятърът сякаш свиреше през него. Още един приятел си бе отишъл и дом бе просто дума.

9. СТУД И ПРОКЛЯТИЯ

Следобедът си отиваше. Дрипавите спътници на Джосуа се бяха скупчили под плетеница от върби и кипариси в една покрита с мъх долчинка, някога била речно корито. Тънка кална струйка минаваше през средата — това бе всичко, което бе останало от рекичката. Над тях се издигаше неравен склон, скрит зад гъстите дървета.

Бяха се надявали да са на върха, когато слънцето залезе — защитна позиция, по-добра от всичко, което биха могли да намерят, но вече бе сумрак, а напредъкът им бе сведен до пълзене.

Или бяха познали, мислеше Деорнот, и норните действително се опитваха да ги подкарват, а не да ги убият, или бяха наистина големи късметлии. През целия ден хвърчаха жилеци орляци стрели. Някои ги бяха улучили, но нито една от раните не беше смъртоносна. Айнскалдир бе ударен под шлема — дълбока рана над окото, която кървеше през целия дълъг следобед. Вратът на Изорн бе одраскан от друга стрела, а на ръката на лейди Воршева имаше дълга кървава резка.

Изненадващо, Воршева изглеждаше почти незасегната от раната си — уви я с лента от парцаливата си пола и продължи да върви, без да се оплаква. Деорнот бе впечатлен от тази проява на смелост, но и се бе замислил дали тя не е показател за опасна и отчаяна незаинтересованост. Воршева и принц Джосуа явно не си говореха и тя се въсеше, когато принцът бе наблизо.

Джосуа, отец Странгиард и херцогиня Гутрун не бяха ранени и веднага щом спряха тук от изтощение, и тримата се заеха да превързват рани. В момента свещеникът се грижеше за Таусър, който се бе разболял по време на прехода; двамата други преглеждаха раните на Сангфугол.

„Дори ако норните не искат да ни убият, очевидно смятат да ни спрат — помисли си Деорнот, докато потриваше болящия го крак. — Може би вече не ги интересува дали носим някой от Великите мечове, или може би шпионите им са казали, че не носим. Но тогава защо просто не ни убият? Да не би да искат да пленят Джосуа? И какво да

правим? По-добре ли е да ни набучат със стрелите си, или да ни пленят, отколкото да се обърнем срещу тях и да се бием до смърт?“

Но дали имаха избор? Норните бяха просто сенки в гората. Докато имаха стрели, белоликите преследвачи можеха да правят каквото пожелаят. Какво можеха да сторят хората на Джосуа, за да ги принудят да се бият?

Над влажната пръст бързо се вдигаше мъгла и забулваше дърветата и камъните, все едно хората на Джосуа бяха хванати в някакъв междинен свят, който разделяше живота и смъртта. Един бухал прелетя над главите им като сив призрак.

Деорнот с мъка се изправи и отиде да помогне на Странгиард. Принцът се присъедини към тях — наблюдаваше как свещеникът попива трескавото чело на Таусър с кърпата си.

— Жалко... — започна Странгиард, без да поглежда нагоре. — Жалко е, искам да кажа, че мъглата е навсякъде, а почти нямаме чиста вода. Дори и земята е мокра, но това не ни върши работа.

— Ако и тази нощ е толкова влажна и студена като предишната — каза Деорнот и хвана ръката на Таусър, когато старецът раздражено стисна кърпата, — ще можем да изстискаме дрехите си и да напълним Кинслах.

Джосуа се намръщи.

— Не бива да прекарваме нощта тук. Трябва да стигнем до по-високо място.

Деорнот се вгледа внимателно в него. Принцът не проявяваше признаци на по-раншната си апатия — всъщност очите му блестяха. Като че ли се връщаше към живота тъкмо когато всички около него умираха.

— Но как, принце? — попита Деорнот. — Как можем да завлечем изтощените си тела нагоре по този склон? Дори не знаем колко е висок.

Джосуа кимна, но продължи:

— Въпреки всичко трябва да го изкачим преди мръкнало. Иначе малките възможности за съпротива, които сме запазили, ще са безполезни, ако ни връхлетят отвисоко.

Айнскалдир приклепна до тях; жестокото му лице бе омазано с петна засъхнала кръв.

— Ех, защо не ми дойдат по-близо! — Той поклати брадвата си и се изсмя горчиво. — Ако се покажем, ще почнат да стрелят. Нали виждат по-добре от нас в тъмното.

— Трябва да се изкачим по склона всички вкупом — каза принцът. — Сгушени един до друг като уплашен добитък. Онези, които са от външната страна, ще увият ръцете и краката си с всички дебели дрехи, които имаме.

— Значи да се правим на мишена, която не може да се пропусне? — изръмжа Айнскалдир.

Джосуа рязко се обърна към него.

— Ти не си отговорен за живота на хората тук, Айнскалдир. Аз съм! Ако искаш да се биеш по твой си начин, тръгвай! Ако решиш да останеш с нас, замълчи и прави това, което кажа.

Всички замълчаха в очакване. Римърсгардецът за миг се вгледа в Джосуа с празни очи, челюстта му мърдаше. После се усмихна с мрачно възхищение и каза само:

— Хайа. Да, принц Джосуа.

Принцът сложи ръка на рамото на Деорнот.

— Дори когато надеждата си е отишла, не можем да направим нищо друго, освен да продължим да се борим...

— Все още има надежда, ако се вслушате в нея.

Деорнот се обърна: очакваше да зърне до себе си херцогиня Гутрун — думите като че ли бяха изречени от възрастна жена, — но Гутрун се грижеше за арфиста Сангфугол и бе прекалено далеч, за да е проговорила тя.

— Кой говори? — попита Деорнот, огледа се и извади меча си. Мъжете до него мълчаха, усетили тревогата му. — Попитах, кой говори?

— Аз — съвсем делнично отвърна гласът. — Не исках да ви сваря неподготвени. Има надежда, казах. Идвам като приятел.

— Номера на норните! — озъби се Айнскалдир, стисна брадвата си и се огледа, за да открие източника на гласа.

Джосуа вдигна ръка, за да го спре, и попита:

— Ако си приятел, тогава защо не се покажеш?

— Защото не съм свършила да се променям и не искам да ви плаша. Вашите приятели са и мои приятели — Моргенес от Хейхолт, Бинабик от Ийканук.

При думите на невидимото същество Деорнот настръхна. Да чуе тези имена тук, наред непознатата Алдхеорте!

— Коя си ти? — извика той.

В сенчестия храсталак се чу шумолене и някаква фигура със странна форма пристъпи към тях през издигащата се мъгла. Не, осъзна Деорнот, имаше две фигури — една голяма и една малка.

— В тази част на света — каза по-високата, с нещо като изненада в резкия си глас, — съм известна като Гелое.

— Валада Гелое! — ахна Джосуа. — Мъдрата жена! Бинабик ни разказа за теб.

— Някои казват мъдра жена, други казват вещица — отвърна тя. — Бинабик е малък, но любезен. Обаче за такива неща можем да говорим и по-късно. Сега се стъмва.

Не бе висока, нито особено едра, но в стойката ѝ имаше нещо, което намекваше за сила. Късо подстриганата ѝ коса бе предимно сива, а носът ѝ бе извит, с лека гърбица. Най-впечатляващото бяха очите ѝ — широки и с тежки клепачи, те лъщяха с особен жълт отблясък, който напомняше на Деорнот за ястреб или сова. Бяха толкова стряскащи, че му трябваше известно време да забележи малкото момиченце, което тя държеше за ръка.

Беше съвсем малко, на осем или девет години, и бледо. В очите му, макар да бяха тъмнокафяви, имаше доста от загадъчната сила, искряща от очите на старата жена. Но взорът на Гелое сграбчваше вниманието като стрела на опъната тетива, а малкото момиче гледаше втренчено в празнотата като сляп просяк.

— С Лелет дойдохме да се присъединим към вас — каза Гелое, — а и да ви водим, ако можем, поне за кратко. Ако се опитате да изкачите този хълм, някои от вас ще умрат. И нито един няма да достигне върха.

— Откъде знаеш? — попита Изорн объркано. Не бе единственият объркан.

— Знам. Норните не искат да ви избият: това е очевидно. Иначе група пешаци, като вашата, не би изминала и една десета от вашия път. Но ако пресечете този хълм, ще навлезете в територия, в която Хикеда'я не могат да ви последват. Ако има някои от вас, които не са им нужни живи — със сигурност не всички сте ценни за тях, ако това въобще е причината норните да ви пуснат толкова надалеч, те ще

поемат риска да се опитат да убият онези, без които може да се мине, за да уплашат останалите и те да слязат от склона.

— Всъщност какво ни казваш? — попита Джосуа и пристъпи напред. Очите им се срещнаха. — Че отвъд този хълм лежи безопасността ни, но ние не смеем да отидем там? Какво, да легнем и да умрем ли?

— Не — спокойно отвърна Гелое. — Казах само, че не трябва да изкачваме хълма. Има други начини.

— Да летим? — озъби се Айнскалдир.

— Някои го правят. — Тя се усмихна като на някаква шега. — Но всичко, което трябва да сторите вие, е да ни последвате. — И като дръпна момичето за ръката, тръгна по края на дерето.

— Къде отивате? — извика Деорнот, уплашен, че ги изоставят.

— Последвайте ме — обади се Гелое през рамо. — Вече се мръква.

Деорнот се обърна да погледне принца, но Джосуа вече помагаше на херцогиня Гутрун да се изправи. Докато останалите бързаха да приберат оскъдния багаж, Джосуа бързо отиде до мястото, където седеше Воршева, и ѝ подаде ръка. Тя не му обърна внимание и се изправи сама, след това закрачи като кралица по време на церемония. Другите я последваха накуцвайки, като уморено си шепнеха.

Гелое спря, за да изчака и най-изостаналите. До нея Лелет разсеяно се вглеждаше в гората, като че ли очакваше някого.

— Къде отиваме? — попита Деорнот. Двамата с Изорн бършеха калта от поточето от ботушите си. Арфистът Сангфугол, който не можеше да ходи, без да го придържат и от двете страни, седеше и дишаше тежко.

— Няма да излезем от гората — отвърна магьосницата, загледана в късчето лилаво небе, което се виждаше през клоните на върбите. — Ще минем под хълма и ще влезем в част от старите гори, които някога бяха познати като Шисае'рон. Както казах, Хикеда'я едва ли ще ни последват там.

— Да минем под хълма? Какво значи това? — попита Изорн.

— Ходим по коритото на Ре Сури'ени, една древна река — отвърна Гелое. — Когато бях тук за първи път, гората бе изпълнена с

живот, не беше тъмната плетеница, в която се е превърнала. Тази река бе една от многото, които прекосяваха огромните гори и носеха всякакви неща и всякакви същества от Да'ай Чикица до високия Асу'а.

— Асу'а? — зачуди се Деорнот. — Това не е ли ситското име на Хейхолт?

— Асу'а бе повече, отколкото Хейхолт ще бъде някога — каза сурово Гелое, загледана в последните идващи. — Понякога вие, хората, сте като гущери, които се излягат на слънце върху камъните на разрушена къща и си мислят: „Ей, че хубаво място за припичане ми е построил някой“. Стъпвате в тъжната кал на онова, което бе широка красива река, където лодките на Стария народ са се плъзгали, където са росли цветя.

— Това е било приказна река? — Изорн се огледа малко уплашено, все едно самото речно корито можеше да прояви признаци на предателство.

— Идиот! — възкликна Гелое. — Да, било е точно „приказна река“. Цялата земя е била, както ти би казал, приказна страна. Какви същества мислиш, че ви преследват?

— Аз... знам — сконфузено промърмори Изорн. — Но не си бях мислил за това по този начин. Стрелите и мечовете им са истински — това бе всичко, за което можех да мисля.

— Както са били истински и стрелите и мечовете на твоите прадеди, римърсардецо, което е и причината за враждата между твоя народ и техния. Разликата е, че макар грабителите на крал Фингил да са убили много сити с мечовете си от черно желязо, Фингил и другите ти прадеди са остарели и са умрели. А децата на Изтока не умират, или поне не за време, което вие може да разберете, а и не забравят стари злини. Колкото са по-стари, толкова са по-търпеливи. — Тя се изправи, огледа се за Лелет, която бе отишла някъде, и добави остро: — Да тръгваме. Ще лекуваме раните, след като преминем.

— Какво да преминем? — попита Деорнот. — Как? Ти така и не ни каза.

— Няма време сега — отвърна тя. — Скоро ще сме там.

Светлината намаляваше и ходенето бе опасно, но Гелое беше непоколебим водач. Вървеше бързо и изчакваше само първите в колоната да я настигнат, преди отново да продължи напред.

Коритото на реката отново се изви и видяха пред себе си нещо тъмно — сянка, висока колкото дърветата и по-черна от заобикалящата ги тъмнина. Спряха. Някои стенеха от умора.

Гелое извади от торбата си факла, подаде я на Айнскалдир и спря възраженията му, като присви жълтите си очи и каза:

— Запали я. Ще ни трябва поне малко светлина там, където отиваме.

На двеста метра пред тях коритото на потока изчезваше в тъмнина — навлизаше в огромна дупка в хълма: овален вход, чиито излъскани камъни бяха почти изцяло покрити с полепнал килим от мъх.

Айнскалдир удари кремък в брадвата си, изби искри и запали факлата. На жълтата ѝ светлина се видяха още камъни — блестяха бледо около обраслия вход. Огромни стари дървета растяха на склона над арката, вплели корените си в камъните и извисили се в стремежа си към слънцето.

— Тунел през целия хълм? — ахна Деорнот.

— Старият народ са били могъщи строители — каза Гелое, — но нищо не е по-добро от това, което са построили около нещата, които вече били изникнали от земята, така че градът да живее заедно с гората и планината.

Сангфугол се изкашля и прошепна:

— Изглежда... като къща на призраци.

Гелое се засмя:

— Дори и да е така, не са те мъртъвците, от които трябва да се страхувате. — Като че ли щеше да каже още нещо, но внезапно се чу съскане и тъп удар и една стрела затрептя в ствола на един кипарис съвсем близо до главата на Айнскалдир.

— Вие, които искате да избягате — извика студен глас: отекна така, че бе невъзможно да се разбере откъде идва. — Предайте се веднага. Досега ви пожалихме, но не можем да ви позволим да преминете. Ще ви унищожим до един.

— Ейдон да ни пази! — изхлипа херцогиня Гутрун, огромната ѝ смелост най-после ѝ бе изневерила. — Спаси ни, Господи! — Тя се смъкна на колене на мократа трева.

— Стрелят по факлата! — викна Джосуа. — Загаси я, Айнскалдир.

— Не! — намеси се Гелое. — Никога няма да намерите пътя в тъмното. — После извика високо: — Хикедат'ейей, знаете ли коя съм аз?

— Да, познаваме те, старице — отвърна гласът. — Но каквото и уважение да си заслужавала, то бе загубено в момента, в който присъедини съдбата си към съдбите на тези смъртни. Светът можеше да продължи да се върти и да те остави необезпокоявана в самотната ти къща... но ти не пожела да стоиш настрана. Сега ти също си бездомна и трябва да ходиш гола като рак без черупка. Ти също може да умреш, старице.

— Загаси факлата, Айнскалдир — заповяда Джосуа. — Можем да я запалим, когато стигнем на безопасно място.

Римърсгардецът се вгледа за момент в принца. Беше тъмно и ако не бе подскачащият пламък на факлата, Джосуа никога не би го видял как се усмихва.

— Не чакайте твърде дълго, преди да ме последвате — бе всичко, което каза Айнскалдир. Миг по-късно вече тичаше надолу по коритото на реката към огромната арка, а пламъкът бе вдигнат високо над главата му. Една стрела изсвистя покрай спътниците му и римърът, вече само подскачащо петно светлина, се присви и отскочи.

— Тръгвайте! Ставайте и тичайте! — изкрещя Джосуа. — Помогнете на по-слабите! Тичайте!

Някой викаше на непонятен език — всъщност цялата гора изведнъж като че ли се изпълни с шум. Деорнот се наведе, хвана Сангфугол за ръката, изправи го и двамата заедно се гмурнаха в надвисналата зеленина след смаляващата се искра от факлата на Айнскалдир.

Клонки ги удряха по лицата и посягаха към очите им с остри шипове. Още един вик на болка иззвънтя пред тях и пронизителните писъци се удвоиха. Деорнот се обърна и погледна за миг през рамо. Цял орляк бледи фигури се носеше по мъгливата земя, лъщящите им черни очи го изпълниха с отчаяние.

Нещо жестоко го удари по главата отстрани и той почти падна. Чу как Сангфугол пъшка от болка, докато го дърпа за лакътя. За един безкраен миг на рицаря му се струваше, че ще е по-лесно просто да легне на земята.

— Милостиви Ейдон, дай ми почивка — чу се да се моли, — в твоите ръце ще спя, на твоите гърди ще си почивам... — Но Сангфугол

не искаше да спре да го дърпа. Замаян и раздразнен, Деорнот се огледа и видя няколко звезди над върховете на дърветата.

„Няма достатъчно светлина, за да виждаме“ — помисли си той, а после забеляза, че отново тича. Но все пак двамата със Сангфугол се придвижваха много бавно — тъмното петно на хълма като че ли изобщо не се приближаваше. Краката им се хлъзгаха по калното корито.

„Главата ми. Пак ме раниха в главата...“

Следващото, което разбра, бе, че се е гмурнал в тъмнина — толкова внезапно, все едно някой бе хвърлил чувал на главата му. Още ръце го хванаха, помогнаха му да върви напред. Главата му бе необичайно лека и празна.

— Ето я факлата, напред — каза някой наблизко.

„Това е гласът на Джосуа — реши Деорнот. — Той също ли е под чувала?“

Залитна още няколко стъпки напред и видя някаква светлина. Погледна надолу и се опита да проумее какво вижда. Айнскалдир седеше на земята, облегат на каменна стена, която се издигаше и се извиваше над главите им. Държеше факла. По брадата му имаше кръв.

— Вземете... я — каза Айнскалдир бавно. — Имам... стрела в... гърба. Не мога... да дишам... — Той бавно започна да се свлича напред към крака на Джосуа. Изглеждаше толкова странно, че Деорнот се опита да се засмее, но не можа. Чувството за празнота се разпростираше. Той се наведе, за да помогне на Айнскалдир, но вместо това се намери в някаква дълбока черна дупка.

— Усирис да ни пази, погледнете главата на Деорнот! — извика някой. Той не позна гласа и се зачуди за какво ли се тревожат толкова... После тъмнината се върна и му бе трудно да мисли. Дупката, в която бе паднал, изглежда, наистина беше много дълбока.

Рейчъл Драконката, управителката на камериерките в Хейхолт, намести купчината мокро бельо по-високо на гърба си, та да я боли възможно по-малко. Беше безполезно, разбира се — болката нямаше да има край, докато Отецът не я прибереше на Небето.

Определено не мислеше, че прилича на дракон. Камериерките, които ѝ бяха дали този прякор преди много години, когато силата на волята ѝ бе единственото, което стоеше между многовековния Хейхолт

и вълните на разложение, щяха да са изненадани да я видят така, както изглеждаше сега — прегърбена, оплакваща се старица. Самата тя бе изненадана. Случайно отражение в един сребърен поднос преди няколко дни ѝ бе показало стара вещица с изпито лице и тъмни кръгове под очите. Много дълги години бяха минали, откакто се бе грижила за външността си, но промяната все пак си оставаше потресаваща.

Нима бяха минали само четири месеца, откакто почина Саймън? Като че ли бяха години. Това бе денят, в който тя започна да усеща, че нещата се изплъзват от контрола ѝ. Винаги бе командвала огромното домакинство на Хейхолт като тираничен капитан, но въпреки прошепнатите оплаквания на младите ѝ подчинени, работата винаги биваше свършвана. Във всеки случай, бунтовническите приказки никога не я бяха безпокоили много — Рейчъл знаеше, че животът е само дълга битка срещу безпорядъка и че безпорядъкът е неизбежният победител. Но вместо да я накара да се примири с безполезността на ролята си, това знание я бе накарало да се съпротивлява още повече. Пламенната ейдонитска вяра на родителите ѝ я бе научила, че колкото по-безнадеждна е борбата, толкова по-важно е да се бориш доблестно. Но доста от волята ѝ да се бори бе изтекла, когато Саймън бе умрял в пушещия ад, останал от покоите на доктор Моргенес.

Не че момчето беше кой знае колко добро — не, съвсем не. Саймън бе своенравен и непослушен, малко заплеснат, почти идиот. Обаче бе внасял определена дразнеща оживеност в живота на Рейчъл. Тя дори би се зарадвала на гневното пръскане на слюнка, до което я докарваше — стига да можеше да го върне.

Всъщност все още ѝ беше трудно да повярва, че той е мъртъв. Никой не би могъл да преживее пожара в покоите на доктора — избухнал, когато някои от дяволските еликсири на Моргенес се бяха запалили, или поне така ѝ бяха казали някои членове на кралската стража. Овъглените развалини и натрошените греди правеха невъзможно предположението, че някой би могъл да оживее там повече от няколко секунди. Но тя не можеше да почувства, че Саймън наистина е мъртъв. Та нали тя му бе почти като майка! Отгледа го (с помощта на камериерките си, разбира се) още от първия му час, когато майка му почина при раждането въпреки всички опити на доктор Моргенес да я спаси. Така че не трябваше ли да усеща, ако той

наистина си е отишъл? Не трябваше ли да почувства последното скъсване на връзката, която я бе свързвала с това глупаво, шантаво, недодялано момче?

„О, милостива Риап — помисли си тя, — пак ли плачеш, старице? Мозъкът ти е станал мек като захаросан плод“.

Рейчъл познаваше няколко прислужници, които бяха загубили децата си и все пак говореха за тях, като че ли са живи. Защо трябваше тя да се чувства по различен начин спрямо Саймън? Това не променяше нищо. Момчето несъмнено бе мъртво, убито от желанието си да стои при лудия алхимик Моргенес, и това бе всичко.

Но нещата сякаш наистина бяха започнали да се объркват оттогава. Някакъв облак се бе спуснал над любимия ѝ Хейхолт, някаква мъгла от неудобство, която се промъкваше иззад всеки ъгъл. Битката против неподредеността и мръсотията се бе обърнала срещу нея, а напоследък дори се бе превърнала в същински разгром. И всичко това бе станало, въпреки че замъкът изглеждаше по-празен от всякога... или поне през нощта. На дневна светлина, когато слънцето грееше през високите прозорци и осветяваше градините и полята, Хейхолт все още бе разбунен като кошер. Всъщност сега, когато наемниците тритинги и хората от Южните острови нахлуваха, за да заменят войниците, които Елиас бе загубил при Наглимунд, околностите на замъка бяха по-шумни от всякога. Някои от момичетата ѝ, уплашени от татуираните тритинги и грубите им маниери, завинаги бяха напуснали Хейхолт, за да живеят с провинциални роднини. За отвращение и все по-голяма изненада на Рейчъл, въпреки тълпите гладни просяци, които бродеха из Ерчестър и лагеруваха около стените на самия замък, се оказа почти невъзможно напускащите камериерки да се заменят.

Но тя знаеше, че не само новите диви обитатели на замъка правят трудно намирането на нови момичета. Претъпкан с мускулести войници и презрителни благородници по време на дневната светлина, нощем Хейхолт изглеждаше толкова необитаем, колкото и гробището отгатак стените на Ерчестър. Екове и странни гласове се носеха из коридорите. Стъпки се чуваха там, където не ходеше никой. Рейчъл и подопечните ѝ вече се заключваха през нощта. Рейчъл им казваше, че е за да държат навън пияните войници, но и тя, и камериерките знаеха,

че внимателно проверяваното резе на вратата и общите вечерни молитви не са породени от нещо толкова просто, като някой тритинг.

Дори по-странно (въпреки че тя никога, никога не би го признала на подчинените си, благословената Риап да ги запази!), самата тя на няколко пъти се бе загубвала през последните седмици — в коридори, които не можеше да разпознае. Тя, която бе прекосявала този замък толкова сигурно, колкото и всеки управляващ в продължение на десетилетия, сега се губеше в собствения си дом! Това бе или лудост, или оглупяването от възрастта... или проклятието на някакъв демон.

Рейчъл тежко пусна коша с мокри чаршафи и се облегна на една стена. Трима възрастни свещеници я заобиколиха, говореха разгорещено на набански. Не я погледнаха по-внимателно, отколкото биха се вгледали и в мъртво куче край пътя. Тя се взираше след тях и се мъчеше да си поеме дъх. Господи, на нейната възраст, след толкова много години служба, да трябва да разнася мокри чаршафи, като най-долната прислужница! Но работата трябваше да се свърши. Някой трябваше да продължи битката.

Да, нещата бяха тръгнали наопаки още от деня, в който умря Саймън, и не изглеждаше, че ще се подобрят скоро. Тя се намръщи и пак вдигна товара си.

Рейчъл свърши с простирането и загледа как чаршафите плющят на следобедния вятър. Зачуди се за стотен път на толкова хладното време. Месец тиягар, средата на лятото, а дните все още бяха студени, като в ранна пролет. Определено това бе по-добре от ужасната суша, с която свърши миналата година, но дори и така, тя усещаше, че мечтае за горещите дни и топлите нощи, задължителни за лятото. Ставите я боляха и студът само правеше болката по-лоша. Влагата като че ли потайно се промъкваше в самите ѝ кости.

Тя мина през поляната, зачудена къде ли са се дянали помощничките ѝ. Сигурно бяха поседнали някъде и се кикотеха, без съмнение, докато тя, управителката, се трудеше като крепостен селянин. Вярно, бе схваната, но все още имаше достатъчно сила, за да напляска няколко момичета и да ги накара да заработят!

Много лошо, продължи да си мисли тя, докато бавно вървеше покрай Външната стена, че нямаше кой да поеме замъка със силна ръка. Елиас бе приличал на такъв човек, след като благословеният стар

крал Джон бе починал, но Рейчъл беше горчиво разочарована. Крушата, помисли си тя, бе паднала доста по-далеч от дървото, отколкото някой би могъл да предположи. Но това не бе истинска изненада. Мъжете просто си бяха такива, това беше. Арогантни, наперени — досущ като малки момчета; като се замислеше повече, дори и големите не действаха по-умно от младия Саймън Идиота. Те не знаеха как да се справят с нещата, тези мъже, и крал Елиас не бе изключение.

Да вземем тази лудост с брат му. Всъщност Рейчъл никога не бе харесвала много принц Джосуа. Той бе твърде хитър и сериозен, очевидно човек, който се мисли за най-умния на света. Но да се помисли, че той е предател — това бе просто глупост и всеки би могъл да го каже! Джосуа беше прекалено начетен и съзнателен за такива безсмислици, но какво бе направил брат му Елиас? Отиде бегом на север с армия и чрез някакъв номер завзел замъка на Джосуа в Наглимунд и клал и опожарявал. А защо? Някаква прокълнатата мъжка чест от страна на крал Елиас. Сега много еркинландски жени бяха вдовици, жътвата не вървеше добре, а целият Хейхолт и жителите му (Усирис да й прости, че си го мислеше, но си бе самата истина) отиваха право в Ада.

Пред нея се издигна портата Нарулах — хвърляше дълга сянка. Кряскащи птици, кани и гарвани, се биеха за малкото останали парчета месо по десетте черепа, набити на колове над портата.

Рейчъл потрепери и направи знака на Дървото. Това бе още едно нещо, което се бе променило. През дългите години, когато се бе грижила за дома на крал Джон, никога не бе имало такава жестокост, каквато Елиас бе проявил към тези предатели. Всички те бяха бити и разпънати на Площада на битките долу в Ерчестър, пред неспокойната притеснена тълпа. Не че някой от екзекутираните благородници бе особено популярен — особено барон Годуиг го мразеха много заради лошото му управление на Селодшайър, — но всички бяха усетили крехкостта на кралските обвинения. Годуиг и останалите бяха умрели, като невярващо клатеха глави и протестираха, повтаряха, че са невинни, докато сопите на мъжете от Еркинската стража ги пребиваха. Вече цели две седмици главите им стояха на портата Нарулах, а мършоядните птици, като умни малки скулптори, бавно извайваха черепите им. Малцина от онези, които минаваха през портата, се

заглеждаха в тях за дълго. Повечето, които поглеждаха нагоре, се извързваха бързо, като че ли бяха зърнали нещо забранено, а не чудовищния обществен урок, който имаше предвид кралят.

Кралят ги бе нарекъл предатели и те бяха умрели като предатели. Рейчъл не мислеше, че мнозина ги оплакват, но все пак смъртта им придърпваше мъглата на отчаянието малко по-близо.

Докато бързаше да премине с извърнати настрани очи, почти я събори един млад оръженосец, който шляпаше по калния път с коня си. След него се точеха други. Рейчъл се дръпна на безопасно място до стената и загледа как минават.

Всички бяха войници — всички, освен един. Стражите носеха зелените куртки на Кралската гвардия, а той бе с алена мантия, черна пелерина и високи черни ботуши.

Приратес! Рейчъл се напрегна. Къде ли отиваше този дявол с почетната си стража?

Свещеникът като че ли се носеше над спътниците си. Докато войниците се смееха и говореха, Приратес не поглеждаше нито наляво, нито надясно; плешивата му глава бе неподвижна като връх на копие, а черните му очи — фокусирани върху портата пред него.

Нещата наистина бяха започнали да се объркват, след като бе дошъл червеният свещеник — като че ли самият Приратес бе направил лоша магия на Хейхолт. Рейчъл дори се бе чудила дали Приратес, за когото знаеше, че не харесва Моргенес, не е изгорил стаите на доктора. Можеше ли човек на Майката Църква да направи такова нещо? Можеше ли да убива невинни (като нейния Саймън) само заради една свада? Но пък според слуховете бащата на свещеника бил демон, а майка му — вещица. Рейчъл отново направи знака на Дървото, взряна в гордия му гръб, докато групата бавно минаваше покрай нея.

Можеше ли един човек да стовари злото върху всички, зачуди се тя? И защо? Само за да върши работата на дявола? Тя внимателно се огледа, засрамена, а после се изплю в калта, за да се предпази от зло. Какво значение имаше? Нямахше нищо, което стара жена като нея би могла да направи, нали?

Тя гледаше как Приратес и войниците излизат през портата Нарулах, а после се обърна и се затътри към жилищните постройки. Мислеше си за проклетия и студено време.

Късното следобедно слънце се провираше през дърветата и караше тънките листа да блестят. Горската мъгла най-после се бе вдигнала. Няколко птици чуруликаха треперливо по върховете на дърветата. Когато почувства, че болката в главата му намалява, Деорнот се изправи.

Мъдрата жена Гелое се бе грижила цяла сутрин за ужасните рани на Айнскалдир, преди да го остави в ръцете на херцогиня Гутрун и Изорн. Римърсгардецът, който бе в треска и бълнуваше, докато Гелое налагаше раните по гърба и ребрата му с лапи, сега лежеше тихо. Тя не можеше да каже дали ще оживее.

Остатъка от следобеда Гелое бе посветила на другите членове на групата — превърза забралата рана на крака на Сангфугол и се погрижи и за многото наранявания, които бяха получили останалите. Знанията ѝ за лечебните билки бяха огромни и джобовите ѝ бяха добре натъпкани с полезни неща. Изглеждаше убедена, че състоянието на всички, освен на римърсгардеца, ще се подобри бързо.

Гората от тази страна на тунела под хълма не бе много различна от онази, която бяха напуснали, помисли си Деорнот — поне на външен вид. И тук дъбовете и бъзакът растяха все така нагъсто, а земята бе осеяна с изгнили остатъци от отдавна паднали дървета. И все пак в сърцето ѝ имаше нещо различно, някаква бледа следа от вътрешна живина, като че ли въздухът бе по-лек или слънцето грееше по-топло. Разбира се, помисли Деорнот, това можеше да е и само защото той и другите от групата на принц Джосуа бяха живели един ден повече, отколкото очакваха.

Гелое седеше на един пън с принц Джосуа. Деорнот понечи да се приближи, но се поколеба, тъй като не бе сигурен дали е добре дошъл. Джосуа се усмихна уморено и му махна с ръка.

— Ела, Деорнот, седни. Как ти е главата?

— Боли ме, ваше височество.

Гелое вдигна поглед и кратко огледа Деорнот. Вече бе прегледала раната от клона, който го бе ударил, и бе заявила, че „не е сериозна“.

— Деорнот е дясната ми ръка — каза ѝ Джосуа. — Добре е и той да чуе всичко за това, което може да ми се случи.

Гелое сви рамене.

— Нищо от това, което ще кажа, не е тайна. Или поне не от вида, който трябва да крием един от друг. — Тя се обърна за миг да погледне

Лелет. Детето седеше кротко в скута на Воршева, но очите му бяха втренчени в нещо невидимо и никакви думи или ласки не можеха да привлекат вниманието му.

— Къде мислиш да отидеш сега, принц Джосуа? — промълви Гелое. — Избегна отмъщението на норните поне за кратко. Къде ще отидеш?

Принцът се намръщи.

— Не съм мислил за нищо друго, освен да намерим път към безопасността. Предполагам, че ако това... — той махна към горската поляна — е място, където сме избягали от демоните, както твърдиш ти, трябва да останем тук.

Магьосницата поклати глава.

— Разбира се, че трябва да останем, докато всички се оправят достатъчно, за да могат да ходят. Но след това?

— Все още нямам представа. — Джосуа погледна Деорнот, като че ли се надяваше на някакво предложение. — Брат ми управлява всички земи и не мога да си представя кой би ме скрил при заплахата от гнева на Елиас. — Той удари с лявата си ръка чукана на дясната. — Всичките ни шансове като че ли са изчезнали. Лошо, много лошо раздаване в играта.

— Не зададох въпроса си просто така — каза Гелое и се намести на пъна. Носеше мъжки ботуши, забеляза Деорнот, и доста протрити при това. — Нека ти кажа някои важни неща и ще можеш по-добре да прецениш възможностите си. Първо, преди Наглимунд да падне, ти изпрати една група да търси нещо, нали така?

Джосуа присви очи.

— Откъде знаеш?

Гелое нетърпеливо поклати глава.

— Когато се срещнахме, ти казах, че познавам и Моргенес, и Бинабик от Ийканук. Освен това познавах и Джарнауга от Танголдир. Докато той бе в твоя замък, бяхме във връзка и той ми каза много.

— Горкият Джарнауга — каза Джосуа. — Умря като храбрец.

— Мнозина от мъдрите са мъртви, малцина са останали — отвърна му тя. — А храбростта по никой начин не е присъща само на войниците и благородниците. Но тъй като кръгът на мъдрите намалява с всяка такава смърт, стана по-важно от всякога да споделяме знания както между нас, така и с други. Така стана, че Джарнауга ми предаде

всичко, което е направил, след като е пристигнал в Наглимунд от дома си на север. А! — Тя повиши глас. — Това ми напомня нещо... Отец Странгиард!

Свещеникът погледна към тях и когато тя му махна да дойде, стана и се приближи.

— Джарнауга имаше високо мнение за теб — каза Гелое. По обветреното ѝ лице премина усмивка. — Даде ли ти нещо, преди да ни напусне?

Странгиард кимна, измъкна един лъскав медальон изпод расото си и каза тихо:

— Това.

— Така си и мислех. Е, ние с теб ще си поговорим за това по-късно, но като Носител на свитъка ти несъмнено трябва да участваш в нашите съвещания.

— Носител на свитъка?! — Странгиард изглеждаше удивен. — Аз член на Лигата?

Гелое отново се усмихна.

— Точно така. Познавах Джарнауга и съм сигурна, че този избор е направен внимателно. Но, както казах, ще поговорим за това по-късно. — Тя отново се обърна към принца и Деорнот. — Виждате ли, знам за търсенето на Великите мечове. Не знам дали Бинабик и другите са успели да открият Трън, меч на Камарис, но мога да ви кажа, че поне до вчера тролът и момчето бяха живи, и двамата.

— Слава на Ейдон! — въздъхна Джосуа. — Това е добра новина! Добра новина във време, когато добри новини липсват. Тежи ми на сърцето още откакто тръгнаха. Къде са?

— Мисля, че са в Ийканук, сред троловете. Трудно е да се обясни, затова ще кажа само следното: връзката ми с младия Саймън бе кратка и не позволяваше много обсъждане. Освен това трябваше да им предам съобщение от най-голяма важност.

— И какво бе то? — попита Деорнот. Колкото и да бе доволен от пристигането на магьосницата, сега се чувстваше малко засегнат от начина, по който тя отнемаше инициативата от принц Джосуа. Това бе глупаво от негова страна, наистина, но той много искаше да види принца да ръководи по начина, по който знаеше, че може.

— Съобщението, което предадох на Саймън, ще кажа и на вас, но има други неща, за които трябва да поговорим по-напред. — Тя се

обърна към Странгиард. — Какво намери за другите два меча?

— Ами... — започна свещеникът. — Ние... ние общо взето сме твърде добре запознати с местонахождението на Печал. Крал Елиас го носи — като подарък от Краля на бурите, ако слуховете, които дочухме, са верни — и мечът винаги е с него. Трън, мислим, е някъде на север; ако тролът и другите са все още живи, предполагам, че има надежда да го намерят. Последният, Минияр, някога меч на крал Фингил... но, божичко, ти сигурно знаеш това, разбира се... ами, Минияр като че ли никога не е напускал Хейхолт. Така че два... два...

— Два от мечовете са в ръцете на брат ми — довърши Джосуа, — а третият е издирван някъде в безбрежния север от един трол и едно момче. — Той се усмихна горчиво и поклати глава. — Както вече казах, много лоша игра.

Гелое го погледна ядно с жълтите си очи и каза остро:

— Но игра, принц Джосуа, в която да се предадеш не е възможност, игра, която трябва да играем с плочките, които са ни се паднали. Залозите наистина са много високи.

Принцът се поизправи и вдигна ръка, за да спре гневния отговор на Деорнот.

— Думите ти са казани на място, валада Гелое. Това е единствената игра, която можем да играем. Не смеем да загубим. И така, има ли още нещо, което трябва да ни кажеш?

— Много от него вече знаете, или можете да се досетите. Хернистир на запад падна, крал Лут е мъртъв и народът му се е скрил в хълмовете. Чрез предателство, Набан вече е херцогство на съюзника на Елиас Бенигарис. Скали от Калдскрайк управлява Римърсгард на мястото на Исgrimнур. Наглимунд е победен и норните витаят в него като духове. — Докато говореше, тя взе тоягата си и начерта карта в прахта пред тях, като отбелязваше всяко място, което споменаваше. — Гората Алдхеорте е свободна, но тя не е място, където хората биха могли да се съберат за съпротива, освен може би при последната надежда, когато всичко друго им е отказано.

— И какво е това, ако не последната ни надежда? — попита Джосуа. — Ето това е кралството ми, Гелое, както го виждаш, цялото събрано на един хвърлей камък. Можем да се скрием, но как бихме могли да предизвикаме Елиас с толкова малко хора, камо ли пък съюзника му, Краля на бурите?

— А, сега стигаме до онова, което казах, че трябва да бъде оставено за по-късно, и до мястото, където да говорим за неща, по-странни от човешките войни. — Сбръчканите й кафяви ръце зашариха по земята пред ботушите й. — Защо сме в безопасност в тази част на гората? Защото тя е под опеката на ситите, а норните не се осмеляват да ги нападнат. Между двата клона безброй години е имало крехък мир. Дори и бездушният Крал на бурите, мен ако питате, не бърза да вдигне бойците си на крак.

— Те са роднини? — попита Деорнот и Гелое обърна ядовития си поглед към него.

— Ти не си ли слушал Джарнауга в Наглимунд? Какъв смисъл има в това мъдрите да отдават живота си, ако тези, за които се жертват, не слушат?

— Джарнауга ни каза, че Инелуки, Кралят на бурите, някога бил принц на ситите — бързо каза Странгиард и размаха ръце, все едно искаше да отвее кавгата. — Това знаехме.

— Цяла вечност норните и ситите са били един народ — каза Гелое. — Когато поели по различните си пътища, си поделили Остен Ард и си обещаха, че няма да преминават в земите на братята си без основание.

— И с какво това знание може да помогне на нас, бедните смъртни? — попита Деорнот.

Гелое махна с ръка.

— Тук сме в безопасност, понеже норните стъпват внимателно покрай границите на земите на ситите. Освен това дори и в тези смутни дни на места като това има сила, която най-малкото би ги накарала поне да се поколебаят. — Тя съсредоточено погледна Джосуа. — Почувствал си го, нали? Но проблемът е, че ние сме малко, за да се бием. Трябва да намерим някое място, където ще сме в безопасност от норните, но също така място, където другите, които отхвърлят управлението на брат ти Елиас, ще могат да ни намерят. Ако крал Елиас затегне контрола над Остен Ард, ако Хейхолт се превърне в непревземаема крепост, ние никога няма да измъкнем Великия меч, който знаем, че притежава, или пък другия, който може би притежава. Не водим битка само срещу магия, но също така и стратегическа война за разположение.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джосуа; очите му напрегнато се взираха в лицето на магьосницата.

Гелое посочи картата.

— Ето тук, отвъд гората на изток, се простират полята на Високите тритинги. Там, близо до мястото, на което някога се е намирал древният град Енки-е-Шао'сейе, близо до границата между горите и степите, е мястото, където норните и ситите са се разделили завинаги. Нарича се Сесуад'ра — Камъкът на раздялата.

— И... и там ще сме в безопасност? — възбудено попита Странгиард.

— За известно време — отвърна Гелое. — Това е място с огромна сила, така че наследството му може да ни запази от поданиците на Краля на бурите поне за кратко. Но това е достатъчно, тъй като точно от време се нуждаем най-много — време да съберем всички, които биха се борили срещу Елиас, време да сплотим разпръснатите си съюзници. Но най-важното, трябва ни време, за да разкрием тайната на трите Велики меча и да намерим начин да се борим със заплахата от Краля на бурите.

Джосуа се взираше в надрасканата с линии прах. Най-последно каза:

— Това поне е начало. В цялото отчаяние това е поне малък проблясък на надежда.

— Точно затова дойдох при вас — каза магьосницата. — И пак затова казах на момчето да отиде там, когато може, и да доведе всички, които са с него.

Отец Странгиард се покашля извинително.

— Боя се, че не разбирам. Как си говорила със Саймън? Ако си била в далечния север, няма как да стигнеш дотук за толкова време. Да не би да си използвала пощенски гълъби, както правеше Джарнауга?

Тя поклати глава.

— Не. Говорих с него чрез момичето, Лелет. Трудно е да се обясни, но тя ми помогна да стана по-силна, така че да мога да стигна чак до Ийканук и да кажа на Саймън за Камъка на раздялата. — Тя почна да изтрива картата с ботуша си. — Глупаво е да оставим съобщение, което показва накъде сме се запътили — каза и се изсмя дрезгаво.

— Можеш ли по този начин да говориш с всекиго? — попита разпалено Джосуа.

Гелое поклати глава.

— Срещата съм Саймън и съм го докосвала. Той бе в дома ми. Не мога да говоря с човек, когото не познавам.

— Но племенницата ми Мириамел е била в дома ти или поне така ми казаха — нетърпеливо каза принцът. — Много се тревожа за нея. Можеш ли да я намериш и да поговориш с нея?

— Вече опитах. — Магъосницата се изправи и погледна към Лелет. Малкото момиче се разхождаше по полянката, бледите му устни се движеха, все едно в тиха песен. — Има нещо или някой близо до нея, който ми попречи да я достигна... някаква стена. Имах много малко сила и времето ми бе на привършване, така че не опитах втори път.

— Ще опиташ ли пак? — попита Джосуа.

— Вероятно — отвърна тя и се обърна, за да го погледне. — Но трябва да изразходвам силата си внимателно. Чака ни дълга битка. — Тя се обърна към отец Странгиард. — Сега, свещенико, ела с мен. Има неща, за които трябва да поговорим. Възложили са ти отговорност, която може да се окаже тежък товар.

— Зная — отговори Странгиард тихо. Двамата се отдалечиха, а Джосуа потъна в мисли. Деорнот го гледа няколко дълги мига, после отиде до мястото, където бе лежал, за да вземе наметалото си.

Таусър се мяташе и бълнуваше във вихъра на кошмара:

— Бели лица... ръце се протягат към мен, ръце...

— И така — завърши Джосуа, — има проблясък на надежда. Ако валада Гелое мисли, че можем да намерим убежище на това място...

— И да ударим краля — изръмжа Изорн. Розовото му лице се намръщи.

— Да. И да се подготвим да продължим борбата — продължи Джосуа. — Тогава трябва да го направим. И без това няма къде другаде да отидем. Когато всички се оправят достатъчно, за да могат да ходят, ще излезем от гората и ще пресечем Високите тритинги на изток към Камъка на раздялата.

Воршева, пребледняла от гняв, отвори уста да каже нещо, но херцогиня Гутрун я изпревари:

— Защо въобще да напускаме гората, принц Джосуа? Защо да заобикаляме, за да излезем в равнините?

Гелое, която седеше до принца, кимна и каза:

— Задаваш добър въпрос. Едната причина е, че по открит терен можем да се движим два пъти по-бързо. Освен това трябва да излезем от гората, понеже същата забрана, която държи норните отвън, важи и за нас. Това са земи на ситите. Ние дойдохме, защото имаше опасност за живота ни, но да останем дълго тук би означавало просто да си търсим белята. Ситите не обичат много смъртните.

— Но няма ли норните да ни преследват?

— Зная пътища през гората, по които ще сме в безопасност, докато стигнем до полята от другата ѝ страна — отвърна магьосницата. — Колкото до Високите тритинги, съмнявам се, че норните са станали толкова самонадеяни, че да пресекат открити земи на дневна светлина. Те са смъртно опасни, но са много, много по-малко от хората. Кралят на бурите е чакал векове; мисля, че е достатъчно търпелив, за да скрие пълната си сила от смъртните още малко. Най-вероятно трябва да се притесняваме от армиите на Елиас и от тритингите. — Тя се обърна към Джосуа. — Ти вероятно знаеш по-добре от мен. Тритингите служат ли на Елиас?

Принцът поклати глава.

— Те са непредвидими. Клановете им са много и верността им дори и към собствените им погранични танове е непостоянна. Освен това, ако не се отдалечаваме много от края на гората, може и да не ги срещнем. Степите са огромни.

Щом той свърши, Воршева стана и навлезе сред брезите. Миг по-късно Джосуа се изправи и я последва, като остави Гелое да отговаря на въпросите на онези, които не бяха чули по-раншните ѝ обяснения за Сесуад'ра.

Воршева се бе облегнала на една бреза и ядно късаше лентички от подобната ѝ на хартия кора. Джосуа спря и я загледа. Роклята ѝ бе окъсан парцал и едва стигаше до колената ѝ. Долните ѝ гащи също бяха разкъсани за превръзки. Като всички, и тя бе мръсна; черната ѝ коса бе пълна със сламки и сплъстена, ръцете и краката ѝ бяха изподраскани. Раната от стрела на ръката ѝ бе превързана с мръсен кървав парцал.

— Защо си ядосана? — попита той тихо.

Воршева се извърна; очите ѝ пламтяха.

— Защо съм ядосана? Защо?! Глупак!

— Ти ме избягваш, откакто ни прогониха от Наглимунд — каза Джосуа и направи още една стъпка към нея. — Когато легна до теб, се вдървяваш като свещеник, помирисал греха. По този начин ли се държат любовниците?

Воршева вдигна ръка, като че ли да го удари, но той бе твърде далеч.

— Любов? — задави се тя; думата прозвуча тежко и болезнено. — Кой си ти, че ми говориш за любов? Аз загубих всичко заради теб, а ти да ми казваш това?! — Тя потърка лицето си с ръка и размаза мръсотията по него.

— Животът на всички е в моите ръце — бавно каза принцът. — И тежи на съвестта ми. Мъже, жени, деца, стотици мъртви под руините на Наглимунд. Вероятно съм бил малко откъснат от теб, откакто замъкът падна, но това е поради тъмнината в мислите ми, поради призраците, които ме навествяват.

— Откакто падна замъкът, казваш — изсъска тя. — Откакто замъкът падна, ти се отнасяш с мен като с курва. Не ми говориш, говориш с всички други, но не и с мен, а после през нощта идваш да ме прегръщаш! Да не мислиш, че си ме купил на пазара като кобила? Аз избягах с теб, за да се махна от равнините... и да те обичам. Ти никога не си се отнасял добре с мен. Сега ще ме завлечеш обратно... ще ме завлечеш обратно там и ще покажеш срама ми на всички! — Тя избухна в гневни сълзи и бързо се скри зад дървото, така че принцът да не вижда лицето ѝ.

Джосуа се обърка.

— Какво искаш да кажеш? Да покажа срама ти на кого?

— На народа ми, глупак такъв! — извика Воршева. Гласът ѝ отекна глухо в шубрака. — На народа ми!

— На тритингите... — бавно каза Джосуа. — О, да, разбира се...

Тя излезе иззад дървото като гневен дух.

— Няма да дойда! Вземи си малкото кралство и върви там, ако искаш, но аз няма да се върна в дома си опозорена, като... като това! — Тя гневно посочи парцалите, които носеше.

Джосуа се усмихна горчиво.

— Това е глупаво. Погледни мен, сина на Върховния крал Престър Джон! Приличам на плашило! Но какво значение има?

Съмнявам се, че ще видим някого от твоя народ, но дори и да ги видим, какво значение има? Толкова ли си твърдоглава, че по-скоро би умряла в гората, отколкото да позволиш на няколко от твоите каруцари да те видят в парцали?

— Да! — изкрещя тя. — Да! Ти мислиш, че съм глупачка, нали? Прав си! Напуснах дома си заради теб и избягах от земите на баща си. Трябва ли да се върна при тях като бито куче? Бих умряла хиляда пъти преди това! Всичко друго ми бе отнето, искаш ли да ме видиш и да пълзя? — Тя падна на земята, белите ѝ колене затънаха в мократа пръст. — Тогава ще ти се моля. Не отивай във Високите тритинги. Ако отидеш, остави ми поне малко храна и ще тръгна през гората.

— Това е лудост! — изръмжа Джосуа. — Не чу ли какво каза Гелое? Ако ситите не те убият, ще те уловят норните и ще направят нещо по-лошо.

— Убий ме тогава. — Тя посегна да измъкне Найдел, който бе закачен на колана на Джосуа. — Ще умра, но няма да се върна при тритингите.

Джосуа я хвана за китката и я изправи. Тя се изви в хватката му и почна да го рита с калните си окъсани обувки.

— Ти си дете — каза той ядосано и се отдръпна, когато тя замахна да издере очите му. — Дете с нокти.

Извъртя я, за да застане с гръб към него, а после я забута, докато не стигнаха до едно паднало дърво. Седна и я придърпа в скута си, без да пуска ръцете ѝ.

— Ако си послушно момиче, ще се държа с теб като с послушно момиче — каза принцът през стиснати зъби и се отдръпна, за да избегне удара с глава, насочен към носа му.

— Мразя те! — изохка тя.

— Точно в този момент и аз те мразя — отвърна той и я стисна по-силно, — но ще мине.

Най-последно гърченето ѝ отслабна и тя изтощена се отпусна в ръцете му.

— Ти си по-силен! — изстена Воршева. — Но все някога ще заспиш. Тогава ще те убия и ще убия и себе си.

Джосуа също дишаше тежко. Воршева не бе слаба жена и това, че той имаше само една ръка, не правеше борбата с нея по-лесна.

— Вече сме твърде малко за каквито и да било убийства — промърмори той. — Но, ако трябва, ще седя тук и ще те държа, докато не стане време да тръгнем пак. Ще отидем при този Сесуад'ра и всички ще стигнем дотам живи, докато имам някаква власт, за да го направя.

Воршева отново се опита да се отскубне, но бързо се отказа, когато ѝ стана ясно, че Джосуа не е отпуснал хватката си. Тя поседя кротко известно време — дишането ѝ постепенно се забавяше и треперенето на крайниците ѝ се успокояваше.

Сенките се удължаваха. Самотен щурец, в очакване на вечерта, започна скърцащия си рецитал.

— Ако ме обичаше — каза най-последно тя, загледана в притъмняващата гора, — нямаше да се налага да убивам никого.

— Хайде да помълчим малко — отвърна принцът.

Принцеса Мириамел и двамата ѝ спътници навлязоха в долината Комаис на път за град Набан. Докато следваха тъмните завой надолу по склона, на Мириамел ѝ бе трудно да гледа пътя под копитата на коня. Много отдавна не бе виждала истинското лице на Набан, родината на майка си, и изкушението да се заплесва бе много силно. Тук земеделските земи започваха да отстъпват на постройките на някогашния имперски град. Цялата долина бе претъпкана с поселища и градчета; дори и стръмните Комаиски хълмове бяха покрити с пелена от белокаменни къщи, които стърчаха от хълмовете като зъби.

Пушеците от безброй огънове се издигаха от дъното на долината — сивкав облак, който висеше над нея като навес. Мириамел знаеше, че през повечето дни вятърът откъм морето измита синьото небе, но днес не духаше.

— Толкова много хора! — възкликна тя. — И още повече в самия град!

— Но според някои критерии — отбеляза отец Диниван — това не значи много. Ерчестър е по-малко от една пета от този размер, а Хейхолт, който е там, е столицата на познатия свят. Славата на Набан е само спомен... като изключим Майката Църква, разбира се. Набан сега е неин град.

— Не е ли интересно, в такъв случай, как тези, които погубиха нашия господар Усирис, сега го притискат към гърдите си? — обади се

Кадрах малко по-надолу от тях по пътя. — Човек винаги си създава повече приятели, след като умре.

— Не разбирам какво искаш да кажеш, Кадрах — отвърна Диниван; грозноватото му лице беше сериозно, — но в думите ти звучи повече огорчение, отколкото презрение.

— Така ли? Имах предвид полезността на героите, които ги няма, за да говорят от свое име. — Той се намръщи. — Господи, де да имаше поне глътка вино! — И въпреки въпросителния поглед на Диниван не направи никакви по-нататъшни забележки.

Облаците дим напомниха нещо на Мириамел и тя попита:

— Колко са тези Огнени танцьори, които видяхме в Телигуре? Във всеки град ли са?

Диниван поклати глава и отвърна:

— Предполагам, че има доста. Пътуват от град на град и проповядват злата си вест. Не трябва обаче да се страхуваш от броя им, а от отчаянието, което носят със себе си като чума. На всеки, който се присъединява към тях и ги следва до следващия град, има по още дузина, които приемат вестта в дълбините на сърцата си и изгубват вярата в Бога.

— Хората вярват в онова, което виждат — намеси се Кадрах и изгледа остро Диниван. — Те чуват вестта на Краля на бурите и виждат какво може да причини ръката му. Чакат Бог да поразии еретиците. Но Бог не прави нищо.

— Това е лъжа, Падреик — разгорещено каза Диниван. — Или Кадрах, или каквото име си избереш. Понеже изборът е това, което има значение, Бог повелява на всеки мъж или жена да избира. Той не принуждава към любов.

Монахът изсумтя отвратно, все така взрян в свещеника.

— Това пък определено не е вярно.

По някакъв странен начин, Кадрах като че ли се молеше на Диниван, все едно се опитваше да убеди секретаря на лектора в нещо, което той не искаше да признае.

— Бог иска... — започна свещеникът.

— Но ако Бог не продумва, ако не отговаря на предизвикателствата на Краля на бурите или на когото и да било друго — прекъсна го Кадрах с глас, прегракнал от сдържани чувства,

— защо намираш за изненадващо, че хората мислят, че няма Бог или че Той е безпомощен?

Диниван остана безмълвен за момент, след това гневно тръсна глава.

— Затова съществува Майката Църква. За да изказва Божиите слова, така че хората да могат да решат.

— Хората вярват в онова, което виждат — тъжно повтори Кадрах, а после отново потъна в тихите си мисли.

По обяд стигнаха до Пътя на Анитулз. Върволици хора заобикаляха каруците, които се движеха или от пазара, или към него. Мириамел и спътниците ѝ не привличаха внимание. До залез-слънце изминаха доста голямо разстояние през долината.

Спряха да пренощуват в Белаидан, един от няколкото града, които се бяха слели до такава степен, че бе почти невъзможно да се различи къде свършва единият и къде започва другият. Спаха в местното абатство, където лекторският пръстен с печат и високият пост на Диниван ги направиха център на огромно внимание. Мириамел се измъкна рано в малката килия, приготвена за нея, защото не искаше да поема риска да разкрие самоличността си. Диниван обясни на монасите, че спътникът му е болен, а след това ѝ донесе ечемична супа и хляб. Когато духна свещта, тя пак видя Огнената танцьорка — облечена в бяло жена, която избухва в пламъци — но тук, зад стените на абатството, видението не изглеждаше чак толкова плашещо. Бе просто още едно объркващо събитие в объркващия свят.

В късния следобед на следващия ден стигнаха до мястото, където Пътят на Анитулз започваше да се изкачва през хълмистите проходи, които водеха към същинския Набан. Подминаваха десетки поклонници и търговци, които седяха уморени край пътя и си вееха с широкополите си шапки. Някои просто бяха спрели, за да си починат и да пийнат вода, други обаче бяха ядосани, че магаретата им отказват да теглят претоварените каруци по стръмния път.

— Ако спрем преди да се стъмни — каза Диниван, — можем да преспим в някой от градовете на хълма. Тогавя на сутринта ще трябва да пояздим съвсем малко през града. Не знам защо обаче, но не ми се иска да се бавим повече от необходимото. Ако продължим да яздим и

след падането на нощта, можем да стигнем до Санселан Ейдонитис преди полунощ.

Мириамел погледна назад, надолу по пътя, после напред, където той се извиваше и изчезваше от погледа между сухите златни хълмове, и отвърна:

— Не бих имала нищо против да спрем. Боли ме на... някои места.

— Разбирам — каза Диниван. — Аз също не съм свикнал да яздя, принцесо, и задникът също ме боли. — Той се изчерви и се засмя. — Моля за извинение. Но имам чувството, че колкото по-скоро стигнем при лектора, толкова по-добре.

Мириамел погледна Кадрах, за да види дали той има да добави нещо, но монахът бе потънал дълбоко в собствените си тайни мисли и се поклащаше на седлото, докато конят му бавно се изкачваше.

— Ако смяташ, че въобще може да има каквото и да е преимущество в това — каза тя накрая, — тогава нека яздим и цяла нощ, ако трябва. Но честно казано, не мога да си представя какво е онова, което бих могла да кажа на лектора или което той би могъл да ми каже, в смисъл нещо, което да не може да почака още един ден.

— Много неща се променят, Мириамел — отвърна Диниван, като сниши гласа си, въпреки че пътят бе пуст, ако се изключеше една каруца, която скърцаше на стотина метра по-нагоре. — Във времена като сегашните, когато нищо не е сигурно и много опасности са все още неизвестни, възможност за избързване, от която не се възползваме, по-късно често ни кара да съжаляваме. Дотолкова мъдрост поне имам. И с твое разрешение, ще ѝ вярвам.

Яздиха през цялата притъмняваща вечер и не спряха, когато звездите започнаха да се появяват над хълмовете. Пътят се извиваше през проходите и после надолу покрай още градчета и селца. Най-после стигнаха до предградията на огромния град, окичен с толкова много лампи, че светеше по-силно от небето.

Улиците на Набан бяха претъпкани, въпреки че приближаваше полунощ. Жонгльори и танцьори играеха сред езера от примигваща светлина — надявах се на някоя и друга монета от пияни минувачи. Таверните, чиито прозорци бяха отворени в лятната нощ, изсипваха шум и светлина от лампи на калдъръмените улици.

Мириамел клюмаше от умора.

Санселан Ейдонитис се издигна пред тях. Прочутата му кула бе като тънък конец от злато на светлината на лампите, стотици прозорци грееха с топла светлина.

— Винаги има будни в Божия дом — тихо каза Диниван.

Докато се изкачваха по тесните улички към огромния площад, Мириамел видя бледите кули на Санселан Махистревис на запад, точно зад Санселан Ейдонитис. Херцогският замък се издигаше на скалистия нос на най-външната точка на Набан, изправен гордо над морето, както самият Набан някога се бе възправял над всички земи.

Двата Санселана, помисли си Мириамел. Единият издигнат, за да управлява тялото, а другият — за да управлява душата. Е, Санселан Махистревис вече бе попаднал в ръцете на отцеубиеца Бенигарис, но лекторът беше божи човек — и добър при това, както бе казал Диниван, а Диниван не беше глупак. Поне тук имаше надежда.

Самотна чайка изписка в тъмнината над тях и принцесата изпита нещо като съжаление. Ако майка ѝ не се бе омъжила за Елиас, тя можеше да се роди и да израсне тук, над океана. Това щеше да е нейният дом. И сега щеше да се прибира там, където ѝ е мястото.

„Но ако майка ми не се бе омъжила за баща ми — помисли си тя сънено, — нямаше да съм аз, нали? Каква съм глупачка!“

Когато стигнаха вратите на лекторския замък, Мириамел едва-едва успяваше да остане будна. Няколко души поздравиха Диниван топло — той явно имаше много приятели — и следващото, което Мириамел си спомняше, бе, че ѝ показват една стая с топло меко легло. Тя смъкна само ботушите си и се мушна под одеялото, както си бе с наметалото. Приглушени гласове разговаряха в коридора пред стаята ѝ, а малко по-късно чу високо над нея да бие камбана. Ударите бяха повече, отколкото можеше да преброи.

Заспа под звуците на далечно пеене.

Отец Диниван я събуди на сутринта — носеше ѝ плодове, мляко и хляб. Тя яде, седнала в леглото, докато свещеникът палеше свещите и крачеше в стаята без прозорци.

— Негово светейшество е станал рано тази сутрин. Излязъл е на разходка още преди да отида в покоите му. Често прави така, когато има нещо, за което да мисли. Просто тръгва по коридорите по

нощница. Не взима никого със себе си... освен мен, ако съм наблизко. — Диниван се усмихна момчешки. — Този замък е голям почти колкото Хейхолт. Негово светейшество може да е навсякъде.

Мириамел попи млякото от брадичката си с широкия ръкав на дрехата си и попита:

— Ще ни приеме ли?

— Разбира се. Веднага, щом се върне, убеден съм. Чудя се за какво ли мисли. Ранесин е дълбок човек, дълбок като морето, и точно както с морето, често е трудно да се каже какво се крие под спокойната повърхност. — Мириамел потрепери, като се сети за килпата в залива Еметин, остави купичката на земята и пак попита:

— Мъжки дрехи ли ще нося?

— Какво? — Диниван спря, изненадан от въпроса ѝ. — А, за срещата с лектора ли имаш предвид? Мисля, че никой не трябва да разбере, че си тук, поне засега. Искам да кажа — бих поверил живота си на своите другари свещеници, така е, но съм живял и работил тук твърде дълго, за да повярвам, че няма да си развържат езиците. Но ти донесох чисти дрехи. — Той ги посочи: бяха на една табуретка до леген с вода, от който се вдигаше пара. — Така че ако си готова и си свършила със закуската, да тръгваме. — Той я загледа и зачака.

Мириамел погледна дрехите за момент, после пак погледна отец Диниван, върху чието лице се бе изписала някаква разсеяна полуусмивка, и най-после попита:

— Ще се обърнеш ли, за да се облека?

Отец Диниван зяпна за момент, а после се изчерви, за голямо и тайно удоволствие на Мириамел.

— Принцесо, прости ми! Как може да съм толкова непочтителен?! Прости ми. Ще изляза и ще дойда да те взема. — И излезе, като внимателно затвори вратата.

Мириамел се засмя и стана от леглото. Смъкна старите си дрехи и се изми. Забеляза, повече с интерес, отколкото с почуда, колко почернели от слънцето са ръцете ѝ до китките. Бяха като на лодкар, помисли си тя със задоволство. Как щяха да се разкудукудякат придворните ѝ дами, ако можеха да я видят!

Водата бе топла, но самата килия бе студена, така че когато свърши, тя бързо навлече чистите дрехи. Прекара ръце през късо подстриганата си коса и си помисли дали да не измие и нея, но се

отказа. Студът ѝ напомни за младия Саймън, който бродеше някъде из мразовития север. Подтикната от някакъв импулс, тя му бе подарила любимия си син шал — и сега почти съжаляваше. Все пак обаче тя му желаше само доброто. Шалът бе твърде тънък, за да го стопли, но поне можеше да му напомня за страшното пътуване, което бяха преживели заедно. Вероятно щеше да го окуражава.

В коридора намери Диниван — мъчеше се да изглежда търпелив. В познатата му обстановка свещеникът приличаше на боен кон, който очаква битката; беше изпълнен с трептяща нужда да отиде някъде, да направи нещо. Хвана я за лакътя и внимателно я поведе по коридора.

— Къде е Кадрах? — попита тя. — Ще дойде ли с нас да види лектора?

Диниван поклати глава.

— Вече не съм сигурен в него. Казах ти, че не го мисля за опасен, но мисля, че той е човек, който се е поддал на много слабости. Това е тъжно, понеже човекът, който той беше някога, щеше да е наистина полезен със съветите си. Все пак си помислих, че е по-добре да не го подлагам на изкушения. В момента закусва с някои от братята. Ще бъде тихо и дискретно наблюдаван.

— А какъв е бил Кадрах? — попита тя, като изви глава, за да огледа високите до тавана гоблени, които покриваха стените на коридора — сцени от Възнесението на Ейдон, Отричането на свети Вилдеривис, Побоя над император Крекис. Помисли си за тези замръзнали фигури с широки, поръбени с бяло очи и за всичките векове, през които бяха висели тук, докато светът навън продължаваше да се върти. Щяха ли баща ѝ и чичо ѝ да бъдат изобразени върху такива стенописи и гоблени дълго след като тя и всички, които познаваше, станеха на прах?

— Кадрах ли? Някога той бе свят човек, и то не само заради расото. — Диниван като че ли се замисли за момент. — Ще говорим за спътника ти друг път, принцесо, ако простиш грубостта ми. Сега по-добре си помисли какво ще разкажеш на лектора.

— Какво иска да знае той?

— Всичко. — Диниван се усмихна и острият му тон омекна. — Лекторът иска да знае всичко за всичко. Казва, че това е, защото тежестта и отговорността на Майката Църква са върху неговите плещи и решенията му трябва да се основават на информация... но си мисля,

че е и много любопитен. — Свещеникът се разсмя. — Той знае повече за счетоводството от всички писари в канцеларията, а съм го чувал да говори часове наред за млеконадоя с един фермер от Езерните земи. — Изражението на Диниван стана по-сериозно. — Но тези времена наистина са сериозни. Както вече казах, някои от моите източници на информация не могат да бъдат разкрити дори и пред лектора, така че твоите думи и свидетелството на собствените ти очи ще са от голяма помощ, за да му кажат онова, което трябва да знае. Не трябва да се страхуваш да му кажеш всичко. Ранесин е мъдър човек. Той знае повече за онова, което върти света, от всеки, когото познавам.

Вървенето по тъмните коридори на Санселан Едонитис като че ли продължи цял час. Освен гоблените и случайните групи свещеници, които бързаха нанякъде, всеки коридор изглеждаше еднакъв с предишния, така че скоро Мириамел вече не знаеше къде е. Освен това огромните каменни коридори бяха влажни и зле осветени. Когато най-после стигнаха до голяма врата, фино изрисувана с разклонено Дърво, тя бе благодарна, че пътуването им е свършило.

Диниван спря пред вратата и каза:

— Трябва да сме внимателни. — И я поведе към една малка врата на няколко лакътя встрани. Бутна я и влязоха в малка стая, тапицирана с виолетов плат. В един мангал до стената гореше огън. Широката маса, която запълваше по-голямата част от стаята, бе отрупана с разхвърляни пергаменти и тежки книги. Свещеникът остави Мириамел да топли ръцете си пред пламъците и каза:

— Ще се върна след минутка. — И побутна настрани една завеса на стената до масата. След миг вече бе изчезнал.

След като пръстите започнаха да я гъделичкат приятно, Мириамел се отдалечи от мангала, за да разгледа някои от пергаментите на масата. Изглеждаха доста безинтересни, пълни с числа и описания на имуществва. Книгите бяха само религиозни, като се изключеше един том, пълен с гравюри на странни същества и неразбираеми церемонии, който лежеше отворен. Една страница бе отбелязана с лентичка от плат. Там имаше груба илюстрация на мъж с еленови рога, с широко разтворени очи и черни ръце. Ужасени хора се бутаха в краката на рогатия. В черното небе над главата му висеше самотна заслепяваща звезда. Очите му като че ли се вглеждаха право в нейните.

„Са асдريدан кондикуилес — прочете тя заглавието под рисунката. — Звездата-завоевател“.

Потрепери. Стана ѝ по-студено дори отколкото в тъмните коридори на Санселан. Мъжът приличаше на нещо, което е видяла в кошмар, или на приказка от детството ѝ, чието зло е разпознала чак сега. Мириамел бързо остави книгата, отдръпна се и започна да бърше пръсти в дрехата си, все едно бе докоснала нещо нечисто.

Тихи гласове идваха иззад завесата, зад която бе изчезнал Диниван. Тя се приближи до нея и се опита да чуе нещо, но гласовете бяха прекалено тихи. Мириамел внимателно дръпна края на завесата и надникна.

Стаята, изглежда, беше приемната на лектора, тъй като бе украсена повече от всичко, което бе видяла след входния параклис, който бе прекосила сънено предната вечер. Таваните бяха високи, украсени със стотици сцени от Книгата на Ейдон. Прозорците бяха късчета от сивото утринно небе. Зад един стол по средата на стаята висеше огромно небесносиньо знаме, върху което бяха избродирани Стълбът и Дървото на Майката Църква.

Лектор Ранесин, дребен мъж с висока шапка, седеше и слушаше дебел мъж, облечен в златистите одежди на ескритор. Диниван стоеше от едната страна на лектора и нетърпеливо потъркваше крак по килима.

— Но точно в това е смисълът, ваше светейшество — каза дебелият. Лицето му бе мазно, а гласът му бе угоднически. — От всички възможни времена, за да избегнем да обидим Върховния крал... е, той не е в най-доброто си разположение на духа точно сега. Трябва внимателно да помислим за нашето височайше положение, както и за добруването на всички, които очакват от Майката Църква съдържаност и добро влияние. — Той извади от ръкава си малка кутийка, подхвърли нещо в устата си и кръглите му бузи хлътнаха мъничко, когато го засмука.

— Разбирам, Велигис — отвърна Лекторът с любезна усмивка. — Съветите ти винаги са добри. Вечно ще съм благодарен, че Бог ни е събрал.

Велигис наклони кръглата си глава в знак на благодарност.

— А сега бъди така добър да ни оставиш — продължи Ранесин. — Наистина трябва да отделя малко време на горкия Диниван. Той е

яздил дни наред и нямам търпение да чуя новините, които носи.

Ескриторът падна на колене (нелека задача за човек с неговите размери) и целуна ръба на синята одежда на лектора.

— Ако имате нужда от мен, ваше светейшество, ще съм в канцеларията до късно следобед. — Той се изправи и напусна стаята с елегантно клатушкане, като измъкна още един захаросан бонбон от кутийката си.

— Наистина ли сте благодарен, че Бог ви е събрал? — попита Диниван с усмивка.

Лекторът кимна.

— Разбира се. Велигис всеки път живо ми припомня защо хората не трябва да се взимат на сериозно. Той има добри намерения, но е толкова надут...

Диниван поклати глава.

— Искан ми се да повярвам, че има добри намерения, но съветът му не е добър. Ако Майката Църква трябва да се покаже като жива сила за добро, то точно сега му е времето.

— Знам как се чувстваш, Диниван — любезно каза лекторът, — но сега не е време за прибързани решения, за да не се разкайваме впоследствие ужасно дълго. Доведе ли принцесата?

— Ей сега ще я доведе. Оставих я в работната си стая. — Той се обърна и тръгна към завесата. Мириамел бързо се отдръпна и когато Диниван влезе през нея, отново стоеше пред мангала.

— Ела — каза той. — Лекторът е свободен в момента.

Щом влезе, Мириамел направи реверанс, а после целуна полата на синята одежда на Ранесин. Старецът протегна надолу изненадващо силната си ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Моля, седни до мен — каза той, посочи на Диниван да ѝ донесе стол, помисли за момент и добави: — Всъщност донеси стол и за себе си. — Докато Диниван носеше столовете, Мириамел за първи път получи възможност да погледне лектора. Не го бе виждала от повече от година, но той почти не се бе променил. Рядката му сива коса висеше покрай бледото му красиво лице. Очите му бяха нащрек като на дете, което е направило някаква беля. Мириамел не можа да не го сравни с граф Стреаве, господаря на Пердруин. Изпитото лице на Стреаве излъчваше лукавство. Ранесин изглеждаше много по-невинен,

но Мириамел нямаше нужда от уверенията на Диниван, за да разбере колко много лукави мисли има зад милото изражение на лектора.

— Е, скъпа принцесо — каза Ранесин, когато се разположиха. — Не съм те виждал от погребението на дядо ти. Ехе, колко си порасла... но и какви странни дрехи носиш! Добре дошла в Божия дом. Липсва ли ти нещо?

— Не и храна или пиене, ваше светейшество.

Ранесин се намръщи.

— Не обичам титлите, а моята е особено неподходяща. Когато бях млад, в Станшайър, дори и не предполагах, че ще завърша живота си в далечен Набан, че ще ме наричат „свят“ и „въздигнат“ и че никога няма да чуя отново родното си име.

— Ранесин не е ли истинското ви име? — попита Мириамел.

Лекторът се засмя.

— О, не, аз съм еркинландец, казвах се Осуайн. Но понеже еркинландците рядко се издигат до такива висоти, изглеждаше политически по-правилно да приема набанско име. — Той се пресегна и я потупа по главата. — А сега, като си говорим за измислени имена, Диниван ми каза, че си пътувала надалеч и си видяла много, откакто напусна бащината си къща. Ще ми разкажеш ли за пътуванията си?

Диниван кимна окуражително, така че Мириамел си пое дълбоко дъх и започна да говори.

Докато лекторът внимателно слушаше разказа за растящата лудост на баща ѝ и как най-накрая тази лудост я бе прогонила от Хейхолт, за злите съвети на Приратес и за пленяването на Джосуа, през прозорците високо над главите им започна да влиза по-ярка светлина и Диниван стана, за да нареди да им донесат храна — вече приближаваше обяд.

Докато чакаха секретаря да се върне, лекторът каза:

— Това е много интересно и потвърждава много от слуховете, които съм чувал. — Той потърка тънкия си нос. — Усирис да ни е на помощ — защо хората не могат да се задоволят с това, което имат?

Диниван се върна, последван от един свещеник с поднос със сирене, плодове и кана греяно вино. Мириамел започна отново. Докато говореше и ядеше и докато Ранесин я отрупваше с мили, но все пак проникателни въпроси, тя започна да се чувства почти така, сякаш си бърбеше с някой добър стар дядо. Разказа му за норнските хрътки,

които бяха преследвали нея и прислужничката ѝ Лелет, после за спасяването им от Саймън и Бинабик. Докато предаваше разкритията в дома на магьосницата Гелое и преразказваше страховитите предупреждения на Джарнауга в Наглимунд, Диниван и лекторът често се споглеждаха.

Когато принцесата свърши, лекторът побутна високата си шапка на мястото ѝ — тя се бе смъквала няколко пъти по време на аудиенцията — и се облегна в стола си с въздишка. Светлите му очи бяха тъжни.

— Толкова много за мислене, толкова много ужасни въпроси търсят отговор. О, Боже, решил си да подложиш децата си на сурово изпитание. Имам предчувствието, че идва ужасяващо зло. — Той се обърна към Мириамел. — Благодаря за новините, принцесо. Те въобще не са щастливи, но само глупците искат блажено неведение, а аз се опитвам да не бъда глупак. Това е най-тежкият ми товар. — Той сви устни в размисъл и после се обърна към секретаря си. — Ах, Диниван, това прави новината, която получих вчера, дори още по-зловеща.

— Каква новина, светейшество? — попита Диниван. — Не сме имали възможност да разговаряме, откакто се върнах.

Лекторът отпи глътка вино и каза:

— Елиас изпраща Приратес да ме види. Корабът му пристига утре от Хейхолт. Мисията му, казва се в съобщението, е много важна, възложена лично от Върховния крал.

— Приратес ще идва? — разтревожено попита Мириамел. — Баща ми знае ли, че съм тук?

— Не, не, не се страхувай — успокоително каза лекторът и отново я потупа по главата. — Той идва при Майката Църква. Никой не знае, че си тук, освен мен и Диниван.

— Той е дявол! — рязко каза тя. — Не му вярвайте.

Ранесин кимна и каза сериозно:

— Предупреждението ти е прието, принцеса Мириамел... но понякога съм задължен да говоря и с дяволи. — Той сведе очи и погледна ръцете си, сякаш се надяваше да намери хванато в тях решението на всички проблеми.

10. ОГЛЕДАЛОТО

Саймън бе попаднал в хватката на някакъв упорит яд, който не искаше да го пусне. Докато двамата със Слудиг следваха яздещите овни тролове надолу по планината, отдалечавайки се от гробовете, той усети, че го обзема такъв гняв, че замъглява всичките му мисли: не можеше да се съсредоточи върху нищо за повече от няколко секунди.

Ходеше сковано, защото всичко го болеше, и му беше студено, но отвътре го изгаряше ярост. Беше се навъсил. Хейстън бе мъртъв. Още един приятел бе мъртъв. И той не можеше да направи нищо. Не можеше да го промени. Не можеше дори да се разплаче. Това бе най-вбесяващото — не можеше да направи нищо. Нищо.

Слудиг, пребледнял и със сенки под очите, не нарушаваше мълчанието. Двамата крачеха надолу по гладките пътеки от обветрен гранит и газеха през преспите, които овните бяха превърнали в бяла пяна.

Предпланините като че ли порастаха, за да ги посрещнат. При всеки завой на пътеката заснежените хълмове отново се появяваха пред погледа на пътниците, всеки път по-големи. Сикихок, от своя страна, изглеждаше като да се протяга към небето зад тях — докато те слизаха, планината ставаше все по-висока, като че ли бе свършила работата си с тези смъртни и сега се връщаше към по-възвишената и привлекателна компания на небето и облаците.

„Няма да те забравя — предупреди Саймън Сикихок, когато за пореден път погледна към огромния каменен кинжал. Пребори се с желанието да изкрещи думите на глас. Мислеше си, че ако присвие очи, все още може да види мястото, където бяха гробовете. — Няма да забравя, че приятелят ми е погребан на твоите склонове. Никога няма да забравя“.

Следобедът измина неусетно. Движеха се по-бързо, след като пътеките се бяха поизравнили. Саймън забеляза признаци на планински живот, които не бе виждал по-нависоко — бели и кафяви зайци, които търсеха храна; сипки и катерици, които се караха в

ниските, извити от вятъра дървета. Тези свидетелства за живот върху онова, което приличаше на гола и бездушна скала, би трябвало да го накарат да се почувства по-добре, но вместо това само подхраниха ненасочения му гняв. Какво право на съществуване имаха тези малки и незначителни гадинки, когато други умираха? Той се зачуди защо ли въобще си правят труда да търсят храна, след като всеки миг някой ястреб или стрела на ловец може да отнеме живота им. Мисълта за живота, който драскаше безцелно под сянката на смъртта, го изпълни със странно ободряващо отвращение.

Когато дойде вечерта, избраха леко наклонено място сред камъните и храстите, на което да построят лагера. Бе почти изцяло защитено от натежалия от сняг вятър, който духаше откъм Сикихок. Саймън започна да събира сухи дърва за огъня, но спря, за да погледа как слънцето се спуска зад планините на запад, една от които, както знаеше, бе Урмшайм, Драконовата планина. Хоризонтът бе облян в светлина, ален като роза, отгледана в градините на Хейхолт.

Ан'най, приятелят на Джирики, който бе загинал, докато се биеше за живота на спътниците си, бе погребан там, на Урмшайм; войникът Гримрик, слаб и кротък човек, бе положен до него. Саймън си спомни как Гримрик си подсвиркваше, докато яздеха на север от Наглимунд — тънък постоянен звук, който ту дразнеше, ту успокояваше. А сега щеше вечно да мълчи. Двамата с Ан'най никога нямаше да видят залез като този, който оцветяваше небето сега, красив и безсмислен.

Къде бяха те? На небето? Как можеха ситите да отиват на небето, след като не вярваха в него — и къде всъщност си мислеха, че отиват, когато умрат? Те бяха езичници, което означаваше, че са различни, — но Ан'най бе предан и смел, нещо повече, той беше приятел на Саймън по своя странен ситски начин. Как можеше Ан'най да не отиде на небето? Как можеше небето да е толкова глупаво място?

Гневът му, който бе изчезнал за миг, се върна. Саймън хвърли една от съчките, които бе събрал, колкото можа по-силно. Тя се завъртя във въздуха, а после падна, плъзна се по дългия каменист склон и изчезна в храсталака долу.

— Хайде, Саймън — обади се Слудиг зад него. — Трябват ни дърва за огъня. Още ли не си гладен?

Саймън не му обърна внимание — продължи да гледа аленото небе, като стискаше зъби от яд. Слудиг го хвана за рамото, но той ядосано отърси ръката му.

— Моля те, ела — любезно каза римърсгардецът. — Вечерята скоро ще е готова.

— Къде е Хейстън? — попита Саймън през стиснати устни.

— Какво искаш да кажеш? — Слудиг наклони глава. — Знаеш къде го оставихме.

— Не. Искам да кажа къде е Хейстън. Истинският Хейстън.

— А! — усмихна се Слудиг. Брадата му бе станала доста дълга. — Душата му е на небето, при Усирис и Господ Бог.

— Не. — Саймън се обърна отново да погледне небето, което вече притъмняваше с първите смъртни сини цветове на нощта.

— Какво имаш предвид?

— Той не е на небето. Няма никакво небе. Как може да има небе, когато всеки мисли, че то е различно?

— Говориш глупости. — Слудиг се вгледа в него, като се опитваше да разгадае мисълта му. — Вероятно всеки отива на собственото си небе — каза накрая войникът и пак сложи ръка на рамото на Саймън. — Бог знае, каквото си знае. Ела при огъня.

— Как може Бог да позволява хората да умират без причина? — попита Саймън и се прегърна с ръце, все едно искаше да задържи нещо вътре в себе си. — Щом го прави, значи е жесток. А ако не е жесток, ами... ами тогава той просто не може да направи нищо. Като старец, който седи до прозореца и гледа навън, но не може да излезе. Той е стар и глупав.

— Не говори срещу Отеца Бог — каза Слудиг с леден глас. — Бог няма да позволи едно неблагоприятно момче да му се подиграва. Той ти е дал всички дарове на живота...

— Това е лъжа! — извика Саймън и войникът се ококори от изненада. — Това е лъжа, лъжа! Какви дарове? Да пълзиш като буболечка и да се опитваш да намериш нещо за ядене, място за спане... а после без предупреждение нещо те размазва. Що за дар е това!? Да правиш каквото е редно и... и да се биеш срещу злото, както казва Книгата на Ейдон — ако правиш така, просто те убиват! Точно като Хейстън! Точно като Моргенес! Лошите продължават да живеят...

живеят си и забогатяват, и се смеят на добрите! Това е една глупава лъжа!

— Това е ужасно, Саймън! — отвърна Слудиг, гласът му също се повиши. — Говориш така от мъка...

— Това е лъжа и ти си идиот, че ѝ вярваш! — изкрещя Саймън и хвърли съчките в краката на Слудиг. После се обърна и се затича надолу по планинската пътека. Огромната, мъчителна болка в гърдите почти спираше дъха му. Тича по извиващата се пътека, докато лагерът не изчезна от погледа му. Воят на Куантака се разнесе зад него, глух и кълтящ.

Най-после той се смъкна на един камък до пътеката и затърка ръце в износените си бричове. Върху камъка растеше мъх, изгорен до кафяво от сланата и вятъра, но все още някак свеж и жизнен. Саймън се вгледа в него и се зачуди защо не може да плаче и дали въобще му се иска да плаче.

След известно време чу потропващ звук и вдигна очи. Куантака пристъпваше към него през скалите над пътеката и свела глава, душеше близо до камъка. След миг скочи на пътеката и го погледна въпросително с наклонена на една страна глава, после го подмина, като се обърса в крака му. Саймън прекара пръсти през дебелия ѝ козина. Куантака продължи надолу по пътеката — бледа сива сянка в сгъстяващата се тъмнина.

— Приятелю Саймън. — Бинабик се появи иззад завоя и се взря за миг в изчезващата Куантака. — Тя отива на лов. Трудно е за един вълк да върви по цял ден натам, накъдето му заповядат. Тя е много добър спътник и прави тази жертва само заради мен.

Тъй като Саймън не отговори, тролът се приближи и се намести до него, като закрепил тояжката си на коленете си.

— Много си разстроен.

Саймън пое дълбоко дъх, после въздъхна:

— Всичко е лъжа.

Бинабик повдигна едната си вежда.

— Какво е „всичко“? И какво го прави лъжа?

— Мисля, че изобщо не можем да направим нищо, та нещата да станат по-добри. Ще умрем.

— Все някога — съгласи се тролът.

— Ще умрем, докато се бием срещу Краля на бурите. Ще е лъжа да кажем, че няма. Бог няма да ни спаси, нито дори да ни помогне. — Саймън вдигна един камък, хвърли го през пътеката и той изтрополи в тъмнината. — Бинабик, аз дори не можах да повдигна Трън. Какво добро ще ни донесе мечът, ако не можем да го използваме? Как един или дори три Велики меча, или както там се наричат, ще убият враг като него? Да убият някой, който вече е мъртъв?

— Това са въпроси, на които е трудно да се отговори — отвърна дребният мъж. — Не зная. Откъде знаеш, че мечът е предназначен за убиване? И дори ако служи за това, какво те кара да мислиш, че някой от нас ще е убиецът?

Саймън взе друг камък и го хвърли.

— И аз нищо не знам. Аз съм само едно момче от кухнята, Бинабик. — Испита огромно съжаление към себе си. — Искам просто да си отида вкъщи. — Думите заседнаха в гърлото му.

Тролът се изправи и изтупа панталоните си.

— Ти не си момче, Саймън. Ти си мъж, каквито и критерии да прилагаме. Млад мъж, наистина, но все пак мъж, или поне с голямо приближение.

Саймън поклати глава.

— Няма никакво значение, така или иначе. Мислех си... не знам. Мислех си, че ще е като в приказка. Че ще намерим меча и той ще бъде мощно оръжие, че ще разгромим враговете си и нещата ще се оправят. Не мислех, че ще умират още хора! Как може да има Бог, който позволява добрите хора да умират без значение какво са направили?

— Още един въпрос, на който не мога да отговоря. — Бинабик внимателно се усмихна, съобразявайки се с болката на Саймън. — И не мога да ти кажа какво е правилно да вярваш. Истините, които са се превърнали в нашите разкази за богове, са много далеч в миналото. Дори и ситите, които живеят по цели ери, не знаят как се е появил светът или какво го е породило, или поне не със сигурност, мисля си. Но аз мога да ти кажа нещо важно...

Тролът се наведе напред и докосна ръката на Саймън.

— Боговете на небето или в камъка са далеч и ние можем само да се догаждаме за намеренията им. — Той стисна ръката на Саймън. — Но ти и аз, ние живеем във време, когато един бог отново ходи по земята. Той не е бог, който има добри намерения. Хората може да се

бият и да умират, може да строят стени и да разбиват камъни, но Инелуки е умрял и се е върнал. Това е нещо, което никой друг не е правил, нито дори твоят Усирис Ейдон. Прости ми, тъй като не искам да богохулствам, но няма това, което е направил Инелуки, не е нещо, което би могъл да направи и един бог? — Бинабик раздрусва леко Саймън, като се вглеждаше в очите му. — Той е ревнив и ужасен и светът, който може да направи, ще бъде ужасяващ. Ние имаме страховита и изпълнена с трудности задача, Саймън, а може дори да се окаже, че няма шанс да успеем, но това не е задача, от която можем да избягаме.

Саймън отклони очи от очите на Бинабик.

— И аз това казах. Как да се бием срещу богове? Ще ни размажат като мравки. — Още един камък полетя в тъмнината.

— Вероятно. Но ако не се опитаме, тогава няма шанс за нищо друго, освен това мравкоподобно размазване, така че трябва да опитаме. Винаги има нещо отвъд дори и най-лошите от лошите времена. Може и да умрем, но смъртта на някои може да означава живот за други. Това не е нещо стабилно, за което да се хванеш, но във всеки случай е нещо вярно.

Тролът се премести на друг камък малко по-надолу по пътеката.

— Освен това — продължи Бинабик сериозно, — може да е, а може и да не е глупаво да се молиш на боговете, но със сигурност не е мъдро да ги проклинаш.

Саймън не каза нищо. Поседяха известно време в мълчание. Накрая Бинабик отвори тояжката си и извади костената флейта. Изкара няколко пробни ноти, а после започна да свири бавна меланхолична мелодия. Нехармоничната музика, която отекваше в тъмното, като че ли пееше с гласа на самотата на самия Саймън. Той потрепери, като усети вятъра през разкъсаното си наметало. Белегът от дракона го болеше яростно.

— Все още ли си ми приятел, Бинабик? — попита Саймън.

Тролът свали флейтата от устните си.

— До смъртта и по-нататък, приятелю Саймън. — После отново засвири.

Когато песента на флейтата свърши, Бинабик подсвири на Куантака и тръгна обратно нагоре по пътеката към лагера. Саймън го последва.

Когато Саймън най-после събра кураж да се приближи до Слудиг, огънят бе прегорял и мехът с вино правеше последната от много обиколки около кръга. Римърсгардецът точеше върха на канукското си копие. Продължи да търка с бруса още известно време, след като Саймън застана пред него, и накрая вдигна поглед.

— Да? — Гласът му бе рязък.

— Извинявай, Слудиг. Не трябваше да ти говоря така.

Римърсгардецът го изгледа студено, после изражението му омекна.

— Може да мислиш, каквото искаш, Саймън, но недей да говориш такива богохулства за Единия Бог пред мен.

— Съжалявам. Аз съм само един кухненски прислужник.

— Ха, кухненски прислужник! — Смехът на Слудиг бе остър. Той се взря изпитателно в очите на Саймън, после отново се изсмя, вече в по-добро настроение. — Ти наистина мислиш така, нали? Ти си глупак, Саймън! — Той се изправи, като се подсмиваше и поклащаше глава. — Кухненски прислужник! Прислужник, който се бие с дракони и съсича великани. Я се погледни! Та ти си по-висок от мен, а аз не съм от дребните!

Саймън се вгледа изненадано в римърсгардеца. Беше истина, разбира се: той стърчеше половин педя по-високо от Слудиг.

— Но ти си силен! — възрази той. — Ти си голям мъж.

— Ти също бързо ставаш мъж. А и си по-силен, отколкото си мислиш. Трябва да прозреш истината, Саймън. Ти вече не си момче. Не можеш да действаш, като че ли все още си. — Римърсгардецът го гледа втренчено един дълъг миг. — Всъщност опасно е да не си трениран по-добре. Късметлия си, че оцеля в няколко опасни схватки, но късметът е променлив. Хейстън би го искал, а и това ще ни даде нещо, върху което да работим по дългия път към твоя Камък на раздялата.

— Значи ми прощаваш? — Саймън се засрами от приказките, че бил мъж.

— Щом трябва. — Римърът отново седна. — Сега лягай да спиш. Утре пак ще ходим дълго, а след това, като вдигнем лагера, ще се поупражняваме.

Саймън доста се засегна, че го пращат да си ляга, но не искаше да рискува да се намеси в още един спор. И без това му бе трудно да се върне при огъня и да вечеря с другите. Знаеше, че всички го наблюдават и се питат дали няма да има още едно спречкване.

Легна и се уви в наметалото си. Щеше да е по-добре, ако бяха в пещера или вече бяха слезли от планината, където нямаше да са толкова безпомощно изложени на вятъра.

Ярките студени звезди трептяха в небето. Саймън ги наблюдаваше през необхватното разстояние, безброй мисли се гонеха из главата му. Най-последен сънят дойде.

Гласовете на троловете, които пееха на овните си, измъкнаха Саймън от съня. Спомняше си смътно една малка сива котка и чувството, че е хванат в капан, но сънят изчезваше бързо. Той отвори очи в бледата сутрешна светлина, после бързо ги затвори. Не искаше да става и да посреща деня.

Пеенето продължи, придружено от дрънкането на хамути. Той бе виждал този ритуал толкова много пъти след напускането на Минтахок, че можеше да си го представи толкова ясно, все едно го гледаше. Троловете пристягаха каишите и пълнеха дисагите, а гърлените им, но все пак високи гласове бяха заети с привидно безкрайното им пеене. От време на време спираха, за да погалят животните — почесваха дебелиите руна на овните, като се привеждаха и пееха тихичко, а животните мигаха с жълтите си очи. Скоро щеше да дойде време за солен чай и сушено месо и тих весел разговор.

Освен че, разбира се, днес, третата сутрин след битката с гигантите, нямаше да има толкова смехове. Троловете бяха весели хора, но малко от сланата, заседнала в сърцето на Саймън, изглежда, бе докоснала и тях и те, които се смееха на студа и на замайващите, почти пагубни подхлъзвания при всеки завой на всяка пътека, бяха смразени от една сянка, която не можеха да разберат — не че самият Саймън разбираше много.

Той бе казал истината на Бинабик: че по някакъв начин бе вярвал, че нещата ще се оправят, след като бяха намерили Трън. Силата и странността на оръжието бяха толкова осезаеми, че изглеждаше невъзможно то да не донесе някаква преднина в битката срещу крал Елиас и тъмния му съюзник. Но вероятно само мечът не бе

достатъчен. Вероятно онова, което се казваше в стиховете, нямаше да се случи, докато всичките три меча не бъдат събрани заедно.

Саймън изстена. Дори по-зле, може би чудатите стихове от книгата на Нисес въобще не означаваха нищо. Нали казваха, че Нисес бил луд? Дори и Моргенес не знаеше какво точно значат стиховете.

Щом скреж покрий камбаната Клавес
и Сенки изпълзят на пътя,
щом притъмней в Кладенеца и водата,
три Меча ще се появят.

Щом Букен от Земята изпълзи
и спусне се от висините Хунен,
кошмарът щом налегне Сън спокоен,
три Меча ще се появят.

Да променят Съдбата те,
на Времето Мъглите да разсеят,
щом Древното е устояло,
три Меча ще се появят.

Е, букен определено бяха изскочили от земята — не искаше изобщо да си спомня за писукащите копачи. Още от атаката им срещу лагера на Исgrimнур край манастира „Св. Хоудрунд“ Саймън вече не изпитваше същите чувства към твърдата земя под краката си. Това бе единственото предимство, което можеше да измисли, на пътуването сред безпощадните скали на Сикихок.

Колкото до споменаването на великани в стихчето, сега, когато смъртта на Хейстън бе толкова прясна в паметта му, това приличаше на груба шега. Чудовищата не трябваше дори да слизат от височините, понеже Саймън и приятелите му бяха достатъчно глупави да навлязат в тяхната планинска територия. Но и великаните бяха напуснали високопланинските си леговища — нали с Мириамел — мисълта за нея предизвика внезапен копнеж — бяха срещнали един в гората Алдхеорте, само на седмица езда от Ерчестър.

Останалото нямаше много смисъл, но всичко изглеждаше възможно: Саймън не знаеше кой е бил Клавес, нито къде може да се намира камбаната му, но изглеждаше, че скоро ще има скреж навсякъде. Но какво можеха да направят трите меча?

„Аз извадих Трън — помисли си той. За миг пак почувства силата му. — В онзи миг аз бях велик рицар... нали?“

Но дали силата беше на Трън, или просто той се бе стегнал и бе отхвърлил страха? Ако бе направил същото с по-малко могъщ меч, щеше ли да е по-малко смел? Щеше да е мъртъв, разбира се... също като Хейстън, също като Ан'най, Моргенес, Гримрик... но имаше ли значение това? Не умираха ли великите герои? Не беше ли Камарис, истинският господар на Трън, умрял в бурното море?

Мислите на Саймън се разбягваха. Той почувства, че се плъзга обратно към съня. Почти позволи на това да се случи, но знаеше, че само след малко Бинабик или Слудиг ще го събудят. Вечерта и двамата му бяха казали, че вече е мъж, или поне почти. Поне веднъж той не искаше да бъде събуден последен, дете, оставено да спи, докато големите си говорят.

Отвори очи и отново изстена от светлината. Стана, изтупа наметалото си и бързо се уви в него.

Сутринта бе студена, прехвърчаше сняг. Като опъваше схванатите си мускули, Саймън бавно пристъпи към огъня, където Бинабик говореше със Сиски. Двамата седяха един до друг пред ниските прозрачни пламъци, ръцете им бяха стиснати. Трън бе подпрян на един дънер наблизко — дълъг черен меч, който не отразяваше никаква светлина. Двата трола приличаха на деца, които разгорещено си говорят за някаква игра, на която може да играят, или за интересна дупка, която може да изследват, и Саймън изпита силната нужда да ги защитава. Илюзията се разпръсна и избеля миг по-късно, когато осъзна, че те най-вероятно обсъждат как да запазят народа на Бинабик жив, ако зимата не се оттегли, или какво трябва да правят, ако ги подгонят още великани. Те не бяха деца — и ако не беше смелостта им, той щеше да е мъртъв.

Бинабик се обърна и видя, че Саймън ги зяпа. Усмихна се за поздрав, докато слушаше внимателно бързата канукска реч на Сиски. Саймън изръмжа, наведе се, взе бучката сирене и комата хляб, които

Бинабик му посочи върху един камък до огъня, и отиде да седне самичък.

Слънцето все още бе скрито зад Сикихок. Сянката на планината лежеше върху лагера, но върховете на планините на запад светеха в бяло. Бялата Пустош под пътиците бе покрита от сива утринна сянка. Саймън отхапа залък сух хляб и го задъвка, загледан над Пустошта към далечната линия на гората, която лежеше на хоризонта като жълтеникав каймак във ведро мляко.

Куантака, която лежеше до Бинабик, се изправи, протегна се и тихо пристъпи към Саймън. Муцуната ѝ бе опръскана с червено от кръвта на каквото бедно животно се бе предало за сутрешното ѝ хранене, и тя облиза последните следи с дългия си розов език. Приблужи се към Саймън с вдигнати уши, все едно имаше някаква ясно определена цел, но когато стигна до него, спря само за миг, колкото да му позволи да я почеше, и се сви на земята, заменяйки едно място за сън с друго. Беше тежка и когато се облегна на крака му, почти го избута от камъка, на който седеше.

Той довърши яденето и отвори раницата, за да извади манерката си. И заедно с нея измъкна и нещо яркосиньо.

Бе шалът, който му бе подарила Мириамел, онзи, който бе носил на врата си по пътя нагоре по Драконовата планина. Джирики му го бе свалил, докато Саймън бе лежал ранен в пещерата, но грижливо го бе прибрал при останалите му нищожни принадлежности. Сега лежеше в ръцете му като къс от небето и от това той почти се разплака. Къде ли по широкия свят бе Мириамел? Гелое, по време на краткия им контакт, не знаеше. Къде из Остен Ард бродеше принцесата? Дали изобщо си мислеше за него? И ако си мислеше, какво ли мислеше?

Най-вероятно: „Защо ли си дадох хубавия шал на едно мръсно момче от кухнята?“ Той се зарадва на краткия пристъп на самосъжаление. Е, той не бе просто кухненски слуга. Както каза Слудиг, той бе кухненски прислужник, който се биеше с дракони и съсичаше великани. Точно в този момент обаче би предпочел да е само прислужник в хубавата топла кухня в Хейхолт и нищо повече.

Завърза шала на Мириамел около врата си, като набуца краищата под яката на парцаливата си риза. Пи вода, после отново се порови в раницата, но не намери онова, което търсеше. След миг си спомни, че го бе пхнал в джоба на наметалото си, и за миг се уплаши. Кога щеше

да се научи да е по-внимателен? Можеше лесно да е изпаднало поне сто пъти. Обзе го радост, когато го напипа през плата, после го вдигна на утринната светлина.

Огледалото на Джирики бе леденостудено. Той го отри в ръкава си и погледна отражението си. Брадата му се бе сгъстила, откакто се бе изучавал за последно. Червеникавите косми, почти кафяви на бледата светлина, бяха започнали да затъмняват линията на челюстта му... но стърчащият нос над брадата си беше същият и сините очи, които се вглеждаха в него, също. Ставането на мъж, изглежда, не означаваше да стане нищо повече от един малко по-различен Саймън — което бе малко тъжна мисъл.

Брадата прикриваше повечето му пъпки, така че имаше нещо, за което да е благодарен. Ако не се брояха една-две на челото, май изглеждаше като добро приближение на млад мъж. Наклони огледалото и се вгледа в белия кичур, който кръвта на дракона бе прогорила в червеникавите му къдри. Правеше ли го да изглежда по-стар? По-мъжествен? Трудно бе да се каже. Косата му обаче се накъдряше по раменете. Трябваше да помоли Слудиг или някой друг да я отреже по-късо, като на кралските рицари. Но защо? Най-вероятно всички щяха да умрат от ръцете на великаните преди косата му да порасне достатъчно, за да му пречи.

Той свали огледалото в скута си и го погледна, все едно бе езерце. Рамката започваше най-после да се затопля под пръстите му. Какво му беше казал Джирики? Че огледалото няма да е нищо повече от огледало, освен ако Саймън не се нуждае от него? Точно така. Джирики бе казал, че Саймън може да му говори... с огледалото? В огледалото? През огледалото? Не бе ясно, но за миг на Саймън много му се прииска да го повика. Да, щеше да се обади на Джирики и да му каже, че имат нужда от помощ. Кралят на бурите не бе враг, който смъртните можеха да победят сами.

„Но Кралят на бурите не е тук — помисли си Саймън — и Джирики знае за ситуацията всичко, което му е необходимо. Какво ще му кажа? Че трябва да бърза през планината, защото малкият кухненски прислужник е уплашен и иска да си отиде вкъщи?“

Вгледа се в огледалото и си припомни как то му бе показало Мириамел. Принцесата беше на кораб и гледаше през перилата към облачно небе, сиво облачно небе...

Докато наблюдаваше собственото си лице в огледалото, изведнъж му се стори, че отново може да види онова мъгливо небе, облаците, които плуваха през огледалото и го замъгляваха. Някаква мъгла като че ли плуваше покрай него и той вече не можеше да се откъсне от образа. Потрепери замаяно, все едно падаше в отражението. Шумовете от лагера стихнаха и след това изчезнаха, а мъглата стана твърда завеса от сиво. Беше навсякъде около него, закриваше светлината...

Сивата мъгла бавно се разсея, като пара, която излиза изпод капака на гърне, и когато се разчисти, той видя, че лицето пред него вече не е неговото. С присвити очи в него се вираше една жена — красива жена, едновременно стара и млада. Чертите ѝ се движеха, все едно се вираше нагоре през развълнувана вода. Косата ѝ бе бяла под венче от цветя, подобни на скъпоценни камъни; погледът ѝ прогаряше като разтопено злато, а очите ѝ бяха светли и искрящи като на котка. Тя бе стара, разбра той някак си, много стара, но по лицето ѝ се виждаше малко, което да говори за възраст, само някаква напрегнатост в линията на брадичката и устата, някаква крехкост на чертите, като че ли кожата ѝ бе опъната по костите. Очите ѝ имаха великолепия блясък на древно знание и запазени спомени. Високите ѝ скули и гладкото чело я правеха да прилича на статуя...

Статуя?... Мислите му бяха объркани, но Саймън знаеше, че е виждал статуя, която приличаше на тази жена... бе виждал такова лице... в... в...

— Моля, отговорете — каза тя. — Идвам при вас за втори път. Не ме пренебрегвайте отново! Моля, забравете древните си скърби, колкото и да са оправдани. Лошата воля е стояла твърде дълго между нашия дом и този на Руян Ве. Сега имаме общ враг. Имам нужда от вашата помощ!

Гласът ѝ звучеше слабо в главата му, като че ли отекваше през дълъг коридор, но все пак имаше заповедна власт — като гласа на валада Гелое, но по някакъв начин по-дълбока, по-гладка, без грубите, но успокоителни ръбове на магьосницата. Тази жена бе толкова различна от Гелое, колкото и самата горска жена бе различна от Саймън.

— Нямам силата, която притеждавах някога — молеше се жената. — И колкото малко имам, може да ни е необходима срещу Сянката от

Севера... а вие трябва да знаете за тази сянка. Тинукедата'ей! Деца на Градината, моля ви, отговорете! — Гласът на жената затихна с молеца нотка. Проточи се дълъг момент тишина. Дори да имаше някакъв отговор, Саймън не го чу. Изведнъж люспесто-златните очи като че ли го видяха за първи път. Музикалният глас внезапно придоби отсянка на подозрение и грижа. — Кой си ти? Смъртно дете?!

Замръзнал от уплаха, Саймън не каза нищо. Лицето в огледалото се взираше в него, а после Саймън почувства как нещо се протяга през мъглата, някаква сила, разпръсната и все пак могъща като слънце зад облаци.

— Кажи ми. Кой си ти?

Саймън се опита да отговори, не защото искаше, а защото бе невъзможно да не се опита след толкова завладяващите думи, които звучаха в главата му. Но нещо му попречи.

— Ти пътуваш по места, непредназначени за теб — каза гласът. — Не ти е тук мястото. Кой си ти?

Той се бореше, но откри, че нещо пречи на отговорите му, все едно годушат. Лицето пред него се накъдри и през него започна да се процежда синя светлина, образът на красивата стара жена изчезна. През него премина вълна от студ, която сякаш превърна вътрешностите му в черен лед.

Проговори нов глас, остър, леден:

— Кой е той? Той е онзи, който се бърка в чужди работи, Амерасу.

Първото лице вече го нямаше. Проблясък на сребро изплува през сивите дълбини на огледалото. Появи се лице, цялото от блестящ метал, безизразно и неподвижно. Той бе виждал това лице на Пътя на сънищата и бе изпитал същия болезнен ужас. Знаеше и името: Утук'ку, Кралицата на норните. Колкото и да се опитваше да отвърне поглед, не можеше. Държаха го в жестока хватка. Очите на Утук'ку бяха невидими в тъмните дълбини на маската, но той чувстваше погледа им върху лицето си като вледеняващ дъх.

— Детето на хората се бърка в чужди работи. — Всяка дума беше остра и студена като ледена висулка. — Както и ти, внучке. А тези, които се бъркат в чуждите работи, няма да оцелеят, когато дойде Кралят на бурите...

Нещото със сребърната маска се изсмя. Саймън почувства удари от мразовити чукове по сърцето си. Отровен студ започна да се изкачва непреклонно нагоре, от пръстите към дланите и към раменете му. Скоро щеше да достигне лицето му, като смъртоносна целувка от сребристи, блестящи от скреж устни...

Саймън изпусна огледалото и падна. Земята изглеждаше на цяла левга, падането — безкрайно. Някой пищеше. Той пищеше.

Слудиг му помогна да се изправи. Саймън се олюля; дишаше тежко. След миг отърси от себе си ръцете на римърсгардеца. Чувстваше, че трепери, но искаше да стои сам. Троловете се бяха събрали около него и си шепнеха объркано.

— Какво стана, Саймън? — попита Бинабик. — Заболя ли те нещо? — Сиски, която все още държеше ръката на Бинабик, се вглеждаше, вдигнала глава, в странния равнинаец, като че ли се опитваше да разчете болестта му по очите.

— Видях лица в огледалото на Джирики — отвърна Саймън; целият трепереше. — Едното бе на Кралицата на норните. Мисля, че и тя ме виждаше.

Бинабик заговори на другите ездачи на овни, като жестикулираше бързо. Те се обърнаха и се отдалечиха към огъня. Якият Сненек размахваше копието си към небето, все едно заплашваше някой враг.

Бинабик пак се обърна към Саймън и помоли:

— Разкажи ми.

И Саймън му разказа всичко, което се бе случило от момента, когато бе вдигнал огледалото. Докато описваше първото лице, Бинабик се намръщи съсредоточено. Когато Саймън свърши, тролът поклати глава и изръмжа:

— Кралицата на норните познаваме общо взето твърде добре. Точно нейните ловци стреляха по мен в Да'ай Чикица и не съм забравил това. Но като си помисля коя може да е другата, не мога да съм сигурен. Казваш, че Утук'ку я е нарекла „внучке“?

— Така мисля. Кралицата на норните каза и някакво име... но не мога да си го спомня.

— Значи е от някой от управляващите домове на ситите или на норните. Ако Джирики бе с нас, щеше да разбере моментално коя е

била и какво са означавали думите ѝ. Казваш, че тя като че ли се е молила на някого?

— Така мисля. Но, Бинабик, Джирики ми каза, че сега огледалото не е нищо друго освен огледало! Каза, че магията си е отишла, освен ако не искам да му се обадя, а аз не исках да му се обаждам! Наистина не исках!

— Успокой се, Саймън. Не се съмнявам в това, което казваш. Самият Джирики може да не е разбрал добре природата на силите на огледалото... или много неща може да са се променили, откакто Джирики ни напусна. При всяко положение, мисля, че ще е най-добре, ако оставиш огледалото, или поне ако не го използваш повече. Това е само предложение. Огледалото ти е подарък, за да правиш с него каквото искаш. Спомни си обаче, моля те, че то може да донесе опасност за всички.

Саймън погледна огледалото, което лежеше обърнато върху скалата. Вдигна го и забърса праха от повърхността му, без да го поглежда, а после го мушна в джоба си и каза:

— Няма да го оставя, защото ми е подарък. Освен това може някой ден да имаме нужда от Джирики. — Той го опипа. Рамката все още бе топла. — Но няма да го използвам дотогава.

Бинабик сви рамене.

— Решението е твое. Ела при огъня да се стоплиш. Утре потегляме още в зори.

На следващия ден тръгнаха рано и късно следобед стигнаха до Езерото на Синята кал. Закътано между предпланините на Сикихок, езерото бе тъмносиньо огледало, гладко като онова в джоба на Саймън и подхранвано от два водопада, които се изсипваха от ледените висини. Бученето им бе дълбоко и носово като дишането на боговете.

След като минаха през последния проход над езерото, троловете дръпнаха юздите на овните. Вятърът бе стихнал. Парата от дишането и на ездачите, и на овните висеше във въздуха. Саймън видя страха, изписан на всяко лице.

— Какво става? — попита той нервно. Очакваше всеки момент да чуе мучащите гласове на великани.

— Мисля, че са се надявали Бинабик да не е прав — отвърна Слудиг. — Може би са се надявали да намерят пролетта скрита тук.

Саймън не видя нищо, което да не е обичайно. Околните хълмове бяха покрити със сняг и много от дърветата, които заобикаляха езерото, бяха голи. Вечнозелените пък бяха облечени в бяло и приличаха на копия от вълна и памук.

Много от троловете притискаха ръце до гърдите си, като че ли онова, което виждаха, говореше по-изразително за беда, отколкото всякакви думи на Бинабик или на господаря му Укикук. После подкараха овните си по тясната пътека и Саймън и Слудиг ги последваха. Още една снежна вихрушка се изсипа от висините на Сикихок върху тях.

Направиха лагера си в голяма пещера на северозападния бряг на езерото — до нея водеха добре утъпкани пътеки. Широкото каменно огнище, пълно почти до ръба със студена пепел, свидетелстваше за поколенията тролове, лагерували тук. Скоро огромен огън, най-големият, който бяха палили от напускането на Минтахок, гореше до брега на езерото. Когато падна тъмнината и звездите започнаха да се появяват, пламъците захвърляха странни сенки по скалистите склонове.

Саймън седеше близо до огъня и мажеше ботушите си. Бинабик дойде и го накара да се обуе и да го последва. Минаха около двеста метра покрай брега и стигнаха друга пещера, чийто вход бе почти скрит зад група смърчове. Отвътре идваше странен подсвиркващ шум. Саймън сви вежди и се поколеба, но Бинабик само се усмихна и му махна да го последва — после вдигна един нисък клон с тояжката си, така че високият Саймън да може да мине, без да закачи факлата в дърветата.

Пещерата миришеше много познато. Саймън вдигна факлата, така че светлината да огрее навсякъде, и шест коня отвърнаха на погледа му и изцвилиха нервно. Подът на пещерата бе покрит с дебел пласт сено.

— Добре — каза Бинабик. — Страхувах се, че може да са избягали или че не им е стигнала храната.

— Нашите ли са? — попита Саймън, докато бавно се приближаваше към животните. Най-близкият кон изпръхтя и дръпна глава и Саймън поднесе ръка към муцуната му, за да я помирише. — Мисля, че да.

— Разбира се — ухили се Бинабик. — Ние, кануките, не сме конеубийци. Народът ми ги остави тук на сигурно място, когато тръгнахме нагоре в планината. В големи студове тук се агнят и овцете. Отсега нататък, приятелю Саймън, вече няма нужда да ходиш пеш.

След като погали коня, който се подчини неохотно, но не се отдръпна, Саймън видя кобилата на сиви и черни петна, която бе яздил от Наглимунд. Пристъпи към нея — искаше му се да има нещо, което да ѝ даде.

— Саймън — повика го Бинабик, — на!

И му даде нещо малко и твърдо, което се понатроши, когато го стисна.

— Сол — каза Бинабик. — Нося я от Минтахок. По една бучка за всички. Овните много обичат сол и предположих, че конете също ще я харесат.

Саймън предложи солта на сиво-черната кобила. Меките ѝ бърни погъделичкаха дланта му. Той погали якия ѝ врат и усети как потрепва под пръстите му.

— Не си спомням името ѝ — тъжно прошепна Саймън. — Хейстън ми го каза, но го забравих.

Бинабик сви рамене и започна да раздава солта на останалите коне.

— Хубаво е да те видя пак — каза Саймън на кобилата. — Ще ти дам ново име. Какво ще кажеш за Намиращата дома?

Имената като че ли не бяха много важни за нея — тя само помахаше с опашка и подуши джобовете на Саймън за още сол.

Когато се върнаха при огъня, кангкангът се лееше обилно и троловете пееха и се клатушкаха пред пламъците. Сиски стана, хвана ръката на Бинабик и мълчаливо склони глава на рамото му. Отдалеч изглеждаше, че троловете си прекарват страхотно, но когато Саймън се приближи, лицата им му показаха друго.

— Защо са толкова тъжни, Бинабик?

— Има една поговорка — обясни малкият човек. — „Скърбенето е за вкъщи“. Когато загубим някой от народа си на път, го погребваме, където е загинал, но запазваме сълзите си за времето, когато отново сме в безопасност в пещерите си. Деветима от нашите умряха на Сикихок.

— Но ти каза „вкъщи“. Вие не сте си вкъщи.

Бинабик поклати глава, отговори тихо нещо на Сиски, после каза на Саймън:

— Тези ловци и пастири се подготвят за идването на останалите от народа на Ийканук. Вестта дори и сега прелита от планина на планина: височините вече не са сигурно място и пролетта не идва. — Малкият човек се усмихна уморено. — Те са си вкъщи, приятелю Саймън.

Бинабик потупа ръката на Саймън, после двамата със Сиски се обърнаха, за да се присъединят към хора. Хвърлиха още дърва в огъня, пламъците подскочиха по-високо и цялата долина сякаш блесна с оранжева светлина. Скръбните песни на кануките отекнаха над спокойната вода и заглушиха горчивия глас на вятъра и шума на водопадите.

Саймън се отдалечи да потърси Слудиг — намери го на една скала с мях кангканг между коленете. Седна до него, отпи дълга глътка от предложението му мях, издиша, изтри устата си с ръкав и му го върна.

Слудиг гледаше към огъня и поклацащите се тролове. После попита:

— Казвал ли съм ти за Скипхавен, Саймън? Не си виждал красотата, докато не видиш девойките, които събират имел от мачтата на Сотфенгсел, заровения кораб на Елврит. — Той пийна глътка и пак подаде мяха на Саймън. — Господи, надявам се Скали от Калдскрайк поне да има достатъчно римърска чест, за да се грижи за гробовете на дългите кораби в Скипхавен. Да гние в Ада дано.

Саймън отпи още две глътки, като внимаваше Слудиг да не забележи физиономията му. Кангкангът беше отвратителен на вкус, но стопляше.

— Скали онзи ли е, който е взел земята на херцог Исgrimнур? — попита той.

Слудиг го погледна. Очите му бяха малко замъглени — явно се беше трудил върху мяха от доста време.

— Да. Този предател, син на вълчица и гарван, с черно сърце. Да гние в Ада дано. Сега вече сме в кръвна вражда. — Римърсгардецът подръпна замислено брадата си и вдигна поглед към звездите. — Навсякъде по света е кръвна вражда напоследък.

Саймън също погледна нагоре и видя приближаващи се тъмни облаци — идваха от северозапад и закриваха звездите и хоризонта. За миг си представи, че може да види тъмната ръка на Краля на бурите — как се протяга и отнема светлината и топлината. Потрепери и се уви по-плътено с наметалото си, но студът не си отиде. Посегна отново за меха. Слудиг все още гледаше нагоре.

— Ние сме много малки — каза Саймън между две глътки. Кангкангът като че ли течеше по вените му вместо кръв.

— Звездите също, кунде-мане — промърмори Слудиг. — Но всяка от тях свети толкова, колкото може. Пийни си още.

По-късно Саймън — всъщност не бе сигурен колко време е минало или какво се е случило със Слудиг — се оказа седнал на един дънер до огъня, Сиски седеше от едната му страна, а брадатият Сненек — от другата. Всички се държаха за ръце. Саймън си напомни да не стиска много силно. Всички тролове се клатеха и той се поклащаше с тях. И пееха, и въпреки че не разбираше думите, той пееше заедно с тях — смела песен под нощното небе — и усещаше как сърцето му бие в гърдите му като барабан.

— Наистина ли трябва да тръгнем днес? — попита Саймън: държеше седлото, докато Слудиг затягаше каишите. Единствената факла не хвърляше много светлина в затъмнената пещера. Зад стената от смърчове се зазоряваше.

— Трябва — отвърна Бинабик приглушено, тъй като главата му бе скрита под чула на един кон. — Камъните на Чъку! Защо не ги изведем на светло? Това е като гонене на бели невестулки в дълбок сняг.

— Ще ми се да си почина един ден — каза Саймън. Всъщност не се чувстваше чак толкова зле, като се имаше предвид колко канукски алкохол бе изпил вечерта — освен лекото туптене в слепоочията и известна слабост в ставите, се справяше доста добре.

— И на мен. И без никакво съмнение, и на Слудиг... — отвърна тролът. — Ох! Кикаксут! Убодох се на нещо!

— Дръж това проклето седло! — изръмжа Слудиг, когато седлото се плъзна от ръцете на Саймън. Конят изцвили раздражено и се премести една стъпка настрана, преди Саймън да успее отново да хване седлото.

— Но, нали разбираш — продължи Бинабик, — нямаме представа колко време ще ни отнеме да прекосим Пустошта. Ако е все така студено, колкото по-скоро го направим, толкова по-добре. Освен това има някои, които може да отнесат вести за нас до уши, които не са приятелски. Не знаем със сигурност кой от групата на ловеца е оцелял в Урмшайм. А те видяха Трън, нали? — Той потупа меча, който бе увит в кожи и вързан за седлото на Саймън.

Споменаването на Инген Джегер накара стомаха на Саймън (вече неспокоен след сутрешната закуска със сушена риба) да се присвие. Не искаше да мисли за ужасния ловец на Кралицата с шлема като озъбена муцуна, който ги бе преследвал като отмъстителен дух.

„Моля те, Боже — помисли Саймън, — нека да е умрял в Драконовата планина. Нямаме нужда от повече врагове, особено такива като него“.

— Прав си — тежко каза той. — Но не ми харесва.

— Какво казваше Хейстън? — попита Слудиг, докато се изправяше. — „Сега вече знаеш какво е да си войник“.

— Точно така казваше — тъжно се усмихна Саймън.

Когато Саймън и спътниците му изкараха навън оседланите животни, Сискинанамук и хората ѝ вече се бяха събрали пред пещерата. Кануките изглеждаха раздвоени между церемониите по сбогуването и удивлението от конете — нали стигаха само малко над коленете им. Отначало конете пристъпваха нервно, докато малките хора ги галеха и потупваха, но троловете бяха научили немалко от поколенията си гледане на овце и конете скоро се умириха и заизпълваха ледения въздух с дъха си, докато кануките им се възхищаваха.

Най-после Сиски помахаша за ред и изсипа град от думи към Саймън и Слудиг на езика на троловете. Бинабик се усмихна и каза:

— Сискинанамук ви пожелава на добър път от името на кануките от Минтахок и на Пастира и Ловджийката. Казва, че кануките са видели много нови неща и че въпреки че светът се променя към лошо, не всички промени са лоши. — Той кимна на Сиски и тя отново заговори, като сега спря очите си върху Слудиг. Бинабик преведе:

— Довиждане, римърсгардецо. Ти си най-милият крошок, за когото е чувала, и нито един от хората, които стоят тук, вече не се

страхува от теб. Кажи на твоите Пастир и Ловджийка... — той се усмихна: може би си представи как херцог Исgrimнур отговаря на тези титли, — че кануките също са смел народ, но освен това са и народ, който не обича безцелните битки.

— Ще го направя — обеща Слудиг.

Сиски се обърна към Саймън и след малко Бинабик продължи:

— А ти, Снежнокъдри, не се страхувай. Тя ще каже на всички кануки от Минтахок, които се чудят на разказа за твоя бой с дракона, за смелостта, която е видяла. Всички други тук ще направят същото. — Той се заслуша внимателно и се усмихна. — Тя също така казва да браниш годеника й, сиреч мен, и да използваш смелостта си, за да го защитаваш. Искане това в името на едно ново приятелство.

Саймън бе трогнат. Помисли малко и отвърна бавно:

— Кажи й, че ще защитавам годеника й, който е и мой приятел, до смъртта си и след това.

Докато Бинабик превеждаше, Сиски се взираше в Саймън, очите й бяха внимателни и сериозни. Когато тролът свърши, Сиски се поклони — малко вдървено и много гордо. Саймън и Слудиг направиха същото. Останалите кануки се приближиха и почнаха да докосват заминаващите така, все едно искаха да изпратят нещо с тях. Саймън се оказа обкръжен от малки чернокоси глави и отново трябваше да си припомни, че троловете не са деца, а просто мънички мъже и жени, които обичат и се бият, и умират точно толкова храбро и завинаги, колкото и всеки рицар в Еркинланд. Мазолести длани стискаха ръката му и много неща, които звучаха любезно, му бяха казани с думи, които не можеше да разбере.

Сиски и Бинабик тръгнаха към пещерата, в която бяха спали. Сиски се шумугна вътре и след миг излезе с едно дълго копие, цялото покрито с резба.

— Вземи го — каза тя. — Ще ти трябва там, където отиваш, обични мой, а ще минат повече от девет пъти по девет дни, преди да се завърнеш. Вземи го. Знаем, че ще сме пак заедно... ако боговете са добри.

— Дори и ако не са. — Бинабик се опита да се усмихне, но не успя. Взе копието и го подпря на входа на пещерата. — Когато се срещнем отново, дано да не е под сянка. Ще те прегръщам в сърцето си, Сиски.

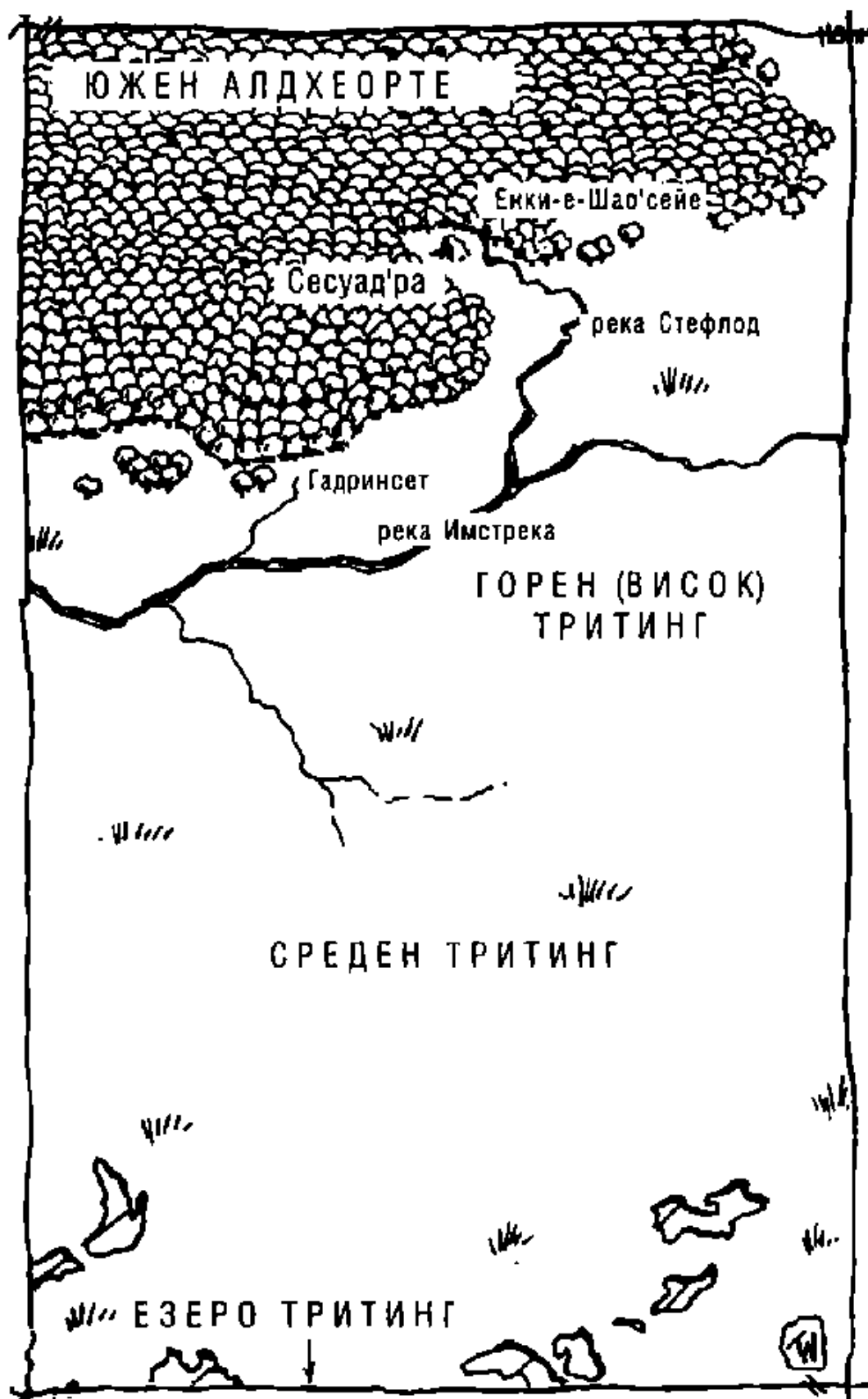
— Прегърни ме сега — каза тихо тя и той я взе в обятията си. —
Езерото на Синята кал е студено тази година...

— Ще се върна и... — започна Бинабик.

— Стига приказки. Няма време за думи.

Лицата им се събраха и изчезнаха, когато качулките им се
докоснаха. Дълго стояха така. И двамата трепереха.

ВТОРА ЧАСТ
РЪКАТА НА БУРЯТА

11. КОСТИТЕ НА ЗЕМЯТА

Често казваха, че от всички земи на Остен Ард най-дълбоките тайни са в Хернистир. Не че самата земя бе скрита, като митичните Планини на троловете, потънали зад ледената ограда на Бялата пустош, или обвития с предателски тресавища Вран. Тайните, които криеше Хернистир, бяха в сърцата на жителите му и под слънчевите му поляни, дълбоко в недрата на земята.

От всички смъртни хора, хернистирците някога най-добре бяха познавали и най-много бяха харесвали ситите. Бяха научили много от тях — въпреки че сега тези неща се споменаваха само в старите балади. Освен това бяха търгували със ситите, бяха донасяли в златната си родина неща, каквито не можеха да наподобят дори най-добрите ковачи и занаятчии в империята Набан. Като отплата, хернистирците предлагаха на безсмъртните си съюзници плодовете на земята — тъмнозелен малахит, иленит и светъл опал, сапфир, киновар и меко лъскаво злато — изкопани с безкраен труд от хилядите тунели на планините Грианспог.

Ситите вече ги нямаше, бяха изчезнали, доколкото повечето хора знаеха или се интересуваха. Някои хернистирци обаче знаеха по-добре. Бяха минали векове, откакто Приказният народ бе избягал от Асу'а, напускайки последния от Деветте града, достъпен за смъртните. Повечето смъртни вече напълно бяха забравили ситите или пък ги виждаха само през изкривяващия воал на старите приказки. Но между хернистирците, открит, но все пак потаен народ, все още имаше неколцина, които се вглеждаха в тъмните дупки, пробождащи Грианспог, и си спомняха.

Еолаир не обичаше особено пещерите. Детството му бе минало в полята и ливадите на Западен Хернистир, при сливането на реките Инискрих и Куимне. Като граф на Над Мулах, той бе управлявал тази територия; по-късно, в служба на крал Лут-уб-Литин, бе пътувал до големите градове и дворове на Остен Ард, като носеше желанията на Хернистир под звездите на безброй лампи и небесата на всеки народ.

И така, въпреки че смелостта му не бе оспорвана от никого и въпреки че клетвата му към крал Лут означаваше, че ще последва дъщеря му Мейгуин и до огньовете на вечната смърт, ако потрябва, той не бе особено доволен да се окаже заедно с народа си дълбоко в недрата на могъщата Грианспог.

— Багба да ме ухапе! — изруга Еолаир. Капка горяща смола бе паднала на ръкава му и бе изгорила ръката му през тънкия плат, преди той да успее да я загаси. Факлата съскаше и нямаше да издържи още дълго. Той се замисли дали да не запали другата, но това щеше да означава, че е време да се връща, а още не искаше. Прецени за кратко рисковете да се окаже загубен без светлина в непознат тунел дълбоко под земята и отново изруга тихичко. Ако не беше бързал като идиот, можеше и да се сети да си вземе огнивото. Еолаир не обичаше да прави такива грешки. Твърде много такива грешки — и късметът ти все някога свършва.

Отново насочи вниманието си към разклонението на тунела, визираше се в пода с напразната надежда да види нещо, което да му помогне да реши в коя посока да тръгне. Не видя нищо, изсумтя ядосано и извика:

— Мейгуин! — Гласът му се претърколи в тъмнината и отекна в тунелите. — Милейди, къде си?

Ехото заглъхна. Еолаир стоеше с гаснещата факла в ръка и се чудеше какво да прави.

Болезнено явно бе, че Мейгуин намира пътя си в този подземен лабиринт много по-добре от него, така че вероятно загрижеността му бе излишна. Явно нямаше никакви опасни зверове толкова дълбоко под земята — иначе щяха да са се показали досега. Остатъците от жителите на Хернисадарк бяха прекарали вече две седмици в дълбините на планината — строяха нов дом за бездомен народ в костите на земята. Но освен зверовете имаше други неща, от които да се страхуват тук, и Еолаир не можеше да отхвърли опасността с лека ръка. Странни същества се разхождаха из планината и много хора бяха изчезвали дълго преди армията на Скали от Калдскрайк да дойде по заповед на крал Елиас, за да усмири бунтовните хернистирци.

Други, по-обикновени опасности също можеше да ги причакват: Мейгуин можеше да се подхлъзне и да си счупи крак или пък да падне

в някое подземно езеро или река. Или можеше да надцени собственото си познание на тунелите и да се лута, изгубена и без светлина, докато не умре от глад.

Той не можеше да направи нищо, освен да продължи. Щеше да повърви още малко, а после да се върне, преди факлата му да е догоряла. А когато тъмнината го обгърнеше, щеше да вика, за да го чуят в пещерите, които в момента приютяваха по-голямата част от хернистирския народ в изгнание.

Еолаир запали втората факла от тлеещия остатък на първата и отбеляза с главнята стената при разклонението с руната на Над Мулах. После, след миг колебание, избра по-широкото разклонение и пое напред.

Този тунел, както и онзи, от който току-що бе излязъл, някога трябваше да е бил част от мините, прекосявали Грианспог. Беше изсечен дълбоко в твърдата скала и Еолаир се замисли за невъобразимата работа, хвърлена за построяването му. Подпорните греди бяха дебели като дънери! Еолаир не можеше да не се възхити на прецизната и героична работа на изчезналите строители — предшественици и на него, и на Мейгуин — прокопали пътища през самото сърце на света, за да извадят безброй скъпоценности на дневна светлина.

Древният тунел слизаше надолу. Подскачащата светлина на факлата осветяваше странни бледи знаци, издраскани върху стените. Тунелите отдавна бяха изоставени, но в тях все още се усещаше някакъв очаквателен дъх, все едно чакаха някакво завръщане. Стъпките на Еолаир по камъка отекваха силно като ударите на сърцето на някой бог, така че графът на Над Мулах не можеше да не си помисли за Куам Черния, господаря на земните недра. Богът на земята изглеждаше много истински и много жив тук, в тъмнината, която слънцето не бе докосвало от началото на Времето.

Еолаир спря, за да огледа по-внимателно изсечените в камъка знаци, и изведнъж осъзна, че много от фигурките, надраскани по стените, са груби рисунки на хрътки. Кимна, разбрал всичко. Старият Краобан веднъж му бе казал, че древните рудари наричали Куам Черния Земното куче и му оставяли пожертвования в тунелите, за да ги предпазва от срутвания и лош въздух. Тези рисунки бяха изображения

на Куам, заобиколени от руните на имената на миньорите — знаци, които се молеха за благосклонността на бога. Други дарове молеха за помощта на слугите на Куам, дълбоко ровещите дуори, свръхестествени същества, които дарявали щастливите копачи с богати рудни жили.

Еолаир отново изписа инициалите си под една кръглоока хрътка със загасналата факла.

„Господарю Куам — помисли си той, — ако все още наглеждаш тези тунели, изведи Мейгуин и народа ни в безопасност. Вече губим и последната надежда“.

Мейгуин. Точно за нея се тревожеше. Нямаше ли Мейгуин чувство за отговорност? Баща ѝ и брат ѝ бяха мъртви. Инахуен, жената на стария крал, бе малко по-голяма от Мейгуин и много по-малко способна. Наследството на Лут бе в ръцете на принцесата — а какво правеше тя с него?

Еолаир не бе възразявал много срещу идеята да се преместят по-надълбоко в кухините: лятото не бе донесло отсрочка срещу студа или срещу армиите на Скали, а склоновете на планините Грианспог не бяха мястото, на което можеше да се издържи обсадата нито на студа, нито на Скали. Оцелелите от войната хернистирци бяха пръснати из най-далечните краища на дивите земи на Хернистир и Фростмарч, Ледената граница, но една голяма част бе с останките на кралското семейство. Това наистина бе мястото, където кралството щеше да издържи или да се провали: бе време да си направят по-постоянен и защитим дом.

Обаче онова, което наистина тревожеше Еолаир, бе, че Мейгуин бе погълната от дълбините на земята, от местенето дори още по-дълбоко в сърцето на планината. Дни наред след като преместването на лагерите бе свършило, Мейгуин изчезваше по някакви незначайни задачи. Обикаляше неизследвани пещери часове наред и се връщаше по времето за лягане мръсна и с поглед, толкова разсеян, че приличаше на луда. Старият Краобан и другите я молеха да не ходи, но Мейгуин само студено казваше, че нямали право да се съмняват в дъщерята на Лут. Ако била необходима, за да поведе народа в защита на новия им дом или за да се грижи за ранените, или да взима важни решения, щяла да е с тях. Останалото ѝ време си било нейно собствено. Щяла да го използва както намерела за добре.

Загрижен за безопасността ѝ, Еолаир също я бе попитал къде ходи и ѝ бе предложил да не слиза в дълбините без него или някой друг придружител. Мейгуин равнодушно и безсмислено му отговори само за някаква „помощ от боговете“ и за „тунелите, които водят в дните на Мирния народ“ — само това, сякаш искаше да каже, че малоумни идиоти като графа на Над Мулах не трябва да се занимават с неща, които не разбират.

Еолаи си помисли, че тя полудява, и се уплаши и за нея, и за народа ѝ... а и за себе си. Графът бе наблюдавал дългото ѝ плъзгане. Смъртната рана на Лут и предателското убийство на брат ѝ Гуитин бе наранило нещо в нея, но раната бе на място, до което Еолаир не можеше да достигне, и всичките му усилия като че ли само влошаваха нещата. Той не знаеше защо опитите му да ѝ помогне в мъката ѝ я наскърбяват, но разбираше, че дъщерята на краля се страхува от съжалението повече, отколкото от смъртта.

Неспособен да намали болката ѝ, нито собствената си скръб при гледката на нейното страдание, той би могъл поне да я пази жива. Но как можеше да направи дори и това, когато кралската дъщеря не искаше да бъде спасена?

Днес бе най-лошото досега. Мейгуин бе станала преди първите проблясъци на зората и бе пропълзляла през цепнатината в тавана на пещерата. Бе взела факли, въжета и кой знае какво още и бе изчезнала в тунелите. Не се върна до края на следобеда. След вечеря Еолаир — самият той уморен от целодневното патрулиране в горите Сиркоил — бе тръгнал да я търси. Ако не я намереше скоро, щеше да се върне и да организира група за издирване.

Почти час Еолаир вървя по извиващите се тунели надолу, като отбелязваше пътя си по стените и наблюдаваше как факлата му се смалява. Бе преминал точката, до която можеше да се залъгва, че ще успее да измине целия път обратно със светлина. Не му се искаше да се откаже, но ако изчакаше още малко, щеше да има двама загубени в катакомбите, а каква печалба щеше да донесе това на когото и да било?

Най-после спря на място, където пътят се разширяваше в грубо изсечена стая, а черни входове на тунели водеха в още три посоки. Изруга, като осъзна, че е дошло време да спре да се заблуждава. Мейгуин можеше да е навсякъде; можеше дори да я е подминал. Щеше

да се върне и да му се подиграват, че принцесата се е завърнала жива и здрава преди цял час. Еолаир се усмихна тъжно и пак върза черната си коса на опашка — бе се развързала. Шегите нямаше да са толкова лоши. По-добре да изстрада малко унижение, отколкото...

Тънък глас прошепна в каменната стая — следа от мелодия, бледа като стар спомен.

— ... гласът му отекна през гори и през степи.
Там, където бяха звучали две сърца, сега бие само едно...

Сърцето на Еолаир затупка като лудо. Той отиде в центъра на стаята, вдигна ръце пред устата си и викна:

— Мейгуин! Къде си? Мейгуин!

Стените прогърмяха от ехото. Когато заглъхнаха, той се послуша внимателно, но не чу отговор.

— Мейгуин, аз съм, Еолаир! — каза той високо. Отново изчака хорът от крещящи гласове да замлъкне. Този път тишината бе разчупена от още една слаба нишка на песента:

— Тъмните ѝ очи в небето бяха впити,
и само искрящата и кръв му отговори...
главата и лежеше без постелка, косата ѝ бе
разчорлена...

Той завъртя глава и реши, че пеенето, изглежда, е най-силно от левия отвор. Надникна в него и ахна от изненада, когато почти се препъна в чернотата. Отблъсна се от стената, за да възстанови равновесието си, а после се наведе да вдигне факлата, която бе изпуснал, но още докато посягаше надолу, пламъкът изсъска и угасна. Ръката му напипа вода. Пред очите му танцуваше последното нещо, което бе видял — груб образ, нарисуван върху черно нищо. Той стоеше на върха на грубо стълбище, което се спускаше надолу по стръмен

тунел — безброй стъпала, които като че ли водеха до центъра на земята.

Чернота. Хванат в пълна тъмнина. Еолаир почувства началото на спазъм от страх и го потисна. Беше чул гласа на Мейгуин, в това бе почти сигурен. Разбира се, че беше нейният глас! Кой друг би пял стари хернистирски песни в дълбините на създанието!

Тих, детски страх от нещо, което може да се крие в тъмното и да привиква жертвите си с познати гласове, се събуждаше в него. В името на стадото на Багба, що за мъж бе той?

Докосна стените от двете си страни. Бяха влажни. Стъпалото под него, когато коленичи, за да го изследва с пръсти, се оказа вдлъбнато в средата; водата се бе събрала там. На нормално разстояние под него имаше още едно стъпало. Изпробващият му крак намери още едно, на същото разстояние под второто.

— Мейгуин? — обади се той отново; но никой не пееше.

Като пристъпваше надолу внимателно и държеше ръцете си разперени, така че да може да се хване за стените, Еолаир заслиза по грубо издяланото стълбище. Последният проблясък на светлина и картината, която той бе нарисувал, вече бяха изчезнали от очите му. Той се вгледа, но можа да види само тъмнината. Шумът от капещата от стените вода бе единственият друг звук освен стъпките на тътрещите му се крака.

След множество внимателно преодолени стъпала и време, което можеше да бъде и часове, стълбището свърши. Колкото и да протягаше крака си напред, земята оставаше равна. Еолаир направи няколко внимателни крачки и пак се наруга, задето не си бе донесъл огнивото. Но кой би могъл да предположи, че краткото търсене на заблудената принцеса ще се превърне в битка за живот? И къде бе онзи, който бе пял, независимо дали бе Мейгуин, или някой по-малко приятелски настроен обитател на пещерите?

Тунелът изглеждаше равен. Еолаир вървеше бавно, като следваше завоите с една ръка, която местеше по стената, а другата бе вдигнал напред да проверява чернотата. След като измина неколкостотин крачки, тунелът отново зави. С огромна радост откри, че тук всъщност може да види нещо: бледо сияние в дъното на коридора на десетина крачки напред.

Когато зави пак, го обля силна светлина — извираше от един отвор в стената на тунела. Самият каменен коридор продължаваше напред и извиваше надясно и той не можеше да види нищо по-нататък, но и не го интересуваше какво има там — дупката в стената привличаше цялото му внимание. С опасения, които немалко ускоряваха тупкането на сърцето му, той коленичи да погледне през отвора, а после скочи от изненада толкова рязко, че удари главата си в камъка. Миг по-късно провря краката си през отвора, плъзна се в дупката и бавно се изправи.

Намираще се в широка кухня, чийто набразден таван, обсипан с висящи шипове от камък, като че ли се поклащаше на светлината на две примигващи маслени лампи. В дъното на кухнята имаше огромна врата, два пъти по-висока от човешки ръст, направо в самата скала. Вратата се свързваше с каменния трегер толкова точно, като че ли бе израсла там; огромните ѝ панти бяха закрепени направо в стената на пещерата. И там, облежната на вратата, седнала в цял куп въжета и разни други неща, седеше...

— Мейгуин! — изкрещя той и затича напред, като се препъваше по неравния под. Главата на принцесата бе отпусната неподвижно върху коленете ѝ. — Мейгуин!

Тя вдигна глава и нещо в очите ѝ го накара да спре.

— Принцесо...

— Слях. — Тя бавно разтърси глава и прокара пръсти през червеникавокафявата си коса. — Слях и сънувах... — Мейгуин спря и се вгледа в него. Лицето ѝ бе почти черно от мръсотия; очите ѝ блестяха тайнствено. — Кой... — започна тя, после отново поклати глава. — Еолаир! Сънувах най-странния сън... ти ме викаше...

Той пристъпи напред и седна до нея. Не изглеждаше да е ранена. Еолаир бързо прекара ръцете си през косата ѝ да опипа главата ѝ за цицини от падане.

— Какво правиш? — попита тя някак отнесено. — И какво правиш тук?

Той се отдръпна, така че да може да я погледна в очите.

— Трябва аз да ти задам този въпрос. Какво правиш тук? Народът ти се поболя от тревога, принцесо.

Тя се усмихна лениво.

— Знаех си, че ще го намеря. Знаех си.

— За какво говориш? — ядосано попита Еолаир. — Хайде, трябва да се връщаме. Благодаря на боговете, че имаш лампи, иначе щяхме да си останем в този капан завинаги!

— Да не искаш да кажеш, че не си донесъл факла? Глупавичкият ми Еолаир! Аз съм си взела много неща, тъй като пътят до горните пещери е много дълъг. — Тя посочи разхвърляния си багаж. — Имам и хляб. Гладен ли си?

Еолаир я изгледа объркано. Това ли ставаше, когато някой полудееше? Принцесата изглеждаше доста щастлива тук, в тази дупка дълбоко под земята. Какво ѝ се бе случило?

— Пак ще те попитам — каза той толкова спокойно, колкото можа. — Какво правиш тук?

Мейгуин се изсмя:

— Изследвам. Поне отначало. Това е единствената ни надежда, нали разбираш. Да отиваме по-дълбоко, искам да кажа. Трябва постоянно да продължаваме да отиваме все по-надълбоко или враговете ще ни намерят.

Еолаир раздражено пое дъх.

— Ние вече направихме това, което пожела, принцесо. Хората се пренесоха в пещерите, както им заповяда. Сега се чудят къде е отишла кралската дъщеря.

— Но освен това знаех, че ще намеря това — каза тя, все едно Еолаир не бе проговарял. Гласът ѝ се снижи до шепот и тя се огледа, като че ли се страхуваше от подслушвачи. — Боговете не са ни изоставили, тъй като ми проговориха в сънищата. Не са ни изоставили. Не са ни изоставили и старите ни съюзници ситите, понеже точно това е, от което имаме нужда, нали, Еолаир? Съюзници! — Тя посочи огромната врата зад гърба им. Очите ѝ бяха странно ярки. — Мислих за това, докато главата ми не почна да се цепи, и знам, че съм права! Хернистир има нужда от помощ в този ужасен час... а какви по-добри съюзници от ситите, които са се били рамо до рамо с нас и преди?! Всички мислят, че Мирният народ е изчезнал от земята. Но той не е! Сигурна съм, че просто е отишъл по-надълбоко.

— Това е повече, отколкото мога да понеса — каза Еолаир и хвана ръката ѝ. — Това е лудост, Мейгуин, и сърцето ми се къса да те гледам такава. Хайде. Да се връщаме.

Мейгуин се отдръпна, очите ѝ заблестяха от гняв.

— Ти си този, който говори лудости, графе! Да се връщаме?! Мъчих се повече часове, отколкото бих могла да преброя, докато прережа резето. Трябваше да поспя малко, когато свърших, но го срязах! Всичко е готово и аз ще мина през тази врата! Не ми говори за връщане!

Еолаир вдигна поглед и видя, че принцесата казва истината. Резето, дебело като мъжка китка, бе прерязано през средата. Чук и нащърбено длето лежаха наблизко.

— Каква е тази врата? — попита той със съмнение. — Част от старите мини, нали?

— Казах ти — студено отвърна тя. — Това е вратата към миналото... вратата, която води към Мирния народ. Към ситите. Погледна го и железният ѝ поглед като че ли омекна и се разтопи. Още една емоция си проби път към повърхността и изкара объркване и желание на лицето ѝ. Графът на Над Мулах изпита дълбок, безпомощен прилив на мъка. Тя продължи, вече умоляващо: — О, Еолаир, не виждаш ли? Може да сме на сигурно място! Ела, помогни ми! Моля те, Еолаир, знам, че мислиш, че съм глупачка, кон в женски образ, но нали обичаше баща ми! Моля те, помогни ми да отворим вратата!

Еолаир не можеше да срещне погледа ѝ. Обърна се към огромната врата. В очите му напиряха сълзи. Злочестото момиче! Какво можеше да я е измъчило толкова? Смъртта на баща ѝ и на брат ѝ? Загубата на кралството? Трагедии, наистина — но други, които бяха изстрадали същото, не изпадаха в такива достойни за съжаление състояния. Ситите някога със сигурност бяха съществували — истински като камъните и дъжда. Но пет дълги века бяха изменили, откакто дори и слухове за Добрия народ бяха стигали до Хернистир. А и идеята, че боговете водят Мейгуин до тези отдавна изчезнали сити... дори и Еолаир, с неговото уважение към неизвестното, можеше да види, че тук явно говори лудостта от загубите ѝ.

Той забърса лицето си с ръкав. Каменната рамка на вратата бе покрита със странни, внимателно гравирани рисунки на лица и фигури, почти изтрити от капещата вода. Вярно бе, че изработката притежаваше фина изтънченост, на пръв поглед много по-добра от най-добрите произведения на хернистирските миньори. Какво можеше да е това място? Някакъв древен храм от най-ранните дни? Да не би

тук да се бяха провеждали странни ритуали за Куам Черния, далеч от простичките олтари на другите богове, които бележеха лицето на земята отгоре?

Еолаир си пое дъх и се зачуди дали не взема глупаво решение.

— Не искам да слушам как все повече се zlepоставяш неоснователно, принцесо, и не искам да те нося назад насила. Ако ти помогна да отвориш вратата — бавно каза той; не смееше да погледне болезнената надежда, изписана на лицето й, — ще се върнеш ли с мен след това?

— О, да, както кажеш! — Нетърпението й я правеше да прилича на дете. — Ще ти позволя ти да решиш, понеже знам, че когато видиш земята, в която все още живеят ситите, няма да искаш да бързаме да се връщаме в някаква си саждива пещера. Да!

— Добре тогава. Имам думата ти, Мейгуин. — Той се изправи, хвана дръжката на вратата и я дръпна рязко. Тя изобщо не помръдна.

— Еолаир — тихо се обади Мейгуин.

Той дръпна отново, по-силно, жилите на врата му се опънаха — но вратата не поддаде.

— Граф Еолаир — отново каза Мейгуин.

Той дръпна още веднъж — безполезно, после се обърна.

— Какво?

Тя посочи вратата с пръст, нокътят й беше счупен.

— Прерязах резето, но парчетата все още са там. Не трябва ли да ги махнем?

— Това няма никакво значение... — започна той, но после се вгледа по-отблизо. Едно парче от срязаното резе бе заклонило вратата и й пречеше да се отвори. Еолаир подсвирна, избута парчетата и те паднаха с дрънчене на влажния под.

Този път, когато дръпна, пантите изскърцаха протестиращо. Мейгуин стана и също хвана дръжката — ръцете й бяха до тези на графа. Пантите запротестираха по-силно. Докато дърпаше, Еолаир се вгледа в мускулите й. Мейгуин бе силна — всъщност никога не се бе държала като безпомощна девойка. Освен около него, когато често бе забелязвал как острият й език изведнъж се затъпява.

Еолаир си пое въздух и се напрегна, и не можа да не усети миризмата на Мейгуин. Потна и покрита с мръсотия, принцесата не миришеше като парфюмирана госпожица от двора на Набан — в нея

имаше нещо сурово, топло и живо, което въобще не бе неприятно. Еолаир поклати глава при тези помисли и учетвори усилията си, загледан в решителното лице на Мейгуин. Скърцането се издигна до писък и вратата започна да се отваря със стържене — сантиметър, още няколко, после тридесетина, като протестираше шумно през цялото време. Когато се отвори цял лакът тъмнина, двамата спряха, за да си поемат дъх.

Мейгуин се наведе и вдигна едната лампа, после се вмъкна в отвора. Еолаир я гледаше с отворена уста.

— Принцесо! — извика той без дъх и след това се промъкна след нея. — Почакай! Въздухът може да е отровен! — Още докато говореше, осъзна, че въздухът си е наред, макар и малко застоял. — Чакай... — започна той, но млъкна, когато се оказа зад рамото на Мейгуин. Лампата ѝ хвърляше светлина навсякъде.

— Казах ти! — Гласът ѝ бе изпълнен със задоволство и благоговение. — Ето това е мястото, където живеят приятелите ни!

— Бриниох Небесни! — зашеметено ахна Еолаир.

Огромен град лежеше пред тях в дъното на широк каньон — те стояха на ръба. Безбройните сгради изглеждаха като изсечени направо от сърцето на планината, като че ли целият град бе един-единствен неописуем гигантски жив камък. Всеки прозорец и всяка врата бяха изрязани в твърдата скала, всяка кула бе дъвен камък, колоните се извисяваха към тавана на пещерата високо над главите им. Но освен размера си, градът изглеждаше и изненадващо близък, като че ли всъщност бе само миниатюра, направена да заблуди окото. От мястото, на което стояха — на горните стъпала на широко стълбище, което се извиваше надолу, изглеждаше, че могат просто да се протегнат и да докоснат куполите на покривите.

— Градът на Мирния народ... — щастливо каза Мейгуин.

Ако това бе град на ситите, помисли си Еолаир, безсмъртните му обитатели сигурно бяха решили, че ще е по-добре да прекарат годините на старостта си на слънчева светлина, понеже внимателно издяланият каменен град бе празен — или поне така изглеждаше. Потресен от откритието на такова тайнствено място, графът разбра, че се надява то наистина да е толкова напуснато, колкото изглежда.

Малката килия бе студена. Херцог Исgrimнур изсумтя нещастно и потри ръце.

Майката Църква щеше да направи по-добре, ако вземеше някои от тези проклети пожертвования и ги използваше, за да затопли най-големия си дом, помисли си той. Гоблените и златните свещници бяха красиви, но как може човек да им се възхищава, когато замръзва до смърт?

Предната вечер бе останал дълго в общата стая — седеше тихичко пред огромното огнище и слушаше разказите на другите пътуващи монаси — повечето бяха дошли в Санселан Ейдонитис по някаква работа с лекторската институция. Когато го питаха приятелски за нещо, Исgrimнур им отговаряше кратко и сухо: знаеше, че тук — сред други от същата професия, така да се каже — опасността да разкрият маскарада му е най-голяма.

Сега, докато седеше и слушаше камбаната на Клавес да бие за утринна молитва, изпита силното желание да отиде пак в общата стая. Рискът от разкриване бе голям, но как иначе би могъл да разбере новините, които търсеше тъй спешно?

„Ох, защо този проклет Стреаве не може да говори открито? Защо трябваше да ме прекарва през целия Ансис Пелипе, само за да ми каже, че Мириамел е в Санселан Ейдонитис? Откъде може да знае това? И защо му трябва да казва на мен — нали знаеше само, че търся двама монаси, един стар и един млад?“

Исgrimнур се замисли над възможността Стреаве да е знаел кой е той или по-лошо, че графът го е изпратил нарочно по погрешна следа и че Мириамел всъщност изобщо не е близо до замъка на лектора. Но ако бе така, тогава защо трябваше господарят на Пердруин да говори с него лично? Седяха — графът и преоблеченият като монах Исgrimнур — и пиеха вино в приемната на графа. Дали Стреаве знаеше кой е той? И какво можеше да спечели, като го изпрати в Санселан Ейдонитис?

От опитите да проумее играта на граф Стреаве го заболя глава. Какъв избор имаше той така или иначе, освен да вземе думата на графа за чиста монета? Беше в задънена улица, обикаляше най-големия град на Пердруин и търсеше принцесата и монаха Кадрах без никакъв успех. Така че ето го сега, един просещ монах, който се възползва от милосърдието на Майката Църква и се надява да разбере дали Стреаве е бил прав.

Потропа с крака. Подметките на ботушите му се бяха изтъркали и студът на усойния каменен под се промъкваше право в стъпалата му. Беше глупаво да се крие в тази килия — това нямаше да му помогне в търсенето. Трябваше да излезе и да се смеси с тълпите в Санселан. Освен това, когато останеше сам твърде дълго, лицата на Гутрун и децата му се появяваха пред очите му и го изпълваха с отчаяние и безпомощен гняв. Той си спомни радостта, когато Изорн се бе завърнал от плен, издуващата го гордост, веселието от победата над страха. Щеше ли да доживее още едно такова събиране с тях? Дано Бог му дадеше тази възможност. Това бе най-съкровената му мечта, но толкова крехка, че, подобно на паяжина, ненужното ѝ безпокоене можеше да я съсипе.

Във всеки случай само надеждата не бе подходяща диета за един рицар — дори и стар като херцога, чиито най-добри дни бяха отминали. Пък имаше и задължения. Сега, когато Наглимунд бе паднал и народът на Исgrimнур бе разпръснат един Бог знае къде, единственото задължение, което му оставаше, бе към Мириамел и към принц Джосуа, който го бе пратил да я намери. Да, той наистина беше благодарен, че му е останало нещо, което да прави.

Исgrimнур излезе в коридора и потърка брадичката си. Слава на Усирис, наболата му брада не бе твърде видима. Не бе успял да се насили да се обръсне тази сутрин. Купата с вода бе почти замръзнала, а дори и след няколко седмици пътуване като монах, той все още не се бе примирил с прекарването на остър бръснач по лицето си всеки ден. Бе носил брада още от първата си година като мъж. Сега тъгуваше по нея по същия начин, както би тъгувал по липсваща ръка или крак.

Докато се чудеше накъде да тръгне, за да стигне в общата стая — и нейния пламтящ огън, — една ръка легна върху рамото му. Стреснат, херцогът се обърна и видя трима свещеници. Онзи, който го бе докоснал — старец със заешка устна, — се усмихна и попита:

— Не те ли видях в стаята снощи, братко? — Говореше Западния език внимателно, със силен набански акцент. — Току-що си дошъл от север, нали? Ела и се присъедини към нас за сутрешното ястие. Гладен ли си?

Исgrimнур сви рамене и кимна. Старецът го потупа по ръката.

— Добре. Аз съм брат Септис. Това са Ровалис и Нейлин, още двама от моя орден. — Той посочи двамата по-млади монаси. — Ще се присъединиш към нас, нали?

— Благодаря. — Исgrimнур се усмихна несигурно, като се чудеше дали няма някакъв монашески етикет, който е известен само на посветените. После добави. — Бог да те благослови.

— И теб — отвърна Септис, хвана голямата ръка на Исgrimнур с тънките си пръсти и го поведе по коридора. Другите двама монаси изостанаха малко, като си говореха тихо.

— Видя ли вече Параклиса на Елисия? — попита старецът.

Исgrimнур поклати глава.

— Пристигнах късно снощи.

— Красив е. Красив. Нашето абатство е до езерото Мирме, на изток, но аз гледам да идвам тук веднъж годишно. Винаги довеждам по някой от младите с мен, за да им покажа великолепието, което Бог е построил за нас тук.

Исgrimнур набожно сведе глава. Продължиха да вървят в мълчание още малко, с все повече други монаси и свещеници, които се събираха от страничните коридори в главния и се смесваха в едно като пасажи сиви риби, дърпани от речното течение, към столовата.

Пред широките врати на залата масовата миграция се забави. Когато Исgrimнур и спътниците му се присъединиха към бутащата се тълпа, Септис го попита нещо. Исgrimнур не можа да го чуе в глъчката, така че старецът се изправи на пръсти и проговори в ухото му — всъщност почти извика:

— Казах, как са нещата на север? Чухме ужасни разкази. Глад, вълци, смъртоносни виелици.

Исgrimнур кимна и се намръщи.

— Нещата са много зле. — Докато говореше, ги избутаха през вратата като запушалка от гърлото на бутилка и се оказаха в столовата. Шумът от разговорите изглеждаше достатъчно силен, за да разтресе гредите по тавана.

— Мислех си, че е нормално да се яде в тишина! — извика Исgrimнур. Младите последователи на Септис, също като херцога, зяпаха с широко отворени очи десетките маси, които се простираха от единния до другия край на широката зала. Имаше над десет редици и всяка маса във всяка редица бе запълнена с приведените гърбове на

хора в раса; бръснатите им глави бяха като безброй розови петна, като ноктите на някое сторъко страшилище. Всеки като че ли говореше на висок глас със съседите си, а някои размахваха лъжиците си, за да привлекат внимание. Шумът бе огромен като океана, който заобикаляше Набан.

Септис се засмя — смехът бе погълнат от гълчавата — и отново се изправи на пръсти.

— Тихо е у дома, в нашето абатство, и в много други... както без съмнение е и във вашите римърсгардски манастири, нали? Но тук, в Санселан Ейдонитис, са тези, които вършат Божията работа: те трябва да говорят и да слушат, също като търговци.

— Пазарят се за цената на душите? — горчиво подметна Исgrimнур, но старецът не го чу.

— Ако предпочиташ тишината — извика Септис, — трябва да отидеш долу в архивите. Свещениците там са мълчаливи като в гробница и всеки шепот прозвучава като гръм. Ела! Ще си вземем хляб и супа ето оттам, при онази врата, а после ще ми разкажеш повече за онова, което става на север, нали?

Исgrimнур се опитваше да не зяпа как яде старецът, но му бе трудно. Поради заешката си устна Септис непрекъснато се покапваше със супа и съвсем скоро по предницата на расото му течеше цяло поточе.

— Съжалявам — най-после каза старецът, докато предъвкваше един залък хляб; изглежда, нямаше и много зъби. — Не те попитах за името ти. Как ти казват?

— Избеорн — отвърна херцогът. Това бе бащиното му име и бе доста разпространено.

— А, Избеорн. Е, аз съм Септис... но това вече ти го казах, нали? Разкажи ни повече какво става на север. Това е другата причина да идвам в Набан — за новини, които не получаваме в езерните земи.

Исgrimнур му разказа нещо от онова, което се бе случило на север от Ледената граница, за убийствените бури и за лошите времена. Като потисна горчивината си, разказа и за узурпацията на Елвритшала от Скали от Калдскрайк и за разрушенията и убийствата, които бяха последвали.

— Ние чухме, че херцог Исgrimнур е предал Върховния крал — каза Септис, докато обираше последните капки супа от купата си със залък хляб. — Пътници ни казаха, че Елиас е разбрал, че херцогът се е сдружил с брат му Джосуа, за да превземат трона.

— Това е лъжа! — ядно каза Исgrimнур и удари с ръката си по масата така, че купата на младия Нейлин почти се преобърна. Всички се обърнаха към тях.

Септис повдигна вежди.

— Прости ни, тъй като ние само разказваме слуховете, които сме дочули. Може би сме докоснали болезнена тема. Исgrimнур да не е бил покровител на ордена ви?

— Херцог Исgrimнур е честен човек — отвърна херцогът, като се проклинаше, че е позволил на нрава си да се прояви. — Не обичам да чувам как го хулят.

— Разбира се. — Септис говореше успокоително и достатъчно високо, за да се чува над врявата. — Но ние сме чували и други разкази за Севера, някои от тях много стряскащи, нали? Ровалис, разкажи му какво ти каза онзи пътешественик.

Младият Ровалис понечи да заговори, но избухна в кашлица, защото се задави с някаква трошичка. Нейлин, другият дякон, го тупа по гърба, докато не си пое отново дъх, а после продължи да го тупа, вероятно малко превъзбуден от това, че е за пръв път в Набан.

— Един човек, когото срещнахме при идването си тук — почна Ровалис, когато Нейлин спря, — той е някъде от Ерकिनланд... — Младият монах не говореше Западния език толкова добре, колкото Септис, и му се налагаше да спира и да мисли, преди да подбере думите си. — Та той каза, че след като Елиас не могъл да превземе замъка на Джосуа с обсада, повикал бели демони от земята и с магия те избили всички в крепостта. Закле се, че е така, че сам го бил видял.

Септис, който попиваше предницата на расото си, докато Ровалис говореше, се наведе напред.

— Също като мен, Избеорн, и ти знаеш колко изпълнени със суеверия могат да са хората, нали? Ако само този човек бе разказал историята, щях да го нарека луд и да свърша с това. Но мнозина говорят тихичко за това тук, в Санселан, много са хората, които казват, че Елиас е имал вземане-даване с демони и зли духове. — Той докосна ръката на Исgrimнур с кривите си пръсти и херцогът едва успя да се

пребори с желанието да се отдръпне. — Трябва да си чул за обсадата, въпреки че казваш, че си напуснал Севера, преди тя да свърши. Каква е истината зад тези разкази?

Исgrimнур се вгледа в стария монах. Чудеше се дали във въпроса му има нещо повече, отколкото личи на пръв поглед. Най-после въздъхна. Това бе просто един мил старец със заешка устна, нищо повече. Бяха плашещи времена — защо Септис да не се опита да се сдобие с малко информация от някой, който е дошъл от развъдника на слуховете? Така че най-после той отвърна:

— Чул съм не много повече от вас, но мога да ви кажа, че предстоят лоши неща... неща, за които божите хора не биха искали да знаят, но прокълнат да съм, ако това ги кара да изчезнат. — Веждите на Септис се повдигнаха отново заради езика на Исgrimнур, но той не го прекъсна. Исgrimнур, увлечен от темата, продължи: — Оформят се страни, може да се каже, и тези, които изглеждат по-хубави, всъщност са по-лоши. Не мога да кажа нищо повече от това. Не вярвайте на всичко, което чуете, но недейте и да бързате да викате: „Суеверие“... — Той спря, осъзнал, че навлиза в опасна територия. Не можеше да каже много повече, без да привлече вниманието като източник на слуховете, които без съмнение прелитаха през Санселан Ейдонитис. Не можеше да си позволи да бъде обект на внимание, докато не научеше дали принцеса Мириамел наистина е тук.

Обаче късметата, които вече бе изплюл, като че ли задоволяваха Септис. Старецът се облегна назад — все още драскаше разсеяно по изсъхващото петно от супа на гърдите си.

— Ех — въздъхна той. Гласът му се понесе над разговорите по масата. — Уви, вече чухме достатъчно страховити разкази, за да приемем онова, което казваш, сериозно, нали? Много сериозно. — Той махна на по-близкия дякон да му помогне да стане. — Благодаря ти, че сподели яденето ни, Избеорн. Бог да те пази. Надявам се, че ще можем да поговорим още в общата стая довечера. Колко дълго ще останеш?

— Още не знам. Благодаря и на теб.

Старецът и двамата му спътници изчезнаха в тълпата и оставиха Исgrimнур да подрежда мислите си. Миг по-късно херцогът се отказа от това и стана от масата.

„Не мога дори мислите си да чуя тук“. Той поклати глава и тръгна към вратата през навалищата. Якото му телосложение спомогна

за скоростния му напредък и той бързо стигна главния коридор. „Вече излях душата си, но не съм ни крачка по-близо до намирането на горката Мириамел — горчиво си помисли той. — И как бих могъл да разбера местонахождението ѝ, така или иначе? Просто да попитам някого дали дъщерята на Елиас не е някъде наоколо? А, и освен това да кажа, че е предрешена като момче. Това е дори още по-лошо... Може би просто да поразпитам и да разбера дали някакви млади монаси не са се мяркали в Санселан Ейдонитис напоследък“.

Изсумтя горчиво, докато наблюдаваше реката привикнали към порядките в замъка фигури да тече покрай него.

„Елисия, Божия майко, иска ми се Еолаир да бе с мен. Този проклет хернистирец обича такива идиотщини. С безупречните си маниери би я издирил достатъчно бързо. Какво правя аз тук?“

Херцогът на Елвритшала потърка с пръсти неестествено гладката си брадичка. После, като изненада и самия себе си, започна да се смее на собствената си безнадеждна глупост.

Минаващите свещеници заобикаляха нервно монаха с голямото шкембе, който явно бе изпаднал в някакъв религиозен пристъп. Исгримнур крещя и се смя гръмогласно, докато по червените му бузи не потекоха сълзи.

Буреносно време се стелеше над блатото като одеяло, влажно и задушавашо горещо. Тиамак направо усещаше копнеещия глад на бурята: от бодливия ѝ дъх направо настръхваше. Би дал всичко бурята да се разрази и да падне малко хладен дъжд! Мисълта за дъждовни капки, които се разплискват по лицето му и плющят по листата на мангровите дървета, приличаше на сън за най-добрата магия.

Тиамак въздъхна, измъкна пръта от водата и го постави напречно на малката си лодка. Протегна се, като безуспешно се опитваше да отпусне мускулите на гърба си. Пътуваше вече три дни и бе изстрадал две почти безсънни нощи, изпълнени с тревога за това, което трябва да направи. Ако отидеше в Кванитупул и останеше там, щеше ли да е предал съплеменниците си? Можеха ли въобще да разберат дълга му към сухоземците... или поне към няколко сухоземци?

Разбира се, че нямаше да разберат. Тиамак се намръщи и посегна към меха с вода. Разбълбука една глътка в устата си, преди да я преглътне. Винаги го бяха мислили за странен. Ако не отидеше в

Набан, за да защитава каузата на народа си пред херцог Бенигарис, просто щеше да се превърне в предател. Това щеше да е краят на всичко — поне според старейшините на Селска горичка.

Той свали кърпата от главата си и я натопи във водата, после отново си я върза. Благословено хладна вода покапа по лицето и врата му. Ярките дългопашати птици, които бяха накацали по клоните над главата му, спряха да писукат за миг, защото над блатото се разнесе глух тътен. Сърцето на Тиамак подскочи.

„О, Ти, който винаги стъпваш на пясък, нека бурята да дойде скоро!“

Носът на лодката бе започнал да се извива към средата на течението. Той погледна брега — или по-скоро това, което щеше да е брегът, ако това бе сухоземска река. Тук, във Вран, това бе просто плетеница от скупчени мангрови дървета, чиито корени задържаха точно толкова пясък, колкото дървесната колония да расте и процъфтява. Тиамак изпръхтя отчаяно и потопа пръта във водата, за да изправи лодката и да я прекара през дебел слой лилии, които се хващаха за преминаващия корпус като пръстите на давещи се плувци. Оставаха още няколко дни до Кванитупул, и при това само ако бурята, за която се молеше, не доведеше силни ветрове по пътя му, ветрове, които можеха да изкореняват дървета и да направят от тази част на Вран непроходима плетеница от корени, стволоче и счупени клони.

„О, Ти, който винаги стъпваш на пясък — допълни молитвата си той, — нека разхлаждащата буря дойде скоро, но да е лека!“

На сърцето му бе неизразимо тежко. Как би могъл да избере между две толкова ужасни възможности? Можеше да отиде чак до Кванитупул, преди да реши дали да остане там, за да изпълни желанието на Моргенес, или да продължи към Набан, както бяха наредили Могахиб и останалите. Опита се да се успокои с тази мисъл, но се зачуди дали такъв начин на мислене не означава просто да позволи на раната да загной, когато вместо това трябва просто да стисне зъби и да я почисти, за да може лечението да започне?

Помисли за майка си, която бе прекарала по-голямата част от живота си на колене, като се грижеше за огъня, стриваше зърно с хромела, работеше всеки ден от тъмнината преди зазоряване до вечерта, когато наставаше време да пропълзи в хамака си. Той не уважаваше много селските старейшини, но сега изведнъж се уплаши,

че духът на майка му може да го наблюдава. Тя никога не би могла да разбере защо синът ѝ обръща гръб на народа си заради чужденци. Тя щеше да иска той да отиде в Набан. Служи първо на народа си, а след това се грижи за собствената си чест, точно това щеше да каже майка му.

Мисълта за нея изведнъж изясни нещата. На първо място той бе жител на Вран: нищо не можеше да промени този факт. Трябваше да отиде в Набан. Моргенес, този любезен старец, щеше да разбере причините му. След това, след като изпълнеше задълженията си към собствения си народ, щеше да се върне в Кванитупул, както бяха пожелали сухоземните му приятели.

Решението свали част от товара от плещите на Тиамак. Той реши, че може и да спре скоро и да хване нещо за обедното си ястие. Посегна покрай борда и провери въдицата си. Беше лека и когато я извади, забеляза с отвращение, че стръвта отново е изядена. Каквото и да бе похапнало за негова сметка, не бе почакало, за да изрази благодарността си. Поне кукичката все още си беше на мястото. Металните кукички бяха ужасно скъпи — за тази бе платил с цял ден работа като преводач на пазара в Кванитупул. Следващия месец на пазара бе открил пергамента с името на Нисес и за него също бе платил с целодневната си надница. Две скъпи покупки, но пък кукичката бе много по-малка от онези, които той издялкваше от кости и които обикновено се чупеха при първия улов. Пергаментът на Нисес — той потупа покровителствено чантата от омазнена кожа, която лежеше в краката му, — ако беше прав за произхода му, бе безценно съкровище. Нелоша работа за два дни труд на пазара.

Прибра влакното, като го нави внимателно, а след това приближи лодката до брега от мангрови дървета. Гребта бавно, докато мангровите корени се смениха за кратко с влажна почва, отрупана с развяващи се тръстики. Като докара лодката толкова близо до края на водата, колкото можа, той извади ножа от колана си и изрови от мократа пръст няколко личинки от плюмух. Уви ги в кърпата си, като си остави само една, за да я закачи на кукичката. После пусна кордата във водата, за да се влачи зад лодката. Докато отново гребеше към средата на течението, в далечината се разнесе гръм. Изглеждаше по-далеч от предишния път. Той тъжно поклати глава. Бурята не бързаше.

В късния следобед излезе изпод надвисналия гъсталак на мангровите дървета на слънчева светлина. Тук бе доста по-дълбоко. Цяло море тръстики се простираше към хоризонта, почти неподвижни в тягостната жега, пресечени от блестящите следи на други ръкави. Небето бе посивяло от заплашителни облаци, но слънцето зад тях грееше ярко. Един ибис се издигна, белите му крила приплясваха бавно, после отново кацна в тръстиките. На юг, след мили тресавища и блатни гори, се виждаше тъмната линия на планините Наскаду. На запад, невидимо отвъд безкрайна прерия от папур и мангрови дръвчета, лежеше морето.

Тиамак гребеше разсеяно, застигнат за миг от мисълта за една поправка, която смяташе да направи в най-доброто си произведение, последната редакция на „Ефикасните церове на вранските лечители“. Беше му хрумнало, че самата форма на папура може да има нещо общо с приложението му като брачен еликсир сред мъжете от Ливадните тритинги. Тъкмо измисляше думите, с които да го каже в една бележка под линия, която деликатно да спомене наличието на тази връзка, без да изглежда твърде остроумна, когато изведнъж усети някакво трептене зад гърба си. Стреснат, той се обърна и видя, че влакното на въдицата е здраво обтегнато и трепти като дръпната струна на лютня.

За миг бе убеден, че се е закачило за някой камък — дръпването бе толкова силно, че бе предало част от напрежението си на кърмата, — но когато се наведе през борда, видя нещо сребърносиво, което се издигна за миг към повърхността, изви се, после отново се гмурна в леко солената вода. Риба! Дълга колкото ръката му! Той възкликна доволно и задърпа влакното. Сребристото нещо като че ли подскочи към него. За част от секундата една бледа лъскава перка се появи над водата, после изчезна под лодката, като опъна влакното до скъсване. Тиамак подръпна и то поддаде малко, но не много. Силна риба. Внезапен образ на късащо се влакно и двудневното му ядене, което отплува, изпълни сърцето на Тиамак с болезнен ужас и той отпусна влакното. Щеше да остави рибата да се умори сама, а след това можеше да я изтегли, когато реши. Междувременно щеше да се оглежда за сухо място, където да може да запали огън. Можеше да увие рибата в листа от миног, а със сигурност щяха да се намерят и няколко листа бързобурен наоколо... В мислите си вече почти ядеше. Жегата, капризната гръмотевична буря, предателството му към

Моргенес (както той все още си го представяше) и всичко останало избледняха в топлото сияние на мечтаното ястие. Той отново подръпна влакното, доволен от силната, стабилна съпротива. Не беше ял прясна риба от седмици!

Някакъв плясък наруши бяна му. Тиамак се обърна и видя дъга от вълнички да се разпростира от бреговата ивица, на два хвърлея камък. Имаше и нещо друго: миг по-късно той различи редица ниски височинки, като миниатюрни островчета, които се движеха бързо към лодката.

Крокодил! Сърцето му подскочи. Прекрасната му вечеря! Той дръпна силно влакното, но рибата все още бе под лодката и се съпротивляваше яростно; кордата изгори ръцете му, докато той безуспешно се бореше с рибата. Крокодилът бе голямо тъмно петно точно под повърхността, движенията на мощната му опашка вълнуваха спокойната вода. Ръбестият му гръб се появи за миг, после изчезна — звярът се гмурваше към неговата риба!

Нямаше време за мислене, никакво време. Вечерята му, рибарската му кукичка, влакното му, всичко щеше да бъде загубено, ако изчакаше дори още само миг. Тиамак почувства черна ярост да се събужда в празния му стомах и пръстен от болка да се стяга около слепоочията му. Майка му, ако бе доживяла да го види в този момент, едва ли би познала срамежливия си несръчен син. А ако бе видяла онова, което направи след това, щеше да се строполи до статуетката на Тази, която роди човечеството в задната част на семейната колиба и да изгуби съзнание.

Тиамак уви влакното, завързано за дръжката на ножа му, около китката си и се хвърли през борда. Ръмжеше от яд и отчаяние и едва успя да си поеме дъх и да затвори уста преди мътната зелена вода да се затвори над главата му.

Размаха ръце и отвори очи. Слънчевата светлина се процеждаше през водата и тинята като през облаци. Той погледна нагоре към тъмния правоъгълник — дъното на лодката му, и видя там лъскавата риба. Въпреки бясната, разтуптяваща сърцето паника, изпита задоволство от размера ѝ. Дори и баща му Тугумак би трябвало да признае, че това е прекрасен улов!

Докато гребеше нагоре и посягаше към улова си, блещукащата риба се стрелна покрай дъното на лодката и се плъзна от другата ѝ

страна. Влакното се обтегна плътно по дървения корпус. Тиатак бързо посегна да го хване, но то вече се бе долепило до лодката и пръстите му не можеха да го напипат. Той изсумтя и изпрати нагоре няколко танцуващи мехурчета. Бързо! Трябваше да бърза! Крокодилът щеше да стигне до лодката всеки миг!

Сърцето му блъскаше в ушите му във водната тишина. Драскащите му пръсти не можеха да хванат влакното. Рибата бе невидима и недосегаема, като че ли опърничаво решена да не страда сама, а паниката правеше Тиатак несръчен. Най-после той се отказа, отблъсна се от дъното на лодката и зарита, за да се издигне. Рибата бе загубена. Трябваше да спасява себе си.

Твърде късно!

Един тъмен силует се плъзна покрай него и се насочи нагоре, преминавайки през сянката на лодката му. Крокодилът не беше най-големият, който бе виждал, но определено бе най-големият, под който се бе намирал някога. Белият му корем мина над него, опашката също се източи и го удари с дирята си.

Въздухът натискаше дробовете му, изгаряше ги, искаше да се освободи и да изпълни мътната вода с мехурчета. Той ритна и се извъртя; очите му сякаш щяха да изскочат от главата му; видя крокодила, подобен на тъпа стрела, да се носи към него. Челюстите на влечугото се разтвориха. Имаше проблясък на засенчена с червено тъмнина и безкрайност от зъби. Тиатак се изви и замахна, като наблюдаваше отвратително бавното движение на ножа във водата. Влечугото забърса ребрата му, раздра ги с бодливата си кожа, докато той се опитваше да се отдръпне от пътя му. Ножът се заби в страната на крокодила, повлече се по бронираната кожа за миг, после се отплесна. Малък кафяво-черен облак последва крокодила, когато той отплува, за да заобиколи лодката още веднъж.

Тиатак имаше чувството, че дробовете му са се издули до невероятни размери — напиреха под ребрата му; пред очите му заплуваха черни петна. Защо бе толкова глупав? Нали не искаше да умре по този начин — и удавен, и изяден!

Докато се мъчеше да изплува на повърхността, усети остри зъби да обхващат крака му; в следващата секунда крокодилът го повлече надолу. Той изпусна ножа, заразмахва ръце и зарита с другия си крак, но крокодилът все така го дърпаше към тъмнината на речното

дъно. Мехурчета изригнаха от устата му. Лицата на старейшините от племето му — Могахиб, Роахог Грънчаря и другите — се появяваха едно подир друго, пред замъгления му поглед; израженията им бяха изпълнени с примирено отвращение от идиотизма му.

Влакното, вързано за ножа, все още бе увито около китката му и докато потъваше в речната тъмнина, той се мъчеше да го изтегли. Накрая ръцете му стиснаха дръжката, той събра цялата си сила, сви се към дърпация го звяр и напипа плочестите челюсти, които стискаха крака му. Хвана се с една ръка за тях — усети извитите зъби под пръстите си, опря острието на ножа в кожестото око и натисна. Главата се дръпна рязко под ръцете му, крокодилът потрепери и стисна още по-силно. Мълния от пареща болка блесна нагоре по крака и право в сърцето му. Още едно ято ценни мехурчета изскочи от устата му. Той натика острието колкото можа по-навътре, мислите му бяха неясна черна вихрушка от лица и безсмислени думи. Докато въртеше дръжката в дива агония, крокодилът отпусна челюстите си. Тиатак дръпна горната с отчаяна сила, избута я точно толкова, че да измъкне крака си, преди тя отново да щракне. Кръв замъгляваше водата. Тиатак въобще не усещаше нищо под коляното си, а над него — нищо, освен пламтящата болка на пръсващите се дробове. Някъде под него крокодилът завързваше смъртни възли на дъното на реката, като плуваше във все по-тесни кръгове. Тиатак се опита да заплува нагоре към спомена за слънце, дори и след като усети как искрата в него угасва.

Премина през много тъмнини, докато най-последно излезе в светлината.

Дневната звезда бе на сивото небе; папурите стояха безветрени и тихи покрай ръба на водата. Той пое жадно глътка горещ блатен въздух, която струваше цял един живот, и отвори цялото си тяло за него; въздухът нахлу в дробовете му като река, която разбива бентовете си и залива изсушената долина под тях. Светлина от всички цветове заблестя пред очите му и той се почувства така, сякаш е открил някаква върховна тайна. Миг по-късно, когато видя лодката си да се полюлява в развълнуваната вода — съвсем близо, — чувството за прозрение се изпари и той усети как ненормалната, омаломощаваща чернота се изкачва по гръбнака му към главата. Заплува към лодката; тялото му беше странно безчувствено, като че ли не бе само една глава,

която се носи по течението. Хвана се за лодката — дишаше дълбоко, за да събере сили. Само волята му го прехвърли в нея — той издра брадичката си до кръв в борда, но това изобщо не го интересуваше. Чернотата най-после го заля. Тиатак спря да се бори и потъна в нея.

Събуди се под небе, червено като кръв. Горещ вятър помиташе блатата. Пламтящото небе като че ли се намираше и в главата му — тя цялата беше нажежена като глинено гърне, току-що извадено от пещта. С пръсти, непослушни и безчувствени като парчета дърво, Тиатак измъкна от торбата си на дъното на лодката чистата си набедрена превръзка и стегна здраво крака си. Не искаше да мисли за кървящите резки, прорязали го от коляното до петата. Докато се бореше със забравата, която се протягаше към него, разсеяно се замисли дали някога ще може да ходи отново, а после се примъкна до ръба на лодката и задърпа влакното на въдицата си, все още изпънато в зелените дълбини. Въпреки изневеряващите си сили успя да прехвърли сребрилата риба през борда и тя заподскача до него. Очите ѝ бяха отворени, устата също, все едно се опитваше да зададе въпрос на Смъртта.

Тиатак легна по гръб и се вгледа във виолетовото небе. Отгоре се чуваха отекващи трясъци и грохот. Рояци дъждовни капки затанцуваха по трескавата му кожа. Тиатак се усмихна и потъна в тъмнината.

Исгримнур стана от пейката, отиде до огнището и обърна гръб към пламъците. След малко щеше да отиде да си легне, така че искаше да събере всичката топлина, която успееше, преди да се наложи да се върне в онази килия, проклета да е, в която задникът му замръзваше.

Заслуша се в приглушените разговори, които изпълваха общата стая, възхитен от разнообразието на езици и диалекти. Санселан Ейдонитис бе като един малък отделен свят дори повече, отколкото Хейхолт, но колкото и разнообразни да бяха разговорите вечерта, той не бе и на сантиметър по-близо до разрешаването на който и да било от проблемите си.

Бе обикалял безкрайните коридори цяла сутрин и цял следобед, като държеше очите си отворени за подозрителна двойка монаси или нещо друго, което можеше да облекчи затруднението му. Търсенето му

беше безрезултатно, но пък му напомни за размера и силата на Майката Църква. Бе се разстроил дотолкова от неспособността си да разбере дали Мириамел е тук, или не, че когато следобедът привършваше, вече съвсем бе напуснал Санселан Ейдонитис.

Вечеря в една странноприемница малко по-надолу по Санселанския хълм, а след това тихо влезе в Залата на фонтаните — нещо, което не бе правил от много години. Двамата с Гутрун бяха посетили фонтаните малко преди женитбата си, когато бяха дошли до Набан на традиционното за семейството на Исgrimнур сватбено поклонение. Блещукащата игра на водата и неспирната ѝ музика го изпълниха с някаква приятна меланхолия. Въпреки че копнежът и тревогите по жена му бяха огромни, за пръв път от седмици той успя да помисли за нея, без сърцето му да се свие от болка. Тя сигурно беше в безопасност — а и Изорн също. Просто трябваше да го повярва, тъй като какво друго би могъл да направи? Останалата част от семейството, другият му син и двете му дъщери, бяха в способните ръце на стария тан Тонруд в Скоги. Понякога, когато всичко беше несигурно, човек просто трябваше да повярва в добрината на Бога.

След разходката Исgrimнур се бе върнал в Санселан — умът му бе успокоен и готов отново да се заеме със задачата. Другарите му от сутрешното хранене бяха дошли за малко, но си бяха тръгнали рано — старият Септис обясни, че спазвали „провинциалните си часове“. Херцогът бе седял и слушал цяла вечер, но без полза.

Много от клюките, колкото и да бяха прикрити зад внимателни думи, се отнасяха за това дали лектор Ранесин ще потвърди наследяването на херцогския престол на Набан от Бенигарис. Не че нещо, което лектор Ранесин можеше да каже, щеше да повдигне задните части на Бенигарис от трона, но родът Бенидривайн и Майката Църква отдавна бяха достигнали деликатно равновесие по въпроса за управлението на Набан.

Имаше много тревоги, че лекторът може да направи нещо необмислено, като да изобличи Бенигарис въз основа на слуховете, че е предал баща си или че не го е защитавал както трябва по време на битката при Наглимунд, но повечето от набанските свещеници — отраслите в Санселан — бързаха да уверят чуждите си събратья, че Ранесин е честен и дипломатичен. Лекторът, обещаваха те, със сигурност ще направи каквото е правилно.

Херцог Исgrimнур размаха полите на расото си, като се надяваше да вкара малко топъл въздух под дрехата. Ако честта и дипломацията на лектора можеха да решат проблемите на всички...

„Разбира се! Точно това е! Проклети да са непросветените ми очи, че не го видяха по-рано! — Исgrimнур се удари с широката си длан по бедрото и се подсмихна доволно. — Ще говоря с лектора. Каквото и да мисли той, тайната ми ще е на сигурно място при него. И тази на Мириамел също. Ако някой има властта да я намери тук, без да вдига много шум, това е Негово светейшество“.

Херцогът се почувства много по-добре след това решение. Обърна се, потърка ръце пред огъня, после тръгна по полирания дървен под на общата стая.

Малка тълпа на една от вратите привлече вниманието му. Неколцина монаси стояха до вратата; още няколко бяха на балкона навън на студа. Исgrimнур се приближи нехайно, скрил ръце в широките си ръкави, погледна над рамото на най-задния монах и попита:

— Какво става?

В двора долу имаше дващестина души на коне. Не изглеждаше да става нещо необичайно: всички бяха спокойни. Пешаците очевидно бяха пазачите на Санселан — посрещаха новопристигналите.

— Пристига съветникът на Върховния крал — отвърна монахът пред него. — Приратес. Бил е тук навремето... в Санселан Ейдонитис, искам да кажа. Казват, че бил умен.

Исgrimнур стисна зъби, за да не ахне от гняв и изненада. Усети горещия дъх на яростта в гърдите си и се изправи на пръсти, за да види по-добре какво става. И видя малката лъскава глава на свещеника над алената пелерина, която изглеждаше оранжева на светлината от факлите при портата. Зачуди се как би могъл да се доближи достатъчно, за да наръга с ножа си този предател. Божичко, щеше да е чудесно!

„Но каква полза от това, глупако, освен относителното добро да премахнеш Приратес от лицето на земята? Няма да намеря Мириамел и никога няма да успея да се измъкна, за да я търся, ако го убия. А ако Приратес не умре — защото сигурно има някакъв магически щит“.

Не, това нямаше да свърши работа. Но ако можеше да отиде да се види с лектора, щеше поне малко да му отвори очите за тоя мръсник,

червения свещеник, и за коварните съвети, които дава на Върховния крал. Но какво правеше Приратес тук?

Исgrimнур тръгна към стаята си. В главата му плуваха мисли за всевъзможни телесни повреди.

Приратес вдигна поглед към балкона на общата зала, все едно бе чул някой да го вика. Очите му бяха съсредоточени, голата му глава светеше като отровна гъба в сенките на двора. Монасите на балкона не можаха да видят усмивката, която разкриви сухото лице на свещеника, поради разстоянието и тъмнината, но усетиха внезапния полъх на студен вятър, който помете Санселан Ейдонитис и изду плащовете на пазачите. Всички бързо се вмъкнаха вътре, затвориха вратата и забързаха да се стоплят до огъня.

12. ПТИЧИ ПОЛЕТ

След като се сбогуваха с народа на Бинабик, Саймън и спътниците му тръгнаха на югоизток през покрайнините на Троловите планини. Придържаха се към предпланините като уплашено дете, което не иска да нагази в по-дълбока вода. Надясно от тях бялата празнота на Пустошта се простираше в далечината.

В средата на сивия следобед, докато превеждаха конете си по тясна пътечка, която несигурно преминаваше през един от потоците, които се вливаха в Езерото на Синята кал, над тях прелетя ято жерави — кряскаха, сякаш искаха да разцепят небето. Покръжиха над главите на ездачите, после завиха и отлетяха на юг.

— Има цели три месеца до времето, когато би трябвало да направят това пътешествие — тъжно каза Бинабик. — Не е хубаво, изобщо не е хубаво. Пролетта и лятото избягаха като разбита армия.

— Не изглежда много по-студено, отколкото когато пътувахме към Урмшайм — каза Саймън и подръпна юздите на Намиращата дома.

— Тогава беше късна пролет — изръмжа Слудиг, докато подкарваше коня си по хлъзгавите камъни. — Сега е средата на лятото.

Саймън се замисли за миг и каза:

— Всъщност, да.

Спряха от другата страна на потока, за да хапнат от провизиите, които им беше дал народът на Бинабик. Слънцето бе сиво и далечно. Саймън се зачуди къде ли ще е, когато дойде следващото лято — ако дойдеше следващо лято.

— Може ли Кралят на бурите да направи вечна зима? — попита той.

Бинабик сви рамене.

— Не зная. Но много добре успя да направи зима от тези два месеца, ювен и тиягар. Нека не мислим за това, Саймън. Задачата ни няма да стане по-лесна, ако се тревожим за такива неща. Господарят на бурите или ще възтържествува, или няма. Това е положението.

Саймън се покатери несръчно на седлото си и завидя на тренираната грация на Слудиг.

— Не говоря да го спираме — отвърна той сприхаво. — Просто се чудех какво ли ще направи.

— Не зная — пак каза Бинабик и въздъхна. — Ако знаех, нямаше да се проклинам, че съм бил лош ученик на добрия си господар. — Той млъкна и подсвирна на Куантака.

Късно следобед спряха, докато все още оставаше някаква дневна светлина, за да могат да съберат дърва за огън и Слудиг известно време да обучава Саймън.

Римърсгардецът намери един дълъг клон под снега, счупи го на две и уви парчетата с парцали, за да са по-удобни за хващане.

— Не може ли да използваме истински мечове? — попита Саймън. — Няма да се бия с тоягата срещу враговете, нали?

Слудиг повдигна скептично вежда.

— И какво? Предпочиташ да се хлъзгаш и да се пързалияш по мократа земя, докато се биеш с трениран фехтовач с истинско оръжие? Или може би ще използваш онзи черен меч, който дори не можеш да повдигнеш? — Той посочи Трън с брадичка. — Знам, че пътуването ни е студено и страшно, Саймън, но наистина ли толкова бързаш да умреш?

Саймън го изглежда накриво.

— Не съм чак толкова непохватен. Ти сам ми го каза. А и Хейстън ме научи на доста неща.

— За две седмици? — Погледът на Слудиг се развесели. — Ти си смел, Саймън, а и късметлия освен това, а това качество не бива да бъде пропускано. Но аз се опитвам да те направя по-добър боец. Следващият противник, срещу който се биеш, може да не е глупав великан, а опитен боец. Вземи сега новия си меч и ме удари.

Той изрита клона към Саймън и вдигна своя. Саймън стисна тоягата и бавно започна да обикаля в кръг. Римърът бе прав — заснежената земя бе опасна. Преди да успее дори да замахне към учителя си, се подхлъзна и тежко падна по задник. Изсумтя и се начумери.

— Не се срамувай — каза Слудиг, направи крачка напред и опря края на тоягата си в гърдите му. — Когато паднеш — а на всички им се случва да се спънат и да паднат в битка — се погрижи да задържиш

меча си нагоре. В противен случай едва ли ще доживееш да продължиш боя.

Саймън изръмжа, избута тоягата на римърсгардеца настрани, надигна се на колене, изправи се и продължи ракоподобното си кръжене.

— Защо правиш това? — попита Слудиг. — Защо не замахнеш към мен?

— Защото си по-бърз.

— Добре. Прав си. — Още преди да е свършил да говори, Слудиг замахна с тоягата си напред и ловко удари Саймън под ребрата. — Но трябва да си устойчив по всяко време. Хванах те, когато краката ти бяха кръстосани. — Той посегна за още един удар, но този път Саймън успя да се отмести и да отвърне със свой собствен замах, който Слудиг отклони към земята.

— Ето така се учи, войнико Саймън! — обади се Бинабик. Той стоеше до току-що запаления огън, чешеше Куантака по врата и наблюдаваше „сражението“. Трудно беше да се каже дали заради чесането, или заради ядящия бой Саймън, но вълчицата като че ли се забавляваше много: езикът ѝ висеше от ухилената уста и опашката ѝ се размахваше от удоволствие.

Саймън и римърът тренираха около час. Саймън не можа да нанесе нито един удар, но понесе доста. Когато най-сетне седна да си почине на един камък до огнището, бе повече от доволен да отпие глътка кангканг от меха на Бинабик. Искаше да отпие и още една, а би отпил и трета, но Бинабик си го прибра.

— Какъв приятел ще съм, ако ти позволя да се напиеш, Саймън? — твърдо каза тролът.

— Пия, защото ребрата ме болят.

— Ти си млад и ще ти мине бързо. Аз, посвоему, съм отговорен за теб.

Саймън направи физиономия, но не възрази. Хубаво бе някой да се грижи за него — макар да не бе съвсем съгласен с формата, която приемаха тези грижи.

Още два дни езда в студа — както и още две вечери от това, за което Саймън започна да мисли като за „напляскване на слугата“, — не направиха много, за да подобрят мнението на Саймън за света. Често

по време на обучението, паднал на подгизналата земя, той усещаше поредната част на тялото си да тупти и да се подува болезнено и си мислеше да каже на Слудиг, че вече не му е интересно, но споменът за бледото лице на увития в плат Хейстън го караше пак да се изправя. Хейстън бе искал Саймън да научи тези неща, да може да се защитава, а и да помага при защитата на други. Никога не бе успял да обясни точно как се чувства — еркинландецът не бе човек, склонен към безцелни приказки, — но често бе казвал, че не е правилно силните да нагрубяват слабите.

Саймън се замисли за Фенгболд. Той бе повел отряд бойци и бе изгорил цял район в собственото си графство, беше убивал с лека ръка, защото гилдията на тъкачите не се бе подчинила на волята му. На Саймън чак му се повдигаше от спомена за това, как се бе възхищавал от Фенгболд и от красивата му броня. Зверове, това бе правилното име за графа на Фолшайър и подобните му... а също и за Приратес, въпреки че червеният свещеник бе по-коварен и по-опасен звяр. Саймън усещаше, че Приратес не толкова се наслаждава на способността си да смачка онези, които му противоречат, както правеха граф Фенгболд и други като него — свещеникът по-скоро използваше силата си с някаква безогледна грубост, като не обръщаше внимание на препятствията към незнайните си цели. Но при всички случаи поведението му си беше все същото зверство.

Мислите за плешивия свещеник бяха достатъчни, за да изправят Саймън на крака и да го накарат да замахне гневно. Слудиг се отдръпваше внимателно, присвиваше съсредоточено очи и успяваше да обуздае гнева на Саймън по такъв начин, че да го принуди отново да се съсредоточи върху урока. Мислите за Приратес напомняха на Саймън защо трябва да се научи да се бие — не че уменията му с меча можеха да са от полза срещу алхимика, но можеше да му помогнат да преживее достатъчно дълго, за да се добере до Приратес. Свещеникът трябваше да отговаря за много престъпления, но смъртта на доктор Моргенес и прокуждането на Саймън от собствения му дом бяха достатъчни причини да държат лицето на Приратес пред очите му дори и докато кръстосваше тояги със Слудиг в снеговете на Бялата пустош.

Малко след зазоряване на четвъртия ден, откакто бяха тръгнали от Езерото на Синята кал, Саймън се събуди треперещ под крехкия подслон от натрупани клони, в които бяха прекарали нощта. Куантака, която бе лежала върху краката му, бе отишла да се присъедини към Бинабик и загубата на топлината от тялото ѝ бе достатъчна, за да изкара Саймън навън на кристалната сутрешна светлина. Зъбите му тракаха, докато изтърсваше боровите иглички от косата си.

Слудиг не се виждаше никъде, но Бинабик седеше на един заснежен камък до останките от снощния огън и се взираше в източното небе. Саймън се обърна да проследи погледа му, но не видя нищо, освен бледото слънце, което припълзвяваше нагоре покрай върховете на Планините на троловете.

Куантака, която лежеше в краката на трола, повдигна за миг рунтавата си глава, когато Саймън се приближи по хрускащия сняг, после отново я отпусна върху лапите си.

— Бинабик? Как си? — попита Саймън.

Тролът като че ли не го чу, но после бавно се обърна и на лицето му се изписа лека усмивка.

— Добро утро и на теб, приятелю Саймън. Добре съм.

— Просто... къде зяпаше?

— Погледни. — Бинабик подаде късия си пръст от ръкава си и посочи на изток.

Саймън се обърна, погледна пак и закри очите си с ръка.

— Нищо не виждам.

— Вгледай се по-внимателно. Погледни към последния връх, вдясно. Ето там. — Той посочи един леден склон, все още в дълбока сянка.

Саймън се вгледа, без да казва нищо, тъй като не искаше да признае неуспеха си. Миг преди да се откаже, най-после видя нещо: тъмни линии, които минаваха под стъкленото лице на планината — приличаха на шлифован скъпоценен камък. Той присви очи в опит да различи детайлите.

— Да не би да имаш предвид онези сенки? — Бинабик кимна, на лицето му се бе изписало прехласнато изражение. Саймън настоя: — Какво са те?

— Нещо повече от сенки — тихичко отвърна Бинабик. — Това, което виждаш, са кулите на загубения Тумет'ай.

— Кули вътре в планината? И какво е „Тумет’ай“?

Бинабик се намръщи подигравателно.

— Саймън. Чувал си това име няколко пъти. Що за ученик си е взел доктор Моргенес? Спомняш ли си, когато си говорих с Джирики за Уа’киза Тумет’ай ней-Р’и’анис?

— Мисля, че да — неспокойно каза Саймън. — Какво е това?

— Песента за падането на града Тумет’ай, единия от великите Девет града на ситите. Тази песен разказва приказката за напускането на Тумет’ай. Сенките, които виждаш, са кулите му, хванати в лед от много хиляди години.

— Наистина ли? — Саймън се зазяпа в тъмните размазани отвесни линии, които минаваха като петна под млечния лед. Опитва се да си ги представи като кули, но не успя. — Защо са го изоставили?

Бинабик прокара ръка по козината на гърба на Куантака.

— Има много причини, Саймън. Ако искаш, може да ти разкажа част от историята по-късно, докато яздим. Това ще е от помощ за минаване на времето.

— Най-напред, защо са си построили града на ледена планина? — попита Саймън. — Това изглежда глупаво.

Бинабик раздражено вдигна поглед.

— Саймън, говориш на човек, израсъл в планините, както без съмнение можеш да си спомниш. Част от възмъжаването, поне според мен, е да се замисляш над думите си преди да си отвориш устата.

— Извинявай. — Саймън се опита да прикрие закачливата си усмивка. — Не бях мислил, че на троловете всъщност им харесва да живеят там, където са.

— Саймън — строго каза Бинабик, — мисля, че ще е добре, ако отидеш да доведеш конете.

— И така, Бинабик — най-после каза Саймън, — кои са Деветте града?

Яздеха вече час — най-после се бяха отклонили от подножието на планината и бяха тръгнали през огромното бяло море на Пустошта, следвайки линията на онова, което Бинабик нарече Стария път към Тумет’ай — широка издигната пътека, някога свързвала обвития от лед град с братята му на юг. Сега вече тя почти не личеше — виждаха се

само големите камъни от двете ѝ страни, с които се отбелязваше разстоянието, и тук-там парчета настилка под покривката от сняг.

Саймън не питаше, защото много искаше да научи нещо повече за историята — главата му вече бе толкова пълна със странни имена и места, че едва ли можеше да побере и една мисъл повече, — но в безинтересната местност, безкрайното снежно поле, нашарено тук-таме с редки дървета, му беше скучно.

Бинабик, който яздеше малко напред, прошепна нещо на Куантака и като изпускаше кълба пара, вълчицата спря и изчака Саймън да я настигне. Кобилата му забави ход и подскочи настрани, но Саймън я потупа по врата и ѝ зашепна окуражаващо. След няколко крачки, по време на които въртеше глава, кобилата продължи напред без нищо повече от случайно нервно изпръхтяване от време на време. От своя страна, вълчицата въобще не ѝ обърна внимание — навела ниско глава, тя душеше снега.

— Добре, Намираща дома, добре. — Саймън прокара ръка по врата и раменете ѝ и усети огромните мускули да се движат под пръстите му. Той ѝ бе дал име и сега тя му се подчиняваше! Изпълни го тиха радост. Сега тя беше неговият кон.

Бинабик се усмихна на гордото му изражение и каза:

— Показваш ѝ уважение. Това е добре. Твърде често се случва хората да мислят, че тези, които им служат, го правят, понеже са понижши или по-слаби. — Той се засмя. — Тези, които го вярват, трябва да яздят животно като Куантака, което може да ги изяде, ако реши. Тогаваше се научат на смирение. — Той почеса Куантака между раменете. Вълчицата поспря, за да се наслади на вниманието, после отново тръгна през снега.

Слудиг, който яздеше пред тях, се обърна и подметна:

— Ха! Ще станеш и ездач освен боец! Вижте го само нашия приятел Снежния кичур — най-смелия кухненски прислужник на света!

Саймън се нацупи и усети как кожата около белега му се опъва.

— Не ме наричай така.

Слудиг се засмя:

— И какво му е лошото на името? Саймън Снежния кичур! Много хубаво име, честно спечелено.

— Ако ти е неприятно, приятелю Саймън — любезно каза Бинабик, — ще те наричаме по друг начин. Но Слудиг е прав: името ти бе спечелено с чест и ти бе дадено от Джирики, представител на най-висшия род на ситите. Ситите виждат по-ясно от смъртните... поне за някои неща. Както и всеки друг от даровете им, едно име, дадено от тях, не бива да се отхвърля с лека ръка. Спомняш ли си, когато вдигна Бялата стрела над реката?

Саймън си спомняше, и то много добре. Тогава бе паднал в бурната река и въпреки всички странни приключения, през които бе преминал от този ден, той оставаше като черно петно в паметта му. Разбира се, точно глупавата му гордост го бе пратила в ледените дълбини. Бе се опитал да покаже на Мириамел колко леко се отнася дори и към даровете на ситите. Повдигаше му се само от мисълта за глупостта му. Ама че магаре беше! Как би могъл изобщо да се надява, че Мириамел може да се заинтересува от него?

— Спомням си — бе всичко, което каза, но радостта от мига си бе отишла. Всеки можеше да язди кон, дори и идиотите. Защо трябваше да пораста толкова в собствените си очи — само защото бе накарал една вече закалена в битки кобила да не се дърпа? Продължи горчиво: — Щеше да ми разказваш за Деветте града, Бинабик.

Тролът повдигна вежда, като чу отчаяния му глас, но не продължи по темата, а спря Куантака и каза:

— Обърнете се и погледнете назад.

Римърсгардецът изсумтя недоволно, но също се обърна.

Слънцето се бе освободило от прегръдката на планината. Косите му лъчи сега горяха покрай лицето на най-източния връх, обливаха с огън заледените му страни и хвърляха дълбоки сенки в процепите. Вледенените кули, които на зазоряване бяха само тъмни сенки, сега като че ли грееха с топла червеникава светлина, като кръв, която се стича през студените артерии на планината.

— Вижте го добре — каза Бинабик. — Може никой от нас да не види повече тази гледка. Тумет'ай е бил място под най-висша магия, както и всички останали Велики градове на ситите. Подобни на тях никога няма да се появят под светлината отново. — Тролът си пое дълбоко дъх, а след това внезапно и изненадващо запя високо:

— Т'сеней мезу й'еру,
Ику'до саджу-ра,
О до'ини хе-хуру.
Тумет'ай! Зи'ину асуна!
Шемисаю, нун'ай темуй'а...

Гласът му се понесе през безветрената сутрин и изчезна без отговор.

— Това е началото на песента за падането на Тумет'ай — тържествено каза Бинабик. — Много стара песен, при това такава, от която знам само няколко стиха. Този, който изпях, означава следното:

— Кули от алено и сребърно.
Предвестнико на дневната звезда,
ти падна в тъмните сенки.
Тумет'ай! Зала на Зората!
Първи оплакан и последен забравен...

Тролът поклати глава и продължи:

— Много ми е трудно да превеждам езика на ситите — особено на език, различен от родния ми. Ще ми простите, надявам се. — Той се усмихна горчиво. — Във всеки случай, повечето песни на ситите имат в основата си мисли за загуба и отдавнашни спомени, така че как би могъл човек с моите малко години да накара думите им да запаят?

Саймън се вглеждаше в почти невидимите кули — чезнещи линии в сковалия ги лед.

— Къде са отишли ситите, които са живели там? — попита той. Скръбните думи от песента на Бинабик отекваха в мислите му. „Ти падна в тъмните сенки“. Чувстваше как тези сенки се стягат около сърцето му, стискат го като ледени пръсти. „Ти падна в тъмните сенки“. Лицето му туптеше там, където го бе белязала кръвта на дракона.

— Там където отиват ситите. Надалеч. На неизвестни места. Те умират или преминават в сянката, или живеят и се превръщат в нещо

по-малко от това, което са били. — Тролът млъкна, очите му бяха сведени: мъчеше се да намери точните думи. — Те са донесли много красиви неща на този свят, Саймън, и са се възхищавали на онова, което е било красиво. Много пъти е казвано, че светът е по-малко хубав поради тяхното изчезване. Нямам необходимите знания да кажа дали е така. — Той зарови ръце в дебелия кожух на Куантака и я подкара напред. — Искан да запомниш това място, Саймън... но недей да тъгуваш. По света все още има много красота.

Слудиг направи знака на Дървото пред гърдите си.

— Не мога да кажа, че споделям любовта ти към тези магически места, троле. — Плесна с юздите и подкара коня си напред. — Усирис е дошъл да ни освободи от безверието. Не е случайност, че езическите демони, които заплашват света ни, са братовчеди на тези сити, за които скърбиш.

Саймън се ядоса и почти викна:

— Това е глупаво, Слудиг. А какво ще кажеш за Джирики? Той също ли е демон?

Римърът се обърна към него, в русата му брада просветна крива усмивка.

— Не, младежо. Но не е и магически другар в игрите и защитник, какъвто, изглежда, мислиш, че е. Джирики е по-стар и по-умен, отколкото ние тримата можем да си представим. Бог е знаел какво прави, когато е дал на хората да прогонят ситите от тази земя. Джирики беше добър с нас, но неговият народ и нашият никога не могат да живеят заедно. Твърде сме различни.

Саймън преглътна гневния си отговор и се загледа в заснежената пътека пред тях. Понякога изобщо не можеше да понася Слудиг.

Продължиха да яздят в мълчание. Чуваше се само дишането им и драскането на конските копита. Пръв проговори Бинабик:

— Имал си късмет, който е много рядък, Саймън.

— Да ме преследват демони ли имаш предвид? — изръмжа Саймън. — Или да видя как убиват приятелите ми?

— Моля те! — Тролът вдигна малката си ръка да го спре. — Нямам предвид този вид късмет. Пътят ни дотук наистина беше ужасен. Искан да кажа само, че си видял три от деветте Велики града. Малцина, ако въобще има такива смъртни, са имали този късмет.

— Кои три града?

— Тумет'ай, от който видя всичко, което е останало да се вижда сега, когато ледът го е погребал. — Тролът почна да брои на пръсти. — Да'ай Чикица, в гората Алдхеорте, където за жалост бях ранен. И самия Асу'а, чиито кости са основите на Хейхолт, където си роден.

— Ситите са построили Кулата на Зеления ангел там и тя все още стои — отвърна Саймън и си я спомни как сочеше небето като бял пръст. — Непрекъснато се катерех по нея... — Той се замисли. — А онзи другият град... онзи, който се казва Енки... Енки...

— Енки-е-Шао'сейе?

— Да. Енки-е-Шао'сейе бил ли е един от Великите градове?

— Да. Ще видим и неговите руини някой ден, ако има такива, тъй като те са близо до мястото, където ще намерим Камъка на раздялата. — Той се наведе, когато Куантака прескочи една бабуна.

— Вече съм го виждал. Джирики ми го показва в огледалото. Беше красив... целият в зелено и златно. Той го нарече Летния град.

Бинабик се усмихна.

— Тогава значи си видял четири, Саймън. Малцина дори от най-мъдрите могат да се похвалят с толкова, дори и след цял дълъг живот.

Саймън се замисли. Кой би могъл да предположи, че уроците по история на Моргенес ще се окажат толкова важни? Старите градове и разкази сега бяха част от самия му живот. Изглеждаше странно как бъдещето като че ли бе неразделно свързано с миналото, така че и двете се превъртаха през настоящето, като огромно колело...

Колелото. Сянката на колелото...

Образ от един сън се издигна пред него — огромен черен кръг, който неумолимо се търкаля надолу; огромно колело, което прегазва всичко по пътя си. По някакъв начин, точно в този момент, миналото влизаше насилствено и хвърляше дълга сянка върху онова, което можеше да бъде...

Нещо бе там, в ума му, но точно отвъд досега му, нещо тайнствено, което можеше да почувства, но не и да разпознае. Беше нещо от сънищата му, нещо за Миналото и за Бъдещето...

— Мисля, че трябва да знам повече, Бинабик — каза накрая той, — но има твърде много неща за научаване. Никога не ще успея да ги запомня всичките. Кой бяха другите градове? — Той се разсея за миг поради някакво помръдване в небето пред тях: пръснати черни точки, като листа, носени от вятъра. Присви очи и видя, че са ято птици.

— Хубаво е да се знае за миналото, Саймън. Но определянето на това, което е важно, отделя мъдрите от останалите. Все пак, макар и да предполагам, че имената на Деветте града няма да са ти от полза, добре е да ги знаеш. Някога имената им са били известни на всяко дете още от бебешката му люлка.

— Асу'а, Да'ай Чикица, Енки-е-Шао'сейе и Тумет'ай вече ги знаеш — продължи той. — Джина Т'сенеи лежи потопен под южните морета. Руините на Кементари са някъде на остров Уоринстен, родното място на вашия крал Престър Джон, но никой, мисля си, не ги е виждал от много години. Също толкова отдавна невиджани са Мезуту'а и Хикехикайо, и двата загубени под северозападните планини на Остен Ард. Последният, Накига... всъщност ти си виждал и него... или поне почти си го виждал...

— Какво искаш да кажеш?

— Накига е бил градът, който норните построили много отдавна в сянката на Стормспайк, преди да се оттеглят в самата огромна ледена планина. По Пътя на сънищата с Гелое и мен ти го видя, но без съмнение си пропуснал руините му заради гигантските размери на планината. Така, посвоему, си посещавал и Накига.

Саймън потрепери, като си спомни видението на безкрайните ледени коридори в Стормспайк, на призрачно белите лица и горящите очи, които блестяха в дълбините на планината.

— Не бих искал да го видя пак. Той присви очи и погледна към небето. Птиците кръжаха мързеливо над тях. Той ги посочи и попита: — Това гарвани ли са? От доста време летят точно над главите ни.

Тролът погледна нагоре и каза:

— Гарвани, да, и при това големи. — Усмихна се злокобно. — Може би чакат да умрем и така да им помогнем в търсенето на препитание. Жалко е да ги разочароваме, нали?

— Може би могат да познаят, че умирам от глад... и че няма да издържа още много — изръмжа Саймън.

Бинабик кимна и каза сериозно:

— Колко съм небрежен! Разбира се, Саймън, наистина е вярно, че не си ял нищо от закуска насам, а... Камъните на Чьку! Горкият ти! Та това беше преди цял час! Да, сигурно бързо се приближаваш към ужасния момент на гладната смърт. — Той започна да рови в раницата си. — Е, може би ще успее да намеря някоя сушена риба.

— Благодаря — отвърна Саймън. Все пак някаква храна бе по-добре от никаква.

Докато Бинабик ровеше в раницата, Саймън още веднъж вдигна поглед към небето. Роякът черни птици все така кръжеше над тях, подхвърлян от вятъра под навъсените облаци като скъсан парцал.

Гарванът бе кацнал на перваза — накокошинен, понеже беше наистина студено. Другите от ятото —дебели и мързеливи покрай останките от бесилките, гракаха дрезгаво по клоните под прозореца. Никакви други звуци не се издигаха над тихия запуснат двор.

Дори докато чистеше лъскавите си пера, гарванът държеше по едно яркожълто око отворено — и когато бокалът полетя към него като камък от прашка, имаше предостатъчно време да подскочи от перваза с остър крясък и да разпери крила, за да се присъедини към събратята си на голите клони на дървото. Тънка струйка пара се издигна от разляното под перваза питие.

— Мразя очите им — каза крал Елиас и посегна за нов бокал, но го използва по начина, за който бе направен. Обърса устните си и продължи: — Мразя проклетите им жълти очи. Мисля, че ме дебнат.

— Дебнат ли, ваше величество? — предпазливо попита Гутулф. Не му се искаше да докара Елиас до някое от внезапните му вбесявания. — Защо пък ще ви дебнат птиците?

Върховният крал се взря в него със зелените си очи, а после на бледото му лице се появи усмивка.

— О, Гутулф, толкова си невинен, толкова чист! — Той се изсмя дрезгаво. — Ела, придърпай този стол по-близо. Добре е отново да си поговоря с някой честен човек.

Графът на Утаниат седна — по-малко от един лакът разделяше столчето му от жълтеещия Престол от драконова кост. Стараеше се да не поглежда меча в черна ножница, който висеше на кръста на Върховния крал.

— Не знам какво имаш предвид под „невинен“, Елиас — отвърна той, като вътрешно проклинаше напрежението, което чуваше в собствения си глас. — Бог знае, че през живота си и двамата сме се трудили усърдно в селенията на греха. Обаче, ако имаш предвид невинен за каквото и да било предателство към теб, моя крал и приятел, тогава приемам това определение с радост. — Надяваше се да

изглежда по-сигурен, отколкото се чувстваше. Напоследък самата дума „предателство“ караше сърцето му да подскача. Гниещите на бесилките трупове бяха само една от причините.

Елиас като че ли въобще не забелязваше опасенията му.

— Не, приятелю, не. Казах го съвсем любезно. — Той отново отпи от бокала. — Напоследък хората, на които мога да се доверя, са съвсем малко. Имам хиляди врагове. — Кралят млъкна и се загледа неизвестно накъде, от което лицето му придоби отсъстващо изражение, което само подчерта бледостта, умората и напрежението му. Най-после той продължи: — Приратес отиде в Набан, както знаеш. Може да говориш свободно.

Гутулф усети внезапна искра на надежда.

— Да не би да подозираш Приратес в измама, господарю?

Искрата бе угасена бързо.

— Не, Гутулф, разбрал си ме погрешно. Искрах да кажа, че зная колко неудобно се чувстваш, когато той е тук. Това не е изненадващо: някога аз също намирах компанията му за притеснителна. Но сега съм различен човек. Различен! — Кралят се изсмя странно, после извиси гласа си до вик: — Хенгфиск! Бързо, дявол те взел!

Новият виночерпец на краля се появи от съседната стая с плискаща се кана в розовите си ръце. Гутулф го наблюдаваше свъсен. Не само бе убеден, че този брат Хенгфиск с изпъкналите очи е шпионин на Приратес, но в него имаше и друго сериозно объркано нещо. Лицето му изглеждаше завинаги спряло в идиотска усмивка, като че ли отвътре го изгаряше някаква превъзходна шега, която не можеше да сподели. Графът на Утаниат веднъж се бе опитал да поговори с него в коридора, но Хенгфиск само го бе изгледал, без да каже нищо, а усмивката му бе широка като на идиот. Ако бе някой друг слуга, а не кралският виночерпец, Гутулф щеше да го удари за такова безочие, но пък не знаеше от какво може да се обиди Елиас напоследък. Да не говорим, че малоумният монах беше отвратителен — кожата му бе възпалена и все едно се белеше на люспи. Гутулф всъщност не би се осмелил да го докосне.

Хенгфиск наля тъмната течност в бокала на краля. Няколко пушещи капки се разплискаха върху ръцете му, но той дори не потрепна и миг по-късно се измъкна, все със същата идиотска усмивка. Гутулф потрепери. Лудост! Дотук ли бе стигнало кралството?

Очите на Елиас бяха вперени в нещо зад прозореца.

— Приратес наистина има... тайни — бавно каза той най-последно, като че ли внимателно обмисляше всяка дума.

Графът слушаше внимателно. Кралят продължи:

— Но от мен няма никакви... независимо дали го осъзнава, или не. Едно нещо, което си мисли, че не зная, е, че брат ми Джосуа е оцелял след падането на Наглимунд. — Той вдигна ръка, за да спре изненаданото възклицание на Гутулф. — И още една тайна, която не е тайна: той смята да се справи с теб.

— С мен? — възкликна Гутулф. — Приратес смята да ме убие? — Гневът, който се надигна в него, изведнъж се покри с коричка от внезапен страх.

Кралят се усмихна — устните му се дръпнаха над зъбите като на куче.

— Не знам дали има намерение да те убие, но със сигурност иска да се махнеш от пътя му. Мисли, че ти вярвам твърде много и че той заслужава цялото ми внимание. — И се изсмя — смях като кучешки лай.

— Но... но, Елиас... — Гутулф бе стъписан. — Какво ще направиш?

— Аз ли? — Погледът на краля бе изнервящо спокоен. — Нищо няма да правя. Ти също.

— Какво!?

Елиас се облегна назад и за миг лицето му изчезна в сянката под огромния драконов череп.

— Може да се защитаващ, разбира се — весело каза той. — Това, което исках да кажа, е, че не мога да ти позволя да убиеш Приратес... дори и да предположим, че би могъл, в което не съм много убеден. Честно казано, приятелю, в момента той е по-важен за мен от теб.

Думите на краля изглеждаха толкова пълни с лудост, че за миг Гутулф бе сигурен, че сънува. Но секундите отминаваха и след като студената зала не се промени, той се насили да проговори:

— Не разбирам.

— А и не трябва. Не още. — Елиас се наведе напред; очите му блестяха като лампи, горящи зад тънко зелено стъкло. — Но някой ден ще разбереш, Гутулф. Надявам се да доживееш да разбереш всичко. В този момент обаче не мога да ти позволя да се бъркаш в делата на

Приратес, така че ако имаш чувството, че трябва да си тръгнеш от замъка, ще те разбера. Ти си единственият приятел, който ми е останал. Животът ти е важен за мен.

Графът на Утаниат искаше да се изсмее, но чувството за ненормална реалност не искаше да го напусне:

— Но не толкова важен, колкото Приратес?

Ръката на краля се стрелна като нападаща змия и сграбчи ръкава на Гутулф.

— Не бъди глупак! Приратес не е нищо! Има значение онова, което ми помага да правя. Казах ти, че идва велико време! Но първо всичко ще се... промени.

Гутулф се вгледа в трескавото лице на краля и усети нещо в себе си да умира. Каза сериозно:

— Почувствах някои от промените, Елиас. Видях други.

Старият му приятел отвърна на погледа му, а после се усмихна странно.

— А. Имаш предвид замъка. Да, някои от промените стават точно тук. Но ти все още не разбираш.

Гутулф се бореше да сдържи гнева си.

— Помогни ми да разбера тогава. Кажи ми какво правите!

Кралят поклати глава.

— Не би могъл да го разбереш... не сега, не и по този начин. — Той отново се облегна назад, лицето му още веднъж се плъзна в сенките и огромната зъбата глава сякаш стана неговата. Последва тягостна тишина. Гутулф се вслушваше в безрадостното грачене на гарваните в двора.

— Ела до мен, приятелю — каза най-после Елиас, бавно и студено. И издърпа дългия двуръчен меч от ножницата. Металът блестеше в черно и гърчещо се сиво като пъстрия корем на някакво древно влечуго. Гарваните внезапно замълчаха. Кралят повтори. — Ела.

Графът на Утаниат не можеше да откъсне очи от меча. В залата сякаш притъмня; самият меч като че ли грееше без светлина, правеше дори въздуха тежък като камък.

— Ще ме убиеш ли, Елиас? — Гутулф изрече всяка дума с усилие. — Ще спестиш ли неприятностите на Приратес?

— Докосни меча, Гутулф — каза Елиас. Очите му като че ли блестяха все по-ярко в полумрака. — Ела и докосни меча. Тогава ще разбереш.

— Не — каза отпаднало Гутулф, докато ужасено наблюдаваше как ръката му се движи напред, все едно по своя собствена воля. — Не искам да докосвам това прокълнато нещо... — Ръката му се поклащаше над страховитото блещукащо острие.

— Прокълнато нещо? — изсмя се Елиас; гласът му звучеше някак отдалеч. Той се наведе и хвана ръката на приятеля си, нежен като любовник. — Не разбра ли вече? Знаеш ли как се казва?

Гутулф видя как пръстите му бавно се допират до меча. Убийствен студ пропълзя по ръката му, безброй ледени иглички прободоха плътта му. А след студа идваше огнена чернота. Гласът на Елиас проехтя някъде от далечината:

— Джингизу е името му... — каза кралят. — Името му е Печал...

И по средата на ужасяващата мъгла, която обвиваше сърцето му, през одеялото от скреж, което го покри, а после влезе в очите, ушите и устата му, Гутулф усети ужасяващата победна песен на меча. Тя трептеше през него, тихичко отначало, но постоянно се засилваше — ужасна, мощна музика, която погълна всичко, тъмно победна мелодия, която погълна цялата песен на душата му. Печал пееше в него, печал, която го изпълваше. Той чу Печал да вика с неговия глас, като че ли той се бе превърнал в меча или пък мечът някак си се бе превърнал в него. Печал беше жив и търсеше нещо. Гутулф също търсеше, погълнат от странната мелодия. Двамата с меча бяха едно цяло.

Печал търсеше братята си.

И ги откри.

Две блестящи остриета — точно отвъд досега му. Гутулф жадуваше да е с тях, да присъедини гордата си мелодия към тяхната, така че заедно да създадат още по-велика музика. Копнееше — безкръвно и безтоплинно желание, като пукната камбана, която се напъва да бие, като магнит, който болезнено желае истинския север. Те бяха три еднакви, той и другите два меча, три песни, подобни на които не бе чувал никой — но всеки бе непълен без другарите си. Той се протегна към братята си, за да ги докосне, но те бяха твърде далеч.

Колкото и да се напъваше, Гутулф не можеше да ги докара по-близо, нито можеше да се присъедини към тях.

Най-после крехкото равновесие се разпадна и той полетя надолу в безкрайното небитие: падаше, падаше, падаше...

Бавно той отново дойде на себе си — Гутулф, човек, роден от жена, — но все още пропадаше през тъмнина. Беше ужасен.

Времето се забърза. Той почувства как червеите ядат плътта му, почувства как се разлага дълбоко под земята, раздробен на безброй парчета, които искаха да пицят, но нямаха глас да го сторят; в същия миг, като вятър, полетя със смях покрай звездите към безкрайните места между живота и смъртта. За миг дори и самата врата на Тайната се отвори и на входа стоеше и го викаше една тъмна сянка...

Дълго след като Елиас бе прибрал меча, Гутулф все още лежеше и се задушаваше на стъпалата пред Престола от драконова кост; очите му горяха от сълзи, пръстите му се присвиваха безпомощно.

— Сега разбра ли? — попита кралят доволно, все едно току-що бе дал на приятеля си да опита глътка от някое особено хубаво вино. — Разбираш ли защо не бива да се проваля?

Графът на Утаниат бавно се изправи. Дрехите му бяха мръсни. Той обърна безмълвно гръб на господаря си и се запрепъва по пода на тронната зала, без да погледне назад.

— Виждаш ли? — извика Елиас след него.

Три гарвана кацнаха на перваза. Един до друг. Жълтите им очи блестяха.

— Гутулф? — Елиас вече не викаше, но все пак гласът му се разнесе през тихата стая като биене на камбана. — Върни се, приятелю.

— Бинабик! — извика Саймън. — Какво правят тези птици?!

Тролът погледна накъде сочи Саймън. Гарваните кръжаха бясно в небето над главите им.

— Нещо ги е подплашило. — Бинабик сви рамене. — Не разбирам много от нравите на птиците...

— Не, те търсят нещо! — развъгнувано каза Саймън. — Търсят нещо! Сигурен съм! Само ги погледни!

— Но кръжат над нас.

Гарваните грачеха, гласовете им прорязваха неподвижния въздух като ножове.

Слудиг дръпна юздите на коня си и се взря нагоре, присвил очи.

— Ако това не е някаква дяволска работа, значи не съм ейдонит. Гарванът е бил птица на Стария Едноок, някога в тъмните дни... — Той посочи с пръст. — Вижте там! Виждате ли птицата, която преследват?

Саймън я видя: по-малка сива птичка, която прелиташе между черните, хвърляше се ту насам, ту нататък, но не можеше да избяга на по-големите птици. Птичето бе уморено и им се изплъзваше все по-трудно.

— Това е врабче! — извика Саймън. — Като врабчетата на Моргенес! Те ще го убият!

Още докато говореше, връхлитащите гарвани като че ли усетиха, че плякката им доближава границата на възможностите си. Грачещите гласове се извисиха, като че ли в триумф. После, точно когато изглеждаше, че ловът е свършил, врабчето намери пролука, изплъзна се от черния кръг и запърха към няколко високи ели. Гарваните с крясък се спуснаха да го преследват.

— Не мисля, че е случайност, че тази птичка е тук — каза Бинабик и разви тояжката си, за да извади стрели. — Нито че гарваните толкова дълго летяха точно над нас. — После сграбчи врата на Куантака и извика: — Чок, Куантака! Умму чок!

Вълчицата хукна напред и изпод широките ѝ лапи се разхвърча сняг. Слудиг пришпори коня си и той скочи след нея. Саймън изруга и дръпна юздите на Намиращата дома, но тя така или иначе бе решила да последва коня на Слудиг. Младежът се хвана здраво за гривата ѝ и се затръска по неравния сняг, който хвърчеше в очите му.

Гарваните се виеха над горичката като рояк черни пчели. Бинабик изчезна сред гъстите стволлове. Слудиг го последва, навел копието си. За секунда Саймън се замисли как римърсгардецът ще убива птици с копие, след това редицата дървета се издигна и пред него. Той дръпна юздите и забави кобилата. Наведе глава под един нисък клон, но не бе достатъчно бърз и купчина сняг падна във врата му.

Бинабик стоеше до Куантака в средата на горичката. Кухата пръчка бе вдигната до устата му. Бузите на трола се издуха; миг по-

късно една голяма черна птица падна през клоните и запляска на бялата земя, преди да умре.

— Ето там! — каза Бинабик и посочи. Слудиг бутна нагоре копието си и заблъска с върха му клоните. Куантака скимтеше развълнувано.

Едно черно крило прелетя покрай лицето на Саймън. Гарванът се удари в тила на Слудиг и задраска безсилно по шлема му. Още един се спусна отгоре, грачеше и се въртеше около ръцете на римърсгардеца, докато той размахваше копието.

„Защо не нося шлем?“ — помисли си Саймън отвратено и вдигна ръка да предпази очите си.

Малката горичка кълтеше от гневния грак на птиците. Куантака бе качила предните си лапи върху ствола на едно дърво и тръскаше глава, все едно вече бе уловила някоя.

Нещо малко тупна от клоните и Бинабик клекна в краката на римърсгардеца и го вдигна.

— Хванах го! — извика той. — Да излезем на открито! Соса, Куантака! — Той яхна вълчицата, скри ръката си под дрехата си и се наведе, за да избегне атаката на един гарван. Дръжката на копието на Слудиг изсвистя над главата му и размаза птицата като боздуган; разпръсна се облак от тъмни пера. Миг по-късно вълчицата изнесе Бинабик извън горичката. Саймън и Слудиг бързо го последваха.

От горичката се носеше ядосано грачене, но извън нея всичко беше тихо. Саймън се обърна и погледна назад. Злобни жълти очи се вглеждаха в тях от най-високите клони — но гарваните не ги последваха.

— Спаси ли птичката?

— Нека се отдалечим малко и ще видим — отвърна Бинабик.

Когато спряха, тролът извади ръката си изпод кожената си дреха и я отвори бавно, като че не беше сигурен какво може да има в шепата му. Птичката бе мъртва, или поне почти. Лежеше на една страна, без да помръдва, цялата покрита с кръв. На единия ѝ крак имаше остатък от пергамент.

— Мислех си, че ще стане така — каза Бинабик и погледна към горичката. Гарвани бяха накацали като прегърбени инквизитори на най-близкото дърво. — Боя се, че закъсняхме.

После разви пергамента. Той беше кълван и разкъсван — и бе останала само част.

— Само фрагмент — тъжно каза Бинабик.

Саймън се вгледа в дребните руни, нашарили изпокъсаната лентичка.

— Можем да се върнем в горичката и да потърсим останалото — каза той, макар изобщо да не му се връщаше под дърветата.

Тролът поклати глава.

— Сигурен съм, че останалото вече е в гърлото на някой гарван... както щеше да е и това парче, и врабчето, ако бяхме закъснели още. — Той присви очи и се вгледа в късчето пергамент. — Малко думи мога да разчета, но няма съмнение, че писмото е било предназначено за нас. Виждате ли? — Той посочи една дребна завъртулка. — Кръгът и перото на Лигата. Било е изпратено от Носител на свитъка.

— Кой? — попита Саймън.

— Търпение, приятелю Саймън. Може би останалата част от съобщението ще ни каже. — Той разгъна лентичката и продължи: — Мога да прочета само две места. Ето тук пише: „...те за лъжливи пратеници“ и тук: „Бързайте. Бурята се разпр...“ След това е знакът на Лигата.

— Лъжливи пратеници! — възкликна Саймън ужасен. — Това сънувах в къщата на Гелое. Доктор Моргенес ми каза да се пазя от фалшив вестител. — Той се опита да отпъди спомена за съня. В него докторът бе овъглен труп.

— „Внимавайте за лъжливи пратеници“ най-вероятно това е било написано — каза Бинабик и кимна. — „Бързайте. Бурята се разпр...“ Разпространява, предполагам.

Огромният страх, който Саймън бе потискал няколко дни, се върна.

— Лъжливи пратеници — повтори той безпомощно. — Какво може да означава това? Кой го е писал, Бинабик?

Тролът поклати глава, прибра парченцето пергамент, после коленичи и издълба плитка дупка в снега.

— Бил е Носител на свитъка, а сега не са останали мнозина. Може да е Джарнауга, ако е още жив. Или Диниван в Набан. — Той положи малката сива птичка в дупката и нежно я затрупа.

— Диниван? — попита Саймън.

— Помощникът на лектор Ранесин, главата на твоята Майка Църква — отвърна Бинабик. — Много добър човек.

Слудиг, който бе стоял мълчаливо, изведнъж попита учудено:

— Лекторът е част от вашия невернически кръг? С тролове и други такива?

Бинабик се усмихна.

— Не лекторът. Отец Диниван, помощникът му. И не е „невернически кръг“, Слудиг, а група хора, които искат да запазят важните знания... точно за такива времена като сегашните. — Той се намръщи. — Чудя се кой друг би могъл да ни изпрати това съобщение... или да ми го изпрати, по-скоро, тъй като най-вероятно уменията на господаря ми са привлекли птицата тук, при мен. Ако не е един от двамата, които споменах, тогава не мога да кажа нищо, тъй като Моргенес и господарят ми Укикук са мъртви. Няма други Носители на свитъка, за които знам, освен ако не са били избрани нови.

— Може ли да е Гелое? — попита Саймън.

Бинабик се замисли за миг, после поклати глава.

— Тя е една от най-мъдрите от мъдрите, но никога не е била истински Носител на свитъка, а и се съмнявам, че би използвала руната на Лигата вместо своята. — Той яхна Куантака. — Ще мислим за значението на това предупреждение, докато яздим. Има много пратеници, които са ни довели дотук, и без съмнение ще срещнем много други в предстоящите дни и седмици. Кой са лъжливи? Това е загадка с огромна трудност.

— Вижте, гарваните отлитат! — извика Слудиг. Саймън и Бинабик се обърнаха и видяха как птиците се издигат над дърветата като дим в сивото небе. Отлитаха на северозапад и грачеха презрително.

— Свършиха работата, за която са били изпратени — каза Бинабик. — Сега се връщат в Стормспайк, не мислите ли?

Студеният страх на Саймън стана леден.

— Искаш да кажеш... че Кралят на бурите ги е изпратил след нас?

— Не се съмнявам, че е трябвало да не позволят това съобщение да стигне до очите ни — каза Бинабик и се наведе, за да вдигне

тояжката си от земята.

Саймън пак погледна отлитащите гарвани. Почти очакваше да види огромна тъмна сянка на северния хоризонт, горящ червен поглед върху безлика черна глава.

— Тези облаци на хоризонта са нещо много тъмни — каза Саймън. — Много по-тъмни отпреди.

— Момчето е право. — Слудиг се намръщи. — Задава се много гадна буря.

Бинабик въздъхна. Кръглото му лице бе сериозно.

— Последната част от съобщението всички я разбираме. Бурята се разпростира, и то не само по един начин. Предстои ни дълго пътуване през земя, в която няма никакви укрития. Ще трябва да се движим толкова бързо, колкото можем.

Куантака тръгна първа. Саймън и Слудиг пришпориха конете си. Подтикван от нещо, което не разбираше, Саймън още веднъж погледна назад, въпреки че знаеше какво ще види.

Гарваните, вече само черни точки във вятъра, изчезваха в тъмните облаци на надвисналата буря.

13. КЛАНЪТ НА ЖРЕБЕЦА

След близо месец в огромната стара гора принцът и хората му най-после излязоха в равнините. Степите се проснаха пред тях, покрити с утринна мъгла, която забулваше сивия хоризонт.

Отец Странгиард ускори крачка, за да настигне Гелое, която крачеше бързо през мократа трева.

— Валада Гелое... — задъхано каза Странгиард. — Книгата, която е написал Моргенес, е просто прекрасна. Прекрасна! Валада Гелое, чели ли сте този пасаж? — Той се опита да го намери, препъна се в една туфа и насмалко не падна. — Мисля, че тук има нещо важно. Ах, колко глупаво от моя страна, колко необмислено... има много важни неща. Наистина възхитителна книга!

Гелое постави ръка на рамото на Лелет и детето спря, вперило поглед в мъглата.

— Странгиард, ще паднеш и ще се удариш — рязко каза Гелое. После го погледна очаквателно. — И?

— О, Боже! — каза архиварят и подръпна превръзката на окото си, при което загуби страницата, която бе намерил. — Не исках да ви спирам. Мога да чета и пак да ви настигам.

— Повтарям: ще паднеш и ще се удариш. Чети.

Преди Странгиард пак да намери страницата, останалите ги настигнаха.

— Слава на Бога — извика Изорн. — Излязохме от прокълнатата гора и сме на открита земя! — Двамата с Деорнот внимателно пуснаха носилката, на която лежеше Сангфугол, доволни да си починат поне за миг. Под грижите на магьосницата арфистът се оправяше бързо от онова, което би трябвало да е фатално замърсяване на кръвта, но все още не можеше да ходи дълго.

— Славете Бога колкото искате — предупреди Гелое, — но съвсем скоро може да съжаляваме, че не можем да се крием сред дърветата.

Останалата част от групата доуцука до тях. Принц Джосуа помагаше на Таусър, който ходеше замаян и мълчалив; очите на

стареца гледаха нагоре, все едно се взираше в някакъв далечен рай, скрит зад забуленото от мъгла небе. Воршева и херцогиня Гутрун вървяха малко след тях.

— Минаха много години, откакто съм виждал Тритингите, дори и тази по-питомна част — каза Джосуа. — Почти бях забравил красотата им. — Той затвори очи и се замисли, после отново ги отвори и се взря в неясния хоризонт. — Не приличат на никоя друга земя по целия Остен Ард... някои ги наричат Масата на Бога.

— Ако това наистина е масата на Бога — каза Сангфугол със слаба усмивка, — тогава, принце, Той ни използва вместо зарове. Ейдон да ме спаси, аз съм роден да пея за Джак Мандуоуд и разбойниците му, а не да подражавам на скитанията им из горите. — Той се измъкна с пъшкане от носилката. — Трябва да се махна от този друсач уред за мъчения и да седна... на тревата ми е по-добре. Страхувам се от болния си крак повече, отколкото от мокрото.

— Ама че благодарност — каза Изорн с усмивка. — Май трябва да ти покажа какво означава истинско мъчение, арфисте.

— Тук ще направим почивка — каза Джосуа. — Никой да не се отдалечава, а ако отивате на повече от хвърлей камък, вземете някого със себе си.

— Е, значи излязохме от гората. Да можеше да го види Айнскалдир — въздъхна Деорнот и се замисли за гроба на римърсгардеца на една от тихите полянки на Шисае'рон: проста могила, отбелязана само с шлема му и Дървото на Странгиард. Дори и лечителските умения на Гелое не успяха да го спасят от ужасните рани, които бе получил, докато предвождаше бягството им от норните. Сега буйният Айнскалдир щеше да лежи завинаги на място с безвременно спокойствие. Деорнот поклати глава. — Корав мъж беше той, благословен да е. Така и не се предаде... но не мисля, че вярваше, че ще успеем да се измъкнем.

— Нямаше да успеем, ако не беше той — каза Изорн. — Той е още една отметка в списъка.

— Списък ли?

— Списъкът на това, което трябва да върнем на враговете си — на Скали, на Елиас и на всички останали. — Широкото лице на Изорн бе сурово. — Ние сме в кръвна вражда. Някой ден ще си платят за

всичко, което направиха. И когато това стане, Айнскалдир ще гледа от небето. И ще се смее.

Деорнот не можа да се сети какво да каже. Ако Айнскалдир можеше да гледа битки от небето, наистина щеше да се смее. Въпреки цялата набожност на Айнскалдир, изглеждаше срамно, че е пропуснал старите безбожни дни на Римърсгард и че ще му се наложи вместо това да прекара вечността в по-тихата обстановка на ейдонитския рай.

Воршева тихо каза нещо на херцогиня Гутрун и тръгна надолу по влажната ливада. Движеше се като насън, очите ѝ сякаш не бяха спрени на нищо, следата ѝ криволичеше в тревата.

— Воршева! — извика Джосуа, гласът му бе по-остър от обикновено. — Не ходи сама! Мъглата е много гъста, ще се изгубиш.

— Ще трябва да отиде много далеч, за да не можем да я чуем, принц Джосуа — каза херцогиня Гутрун и подхвана Таусър по-здраво за лакътя.

— Може и така да е, но бих предпочел да не се препъваме през мъглата и да крещим. Току-виж някой ни чул. Със сигурност не си забравила толкова бързо преследвачите ни от Наглимунд.

Гутрун поклати глава — признаваше правотата му. Воршева, която явно не чуваше разговора им, вече бе само бледа фигура, която се плъзгаше през мъглата като призрак.

— Проклетата ѝ дързост — въздъхна Джосуа, загледан след нея.

— Аз ще отида с нея. — Гелое се обърна към Гутрун. — Наглеждай детето, моля те. — Тя побутна Лелет към херцогинята и тръгна след бързо изчезващата Воршева.

Джосуа я гледаше как се отдалечава, а после се засмя нещастно и каза на Деорнот:

— Ако това е начинът, по който управлявам кралство от деветдесет души, брат ми може спокойно да си седи на Престола от драконова кост.

„Дори и кралицата му? — зачуди се Деорнот, но не го каза. Гледаше как тъмната фигура на Гелое настига призрака, който бе Воршева. — Ако имаш горда и своеволна жена, е по-добре да не съдиш за успеха си по подчинението ѝ“.

— Моля те, господарю — каза той вместо това, — не говори лошо за себе си. Ти си гладен, уморен и ти е студено. Позволи ми да

запаля огън.

— Не, Деорнот, няма да останем тук толкова дълго. — Джосуа потърка отрязаната си ръка, все едно го болеше, и погледна гората и тъмните сенки край нея. — Трябва да отидем по-далеч, преди да може да направим нещо повече от кратко спиране за почивка. Ще спрем някъде, където да е открито от всички страни. Тогава поне, въпреки че ще се виждаме отдалече, и ние ще виждаме надалече.

— Какво щастие! — изръмжа Сангфугол, както си седеше на земята. — Все едно сме излезли на разходка.

— Разходките по пътя през ада обаче не са много весели — каза Джосуа и тръгна през поляната, за да остане сам с мислите си.

— Тогава защо не му кажеш? — В гласа на Гелое имаше гняв, но бухалски жълтите ѝ очи излъчваха съвсем малко чувства. — В името на клона и клонката, Воршева, ти не си момиченце, ти си жена. Защо продължаваш така?

Очите на Воршева бяха пълни със сълзи.

— Не знам. Не мога да го разбера.

Гелое поклати глава.

— Аз пък не мога да разбера никого от вас. Прекарала съм малко от живота си с хора и то точно заради тази смешна несигурност — „искам това, не искам онова...“ Животните са по-разумни. Те правят онова, което трябва да направят, и не се терзаят за онова, което не може да се промени. — Магьосницата сложи мазолестата си ръка на рамото на Воршева. — Защо се тревожиш за неща, които нямат значение? Принц Джосуа очевидно е загрижен за теб. Защо не му кажеш истината?

Младата жена въздъхна:

— Той ме мисли за глупава номадка. Това го кара да е студен с мен. Ако му кажа, само ще стане по-зле... Съжалявам. — Тя ядосано избърса лицето си със скъсания си ръкав. — Разстроих се, защото отново видях Фелувелт — така моят народ нарича мястото край гората. То ми навя много спомени и се натъжих...

— Валада Гелое? — обади се отец Странгиард, безплътен в мъглата, но доста близо. — Къде сте? Валада Гелое?

Архиварят се появи — висок силует, изплувал от сивата непрозрачност.

— Просто исках да... — Той спря и се вгледа в разплаканата Воршева. — О! О, ужасно съжалявам. Колко невъзпитано от моя страна! Веднага ще си тръгна. — И се обърна, за да се оттегли в мъглата.

— Не си отивай! — тихо каза Воршева. — Не си тръгвай, отче. Разходи се с нас.

Странгиард я погледна, после погледна Гелое.

— Не искам да се намесвам, лейди. Просто си мислех за нещо, което намерих в книгата на Моргенес.

Приличаше на изплашен кълвач — превръзката на окото му се бе изкривила, а тънкият му червеникав бретон се бе слепил от влагата. Пак понечи да си тръгне, но магьосницата вдигна ръка и го спря.

— Разходи се с нас, Странгиард, както предлага Воршева. Вероятно ще мога да ти помогна. — Свещеникът я погледна нервно. — Ела. Ще се върнем при останалите, докато си говорим.

Странгиард запрелиства книгата на Моргенес и каза притеснено:

— Май изгубих мястото. Помислих, че може да е важно — беше нещо за магиите... за Изкуството, така го нарича Моргенес. Изумен съм от нещата, които е знаел, наистина изумен... Никога не бих си и помислил... — На лицето му се появи победоносна усмивка и той присви очи. — Ето го! Чудесно борави с думите...

Изминаха още няколко крачки в мълчание.

— Ще четеш ли? — попита Гелое най-после.

— О! Разбира се. — Странгиард се изкашля и започна:

— „В действителност предметите, полезни на Изкуството, като че ли попадат в две основни категории — такива, чиято стойност е затворена в самите тях, и такива, чиято стойност е затворена в произхода им. В противоречие с общото вярване, една билка, набрана в гробище, не е полезна по принцип, защото е дошла от такова място, а по-скоро поради самата билка. Тъй като гробището може да е единственото място, където може да се намери тази билка, връзката се образува и след това е почти невъзможно да бъде разтрогната.

Другата категория полезни предмети обикновено са «направени» и техните качества се дължат на оформянето им. Ситите, които отдавна притежават тайни на изработката, непознати на смъртните, са направили много неща, чието изработване само по себе си е представлявало упражняване на Изкуството — въпреки че ситите не

биха го нарекли точно така. И така, ползата от тези предмети е в изработката им. Прочутите стрели на Виндаомейо са такъв пример: издялани са от обикновено дърво и са с пера на обикновени птици, и все пак всяка от тях е талисман с огромна стойност.

Други предмети взимат силата си от материала на изработката им. Великите мечове, за които се споменава в загубената книга на Нисес, са пример за това. Като че ли всички те извличат качествата си от материалите си, въпреки че изработката на всеки един е била огромна задача. Минияр, мечът на крал Фингил, е бил направен от железния кил на кораба му, желязо, което римърсгардските пирати донесли в Остен Ард от изгубения запад. Трън, последно меч на най-благородния рицар на сър Джон, сър Камарис, е бил изкован от блестящите метали на паднала звезда — както и желязото на Минияр, нещо чуждо за Остен Ард. И Печал, мечът, с който според Нисес Инелуки посякъл собствения си баща, е направен от ситско магическо дърво и желязо, два елемента, за които дълго се е мислело, че са противоположни и несъвместими. Следователно тези предмети извличат силата си предимно, изглежда, от неземния произход на съставките си. Обаче легендите твърдят, че могъщи магии за създаване също са били оплетени при изковаването и на трите меча, така че силата на Великите мечове може да идва и от съдържанието, и от направата им.

Ти-туно, ловният рог, направен в легендарния Мезуту'а от зъба на дракона Хидохебхи, е още един явен пример за това как силата на един предмет може да идва и от изработката, и от материалите...“

Странгиард спря да чете и поясни:

— По-нататък продължава да говори за различни неща. Като цяло е много увлекателно, разбира се — какъв учен е бил този човек, — но си помислих, че частта за мечовете може да е интересна.

Гелое бавно кимна.

— Така е. Чудех се за тези три меча, които са се превърнали в обект на нашите надежди. Моргенес като че ли изказва добри твърдения по отношение на причината за стойността им. Вероятно те наистина ще са ни от полза срещу Инелуки. Хубаво е, че си намерил това, Странгиард.

Розовите бузи на свещеника станаха направо тъмночервени.

— Много мило! Много си мила.

Гелое наведе глава.

— Чувам другите. Успокои ли се вече, Воршева?

— Не съм чак толкова глупава, за колкото ме мислиш — тихичко отвърна младата жена.

Магьосницата се засмя:

— Не мисля, че точно ти си глупачка. Мисля, че повечето хора са глупави... а броя и себе си при това, тъй като ето ме с вас без покрив, да обикалям равнините като бездомна телица. Понякога явната глупост е единственият отговор на сериозните проблеми.

— Хммм — объркано каза Странгиард. — Хммм.

Продължиха през покритата с мъгла равнина на юг към река Имстрека, която се виеше през Високите тритинги. Лагеруваха на открито, трепереха от дъжда и вятъра, скупчени около малкия огън. Гелое свари супа от корените, които бе събрала. Супата насищаше и затопляше стомаха, но на Деорнот му се искаше нещо по-апетитно.

— Позволи ми утре да отида по-напред, господарю — примоли се той на Джосуа. Всички освен Гелое се бяха увили в наметалата си и бяха легнали да спят, сгущени един до друг като котенца. Магьосницата бе отишла някъде. — Може да ударя някой заек, а и трябва да е пълно с яребици, дори и през това студено лято. Не сме яли месо от дни!

Джосуа се усмихна студено.

— Иска ми се да можех да кажа да, верни ми приятелю, но имам нужда от силните ти ръце и острия ти ум. Тези хора едва ли биха могли да изминат и една крачка... имам предвид, които все още могат да ходят. Да хапнем заек наистина ще е чудесно, но трябва да те задържа тук. Освен това валада Гелое ми каза, че човек може да живее години, без да вкуси месо.

Деорнот направи гримаса и изсумтя:

— Но кой би искал?

Изгледа принца внимателно. И без това слабият Джосуа бе отслабнал още повече — костите му направо се брояха под кожата му. Малкото тлъстини, които бе натрупал, си бяха отишли отдавна и с високото си чело и светлите си очи принцът приличаше на древен отшелник, съсредоточен върху безкрайното, докато ежедневиият свят се върти безсмислено около него.

Огънят съскаше по влажните дърва.

— Тогава друг въпрос, господарю — каза Деорнот. — Толкова ли сме сигурни в този Камък на раздялата, че трябва да влачим тези болни, ранени хора през Тритингите, за да го търсим? Не казвам нищо лошо за Гелое, която очевидно е добросърдечна, но да отидем толкова далеч? Краят на Еркинланд е само на няколко левги на запад. Сигурно ще успеем да намерим някое вярно сърце в един от градовете на долината Хасу... дори и ако те са твърде уплашени от брат ти краля, за да ни подслонят, мисля си, че бихме могли да намерим храна и пиене, и по-топли дрехи за ранените.

Джосуа въздъхна и потърка очите си.

— Вероятно, Деорнот, вероятно. Повярвай ми, тази мисъл е минавала и през моята глава. — Той протегна дългите си крака и побутна въглените с тока на ботуша си. — Но не можем да рискуваме, а и нямаме време за това. Всеки час, през който ходим на открито, означава повече време за някой от патрулите на Елиас да ни намери или нещо по-лошо — да ни свари незащитени. Не, единственото място, на което като че ли можем да отидем, е Камъкът на раздялата на Гелое, така че колкото по-скоро, толкова по-добре. Еркинланд е загубен за нас... поне засега. А вероятно завинаги.

Принцът поклати глава и се замисли. Деорнот въздъхна и разбута огъня.

Сутринта на третия ден стигнаха до брега на Имстрека. Широката река блестеше под сивото небе — неясна лента от сребро, която минаваше като сън през тъмните влажни ливади. Гласът на водата бе приглушен като блясъка ѝ — тих шепот, подобен на далечен разговор.

Зарадваха се, че могат да си починат на брега, радваха се и на първата течеща вода, която виждаха, откакто бяха излезли от Алдхеорте. Гутрун и Воршева казаха, че ще отидат малко настрани да се изкъпят, и Джосуа ги спря, обезпокоен за безопасността им, но когато Гелое предложи да отиде с тях, неохотно даде съгласието си, почти сигурен, че магьосницата може да се справи с всяка опасност.

— Ех, все едно никога не съм заминавала — каза Воршева, докато клатеше краката си във водата. Бяха избрали един песъчлив бряг, където няколко брези ги закриваха от погледите на останалите.

Гласът ѝ бе безгрижен, но лицето ѝ я издаде. — Същото е, както когато бях малка. — Тя се намръщи, защото водата дразнеше многобройните драскотини по краката ѝ. — Но е студено!

Херцогиня Гутрун — бе разхлабила деколтето на дрехата си и беше нагазила във водата, така че тя да плакне подпухналите ѝ глезени — плисна две шепи на врата си и се засмя:

— Не е чак толкова лошо. Река Гратуваск, която тече покрай дома ни в Елвритшала — виж, тя наистина е студена! Всяка пролет девойките отиват да се изкъпят... и аз ходех, когато бях млада — тя се изправи и се огледа, — а мъжете остават вкъщи цяла сутрин под заплаха от бой, така че девойките да могат да се изкъпят в Гратуваск. А е студено! Реката идва от снеговете на северните планини! Не знаеш какво е пищене, ако не си чула как пицят стотина момичета, когато се гмуркат в ледената река през някоя аврелска сутрин! — Тя пак се засмя. — Има една приказка, за един младеж, който решил да види девойките в Гратуваск... много хубава приказка, може би си я чувала... — Тя спря и попита: — Воршева? Лошо ли ти е?

Воршева се бе превила, лицето ѝ беше бяло като платно.

— Просто малко ме заболя — каза тя и се изправи. — Ще мине. Вече ми мина. Та каква е приказката?

Гутрун я погледна подозрително, но преди да успее да каже нещо, се чу гласът на Гелое — тя седеше на брега близо до тях и решише Лелет с гребен от гръбнака на риба.

— Приказката ще почака. — Гласът ѝ бе рязък. — Вижте, не сме сами.

Воршева и херцогинята се обърнаха и погледнаха накъде сочи Гелое. На шест-седемстотин метра на юг видяха един ездач на билото на един хълм. Бе твърде далеч, за да видят лицето му, но нямаше съмнение, че гледа към тях. Всички се взряха в него, дори и Лелет със странно разширените си очи. След няколко мига тишина, в която като че ли дори сърцата им не биеха, ездачът обърна коня си и се скри зад хълма.

— Колко... колко страшно — каза херцогинята; придържаше деколтето си с мократа си ръка. — Кой беше този? Някой от ужасните норни ли?

— Не знам — каза Гелое прегракнало. — Но трябва да кажем на другите, в случай че Джосуа не го е видял. Сега трябва да се

интересуваме от всички непознати, независимо дали са приятели, или врагове.

Воршева потрепери. Лицето ѝ бе все така бледо.

— Няма приятелски настроени непознати в тези равнини.

Новините им убедиха Джосуа, че не могат да протакат повече, така че тръгнаха отново на изток покрай Имстрека и покрай вече далечната гора, само тънка тъмна лента на мъгливия северен хоризонт.

Не видяха никого през целия следобед.

— Това е плодородна земя — каза Деорнот, когато спряха да пренощуват. — Не е ли странно, че не видяхме никого освен онзи самотен ездач?

— Един ездач е съвсем достатъчен. — Джосуа бе съвсем сериозен.

— Народът ми никога не е харесвал тези места, толкова близо до Старата гора — каза Воршева и потрепери. — Под дърветата има духове на умрели.

Джосуа въздъхна и каза:

— Това са неща, на които бих се изсмял преди година. Сега съм ги виждал, видях дори още по-лоши неща. Бог да ни пази! Що за свят стана това?

Гелое вдигна поглед — правеше легло от трева за малката Лелет.

— Светът винаги си е бил този, принц Джосуа. Просто в тези смутни времена нещата се виждат по-ясно. Светлините на градовете размиват много сенки, които иначе се виждат под лунната светлина.

Деорнот се събуди в дълбините на нощта; сърцето му биеше бързо. Бе сънувал кошмар. Крал Елиас се бе превърнал в нещо дълго, с остри нокти и червени очи, и висеше на гърба на принц Джосуа. Джосуа не можеше да го види и като че ли дори не знаеше, че брат му е там. В съня си Деорнот се опита да му каже, но Джосуа не го слушаше, а само се усмихваше, докато вървеше по улиците на Ерчестър с ужасното нещо, което седеше на гърба му като уродливо бебе. Всеки път, когато Джосуа се наведеше, за да потупа главичката на дете или да даде монета на просяк, Елиас се пресягаше, за да развали стореното добро; когато Джосуа отминеше, грабваше обратно монетата или одраскваше лицето на детето с мръсните си нокти. Скоро след Джосуа тръгна ядосана тълпа, която настояваше за наказанието му, но

принцът вървеше напред нехайно, без да знае, дори и когато Деорнот пицеше и сочеше злото, което яздеше върху раменете му.

Вече буден в тъмната равнина, Деорнот разтърси глава, за да се отърве от стегналата сърцето му тревога. Лицето на Елиас от съня му, старо и злобно, не искаше да напусне ума му. Той седна и се огледа. Целият лагер спеше, освен валада Гелое, която седеше — може би дремеше или размишляваше над последните въглени на гаснещия огън.

Той легна пак и се опита да заспи, но не можа — от страх, че сънят ще се върне. Най-после, отвратен от собственото си малодушие, се изправи и тихичко изтръска плаща си, след това отиде до огъня и седна близо до Гелое.

Магьосницата не вдигна поглед при приближаването му. Лицето ѝ бе осветено от червенината на огъня, очите ѝ се вираха, без да мигат, във въглените, все едно нищо друго не съществуваше. Устните ѝ се движеха, но не излизаше никакъв звук; Деорнот усети някакъв студ да се изкачва по врата му. Какво правеше тя? Трябваше ли да я събуди?

Устата на Гелое продължи да помръдва. Гласът ѝ се издигна до шепот:

— Амерасу, къде си? Духът ти е блед... и аз съм слаба...

Ръката на Деорнот спря на сантиметър от ръкава на магьосницата.

— Ако споделиш някога, нека да е сега... — изсъска гласът на Гелое, подобно на вятър. — О, моля те... — Една сълза, прорязана от червено, се търкулна по обветрената ѝ буза.

Отчаяният ѝ шепот върна Деорнот в импровизираното му легло. Той не заспа още доста време — лежеше и се вглеждаше в синьо-белите звезди.

Събуди се още веднъж преди зори — този път го събуди Джосуа. Принцът разтърси ръката му, а после повдигна чуканчето на дясната си ръка към устните си, за да му направи знак да мълчи. Рицарят вдигна поглед и видя петно тъмнина на запад, по-тъмно дори и от нощта — приближаваше се покрай реката. Приглушеният шум от конски тропот достигна до тях по тревата. Сърцето на Деорнот подскочи. Той опипа земята за ножницата си, но дръжката на меча под пръстите му го успокои само малко. Джосуа запълзя да буди останалите.

— Къде е магьосницата? — настоятелно прошепна Деорнот, но принцът се бе отдалечил прекалено много и не го чу, така че рицарят припълзя до мястото, където лежеше Странгиард. Старецът спеше леко и се събуди за миг.

— Не мърдай — прошепна Деорнот. — Идват ездачи.

— Кои? — попита Странгиард. Деорнот поклати глава.

Ездачите, все още не много повече от сенки, се разделиха безшумно на няколко групи, за да заобиколят лагера отдалеч. Деорнот неволно се възхити на тихата им езда, макар и да проклинаше липсата на лъкове и стрели в групата. Глупост: да се биеш с мечове срещу конници — ако въобще бяха хора. Бяха поне двайсетина, въпреки че всяко преброяване бе съмнително в тази полусветлина.

Деорнот се изправи; няколко сенки около него направиха същото. Джосуа извади Найдел от ножницата — рязкото триене на метал в кожа изглеждаше силно като вик. Непознатите дръпнаха юздите на конете си и за миг отново настъпи пълна тишина. Никой минаващ и на един хвърлей камък не би заподозрял присъствието и на един човек, камо ли на две готови за битка сили.

Един глас разцепи тишината:

— Нарушители! Вие вървите по земята на клана Меердон! Свалете оръжията си.

Кремък се удари в стомана и миг след това една факла разцъфтя зад най-близките фигури и хвърли дълги сенки върху лагера. Ездачи с наметала и качулки бяха заобиколили групата на Джосуа с кръг от копия.

— Свалете оръжията си! — проговори отново гласът. — Вие сте пленници на граничните пазачи. Ще ви убием, ако се съпротивлявате. — Още няколко факли пламнаха и нощта изведнъж се изпълни с въоръжени сенки.

— Милостиви Ейдон! — обади се херцогиня Гутрун. — Скъпа Елисия, а сега какво?

Една голяма сянка се приближи до нея — Изорн, който искаше да успокои майка си.

— Не мърдайте! — излая безтелесният глас. Миг по-късно един от ездачите се приближи с коня си, а върхът на копието му се наведе и отрази блясъка на светлината от факлите. Ездачът продължи: — Чувам жени. Не правете нищо глупаво и ще ги пожалим. Не сме зверове.

— Ами останалите? — попита Джосуа, като пристъпи напред в светлината. — Имаме ранени и болни. Какво ще правите с нас?

Ездачът се наведе, за да се взре в Джосуа, и за миг успяха да го видят. Имаше грубо лице, рошава, сплетена на плитки брада и нашарени от белези страни. Напрежението на Деорнот малко отслабна. Непознатите поне бяха смъртни.

Ездачът се изплю в тъмната трева и каза:

— Вие сте пленници. Не задавате въпроси. Пограничният тан ще реши. — Той се обърна към другарите си. — Ожберн! Кунрет! Заобиколете ги в кръг и да тръгват! — И завъртя коня си, за да гледа как Джосуа, Деорнот и останалите се изправят в кръга светлина под заплахата от копия.

— Вашият пограничен тан ще е недоволен, ако се отнасяте зле с нас — каза Джосуа.

Главатарят се изсмя:

— Ще е по-недоволен от мен, ако не стигнете до фургоните до изгрев-слънце. — Той се обърна към един от другите ездачи. — Всички готови ли са?

— Всички, Хотвиг. Шестима мъже, две жени, едно дете. Само един не може да ходи. — Той посочи Сангфугол с тъпото на копието си.

— Сложете го на кон. Трябва да бързаме.

Още докато ги побутваха, за да се подредят, Деорнот се премести по-близо до Джосуа и прошепна на принца:

— Можеше да е по-зле. Можеше да ни хванат норните вместо тритингите.

Принцът не отговори. Деорнот докосна ръката му и усети мускулите напрегнати като дъги на бъчва под пръстите си.

— Какво не е наред, принц Джосуа? Да не би тритингите да са се присъединили към Елиас? Господарю?

Един от ездачите ги погледна и устата му се изкриви в смешна беззъба усмивка:

— Тихо, живеещи в камъни. Пестете дъха си за ходенето.

Джосуа обърна напрегнатото си лице към Деорнот.

— Не го ли чу? — прошепна принцът. — Не го ли чу?

Деорнот се разтревожи.

— Какво?

— Шестима мъже, две жени и дете — изсъска Джосуа и се огледа. — Две жени! Къде е Воршева?

Ездачът го удари с тъпото на копието си по рамото и принцът млъкна. Запрепъваха се между ездачите. Зората започна да тлее на изток.

Рейчъл Драконката лежеше на твърдото си легло в полутъмните помещения на прислугата и си представяше, че може да чуе скърцането на бесилките дори и над виещия вятър, който пищеше през бойниците. Още девет тела, между тях и на иконома Хелфсин, се клатеха над портата Нарулах тази вечер — танцуваха безпомощно под свирепата музика на вятъра.

Някъде наблизо някой плачеше.

— Сара? Ти ли си това? — изсъска Рейчъл. — Сара?

Виенето на вихъра за миг стихна.

— Д-да, госпожо — дойде глухият отговор.

— Благословена Риап, защо ревеш? Ще събудиш останалите! — Освен Сара и Рейчъл имаше само още три жени, които спяха в частта на камериерките, но всичките пет легла бяха сбутани заедно, за да се събира топлината в огромната студена стая.

Сара като че ли се опита да се успокои, но когато отговори, гласът ѝ все още бе разтърсван от хълцания:

— Аз... страх ме е, го-госпожо Рейчъл.

— От какво, глупаво момиче, от вятъра ли? — Рейчъл седна и се уви с тънкото одеяло. — Не си ли чувала вятър? — В светлината от факли, която минаваше под вратата, видя разкривеното от страх бледо лице на Сара.

— Просто... баба ми казваше... — Камериерката се изкашля с хрчка. — Баба ми казваше, че ноци като тази... са онези, през които се разхождат духовете на умрелите. Че може... може да чуеш гласовете им във в-вятъра.

Рейчъл бе благодарна на тъмнината, която прикри собственото ѝ притеснено потреперване. Ако някога щеше да има такава нощ, тази изглеждаше най-вероятния избор. Вятърът бушуваше като ранено животно още от залез, ридаше между комините на Хейхолт и драскаше по вратите и прозорците с упорити, многобройни пръсти.

Тя се постара гласът ѝ да е твърд и каза:

— Мъртвите не се разхождат в моя замък, глупаво момиче. Сега заспивай, преди да си внушила кошмари и на другите. — Рейчъл легна, като се помъчи да намери такова положение, което да облекчи схванатия ѝ гръб. После добави: — Заспивай, Сара. Вятърът не може да ти направи нищо, а утре ще има предостатъчно работа дори само да съберем всичко, които вятърът е съборил и разхвърлил.

— Съжалявам. — След няколко минути подсмърчане Сара утихна. Рейчъл се взираше нагоре в тъмнината и се вслушваше в неспокойните гласове на нощта.

Може и да беше спала — трудно бе да се определи, когато всичко бе потопено в тъмнина — но знаеше, че от известно време чува някакъв звук през песента на вятъра. Някакво тихичко, потайно драскане, сух звук като от ноктите на птици по плочките на покрив.

На вратата имаше нещо.

Може и да бе спала, но сега изведнъж се събуди. Завъртя глава настрани и видя някаква сянка да се плъзга през ивицата светлина под вратата. Драскането стана по-силно, а с него дойде и звук — някой плачеше.

— Сара? — прошепна Рейчъл; мислеше, че звукът е събудил камериерката, но не получи отговор. Докато слушаше с разширени очи в тъмното, разбра, че странният тих звук идва от коридора — издаваше го онова, което стоеше пред заключената врата.

— Моля ви — прошепна някой, — моля...

Кръвта туптеше в главата ѝ. Рейчъл седна в леглото и тихо стъпи с босите си крака на студения каменен под. Сънуваше ли? Струваше ѝ се, че е съвсем будна, но гласът звучеше като гласа на момче, като...

Драскането стана нетърпеливо, после като че ли уплашено — каквото и да беше, помисли си тя, сигурно беше уплашено, за да драска така... Блуждаещ дух, бездомна твар, която се разхожда самотно и неутешимо в тази бушуваща нощ и търси отдавна загубеното си легло?

Отиде до вратата, тиха като сняг. Сърцето ѝ се задъхваше. Вятърът в бойниците замря. Тя бе самичка в тъмното с дишането на заспалите камериерки и с жалостивото драскане на онова, което стоеше от другата страна на вратата.

— Моля ви — отново каза гласът отпаднало. — Страх ме е...

Тя направи знака на Дървото пред гърдите си, после хвана резето и го дръпна. Отвори вратата бавно: дори и след като бе взела решение, се страхуваше от това, което щеше да види.

Единствената факла в дъното на коридора очертаваше бледа фигура със сплъстена коса и тънки като на плашило крайници. Лицето, което се обърна към нея, с уплашени очи, на които се виждаше бялото, бе черно, все едно изгорено.

— Помогнете ми — каза непознатият и залитна в ръцете ѝ.

— Саймън! — извика Рейчъл и противно на всякакъв разум сърцето ѝ преля от радост. Той се бе върнал при нея — през огъня и през смъртта...

— Са... Саймън ли? — каза момчето; клепачите му се затваряха от умора и болка. — Саймън е мъртъв. Той... той умря... в огъня. Приратес го уби...

И се отпусна в ръцете ѝ. Тя го издърпа през вратата, пусна го на пода, а после решително бутна резето на мястото му и тръгна да вземе свещ. Вятърът крещеше подигравателно; ако и други гласове крещяха в него, Рейчъл не разпозна нито един.

— Това е Джеръмайъс, момчето на свещаря — учудено каза Сара, когато Рейчъл изми засъхналата кръв от лицето му. Тъмните кръгове около очите на Джеръмайъс и драскотините по бузите му го правеха да изглежда почти като старец.

— Но той беше набитичък — каза Рейчъл. Умът ѝ вреше от думите на момчето, но нещата трябваше да се правят едно по едно. Какво щяха да си помислят тези безполезни момичета, ако тя си позволеше да загуби самообладание? — Какво се е случило с него? Кльошав е като клечка.

Всички камериерки се бяха насъбрали около момчето, увити в одеялата си над нощниците. Джейл, не толкова здрава, колкото бе някога, което се дължеше на вечното ѝ усърдие, се вгледа в младежа.

— Нали казаха, че е избягал? — намръщено каза тя. — Защо се е върнал?

— Стига си дрънкала глупости — каза Рейчъл, докато се опитваше да смъкне ризата на Джеръмайъс през главата му, без да го събуди. — Ако е избягал, как би се вмъкнал обратно в Хейхолт посред нощ? Да не е летял?

— Тогава ни кажи къде е бил — каза едно от другите момичета. Личеше си колко е смаяна Рейчъл от влизането на Джеръмайъс — дори от това, че тази почти наглост остана без забележка от нейна страна.

— Помогнете ми да го обърнем — каза тя, след като успя да му смъкне ризата. — Ще го сложим да спи в... О! Елисия, Божия майко! — Тя млькна удивено. Сара избухна в сълзи.

Гърбът на младежа бе нашарен с дълбоки кървави резки.

— Га... гади ми се! — промърмори Джейл и се обърна.

— Стига с тия глупости де! — викна Рейчъл, възвърнала си присъствието на духа. — Наплискай си лицето с вода и после ми донеси легена. Само този мокър плат няма да ни свърши работа. И вземи чаршафа от леглото, в което спеше Хепсибах, и го накъсай за превръзки. В името на болката на Риап, всичко ли трябва да върша сама?

Чаршафът не стигна, така че накъсаха и друг. Краката на Джеръмайъс също бяха бичувани.

Джеръмайъс се събуди точно преди разсъмване. Отначало очите му оглеждаха стаята, без да виждат нищо, но след известно време той като че ли се свести. Сара, през чието грозничко лице прозираше мъка и състрадание, като че ли бе от стъкло, му даде да пийне вода.

— Къде съм? — попита той.

— В помещенията на прислугата, момче — рязко каза Рейчъл, — както би трябвало да знаеш. Казвай сега какви бели си направил?

Той я погледна изтощено и промълви:

— Ти си Рейчъл Драконката. — Въпреки умората и уплахата си, както и ранния час, камериерките едва сдържаха усмивките си. Рейчъл, странно, като че ли изобщо не се разсърди.

— Да, аз съм — съгласи се тя. — А сега кажи къде беше, момче. Чухме, че си бил избягал.

— Ти си помисли, че съм Саймън — учудено каза Джеръмайъс и огледа стаята. — Той ми беше приятел... но сега е мъртъв... или не е? Аз мъртъв ли съм?

— Не си мъртъв. Какво ти се е случило? — Рейчъл се наведе да махне разчорлената коса от очите му. Ръката ѝ се забави за миг на бузата му. — Сега си в безопасност. Разкажи ни.

Той изглеждаше така, сякаш пак щеше да заспи, но след малко отново отвори очи. Когато проговори, гласът му бе много по-ясен:

— Наистина се опитах да избягам. Когато войниците на краля набиха господаря ми Джакоб и го изритаха през портата. Опитах се да избягам същата нощ, но пазачите ме хванаха. Дадоха ме на Инч.

Рейчъл се намръщи.

— Това животно!

Очите На Джеръмайъс се разшириха.

— Той е по-лош от животно! Той е дявол. Каза, че ще му бъда ратай долу при пещите... в ковачниците. Мисли си, че е крал там долу... — Лицето на момчето се разкриви и то избухна в сълзи. — Той казва, че... че вече е доктор Инч. Наби ме и... и ме... ох, срам ме е да го кажа...

Рейчъл се наведе и избърса бузите му с кърпата си. Момичетата направиха знака на Дървото.

Хълцането на Джеръмайъс стихна.

— По-лошо е от всичко... там долу.

— Ти каза нещо, момче — остро каза Рейчъл. — Нещо за съветника на краля. И за Саймън. Кажи го пак.

Момчето широко отвори пълните си със сълзи очи.

— Приратес ги е убил. Саймън и Моргенес. Отишъл с войници. Моргенес се бил с него, но стаята изгоряла и Саймън и докторът...

— А ти откъде знаеш? — малко грубо попита тя. — Не си бил там.

— Приратес го каза! Той идва долу при Инч. Понякога просто си приказват, както когато разбрах за убийството на Моргенес. Друг път помага на Инч... д-да измъчва хора — Джеръмайъс се задъха. — Понякога... понякога взима някои от нас... взима ги, когато си тръгва. И те не се в-връщат. — Той с мъка си пое дъх. — А има и... други неща. Други неща там долу. Ужасни неща. О, Боже, моля ви, не ме връщайте там. — Той стисна китката на Рейчъл. — Моля ви, скрийте ме!

Рейчъл се мъчеше да не покаже колко е ужасена. Постара се да потисне мислите си за Саймън и това ново разкритие — трябваше да ги обмисли насаме. Но усети в нея да се надига студена омраза — омраза, каквато не бе изпитвала никога.

— Няма да им позволим да те хванат — каза тя. Недвусмисленият ѝ тон изясни, че всяко оспорване на волята ѝ ще донесе огромен риск на оспорващия. — Ще... ще... — Спря объркана. Какво щяха да направят? Не можеха дълго да крият момчето тук, в слугинските помещения, особено ако беше избягало от кралските леярни под Хейхолт.

— Какви „други неща“ имаше там? — попита Джейл. Кафявите ѝ кравешки очи бяха ококорени.

— Стига вече — остро каза Рейчъл, но Джеръмайъс вече отговаряше.

— Н-не знам. Има... сенки, които се движат. Сенки без хора. И неща, дето ги виждаш... а после ги няма. И гласове... — Той потрепери и очите му се взряха отвъд пламъка на свещта към тъмнината в ъгъла. — Гласове, които плачат, и пеят, и... и... — Очите му отново се напълниха със сълзи.

— Казах: стига — сурово изсумтя Рейчъл, недоволна от себе си, задето бе позволила на момчето да говори толкова дълго. Подчинените ѝ се заспоглеждаха, нервни като изплашени овце.

„Елисия! — помисли си тя. — Само това ми трябва — последните ми момичета да се махнат от страх“.

— Стига вече приказки — каза тя високо. — Момчето трябва да си почива. Толкова е уморено и бито, че дрънка глупости. Оставете го да поспи.

Джеръмайъс поклати слабо глава.

— Казвам истината. Не им позволявайте да ме хванат!

— Няма — каза Рейчъл. — Заспивай. Ако не можем да те скрием, ще измислим някакъв начин да те изведем от Хейхолт. Можеш да отидеш при роднини, стига да имаш роднини. Ще те пазим от този дявол Инч, обещавам ти.

— ... и от Приратес. — Джеръмайъс вече се унасяше. — Той... говори... на Гласовете...

След миг момчето вече спеше. Малко от страха му като че ли се отцеди от изпитото му от глад лице. Рейчъл го гледаше и усети, че сърцето ѝ се е втвърдило като камък. Този дявол Приратес! Този убиец! Що за чума бе донесъл той в дома им, що за лошотия в любимия ѝ Хейхолт?

И какво бе направил с нейния Саймън?

Обърна се и погледна строго камериерките, които я зяпаха ококорени, и изръмжа:

— Лягайте да поспите, колкото можете. Малко забавления не означават, че подовете няма да имат нужда от търкане, когато изгрее слънцето.

Камериерките легнаха. Рейчъл духна свещта и също легна — със студените си мисли. Вятърът все още търсеше начин да влезе.

Утринното слънце се издигна над сиво одеяло от облаци и донесе разсеяна светлина над хълмистите равнини на Високите тритинги, но не можа да изпари влагата от безкрайните левги трева и пирен. Деорнот бе мокър до бедрата и уморен.

Тритингите не спряха да похапнат — ядоха сушено месо и плодове, докато яздеха. На затворниците не предложиха никаква храна и им позволиха да спрат само за кратка почивка, по време на която Деорнот и Джосуа тихо разпитаха останалите от групата знаят ли къде е Воршева. Никой не я бе виждал. Гелое обаче каза, че я събудила при първите звуци на приближаващите се ездаци.

— Тя е родена в тази земя — каза магьосницата на принца. — Не бих се тревожила за нея. — Лицето ѝ обаче говореше друго.

Хотвиг и мъжете му вдигнаха групата на Джосуа след твърде кратка почивка и походът започна отново. От северозапад се надигна вятър — отначало лек, после постепенно се усили и панделките на седлата на тритингите заплющяха като турнирни знамена. Високата трева се преви ниско. Пленниците вървяха през нея и трепереха в мокрите си дрехи.

Скоро видяха, че равнината е населена — малки стада говеда пасяха по ниските хълмове, наблюдавани от самотни конници. Когато слънцето се вдигна към зенита, стадата, покрай които минаваха, започнаха да стават все по-големи и бяха все по-близо едно до друго, докато най-накрая не се оказа, че вървят покрай един от притоците на Имстрека през едно-единствено огромно стадо, което като че ли се простираше до хоризонта. Беше предимно от обикновени говеда, макар че космати бизони и бикове с дълги извити рога също пасяха между тях и вдигаха глави, за да погледнат минаващите затворници със светлите си очи, без да спират да дъвчат.

— Явно е, че този народ не следва съвета на Гелое за ядене на зеленчуци — каза Деорнот. — Тук има достатъчно месо, за да се нахрани цял Остен Ард. — Той погледна принца с надежда, но усмивката на Джосуа бе уморена.

— Много от тях са болни — каза Гутрун. По време на честите отсъствия на мъжа си тя управляваше домакинството на херцога в Елвритшала с твърда ръка и с пълно право се смяташе за познавачка на добитъка. — Вижте, и телетата са малко за такова голямо стадо.

Един от ездачите, който ги слушаше, изпръхтя отвратно, все едно да покаже презрението си към мненията на затворниците, но друг кимна и каза:

— Лоша година е. Много крави умират, докато се телят. Други ядат, но не дебелеят. — Брадата на тритинга се развя от вятъра и той повтори: — Лоша година.

Тук-там по средата на огромното стадо имаше кръгове от фургони и всеки кръг бе заобиколен с ограда от набързо забити колове. Фургоните до един бяха дървени, с големи колела, но иначе доста се различаваха един от друг. Някои бяха високи колкото двама или дори трима мъже — къщи на колела с дървен покрив и закрити прозорци. Други бяха малко повече от походно легло с обвит в плат покрив — платът се гънеше и плющеше от острия вятър. Деца си играеха около оградените фургони или се стрелкаха покрай стоящите спокойно говеда. В някои заграждения пасяха коне, при това не само товарни — много бяха с тънки крака и буйни гриви и дори и от разстояние в стъпките им се виждаше нещо леко и твърдо като закалена стомана.

— Ех, Боже, ако имахме няколко животни като тези! — замислено каза Деорнот. — Но нямаме нищо, с което да търгуваме. Ужасно се уморих да ходя пеша.

Джосуа го изгледа с горчива усмивка.

— Ще сме щастливи, ако си тръгнем оттук живи, Деорнот, а ти се надяваш на боен жребец? По-скоро ми се иска твоят оптимизъм, отколкото техните коне.

Докато пленниците продължаваха на юг, разпръснатите лагери от фургони започнаха да се събират наедно, сбутани като гъби след есенен дъжд. Други групи ездачи се придвижваха между поселищата; придружителите на Джосуа си подвикваха с някои от тях. Скоро

фургоните бяха толкова близо един до друг, че пленниците като че ли минаваха през град без пътища.

Най-после стигнаха до висока ограда, на чиито прътове подрънкваха украшения от светъл метал и полирано дърво. Повечето ездачи изчезнаха нанякъде, но водачът Хотвиг и още шест-седем мъже преведоха групата на принца през една люлееща се порта. Зад нея имаше няколко оградени места. В едно от тях пръхтяха двадесетина хубави коня, в друго преживяха пет-шест дебели лъскави юници. В едно заграждение стоеше сам огромен жребец, в чиято космата грива бяха вплетени червени и златни лентички. Огромният кон душеше земята, докато затворниците преминаваха, и не вдигна поглед — той бе монарх, който бе свикнал повече да го гледат, отколкото той да гледа. Мъжете, които водеха групата на Джосуа, почтително закриха очите си с ръце, докато минаваха покрай него.

— Това е клановото им животно — каза Гелое неясно на кого.

Стигнаха до огромен фургон с широки колела с дебели спици. На покрива се вееше флаг, върху който бе изобразен златен кон. Пред фургона имаше двама души — едър мъж и младо момиче. Момичето сплиташе дългата брада на мъжа в две дебели плитки, които висяха на гърдите му. Въпреки възрастта на мъжа — изглеждаше като да е прекарал шестдесет лета по равнините — черната му коса едва бе започнала да се прошарва, а тялото му бе яко и мускулесто. Държеше в скута си с огромните си ръце с много пръстени и гривни бокал.

Ездачите спряха и слязоха от конете. Хотвиг мина напред и застана пред едрия мъж.

— Хванахме нарушители. Вървяха по Фелувелт без твое позволение, погранични тане: шестима мъже, две жени и едно дете.

Пограничният тан изгледа затворниците и се ухили широко, при което се видяха кривите му зъби.

— Принц Джосуа Безръки — каза той без ни най-малка следа от изненада, — сега, когато каменната ти къща е разрушена, да не си дошъл да живееш под небето, както правят мъжете? — Той пресуши бокала на една дълга глътка, а после го даде на момичето и го отпрати.

— Фиколмий — отвърна Джосуа, неприятно изненадан, — значи сега ти си пограничен тан?

— Когато дойде Изборът, от всички вождове само Блемунт се изправи срещу мен. Счупих му главата като яйце. — Фиколмий се

изсмя и погали новосплетената си брада, а после спря и наведе чело като оплетен в мрежа бик. — Къде е дъщеря ми?

— Ако онова момиче е било твое, ти току-що я отпрати.

Фиколмий стисна юмруци от гняв, но после отново се изсмя:

— Глупави номера, Джосуа. Знаеш кого имам предвид. Къде е Воршева?

— Ще ти кажа истината: не знам къде е.

Пограничният тан го погледна несигурно, после каза:

— Е, вече не си толкова високо в света днес, живеещи в камъни. Сега си нарушител в Свободните тритинги, както и крадец на дъщери. Може би ще изглеждаш по-добре, ако ти отрежем и другата ръка. Ще си помисля за това. — Той вдигна косматата си лапа и махна небрежно на Хотвиг. — Сложи ги в едно от пасищата за бикове, докато реша кои да посека и кои да оставя.

— Милостивият Ейдон да ни пази — промърмори отец Странгиард.

Пограничният тан се подсмихна и махна една духната от вятъра къдрица от очите си.

— И дай на тези градски плъхове едно-две одеяла и храна, Хотвиг. Иначе нощният въздух може да ги убие и да опропасти забавлението ми.

Докато ги отвеждаха пред върховете на копия, Фиколмий се обърна и извика на момичето да му донесе още вино.

14. КОРОНА ОТ ОГЪН

Саймън знаеше, че това е сън, още докато го сънуваше. Започна по съвсем нормален начин: той лежеше в огромния плевник на Хейхолт, скрит в гъделичкащото сено, и гледаше Шем Коняря и дворцовия ковач Рубен Мечока. Рубен — яките му ръце лъщяха от пот — изчукваше една нажежена до червено подкова.

Изведнъж сънят придоби странна насока. Гласовете на Рубен и на Шем започнаха да се променят и скоро вече изобщо не приличаха на техните. Саймън вече можеше да чува разговора превъзходно — чукът на ковача удряше червеното желязо съвсем тихо.

— Но нали направих всичко, което наредихте — каза Шем с особен, стържещ глас. — Доведох ви крал Елиас.

— Прекалено много мислиш — отвърна Рубен. Гласът му не приличаше на нищо, което Саймън бе чувал: студен и далечен като вятър във висок планински проход. — Ти не знаеш нищо за онова, което искаме... което Той иска. — Освен гласа имаше още нещо, което не бе наред с ковача: от него се излъчваше някаква неправилност, нещо като черно и бездънно езеро, скрито под кора от тънък лед. Как можеше Рубен да изглежда толкова зъл дори и в съня... любезният, винаги спокоен Рубен?

Изпитото лице на Шем се усмихна радостно, но думите му звучаха принудено:

— Това не ме интересува. Ще направя всичко, което Той пожелае. Искам в замяна съвсем малко.

— Ти искаш много повече, отколкото би поискал всеки друг смъртен — отговори Рубен. — Не само се осмеляваш да повикаш Червената ръка, но и имаш нахалството да искаш услуги. — Бе студен и незаинтересован като земята в гробище. — Ти дори не знаеш какво искаш. Ти си дете, свещенико, и посягаш към лъскави неща, понеже ти изглеждат красиви. Може да се порежеш на нещо остро и кръвта ти да изтече.

— Не ме интересува. — Шем говореше с упорството на малоумен. — Не ме интересува. Научете ме на Думите на промяната.

Тъмния ми го дължи... Задължен ми е...

Рубен отметна глава и се разсмя. Около главата му сякаш проблесна корона от пламъци. Смехът му бе ужасяващ. Той си пое дъх и каза:

— Задължен? Нашият господар? На теб? — Отново се изсмя и изведнъж кожата му започна да се издува на мехури. Малки колелца дим се издигаха във въздуха, докато плътта му изгаряше и се белеше; под нея мърдаше ядро от пламък — пулсираше с червеникава светлина, подобно на въглен под напора на вятъра. — Ти ще доживееш да видиш крайната му победа. Това е по-голяма награда, отколкото могат да очакват повечето смъртни!

— Моля ви! — Още докато Рубен припламваше, Шем бе започнал да се свива, докато не стана малък и сив като обгорен пергамент. Мъничката му ръка помахаше и се разпадна. Гласът му бе странно тих, изпълнен с някаква лукавост. — Няма да искам нищо повече... няма да проговоря за Тъмния отново. Простете на смъртния глупак. Научете ме на Думите!

Там, където бе стоял Рубен, блестеше жив пламък.

— Добре, свещенико. Вероятно има съвсем малък риск да ти се даде тази опасна, но последна играчка. Господарят на всичко ще си върне този свят достатъчно скоро... няма нищо, което можеш да развалиш и което той да не може да възстанови. Добре. Ще те науча на Думите, но болката ще е огромна. Някоя Промяна не е без цена. — Неземният глас отново забълбука от смях. — Ще пициш...

— Не ме интересува! — каза Шем; пепелявата му фигура вече се отдалечаваше в тъмнината, както и потъналата в сенки ковачница, а най-после и самият плевник. — Не ме интересува! Трябва да знам... — Накрая дори и блестящото нещо, което допреди малко бе Рубен, се превърна в малка светла точка в чернотата... в звезда...

Саймън се събуди без дъх, все едно се давеше. Сърцето гърмеше в гърдите му. Над главата му наистина имаше самотна звезда, която надзърташе през дупката в убежището им като синьо-бяло око. Той се сепна.

Бинабик повдигна глава от рунтавия врат на Куантака — тролът се будеше бързо — и попита:

— Какво има, Саймън? Да не сънува кошмар?

Саймън поклати глава. Приливът на страх се оттегляше, но той бе сигурен, че това не е само нощна фантазия. Струваше му се, че наблизко наистина се е провеждал разговор, който спящият му ум бе вплел в тъканта на съня му — обикновено нещо, което бе изпитвал много пъти. Онова, което бе странно и плашещо, бе, че наблизко нямаше други: Слудиг хъркаше, а Бинабик явно току-що се бе събудил.

— Няма нищо.

Саймън се опитваше да говори спокойно. Пропълзя до края на заслона, като се стараеше да не охка от одраскванията от вечерната тренировка, подаде глава и се огледа. Звездата, която бе видял, имаше многобройна компания — нощното небе бе осеяно с малки бели светлинки. Облаците бяха отнесени от острия вятър, нощта бе ясна и студена, а ненарушаваната монотонност на Бялата пустош се простираше на всички страни. Нямаше никаква друга живинка, която да се вижда под луната от слонова кост.

„Значи е било само сън, сън за това как Шем може да говори с грачещия глас на Приратес и как Рубен Мечока може да говори с гробовния глас на нещо от извън Божата жива земя...“

— Саймън? — сънено попита Бинабик. — Да не си...

Той бе уплашен, но ако щеше да се нарича мъж, не можеше да отива да плаче на нечие рамо всеки път, когато сънуваше лош сън.

— Няма нищо — Саймън разтреперан пропълзя обратно при наметалото си. — Добре съм.

„Но изглеждаше толкова истинско. — Клонките на крехкия им подслон проскърцваха, побутвани от вятъра. — Толкова истинско. Като че ли говореха в главата ми...“

След като прочетоха съобщението, донесено от врабчето, те язدهа от зори до мрак всеки ден и се опитваха да изпреварят идващата буря. Тренировките на Саймън със Слудиг вече се провеждаха на светлината на огъня, така че едва ли имаше и миг от деня, който той да прекарва сам, откакто се събудеше, докато не се строполеше изтощен да поспи. Дните бяха като парад на еднаквостта: безкрайните изгърбени бели полета, тъмните плетеници на закърнелите дървета, затъпяващото упорство на вятъра. Саймън бе благодарен, че брадата му се сгъстява — без нея, както често си мислеше, безмилостният вятър щеше да изгърка лицето му чак до костите.

Изглеждаше, че вятърът вече е изтрил лицето на земята и е оставил само малко, което да е забележимо или отличимо. Ако не беше удебеляващата се линия на гората на хоризонта, той щеше да предположи, че всяка сутрин ги заварва на същото студено, пусто място от началото на пътя им. Като мислеше мрачно за собственото си топло легло в Хейхолт, реши, че дори и ако самият Крал на бурите ще се мести в замъка, а поданиците му ще са многобройни като снежинки, все пак би могъл да живее щастливо в помещенията на прислугата. Отчаяно искаше дом. Бе близо до момента, в който щеше да се съгласи на легло и в ада, стига дяволът да му предложеше възглавница.

Дните се изнизваха, а бурята продължаваше да расте зад тях — черен стълб, който се издигаше предупредително на северозападното небе. Големи облачни ръце бяха сграбчили небесната твърд като клоните на дърво, което се простира в небето. Между тях проблясваха светкавици.

— Не се движи много бързо — каза Саймън един ден, докато ядяха оскъдния си обяд. В гласа му се усещаше повече нервност, отколкото му се искаше.

Бинабик кимна.

— Расте, но се разпространява бавно. Това е нещо, за което трябва да сме благодарни. — Изражението му бе необикновено обезсърчено. — Колкото по-бавно се движи, толкова по-дълго няма да ни застигне... тъй като, мисля си, че когато дойде, ще докара тъмнина, която няма да премине, както става с обикновените бури.

— Какво искаш да кажеш? — Сега нервността се усещаше ясно.

— Това не е буря само със сняг и дъжд — бавно каза Бинабик. — Мисля, че точното ѝ предназначение е да носи страх там, където отива. Издига се от Стормспайк. Изглежда като нещо, което е пълно с ненормалност. — Той вдигна извинително ръце. — Разширява се, но както каза ти, не твърде бързо.

— Не знам много за тези неща — намеси се Слудиг, — но трябва да си призная, че се радвам, че скоро ще се махнем от Пустошта. Не бих искал каквато и да било буря да ме застигне на открито, а тази изглежда наистина гадна. — Той се обърна на юг, присви очи и добави: — Още два дни, докато стигнем Алдхеорте. Това ще е поне някакво прикритие.

Бинабик въздъхна.

— Надявам се да си прав, но се страхувам, че от тази буря не можем да се скрием... или че прикритието трябва да е нещо различно от горски дървета или покриви.

— Да не би да говориш за мечовете? — тихо попита Саймън.

Канукът сви рамене.

— Вероятно. Ако намерим и трите, зимата сигурно ще може да бъде държана на едно копие разстояние... или дори отблъсната. Но трябва да отидем там, където ни казва Гелое. Иначе значи само да се тревожим за неща, които не можем да променим, а това е глупаво. — Той успя да се усмихне. — Когато зъбите ти липсват, както казваме ние, кануките, научи се да харесваш каша.

Следващата сутрин, седмата им сред Пустошта, донесе лошо време. Въпреки че бурята на север бе все още само мастилено петно, което обезобразяваше далечния хоризонт, над главите им се бяха събрали стоманеносиви облаци, чиито ръбове се разпръсваха на саждиви парцали от надигация се вятър. До обяд, когато слънцето се бе скрило изцяло зад мрачния покров, започна да прелита сняг.

— Това е ужасно! — извика Саймън; очите му бяха присвити срещу жилещата суграшица. Въпреки дебелиите му кожени ръкавици пръстите му вече измръзваха. — Нищо не виждам! Не трябва ли да спрем и да си направим заслон?

Бинабик — само една малка, покрита със сняг сянка върху гърба на Куантака, — се обърна и извика:

— Ако продължим още малко, ще стигнем до кръстопътя!

— Кръстопът!?! — изрева Слудиг. — На това диво място?!

— Яздете по-близо до мен и ще ви обясня.

Саймън и римърсгардецът смушиха конете си и се приближиха до вълчицата. Бинабик вдигна ръка пред устата си, но въпреки това бученето на вятъра заплашваше да отнесе думите му.

— Недалеч оттук, мисля си, Старият път към Тумет'ай среща Белия път, който върви покрай северния край на гората. На кръстопътя може да има подслон, или поне дърветата трябва да са по-нагъсто там, по-близо до гората. Да продължим да яздим още малко. Дори да няма нищо, ще направим лагера там.

— Стига само да спрем преди да се стъмни, троле — изрева Слудиг. — Ти си хитър, но твоята хитрост може да не стигне, за да си

направим приличен лагер по тъмно в тази вихрушка. След като преживях цялата тази лудост, не ми се иска да умра в снега като загубена крава!

Саймън не каза нищо — запази силите си, за да може по-пълно да се наслади на нещастieto си. Ейдон, ама че студ! Никога ли нямаше да има край снегът?

Продължиха да яздят в бледия леден следобед. Кобилата на Саймън напредваше бавно — затъваше до глезените в новия сняг. Саймън приведе глава до гривата ѝ в опит да се предпази от вятъра. Светът изглеждаше безформен и бял като нощви, пълни с тесто; и съвсем малко по-обитаем.

Слънцето беше почти невидимо, но избледняването на и без това малкото светлина подсказваше, че следобедът си отива бързо. Бинабик обаче не изглеждаше склонен да спрат. Докато подминаваха още няколко разкривени вечнозелени дървета, Саймън не издържа и ядосано извика:

— Замръзвам, Бинабик! А и се стъмва! Ето, отминахме и тези дървета, а все още яздим. Е, почти нощ е! В името на окървавеното дърво на Бога, няма да продължа по-нататък!

— Саймън... — започна Бинабик, като се опитваше да докара успокоителни нотки, макар да крещеше с цяло гърло.

— Има нещо на пътя! — дрезгаво се провикна Слудиг. — Ваер! Нещо пред нас! Един трол!

Бинабик присви очи и викна възмутено:

— Не може да бъде! Нито един канук не е толкова глупав, че да тръгне сам в такава време!

Саймън се взря във въртящата се сива виелица пред тях.

— Не виждам нищо.

— Аз също. — Бинабик изтръска снега от качулката си.

— Видях нещо. Може да съм заслепен от снега, но не съм луд.

— Най-вероятно животно — каза тролът. — Или, ако ни е изневерил късметът, някой разузнавач на копачите. Може би е време да направим подслон и да запалим огън, както каза ти, Саймън. Точно пред нас има дървета, които като че ли ще ни предложат подслон. Ето там, до хълмчето.

Избраха най-закътаното място, което успяха да намерят. Докато Саймън и Слудиг преплитаха клони между стволите на дърветата, за

да спират вятъра, Бинабик с помощта на своя жълт огнен прах запали малък огън от влажни съчки и сложи вода за бульон. Времето бе толкова лошо и студено, че след като изпиха бульона, и тримата се увиха в плащовете си и легнаха. Трепереха. Вятърът виеше прекалено силно, за да могат да говорят, без да крещат. Въпреки близостта на приятелите си, Саймън бе сам с нерадостните си мисли.

Събуди се от парещия дъх на Куантака върху лицето си. Вълчицата скимтеше и го буташе с голямата си глава; вече почти го бе обърнала на другата страна. Той седна и замига срещу слабите лъчи на утринното слънце, които минаваха през клоните. Дърветата бяха затрупани от сняг — същинска стена, която задържаше вятъра, така че димът от огъня се издигаше почти право нагоре.

— Добро утро, приятелю Саймън. Преживяхме бурята.

Саймън бутна главата на Куантака. Вълчицата изръмжа недоволено и се дръпна. Муцуната ѝ бе изцапана с кръв.

— Неспокойна е цяла сутрин — засмя се Бинабик. — Обаче мисля, че замръзналите катерици, птици и други подобни, изпопадали от дърветата, я нахраниха добре.

— Къде е Слудиг?

— При конете. — Бинабик разбърка огъня. — Убедих го да ги заведе надолу по склона на открито, така че да не стъпят в закуската ми или на главата ти. — Той вдигна една купичка. — Това е последният бульон. Тъй като сушеното ни месо почти свърши, ти предлагам да му се насладиш. Яденетата може и да са редки, ако трябва да разчитаме на собствения си лов.

Саймън разтърка лицето си с шепа сняг, потрепери и попита:

— Но няма ли скоро да стигнем до гората?

Бинабик пак му предложи купичката.

— Точно така. Но ще пътуваме покрай, а не през нея. Това е път, който е по-заобиколен, но отнема по-малко време, тъй като няма да вървим през храсталаците. А и през това мразовито лято животните и птиците, които не спят в леговищата и гнездата си, ще са твърде малко. Така че, ако не вземеш скоро тази супа от ръцете ми, ще я изпия сам. Не ми е много по-интересно да умра от глад, отколкото на теб, а съм доста по-разумен.

— Извинявай. Благодаря. — Саймън се приведе над купата и преди да отпие, вдиша с наслада вдигащата се пара.

— Може да изчистиш купичката със сняг, когато свършиш — подсмихна се тролът. — Една хубава купичка е нещо луксозно в толкова опасно пътуване като нашето.

Саймън се засмя:

— Говориш като Рейчъл Драконката.

— Не съм срещал драконка, която да се казва Рейчъл — каза Бинабик и се изправи да отръска снега от панталоните си, — но ако се е грижела за теб, трябва да е имала огромно търпение и да е много мила.

Саймън пак се разсмя.

Късно сутринта стигнаха до кръстопътя. Пресичането на двата пътя бе отбелязано само от тънък каменен пръст, забит в замръзналата земя. Сиво-зелени лишеи, явно неподвластни на студа, се притискаха с всички сили към него.

— Старият път към Тумет'ай минава през гората. — Бинабик посочи едва различимия южен път, който се извиваше през няколко ели. — Понеже си мисля, че вече не го използват и сигурно е доста обрасъл, по-добре да поемем по Белия път. Вероятно ще минем покрай запуснати жилища, където може да намерим провизии.

Белият път наистина се оказа малко по-използван от онзи, който водеше към древния Тумет'ай. Видяха следи от скорошно човешко преминаване: ръждясал наплат на колело, закачен на един клон край пътя, без съмнение оставен от някой каруцар; заострена пръчка, вероятно използвана като кол за палатка, на едно заветливо място; кръг от обгорели камъни, наполовина засипан от сняг.

— Кой живее тук? — попита Саймън. — Защо въобще има път?

— Някога е имало няколко малки поселения на изток от манастира на свети Скенди — отвърна Слудиг. — Нали си спомняш, онова погребано от снега селце, покрай което минахме на път за Драконовата планина. Имало е дори градчета... Совебек, Гринсаби и някои други, ако си спомням правилно. Преди около век хората са минавали по този път около Великата гора, когато са идвали на север от Тритингите, така че сигурно е имало и странноприемници.

— Преди век — включи се Бинабик — през тази част от света се е пътувало много. Ние, кануките — някои от нас, искам да кажа — сме пътували далеч на юг през лятото, понякога до границите на страните на равнинците. Освен това самите сити са стигали навсякъде по време на пътуванията си. Но напоследък, в тези тъжни дни, в тази земя не се чуват гласове.

— Сега наистина изглежда празна — каза Саймън. — Изглежда, че никой не би могъл вече да живее тук.

Дърветата постепенно започнаха да стават по-гъсти — на места растяха толкова близо до пътя, че изглеждаше като да са навлезли вече в Алдхеорте. Най-после стигнаха до друг побит камък, който се бе килнал безнадеждно край пътя. Не се виждаше никакъв кръстопът или друга забележителност. Слудиг слезе от коня, за да огледа камъка отблизо.

— Има руни, но са се оронили от времето. — Той обели малко от замръзналия по камъка мъх. — Според мен пише, че Гринсаби е близо. — Вдигна поглед и се усмихна. — Място с покрив, а може би два, дори и ако няма нищо друго. Това ще е приятна промяна. — Римърсгардецът яхна коня си доста по-енергично, отколкото бе слязъл от него. Саймън се зарадва. Дори и запуснат град щеше да е много за предпочитане пред Пустошта, в която нямаше никакви удобства.

Спомни си песента на Бинабик: „Ти падна в тъмните сенки...“ Прободе го самота. Вероятно въпреки всичко градът нямаше да е напуснат. Може би щеше да има странноприемница — с огън и храна...

Докато Саймън копнееше за удобствата на цивилизацията, слънцето изчезна зад гората. Вятърът се усили и ранният северен полумрак се спусна над тях.

В небето все още имаше светлина, но заснеженият терен се бе оцветил в синьо и сиво, поглъщайки сянката като парцал, потопен в мастило. Саймън и спътниците му почти бяха готови да спрат, за да направят лагера си, и обсъждаха това на висок глас, надвиквайки монотонния вятър, когато видяха първите сгради на Гринсаби.

Като че ли за да разочароват дори и най-скромните надежди на Слудиг, изоставените къщурки бяха пропаднали под тежестта на снега. Дворовете и градините също бяха отдавна запуснати и затрупани от

дълбоки до колене преспи. Саймън бе виждал толкова много изоставени градове по време на пребиваването си на север, че му бе трудно да повярва, че Ледената граница и Пустошта някога са били населени, че хората са живели живота си тук, точно както го правеха и в зелените поля на Еркинланд. Домъчния му за дома, за познатите места и познатото време. Нима зимата вече бе пропълзяла над цялата земя?

Продължиха да яздят. Скоро запуснатите къщи на Гринсаби започнаха да се появяват по-начесто от двете страни на пътя, който Бинабик бе нарекъл Белия път. Някои все още носеха следи от някогашните си обитатели — ръждясала брадва с изгнила дръжка бе забита в дръвник пред покрита със сняг предна врата; метла стърчеше от преспите край пътя като знаме или като опашката на замръзнало животно — но иначе жилищата бяха празни и студени като черепи.

— Къде ще спрем? — обади се Слудиг. — Мисля, че все пак може и да не намерим покрив.

— Може и да не успеем, затова нека търсим хубави стени — отвърна Бинабик. И тъкмо щеше да каже още нещо, когато Саймън го бутна по ръката.

— Виж! Наистина е трол! Слудиг беше прав! — Саймън посочи една малка фигура, която стоеше неподвижна край пътя на петдесетина крачки от тях. Единствено плащът ѝ се вееше на вятъра под последните лъчи слънчева светлина, намерили пролука през облаците и върховете на дърветата.

— Гледай ти! — каза Бинабик сърдито. Очите му внимателно оглеждаха непознатия. — Това не е трол. — Непознатият край пътя бе много дребен и носеше късо наметало с качулка. Гола синкава кожа се показваше там, където крачолите не успяваха да достигнат горния край на ботушите.

— Прав си. Това е дете. — Саймън пришпори Намиращата дома напред и двамата му спътници го последваха. — Сигурно е измръзнало до смърт!

Детето вдигна очи. По тъмните му вежди и мигли имаше сняг. То се вгледа в тримата приближаващи, после се обърна и побягна.

— Спри! — извика Саймън. — Няма да ти направим нищо лошо!

— Халад, кунде! — изкрещя Слудиг. Детето спря, обърна се и ги изгледа предпазливо. Слудиг спря коня си, бавно слезе от седлото и все така бавно се приближи. — Вие сомнен маровен, кунде — каза той и

протегна ръка. Момчето го изглежда подозрително, но не побягна. Беше на не повече от седем или осем години и бе съвсем изкльощавяло, ако се съдеше по частите от него, които се виждаха. Шепите му бяха пълни с жълъди.

— Студено ми е — каза момчето на Западния език.

Слудиг изглеждаше изненадан, но се усмихна и кимна.

— Ела тогава, момче. — Внимателно взе жълъдите и ги изсипа в джоба на плаща си, а после вдигна непротивящото се дете в силните си ръце. — Не се бой. Ще ти помогнем. — Римърсгардецът сложи тъмнокосото момче на седлото пред себе си и уви плаща си около него, така че главата му като че ли израстваше от корема му. После изръмжа: — Вече можем ли да спрем за лагер, троле?

— Разбира се. След мъничко.

Бинабик забърза напред с Куантака. Момчето гледаше вълчицата с широко отворени, но не и изплашени очи. Саймън и Слудиг пришпориха конете си след Бинабик. Снегът вече завяваше следите на момчето край пътя.

Докато яздеха през празния град, Слудиг извади меха си с канганг и даде на момчето да отпие. То се закашля, но не изглеждаше изненадано от вкуса на горчивата канукска напитка. Саймън реши, че може да е по-голямо, отколкото изглежда — в движенията му имаше сръчност, която не бе присъща на малко дете. Може би изглеждаше малко заради големите си очи и слабичкото си тяло.

— Как се казваш, момче? — най-после попита Слудиг.

Момчето го погледна спокойно и отвърна:

— Врен. — Думата бе изречена със странен акцент. Момчето посегна към меха, но Слудиг поклати глава и го прибра в дисагите.

— Врен ли? — объркано попита Саймън. — Що за име е това?

— Това е име на хирка и си мисля, че и момчето е хирка — отвърна Бинабик.

— Погледни черната коса — каза Слудиг. — А и цвета на кожата му. Той е хирка или аз не съм никакъв римърсгардец. Но какво прави сам в снега?

Саймън знаеше, че хирките са свободен народ, за който се говореше, че е добър с конете и умел в игрите, на които другите хора губят парите си. Бе виждал много хирки на големия пазар в Ерчестър.

— Хирките тук ли живеят? В Бялата пустош?

Слудиг се намръщи.

— Не съм чувал за такива... но напоследък видях много неща, на които никога нямаше да повярвам в Елвритшала. Мислех, че живеят предимно в градовете и в равнините заедно с тритингите.

Бинабик протегна малката си ръка нагоре и потупа момчето по рамото.

— И мен така са ме учили, макар че има някои, които живеят отвъд Пустошта, в степите на изток.

След като пояздиха още малко, Слудиг отново слезе от коня си, за да потърси следи от обитаване. Върна се, като клатеше глава, и отиде при Врен. Кафявите очи на детето се вглеждаха немигащо в него. Римърсгардецът попита:

— Къде живееш?

— При Скоди — отговори то.

— Близко ли е? — попита Бинабик. Момчето само сви рамене. — Къде са родителите ти? — Жестът се повтори.

Тролът се обърна към спътниците си.

— Вероятно Скоди е името на майка му. Или на някой фермер. Освен това е възможно да се е отлъчил от някой керван... въпреки че тези пътища, сигурен съм, не се използват често дори и в най-добрите времена. Как би могъл да оцелее дълго в страховити зимни дни като тези? — Той сви рамене в жест, който странно приличаше на жеста на детето.

— С нас ли ще го вземем? — попита Саймън. Слудиг изсумтя сърдито, но не каза нищо. Саймън се обърна гневно към римърсгардеца. — Не можем да го оставим да умре тук!

Бинабик размаха успокояващо пръст.

— Не, не се страхувай, че ще го оставим. Според мен обаче трябва да има още хора, които живеят тук.

— Тролът е прав — каза Слудиг. — Тук трябва да има хора. Както и да е, идеята да вземем дете с нас е глупава.

— Някои казваха така и за Саймън — тихичко отвърна Бинабик. — Но съм съгласен с първото ти твърдение. Нека намерим дома му.

— Той може да язди с мен — каза Саймън. Римърсгардецът направи кисела физиономия, но му подаде детето и Саймън го уви в наметалото си, както бе направил и Слудиг.

— Спи, Врен — прошепна той. Вятърът виеше между разрушените къщи. — Сега си с приятели. Ще те заведем вкъщи.

Момчето отвърна на погледа му сериозно като маловажен свещеник на публична церемония. После измъкна малката си ръка изпод наметалото и потупа Намиращата дома по гърба. Докато крехкото телце на момчето се облягаше на гърдите му, Саймън хвана юздите с една ръка, за да може с другата да го прегърне през кръста. Почувства се много стар и много отговорен.

„Дали някога ще бъда баща? — зачуди се той, докато продължаваха да напредват през сгъстяващия се мрак. — Ще имам ли синове? — Замисли се. — Дъщери?“

Сякаш всички, които познаваше, бяха загубили бащите си — Бинабик в лавина, принц Джосуа от старост. Джеръмайъс, чиракът на свещаря, бе изгубил баща си от гръдна треска; бащата на принцеса Мириамел също можеше да е мъртъв. Той се замисли за собствения си баща, който се бе удавил преди той да бъде роден. Дали бащите бяха като котките и кучетата? Да правят деца и да си тръгват?

— Слудиг! — извика той. — Имаш ли баща?

Римърсгардецът се обърна. Лицето му бе смръщено.

— Какво искаш да кажеш, момче?

— Искам да кажа, жив ли е?

— Доколкото знам, да — изсумтя римърсгардецът. — Обаче изобщо не ми пука. И в Ада да отиде тоя стар дявол, пак няма да ми пука. — И пак се обърна към покрития със сняг път.

„Аз няма да съм такъв баща — реши Саймън и притисна детето по-близо до гърдите си. Врен се размърда неспокойно под наметалото му. — Ще остана със сина си. Ще си имаме дом и няма да си тръгна“.

Но коя щеше да е майката? Поредица обърквачи образи, произволни като снежинки, преминаха пред очите му: Мириамел, високо на балкона си в кулата на Хейхолт, камериерката Хепсибах, противно старата Рейчъл и лейди Воршева с разлютените очи. А и къде щеше да е домът му? Той огледа огромната белота на Пустошта и сянката на Алдхеорте. Как би могъл някой да се надява да остане на едно място в този луд свят? Да обещаеш подобно нещо на дете означаваше да го излъжеш. Дом? Той щеше да е късметлия, ако намереше място, на което да се скрие от вятъра за една нощ.

Нещастният му смях накара Врен да затрепери и Саймън придърпа наметалото по-плътно около двамата.

Наближиха източния край на Гринсаби, но все още не бяха видели жива душа. Нито пък някъде имаше признаци на скорошно пребиваване. Бяха разпитали Врен обстойно, но не бяха успели да измъкнат от него друга информация, освен името „Скоди“.

— Скоди баща ти ли е? — попита Саймън.

— Това е женско име — каза Слудиг. — Римърсгардско.

Саймън отново се пробва:

— Скоди майка ти ли е?

Момчето поклати глава и каза:

— Живея при Скоди. — Въпреки акцента думите му звучаха толкова правилно, че Саймън отново се зачуди дали не е по-голямо, отколкото предполагаха.

Пред тях все още имаше къщи, кацнали между ниските хълмове на Белия път, но те се появяваха все по-рядко и по-рядко. Вечерта бе запълнила празнините между дърветата с мастилени сенки. Бяха яздили твърде дълго — а и твърде много след времето за ядене, според сметките на Саймън. Тъмнината вече обезсмисляше търсенето. Бинабик тъкмо палеше един смолист боров клон, който да им служи като факла, когато Саймън видя проблясък на светлина в гората и извика:

— Вижте там! Мисля, че е огън! — Далечните покрити с бяло дървета като че ли светеха в червено.

— Скоди! Скоди! — възкликна момчето и се задърпа така, че Саймън трябваше да го стисне. — Много ще се зарадва!

Спряха и загледаха примигващата светлина.

— Отиваме внимателно — каза Слудиг, стиснал канукското си копие. — Това е адски странно място за живеене. Не можем да сме сигурни, че обитателите му ще са приятелски настроени.

Саймън внезапно изстина. Ех, ако на Трън можеше да се разчита достатъчно, за да го носи на кръста си! Попипа ножа си и се успокои.

— Аз ще яздя напред — каза Бинабик. — Аз съм по-дребен и Куантака е по-тиха. Ще отидем да хвърлим един поглед. — Той промълви някаква дума и вълчицата се плъзна през дългите сенки покрай пътя. Опашката ѝ се развяваше като облаче дим.

Минаха няколко минути. Саймън и Слудиг яздеха по снежния пух бавно, без да говорят. Саймън се вглеждаше в топлата светлина, която трептеше по върховете на дърветата. Бе изпаднал в нещо като дрямка и се стресна при внезапното появяване на трола. Куантака се хилеше зъбато, езикът ѝ висеше от устата.

— Това е старо абатство според мен — каза Бинабик; лицето му бе почти скрито под качулката. — Има голям огън в двора и няколко души около него — всъщност май са деца. Не видях никакви коне, нито някакъв признак за засада.

Продължиха тихо към билото на един нисък хълм. Пред тях, по средата на оградена с дървета поляна, гореше огънят, заобиколен от дребни подскачащи силуети. Зад тях се издигаха оцветените в червено стени на абатството. Бе стара сграда, пострадала от времето — покривът бе пропаднал на няколко места и дупките зееха към звездите като усти. Много от околните дървета като че ли бяха прокарали клоните си направо през тесните прозорци, все едно се опитваха да избягат от студа.

Врен се измъкна изпод ръката на Саймън, скочи от седлото и се претърколи в снега. Изправи се, отръска се като куче и отпердаши надолу към огъня. Щом го видяха, няколко от малките фигури нададоха радостни викове. Врен спря за малко при тях, като възбудено размахваше ръце, след това бутна вратата на абатството и изчезна.

Когато мина известно време и никой не излезе от абатството, Саймън погледна въпросително Бинабик и Слудиг.

— Това определено прилича да е домът му — каза Бинабик.

— Трябва ли да продължим пътя си? — попита Саймън. Надяваше се да кажат не. Слудиг го изгледа, а после изръмжа ядосано:

— Ще е глупаво да пропуснем възможността за една вечер на топло. А и сме готови да направим лагер. Но нито дума за това какви сме или какво правим. Ако някой попита, ние сме войници, избягали от гарнизона в Скоги.

Бинабик се усмихна.

— Одобрявам логиката ти, макар и да се съмнявам, че могат да ме объркат с римърсгардски войник. Хайде да отидем да видим дома на Врен.

Слязоха в тръс към долчинката. Малките фигурки, пет или шест, бяха подновили играта си, но щом ги видяха, спряха и ги загледаха.

Бяха деца, облечени в парцали, както бе предположил Бинабик.

Всички очи сезираха в тях и ги изучаваха подробно. Децата бяха на възраст от три-четири години до възрастта на Врен или малко по-големи. Също така, изглежда, не бяха само от една народност. Имаше едно момиченце със същата черна коса и тъмни очи като Врен, но две-три други бяха толкова светли, че не можеше да са нищо друго освен римърсгардци. Всички гледаха внимателно и очите им бяха ококорени, никое от децата не проговори, докато Саймън и приятелите му слизаха от конете.

— Здравейте — каза Саймън. Най-близкото момче го гледаше навъсено, лицето му бе обляно от светлината на огъня. — Майка ви тук ли е?

Момчето продължи да го зяпа.

— Детето, което доведохме, влезе вътре — каза Слудиг. — Без съмнение вътре са големите. — Той замислено полюшна копието си и всички деца проследиха движението му войнствено. Римърсгардецът отиде до вратата на абатството, подпря копието на оронения хоросан на стената, облещи се срещу децата и каза:

— Никой да не пипа това. Разбрано? Гяал ес, кюнден! — Потупа меча си в ножницата, а след това вдигна юмрук и потропа на вратата. Саймън погледна към Трън, който бе просто увит в кожи пакет върху един от товарните коне, и се зачуди дали не трябва да го вземе, но реши, че това ще привлече повече внимание, отколкото е желателно. И все пак това го тормозеше. Толкова много жертви, за да се сдобият с черния меч, само за да го оставят увит на седлото като стара метла.

— Бинабик — тихичко каза той и посочи увития меч. — Мислиш ли, че...

Тролът поклати глава.

— Няма нужда от тревога, сигурен съм. Във всеки случай, дори и ако тези деца го откраднат, ще им е много трудно да го отнесат надалеч, нали?

Тежката врата бавно се отвори и малкият Врен застана на входа.

— Влезте. Скоди казва да влезете.

Бинабик слезе от Куантака. Вълчицата подуши въздуха, а после тръгна в посоката, от която бяха дошли. Децата я наблюдаваха захласнато.

— Оставете я да ловува — каза Бинабик. — Не ѝ харесва да влиза в човешки къщи. Ела, Саймън, предложиха ни гостоприемство. — Той мина покрай Слудиг и последва Врен вътре.

Огън, голям почти колкото онзи в двора, бумтеше и пукаше в камината и хвърляше трептящи сенки по покритата с паяжини мазилка. Първото впечатление на Саймън от стаята бе, че тя изглежда като бърлогата на някакво животно. Огромни купчини дрехи, сено и какво ли още не бяха натрупани безразборно.

— Добре дошли, странници — чу се глас. — Аз съм Скоди. Имате ли някаква храна? Децата са много гладни.

Жената седеше на стол близо до огъня, а няколко деца, по-малки от онези в двора, се катереха по скута ѝ или седяха в краката ѝ. Първата мисъл на Саймън бе, че самата тя също е дете — макар и доста голямо, — но след един бърз поглед видя, че е на неговата възраст или дори малко по-голяма. Бяло-руса коса, безцветна като паяжина, обрамчваше кръглото ѝ лице, което можеше и да е доста красиво въпреки няколкото петна, ако не бе толкова дебела. Бледите ѝ сини очи се вглеждаха лакомо в новодошлите.

Слудиг я погледна подозрително; изглежда, му беше неудобно от близостта с нея.

— Храна ли? Имаме малко, господарке... — той се замисли, — но може да си я поделим.

Тя леко помахаше с дебелия си розова ръка и почти избухна едно спящо детенце на около годинка.

— Не е важно. Ние винаги се оправяме някак. Седнете и ми разкажете новини от света. — Тя се намръщи и сви червените си устни. — Може да има малко бира някъде. Вие, мъжете, обичате бира, нали? Врен, иди да намериш бира. И къде са жълъдите, за които те изпратих?

— О! — каза Слудиг смутено и извади жълъдите на Врен от джоба на плаща си.

— Добре — каза Скоди. — А сега бира.

— Да, Скоди. — Врен тръгна по една пътечка между десетките столчета и изчезна в сенките.

— Как стана така, че живеете тук? — попита Бинабик. — Мястото изглежда много изолирано.

Веждите на Скоди, която го бе гледала някак лакомо, се вдигнаха от изненада.

— Мислех си, че си дете! — В гласа ѝ звучеше разочарование. — Но ти си малък мъж.

— Канук, милейди. — Бинабик се поклони. — Това, което вашият народ нарича „тролове“.

— Трол! — Тя плесна ръце от възбуда. Този път едно от децата наистина се плъзна от скута ѝ и падна сред одеялата, навити в краката ѝ. Не се събуди, но едно друго детенце бързо се изкатери да заеме мястото му. — Толкова прекрасно! Никога не сме имали трол тук! — Тя се обърна и извика в тъмнината: — Врен! Къде е бирата за тези мъже?

— Откъде са дошли всички тези деца? — попита учудено Саймън. — Всичките ли са твои?

На лицето на момичето се изписа нещо като оправдание.

— Да. Вече са. Родителите им не ги искаха, затова ги прибрах.

— Ами... — Саймън бе озадачен. — Ами, това е много мило от твоя страна. Но как ги храниш? Каза, че са гладни.

— Да, наистина е мило — каза Скоди, вече се усмихваше. — Мило е от моя страна, но така бях научена. Господ Усирис казва да обичаме децата.

— Да — промърмори Слудиг. — Така е.

Врен се върна в осветения от огъня кръг. Носеше делва бира и няколко нащърбени купички. Купчината се клатеше опасно, но с малко усилия той успя да подреди всичко и да налее бира и за тримата пътници. Вятърът бе задухал по-силно и пламъците в скарата се разгоряха.

— Много хубав огън — каза Слудиг, докато забърсваше пяната от мустаците си. — Сигурно е било трудно да намерите сухи дърва след вчерашната буря.

— О, Врен ми нацепи още през пролетта. — Тя потупа момчето по главата с пълната си ръка. — Той също коли и готви. Врен ми е доброто момче.

— Няма ли някой тук, който да е по-голям? — попита Бинабик. — Не искам да съм непочтителен, но изглеждаш млада, за да отглеждаш сама тези деца.

Скоди го изгледа внимателно, после отговори:

— Казах ви. Майките и бащите им са си отишли. Тук няма никой, освен нас. Но ние се справяме много добре, нали, Врен?

— Да, Скоди. — Клепачите на момчето натежаваха. То се притисна към крака ѝ, като се грееше на топлината на огъня.

— И така — каза тя най-после, — вие казахте, че имате храна. Защо не я донесете, а после можем да си я поделим. Ще намерим нещо за ядене и тук. Събуди се, Врен, мързеливец такъв! — Тя го перна леко по ухото. — Събуди се! Време е да правиш вечеря!

— Не го буди — каза Саймън, като съжали малкото чернокосо момче. — Ние ще се погрижим за яденето.

— Глупости — отвърна Скоди и разтърси лекичко протестиращия Врен. — Той обича да прави вечеря. Вие отидете и донесете каквото имате. Ще останете за през нощта, нали? Значи трябва да оставите конете си в конюшната. Тя е някъде навън. Врен, ставай, мързеливце! Къде е конюшната?

Гората стигаше съвсем близо зад абатството. Поръсените със сняг стари дървета се поклащаха печално. Саймън и спътниците му заведоха конете в конюшната, дадоха им сено и нахвърляха сняг в коритото, за да се разтопи. Конюшната бе занемарена — в поставките имаше почернели факли и по стените зееха дупки — и не можеше да се познае кога за последно е била използвана.

— Ще внесем ли всичките си неща вътре? — попита Саймън.

— Така мисля — отговори Бинабик. — Не вярвам децата да откраднат нещо, което не е храна, но е по-добре да сме си сигурни.

Миризмата на мокри коне бе силна. Саймън потърка твърдите ребра на Намиращата дома и попита:

— Не мислите ли, че е малко странно тук да не живее никой друг, освен деца?

Слудиг се засмя.

— Младата жена е по-голяма от теб... и при това е истинска жена. Момичетата на нейната възраст често имат собствени деца.

Саймън се изчерви, но преди да му отвърне рязко, се намеси Бинабик:

— Мисля, че Саймън говори смислено. Има неясни неща на това място. Няма да навреди, ако зададем повече въпроси на домакинята ни.

Саймън уви Трън в плаща си, преди да го внесе в абатството. Променливият меч в този миг бе доста лек. Освен това като че ли туптеше леко, въпреки че Саймън знаеше, че това може да са само измръзналите му, треперещи ръце. Когато малкият Врен отново ги въведе вътре, Саймън постави Трън близо до огъня, където щяха да спят, и струпа дисагите отгоре му, все едно да затисне някой спящ звяр, който може да се събуди и да се развилнее.

Вечерята бе причудлива смесица от необикновена храна и странни разговори. Покрай остатъците от сушени плодове и месо, предоставени от тримата пътници, Скоди и младите ѝ подопечни извадиха купи с горчиви жълъди и кисели дребни плодове. В паяжинясалия килер на абатството Врен намери мухлясало сирене, което все пак ставаше за ядене, както и още няколко буркана с миризлива римърска бира. С това успяха да направят ястие, което да стигне, макар и не напълно, за цялата компания — децата бяха над дузина.

По време на яденето Бинабик не намери много време да задава въпроси. Тези от подопечните на Скоди, които бяха достатъчно големи, за да излизат навън, се редуваха да разказват фантастични истории за най-различни приключения, които били преживели през деня, разкази така преувеличени, че очевидно бяха неверни. Едно момиче разказа как полетяло до върха на огромен бор, за да си открадне перо от вълшебна сойка. Друго дете, едно от по-големите момчета, се закле, че намерило сандък със злато на човекоядци в някаква пещера в гората. Когато дойде неговият ред, Врен спокойно информира слушателите си, че докато събирал жълъди, бил нападат от леден демон с пламтящи сини очи и че Саймън и двамата му спътници го спасили от ноктите на ужасното същество, като го кълцали с мечовете си, докато не го направили на парченца.

Скоди държеше поред всяко от по-малките деца в скута си, докато ядеше, и изслушваше всеки разказ с изражение на завистлив интерес. Награждаваше онези, чиито приказки харесваше най-много, като даваше на разказвача допълнителна хапка храна, която бе приемана с нетърпение. Всъщност, реши Саймън, наградата вероятно бе главната причина за невероятния характер на разказите.

Имаше нещо в лицето на Скоди, което Саймън намираще за пленително. Въпреки огромните ѝ размери, в момичешките ѝ черти

имаше някаква деликатност, а в очите и усмивката ѝ — някаква ведрина, които го пронизваха. В определени моменти, когато тя се смееше, останала без дъх, на някоя от измислиците на децата или се обръщаше така, че светлината от огъня си играеше блещукайки в лепената ѝ коса, тя изглеждаше доста красива; в други, когато алчно вземаше шепа плодове от някое от по-малките деца и ги натъпкваше в широката си уста или когато заплепеното ѝ слушане на разказваните приказки за миг наподобяваше просто идиотия, бе отблъскваща.

На няколко пъти тя хвана Саймън да я зяпа. Погледите, които му връщаше, малко го плашеха, дори и когато го караха да се изчервява. Скоди, въпреки цялата си маса, имаше израз, който би бил съвсем на място при някой изтощен от глад просяк.

— И така — каза тя, когато Врен свърши невероятната си приказка, — вие сте били дори още по-смели, отколкото си мислех. — Тя се усмихна широко на Саймън. — Ще спим добре тази нощ, след като сте под нашия покрив. Нали не мислите, че леденият демон на Врен има братя?

— Мисля, че не е вероятно — каза Бинабик с любезна усмивка. — Не трябва да се страхувате от никакъв подобен демон, докато сме тук, във вашия дом. Като отплата, ние сме много благодарни за покрива и огнището, което ни топли.

— О, не! — възкликна Скоди. — Аз съм ви благодарна. Нямаме много гости. Врен, помогни да разчистим място, на което да спят мъжете. Врен, чуваш ли ме?

Врен се взираше втренчено в Саймън; в очите му имаше неразгадаемо изражение.

— Като споменахте гости, милейди — започна Бинабик, — това ме подсети за един въпрос, който исках да ви задам. Как стана така, че вие и тези деца сте дошли на такова усамотено място?...

— Дойдоха бурите. Другите избягаха. Ние нямаше къде да отидем. — Кратките ѝ изречения лошо прикриваха обидата ѝ. — Никой не искаше... нито децата, нито Скоди. — След като темата бе приключена, гласът ѝ отново се стопли. — А сега е време малките да спят. Елате, всички, помогнете ми да стана. — Неколцина от поверениците ѝ притичаха да съдействат за повдигането на огромното ѝ тяло от стола. Докато бавно се придвижваше към вратата в задната

част на стаята, а две спящи деца се държаха за нея като прилепчета, тя добави:

— Врен ще ви помогне да се настаните. Донеси свещта, когато идваш, Врен. — И изчезна в сенките.

Саймън се събуди от неспокойния си сън в дълбините на нощта, изпълнен с объркана паника от беззвездната тъмнина, оцветена в леко червено, и освен това от едва доловима нишка звук, която се виеше около приглушената песен на вятъра. Трябваша му няколко мига да се сети, че спят до камината на старото абатство, на топло до тлеещите въглени и скрити от стихииите от покрива и рушащите се стени. Звукът бе самотният вой на Куантака — носеше се някъде отдалеч. Страхът на Саймън понамаля, но не изчезна.

„Дали бе сън онова, което видях миналата нощ? Шем и Рубен и гласовете? Наистина ли бе само представа, или бе толкова истинско, колкото изглеждаше... колкото звучеше?“

Още от нощта на бягството му от Хейхолт той не се чувстваше господар на собствената си съдба. През същата онази Каменна нощ, когато бе почувствал по някакъв начин отблъскващите мисли на Приратес и без да иска, бе споделил ритуала, при който Елиас получи като ужасен подарък меча Печал, Саймън се бе зачудил дали е господар дори и на собствения си ум. Сънищата му бяха станали много по-ярки от обикновените нощни разходки. Сънят в къщата на Гелое, в който смъртнобледият Моргенес го бе предупредил за лъжливия пратеник, и повтарящите се посещения на огромното, прегазващо всичко колело или на дървото, което беше кула, бяло сред звездите — всички те изглеждаха твърде настоятелни, твърде мощни, за да са просто неспокойни сънища. И сега, в сънищата си от предната нощ, той бе чул Приратес да си говори с някакво неземно същество толкова ясно, като че ли ги подслушваше през ключалката. Това въобще не приличаше на сънищата му от преди последната ужасна година.

Когато Бинабик и Гелое го бяха отвели на Пътя на сънищата, видението му много приличаше на тези, другите — също като сънуването, но с огромна и неописуема сила. Може би някак си, заради Приратес или нещо друго, в него се бе отворила някаква врата, която понякога водеше към този път. Това приличаше на лудост, но с какво не бе така в това налудничаво време? Сънищата сигурно бяха важни —

когато се събудеше, той имаше чувството, че нещо безкрайно важно му се изплъзва, — но за свой ужас, нямаше никаква представа какво може да означават.

Скръбният вой на Куантака прозвуча отново в бурята. Саймън се зачуди защо тролът не става, за да я прибере — но Бинабик и Слудиг хъркаха спокойно. Реши да стане и да я пусне да влезе — виеше толкова самотно и нещастно, а навън бе толкова студено, — но откри, че тежка умора сковава крайниците му; просто не можеше да се надигне. Опита пак, но без резултат. Крайниците му бяха непослушни и твърди, все едно издялани от дърво.

Изведнъж ужасно му се доспа. Той се опита да се пребори със сънливостта, но тя го дърпаше неумолимо надолу; воят на Куантака затихна и той се хлъзна като че ли по дълъг склон, надолу към забравата...

Когато се събуди, последните въглени бяха догорели и абатството бе потопено в пълна тъмнина. Една студена ръка докосваше лицето му. Той се задъха от ужас, но въздухът едва-едва влезе в дробовете му. Тялото му бе тежко като камък; нямаше сили да помръдне.

— Красив — прошепна Скоди: една малко по-тъмна сянка, която повече се чувстваше, отколкото се виждаше, висока и широка над него. Тя погали бузата му. — Тъкмо ти е порасла и брада. Красив си. Ще те запазя.

Саймън безпомощно се опита да се отмести.

— И те не те искат, нали? — каза Скоди, все едно говореше на бебе. — Мога да го почувствам. Скоди знае. Отхвърлен, да. Мога да го чуя в главата ти. Но не това е причината да накарам Врен да ви доведе.

Тя клекна до него в тъмното, после седна — все едно палатка, която се откъсва от коловете си.

— Скоди знае какво имате. Чух го да пее в ушите ми, видях го в сънищата си. Лейди Сребърна маска го иска. Лорд Червени очи също. Те искат меча, черния меч, и когато им го дам, ще са мили с мен. Те ще заобичат Скоди и ще й дадат подаръци. — Тя го хвана за косата с дебелите си пръсти и дръпна рязко. Щракването на болката изглеждаше някак далечно. Миг по-късно, като че ли за извинение, Скоди внимателно прекара ръката си по косата и лицето му.

— Красив — продължи тя. — Приятел за мен... приятел на моята възраст. Точно това чаках. Ще ти взема сънищата, които те

тревожат. Ще ти взема всичките сънища. Мога да го направя, нали знаеш? — Тя снижи шептящия си глас още повече и Саймън чак сега осъзна, че тежкото дишане на двамата му приятели е спряло. Зачуди се дали не лежат тихо в тъмнината и не изчакват момента да го спасят. Ако бе така, той се молеше да действат по-скоро. Сърцето му беше безсилно, също като натежалите му крайници, но страхът туптеше през тялото му като ускорен пулс и го болеше. — Изгониха ме — промърмори Скоди. — Собственото ми семейство и съседи. Казаха, че съм била вещица. Казаха, че съм правела проклетия на хората. Изгониха ме. — Тя заподсмърча отблъскващо и когато пак проговори, думите ѝ бяха смесени със сълзи. — Аз им го вър... върнах. Татко беше пиян и спеше и аз наръгах майка с неговия нож и после го тикнах в ръката му. Той се самоуби. — Смехът ѝ бе горчив, но без съжаление. — Винаги съм можела да виждам неща, които другите не могат, да измислям неща, които те не искат. После, когато дойде дълбоката зима и не щя да си тръгне, започнах да мога да правя разни неща. Сега вече мога да правя неща, които никой друг не може! — Гласът ѝ се издигна победоносно. — Ставам все по-силна. По-силна и по-силна. Когато дам на лейди Сребърна маска и лорд Червени очи меча, който търсят, пеещия черен меч, който видях в сънищата си, ще стана като тях. И тогава ние с децата ще накараме всички да съжаляват.

Тя разсеяно плъзна студената си ръка по челото на Саймън и надолу под ризата му и почна да гали голите му гърди така, все едно галеше куче. Вятърът бе спрял и в ужасяващата тишина той изведнъж разбра, че приятелите му не са до него. В тъмната стая нямаше никой друг освен него и Скоди.

— Но ще запазя теб — каза тя. — Ще те запазя за себе си.

15. СРЕД БОЖИИТЕ СТЕНИ

Отец Диниван се вглеждаше в купичката си, все едно там можеше да има някакво полезно съобщение, изписано с парченца маслина и трошички хляб. Свещите горяха яростно по цялата дължина на масата. Гласът на Приратес бе силен и остър като меден гонг.

— ... така че виждате, ваше светейшество, че всичко, което иска крал Елиас, е да приемете един факт: че душите на хората може да са на Майката Църква, но тя няма право да се меси във властта над телата им от страна на изконния им владетел. — Плешивият свещеник се ухили самодоволно. Сърцето на Диниван трепна, когато видя лекторът да се усмихва глупаво в отговор. Ранесин не можеше да не знае, че Елиас всъщност обявява, че Божият пастир на земята има по-малко власт от всеки земен крал. Защо седеше така и не казваше нищо?

Лекторът бавно кимна, погледна през масата към Приратес, а след това за кратко и към херцог Бенигарис, новия господар на Набан, който малко нервно избърса мазнината от брадичката си с брокатения си ръкав. Пирът в навечерието на Хлафманса обикновено бе само религиозен и церемониален празник. Въпреки че Диниван знаеше, че Бенигарис е обречено създание на господаря на Приратес, Елиас, в този миг херцогът като че ли искаше повече церемониалност и по-малко стълкновения.

— Върховният крал и пратеникът му Приратес желаят само най-доброто на Майката Църква, ваше светейшество — пресипнало каза Бенигарис: не можа да издържи погледа на Ранесин, като че ли бе видял убийството на баща си, за което се приказваше, изобразено там. — Трябва да чуем онова, което казва Приратес. — И той отново се обърна към чинията си, където намери по-другарска компания.

— Ние обмисляме всичко, което иска да каже Приратес — спокойно отвърна лекторът. На масата отново се възцари тишина. Дебелият Велигис и другите уредници, които присъстваха, се върнаха към чиниите си, очевидно доволни, че стълкновението, от което толкова са се страхували, се е разминало.

Диниван сведе очи към остатъците от вечерята си. Младият свещеник, който висеше над рамото му, отново напълни чашата му с вода (тази вечер бе добре да избягва виното) и посегна да вземе купата му, но Диниван го спря с помахване. Беше по-добре да има нещо, върху което да се съсредоточи, дори и само за да избягва да гледа отровния като змия Приратес, който не се и опитваше да прикрие невъобразимото си удоволствие от това да обезпокои църковната йерархия.

Докато разсеяно отбутваше трошичките хляб с ножа си, Диниван се замисли колко неразделно са свързани великото и ежедневното. Този ултиматум от крал Елиас и отговорът на лектора можеше някой ден да станат случка с незабравимо значение, като онзи ден преди много години, когато лектор Ларексис Трети бе обявил лорд Сулис за еретик и вероотстъпник и го бе изпратил в изгнание. Но дори и тогава сигурно бе имало свещеници, които са почесвали носовете си или са гледали в тавана, или пък тихичко са се оплаквали от болящите си стави, докато са седели в самия център на историята — точно както сега самият той ровичкаше остатъците от вечерята си, а херцог Бенигарис се оригваше и отпускате колана си. Хората винаги щяха да са такива — смесица от маймуна и ангел, и животинската им природа щеше да се дразни на ограниченията на цивилизацията дори и когато се стремяха към Небето или отиваха в Ада. Беше забавно, наистина... поне трябваше да бъде.

Докато уредник Велигис се опитваше да започне по-спокоен разговор за по време на вечеря, Диниван изведнъж почувства някакво странно трептене под пръстите си — масата се друсаше леко под ръцете му. Земятресение, бе първата му мисъл, но след това маслинените костилки в купата му започнаха бавно да се събират и да образуват руни пред смаяните му очи. Той изненадано вдигна поглед, но никой друг край масата не забелязваше нищо нередно. Велигис продължаваше да бърбори, пълното му лице блестеше от пот; останалите го наблюдаваха, като любезно се преструваха на заинтересовани.

Пъплейки като насекоми, остатъците в купата на Диниван се събраха и образуваха три подигравателни думи: „ПРАСЕ НА СВИТЪКА“. Отвратен, той вдигна поглед и срещна черните като на акула очи на Приратес. Алхимикът имаше вид на човек, който страшно

се забавлява. Един от пръстите му се размахваше над покривката, все едно рисуваше в нематериалния въздух. После, докато Диниван гледаше, Приратес изведнъж размахна всичките си пръсти. Трохите и маслинените костилки в купичката на Диниван внезапно се пръснаха — каквито и сили да ги бяха свързвали, вече ги нямаше.

Ръката на Диниван се вдигна автоматично към верижката, скрита под расото му, и усмивката на Приратес се разшири почти като на весело дете. Диниван усети как обичайният му оптимизъм се топи пред наглата самоувереност на червения свещеник. Изведнъж той осъзна колко тънка и чуплива тръстика е собственият му живот.

— Те не са, предполагам, истински опасни — бърбореше Велигис, — но това наистина е ужасяващ удар по достойнството на Майката Църква, как тези варвари се самозапалват, ужасяващ удар е — все едно карат Църквата да се осмели да ги спре! Това е нещо като заразна лудост и може би я носи лош вятър. Вече не излизам без кърпа пред носа и устата си...

— Но вероятно Огнените танцьори не са луди — тихо каза Приратес. — Може би сънищата им са по-... реални, отколкото ви се иска да повярвате.

— Това е... това е... — запелтечи Велигис, но Приратес не му обърна внимание: гнусно празните му очи все още бяха вперени в Диниван.

„Той вече не се страхува от никакви зверства — помисли Диниван. Осъзнаването на това бе като тежък товар. — Нищо не го задържа повече. Ужасното му любопитство се е превърнало в безогледен и неутолим глад“.

Това ли бе моментът, когато светът бе започнал да полудява? Когато Диниван и неговите другари Носители на свитъка бяха въвели Приратес в тайните си съвещания? Бяха отворили сърцата и ценните си архиви за младия свещеник, понеже уважаваха остротата на ума му, и дълго не видяха загнилото в центъра му.

А когато то не можеше вече да бъде сбъркано, го бяха прогонили... но като че ли прекалено късно. Много, много късно. Сега червената звезда на Приратес се изкачваше и сияеше все по-ярко, а тази на Диниван помръкваше.

Имаше ли още нещо, което би могъл да направи? Бе изпратил съобщения до двамата Пазители на свитъка, които все още бяха живи,

Джарнауга и чирака на Укикук, въпреки че не бе получавал новини и от двамата от доста време. Освен това бе изпратил препоръки и инструкции и на други с добра вяра, като горската жена Гелое и малкия Тиамак в блатистия Вран. Бе довел принцеса Мириамел в безопасност до Санселан Ейдонитис и я бе накарал да разкаже историята си на лектора. Бе се погрижил за всички дървета така, както би пожелал Моргенес — всичко, което можеше да стори сега, бе да чака и да види какъв плод ще се роди...

Диниван отклони очи от тревожещия го поглед на Приратес и огледа цялата зала, като се опитваше да отбележи детайлите. Ако това щеше да бъде знаменита вечер, за добро или за зло, можеше все пак да се опита да запомни всичко, което успее. Може би някога в бъдеще — някое по-светло бъдеще от тези, които можеше да си представи в момента — той щеше да е старец, който стои над рамото на някой младеж и го поправя: „Не, това въобще не беше така! Аз бях там...“ Усмихна се и за миг забрави грижите си. Ех, че радостна мисъл — да преживее грижите на тези тъмни дни, да няма по-голяма отговорност от тази да дразни някой беден писач, който се мъчи да завърши възложената му работа!

Радостта изчезна внезапно, когато забеляза познато лице под сводестата врата, която водеше към кухните. Какво правеше Кадрах там? Бе в Санселан Ейдонитис от седмица и не можеше да има работа, която да го доведе близо до частните помещения на лектора, така че можеше само да шпионира гостите, които бяха на вечерята. Дали бе само любопитство, или Кадрах... Падреик... не изпитваше повика на някаква стара вярност? На противоречива вярност?

Още докато тези мисли проблясваха през главата на Диниван, монахът се плъзна назад в сянката и изчезна от поглед. Миг по-късно оттам мина един слуга с широк поднос, което безусловно показа, че Кадрах си е тръгнал.

Като че ли в контраст с объркването на Диниван лекторът внезапно се изправи от високия си стол начело на масата. Винаги любезното лице на Ранесин сега бе навъсено; сенките, хвърляни от ярката светлина на свещите, го караха да изглежда престарял и прегърбен от грижи.

Той махна на бърборещия Велигис да млъкне и бавно започна да говори; белокосата му глава изглеждаше далечна като покрита със сняг

планина.

— Ние помислихме. Светът, за който говориш, Приратес, има някакъв определен смисъл. Неговата логика има тежест. Чували сме подобни неща от херцог Бенигарис и от честия му спътник Аспитис.

— Граф Аспитис — внезапно се намеси Бенигарис; широкото му лице бе зачервено от виното. — Граф. Крал Елиас го направи граф по мое желание. Като знак за приятелството му към Набан.

Фините черти на Ранесин се изкривиха от зле прикрито отвращение.

— Знаем, че си близък с Върховния крал, Бенигарис. Знаем и че ти управляваш Набан. Но сега си на нашата маса, в Божия дом — на моята маса — и ние ти заповядваме да мълчиш, докато най-висшият свещеник на Майката Църква свърши да говори.

Диниван се смая от ядосания тон на лектора — Ранесин обикновено бе най-милият човек на света, — но тази неочаквана сила го окуражи. Мустаците на Бенигарис потрепериха ядосано, но той посегна към чашата си с непохватността на засрамено дете.

Сините очи на Ранесин сега се бяха спрели върху Приратес. Лекторът продължи с величавия тон, който използваше много рядко, но който звучеше съвсем естествено:

— Както вече казахме, светът, който ти, Елиас и Бенигарис проповядвате, има някакъв определен смисъл. Това е свят, в който алхимици и монарси решават съдбата не само на телесните форми на хората, но и на душите им, и където поданиците на краля подстрекават заблудените души да се изгарят за славата на фалшиви идоли, ако това подхожда на целите им. Един свят, където несигурността на невидимия Бог е заменена със сигурността на един черен горящ дух, който живее на тази земя, в сърцето на планина от лед.

При тези думи безкосмените вежди на Приратес подскочиха. Диниван изпита миг на студена наслада. Добре. Значи този човек все още можеше да бъде изненадан.

— Чуйте ме! — Гласът на Ранесин придоби сила, така че за момент изглеждаше като че ли не само стаята се е смълчала, но и целият свят с нея, все едно в този миг осветената от свещи маса бе на върха на Съзиданието. — Този свят — вашият свят, светът, който вие ни проповядвате с вашите лукави думи — не е светът на Майката Църква. Отдавна знаем за един тъмен ангел, който обикаля земята и

чиято студена ръка се протяга, за да безпокои всички сърца в Остен Ард... но нашият бич е самият Архидявол, неумолимият враг на Божията светлина. Независимо дали вашият съюзник наистина е нашият Враг от безброй хилядолетия, или просто още един злостен поданик на тъмнината, Майката Църква винаги се е изправяла срещу подобните му... и винаги ще го прави.

Всички в стаята като че ли задържаха дъха си един безкраен миг.

— Ти не знаеш какво говориш, старче. — Гласът на Приратес приличаше на съскане. — Станал си немощен и умът ти изневерява...

Изненадващо, нито един от присъстващите не надигна глас в знак на протест или несъгласие. Всички се взираха в лектора с разширени очи. Ранесин се наведе напред над масата и спокойно посрещна ядния поглед на свещеника. Светлината като че ли помръкна и почти изчезна в цялата банкетна зала, като остави осветени само двамата, единия в алено, другия в бяло, а сенките им се проточваха, проточваха...

— Лъжи, омраза и скъперничество — меко каза лекторът. — Те са ни познати, вековни врагове. Няма значение под чий флаг крачат. — Той се изправи: слаба, бледа фигура, и вдигна ръка. Диниван отново почувства яростната, неконтролируема любов, която го бе накарала да приведе гърба си в преклонение пред тайната на божественото предназначение на Човека, да отдаде живота си в служба на този скромен и чудесен човек, както и на Църквата, която живееше в неговото тяло.

Със студена отмереност Ранесин нарисова знака на Дървото във въздуха пред себе си. Масата като че ли потрепери под ръката на Диниван; този път обаче той не можеше да повярва, че това е работа на алхимика.

— Ти отвори врати, които трябваше да останат затворени за вечни времена, Приратес — заяви лекторът. — Поради своята гордост и глупост вие с Върховния крал сте довели едно огромно зло в света, който вече и без това стенеше под тежък товар на страдание. Нашата Църква — моята Църква — ще се бори с вас за всяка душа, докато не дойде самият Ден на Отсъждането. Обявявам те за отлъчен, а с теб и крал Елиас, и освен това прогонвам от лоното на Майката Църква всички, които ви последват в тъмнина и заблуда. — Ръката му замахна

надолу веднъж, втори път. — Дуос оненподенсис, феата ворум лексеран! Дуос оненподенсис, феата ворум лексеран!

Никаква гръмотевица или рог от висините не прозвуча след гръмовните думи на лектора — само далечните удари на камбаната на Клавес, която отмерваше часа. Приратес бавно се изправи, лицето му беше бледо като восък, устата му се бе изкривила в трепереща гримаса.

— Ти направи ужасна грешка — проскърца гласът му. — Ти си само един глупав старец и твоята велика Майка Църква е само детска играчка, направена от пергамент и лепило. — Той трепереше от гняв. — И много скоро ще ѝ хвърлим факла. Воят, когато се подпали, ще е ужасен. Ти направи грешка.

Той се обърна и излезе решително от залата: токовете на ботушите му удряха в пода, одеждите му се развяваха като пламък. Диниван си помисли, че в отекващите стъпки на свещеника чува някаква ужасна прокоба за гибел, за огромен и последен пожар, който ще овъгли страниците на историята.

Мириамел пришиваше едно дървено копче на пелерината си. Някой потропа. Стресната, тя се смъкна от диванчето и пристъпи към вратата. Голите ѝ крака замръзваха по студения под.

— Кой е?

— Отворете, прин... Отвори, Малахиас. Моля, отвори вратата.

Тя дръпна резето. В слабо осветения коридор стоеше Кадрах, потното му лице лъщеше. Той нахълта в стаята и затвори вратата с лакът толкова рязко, че Мириамел почувства полъха, когато тя мина покрай носа ѝ.

— Да не си луд? — попита тя. — Не можеш да нахълтваш така!

— Моля ви, принцесо...

— Излизай! Веднага!

— Милейди... — Изненадващо Кадрах падна на колене. Обикновено червендалестото му лице бе пребледняло. — Трябва да избягаме от Санселан Ейдонитис. Тази вечер.

— Ти си полудял! — Тонът ѝ бе хладен. — За какво говориш? Да не си откраднал нещо? Не знам дали трябва да те защитавам повече и съвсем определено няма да бягам от...

Той я прекъсна:

— Не. Нищо не съм направил... или поне нищо лошо тази вечер. Опасността не е толкова за мен, колкото за вас. Но тази опасност е много голяма. Трябва да бягаме!

Няколко мига Мириамел не можа да измисли какво да каже. Кадрах наистина изглеждаше много изплашен — рязка промяна от обикновеното му невъзмутимо изражение.

— Моля ви, милейди — продължи той. — Знам, че не съм бил верен спътник, но съм направил и малко добро освен това. Моля ви, повярвайте ми този път. Вие сте в ужасна опасност!

— Опасност от какво?

— Приратес е тук.

Тя почувства да я залива вълна на облекчение. Първите думи на Кадрах все пак я бяха уплашили.

— Идиот. Знам това. Говорих с лектора вчера. Знам всичко за Приратес.

Монахът се изправи. Челюстта му бе решително стисната.

— Това е едно от най-глупавите неща, които сте казвали някога, принцесо. Знаете много малко за него и трябва да сте благодарна за това. Благодарна! — Той хвана ръката ѝ.

— Спри! Как смееш! — Тя се опита да го зашлеви, но Кадрах се наведе настрана, без да я пуска. Бе изненадващо силен.

— В името на костите на свети Муирфат! Не бъди такава глупачка, Мириамел! — Той се наведе към нея и се втренчи в очите ѝ. Не миришеше на вино. После изръмжа: — Ако трябва да се държа с теб като с дете, ще го направя! — Избута я назад, докато тя не седна на диванчето, и застана над нея, ядосан, но и изплашен. — Лекторът обяви Приратес и баща ти за отлъчени. Знаеш ли какво значи това?

— Да! — каза тя; гласът ѝ почти се бе превърнал в крясък. — Радвам се!

— Но Приратес не се радва и ще се случи нещо лошо. Ще се случи много скоро. Не трябва да си тук, когато стане.

— Лошо? Какво искаш да кажеш? Приратес е сам в Санселан. Дойде само с половин дузина от пазачите на баща ми. Какво би могъл да направи?

— И ти казваш, че знаеш всичко за него! — Кадрах поклати глава от отвращение, а после започна да хвърля дрехите и малкото

багаж на Мириамел в пътната ѝ чанта. — Аз поне не искам да видя докъде ще стигне.

Смаяна, тя го наблюдава известно време. Кой беше този човек, който изглеждаше като Кадрах, но викаше и заповядваше, и я сграбчваше за ръката като някой престъпник?

— Няма да отида никъде, преди да съм поговорила с отец Диниван — най-последно промълви тя. Малко от остротата бе изчезнала от гласа ѝ.

— Чудесно — отвърна Кадрах. — Както искаш. Само се пригответе за тръгване. Сигурен съм, че Диниван ще се съгласи с мен... ако въобще го намерим.

Тя с неохота се наведе да му помогне и попита:

— Само ми кажи следното: заклеваш ли се, че сме в опасност? И че не е заради нещо, което си направил ти?

Той спря. За първи път, откакто бе влязъл в стаята, странната му полуусмивка се появи пак — но изкриви лицето му в маска на отвратителна мъка.

— Всички сме правили неща, за които съжаляваме, Мириамел. Аз съм правил грешки, които са карали Бог да плаче на огромния си трон. — Той поклати глава, ядосан, че губи време в приказки. — Но тази опасност е истинска и много близка, а ние двамата не можем да направим нищо, за да я намалим. Следователно трябва да бягаме. Страхливците винаги оцеляват.

Като видя лицето му, на Мириамел изведнъж ѝ се отця да знае какво е направил Кадрах, та се мрази толкова много. Потрепери и седна да се обуе.

Санселан Ейдонитис изглеждаше странно пуст, дори и за късния вечерен час. Монасите се бяха събрали на групички в общите стаи, седяха и клюкарстваха тихо; само неколцина крачеха по коридорите със запалени свещи по някакви задачи. Освен тях коридорите бяха празни. Факлите горяха на пресекулки, като че ли обезпокоявани от неспиращ вятър.

Мириамел и Кадрах вървяха по една рядко посещавана галерия на горните етажи, над стаите, в които отсядаха посещаващите административното и церемониално сърце на Божия дом духовници. Изведнъж монахът придърпа Мириамел към нишата на един прозорец.

— Остави свещта на пода и ела да погледнеш — тихичко каза той. Тя закрепил свещта в процепа между две плочки и се наведе напред. Студеният въздух я удари по лицето като шамар.

— Какво да гледам?

— Ето там, под нас. Виждаш ли онези мъже с факлите? — Той посочи през тесния прозорец. Мириамел се наведе и видя двайсетина мъже с брони и пелерини в двора. Носеха копия.

— Да — отговори тя бавно. Войниците не правеха нищо особено — топлеха ръцете си на огньовете сред двора. — И какво?

— Те са от личната охрана на херцог Бенигарис — сериозно каза Кадрах. — Някой очаква проблеми тази нощ и ги очаква тук.

— Но нали на войниците не им се разрешава да носят оръжия в Санселан Ейдонитис! — Върховете на копията отразяваха светлината от огньовете като огнени езици.

— Но нали самият херцог Бенигарис гостува тук тази вечер, тъй като присъства на банкета на лектора.

— Защо не си е отишъл в Санселан Махистревис? — Тя отстъпи от прозореца и от студения вятър. — Не е много далеч.

— Отличен въпрос — отвърна Кадрах и на полускритото му в сянка лице заигра горчива усмивка. — Защо ли наистина?

Херцог Исgrimнур изпробва острия ръб на Квалнир с палеца си, кимна доволно и прибра бруса и буркана с мазнина в чантата си. Имаше нещо много успокояващо в това да си точи меч. Жалко, че трябваше да го остави тук. Той въздъхна и отново го уви в парцали, а след това го набути под сламеника си.

„Няма да стане да отида да видя лектора, като нося меч — помисли си той, без значение колко по-спокоен ме кара да се чувствам. Съмнявам се, че пазачите му ще го приемат любезно“.

Не че щеше да се види направо с лектора. Много невероятно беше да пуснат някакъв странен монах в стаята за сън на Пастира на Майката Църква, но покоите на Диниван бяха наблизо, а секретарят на лектора нямаше пазачи. Освен това Диниван познаваше Исgrimнур и имаше високо мнение за него. Когато свещеникът разбереше кой в действителност е среднощният му посетител, щеше да го изслуша внимателно.

И все пак Исgrimнур почувства как стомахът му се свива, както правеше винаги преди битка. Това беше и причината да извади меча си — Квалнир бе изваждан от ножницата само два пъти, откакто бе напуснал Наглимунд, и със сигурност не бе служил по начин, който можеше да изтъпи кованото му от дуори острие, но точенето му поне го разсейваше, когато чакането ставаше трудно. Имаше нещо във въздуха тази вечер, някакво гнусно очакване, което напомняше на Исgrimнур за брега на Клоду преди Битката на Езерните земи.

Дори и крал Джон, какъвто кръвожаден ястреб си бе, се беше чувствал нервен през онази нощ, като знаеше, че десет хиляди тритинги чакат някъде в тъмнината зад постовите огньове и като знаеше още, че равнинците не са последователи на порядъчните сутрешни времена за започване на битките или други подобни конвенции на цивилизованото военно дело.

Престър Джон бе дошъл при огъня през онази нощ при младия си римърсгардски приятел (Исgrimнур тогава още не бе наследил херцогството на баща си) за бокал вино и разговор. Докато си говореха, кралят бе точил прочутия си Блестящ гвоздей. Прекараха нощта заедно: малко нервно отначало, с много паузи да слушат за необикновени шумове, а после с увеличаващо се спокойствие — зората вече се приближаваше и ставаше все по-ясно, че тритингите не планират нощна атака.

Джон разказваше на Исgrimнур истории за младостта си на Уоринстен (който описа като остров на изостанали и преследвани от суеверия дръвници) и за ранните си пътувания из Остен Ард. Исgrimнур бе очарован от тези неочаквани подробности за младите години на краля — Престър Джон бе вече почти на петдесет и за младия римърсгардец все едно бе крал от началото на времето. Но когато го попита за легендарната му битка с червения червей Шуракай, Джон отпъди въпроса като досадна муха. Не бе съгласен и да обсъжда как е получил Блестящ гвоздей — каза, че тези приказки били разказвани твърде много и били станали досадни.

Сега, четиридесет години по-късно, в монашеската килия в Санселан Ейдонитис, Исgrimнур си спомни за това и се усмихна. Нервното точене на Блестящ гвоздей бе най-близкото до нето подобно на страх — или поне притеснение от битка, което бе виждал у Джон.

Херцогът се намръщи. Сега, когато добрият старец вече две години лежеше в гроба, той самият се мотаеше без настроение — а имаше задачи за вършене, за доброто на кралството на Джон.

„Ако Бог пожелае, Диниван ще е моят глашатай. Той е умен мъж. Ще привлече лектор Ранесин на моя страна и заедно ще проследим Мириамел“.

Дръпна качулката ниско над челото си и отвори вратата, за да влезе светлина от коридора. После се върна да загаси свещта. Нямаше да е хубаво, ако се обърнеше върху сламеника му и запалеше всичко.

Кадрах ставаше все по-неспокоен. Чакаха в кабинета на Диниван от доста време: високо над тях камбаната на Клавес току-що бе отмерила единадесетия час.

— Той не идва, принцесо, а не знам къде са личните му стаи. Трябва да тръгваме.

Мириамел надзърташе в огромната зала за аудиенции на лектора през завесата в задната част на секретарския кабинет. Осветени само от една факла, изрисуваните фигури по високия таван като че ли плуваха в кална вода.

— Доколкото познавам Диниван, стаите му са близо до мястото, на което работи — каза тя. Разтревоженият тон на монаха я накара отново да почувства, че го превъзхожда малко. — Той ще се върне тук — нали е оставил всичките свещи да горят. Защо си толкова разтревожен?

Кадрах вдигна поглед от документите на Диниван, които изучаваше.

— Бях на банкета тази вечер. Видях лицето на Приратес. Той е човек, който не е свикнал да се разочарова.

— Откъде знаеш? И какво си правил на банкета?

— Правех, каквото беше необходимо. Държах си очите отворени. Мириамел пусна завесата да се плъзне обратно на мястото си.

— Ти си пълен със скрити таланти, нали? Откъде се научи да отваряш врати без ключ, както направи с тази стая?

Кадрах я изгледа като ужилен.

— Вие казахте, че искате да го видите, господарке. Вие настояхте да дойдем тук. Помислих си, че е по-добре да влезем вътре, отколкото да стоим в коридора и да чакаме да дойдат пазачите на лектора или пък

някой от другите свещеници, който може да поиска да узнае какво правим в тази част на Санселан Ейдонитис.

— Взломаджия, шпионин, похитител — необичайни таланти за един монах.

— Може да ми се подигравате, ако искате, принцесо. — Той като че ли почти се засрами. — Не живея живота, който бих си избрал, или по-скоро, предполагам, изборите ми не са били добри. Но спестете ми гадните си забележки, докато не сме в безопасност някъде далеч.

Тя потъна в стола на Диниван, потърка студените си ръце и се взря в монаха с най-спокойния си поглед.

— Откъде си, Кадрах?

Той поклати глава.

— Не искам да говоря за такива неща. Все повече се съмнявам, че Диниван ще дойде. Трябва да тръгваме.

— Не. И ако не спреш да го повтаряш, ще изпищя. Тогава ще видим как пазачите на лектора ще преглътнат това, нали?

Кадрах надзърна в коридора, а после бързо отново затвори вратата. Въпреки студа подстриганата му коса висеше на потни кичури.

— Господарке, моля ви, умолявам ви, в името на собствения ви живот и безопасност, нека да тръгваме. Наближава полунощ и опасността се увеличава с всеки миг. Просто... ми повярвайте! — Сега вече изглеждаше наистина отчаян. — Не можем да чакаме повече...

— Грещиш. — Мириамел се наслаждаваше на предимството, което бе спечелила. Вдигна обутите си в ботуши крака на отрупаното с документи писалище на Диниван. — Мога да чакам и цяла нощ, ако трябва. — Опита се отново да погледне строго Кадрах, но той крачеше зад гърба ѝ, извън полезрението ѝ. — А и няма да тръгнем да бягаме посред нощ като идиоти, без да сме говорили с Диниван. Вярвам на него много повече, отколкото на теб.

— Както и би трябвало, предполагам — въздъхна Кадрах. После нарисува знака на Дървото във въздуха, вдигна една от тежките книги на Диниван и я стовари върху главата на принцесата. Тя падна безчувствена на килима. Като се проклрнаше, Кадрах се наведе да я вдигне, но спря, защото чу гласове в коридора.

— Наистина трябва да си тръгваш — сънено каза лекторът. Седеше в широкото си легло, а в скута му лежеше отворено копие на „Ен семблис Ейдонитис“. — Ще почета малко. Наистина и ти би трябвало да си починеш, Диниван. Днес бе много напрегнат ден за всички.

Секретарят му, който изучаваше боядисаните квадратчета на стената, се обърна.

— Добре, но недейте да четете дълго, ваше светейшество.

— Няма. Очите ми се уморяват много бързо на светлина от свещи.

Диниван се взря за миг в стареца, а после импулсивно клекна, хвана дясната ръка на лектора и целуна иленитовия му пръстен.

— Благословен да сте, ваше светейшество.

Ранесин го погледна с разтревожена привързаност.

— Наистина май си се преуморил, скъпи приятелю. Държането ти е доста необикновено.

Диниван се изправи.

— Вие току-що отлъчихте Върховния крал, ваше светейшество. Това ни осигурява един наистина доста необикновен ден, нали?

Лекторът махна с ръка.

— Не че това ще направи нещо. Кралят и Приратес ще направят това, което пожелаят. Хората ще чакат да видят какво ще се случи. Елиас не е първият крал, който изпитва неодобрението на Майката Църква.

— Тогава защо да го правим? Защо да се изправяме срещу него?

Ранесин лукаво се вгледа в очите му.

— Ти говориш, като че ли това отлъчване не беше собствената ти най-лелеяна надежда. Ти от всички хора знаеш защо, Диниван: трябва да проговоряме, когато злото се покаже, независимо дали има надежда, или не. — Той затвори книгата. — Всъщност съм твърде уморен дори за да чета. Кажи ми истината Диниван. Има ли много надежда?

Свещеникът го погледна изненадано.

— Защо питате мен, ваше светейшество?

— Отново си наивен, сине мой. Зная, че има много неща, с които не тревожиш уморения старец. Също така знам, че има добри причини за дискретността ти. Но кажи ми, от собственото ти знание... има ли надежда?

— Винаги има надежда, ваше светейшество. Вие сте ме научили на това.

— А. — Усмивката на Ранесин бе странно доволна. Той се отпусна сред възглавниците.

Диниван се обърна към младия дякон, който дремеше до леглото на лектора:

— Внимавай да пуснеш резето, след като си тръгна. — Младежът се сепна и кимна. — И не пускай никого в покоите на господаря тази нощ.

— Няма, отче, няма.

— Добре. — Диниван пристъпи към тежката врата. — Лека нощ, ваше светейшество. Бог да е с вас.

— И с теб — отвърна Ранесин. Диниван тръгна към коридора и дяконът стана да залости вратата.

Коридорът бе съвсем слабо осветен. Диниван се озърна нетърпеливо и видя четиримата пазачи на лектора — стояха нащрек покрай потъналата в сенки стена, с мечове на кръста и с копия в покритите с броня ръце. Той въздъхна успокоен и тръгна към тях. Може би трябваше да накара още две двойки да се присъединят към тези. Нямахше да е сигурен за безопасността на лектора, докато Приратес не си тръгнеше за Хейхолт и предателят Бенигарис не си отидеше в херцогския замък.

Потърка очи. Наистина бе много изморен, изцеден и оставен да съхне. Щеше само да спре да си вземе няколко неща от кабинета, а след това да си легне. Сутрешната служба бе само след няколко часа...

— Капитане — каза той на онзи, който носеше бялата кокарда, — мисля, че ще е по-добре, ако повикате... повикате... — Спря и се взря напрегнато в очите на пазача. Те блещукаха като върхове на карфици в дълбините на шлема му, но бяха спрели на някаква точка отвъд Диниван, както и очите на другарите му. Всички пазачи бяха неподвижни като статуи. Той докосна ръката на капитана — бе неподвижна като камък. — Капитане? В името на Усирис Ейдон, какво се е случило?

— Те не те виждат, нито те чуват.

Много познат дрезгав глас. Диниван се извъртя и видя проблясък на червено в дъното на коридора.

— Дяволе! Какво си направил!?

— Те спят — изсмях се Приратес. — На сутринта няма да си спомнят нищо. Как злодеите са се промъкнали покрай тях, за да убият лектора, ще остане загадка. Може би ще бъде определено от някои — например Огнените танцьори — като някакъв вид... черно чудо.

Отровен страх пропълзя към сърцето на Диниван.

— Няма да нараниш лектора!

— И кой ще ме спре? Ти ли? — Смехът на Приратес стана презрителен. — Можеш да опитваш каквото искаш, нищожество. Крещи, ако искаш — никой няма да чуе нищо от това, което става в този коридор, докато не си тръгна.

— Тогава аз самият ще те спра. — Диниван бръкна под одеждата си и извади Дървото, което висеше около врата му.

— О, Диниван, сгрешил си призванието си. — Алхимикът пристъпи напред, плешивата му глава лъсна на светлината от факлите. — Вместо като секретар на лектора, е трябвало да си потърсиш работа като собствения глупак на Господа. Не можеш да ме спреш. Нямах представа за мъдростта, която съм открил, нито за силите, които владея.

Диниван не помръдна. Приратес идваше към него, токовете на ботушите му тракаха в коридора.

— Ако да продадеш безсмъртната си душа евтино е мъдрост, тогава се радвам, че нямам и капка от нея. — Страхът му растеше, но той се опита да запази гласа си спокоен.

Усмивката на Приратес, много наподобяваща озъбването на влечуго, се разшири.

— Това е грешката ви — на теб и на всички плахи глупци, които се наричат Носители на свитъка. Лигата на свитъка, ха! Ключарско общество за хленчещи и увъртащи хора, които искат да минат за учени. А ти, Диниван, си най-лошият от всичките. Ти си продал собствената си душа за суевория и успокоения. Вместо да отвориш очите си за тайните на безкрайността, ти си се скрил сред целувачите на пръстени и разни други подлизурковци.

Гняв изпълни Диниван и за миг прогони ужаса.

— Стой! — извика той и вдигна Дървото напред. То като че ли заблестя, все едно тлееше. — Няма да продължиш повече напред, слуга на зли господари, освен ако не ме убиеш преди това.

Очите на Приратес се разшириха от подигравателно удивление.

— Аа. Значи малкият свещеник имал зъби! Добре тогава, ще играем играта по твоите правила... и ще ти покажа малко от собствените ми зъби. — Той вдигна ръце над главата си. Алените му одежди се издуха, все едно през коридора премина порив на буен вятър. Факлите примигнаха в поставките си, а после изгаснаха.

— И запомни едно... — изсъска Приратес в тъмнината. — Сега аз командвам Думите на промяната! Не съм ничий слуга!

Дървото в ръката на Диниван проблесна по-ярко, но Приратес остана потопен в сянка. Гласът на алхимика се издигна — той запя на език, самите звуци на който караха ушите на Диниван да го болят и увиваха лента от агония около врата му.

— В името на Единия Бог... — извика Диниван, но песента на Приратес се издигаше победоносно и като че ли откъсваше думите на молитвата от гърлото му още преди да ги е изговорил. Диниван се задави. — В името на... — Гласът му секна. В сенките пред него песента на Приратес се бе превърнала в ръмжаща и задъхана пародия на реч, а самият алхимик претърпяваше някаква агонизираща трансформация.

Там, където бе стоял Приратес, сега се поклащаше една извиваща се, безформена сянка, която се гърчеше в усукани кръгове — те ставаха все по-големи и по-големи; дори и звездната светлина изчезна и коридорът потъна в непрогледна тъмнина. Дробовете на алхимика пухтяха като ковашко духало. Умъртвяващ древен студ изпълни коридора с невиджана слана.

Диниван се хвърли напред с гневен крясък, макар и обзет от ужас — опита се да удари невидимото нещо със свещеното Дърво, но вместо това се оказа хванат като кукла от някакъв силен, но все пак страховито безтелесен израстък. Двамата се бореха, невидими в замръзващата тъмнина. Диниван се задъха: усети нещо да си пробива път през ужасените му мисли, драскаше в главата му с пламтящи пръсти и се опитваше да отвори същността на ума му като буркан със сладко. Той се съпротивляваше с цялата си сила, бореше се да задържи образа на Ейдон в примигващите си мисли; стори му се, че чува нещото, което го държеше, да охка от болка.

Сянката като че ли ставаше все по-материална. Хватката ѝ се стегна в чудовищен, чупещ кости юмрук от желе и олово. Кисел студен дъх подухна покрай брадичката му като целувката на кошмар.

— В името на Бог... и на Свитька... — изстена Диниван. Животинските звуци и ужасното тежко дишане започнаха да избледняват. Ангели от болезнена, изгаряща светлина изпълниха главата му — танцуваха, за да посрещнат тъмнината, и заглушаваха гласа му с мълчаливата си песен.

Кадрах извлече отпуснатото тяло на Мириамел в коридора, като мълвеше панически молби и клетви към най-различни светци, богове и демони. Единствената светлина бе бледото синьо на звездите, което се процеждаше през прозорците високо над главата му, но бе трудно да не се види сгърченият на пода свещеник. Също толкова невъзможно му бе да не обърне внимание на виковете и писъците, които идваха от стаята на лектора в дъното на коридора — дебелият дървена врата лежеше нацепена на трески по целия под.

Писъците спряха — свършиха с протяжен отчаян вопъл, който се стопи до клокочещ съсък. Кадрах потрепери от ужас, наведе се, вдигна принцесата и я преметна през рамо, после несръчно приклезна, за да вдигне и багажа им. Изправи се и се заклатушка към другия край на коридора.

Зад ъгъла коридорът се разширяваше, но и там факлите бяха угасени. Той като че ли видя тъмните фигури на бронирани мъже, които стояха на стража, но те бяха неподвижни като статуи. Спокойни стъпки на обути в ботуши крака отекнаха в сводестата зала зад него. Кадрах забърза напред, като проклинаше хлъзгавите плочки.

Коридорът завиваше още един път и излизаше в огромното преддверие. Докато притичваше под свода, Кадрах ненадейно се блъсна в нещо непоклатимо като стена от адамант, въпреки че не се виждаше нищо, освен въздух. Зашеметен, той залитна и се строполи. Мириамел се плъзна от рамото му на твърдия под.

Звукът от приближаващи стъпки се усили. Кадрах посегна напред в пристъп на паника, но срещна неестествена стена, нещо невидимо, но и неподдаващо. По-прозрачно от кристал, то показваше ясно всеки детайл на осветената от факли зала от другата страна.

— А, моля те, не му позволявай да я хваща — промърмори монахът, като драскаше с отчаяни пръсти, търсейки някакъв процеп в невидимата бариера. — Моля те!

Търсенето му бе напразно. В стената нямаше никаква пролука.

Кадрах коленичи пред вратата, главата му бавно се наведе към гърдите. Приближаващите се стъпки ставаха все по-силни. Неподвижният монах приличаше на осъден на смърт, който чака пред дървника на палача. Изведнъж той вдигна глава и изсъска:

— Чакай! Мисли, идиот такъв, мисли! — Разтърси глава и си пое дълбоко дъх, вдигна ръка с дланта напред към преградата и изрече само една тиха дума. Полъх на студен въздух мина покрай него и разлюля гоблените във входната зала. Бариерата вече я нямаше.

Той повлече Мириамел и я придърпа в една от арките в голямата зала. Двамата се скриха точно когато облеченият в червено Приратес се появи на вратата, където бе стояла невидимата преграда. Глухи разтревожени викове започваха да се чуват откъм коридорите.

Червеният свещеник спря, като че ли изненадан от изчезването на бариерата си. Въпреки това се обърна и направи някакъв жест в посоката, от която бе дошъл, все едно да забърше каквито следи от работата му можеше да са останали.

Гласът му изгърмя и отекна по коридорите във всички посоки:

— Убийство! — извика той. — Убийци в Божия дом! — Докато ехото замираще, се усмихна за миг и тръгна към стаите, в които бе отседнал като гост на лектора.

После, пронизан сякаш от някаква мисъл, спря внезапно под свода и се обърна, за да огледа залата. Вдигна ръка още веднъж, пръстите му се засгъваха един по един. Една от факлите изпусна искри, а после изплю език от пламък, който подскочи до редицата гоблени на стената. Древните тъкани пламнаха, огънят заблиза нагоре към огромните колони по тавана и се разпротря светкавично от стена на стена. В коридора от другата страна разцъфтяваха още огньовете.

Алхимикът се ухили.

— Човек трябва да отдава на поличбите това, което заслужават — каза той на някой, който не бе там, а след това си тръгна. Подсмиваше се. Объркани и изплашени гласове вече изпълваха безкрайните коридори на Санселан Ейдонитис.

Херцог Исгримнур се поздрави, задето бе взел свещ. Коридорът бе черен като катран. Къде бяха стражите? Защо не бяха запалени факлите?

Какъвто и да бе проблемът, Санселан се събуждаше. Той чу някой да вика, че имало убийство, и сърцето му затупа бързо; викът бе последван от други, по-отдалечени. Няколко мига херцогът обмисляше дали да не се върне в малката си стаичка, но реши, че объркването може и да е добре дошло. Каквато и да бе истинската причина за тревогата (а той се съмняваше, че наистина е убийство), тя можеше да означава, че ще успее да намери секретаря на лектора без досадните въпроси на пазачите.

Свещта хвърляше високата сянка на Исgrimнур по стените на огромната входна зала. Докато разтревожените викове се приближаваха, той се чудеше накъде ще е най-добре да тръгне. Избра коридора, който изглеждаше най-вероятен.

Малко след втория му завой се озова в широка галерия. Една облечена в расо фигура лежеше просната на пода под невъзмутимите погледи на неколцина въоръжени пазачи.

„Да не би да са статуи? — зачуди се той. — Но, проклет да съм, статуите не изглеждат така. Ето, онзи се е навел, като че е прошепвал нещо на другия. — Той се вгледа в невиждащите очи, които блестяха под шлемовете, и настръхна. — Ейдон да ни предпази! Черна магия!“

За свое отчаяние позна човека на пода в мига, в който го обърна. Лицето на Диниван беше синкаво. Тънки струйки кръв бяха протекли от ушите му и бяха засъхнали на бузите му като червени сълзи. Тялото му като че ли бе торба с начупени клонки.

— Елисия, Божия майко, какво е станало? — простена херцогът.

Очите на Диниван трепнаха и се отвориха и Исgrimнур така се стресна, че почти изпусна главата на свещеника на плочките. Блуждаещият поглед на Диниван се спря върху него. Можеше и да е от свещта, която трепереше в ръката на Исgrimнур, но очите на свещеника като че ли горяха със странна искра. Какъвто и да бе случаят, Исgrimнур разбра, че това не е искра, която ще пламти дълго.

— Лекторът... — издиша Диниван. Исgrimнур се наведе по-близо. — Погрижи... се... за... лектора.

— Диниван, това съм аз, херцог Исgrimнур. Дойдох да търся Мириамел.

— Лекторът — упорито повтори свещеникът с окървавените си устни. Исgrimнур се поизправи.

— Добре. — Огледа се безпомощно за нещо, което да подложи под главата на свещеника, но не можа да намери нищо. Пусна Диниван, стана и тръгна по коридора. Не можеше да има съмнение за това коя стая е на лектора — вратата бе на парчета и дори мраморът около нея бе изгорен и натрошен. Имаше още по-малко съмнение за съдбата на лектор Ранесин. Исgrimнур хвърли един поглед на разрушената стая, а после се обърна и бързо избяга в коридора. Кръв бе размазана по стените като от огромна четка. Обезобразените трупове на водача на Майката Църква и на младия му прислужник вече изобщо не приличаха на човешки — не им бе спестено нито едно унижение. Дори и старото войнишко сърце на Исgrimнур трепна при гледката на толкова много кръв.

Херцогът се върна при Диниван. Около него пращяха пламъци, но той реши да не им обръща внимание поне за малко. Времето за мислене за бягство още не бе дошло. Исgrimнур хвана студената ръка на Диниван и каза:

— Лекторът е мъртъв. Можеш ли да ми помогнеш да намеря принцеса Мириамел?

Свещеникът дишаше накъсано. Светлината в очите му потъмняваше.

— Тя е... тук — бавно каза той. — Под името... Малахиас. Питай отговорника за стаите... — Той се мъчеше да си поеме дъх. — Заведи я... в... Кванитупул... в „Бокалът на Пелипа“. Тиатак е... там.

Очите на Исgrimнур се напълниха със сълзи. Този човек вече трябваше да е мъртъв. Нямаше какво да го държи жив, освен волята му.

— Ще я намеря — каза той. — С мен ще е в безопасност.

Диниван изведнъж като че ли го позна.

— Кажи на Джосуа — изпъшка той, — че се страхувам от... лъжливи пратеници.

— Какво значи това? — попита Исgrimнур, но Диниван не отговори. Другата му ръка пълзеше по гърдите му като умирац паяк и подръпваше безпомощно яката на расото му. Исgrimнур внимателно вдигна свещеното Дърво на Диниван и го положи на гърдите му, но свещеникът поклати леко глава — все така се мъчеше да бръкне под расото си. Исgrimнур го разкопча и извади златен медальон — свитък

и перо — на верижка. Тя се скъса, когато я дръпна, и се нагъна по врата на Диниван като малка лъскава змия.

— Дай го... на Тиамак — изстърга гласът на Диниван. Исgrimнур едва го чуваше през шума от приближаващи гласове и пукота на пламъците. Пъхна медальона в джоба на монашеското си расо, а след това вдигна поглед, стреснат от внезапно движение наблизо. Един от неподвижните пазачи, осветен от пулсиращото огнено зарево, се поклащаше. Миг по-късно той падна с трясък, а шлемът му се търкулна по плочките. Падналият войник изстена.

Когато Исgrimнур отново погледна Диниван, светлината бе избягала от очите му.

16. ЛИШЕНИТЕ ОТ ДОМ

Тъмнината в абатството бе пълна, а тишината се нарушаваше единствено от накъсаното дишане на Саймън. После Скоди проговори отново; гласът ѝ вече не бе шептящо сладък:

— Стани.

Като че ли някаква сила го дръпна, някакъв натиск, който бе нежен като паяжина, но здрав като желязо. Мускулите му се опънаха против волята му. Той се възпротиви. Допреди малко се бе борил да се изправи, а сега вече се напрягаше да лежи неподвижно.

— Защо се бориш срещу мен? — кисело попита Скоди. Ледената ѝ ръка се плъзна по гърдите му и продължи надолу по настръхналата кожа на корема му. Той потрепери, контролът над крайниците му се изплъзна и волята на момичето се стегна около него като юмрук. Мощно, но неусетно дръпване го изправи на крака. Той се залюля в тъмнината, неспособен да запази равновесие. Скоди затананика монотонно. — Ще им дадем меча, черния меч... ах, ще получим толкова хубави подаръци...

— Къде... са... приятелите ми? — изкряка Саймън.

— Тихо, глупчо. Излез на двора.

Той се запрепъва безпомощно през тъмната стая, блъскаше глезените си в невидими препятствия и се клатушкаше като несръчно управлявана кукла.

— Ето — каза Скоди. Предната врата на абатството се отвори на скърцащите си панти и стаята се изпълни със зловна червеникава светлина. Тя се изправи на прага, почти бялата ѝ коса трептеше от вихрещия се вятър. — Ела, Саймън. Ех, каква нощ! Дива нощ.

Големият огън в двора гореше дори още по-ярко, отколкото когато бяха пристигнали — огнен фар, който стигаше чак до покрива и изпращаше червено успокоение към напуканите стени на абатството. И малките, и големите деца на Скоди заедно го подхранваха с какво ли не: счупени столове и парчета разбита покъщнина, както и с дърва от заобикалящата ги гора, които горяха с безкрайно съскане и вдигаха пара. Всъщност децата като че ли ревностно хвърляха вътре всичко,

което можеха да намерят, без да ги е грижа доколко е подходящо — камъни и животински кости, счупени глинени съдове и парченца цветно стъкло от изпочупените витражи на абатството. Когато пламъците избумтяваха и подскачаха от надигащия се вятър, очите на децата отразяваха светлината и блестяха като жълтите очи на лисици.

Саймън излезе олюлявайки се на двора; Скоди го следваше. Пронизителен вой раздра нощта — окаян и самотен звук. Бавно като костенурка на слънце, Саймън извъртя глава към зеленоокия звяр, приклепнал на върха на хълма. Усети прилив на надежда, когато вълчицата вдигна муцуна и проплака отново.

— Куантака! — извика той; името се отрони някак странно от вдървената му челюст и отпуснатите му устни. Вълчицата не се приближи, а зави отново — толкова ясен вик на страх и тревога, все едно бе изговорен на човешки език.

— Гадно животно — каза Скоди с отвращение. — Детеядец, който вика по луната. Няма да се приближиш до къщата на Скоди. Няма да развалиш магията ми. — Тя се вгледа остро в зелените очи и воят на Куантака се превърна в скимтене от болка. Миг по-късно вълчицата се обърна и изчезна от възвишението. Саймън изруга наум и отново се опита да се освободи, но все още бе безпомощен като котенце, хванато за врата. Като че ли само главата му си бе негова и всяко движение бе болезнено трудно. Той се огледа бавно, търсеше Бинабик и Слудиг — и изведнъж спря.

Приятелите му лежах безпомощно на замръзналата земя до изронения хоросан на предната стена на абатството. Сълзите на Саймън замръзнаха в боцкащ лед на брадичката му. Внезапно някой дръпна главата му пак напред и той направи още една неохотна стъпка към огъня.

— Стой — каза Скоди. Широката ѝ бяла нощница изплющя на вятъра. Краката ѝ бяха голи. — Не те искам твърде близо. Може да се изгориш и това ще те развали. Стой тук. — Тя посочи с пълната си ръка на две крачки встрани и като че ли бе продължение на ръката ѝ, Саймън усети, че пристъпва бавно през размекващата се кал натам.

— Врен! — извика Скоди. Като че ли бе обхваната от маниакално добро настроение. — Къде е въжетото? Къде си и ти?

Тъмнокосото момче се появи на вратата на абатството.

— Тук съм, Скоди.

— Завържи красивите му китки.

Врен забърза напред, като се плъзгаше по заледената земя. Хвана отпуснатите ръце на Саймън и ги дръпна зад гърба му, после сръчно ги уви с въже.

— Защо, Врен? — изхърка Саймън. — Ние бяхме добри с теб.

Момчето хирка не му обърна внимание и здраво затегна възлите. Когато свърши, постави малките си ръце на плещите на Саймън и го побутна към мястото, на което присвити лежаха Бинабик и Слудиг.

Ръцете им бяха вързани зад гърба, също като ръцете на Саймън. Очите на Бинабик се извърнаха, за да срещнат тези на Саймън, бялото им проблесна в обсипания с огнени сенки двор. Слудиг дишаше, но бе в безсъзнание; на русата му брада бе замръзнала струйка слюнка.

— Приятелю Саймън — изпъшка Бинабик: изговаряше всяка дума с усилие. Дребосъкът си пое дъх, сякаш искаше да каже още нещо, но вместо това млъкна отново.

В двора отсреща Скоди се бе навела и рисуваше кръг в топящия се сняг — ръсеше червеникав прах от шепата си. Когато свърши, започна да дълбае руни в калната земя. Беше изплезила език като прилежно дете. Врен стоеше малко встрани от Скоди и въртеше глава от нея към Саймън и обратно; на лицето му не се четяха други емоции, освен някаква животинска бдителност.

Свършили да подхранват огъня, децата се бяха скупчили до стената на абатството. Едно от най-малките момиченца седеше на земята по тъничка риза и хълцаше тихичко; едно по-голямо момче го потупваше механично по главата по начин, който като че ли трябваше да го успокои. Всички наблюдаваха движенията на Скоди с удивено внимание. Вятърът бе раздухал огъня до вълниста колона, която оцветяваше сериозните им малки личица в яркочервено.

— А сега, къде е Хонса? — извика Скоди и притисна нощницата си по-близо до тялото си. — Хонса!?

— Аз ще я доведа, Скоди — каза Врен, плъзна се в сенките при ъгъла на абатството и изчезна. След секунди се върна с едно чернокосо момиче хирка, година или две по-голямо от него. Между тях се люлееше тежка кошница — удряше се и подскачаше по неравната земя, докато не я оставиха на земята пред подутите крака на Скоди. След това изтичаха при групата гледащи деца. Врен се намести пред тях, измъкна нож от колана си и нервно започна да разплита въжето,

което му бе останало. Саймън усещаше напрежението на момчето през целия двор. Зачуди се мудро каква ли може да е причината за него.

Скоди бръкна в кошницата и извади един череп — долната му челюст висеше на няколко парчета изсъхнала плът, така че безокото лице като че ли бе зяпнало от изненада. Саймън чак сега забеляза, че в препълнената кошница има много черепи. Изведнъж разбра какво се е случило с родителите на всички тези деца. Безчувственото му тяло започна да трепери конвулсивно, но той усещаше това само едва-едва, все едно се случваше на някой друг, и то много далече. Тъмноокият Врен ръчкаше края на въжето с блестящия си нож, чертите му бяха замръзнали в някаква разсеяна навъсеност. Със свито сърце Саймън си спомни как Скоди бе казала, че освен другите си задължения Врен още коли и готви вместо нея.

Скоди вдигна черепа пред себе си. Странно хубавото ѝ лице бе съсредоточено — като на учен, който изучава таблица с формули от висшата математика. Тя се поклащаше от една страна на друга, като лодка при силен вятър, а нощницата ѝ плющеше. Започна да пее с високия си, детски глас:

— В една дупка, в една дупка,
в земята, в една дупка, където мокроносата къртица
пее песен за студен камък и за кал и кокал сив,
тиха песен в таз студена тъмна нощ,
докато копае в дълбините, дето червеи пълзят
и всички мъртви спят, очите им са пълни с пръст,
където бръмбарите снасят малки бели яйчица,
където черните крачка правят хръц, хръц, хръц, хръц,
хръц,
където тъмното покрива всичко като шапка,
да, срама им то покрива, както имената,
имената на мъртвите, тях вече ги няма, вече са
избягали,
празни ветрове, празни глави.
Отгоре тревата расте, расте в камънака,
незасети полета лежат.

Всичко, което са познавали, го няма
и те ридаят и плачат в съня си,
без очи са, но плачат и викат загубено,
в тъмнината се мятат, под лишеи, мъх и трева,
в дълбините на гроба ни господар, ни слуга
няма вече лице, нито слава, няма нужда от чест и от
име,
ала те искат, жадуват да дойдат и гледат през дупките
към светлината отгоре и макар да проклинат
жестоката земна любов
и мира, пропилян в ъв живота, и да мислят за мъки и
грижи,
за умрели деца и съпрузи,
и за всички тревоги, от които са страдали,
за ужасни уроци, все така ненаучени,
пак копнеят да дойдат, да дойдат, да дойдат,
пак копнеят да дойдат.
О, елате!

В една дупка, в земята, под старите гробища,
дето и кожа, и кости, и кръв стават лепкава кал
и светът е изгнил и им пее...

Песента на Скоди продължаваше още и още, въртеше се като черен водовъртеж в обрасло с водорасли езеро. Саймън усети, че потъва заедно с нея, дърпан от настойчивия ѝ ритъм. Пламъците, студените звезди и блестящите очи на децата се размазаха в линии от светлина, а сърцето му се завъртя надолу в тъмнината. Умът му не можеше да усети никаква връзка с окованото му тяло, нито с действията на хората около него. Някакъв блед съсък, някакъв идиотски шум изпълни мислите му. Размазани фигури се придвижваха през заснежения двор, маловажни като мравки.

Една от фигурите взе нещо обло и светло и го метна в огъня, после хвърли и шепя прах. Облак ален дим изригна в небето и забули всичко. Когато се разсея, огънят продължаваше да гори пак толкова ярко, колкото и преди, но някаква по-тежка тъмнина като че ли се бе

настанила над двора. Червената светлина, която обливаше сградите, бе станала по-убита, стара като залеза на умиращ свят. Вятърът бе утихнал и някакъв по-дълбок студ пролази по земите на абатството. Въпреки че тялото му вече не беше изцяло негово, Саймън все пак усети силния мраз, който проникваше направо в костите му.

— Ела, лейди Сребърна маска! — извика най-голямата от фигурите. — Говори с мен, лорд Червени очи! Искам да търгувам с вас! Имам едно красиво нещо, което ще ви хареса!

Вятърът все така не духаше, но огънят започна да се люшка, разрастваше се и трепереше като някакво огромно животно, което се бори в чувал. Студът се засили. Звездите избледняха. Сенчеста уста и две празни черни петна за очи се оформиха в пламъците.

— Имам подарък за вас! — ликуващо извика голямата фигура. Саймън, оставил се на течението, си спомни, че се казва Скоди. Някои от децата плачеха.

Лицето в огъня се разкриви. Нисък ръмжащ рев се разля от прозяващата се черна уста — бавен и дълбок като скърцането на корените на планина. Дори и да имаше някакви думи в този рев, те бяха неразличими. Миг по-късно чертите започнаха да трептят и да избледняват.

— Остани! Защо си тръгваш? — извика Скоди, огледа се бясно и запляска с големите си ръце; въодушевлението ѝ се бе изпарило. — Мечът! — изписка тя към децата. — Спрете да плачете, глупави говеда такива! Къде е мечът? Врен!

— Вътре е, Скоди — отвърна момчето. Държеше едно от по-малките деца в скута си. Въпреки замаяността си (или може би точно заради нея) Саймън забеляза, че кльошавите ръце на Врен са голи под парцаливото палто.

— Донеси го, глупак такъв! — извика Скоди. Подскачаше като танцуващо от ярост морско чудовище. Лицето ѝ бе едва различимо сред пламъците. — Донеси го!

Врен бързо се изправи. Детето се плъзна на земята от скута му и присъедини риданията си към общата какофония. Врен изтича в къщата, а Скоди отново се обърна към издигащите се пламъци.

— Върни се, върни се — убеждаваше тя изчезващото лице, — имам подарък за вас, господари!

Хватката на Скоди като че ли се поотпусна и Саймън почувства, че се плъзва обратно в тялото си — любопитно чувство, като да навлечеш плащ от леко гъделичкащи пера.

Врен се появи на вратата, бледото му лице бе сериозно.

— Много е тежък — обади се той. — Хонса, Ендий, и вие, другите, елате! Елате да ми помогнете! — Няколко от децата тръгнаха през снега към абатството като редичка гъсенца; поглеждаха през рамо към ръмжация огън и жестикулиращата Скоди.

Скоди се обърна — кръглите ѝ бузи бяха почервенели, розовите ѝ устни трепереха.

— Врен! Донеси ми меча, мързеливец такъв! Бързо!

— Тежък е, Скоди, тежък е като камък! — викна той.

Скоди внезапно обърна лудите си очи към Саймън.

— Това е твоят меч, нали? — Лицето бе изчезнало от пламъците, но звездите, бледи като топки лед, все още блещукаха едва-едва в нощното небе; огънят все още танцуваше, недокоснат от вятър. — Ти знаеш как да го вдигнеш, нали? — Погледът ѝ бе почти непоносим.

Саймън не каза нищо — с всички сили се бореше да не се раздрънка като пияница, да не разпилее пред тези неустойими очи всяка мисъл, която бе имал някога.

— Трябва да им го дам! — изсъска тя. — Те го търсят, знам! Сънищата ми казаха, че е така. Те ще ме направят... сила! — Тя започна да се смее с момичешки смях, който го уплаши толкова, колкото и всичко, което се бе случило досега. — О, красиви Саймън, каква дива нощ! Отиди и ми донеси твоя черен меч. — Тя се обърна и извика към празния вход. — Врен! Ела му развържи ръцете!

Врен изскочи на двора. Озърташе се злобно.

— Не! — изкрещя той. — Той е лош! Той ще избяга! Ще ти направи нещо лошо!

Лицето на Скоди застина в неприятна маска.

— Прави каквото ти казвам, Врен. Развържи го.

Момчето тръгна към тях с големи крачки, вдървено от гняв, в очите му имаше сълзи. Грубо дръпна ръцете на Саймън зад гърба му и заби острието на ножа между вървите. Дишаше тежко, докато ги прерязваше. Щом свърши, се обърна и се втурна към абатството.

Саймън се изправи и бавно разтри китките си. Помисли си дали просто да не избяга. Скоди му бе обърнала гръб и тананикаше

умолително на огъня. Той хвърли поглед към Бинабик и Слудиг. Римърсгардецът все още лежеше, без да помръдва, но тролът се мъчеше да се освободи.

— Вземи... вземи меча и бягай, приятелю Саймън! — прошепна Бинабик. — Ние ще избягаме... някак си...

Гласът на Скоди преряза тъмнината:

— Мечът! — Саймън усети, че безпомощно се извърща от приятеля си, лишен от всяка възможност за съпротива. Тръгна към абатството, все едно побутван от невидима ръка.

Вътре децата все още безуспешно дърпаха Трън. Когато Саймън влезе, Врен го изгледа навъсено, но се отдръпна от пътя му. Саймън коленичи пред меча и разви кожата, в които беше загънат. Ръцете му бяха странно нечувствителни.

Светлината от огъня, която се плискаше през вратата, оцвети черното острие на Трън с лента от блестящо червено. Мечът се разтресе под пръстите му по начин, който не бе усещал досега — потреперване почти като от глад или очакване. За първи път Саймън почувства Трън като нещо отвратително чуждо, но не можеше да го пусне, както не можеше и да избяга. Повдигна го. Мечът не беше болезнено тежък, както бе понякога, но все пак имаше някаква странна тежест — все едно го изваждаше от тинята на дъното на някое езеро.

Усети, че го дърпат към вратата. Някак си, въпреки че не го виждаше, Скоди все пак можеше да го мести като сламена кукла. Той се остави да бъде извлечен навън, на осветения в червено двор.

— Ела тук, Саймън — каза тя и разпери ръце като любеща майка. — Ела застани в кръга с мен.

— Той има меч! — изпищя Врен от вратата. — Ще те убие!

Скоди се изсмя презрително:

— Няма. Скоди е силна. Освен това той е новата ми играчка. Той ме харесва, нали? — Тя протегна ръката си към Саймън. Трън като че ли се бе издул, пълен с някакъв ужасен, муден живот. — Не стъпвай върху кръга — каза тя закачливо, все едно играеха някаква игра, сграбчи Саймън за ръката и го придърпа към себе си, като му помогна да повдигне натежалия си крак над кръга от червеникав прах. — Сега те ще могат да видят меча! — Тя сияеше, доволна от успеха си. Едната ѝ топла розова ръка сграбчи неговата върху дръжката на Трън, а другата се уви около врата му и го придърпа към меките ѝ гърди и

отпуснатия корем. Горещината от огъня го разтапяше като восък; тялото на Скоди до неговото бе като задушаваш трескав сън. Той бе с половин глава по-висок от нея, но нямаше сила да ѝ противостои, все едно беше бебе. Що за вещица бе това момиче?

Скоди започна да крещи пронизително и чертите на лицето отново започнаха да се появяват в огъня. През сълзите, които горещината изкарваше от очите му, Саймън видя черната уста да се отваря и затваря. Студено ужасяващо присъствие се спусна над тях — търсецо, търсецо, душецо за тях с хищническо търпение.

Гласът изръмжа. Този път Саймън можа да чуе реч, непознати думи, от които чак го заболяха зъбите.

Скоди зяпна и викна възбудено:

— Това е един от най-висшите слуги на лорд Червени очи, точно както се надявах! Погледнете, господине, погледнете! Подаръкът, който искате! — Тя накара Саймън да вдигне Трън, а после се вгледа нетърпеливо в сенчестия силует, който се движеше в пламъците. Силуетът проговори отново и въодушевената ѝ усмивка помръкна. — То не ме разбира — прошепна тя под ухото на Саймън с непринудената интимност на любовница. — Не може да намери правилния път. Страхувах се от това. Само моята магия не е достатъчно силна. Трябва да направя нещо, което не исках да правя! — Тя се обърна и викна: — Врен! Трябва ни кръв! Вземи купичката и донеси малко от кръвта на високия.

Саймън се опита да извика, но не можа. Горещината в кръга развяваше чудесните коси на Скоди като струйки блед дим. Очите ѝ изглеждаха плоски и нечовешки като глинени чирепи.

— Кръв, Врен!

Момчето се изправи над Слудиг: в едната си ръка държеше пръстена купа, в другата — ножа: острието изглеждаше огромно в малките пръсти на Врен. Момчето се обърна, за да погледне Скоди, без да обръща внимание на Бинабик, който се гърчеше до Слудиг.

— Точно така, големия! — извика Скоди. — Искам да запазя малкия! Побързай, Врен, глупава катеричке, трябва ми кръв за огъня! Пратеникът ще си отиде!

Врен вдигна ножа.

— И я донеси внимателно! — извика Скоди. — Не разливай и капка в кръга. Знаеш как се нарояват малките, когато се произнасят

магии, знаеш колко са гладни.

Момчето хирка изведнъж се извъртя и закри към Скоди и Саймън. Лицето му бе разкривено от гняв и страх.

— Не! — изкрещя той. За миг Саймън изпита прилив на надежда, тъй като си помисли, че момчето иска да нападне Скоди. — Не! — изписка отново Врен: размахваше ножа и от очите му бликнаха сълзи. — Защо ги пазиш? Защо пазиш него!? — Той мушна с ножа към Саймън. — Той е твърде стар, Скоди! Той е лош! Не е като мен!

— Какво правиш, Врен? — Скоди присви очи от тревога, когато момчето подскочи към кръга. Острието се издигна и блесна в червено. Саймън се опита да се дръпне, но бе хванат в ръка от камък.

— Не може да харесваш него! — кресна Врен. Саймън изпъшка и успя да се отмести точно толкова, колкото острието, насочено към ребрата му, да го пропусне и вместо това да пореже гърба му. Прониза го студена сребриста болка. Нещо в огъня измуча като бик, а след това тъмнината се спусна над Саймън и закри бледите звезди.

Еолаир я бе оставил сама, докато се върне през огромната врата и донесе друга лампа.

Докато чакаше завръщането на графа на Над Мулах, Мейгуин се взираше щастливо надолу към огромния каменен град. Огромен товар се бе смъкнал от плещите ѝ. Ето го града на ситите, отдавнашните съюзници на Хернистир. Тя го бе намерила! От известно време Мейгуин бе започнала да се мисли за толкова луда, за колкото я мислеха Еолаир и останалите, но ето, беше го открила.

Градът се бе появил като някакво разбъркване в сънищата ѝ — тревожни сънища, тъмни и хаотични, изпълнени със страдащите лица на обичните ѝ мъртъвци. След това започнаха да се промъкват други образи. Тези нови сънища ѝ показваха красив град, накъдрен от знамена, град на цветя и запленяваща музика, скрит от войната и кръвопролитията. Но тези видения, които се появяваха в последните, изплъзващи се мигове на съня, въпреки че бяха за предпочитане пред кошмарите, не ѝ бяха помогнали да се успокои. Дори напротив — поради богатството си и непознатите си чудеса, те бяха събудили у Мейгуин страх за собствения ѝ ум. Скоро при блуждаенията си из тунелите на Грианспог тя бе започнала да чува и шепот в дълбините на земята — пеещи гласове, различни от всичко, което бе чувала.

Идеята за древния град растеше и процъфтяваше, докато не стана много по-важна от всичко, което се случваше на местата, достъпни за слънчевата светлина. Слънчевата светлина носеше зло: дневната звезда бе като фар за катастрофите, лампа, която враговете на Хернистир можеха да използват, за да издирят и унищожат народа ѝ. Сигурността лежеше единствено в дълбините — долу, в корените на земята, където героите и боговете от старите дни все още бяха живи, където жестоката зима не можеше да стигне.

Сега, докато стоеше над този фантастичен каменен град — нейния град, — из нея се разля огромно задоволство. За първи път, откакто баща ѝ крал Лут бе отишъл да се бие със Скали Остроносия, тя почувства покой. Наистина, пръснатите в скалистия каньон под нея каменни кули и куполи не приличаха много на просторния летен град от сънищата ѝ, но като че ли нямаше съмнение, че този град е изработен от нечовешки ръце, и при това бе разположен на място, където нито един хернистирец не бе стъпвал от времена извън представите ѝ. Ако това не бе леговицето на неумиращите сити, тогава какво беше? Разбира се, че бе техният град; това бе толкова очевидно, че предизвикваше смях.

— Мейгуин? — извика Еолаир, докато се промъкваше през полуотворената врата. — Къде си? — Тревогата в гласа му я накара да се усмихне, но тя скри усмивката си.

— Тук съм, графе, разбира се. Където ми каза да стоя.

Той застана до рамото ѝ и се вгледа надолу.

— Богове на всичко неодушевено — каза Еолаир и поклати глава. — Наистина е прекрасно.

Усмивката на Мейгуин се върна.

— Какво друго можеш да очакваш от такова място? Хайде да слезем и да намерим онези, които живеят тук. Народът ни е в голяма нужда, както знаеш.

Еолаир внимателно се вгледа в нея.

— Принцесо, дълбоко се съмнявам, че някой живее тук. Виждаш ли нещо да се движи? А и никакви светлини не горят, освен нашите.

— Какво те кара да мислиш, че Мирният народ не може да вижда в тъмното? — попита тя, като се смееше на глупостта на мъжете по принцип и на умните мъже като графа в частност. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че смехът за малко да ѝ се изплъзне. Безопасност! Това

бе мисъл, от която дъхът ѝ спираше. Как изобщо можеше някой да им направи нещо лошо в скута на най-старите защитници на Хернистир?

— Добре — бавно каза Еолаир. — Ще слезем малко надолу, ако на тези стълби може да се вярва. Но народът ти се тревожи за теб — той направи гримаса, — а и за мен ще се тревожат скоро. Трябва да се върнем бързо. Винаги можем да дойдем пак по-късно, с повече хора.

Тя махна с ръка, за да покаже колко малко я интересуват такива проблеми. Щяха да се върнат тук с целия ѝ народ, разбира се. Това бе мястото, където щяха да живеят завинаги, далече от Скали, Ели-ас и останалите жадни за кръв луди по земята.

Еолаир я хвана за лакътя и я поведе надолу с почти достойно за смях внимание. Самата тя изпитваше желание да заскача по грубо изсечените стъпала. Какво би могло да ги нарани тук?

Спускаха се като две малки звезди, които падат в огромна бездна, пламъците на лампите им се отразяваха в бледите каменни покриви под тях. Стъпките им отекваха в огромната пещера, стигаха до невидимия таван, повтаряха се в безброй кълтежи и се връщаха при тях като поток от потракващи звуци, подобен на пляска на кадифените крила на милион прилепи.

Въпреки цялата си красота градът все пак изглеждаше някак незавършен и кух като скелет. Свързаните му една с друга сгради бяха облицовани с блед камък в хиляди цветове, като се започне от бялото на първия сняг, мине се през безкрайни, едва доловими отсенки на пясъчното и перленото и се стигне до саждивосивото. Кръглите прозорци гледаха като невиждащи очи. Полираните каменни улици блестяха като следи на блуждаещи червеи.

Бяха преполовили пътя надолу по стълбите, когато Еолаир внезапно спря и притисна ръката на Мейгуин към страната си. На светлината от лампите лицето му изглеждаше почти прозрачно; изведнъж тя си помисли, че може да вижда всичко, което става в ума му.

— Стигнахме достатъчно далеч — каза той. — Народът ти ще ни търси.

— Моят народ? — попита тя и се отдръпна. — Не са ли те и твой народ? Или си много над някакво племе от раболепни пещерняци, графе?

— Нямах това предвид, Мейгуин, и ти много добре го знаеш — остро отвърна той.

„Това в очите ти прилича на болка, Еолаир — помисли си тя. — Толкова ли те боли да бъдеш свързан с една луда? Как можех да съм толкова глупава, че да те обичам, след като не можех да се надявам на нещо повече от учтиво снизхождение в отплата?“

На глас тя каза:

— Ти си свободен да отидеш навсякъде, където искаш, графе. Ти се съмняваше в мен. Сега вероятно се страхуваш, че може да ти се наложи да се срещнеш лице в лице с онези, чието съществуване отричаше. Аз обаче слизам в града.

Фините черти на Еолаир се сбърчиха от недоволство. Бе изцапал със сажди от лампата брадичката си и Мейгуин се зачуди на какво ли прилича самата тя. Дългите, завладяващи часове на търсене и лутане и после борбата с резето, което заключваше огромната врата, витаеха из мислите ѝ като лошо запомнен сън. От колко ли време беше тук долу, в дълбините? Вгледа се в покритите си с мръсотия ръце с нарастващо чувство на ужас — сигурно наистина приличаше на луда, — но после прогони тази мисъл с отвращение. Какво значение имаха тези неща в час като сегашния?

— Не мога да те оставя да се загубиш тук — най-после каза Еолаир.

— Тогава ела с мен или ме принуди да се върна с теб до лагера, благородни графе. — Изведнъж тя не хареса начина, по който говореше, но думите вече бяха казани и тя нямаше да ги върне назад.

Еолаир не се ядоса, както бе очаквала; вместо това по лицето му пропълзя уморено смирение. Болката, която бе видяла по-рано, не си отиде, а като че ли потъна по-дълбоко.

— Ти ми обеща, Мейгуин. Преди да отворя вратата, каза, че ще се подчиниш на решението ми. Не мислех, че престъпваш клетвите си. Баща ти никога не го правеше.

Ужилена, Мейгуин се отдръпна.

— Не ми натяквай за баща ми!

Еолаир поклати глава.

— Все пак, милейди, вие ми обещахте.

Мейгуин се вгледа в него. Нещо във внимателното му, умно лице я прикова и тя не побягна надолу по стълбите, както бе възнамерявала.

Един вътрешен глас се надсмиваше над глупостта ѝ, но тя погледна Еолаир право в очите.

— Ти си само отчасти прав, графе — бавно каза Мейгуин. — Не можа да отвориш вратата сам, ако си спомняш. Трябваше да ти помогна.

Той се вгледа в нея внимателно.

— И какво?

— Предлагам компромис. Зная, че ме мислиш за вироглава, или дори нещо по-лошо, но аз все още искам приятелството ти, Еолаир. Винаги си бил предан на рода на баща ми.

— Сделка, Мейгуин? — попита безизразно той.

— Ако позволиш да слезем по стълбите — само докато стъпим на плочките на града, — ще се обърна и ще се върна с теб... ако го поискаш. Обещавам.

На устните на Еолаир се появи уморена усмивка.

— Обещаващ, така ли?

— Заклевам се в Стадото на Багба. — Тя допря мръсната си ръка до гърдите си.

— По-добре се закълни в Черния Куам, тук долу. — Той се намръщи раздразнено. Панделката на дългата му опашка бе паднала някъде и сега черната му коса се бе пръснала по раменете. — Е, добре. Не ми харесва мисълта да те нося нагоре по тези стълби против волята ти.

— Не би и могъл — отвърна Мейгуин доволно. — Твърде съм силна. Хайде, да вървим по-бързо. Сам каза, че хората ни ни чакат.

Тръгнаха надолу в мълчание. Мейгуин се наслаждаваше на сигурността на сенките и скалите, а Еолаир бе потънал в неизказаните си мисли. Гледаха в краката си — страхуваха се от погрешна стъпка въпреки огромната ширина на стълбището. Стълбите бяха надупчени и прорязани от пукнатини, все едно земята се бе помръднала в неспокойния си сън, но изработката на камъка бе красива и фина. Светлината разкриваше сложни фризове, които се виеха по стъпалата и по стената над стълбището, деликатни като листа на млади папрати или като перца на колибри. Мейгуин не можа да не се обърне към Еолаир с усмивка на задоволство.

— Виждаш ли!? — Тя вдигна лампата си към стената. — Как може това да е работа на обикновени смъртни?

— Виждам — навъсено отвърна Еолаир. — Но такава стена няма от другата страна на стълбището. — Той посочи към пропастта. Въпреки разстоянието, което вече бяха изминали, тя все още бе достатъчно дълбока, та ако паднат, да се пребият. — Моля те, недей да се захласваш толкова по резбите, за да не се катурнеш през ръба.

Мейгуин направи реверанс.

— Ще бъда внимателна, графе.

Еолаир се намръщи, може би на лекомислието ѝ, но само кимна.

Долната част на огромното стълбище се разпростираше по дъното на каньона като ветрило. Блясъкът на лампите им като че ли намаляваше надалеч от надвисналата пещерна стена — светлината не бе достатъчно силна да разпръсне поразително дълбоката тъмнина. Сградите, които бяха изглеждали изящни като играчки от височината, сега се издигаха над тях — фантастични редици от сенчести куполи и спираловидни кули, които изтъняваха нагоре в тъмнината като невъзможни сталагмити. Мостове от камък се протягаха от стените на пещерата до кулите, омотани около тях като панделки. Тъй като целият град сякаш бе овързан в паяжина от камък, приличаше повече на нещо дишащо и живо, отколкото на издялан от безжизнена скала — но определено беше празен.

— Ситите отдавна ги няма, ако изобщо някога са живели тук. — Еолаир бе сериозен, но на Мейгуин ѝ се стори, че долавя задоволство в тона му. — Време е да се връщаме.

Мейгуин го погледна отвратено. Този мъж въобще ли не беше любопитен?

— Тогава какво е това? — попита тя и посочи един блед отблясък близо до центъра на сенчестия град. — Ако не е светлина от лампа, значи съм римърка.

Графът се вгледа.

— Наистина прилича на лампа — предпазливо каза той, — но може и да е нещо друго. Светлина, която прониква отгоре.

— Определено е доста след залез-слънце над земята. — Тя докосна ръката му. — Ела, Еолаир, моля те! Не бъди такъв старец! Как можеш да си тръгнеш от такова място, без да разбереш?

Графът на Над Мулах се намръщи, но тя можеше да види и други чувства, които се бореха под повърхността. Искаше му се да разбере, това беше очевидно. Точно тази прозрачност бе спечелила сърцето ѝ.

Как можеше Еолаир да е посланик във всички дворове на Остен Ард и все пак понякога да е толкова неприкрито ясен, съвсем като дете?

— Моля те — каза тя.

Той провери маслото в лампите и отговори чак тогава:

— Добре. Но само за да успокоим ума ти. Не се съмнявам, че си намерила място, което е принадлежало на ситите или на хора от древността, които са имали умения, които ние сме изгубили, но те отдавна са изчезнали. Не могат да ни спасят от съдбата ни.

— Както кажеш, графе. Дай да бързаме!

И го задърпа напред, към града.

Въпреки уверените ѝ думи, каменните улици наистина изглеждаха отдавна запуснати. Прах скърцаше под краката им и се завихряше унило. След известно време ентузиазмът на Мейгуин започна да намалява, а мислите ѝ ставаха меланхолични, когато светлината от лампите потапяше високите кули и огромните площади в гротескен покой. Нещо пак ѝ напомни за кости, сякаш се лутаха в излъскания от времето гръден кош на някакъв невъзможен звяр. Докато крачеше по криволичещите улици през изоставения град, тя започна да се чувства като погълната. Абсолютността на тези дълбини, самото разстояние между нея и слънцето бяха потискащи.

Подминаха неизброими празни дупки в резбованите каменни фасади — дупки, чиито обли ръбове някога са били точно запълвани от врати. Мейгуин си представи очи, които се вглеждат в нея от тъмните входове — не зложелателни, а тъжни очи, очи, които се взират в нарушителите с повече съжаление, отколкото гняв.

Заобиколена от тези горди руини, дъщерята на Лут се натъжи за всичко, в което народът ѝ не се беше превърнал, за всичко, което никога не можеше да стане. Въпреки че по целия свят имаше огрени от слънцето поля, в които да избягат, хернистирските племена бяха позволили да ги натикат в пещери в планината. Дори и боговете им ги бяха напуснали. Тези сити поне бяха оставили паметника си от прекрасно изработен камък. А народът на Мейгуин строеше от дърво и дори и костите на воините на Хернистир, които сега се белееха край Инискрих, с годините щяха да изчезнат. Скоро съвсем нищо нямаше да остане от народа ѝ.

Освен ако някой не ги спасеше. Но определено никой освен ситите не можеше да го стори... а къде бяха отишли те? Беше ли прав

Еолаир? Наистина ли бяха мъртви? Беше сигурна, че са отишли дълбоко под земята... но може би бяха продължили към някое друго място?

Хвърли поглед към Еолаир. Графът вървеше безмълвно до нея и се вглеждаше в прекрасните кули, като фермер от покрайнините на Сиркоил при първото си посещение в Хернисадарк. Докато гледаше тънконосото му лице и разчорлената му черна коса, тя изведнъж усети как любовта ѝ към него се надига от мястото, където си мислеше, че я е затворила — една безпомощна любов, болезнена и неоспорима като скръбта. Паметта на Мейгуин отлетя почти двадесет години назад до първия ден, в който го бе видяла.

Тя бе още момиче, но вече висока като голяма жена — припомни си го с отвращение. Стоеше зад трона на баща си в огромната зала на Тайг, когато новият граф на Над Мулах пристигна за ритуалната си клетва за вярност. Еолаир бе толкова млад в онзи ден — с блестящи очи и крехък като лисиче, нервен, но почти зашеметен от гордост. Изглеждаше млад? Та той е бил млад: едва двадесет и две годишен, изпълнен с потиснатия смях на нетърпеливата младост. Бе уловил погледа на Мейгуин, докато тя надзърташе любопитно иззад високия гръб на трона на Лут. Тя се бе изчервила като малина. Тогава Еолаир се бе усмихнал и бе показал малките си остри бели зъби — и тя се бе почувствала така, сякаш внимателно бе отхапал част от сърцето ѝ.

За него това не бе означавало нищо, разбира се. Мейгуин знаеше това. По онова време тя все още бе малко момиче, но вече бе осъдена да се превърне в недодяланата неомъжена дъщеря на краля — жена, която се занимава с прасета, коне и птици със счупени крила и която събаря чаши и чинии от масите, понеже все забравя, че трябва да ходи, да седи и да се държи деликатно, както подобава на една дама. Не, той не бе имал предвид нищо повече от изнервена усмивка към едно ококорено девойче, но с тази непреднамерена усмивка завинаги я бе уловил в мрежа, която тя не можеше да скъса...

Сепна се, когато видя, че са стигнали пред широка тумбеста кула, изрисувана със сложни каменни лиани и почти прозрачни каменни цветя. Широкият вход зееше тъмно като беззъба уста. Еолаир подозрително се вгледа в него, преди да пристъпи, за да погледне вътре.

Вътрешността на кулата изглеждаше странно просторна, въпреки тъмните сенки. Задръстено от каменни отломки стълбище се извиваше нагоре покрай една от стените, а на отсрещната имаше друго, което се спускаше надолу. Блед проблясък — съвсем слабо сияние — като че ли осветяваше въздуха там.

Мейгуин си пое дълбоко дъх. Учудващо, но не се страхуваше, че се намира на такова странно място.

— Връщаме се, когато кажеш.

— Това стълбище е прекалено опасно — отвърна Еолаир. — Трябва вече да се връщаме. — Той се поколеба, разкъсван между любопитството и отговорността: отдолу наистина идваше някаква светлина. Мейгуин се взираше в нея, но не казваше нищо. Графът въздъхна. — Е, добре, ще слезем, но само малко.

Заслизаха и скоро се озоваха в широка галерия с нисък таван. Стените и таванът бяха изрисувани със заплетени лози, треви и цветя — растителност, която би могла да вирее само много по-високо, под слънцето и небето. Преплетените растения се виеха по стените в истински гоблен от камък и нито една част от стената не изглеждаше да е издялана точно по същия начин като някоя друга. Огромните барелефи бяха съставени от най-различни видове скала, от почти безкрайно разнообразие от отсенки и структури, но не бяха мозайка от плочки, както бе моделиран подът — като че ли самият камък бе израснал в невероятни красиви фигури, като жив плет, подкастриан от градинарите, за да наподобява животно или птица.

— В името на боговете на Земята и Небето! — възкликна тя.

— Трябва да се връщаме, Мейгуин. — В гласа на Еолаир нямаше кой знае колко убеденост. Тук, в дълбините, времето като че ли се бе забавило почти до спиране.

Продължиха да вървят, като мълчаливо разглеждаха фантастичните фигури. Най-после светлината на лампите се смеси с разсеяната светлина от дъното на тунела. Мейгуин и графът излязоха в огромна пещера.

Стояха над огромна празна купа от камък.

Арената, широка три хвърлея, бе заобиколена отвсякъде с пейки от блед изронен кремък, като че ли изоставената купа е била място за преклонение. Мъглива бяла светлина блестеше в центъра на купата, като болнаво слънце.

— Куам и Бриниох! — тихичко изруга Еолаир. В гласа му се долавяше нетърпелива нотка. — Какво е това?

Огромен кристал стоеше на олтар от матов гранит по средата на арената и трептеше като надгробна свещ. Беше млечнобял, с гладки стени и остри ръбове, като на назъбено парче кварц. Странната му нежна светлина бавно стана по-ярка, после намаля, после отново стана по-ярка, така че пейките, които бяха най-близо, като че ли се появяваха и изчезваха с всяко просветване.

Приближиха се към странния кристал. Студеният въздух определено бе станал по-топъл. Дъхът на Мейгуин секна. Двамата с Еолаир стояха и се взираха в снежния блясък, гледаха как едва забележимите цветове се гонят в дълбините на камъка — оранжево, кораловочервено и бледолилаво се меняха като живак.

— Красиво е — най-последно каза тя.

— Да.

Стояха онемели. Най-последно, с очевидно нежелание, графът на Над Мулах каза:

— Но тук няма нищо друго. Нищо.

Преди Мейгуин да успее да проговори, белият камък изведнъж пламна — сияние, което се разширяваше и усилваше като при раждането на звезда: ослепяващият блясък изпълни пещерата. Мейгуин се мъчеше да се ориентира в това море от ужасяваща яркост. Лицето на Еолаир се бе размило, чертите му бяха почти неразличими. Неосветената му страна бе изчезнала в пълна тъмнина и той приличаше на половин човек.

— Какво става?! — изкрещя тя. — Камъкът ли изгаря?!

— Мейгуин! — Еолаир я сграбчи и се опита да я издърпа надалеч от блясъка. — Ранена ли си?

— Деца на Руян!

Мейгуин залитна и без да иска, се строполи в здравата прегръдка на Еолаир. Камъкът бе проговорил с гласа на жена — глас, който ги заобикаляше така, все едно безброй усти говореха отвсякъде.

— Защо не ми отговаряте!? Вече три пъти ви викам. Вече нямам сила! Няма да мога да се опитам пак!

Думите бяха изговорени на език, който Мейгуин никога не бе чувала, но въпреки това значението им някак си бе толкова ясно, все едно бяха изговорени на собствения ѝ хернистирски, и толкова мощно,

все едно гласът на жената бе в главата ѝ. Това ли бе лудостта, от която се бе страхувала? Но и Еолаир също бе запушил ушите си с ръце, чул същия неестествен глас.

— Народе на Руян! Умолявам ви, забравете старата ни вражда, греховете, които сме извършили! Сега по-лош враг заплашва и двата ни народа!

Гласът като че ли говореше с огромно усилие. В него имаше умора и мъка, но също така и нещо с огромна мощ — сила, от която Мейгуин настръхна. Тя вдигна ръце пред лицето си и присви очи към центъра на блясъка, но не успя да види нищо. Светлината, която струеше към нея, сякаш я буташе като силен вятър. Можеше ли някой да стои напред това изумително сияние? Или самият камък бе проговорил по някакъв начин? Дожаля ѝ за онова, което говореше толкова отчаяно, та дори да беше самият камък.

— Коя си ти?! — извика Мейгуин. — Защо си в камъка!? Не викай толкова силно!

— Какво? Някой най-после дойде? Слава на Градината! — Неочаквана надежда проблесна в гласа и за миг измести умората. — О, древни братя, черно зло заплашва осиновената ни земя! Моля за отговори на въпросите си... отговори, които могат да спасят всички ни!

— Мейгуин!

Тя чак сега забеляза, че Еолаир здраво я е прегърнал през кръста.

— Няма да ми направи нищо лошо! — каза му тя, пристъпи поблизо до камъка, макар и хваната в силните му ръце, и изкрещя: — Какви въпроси? Ние сме хернистирци. Аз съм дъщерята на крал Лутуб-Литин! Коя си ти? В камъка ли си? Тук в града ли си?

Светлината в камъка помръкна и започна да примигва. След кратка пауза гласът прозвуча пак, вече по-глухо:

— Вие ли сте, Тинукеда'я? Чувам ви съвсем слабо — каза жената. — Твърде е късно! Избледнявате. Ако все още можете да ме чувате и бихте помогнали срещу общия ни враг, елате при нас в Джао е-Ти-нукай'и. Все някой от вас трябва да знае къде е. — Гласът стана още по-тих и накрая се превърна в едва доловим шепот, който гъделичкаше ушите на Мейгуин. Камъкът отново се бе върнал към колебливото си проблясане. — Мнозина търсят трите Велики меча. Чуйте ме! Това може да е спасението на всички ни, или пък гибелта ни.

— Светлината потрепна. — Това е всичко, което можа да ми каже Горичката на Годишния танц, всичко, което листата пожелаха да изпеят... — В глъхнещия глас се надигна отчаяние. — Провалих се. Станала съм твърде слаба. Първата баба се провали... Виждам само тъмнина занаяпред...

Тихите думи спряха. Говорещият камък потъмня до петно бледа светлина.

— Не можах да ѝ помогна, Еолаир — каза Мейгуин отпаднало. — Нищо не направихме. А тя беше толкова тъжна!

Еолаир внимателно я освободи от прегръдката си.

— Не разбираме достатъчно, за да помогнем на когото и да било, Мейгуин. На нас самите ни трябва помощ.

Мейгуин потисна ядните си сълзи. Нима той не бе почувствал добрината на жената, нейната мъка? Мейгуин се чувстваше така, все едно бе наблюдавала как една прекрасна птица се мъчи в примка точно отвъд досега ѝ.

Обърна се към Еолаир и изненадано се вгледа в някакви движещи се в тъмнината зад него искри. Примигна, но те не изчезнаха. Върволица бледи светлинки се придвижваше към тях по пътеките на тъмната арена.

Еолаир също се обърна и изруга:

— Щитът на Мураг! Знаех си, че съм прав да нямам вяра на това място! — Той стисна дръжката на меч си. — Зад мен, Мейгуин!

— Да се крия от онези, които ще ни спасят? — Тя се стрелна покрай ръката му. Подскачащите светлинки се приближаваха. — Това са ситите! Най-последно! — Светлините, розови и бели, потрепнаха като светулки. — Мирни народе! Старите ви съюзници имат нужда от вас!

Думите, които дойдоха шепнешком от сенките, не излизаха от гърлото на смъртен. Мейгуин бе изпълнена с дива възбуда — вече бе сигурна, че сънищата ѝ са говорили истината. Гласът говореше древен хернистирски, който не се бе разнасял под слънчевата светлина от векове. Странно, но в думите се усещаше и примес от страх:

— Нашите съюзници отколе са кости и прах, както и по-голямата част от народа ни. Що за същества сте вие, та не се страхувате от Къса?

Говорещият и другарите му бавно навлязоха в кръга светлина. Мейгуин, която си бе мислила, че е готова за всичко, се почувства така,

сякаш земята се разтrese под краката ѝ, и стисна ръката на Еолаир. Графът на Над Мулах изрѣмжа от изненада.

Очите на съществата изглеждаха много странно — големи и кръгли, без бяло. Четиримата новодошли примигваха срещу лампите, досущ като изплашени същества от горската нощ. Бяха високи колкото хора, но болезнено крехки; в дългите си паякоподобни пръсти стискаха светещи пръчки от някакъв скъпоценен камък. Красива светла коса висеше около костеливите им лица; чертите им бяха деликатни, но носеха груби мръсни дрехи от кожа с кръпки по коленете и лактите.

Мечът на Еолаир изскочи от ножницата със стържещ звук и блесна в розово под светлината на кристалните пръчки.

— Назад! Какви сте вие?

Най-близкото същество отстъпи крачка, после се изправи гордо. На финото му лице се изписа нервна изненада.

— Но тъкмо вий сте нарушителите тук. И сте наистина деца на Херн, тъй както предположихме. Да — смъртни. — Той се обърна и каза нещо на другарите се на език, подобен на шепота на песен. Те кимнаха сериозно, след което всичките четири чифта очи отново се обърнаха към Мейгуин и Еолаир. — О, да, обсъдихме това и най ще да е подходящо вий първи имената си да назовете.

Учудена как се бе извъртял сънят ѝ, Мейгуин се подпря на ръката на Еолаир и каза;

— Ние... ние сме... Аз съм Мейгуин, дъщерята на крал Лут. Това е Еолаир, граф на Над Мулах.

Главите на странните същества се заклатиха върху тънките им вратове; те пак почнаха да си говорят и Мейгуин и графът се спогледаха невярващо, а после рязко се обърнаха, понеже онзи, който бе говорил с тях, като че ли се прокашля.

— Говорите, изглежда, честно. Та питам ви — наистина ли благородници сте сред вида си? И обещавайте, че няма да ни нараните? За жалост много от отдавна не сме се срещали с деца на Херн и крайно сме незапознати с вашите дела. И стреснахме се, чули, че проговорихте на Къса.

Еолаир преглътна и попита:

— Кой сте вие? И какво е това място?

Един дълъг миг водачът се вглежда в него: пламъкът от лампата се отразяваше в очите му.

— Юис-фидри се наричам. А спътниците ми са Шо-венна и Имай-ан. И Юис-хадра, съпругата ми благоверна. — Съществата навеждаха глави, когато казваше имената им. — А този град Мезуту'а нарича се.

Мейгуин бе възхитена от Юис-фидри и спътниците му, но някакво натрапчиво съмнение глождеше съзнанието ѝ. Тези същества наистина бяха странни, но не бяха това, което бе очаквала...

— Вие не може да сте сити — каза тя. — Къде са те? Вие техни слуги ли сте?

Непознатите я погледнаха с тревога, после отстъпиха няколко крачки и отново заговориха помежду си. След малко Юис-фидри се обърна към Мейгуин и Еолаир и каза малко по-остро:

— Да, някога ний служихме на други, ала това отмина преди ери. Нима са ви изпратили да ни намерите? Не, ние няма да се върнем. — Въпреки войнствения му тон в клатещата се глава и огромните му скръбни очи имаше нещо ужасно покъртително. — Какво ви каза Късът?

Еолаир объркано поклати глава и каза:

— Простете ни, ако сме груби, но ние никога не сме виждали такива като вас. Не сме изпратени да ви търсим. Дори не знаехме, че съществувате.

— Късът? Камъка ли имате предвид? — попита Мейгуин. — Каза много неща. Ще се опитам да си ги спомня. Но кои сте вие, щом не сте сити?

Юис-фидри не отговори, а бавно вдигна кристала си и протегна тънката си ръка. Розовата светлина на пръчката освети със студената си светлина лицето на Мейгуин.

— Доколкото можем да съдим по вида ти, народът на Херн не се е променил чак толкова много, откакто ние, Тинукедат'я от планините, сме го виждали за последен път — каза той. — Как става така, че вече сме забравени... толкова много поколения от смъртни ли са дошли и са си отишли? Нали минаха само няколко завъртания на земята, откакто северните ви съплеменници, онези брадатите, ни познаваха? — Изражението му стана умислено. — Северняците ни наричаха двернинги и ни носеха подаръци, за да им изработваме разни неща.

Еолаир пристъпи напред и възкликна:

— Вие сте онези, които нашите предшественици са наричали домайни, нали? Но ние си мислехме, че домайните са само легенда или че поне отдавна са измрели. Вие сте... дуори?

Юис-фидри се смръщи.

— Легенда? Вие сте потомците на Херн, нали? Кой според вас научи вашите предци да прокопават мини в тези планини в отдавна миналите дни? Да, ние бяхме. А колкото до имена, какво ли значат имената? Дуори за някои смъртни, двернинги или домайни за други... — Той помахаше с дългите си пръсти бавно, тъжно. — Това са само думи. Ние сме Тинукедат'я. Дошли сме от Градината и никога не ще се върнем там.

Еолаир прибра меча си в ножницата с такъв звън, че проехтя в цялата пещера.

— Ти търсеше Мирния народ, принцесо! И намери нещо също толкова странно, ако не и повече! Град в сърцето на планината! Дуорите, излезли от най-старите ни легенди! Да не би светът долу да е станал толкова луд, колкото и светът горе?

Мейгуин бе не по-малко удивена от Еолаир, но нямаше какво да каже. Гледаше дуорите и пак скърбеше — черният облак, който се бе повдигнал за малко, като че ли отново бе забулил ума ѝ.

— Но вие не сте ситите — най-последно каза тя отпаднало. — Тях ги няма. Няма да ни помогнат.

Спътниците на Юис-фидри се приближиха и образуваха полукръг около двамата човеци. Изглеждаха готови да побегнат.

— Ако сте дошли да търсите Зидат'я — онези, които наричате сити — каза Юис-фидри, — това ни притеснява, тъй като ние дойдохме тук, за да се скрием от тях. — Той бавно кимна. — Много отдавна отказахме да се покоряваме на волята им и на високомерната им несправедливост и затова избягахме. Мислехме, че са ни забравили, но те не са. Сега, когато сме уморени и малцина, те искат да ни хванат пак. — В очите на Юис-фидри се разпали блед огън. — Дори ни викат през Къса, Свидетеля, който мълча толкова години. Примамват ни и ни подлъгват да се върнем.

— Вие се криете от ситите? — объркано попита Еолаир. — Но защо?

— Някога ние им служехме, дете на Херн. Избягахме. Сега те искат да ни примамват да се върнем. Говорят за мечове, за да ни

привлекат... тъй като знаят, че такива изработки винаги са били нашата наслада, а Великите мечове са едни от най-висшите ни творения. Питат ни за смъртни, които никога не сме срещали, нито пък сме чували за тях... а и какво общо бихме могли да имаме със смъртните сега? Вие сте първите, които виждаме от много време.

Графът на Над Мулах очакваше Юис-фидри да продължи, но когато стана ясно, че няма да го направи, попита:

— Смъртни? Като нас? Имената на кои смъртни са ви казали?

— Онази жена от Зида'я — Първата баба, както се нарича — говори няколко пъти за... — той се допита за кратко до другарите си — за Джосуа Без ръце.

— Без ръце?! Богове на земята и потоците, да не би да имате предвид Джосуа Безръкия?! — Еолаир бе смаян. — О, небеса, това е лудост! — Той седна тежко на една от изронените пейки.

Мейгуин се отпусна до него. Вече бе толкова изтощена и разочарована, че не ѝ бе останала сила да се изненадва — но когато най-последно отклони поглед от любезните широко отворени очи на дуорите, за да погледне към Еолаир, лицето на графа бе лице на човек, ударен от мълния в собствения си дом.

Саймън се пробуди след полет през черни пространства и крещящи ветрове. Воят продължи, но когато тъмнината се разсея, пред очите му разцъфтя червена светлина.

— Врен, глупак такъв! — пищеше някой. — В кръга има кръв!

Саймън се опита да си поеме дъх и усети нещо да го натиска надолу, така че трябваше да се бори за въздух. За миг се зачуди дали не е затрупан. Или имаше пожар? Около него танцуваше червена светлина. Да не би Хейхолт да се бе подпалил?

Видя огромна фигура, облечена в плющящо бяло, висока колкото дърветата — не, издигаше се високо в небето. Отне му дълги мигове да осъзнае, че лежи на ледената земя, че Скоди стои над него и крещи на някого. Колко дълги?...

Врен се гърчеше на земята на няколко лакътя от него: стискаше се сам за гърлото — очите му бяха изцъклени, — риташе диво и петите му блъскаха по замръзналата кал. Куантака виеше скръбно отнякъде.

— Ти си лош! — крещеше Скоди. Лицето ѝ бе станало розово-лилаво от ярост. — Лош Врен! Разля кръв! Сега ще се нароят! Лош! —

Тя си пое дълбоко дъх и изгъркори: — Наказание! — Момчето притрепери като смачкана змия.

Едно тъмно лице наблюдаваше всичко това от пламъците зад Скоди и устата му се кривеше от смях. След миг бездънните черни очи се спряха върху Саймън. Внезапното им докосване бе като леден език, притиснат към лицето му. Той отвори уста да изпищи, но някаква огромна тежест го натискаше по гърба.

„Малка мушице — прошепна един глас в главата му, тежък и тъмен като кал. Глас, който го спохождаше в много сънища, глас с червени очи и горяща тъмнина. — Срещаме те на най-странни места... а и имаш този меч освен това. Трябва да кажем на господаря за теб. Ще му е много интересно. — Последва пауза; нещото в огъня като че ли стана по-голямо, очите му бяха студени черни дупки в сърцето на ада. То измърка: — Погледни се де, човешко дете, тече ти кръв...“

Саймън измъкна треперещата си ръка изпод тялото си — зачуди се защо ли му изглежда странно, че тя трябва да се подчинява на волята му. Пусна дръжката на Трън и видя, че треперещите му пръсти наистина са покрити с хлъзгава червена кръв.

— Наказан си! — пищеше Скоди, детският ѝ глас бе прегракнал. — Всичките ще ви накажа! Трябваше да дадем подаръци на Лорд и Лейди!

Вълчицата зави отново, този път по-близо.

Врен лежеше по очи в калта в краката на Скоди. Земята изведнъж като че ли се изду и скри отпуснатото безжизнено момче от погледа на Саймън. След миг се появи още една издутина и потрепери — полуразтопената земя се разцепи с хрущящ, всмукващ звук. Една тънка черна ръка с дълги нокти се измъкна от пръстта и посегна към бледите звезди с пръсти, разтворени като венчелистчета на черно цвете. Още една изникна до нея, последвана от глава с бледи очи, съвсем малко по-голяма от ябълка. Букенът се усмихна и лъснаха зъби, подобни на игли. От двете страни на съсухреното лице мърдаха провиснали черни бакенбарди.

Саймън потрепери. Още няколко подутини се издуха като мехури по земята, после още и още. След миг копачите се заизмъкваха от пръстта като червеи от пукнал се труп.

— Букени! — панически изкряска Скоди. — Букени! Врен, малък глупако, казах ти да не разливаш кръв в магическия кръг! — Тя

размаха дебелите си ръце към копачите, които налитаха върху пицящите деца като плъхове. После посочи неподвижното дете и изпищя. — Аз го наказвах! Махайте се! — Обърна се към огъня. — Кажете им да се махнат, господарю! Кажете им да се махнат!

Огънят потрепери като от леден вятър, но лицето само наблюдаваше.

— Помощ! Саймън! — Гласът на Бинабик бе прегракнал от страх. — Помогни ни! Развържи ни!

Саймън успя да се превърти и да сгъне колене. Гърбът го болеше, все едно го е ритнал кон. Въздухът пред очите му бе пълен с блестящи снежинки.

— Бинабик! — изстена той. Десетки писукащи черни фигури се отделиха от глутницата, нападнала децата, и се спуснаха към стената на абатството, където лежах Слудиг и тролът.

— Спрете! Заповядвам ви — спрете! — Скоди бе затиснала ушите си с ръце, като че ли за да се защити от жалостивите писъци на децата. Един малък крак, блед като гъба, се появи за миг от гмежта копачи, после изчезна. — Спрете!

Земята изведнъж изригна навсякъде около нея и бучки лепкава кал опръскаха нощницата ѝ. Десетки паякоподобни ръце се увиха около пълните ѝ глезени, цял рояк копачи се закатериха по краката ѝ, все едно бяха дървета. Нощницата ѝ се изду — те вече се катереха под нея — и накрая тънкият плат се разцепи като претъпкана чанта и се видяха безброй очи, треперещи мършави крака и ноктести ръце, които покриваха отпуснатата ѝ плът. Скоди зина да изкрещи — и една гъвкава като змия ръка се пхна в устата ѝ чак до рамото. Очите на момичето се изцъклиха.

Саймън най-после успя да се надигне — и в същия миг една сива сянка профуча край него, хвърли се в гъмжащата писукаща купчина, която допреди секунди бе Скоди, и я събори на земята. Мяучещите писукания на копачите се превърнаха в писъци на страх — Куантака чупеше вратове и трошеше черепи, подхвърляше малките телца във въздуха с ликуващо увлечение. Миг по-късно вече бе разпердушила копачите, нападнали Скоди, и продължи към онези, които бяха връхлетели Бинабик и Слудиг.

Огънят се бе разгорял до огромна височина. Безформеното нещо в него се изсмя. Саймън усети как ужасяващото му веселие го

изтощава, как изсмуква живота от него.

„Това е забавно, малка мушице, нали? Защо не дойдеш по-близо да гледаме заедно?“

Саймън се помъчи да не обръща внимание на привличането на гласа, на настойчивата сила на думите му. С последни сили се изправи и се заклатушка надалеч от огъня и от нещото, което се спотайваше в него. Използваше Трън като патерица, въпреки че дръжката се плъзгаше предателски под мократа му от кръв ръка. Раната в гърба му бе само студена болка, далечна, но все пак пареща.

Нещото, което бе повикала Скоди, продължаваше да му се подиграва, гласът му ехтеше в главата му, играеше си с него като жестоко дете с хванато насекомо.

„Малка мушице, къде отиваш? Ела тук. Господарят ще иска да се срещне с теб...“

Борбата да продължи напред бе ужасяваща — животът сякаш изтичаше от него като пясък. Письците на копачите и радостното ръмжене на Куантака бяха само глухо бучене в ушите му.

В продължение на един безкраен миг той дори не забеляза ноктите, които се впиваха в крака му; когато най-послед погледна надолу в лъскавите очи на копача, като че ли видя през прозорец някакъв друг свят, ужасно място, съвсем различно от неговия свят. Чак когато драскащите нокти започнаха да разкъсват крачола му и да се забиват в крака му, това подобно на сън състояние изчезна. С ужасен крясък той размаза сбръчканото лице с юмрук. Още копачи се катереха по краката му. Той ги изрита и запъшка от отвращение, но те изглеждаха безбройни като термити.

Трън отново потрепери в ръцете му. Без да се замисля, Саймън го вдигна и заби черното острие в купчината подскачащи същества. Усети как мечът бръмчи, все едно пее тихичко. Станал съвсем лек, Трън прерязваше глави и ръце като тревни стръкове; потоци тъмна кръв потекоха по острието. Всеки замах изпращаше огнена болка през гърба на Саймън, но в същото време той усещаше лудешка бодрост във вените си. Дълго след като всички копачи около него бяха съсечени или избягали, той продължаваше да кълца трупчетата им.

„Хей, ама ти си буйна мушица, а? Ела при нас. — Гласът сякаш бъркаше в главата му като в отворена рана и той се сгърчи от отвращение. — Днес е велика нощ, дива нощ“.

— Саймън! — Приглушеният вик на Бинабик най-после проби през безумието и омразата. — Саймън! Развържи ни!

„Знаеш, че ще спечелим, малка мушице. Точно в този миг, далеч на юг, един от вашите най-големи съюзници пада... отчайва се... умира...“

Саймън закуцука към трола. Куантака, чиято муцуна бе омацана с кръв чак до ушите, държеше на разстояние цяла подскачаща, пискаща тълпа букени. Младежът пак вдигна Трън и започна да си прорязва път през тях, съсичаше ги с десетки, докато най-накрая те не се разбягаха. Гласът в главата му бърбореше почти безмълвно. Окъпаният от огън двор потрепери пред очите му.

Той се наведе да пререже въжетата на трола, но му се догади и почти падна на земята. Бинабик затърка въжето в Трън и се освободи. Разтърка китките си, после се обърна към Слудиг, опита да развърже възела и като не успя, се обърна към Саймън.

— Подай меча да разрежем това... — започна тролът и изведнъж се опули. — Камъните на Чьку! Саймън, целият ти гръб е в кръв!

„Кръвта ще отвори входа, човешко дете. Ела при нас!“

Саймън се опита да отговори на Бинабик, но не можа. Вместо това несръчно бутна Трън напред и изцапа с кръв гърба на Слудиг. Римърсгардецът, който вече се свестяваше, изстена.

— Докато спеше, го удариха по главата с камък — сърдито каза Бинабик. — Понеже е много едър сигурно. Мен само ме завързаха. — Той срязва вървите на Слудиг с Трън и те паднаха на заснежената земя. После пак се обърна към Саймън. — Трябва да стигнем до конете. Имаш ли достатъчно сила?

Саймън кимна. Главата му бе твърде тежка за врата, а бученето в мислите му отстъпваше място на плашеща празнина. За втори път тази нощ той почувства, че вътрешното му аз се отделя от ограничаващата го обвивка, но този път се страхуваше, че няма да има връщане назад. Насили се да остане прав, докато Бинабик помагаше на замаяния римърсгардец да се надигне.

„Господарят чака в Залата с кладенеца...“

— Всичко, което можем да направим, е да побегнем към конюшните — изкрещя Бинабик, за да надвика заплашителното ръмжене на вълчицата. Тя бе прогонила копачите на няколко метра. — Куантака ще ни води, но не трябва да се бавим, нито да се колебаем.

Саймън се олюля и изпъшка:

— Вземи багажа от абатството.

Дребосъкът го изгледа невярващо.

— Стига глупости!

— Не. — Саймън отпаднало поклати глава. — Няма да тръгна... без... Бялата стрела. Тя... те... няма да им я дам. — Той се взря във вълнуващата се купчина копачи, събрали се на мястото, където бе стояла Скоди, и тръгна към вратата.

„Ще застанеш пред Дишащата арфа, ще чуеш сладкия ѝ глас...“

— Саймън... — започна Бинабик, после бързо направи с ръка знака на кануките за предпазване от луди и изръмжа: — Та ти едва можеш да стоиш прав. Ей сега ще отида.

И преди Саймън да успее да отговори, тролът вече бе изчезнал в тъмното абатство. Върна се след секунди, като влачеше седлата.

— Слудиг ще ги носи — каза Бинабик, като изгледа неспокойно чакащите копачи. — Твърде е замаян, за да се бие, така че ще ни е товарният овен.

„Ела при нас!“

Докато тролът товареше объркания римърсгардец със седлата, Саймън се вгледа в кръга бели очи около тях. Чакащите копачи цъкаха и мърмореха тихичко. Много носеха парцаливи дрехи. Някои стискаха груби ножове с назъбени остриета. Копачите също го гледаха и се поклащаха, подобно на редици черни макове.

— Готов ли си, Саймън? — прошепна Бинабик. Младежът кимна и вдигна Трън пред себе си. Мечът, допреди малко лек като клонка, сега изведнъж бе станал тежък като камък. Всичко, което можеше да направи, бе да го държи пред себе си.

— Нихут, Куантака! — извика тролът и вълчицата се озъби и скочи напред. Копачите пискаха от страх, докато тя изораваше бразда през тях. Саймън я последва, като с мъка размахваше Трън от една страна на друга, отново и отново.

„Ела. Има безкрайни студени зали под Накига. Онези без светлина пеят и чакат да те поздравят. Ела при нас!“

Времето като че ли се уви около себе си. Светът се сви до тунел от червена светлина и бели очи. Туптежът на болката в гърба му бе ритмичен като биенето на сърцето му. Той се препъваше напред. Заля го гълчава от гласове, непрекъсната като бученето на море, гласове

едновременно отвътре и отвън. Той замахна с меча, усети как се забива в нещо, после го отърси и замахна отново. Ръце се протягаха към него, хващаха го и раздираха кожата му.

Тунелът се стесни до черно, после отново се отвори за няколко мига. Слудиг му говореше нещо, но твърде тихо, за да може да го разбере, и му помагаше да яхне Намиращата дома, и набутваше Трън в халките на седлото. Бяха заобиколени от каменни стени, но когато Саймън заби пети в ребрата на кобилата, стените изведнъж изчезнаха и той се озова под насеченото от дървета нощно небе и звездите заблещукаха над главата му.

„Времето дойде, човешко дете. Вратата е отворена от кръв! Ела, присъедини се към нас и празненствата ни!“

— Не! — чу Саймън собствения си глас; крещеше. — Оставете ме на мира!

И пришпори кобилата. Бинабик и Слудиг викаха след него, но думите им се загубиха сред гълчавата в главата му.

„Вратата е отворена! Ела при нас!“

Звездите му говореха, казваха му да заспи; казваха му, че когато се събуди, ще е много далеч от... очи в огъня... от... Скоди... от... сграбчващи пръсти... от... щеше да е много далеч от...

„Вратата е отворена! Ела при нас!“

Той яздеше бясно през заснежената гора, като се мъчеше да надбяга отвратителния глас. Клонки драскаха лицето му. Звездите се вглеждаха студено надолу през дърветата. Времето минаваше, може би минаха часове, но той все още яздеше диво напред. Намиращата дома като че ли чувстваше лудостта му. Копитата ѝ разхвърляха облаци сняг. Саймън бе сам, приятелите му бяха далеч назад, но нещото от огъня все още говореше ликуващо в мислите му.

„Ела, човешко дете! Ела, обгорени от дракона! Това е дива нощ! Очакваме те под ледената планина...“

Думите в главата му бяха като рояк побеснели пчели. Той се гърчеше на седлото, удряше се, пляскаше ушите и лицето си, за да прогони гласа. И точно когато замахваше за хиляден път, нещо внезапно се издигна пред него — тъмнина, по-дълбока от нощта. За частица от секундата сърцето му се сви... но това бе само дърво. Дърво!

Устремното му бягство бе твърде лудешки бързо, за да избегне дървото. То го удари като гигантска ръка, изхвърли го от седлото и той започна да пропада в нищото. Звездите избледняха.

Падна черна нощ и покри всичко.

17. ОБЛОГ ПОЧТИ БЕЗ СТОЙНОСТ

Свечеряваше се. Изчистеното от вятъра небе се простираше над пасищата като лилаво чергило. Заблещукаха първите звезди. Деорнот, увит с дебело одеяло, за да се предпази от студа, се вглеждаше в бледите точки светлина и се чудеше дали Бог най-накрая не им е обърнал гръб.

Хората на Джосуа се бяха скупчили на едно пасище, оградено с висок плет. Въпреки привидната чупливост — на много места имаше дупки, толкова широки, че Деорнот можеше да провере цялата си ръка чак до рамото — плетът беше здрав като каменна стена.

Погледът на Деорнот се спря върху Гелое. Магьосницата държеше Лелет в скута си и пееше тихичко на ухото ѝ; и двете се визираха в потъмняващото небе.

— Да избягаме от норните и копачите, за да се озовем тук! — Деорнот не можа да скрие огорчението си. — Гелое, ти знаеш заклинания и магии. Не можеш ли някак си да омагьосаш тия тритинги... да ги приспиш или да се превърнеш в беснеещ звяр и да ги нападнеш?

— Деорнот — предупредително каза Джосуа, но горската жена нямаше нужда от защита.

— Ти разбираш съвсем малко, сър Деорнот, от начина, по който работи Изкуството — остро отвърна Гелое. — Първо, онова, което наричаш „магия“, си има своята цена. Ако можеше лесно да бъде използвано, за да се победят десетки въоръжени мъже, армиите на принцовете щяха да са пълни с наемни магьосници. Второ, още не са ни направили нищо. Аз не съм някакъв си Приратес: не си хабя силата за кукленски представления за отегчените и любопитните. Имам по-лош враг, с който ще трябва да се боря, много по-опасен от всички в този лагер.

Като че ли даването на толкова дълъг отговор я изтощи — и наистина, Гелое рядко приказваше толкова много — и тя замълча и отново обърна погледа си към небесния свод.

Ядосан на себе си, Деорнот отхвърли одеялото и се изправи. Дотам ли бе стигнал? Що за рицар бе, че да гълчи една стара жена, задето не го е спасила от опасност? Тръпка на гняв и на отвращение премина през него; той безпомощно стискаше и отпускаше юмруци. Какво можеше да направи? Колко сила бе останала на който и да било от групичката им, за да направи каквото и да било?

Изорн успокояваше майка си. Невероятният кураж на херцогиня Гутрун бе издържал на много ужаси, но тя като че ли бе стигнала края на възможностите си. Сангфугол бе ранен. Таусър практически се бе предал на лудостта — лежеше свит на земята, очите му бяха взрени безумно в празнотата, а сбръчканите му устни трепереха, докато отец Странгиард се опитваше да му даде да пийне вода. Деорнот почувства как още една вълна на отчаяние се надига и се разбива в него. Тръгна бавно към окаляната греда, на която седеше принц Джосуа, подпрял брадичка на ръката си.

Гривната, която бе държала принца в затвора на Елиас, все още беше на тънката му китка. Финото лице на Джосуа бе в дълбока сянка, но бялото на очите му просветна, докато гледаше как Деорнот се тръшва до него. Доста време двамата не проговориха. Мучене на добитък, викове и тропот на конници се чуваха отвсякъде — тритингите прибираха стадата си за през нощта.

Най-накрая принцът се обади:

— Е, приятелю? Казах ти, че това в най-добрия случай е лоша игра, нали?

— Направихме всичко, което можехме, ваше височество. Никой не би могъл да направи повече от вас.

— Някой вече е. — Джосуа като че ли си възвърна сухия хумор за момент. — Седи си на престола от кости в Хейхолт, яде и пие пред бучащ огън, а ние седим и чакаме в кланицата.

— Той е направил лоша сделка, принце. И ще съжалява за избора си.

— Но ние, страхувам се, няма да сме живи, когато дойде разплатата. Почти най-много съжалявам за теб, Деорнот. Ти беше най-верният от всички рицари. Ако бе намерил по-добър господар, на който да си верен...

— Моля ви, ваше височество! — В сегашното му настроение Деорнот наистина го болеше от такива думи. — Няма никой друг, на

когото бих предпочел да служа тук на земята. Колкото до Небесното царство...

Джосуа го изгледа, но не отговори. Няколко ездаци минаха покрай оградата и коловете се затресоха, докато конете прогърмяваха до тях.

— Ние сме далеч от това царство, Деорнот, но в същото време сме само на няколко вдишвания от него. — Лицето на принца вече бе скрито от тъмнината. — Но смъртта не ме плаши. Всъщност именно надеждите, които съм разбил, теглят душата ми надолу.

— Джосуа — започна Деорнот, но ръката на принца, положена върху неговата, го накара да млъкне.

— Не казвай нищо. Това е чистата истина. Аз съм пътеводна звезда за бедите още от времето, когато съм поел първия си дъх. Майка ми е починала, докато ме е раждала, най-добрият приятел на баща ми, Камарис, умря малко след това. Жената на брат ми умря под моите грижи. Единственото й дете избяга от опеката ми, за да изстрада само Ейдон знае каква съдба. Наглимунд, крепост, построена да издържи дългогодишна обсада, падна под моето управление за седмици и безброй невинни загинаха ужасно.

— Не мога да слушам това, принце. Нима ще поемеш всички предателства на света на гърба си? Ти направи всичко, което можа!

— Наистина ли? — сериозно попита Джосуа, като че ли дискутираше някакъв теологичен въпрос. — Не знам. Ако нещата са предопределени, тогава вероятно съм просто една жалка нишка в гоблена на Бога. Но някои казват, че човек си избира всичко, дори и лошото.

— Глупости.

— Вероятно. Но няма съмнение, че злокобна звезда е висяла над всичко, което съм предприемал. Ха! Как трябва да са се смели и ангелите, и дяволите, когато се заклев, че ще седна на Престола от драконова кост! Аз, с моята жалка армия от свещеници, фокусници и жени! — Принцът се изсмя горчиво.

Гневът на Деорнот се надигна отново, но този път причината беше господарят му. Почти му секна дъхът. Никога не бе предполагал, че може да се чувства така.

— Принце — каза той през стиснати зъби, — не се прави на глупак. Свещеници, шутове и жени! Цяла армия рицари не би могла да

направи повече, отколкото твоите жени и шутове... и определено не би могла да бъде по-смела! — Треперещ от гняв, той се изправи и закричи решително през калта. Струваше му се, че звездите се клатят в небето.

Една ръка падна на рамото му и го завъртя с изненадваща сила. Джосуа стоеше сковано и държеше Деорнот на една ръка разстояние. Протегна глава напред като хищна птица, която се готви да връхлети. Гласът му бе напрегнат.

— И какво съм ти направил, Деорнот, че ми говориш по този начин?

Във всеки друг момент Деорнот би паднал на колене, засрамен от собствената си липса на уважение. Сега успокои треперещите си мускули, пое си дъх и отговори:

— Мога да те обичам, Джосуа, и все пак да мразя това, което казваш.

Принцът се вгледа в него; изражението му бе неразгадаемо във вечерната тъмнина.

— Казах лоши неща за спътниците ни. Това не беше правилно. Но не казах нищо лошо за теб, сър Деорнот...

— Елисия, Божия майко! Джосуа! — Деорнот почти хълцаше. — Не ми пука за мен! А колкото до останалите, това бе само невнимателна забележка, която изпусна от умора. Знам, че тя не означава нищо. Не, точно ти си жертвата на най-жестокото си отношение! Това е причината да си глупак!

— Какво? — Джосуа се напрегна.

Деорнот вдигна ръце във въздуха, изпълнен с онази шеметна лудост, която се изпитва на Средата на лятото, когато всички носят маски и говорят само истината. Но тук, на пасището, нямаше маски.

— Ти си по-страшен враг на себе си, отколкото Елиас въобще би могъл да стане! — извика той, без да се интересува от това кой може да го чуе. — Твоите обвинения, твоята вина, твоите пропуснати задължения! Ако Усирис Ейдон можеше да се върне в Набан днес и отново да го закачат на Дървото, ти щеше да намериш начин да обвиниш себе си за това! Няма значение кой изрича клеветите, аз повече няма да слушам как очернят един прекрасен човек!

Джосуа го изгледа зашеметено. Ужасната тишина бе нарушена от изскърцването на дървената врата. Неколцина мъже с копия нахлуха

през нея, предвождани от Хотвиг, който ги бе пленил на брега на Имстрека.

— Джосуа? Ела! — викна той.

— Какво искаш? — тихо попита принцът.

— Пограничният тан те вика. Веднага. — Двама от мъжете на Хотвиг се приближиха и заплашително наведоха копията си. Деорнот се опита да улови погледа на Джосуа, но принцът се обърна и бавно тръгна между двамата тритинги. Хотвиг дръпна високата врата зад тях и тя се затвори. Дървеното резе изтрака.

— Нали не мислиш, че... че ще го убият, Деорнот? — попита Странгиард. — Няма да убият принца, нали?

Деорнот седна на калната земя. По бузите му се стичаха сълзи.

Фургонът на Фиколмий миришеше на мас, пушек и кожа. Пограничният тан вдигна поглед от говеждата си пържола, кимна на Хотвиг да излезе, а после върна вниманието си върху яденето, като остави Джосуа да стои и да чака. Не бяха сами. Мъжът, който стоеше до Фиколмий, бе с половин глава по-висок от Джосуа и съвсем малко по-малко мускулест от самия широкоплещест пограничен тан. Лицето му бе гладко обръснато, ако се изключеха дългите мустаци, и бе покрито с белези, твърде равномерни, за да са случайни. Той отвърна на погледа на принца с неприкрито презрение. Едната му ръка, дотолкова окичена с гривни, че чак дрънчеше, погали дръжката на дългия му извит меч.

Джосуа задържа присвитите си очи върху мъжа за миг, след което небрежно позволи на погледа си да се плъзне настрани, по десетките сбруи и седла, които висяха по стените и тавана на фургона; стотиците им сребърни катарамии блещукаха на светлината от огъня.

— Разкрил си някои от достойнствата на удобството, Фиколмий — каза Джосуа, след като погледна и килимите и бродираните възглавници по пода. Пограничният тан вдигна поглед, после се изплю в огнището.

— Пфу! Аз спя под звездите, както съм правил винаги. Само че ми трябва място, което е безопасно от подслушващи уши. — Той захапа пържолата и задъвка яростно. — Аз не съм никакъв живеец сред камъни мекушавец, който носи черупка като охлюв. — Едно парче кост изтрака в огнището.

— Мина доста време, откакто и аз съм спал зад стени или в легло, Фиколмий. Това се вижда. Нима ме доведе тук, за да ме наричаш мекушавец? Ако е така, давай да свършваме и ме пусни при хората ми. Или си ме довел, за да ме убиеш? Този тип до теб наистина прилича на палач.

Фиколмий хвърли оглозганата кост в огъня и се ухили; очите му бяха червени като на глиган.

— Не го познаваш, нали? Той обаче те познава. Нали така, Утварт?

— Познавам го. — Гласът на мъжа бе дълбок.

Пограничният тан се приведе напред и се взря напрегнато в принца.

— В името на Четирикракия — изсмя се той, — принц Джосуа има повече бели коси от стария Фиколмий! Животът във вашите каменни къщи бързо ви състарява.

Джосуа се усмихна.

— Имах трудна пролет.

— Имал си! Имал си! — Фиколмий явно се забавляваше. Вдигна един бокал и отпи.

— Какво искаш от мен, Фиколмий?

— Не съм аз този, който иска нещо, Джосуа, въпреки греха ти срещу мен. Утварт иска. — Той кимна към страховития мъж до себе си. — Та говорехме за възрастта. Утварт е само с няколко години по-малък от теб, но не носи брада като мъж. Защо, Утварт?

Утварт се размърда, попипа мечата си и изсумтя:

— Нямам жена.

Джосуа погледна единия, после другия, но не каза нищо.

— Ти си умен човек, принц Джосуа — бавно каза Фиколмий и отпи още една глътка. — Виждаш проблема. Булката на Утварт бе открадната. Той се закле да не се жени, докато онзи, който я открадна, не падне мъртъв.

— Мъртъв — обади се Утварт като ехо.

Джосуа се намръщи.

— Не съм откраднал ничия булка. Воршева дойде, след като си тръгнах от лагера ви. Настоя да дойде с мен.

Фиколмий тресна бокала на масата и капки тъмна бира се пръснаха в огнището, което изсъска, все едно бе уплашено.

— Проклет да си! Да не би баща ти да не е имал синове? Кой истински мъж се прикрива зад жена или ѝ позволява да прави каквото си иска? Брачната ѝ цена бе определена! Всичко беше подготвено!

— Воршева не беше съгласна.

Пограничният тан се надигна от столчето си и се взря в Джосуа така, все едно принцът бе отровна змия. Мускулестите му ръце потрепераха.

— Вие, живеещите сред камъни, сте вредни. Някой ден свободните тритинги ще ви изтикат в морето и ще изгорят загниващите ви градове с пречистващ огън.

Джосуа издържа погледа му и отвърна:

— Тритингите са опитвали това и преди. Точно така се срещнахме с теб. Да не би да си забравил за нашия съюз — съюз срещу собствения ти народ?

Фиколмий отново се изплю — този път не се погрижи да се прицели в огнището:

— Това бе възможност да увеличи силата си. И успех. Днес аз съм неоспоримият господар на Високите тритинги. — Той се вгледа в Джосуа, като че ли го предизвикваше да му възрази. — Освен това то беше съюз с баща ти. За живеещ сред камъни, той беше могъщ човек. Ти си само бледа негова сянка.

Лицето на Джосуа беше безизразно.

— Стига приказки — каза той. — Убий ме, ако искаш, но не ме отегчавай.

Фиколмий скочи, удари Джосуа с юмрук и принцът се строполи на колене.

— Стига горделиви приказки, червей такъв! Ще те убия със собствените си ръце! — Пограничният тан се изправи над Джосуа, широкият му гръден кош се издуваше и спадаше. — Къде е дъщеря ми!?

— Не зная.

Фиколмий сграбчи скъсаната риза на Джосуа и го изправи. Утварт се полюшваше, очите му бяха замечтани.

— И не те интересува, нали? В името на Тревния гръмовержец, мечтаех си да те размажа... мечтаех си! Кажете ми за моята Воршева, крадецо на деца. Поне ожени ли се за нея?

На слепоочието на Джосуа изби кръв. Той погледна Фиколмий в очите и отговори:

— Не искахме да се женим...

Още един удар разтресе главата му и от носа му потече кръв. Пограничният тан изсъска:

— Как си се смял на стария Фиколмий, докато си седял в каменната си къща, а? Открадна дъщеря му и я направи своя курва, и не се наложи да платиш и един кон за нея! Смя се, нали? — Той зашлеви принца с всичка сила и се пръснаха кървави капки. — Мислеше си, че можеш да ми вземеш най-ценното и да избягаш? — Пограничният тан го удари пак, но този път по-леко, с някаква дивашка привързаност. — Умен си, Безръки. Умен. Но и аз не съм тъпак.

— Воршева... не... е... курва.

Фиколмий го блъсна към вратата на фургона. Принцът не направи опит да се защити, въпреки че Фиколмий го удари още два пъти.

— Ти ми открадна дъщерята! — озъби се Фиколмий. Лицето му бе толкова близо до лицето на Джосуа, че сплетената му брада се допираше до окървавената риза на принца. — Каква ще я наречеш, а? Как се държа с нея?

Опръсканото с кръв лице на Джосуа досега бе изпълнено с ужасяващо спокойствие. Но сега като че ли се пречупи, като че ли се обля в мъка.

— Държах се... лошо... — Той наведе глава.

Утварт пристъпи напред и извади меча си от богато избродираната ножница. Върхът му тропна в една от гредите на тавана.

— Позволи ми да го убия. Бавно.

Фиколмий вдигна поглед, очите му се присвиха гневно. Пот капеше от лицето му. Той пак погледна Джосуа и вдигна юмука си над главата на принца.

— Позволи ми — повтори Утварт.

Пограничният тан удари три пъти по стената и изръмжа:

— Хотвиг!

Вратата на фургона се отвори и влезе Хотвиг — буташе пред себе си Воршева.

— Чу всичко! — изгъркори Фиколмий. — Предаде клана си и мен... за това нищожество! — Той бутна Джосуа и принцът се блъсна в стената и падна на пода.

Воршева се разплака и се наведе към принца, но Хотвиг я дръпна назад. Джосуа бавно вдигна глава и я погледна. Лицето му вече започваше да се подува от боя.

— Ти си жива — каза само той.

Тя се опита да се освободи от ръцете на Хотвиг, но той я стисна по-силно, без да обръща внимание на ноктите, които драскаха ръката му, и дръпна главата си назад, когато тя се опита да му издере очите.

— Граничните пазачи я хванали на външното пасище — изръмжа Фиколмий и я шляпна леко, ядосан от съпротивата ѝ. — Стой мирна, безверна кучко! Трябваше да те удавя в Умстрежа още когато се роди. Ти си по-лоша от майка си, а тя беше най-злата крава, която съм познавал. Защо си хабиш сълзите по това лайно? — Той подритна Джосуа.

Вгълбеността на принца се бе завърнала. Той изгледа пограничния тан безстрастно и после се обърна към Воршева:

— Радвам се, че си добре.

— Добре ли!? — Воршева се изсмя пискливо. — Обичам мъж, който не ме иска. Мъжът, който ме иска, ще ме използва като кобила за разплод и ще ме бие, ако непрекъснато не коленича пред него! — Тя пак се задърпа от хватката на Хотвиг и се обърна към Утварт, който бе свел меча си към земята. — О, помня те, Утварт! Защо избягах, ако не за да се махна от теб, ти, изнасилвач на деца... и на овце, когато не можеш да си намериш дете! Ти, който обичаш белезите си повече, отколкото би могъл да обичаш жена. По-скоро бих умряла, отколкото да ти стана жена!

Суроволикият Утварт не каза нищо, но Фиколмий изпуфтя с мрачно веселие:

— В името на Четирикракия, почти бях забравил назъбения нож, дето го имаш вместо език, дъще. Може би Джосуа се радва на ударите с юмруци като промяна, а? А колкото до това, което предпочиташ, ако искаш, се убий в момента, в който брачната езда привърши. Аз само си искам брачната цена и честта на клана на Жребеца да бъде възстановена.

— Има по-добри начини за това от съсичането на безпомощни пленници — каза един нов глас.

Всички се обърнаха — дори и Джосуа, въпреки че от рязкото движения явно го заболя. Гелое стоеше на вратата, опряла ръце в горния праг, наметалото ѝ плющеше от вятъра.

— Избягали са! — негодуващо извика Фиколмий. — Не мърдай, жено! Хотвиг, яхвай коня и върни другите. Ще ви одера живи за това!

Гелое пристъпи във фургона. С приглушена ругатня Хотвиг се промуши покрай нея и излезе в тъмнината. Магьосницата спокойно затвори вратата и каза:

— Ще намери останалите все още затворени. Само аз мога да идвам и да си отивам, когато пожелаая.

Утварт вдигна широкия си меч и го опря в гърлото ѝ. Жълтите очи на Гелое се взряха в неговите и високият тритинг отстъпи крачка и вдигна меча така, все едно го заплашваха.

Фиколмий я изгледа объркано и с едва прикрит гняв попита:

— Каква работа имаш тук?

Освободена от хватката на Хотвиг, Воршева бе паднала на колене и бършеше лицето на Джосуа с парцаливото си наметало.

— Казах, че идвам и си отивам, когато пожелаая — каза Гелое. — Сега реших да съм тук.

— Ти си в моя фургон, старице. — Пограничният тан избърса потта от челото си с косматата си ръка.

— Ти искаше да ме задържиш като затворничка, Фиколмий. Това бе глупаво. Все пак дойдох да ти дам съвет с надеждата, че имаш повече ум, отколкото показва днес.

Той като че ли едва се сдържаше да не скочи срещу нея. Гелое кимна и се усмихна тъжно.

— Чувал си за мен.

— Чувал съм за една дяволска жена с твоето име, една, която се спотайва в гората и краде душите на хората — изръмжа Фиколмий. Утварт стоеше зад него; беше стиснал устни, но очите му шареха, като че ли искаше да се убеди къде са вратите и прозорците.

— Чувал си много погрешни слухове, сигурна съм, но зад тях има и малко истина, колкото и изкривена да е станала. Тази истина е в това, че ставам опасен враг, Фиколмий. — Тя бавно примигна, както мига совата, когато види нещо малко и безпомощно. — Опасен враг.

Пограничният тан подръпна брадата си.

— Не се страхувам от теб, жено, но и не се закачам с демони без нужда. Ти не си ми полезна. Отиди си и няма да те безпокоя, но не се меси в това, което не те засяга.

— Глупав коняр! — Гелое махна с ръка и наметалото ѝ изплющя като черно крило. Вратата зад нея се отвори с трясък. Вятър нахлу, загаси всички лампи и хвърли фургона в почти пълна тъмнина — остави само огъня да грее в алено като врата към ада. — Казах ти — извика Гелое, — отивам там, където пожелае! — Вратата се люшна и се затвори, въпреки че магьосницата не бе помръднала. Вятъра вече го нямаше. Гелое се наведе напред и очите ѝ отразиха неспокойните пламъци. — Това, което се случва на тези хора, ме засяга... а засяга и теб, макар че ти си твърде глупав, за да го разбереш. Нашият враг е и твой враг, Фиколмий. Когато дойде, той ще премине през полята ти като степен огън.

— Ха! — Пограничният тан се подсмихна, но нервната нотка в гласа му не изчезна. — Не ми дрънкай глупости. Знам всичко за вашия враг крал Елиас. Той не е повече мъж от Джосуа. Тритингите не се страхуват от него.

Преди Гелое да успее да отговори, вратата се отвори и влезе Хотвиг. Изглежда магьосницата с неприкрито смайване и докладва на главатаря си:

— Затворниците са си на мястото. Нито един от пазачите не е видял тази жена да излиза. Портата е залостена, а в оградата няма дупки.

— Зная — изръмжа Фиколмий, изглежда Гелое и бавно се усмихна. — Ела тук — заповяда той на Хотвиг и прошепна нещо в ухото му.

— Слушам — отвърна Хотвиг и хвърли нервен поглед към Гелое, преди пак да излезе.

— И така — каза Фиколмий и се ухили широко, при което се видяха кривите му зъби. — Ти мислиш, че трябва да освободя това куче, за да избяга. — Той скрита Джосуа, без да обръща внимание на омразата в погледа на дъщеря си, и попита весело: — И какво ще стане, ако не го направя?

Гелое присви очи.

— Както ти казах, погранични тане — ставам опасен враг.

Фиколмий прихна:

— И какво ще ми направиш, след като казах на хората си да убият останалите затворници, ако не отида лично при тях до следващата смяна на караула, за да наредя друго? — Той се потупа доволно по корема. — Не се съмнявам, че имаш заклинания и магии, които могат да ме довършат, но сега оръжията ни са на гърлото на другия, нали така? — Утварт изръмжа, като че ли възбуден от образа.

— Ох, дано светът да бъде предпазен от такива като теб — отвратено каза Гелое. — Надявах се да те убедя да ни помогнеш, което щеше да бъде за твое собствено добро, както и за наше. — Тя поклати глава. — Сега, както казваш, ножовете ни са извадени. Кой знае дали може да се приберат без много смърт...

— Не се страхувам от заплахите ти — изръмжа Фиколмий.

Гелое се взря в него, а после погледна Джосуа, който все още седеше на пода и наблюдаваше всичко, което се случваше, със странно спокойствие. Накрая обърна погледа си към Утварт. Високият мъж се навъси, явно притеснен.

— Мисля, че все още има една услуга, която мога да ти направя, Фиколмий — каза тя.

— Нямам нужда от...

— Тишина! — извика Гелое. Пограничният тан млъкна, юмруците му се свиха и кървясалите му очи се изцъклиха. — Ти си на път да нарушиш собствените си закони, законите на Високите тритинги. Ще ти помогна да избегнеш това.

— Що за лудости говориш, дяволска жено? — побеснял викна той. — Аз съм господарят на клановете!

— Съветите на клановете не уважават като пограничен тан никой мъж, който е нарушил законите им — отвърна тя. — Зная това. Зная много неща.

Фиколмий замахна и блъсна от масичката един бокал, който издрънча в стената.

— Кой закон? Каж ми кой закон или ще те удуша, та ако ще да ме изгориш на пепел!

— Законите за брачната цена и за сгодяването. — Гелое посочи Джосуа. — Ти искаш да убиеш този мъж, но той е сгоден за нея. Ако някой друг — тя посочи навъсеня Утварт — иска да я вземе, трябва да се бие за нея. Не е ли вярно това, тане?

Фиколмий се ухили — огромна гранясала усмивка, която се разпростря по лицето му като петно.

— Ти сама се надхитри, натрапнице. Те не са сгодени. Джосуа призна това със собствената си уста. Не бих нарушил закон, ако го убия. Утварт е готов да плати брачната цена.

Гелое напрегнато се взря в него.

— Прав си, не са и Джосуа не я е искал от теб. Това е истина. Но нима си забравил собствените си обичаи, Фиколмий от клана на Жребца? Има и други видове годеж.

— Нито един, освен бащинството... — почна той и млъкна, челото му се набръчка от внезапна мисъл. — Дете?

Гелое не каза нищо.

Воршева не вдигна поглед. Лицето ѝ бе скрито от косата ѝ, но ръката ѝ, която бе милвала разкървавената буза на принца, замръзна като уплашен от змия заек.

— Вярно е — каза тя най-после.

Лицето на Джосуа бе сложна загадка от емоции, още по-трудна за разгадаване поради сложната мрежа от охлузвания и рани.

— Ти... Откога знаеш?... Нищо не си ми казала...

— Знам от точно преди да падне Наглимунд — отвърна Воршева. — Страхувах се да ти кажа.

Сълзите прокарваха нови следи по прашните ѝ бузи. Джосуа докосна за миг ръката ѝ, после погледна Гелое. Магьосницата отвърна твърдо на погледа му; като че ли някаква мисъл премина между тях.

— В името на Четирикракия — изръмжа изуменият Фиколмий. — Годеж с дете, така ли? Ако въобще е негово, искам да кажа.

— Разбира се, че е негово! — извика гневно Воршева. — Не може да е на никой друг.

Утварт пристъпи напред, шпорите му подръннаха. Острието на меча му удари дъските на пода и потъна цял пръст в дървото.

— Предизвикателство, в такъв случай — каза той. — Бием се до смърт. — Погледна Гелое малко предпазливо и добави: — Воршева, дъщерята на пограничния тан, ще е печалбата. — И издърпа меча си. — Предизвиквам те на двубой.

Очите на Джосуа блеснаха. От подутата му от бой уста излезе само:

— Бог чува.

Деорнот се взираше невярващо в подутото лице на принца.

— На сутринта ли!? — извика той високо и един от пазачите се намръщи. Тритингите, увити в дебели вълнени наметала, за да се предпазят от студа, не изглеждаха доволни от задачата си да пазят пленниците на ветровитото пасище. — Защо просто направо не те убият?

— Това е шанс — каза Джосуа и се закашля.

— Какъв шанс? — горчиво попита Деорнот. — Че еднорък мъж, пребит почти до смърт, ще успее да стане на сутринта и да надвие един гигант? Милостиви Ейдон, ако можеш да пипна тази змия Фиколмий за гърлото...

Единственият отговор на Джосуа бе да изплюе кръв в калта.

— Принцът е прав — намеси се Гелое. — Всяко нещо е по-добре от нищо.

Магьосницата се бе върнала, за да се грижи за принца. Пазачите пъргаво бяха отстъпили, за да я пропуснат: слухът за силата ѝ се бе разпространил в целия лагер. Дъщерята на Фиколмий не бе дошла с нея — Воршева бе заключена във фургона на баща си и все още плачеше от мъка и яд.

— Но ти си имала предимство — каза Деорнот на магьосницата. — Защо не удари? Защо му позволяваш да ни държи в плен?

Жълтите очи на Гелое проблеснаха на светлината от факлите.

— Нямах никакво предимство. Казах ти вече, сър Деорнот, че не мога да се бия с магия. Избягах от тази ограда, вярно е, но освен това всичко бе само блъф. А сега, ако можеш малко да замълчиш относно нещата, които не знаеш, ще използвам истинските си умения както трябва. — Тя насочи вниманието си към принца.

„И все пак как избяга?“ — не можа да не се зачуди Деорнот. В един миг се бе разхождала в сенките в другия край на пасището, а в следващия я нямаше.

Той поклати глава. Беше безполезно да се чуди, а и самият той напоследък бе съвсем безполезен. Докосна ръката на Джосуа и каза:

— Ако мога да помогна с нещо, принце, само кажи. — После погледна магьосницата. — Извинявам се за необмислените си думи, валада Гелое.

Тя изръмжа, че го е разбрала. Деорнот се изправи и се отдалечи.

Останалите седяха до другия огън — тритингите не бяха съвсем безмилостни и им бяха дали храсти и клонки. Не бяха безмилостни, помисли си Деорнот, но не бяха и глупави: това гориво можеше да им даде малко топлина, но не можеше да се използва като оръжие. Мисълта за оръжия го накара да се замисли. Той седна между Сангфугол и отец Странгиард и въздъхна:

— Лошо. Как може да се държат така с принц Джосуа?

Странгиард разпери ръце.

— Те са неуки варвари. Майко Елисия, знам, че всички хора са равни в очите на Бог, но това наистина е зверство! Искам да кажа, че дори и незнанието не е извинение за такова... — Той изсумтя раздражено и спря.

Сангфугол се поизправи и се намръщи от болката в крака. Всеки, който го познаваше, щеше да бъде изумен: арфистът, който винаги се грижеше за външността си и се обличаше толкова придирчиво, че почти бе смешен, сега бе парцалив, мръсен и изподран като скитник.

— А ако Джосуа умре? — тихо попита той. — Той ми е господар и го обичам, но... Какво ще стане с нас?

— Ако имаме късмет, ще сме само малко по-добре от роби — отвърна Деорнот; слушаше собствените си думи така, сякаш ги изричаха нечии чужди устни. Чувстваше се празен. Как бяха стигнали дотук? Допреди година светът бе нещо обикновено като хляба. — А ако нямаме... — продължи той, но не завърши мисълта си: нямаше нужда от това.

— За жените ще е по-але — прошепна Сангфугол и погледна към херцогиня Гутрун, която държеше спящата Лелет в скута си. — Тези мъже са безбожни зверове. Видяхте ли белезите, които си правят сами?

— Изорн — изведнъж се обади Деорнот. — Ела тук, ако обичаш.

Синът на херцог Исgrimнур заобиколи огъня и седна до тях.

— Мисля — каза Деорнот, — че трябва да се подготвим да направим нещо, когато накарат Джосуа да се бие.

Странгиард го погледна разтревожено.

— Но ние сме толкова малко... половин дузина сред хиляди.

Изорн кимна, а на лицето му се появи крива усмивка.

— Поне можем да изберем начина, по който да умрем. Няма да им позволя да хванат майка ми. — Усмивката изчезна. — В името на Усирис, заклевам се, че първо ще я убия.

Сангфугол се огледа и прошепна:

— Но ние нямаме оръжия! Вие луди ли сте? Може и да оживеем, ако не правим нищо, но ако създаваме неприятности, със сигурност ще ни убият.

Деорнот поклати глава.

— Не, арфисте. Ако не се бием, няма да сме никакви мъже, независимо дали ще ни убият, или не. Ще сме по-нищожни и от кучета, които поне хапят мечката, която ги убива. — Погледът му премина от лице на лице и после той продължи: — Сангфугол, трябва да направим план. Защо не ни изпееш някоя песен, да не би някой от тези воловари да се зачуди защо сме се събрали и за какво си говорим.

— Песен ли? Какво имаш предвид?

— Песен. Някоя дълга, скучна песен за изгодите от тихото примирение. Ако свършиш и още говорим, започни отначало.

Арфистът бе обезпокоен.

— Но аз не знам такива песни!

— Тогава си измисли някоя, нали си пойна птичка — изсмя се Изорн. — И без това твърде дълго бяхме без музика. Ако ще умрем утре, нека си поживеем тази вечер.

— Ако нямате нищо против, включете в плановете си и това — каза Сангфугол, — че бих предпочел да не умирам. — Той седна поизправено и започна да си тананика, като си търсеше думи. Най-после каза: — Ужасно ме е страх.

— Нас също — отвърна Деорнот. — Пей.

Фиколмий надутно влезе в пасището съвсем малко след като зората бе докоснала сивото небе. Пограничният тан на Високите тритинги носеше дебел бродиран вълнен плащ и грубо изработен златен жребец на верижка около врата си. Като че ли бе в сърдечно настроение.

— И така, разплатата идва — изсмя се той и се изплю на земята. Китките му бяха натезжали от метални гривни. — Чувстваш ли се във форма, Джосуа Безръки?

— Чувствал съм се и по-добре — отвърна Джосуа. — Носиш ли меча ми?

Фиколмий махна и Хотвиг пристъпи напред с Найдел, подаде го на принца и загледа как той закопчава колана на кръста си — справи се

умело въпреки липсващата си китка. После Джосуа извади Найдел да го огледа. Хотвиг отстъпи почитателно.

— Трябва ми брус — каза Джосуа. — Острието е тъпо.

Пограничният тан се подсмихна и измъкна брус от широкия си пояс.

— Наточи го, живеещи сред камъни, наточи го. Искаме само най-добрите зрелища, каквито получавате и на вашите градски турнири. Но това няма да е съвсем същото като вашите игрички в замъците, нали?

Джосуа сви рамене и отвърна само:

— И на мен никога не са ми харесвали кой знае колко.

Очите на Фиколмий се присвиха.

— Наистина изглеждаш доста добре след урока, който ти дадох снощи. Да не би тази вещица да те е омагьосала? Това няма да е честно.

Джосуа отново сви рамене, за да покаже колко го е грижа за представите на Фиколмий за чест, но Гелое пристъпи напред и заяви:

— Не е имало никакви заклинания и никакви магии.

Фиколмий я изгледа невярващо, след това отново се обърна към Джосуа.

— Добре. Хората ми ще те доведат, когато си готов. Радвам се да видя, че си се поправил. Това ще направи боя по-добър. — Пограничният тан излезе наперено от ограждението, последван от тримата си телохранители.

Деорнот изруга тихо. Знаеше какви усилия струва на принца да се преструва на толкова безгрижен. Двамата с Изорн бяха помогнали на Джосуа да се изправи — дори и след лечебната настойка, която му даде Гелое, на Джосуа все още му бе трудно даже да се облече сам. Всички бяха гладували, а към това се прибавяше и побоят на Фиколмий, така че Деорнот се съмняваше, че принцът ще може дори да стои прав, камо ли да се бие.

— Ваше височество, наистина ли няма друг начин? — попита отец Странгиард. — Зная, че тритингите са варвари, но Бог не мрази нито едно от своите създания. Той е поставил искрата на милостта във всеки звяр. Може би...

— Не тритингите искат това — отвърна Джосуа на едноокия свещеник, — а Фиколмий. Той носи в себе си стара омраза към мен и рода ми, такава омраза, която дори и той не би признал докрай.

— Но нали кланът на Жребеца се е бил на страната на баща ти във Войната на тритингите — каза Изорн. — Защо ще те мрази?

— Защото точно с помощта на баща ми той стана военен тан на Високите тритинги. Не може да си прости факта, че точно живеещите сред камъни, както ни нарича, му дадоха властта, която собственият му народ не искаше да му даде. После дъщеря му избяга от него и аз я взех при мен, а той загуби коне за една брачна цена. За пограничния тан това е ужасно безчестие. Не, няма такива думи, независимо дали са свещенически, или не, които могат да накарат Фиколмий да забрави.

Джосуа погледна за последно Найдел, после го мушна в ножницата, огледа хората си и каза:

— Горе главите. — Очите на принца изглеждаха странно ясни, а самият той — дори весел. — Смъртта не е враг. Бог е подготвил място за всички нас, сигурен съм в това. — Той тръгна към вратата, пазачите на Фиколмий я отвориха, наведоха копията си и го изведоха във фургонния град. Спътниците на принца го последваха.

Хладен ветрец духаше над полята като невидима ръка, която надипляше ливадите и звънтеше във въженцата на палатките. Ниските хълмове бяха на петна от пасящия добитък. Десетките мръсни деца, които тичаха между фургоните, зарязаха игрите си и последваха Джосуа и ескорта му.

Деорнот се вглеждаше в лицата на децата и на родителите им, които също идваха да се присъединят към набъбващата колона. Там, където мислеше, че ще срещне омраза или жажда за кръв, виждаше само нетърпеливо очакване — същото нетърпение, което бе виждал и като дете по лицата на братята и сестрите си, когато стражите на Върховния крал или пък някой шарен фургон на амбулантен търговец минаваха покрай имението им. Тези хора просто искаха малко разнообразие. Жалко само, че някой трябваше да умре — най-вероятно принцът, — за да го получат.

Златисти панделки плющяха навсякъде, като че ли бе голям празник. Пограничният тан седеше на столче пред вратата на фургона си. Още няколко окичени с бижута тритинги — други водачи на кланове, предположи Деорнот — седяха на земята до него. Няколко жени на различна възраст стояха малко по-отзад; една от тях бе Воршева. Дъщерята на пограничния тан вече не носеше парцалите, останали от дворцовата ѝ рокля. Бяха я облекли в традиционен кланов

костюм — вълнена рокля с качулка, тежък колан, обсипан с цветни камъчета, и лента през челото, която се завързваше зад качулката. За разлика от другите жени, чиито ленти бяха с тъмни цветове, Воршева носеше бяла панделка — което без съмнение означаваше булка за продан.

Докато Джосуа и спътниците му преминаваха през портата, принцът и Воршева се спогледаха. Джосуа направи знака на Дървото върху гърдите си, а после целуна ръката си и ги докосна. Воршева се извърна, може би за да прикрие сълзите си.

Фиколмий се изправи и заговори на тълпата, ту на Западния език, ту на диалекта на тритингите. Деорнот се промуши през копиеносците, които пазеха Джосуа, и застана до него.

— Ваше височество — тихо каза той, като постави ръка на рамото му. Принцът се сепна, все едно го бяха събудили от сън.

— А? Ти ли си?

— Искях да помоля за прошка, принце, преди... преди... каквото и да стане. Ти си най-добрият господар, който би могъл да си пожелае човек. Нямах право да ти говоря така вчера.

Джосуа се усмихна тъжно.

— Имаш, разбира се. Само ми се иска да имах повече време да помисля за нещата, които ми каза. Наистина напоследък бях прекалено самовглъбен. Ти просто ми го посочи като приятел.

Деорнот падна на колене, хвана ръката на Джосуа и я целуна.

— Бог да те благослови, Джосуа. Благословен да си. И не свършвай твърде бързо с този дивак.

Принцът го изгледа замислено.

— Може да ми се наложи. Страхувам се, че нямам сили да чакам дълго. Ако въобще видя някакъв шанс, трябва да се възползвам от него.

Деорнот се опита да каже още нещо, но в гърлото му се бе събрала буца. Той стисна ръката на Джосуа и се отдалечи.

Утварт се изправи до Фиколмий и тълпата зарева и заръкопляска. Противникът на Джосуа съблече кожената си жилетка. Мускулестите му гърди бяха намазани с мас и лъщяха. Деорнот се намръщи: Утварт щеше да е хлъзгав, а мазнината щеше да му пази топло.

Извитият гол меч на тритинга бе затъкнат в широкия му пояс, дългата му коса бе вързана на темето му. Утварт носеше по една

гривна на ръцете си, на ушите му се полюшваха няколко обици. Беше боядисал белезите си с червена и черна боя и приличаше на демон.

Той издърпа меча от пояса си и го вдигна над главата си. Тълпата пак зарева.

— Ела, Безръки — прогърмя гласът му. — Утварт те чака.

Отец Странгиард се молеше на глас. Джосуа пристъпи напред. Деорнот осъзна, че вместо да го успокоят и да го ободрят, молитвите на свещеника драцят по нервите му до такава степен, че трябва да се махне — и след мигновено замисляне той се премести до оградата, точно до един от пазачите. Вдигна поглед, видя, че Изорн го гледа, и помръдна брадичка почти незабележимо. Изорн също се премести до оградата, така че да е на няколко метра от Деорнот. Джосуа бе оставил плаща си на херцогиня Гутрун и тя го прегръщаше като дете. До нея стоеше Лелет, мръсното ѝ юмруче стискаше парцаливата пола на херцогинята. Гелое бе малко по-встрани, жълтите ѝ очи бяха скрити под качулката.

Докато Деорнот изучаваше групата, едни други очи срещнаха неговите и се плъзнаха настрани, като че ли се страхуваха да не установят твърде дълъг контакт. Сангфугол започна да пее тихичко.

— И така, сине на Престър Джон, ти заставаш пред свободния народ на тритингите малко по-малко велик, отколкото бе някога. — Фиколмий се усмихна. В тълпата се чуха смехове.

— Само откъм притежанията си — спокойно отвърна Джосуа. — Всъщност бих искал да ти предложа един облог, Фиколмий... само между нас, между теб и мен.

Пограничният тан се изсмя изненадано.

— Смели думи, Джосуа, горди думи, идващи от човек, който знае, че скоро ще умре. — Фиколмий го изгледа. — Що за облог ми предлагаш?

Принцът потупа ножницата си.

— Предлагам да заложа на меча си и на лявата си ръка.

— Ха, понеже е единствената ти — подсмихна се Фиколмий. Тълпата се изсмя гръмогласно.

— Може и да е така. Ако Утварт ме победи, той получава Воршева, а ти получаваш брачната ѝ цена, нали така?

— Тринадесет коня — самодоволно отвърна пограничният тан.
— И какво от това?

— Много просто. Воршева вече е моя. Ако оцелея, аз не печеля нищо. — Очите му срещнаха очите на Воршева, после се върнаха на баща ѝ и го изгледаха студено.

— Печелиш живота си! — изсумтя Фиколмий. — Във всички случаи, глупаво е да говорим. Ти няма да оживееш.

Утварт, който чакаше нетърпеливо, се ухили злобно.

— Точно затова искам да склуча облог с теб. С теб, Фиколмий. Облог между мъже. — Чуха се смехове и Фиколмий се огледа ядосано, докато не престанаха.

— Продължавай.

— Това ще е един облог почти без стойност, Фиколмий, от вида, на който смелите хора се съгласяват без колебание в градовете на моя народ. Ако аз спечеля, ти ще ми дадеш същата цена, която искаш от Утварт. — Джосуа се усмихна. — Ще си избира тринадесет от твоите коне.

В дрезгавия глас на Фиколмий вече се долавяше гняв:

— Защо въобще трябва да се обзалагам с теб? Един облог е облог само ако и двете страни рискуват по нещо. Какво въобще имаш ти? — Изражението му стана лукаво. — И дори и да имаш, мога просто да го взема от хората ти, след като умреш. Какво?

— Чест.

Фиколмий като че ли се стресна. В тълпата се надигна ропот.

— В името на Четирикракия, какво означава това?! Малко ме е грижа за твоята мекосърдечна чест на живеещ сред камъни.

— Ясно — каза Джосуа с подигравателна усмивка. — Ами за твоята собствена?

Принцът се обърна и изгледа тритингите, заобиколили огромната поляна. Някои се бяха качили на оградата, за да виждат по-добре.

— Свободни мъже и жени от Високите тритинги! — викна високо Джосуа. — Вие сте дошли да видите как ме убиват. — Думите му бяха посрещнати с резове и смях. Буца кал полетя към Джосуа, но не го улучи. — Предложих на пограничния ви тан облог. Заклевам се, че Ейдон, богът на живеещите сред камъни, ще ме спаси... и че ще победя Утварт.

Още смях. Фиколмий се изправи и тръгна към Джосуа, може би за да го накара да млъкне, но след като огледа викащата тълпа, като че ли промени мнението си, кръстоса ръце пред широките си гърди и се навъси.

— Какво залагаш ти, слабако? — извика един як мъж от тълпата.

— Всичко, което ми е останало: честта си и честта на народа ми. — Джосуа изтегли Найдел от ножницата и го вдигна високо. Ръкавът на ризата му падна надолу; ръждясалата окова на Елиас, която все още носеше около лявата си китка, отрази бледата сутрешна светлина като лента от кръв. — Аз съм синът на Престър Джон, Върховния крал, който всички вие си спомняте добре. Фиколмий го познаваше най-добре от всички вас. — Тълпата замърмори, а пограничният тан изръмжа недоволно.

— Ето и моя облог — извика Джосуа. — Ако падна от ръката на Утварт, заклевам се, че това ще докаже, че нашият бог Усирис Ейдон е слаб и че Фиколмий говори истината, когато казва, че е по-силен от живеещите сред камъни. Ще се уверите, че Жребецът на вашия пограничен тан е по-могъщ от Дракона и Дървото на рода на Джон, най-великия род във всички градски земи на Остен Ард.

Надигна се хор от викащи гласове. Джосуа спокойно гледаше тълпата.

— А какво залага Фиколмий? — най-после извика някой. Утварт се пулеше срещу Джосуа, явно ядосан, че е останал на заден план, но също толкова явно несигурен дали облогът на Джосуа не би могъл някак си да увеличи собствената му слава, когато съсече този сакат градски жител.

— Толкова коне, колкото е брачната цена на Воршева. И това аз и хората ми да си тръгнем свободно. Не е много, като се сравни с честта на един принц на Еркинланд.

— Принц без дом! — викна някой, но цял хор други гласове го заглуши: викаха на Фиколмий да приеме облога, крещяха, че ще е глупак, ако позволи на този живеец сред камъни да го засенчи. Пограничният тан, с лице, разкривено от зле прикрита ярост, остави подканванията на тълпата да го облеят като дъжд. Изглеждаше почти готов да стисне Джосуа за врата и да го удуши.

— Добре. Приемам! — викна най-после той. Всички заръкопляскаха. — В името на Тревния гръмовержец, чухте ме.

Облогът е сключен. Моите коне срещу неговите празни думи. А сега нека свършим по-бързо с тази глупост. — Удоволствието на пограничния тан като че ли се бе изпарило. Той се наведе напред и заговори тихо, така че само Джосуа да може да го чуе: — Когато умреш, ще убия жените и децата ти със собствените си ръце. Бавно. Никой не може да ме направи за смях пред клановете ми и да открадне полагащите ми се коне. — Фиколмий се обърна и закричи към стола си, все така намръщен.

Джосуа разкопча колана за меч си и го пусна на земята. Утварт пристъпи напред — мускулестите му ръце лъщяха — и вдигна тежкото си оръжие.

— Стига си говорил, дребосъко — изръмжа тритингът. — Говориш твърде много.

И без предупреждение скочи напред. Мечът му изсвистя в огромна дъга. Найдел се стрелна нагоре и отклони удара с глух звън, но преди Джосуа да успее да нанесе удар, Утварт се извъртя и пак замахна мощно с две ръце. Джосуа отново успя да избегне атаката, но този път извитият меч издрънча силно в меч на принца и почти го изби от ръката му. Джосуа залитна и отстъпи няколко крачки по калната трева. Утварт се ухили жестоко и започна да обикаля в кръг. Джосуа се въртеше, за да е с лявото рамо към него. Утварт финтира и се хвърли напред. Джосуа се дръпна, подхлъзна се и падна на едно коляно. Успя да отбие удара на Утварт, но в последния миг тритингът извъртя меч си, перна го по ръката и отскочи.

Принцът се изправи. Утварт се озъби и продължи да обикаля. Червена струйка бликаше от ръката на Джосуа и той я забърса в панталоните си.

Деорнот си мислеше, че разбира странната работа с облога — Джосуа се надяваше да ядоса Фиколмий и Утварт с надеждата, че това ще доведе до някакъв вид грешка, — но планът на принца съвсем очевидно не бе успял. Пограничният тан наистина беше ядосан, но Джосуа не се биеше с Фиколмий, а Утварт не изглеждаше толкова вбесен, колкото принцът вероятно се бе надявал. Напротив, тритингът се изявяваше като изкусен боец. Вместо да разчита сляпо на превъзходството си в сила и дължина на ръцете, той изморяваше

Джосуа с тежки удари, а после отскачаше преди принцът да успее да отвърне.

Деорнот наблюдаваше обречената битка със свито сърце. Беше глупаво да се надява на благоприятен изход. Джосуа бе добър фехтовач, но дори и в най-добрите си времена би имал трудности с противник като Утварт. А днес принцът бе ранен и изтощен, слаб като дете. Бе само въпрос на време...

Деорнот се обърна към Изорн. Младият римърсгардец сериозно поклати глава — той също разбираше, че Джосуа се бори със себе си, че отлага неизбежното колкото се може по-дълго. Изорн повдигна веждите си въпросително. Сега ли?

Тихите молитви на отец Странгиард бяха в контраст с виковете на тълпата. Пазачите зяпаха прехласнато битката. Деорнот вдигна съвсем леко ръка. „Чакай...“

Кръвта на Джосуа изтичаше от още една рана освен тази на лявата китка — от посичане в крака. Принцът забърса потта от челото си и остави широка алена следа по лицето си, като че ли се опитваше да наподобя боядисаните белези на Утварт, залитна, приведе се несръчно под поредната атака, а после се напрегна и се хвърли напред. Ударът му завърши в нищото — изобщо не стигна намазания с мас корем на Утварт. Тритингът, който до този момент бе мълчал, се изсмя и замахна отново. Джосуа блокира и атакува. Очите на Утварт се разшириха. Заотекваха удари на стомана в стомана. Тълпата крещеше. Тънкият Найдел и дългият меч на Утварт се въртяха в сложен танц от сребърна светлина, като изпълняваха сами акомпанимента към него.

Тритингът се хилеше озъбено. Лицето на Джосуа бе пепеляво, устните му бяха свити, а очите му блестяха с някакъв последен резерв от сили. Още два мощни замаха на тритинга бяха отблъснати с дрънчене, а в следващия миг едно бързо мушване на Джосуа нарисува яркочервена линия през ребрата на Утварт. Неколцина от зрителите се провикнаха и изръкопляскаха на това свидетелство, че боят още не е свършил, но Утварт присви очи от гняв и нападна пак — сипеше удари като ковач, който бие по наковалня. Джосуа можеше само да се отдръпва, като се мъчеше да държи Найдел пред себе си — тънката лента от стомана бе единственият му щит. Слабият му опит за контраатака бе безгрижно отблъснат, а после едно от подобните на

удари със сопа замахвания на Утварт разби защитата на принца и кривият меч го удари по главата. Джосуа залитна и падна на колене; по ухото му се стичаше кръв. Той вдигна Найдел, за да се предпази от нов удар, но очите му бяха мътни и мечът трепереше като върбова клонка.

Виковеите на множеството се издигнаха до вой. Фиколмий бе скочил — брадата му се вееше на вятъра — и размахваше юмрук като гневен бог, който вика небесния гръм. Утварт се приближи към Джосуа бавно, все още изненадващо внимателен, като че ли очакваше някакъв номер на живеещите сред камъни, но принцът явно бе победен — мъчеше се да се изправи, опрял чукана на дясната си ръка в калта.

Изведнъж се чу изненадан женски писък, незабавно последван от мъжки вик от болка. Деорнот бе хванал един от пазачите изотзад, стиснал гърлото му с лакът. С другата си ръка опираше острието на копието на пазача в корема му.

— Кажи на хората си да се дръпнат, господарю на конете, или тези хора ще умрат. — Деорнот мушна пленника си в корема с острието на копието. Мъжът само изръмжа, въпреки че на ризата му изби кръв.

Фиколмий пристъпи към младия рицар червен от негодувание; сплетената му брада трепереше.

— Вие луди ли сте? В името на Четирикракия, ще ви размажа всичките!

— Тогава хората от твоя клан също ще умрат. Не обичаме да убиваме хладнокръвно, но няма да стоим и да гледаме как убиват принца ни, след като ти го преби дотолкова, че да не може да се бие.

Тълпата замърмори, но Фиколмий, кипящ от гняв, не обърна внимание на това. Вдигна окичената си с гривни ръка, за да даде знак на войниците си да нападнат, но един глас проряза въздуха:

— Не! — Джосуа се бе изправил и се олюляваше. — Пуснете ги, Деорнот.

Рицарят го изгледа изненадано.

— Но, ваше височество...

— Пуснете ги. — Той спря, за да си поеме дъх. — Аз ще водя собствената си битка. Ако ме обичате, пуснете ги. — Джосуа изтри кръвта от очите си и примигна.

Деорнот се обърна към Изорн и Сангфугол, които заплашваха още двама пазачи с отнетите от тях копия и гледаха удивено.

— Пуснете ги — каза той. — Принцът заповядва да ги пуснем.

Изорн и Сангфугол отпуснаха копията си и тритингите се отдръпнаха извън обсега им, като мърмореха ядосано. Изорн не им обърна внимание, но арфистът трепереше като ранена птица. Гелое, която досега не бе помръднала, впери жълтите си очи в Джосуа.

— Хайде, Утварт — задъхано каза принцът; усмивката му бе горчив бял прорез в кървава маска. — Не се помайвай. Още не сме свършили.

Фиколмий, който стоеше с отворена уста, понечи да каже нещо, но така и не успя.

Утварт скочи напред и замахна. Мигът почивка не бе възвърнал силите на принца и той залитна назад, като едва успя да отклони извитото острие. Вторият удар поряза гърдите на Джосуа, а при третия Утварт го удари с плоското на острието по лакътя и изби Найдел от ръката му. Принцът се спусна да го вземе, но докато пръстите му вече стискаха кървавата дръжка, се подхлъзна и се просна на мократа трева.

Видял предимството си, Утварт се втурна напред. Джосуа успя да повдигне меча си и да отклони удара, но докато се изправяше, Утварт успя да го стисне с мускулестата си ръка и започна да го дърпа към извития си меч. Джосуа все така блокираше меча му, но огромният тритинг бавно извиваше ръката му и извитото острие се приближаваше все повече към врата на Джосуа. Принцът беше стиснал зъби, ръката му трепереше от напрежение. За миг огромното му усилие спря наточения като бръснач меч. Дватама противници стояха вкопчени един в друг гърди до гърди. Щом усети, че принцът отмалява, Утварт го стисна още по-силно, усмихна се и го дръпна към себе си почти ритуално бавно. Въпреки агонизиращата игра на мускулите на принца дългото острие на извития меч продължи неумолимо нагоре, докато не се притисна почти любовно до врата на Джосуа.

Тълпата млъкна. Някъде високо в небето се чу самотният призив на жерав, след това отново се възцари тишина.

— А сега — ликуващо викна тритингът — ще те убия.

Джосуа внезапно спря да се съпротивлява и се хвърли напред в прегръдката на врага си, като наклони глава. Извитото острие се плъзна по врата му и го поряза дълбоко, но в този незначителен миг свобода принцът заби коляното си в слабините на Утварт.

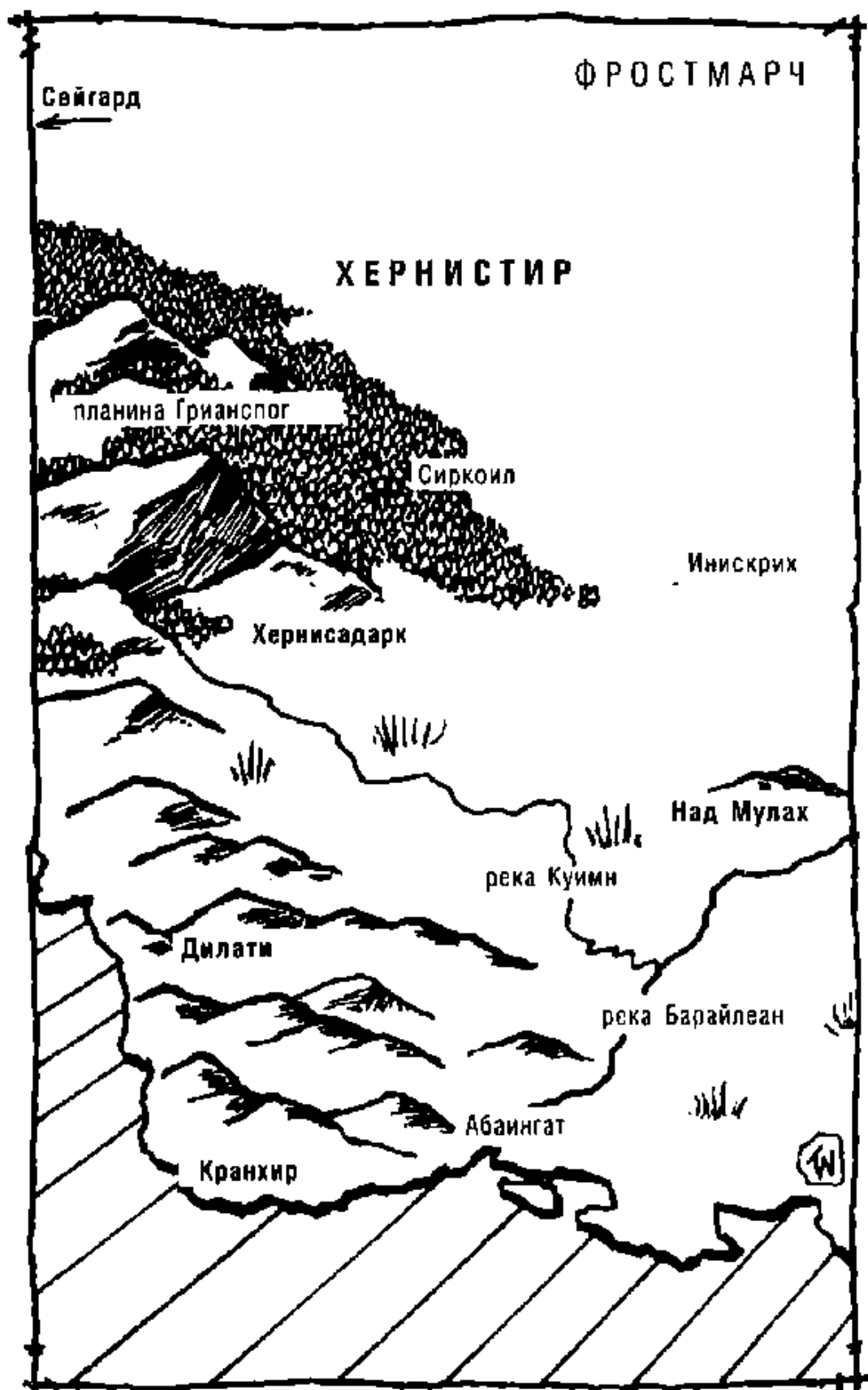
Утварт изстена от болка и изненада, а Джосуа уви крака си около прасеца му и го блъсна. Утварт не можа да запази равновесие и се строполи назад. Джосуа падна с него — мечът на тритинга изсвистя покрай рамото му и отплесна Найдел. Миг по-късно принцът прониза тритинга под брадичката — острието потъна цяла педя под челюстта и влезе в черепа.

Джосуа се измъкна от спазмичното стискане на Утварт и с мъка се изправи. Целият бе в алена кръв. Постоя така един миг — краката му трепереха, ръцете му висяха отпуснати — вгледан в тялото на земята пред себе си.

— Може да съм дребосък — каза накрая, — но... ти... говориш твърде много.

В следващия миг очите му се подбелиха и той се строполи върху безжизнения тритинг и кръвта им се смеси. Много дълго никой не помръдна и не проговори. А след това започнаха виковете.

ТРЕТА ЧАСТ
СЪРЦЕТО НА БУРЯТА

18. ИЗГУБЕНАТА ГРАДИНА

След дълго пътуване през беззвучна кадифена празнота Саймън най-после се завърна в неясните гранични земи между съня и будното състояние. Свести се на ръба на някакъв сън и осъзна, че в мислите му отново говори глас, както и при кошмарното бягство от абатството на Скоди. Някаква врата се бе отворила в него: сега като че ли всичко можеше да влезе през нея.

Но този неканен гост не бе язвителното същество от пламък, служителят на Краля на бурите. Новият глас бе толкова различен от онзи, мъртвешкия, колкото животът от смъртта. Не се подиграваше и не заплашваше — всъщност той като че ли въобще не говореше на Саймън.

Беше женски глас, музикален, но и силен, и блестеше като фар в тъмния сън. Въпреки че думите бяха изпълнени с мъка, гласът носеше на Саймън някакво странно чувство за удобство. Въпреки че Саймън знаеше, че спи, и бе убеден, че само за секунда може да се пробуди в истинския свят, гласът го заплениваше по такъв начин, че той не искаше да се събуди. Той си спомни мъдрото красиво лице, което бе видял в огледалото на Джирики, и реши да се носи по ръба на будното състояние и да слуша, тъй като това бе същият глас, същият човек. Някак си вратата в ума му наистина се бе отворила и точно жената от огледалото бе влязла през нея. Саймън беше безкрайно благодарен за това. Спомни си онова, което му бе казал Червената ръка, и дори в съня си почувства как слана попарва сърцето му.

„Любими Хакатри, красиви ми сине — говореше гласът, — колко ми липсваш. Зная, че не можеш да ме чуеш, нито да ми отговориш, но не мога да не говоря така, като че ли си пред мен. Твърде много пъти народът ни танцува Годишния танц, откакто ти отиде на запад. Сърцата изстиват, а светът изстива още повече“.

Саймън осъзна, че макар гласът да пее в съня му, тези думи не са предназначени за неговите уши. Почувства се като просяче, което наднича в дома на богато семейство през някой прозорец. И също както богатското семейство може да изпитва мъки, които беднякът не

би могъл да разбере — злочестини, които не са свързани с глада, студа или физическата болка, — така и гласът в съня на Саймън, въпреки цялата си величественост, изглеждаше натежал от тихо терзание.

„Понякога ми се струва, че са изминали само шепа обръщания на лунното лице, откакто Двете семейства тръгнаха от Вениха До'сае, родната ни земя отгатак Великото море. Ех, Хакатри, ако можеше да видиш нашите кораби, докато пресичаха яростните вълни! Бяха от сребърно дърво, с платна от ярки платове, бяха смели и красиви като летящи риби. Като дете се возех на носа и гледах как вълните се разделят, и бях заобиколена от облак святкаща и блещукаща морска пяна! После, когато носовете на корабите докоснаха пръстта на тази земя, плакахме. Бяхме избегнали сянката на Небитието и бяхме спечелили пътя към свободата.

Но вместо това, Хакатри, открихме, че въобще не сме избегнали сянката истински, а само сме сменили един вид сянка с друг — и тази сянка растеше в самите нас.

Разбира се, мина много време, преди да го осъзнаем. Новата сянка растеше бавно, отначало в сърцата ни, после в очите и ръцете ни, но сега злото, което тя причини, е станало по-голямо, отколкото можехме дори да предположим. То се простира над цялата тази земя, която обичахме, земята, към която бързахме толкова отдавна, като към обятията на любовник — или като син към прегръдката на майка си...

Новата ни земя е толкова погълната от сенки, колкото и старата, Хакатри, и за това сме виновни ние. Но сега брат ти, който бе разрушен от тези сенки, се е превърнал в още по-ужасна тъмнина. Той хвърля черен покров над всичко, което някога обичаше.

О, в името на Градината, която изчезна, колко трудно е да загубиш синовете си!“

Вече и нещо друго се бореше за вниманието му, но Саймън можеше само да лежи безпомощно — нито искаше, нито можеше да се събуди. Като че ли някъде извън този сън, който не бе сън, някой го викаше. Да не би да имаше приятели или семейство, които го търсеха? Нямаше значение. Не можеше да се откъсне от тази жена. Ужасната й тъга се извиваше в него и го разкъсваше: не можеше да я остави сама с мъката й. Най-после гласовете, които го викаха глухо, спряха.

Присъствието на жената остана. Тя като че ли плачеше. Саймън не я познаваше, не разбираше на кого говори, но и той плака с нея.

Гутулф бе объркан и ядосан. Седеше, лъскаше щита си и се опитваше да слуша отчета на управителя, който току-що бе пристигнал от крепостта му в Утаниат.

Накрая изплю сок от ситрил в тръстиките по пода и каза:

— Повтори, човече! Нищо не разбирам от глупостите ти.

Управителят, човек с кръгло коремче и очи на пор, спокойно потисна уморената си въздишка — Гутулф не бе от господарите, пред които човек можеше да не показва идеално търпение, — и отново започна да обяснява:

— Просто ви казвам следното, господарю: всичките ви имоти в Утаниат са почти празни. Вулфхолт е изоставен, ако изключим неколцина слуги. Почти всички селяци са си тръгнали. Няма да има кой да прибере овеса и ечемика, а жътвата идва само след две седмици.

— Крепостните ми са избягали? — Гутулф се взря разсеяно в глигана и сребърните копия, които блестяха върху черния му щит: върховете на копията бяха очертани със седеф. Той обичаше тези доспехи, както би обичал дете. — Как смеят да бягат? Кой, ако не аз, храни тия нахалници толкова години? Ами... наеми други за жътвата, но не позволявай на онези, които са избягали, да се върнат. Никога.

Сега вече управителят въздъхна отчаяно:

— Господарю... графе... мисля, че не ме разбрахте. Просто няма достатъчно свободни хора, които да наема. Бароните, вашите васали, си имат свои проблеми и нямат работници, които да отделят. Полята ще останат неожънати. Армията на Скали от Калдскрайк от другата страна на реката, в Хернистир, е помела всичките гранични градове близо до Утаниат и вероятно скоро ще пресече реката, след като опустоши земите на Лут.

— Лут е мъртъв, както ми казаха — бавно каза Гутулф. Самият той бе ходил при крал Лут в Тайг и бе нанесъл непростима обида на краля пред всичките му придворни. Това бе само преди няколко месеца. Защо сега се чувстваше толкова ужасно? — И защо бягат тези негодници?

Управителят го изгледа странно, като че ли Гутулф изведнъж бе попитал коя посока е нагоре.

— Защо ли? Заради войната и грабежите до границата, заради хаоса. И заради Белите лисици, разбира се.

— Белите лисици ли?

— Да, заради Белите лисици, господарю. — Управителят сви скептично устни. — Нали тъкмо те дойдоха да помогнат на армията, която командвахте в Наглимунд.

Гутулф вдигна очи и несъзнателно задъвка горната си устна.

— Норните ли имаш предвид?

— Да, господарю. Обикновените хора ги наричат Белите лисици заради мъртвешки бледата им кожа и лисичите им очи. — Той едва сдържа потреперването си. — Белите лисици.

— Но защо? — попита графът и като не получи моментален отговор, повиши глас. — Какво общо имат те с моята жътва, Ейдон да те убие?

— Ами защото те идват на юг, графе — изненадано каза управителят. — Напускат леговището си в руините на Наглимунд. Виждали са ги да ходят през хълмовете по тъмно, като призраци. Пътуват през нощта, на малки групи, и винаги се движат на юг... към Хейхолт. — Той се огледа нервно, като че ли чак сега осъзна какво е казал. — Идват тук.

След като управителят си отиде, Гутулф дълго седя, като отпиваше от една голяма чаша вино. Вдигна шлема си, за да го излъска, вгледа се в бивните от слонова кост, които се издигаха от гребена, и после го остави на масата. Не му се занимаваше с това, въпреки че кралят му бе наредил да поведе Еркинската гвардия към бойното поле след няколко дни, а за бронята си не се бе грижил от обсадата на Наглимунд. Нещата изобщо не бяха вървели добре след обсадата. Замъкът като че ли бе населен от духове, а прокълнатият сив меч и двамата му братя витаеха в сънищата му, така че вече почти го бе страх да си легне, да заспи...

Остави чашата и се вгледа в примигващата свещ: настроението му се подобри. Поне не си въобразяваше разни неща. Безбройните странни нощни звуци, безтелесните сенки в коридорите и общите зали, изчезващите нощни посетители на Елиас, всичко това и още много неща бяха започнали да карат графа на Утаниат да се съмнява в собствения си ум. Когато кралят го бе накарал да докосне прокълнатия меч, Гутулф се бе убедил, че, чрез магия или не, някаква пукнатина в мислите му е пуснала лудостта, която ще го унищожи. Но това не бе

никаква приумица, никакво хрумване — управителят го бе потвърдил. Норните идваха в Хейхолт. Белите лисици идваха.

Гутулф извади ножа си и го хвърли към вратата. Той се превъртя във въздуха, заби се и затрепери в дебалата дъбова дъска. Гутулф се затътри през стаята и го издърпа, после го хвърли пак и го измъкна с бързо движение на китката си. Вятърът запищя в дърветата отвън. Гутулф се озъби. Ножът отново се заби в дървото.

Саймън лежеше прикован в съня, който не беше сън, а гласът в главата му продължаваше да говори.

„Нали разбираш, Хакатри, кротки ми сине, вероятно точно там започнаха нашите неприятности. Преди малко говорих за двете Семейства, като че ли бяхме единствените оцелели от Вениха До'сае, но точно лодките на Тинукедат'я ни прекараха през Великото море. Нито ние, Зидат'я, нито нашите роднини Хикедат'я щяхме да оживеем, за да достигнем тази земя, ако не бяха Руян Кормчията и народът му... но за наш срам, ние се отнасяхме към Децата на Океана толкова лошо, колкото и в Градинските земи отвъд морето. Когато повечето от народа на Руян най-после си тръгнаха, когато продължиха към онази тяхна собствена земя, точно тогава, мисля, сянката започна да расте за първи път. О, Хакатри, ние бяхме луди, за да донесем старите несправедливости в това ново място, да повторим грешки, които трябваше да са загинали с нашия дом в Най-далечния изток...“

Клоунската маска се клатеше пред лицето на Тиатак, блестеше на светлината на огъня, покрита със странни пера и рога. За миг той се обърка. Как бе дошъл Фестивалът на вятъра толкова скоро? Нали до годишното празненство на Този, който превива дърветата имаше още няколко месеца? Но ето че тук един от клоуните на вятъра се кланяше и танцуваше пред него — а и какво друго обяснение можеше да има за начина, по който го болеше главата, освен прекаленото количество папратова бира, един сигурен знак, че дните на Фестивала са дошли?

Клоунът на вятъра издаде някакъв странен цъкащ звук и подръпна нещо от ръката му. Какво ли правеше? Накрая той си спомни. Искеше си монетата, разбира се: всички трябваше да носят мъниста или дребни пари за Този, който превива дърветата. Клоуните събираха блестящите подаръци в глинени гърнета и ги друсеха, та

тракането да стигне до небето — това бе основната музика на Фестивала — звуци, които докарваха благоразположението на Огъващия дърветата, така че той да не праща лоши ветрове и наводнения.

Тиамак знаеше, че трябва да позволи на клоуна да вземе монетата — нали точно затова я носеше, — но все пак имаше нещо съмнително в начина, по който клоунът го побутваше, нещо, което го притесняваше. Маската на клоуна намигна и го погледна злобно; Тиамак — бореше се с нарастващото си безпокойство — стисна монетата по-силно. Какво не беше наред?...

Изведнъж очите му се разшириха от ужас. Клатещата се клоунска маска бе хитиновото лице на един гхант, който висеше само на лакът над лодката му на една лиана, проточила се от стърчащ над реката клон. Гхантът внимателно посягаше с щипката си и търпеливо се опитваше да издърпа ножа на Тиамак от потния му от съня юмрук.

Тиамак извика от погнуса и се дръпна към кърмата на лодката. Гхантът изскрибуца и изцъка с пипалата по устата си и размаха покрития си с плочки крак, все едно искаше да го успокои, че всичко е било грешка. Тиамак замахна с пръта и цапардоса гханта, преди съществуването да успее да избяга нагоре по лианата. Чу се силно изпукване и гхантът полетя над реката, краката му бяха свити като на опърлен паяк. Изчезна в зелената вода почти без плясък.

Тиамак потрепери от отвращение. Цял хор от сухо цъкане се разнесе над главата му и той бързо вдигна очи — още няколко гханта, всеки с размера на голяма маймуна, сезираха в него от безопасните горни клони. Безизразните им черни очи блещукаха. Тиамак почти не се съмняваше, че ако можеха да предположат, че той не може да се изправи, щяха да го нападнат след секунда; все пак изглеждаше странно гхантите да нападнат възрастен човек, пък бил той и ранен. Странно или не, той можеше само да се надява, че те няма да осъзнаят колко слаб е всъщност или за какви наранявания свидетелства кървавата превръзка на крака му.

— Точно така, грозни буболечки такива! — извика той и размаха и ножа, и пръта. От кръска го заболя главата, лицето му се сгърчи и той се замоли наум да не припадне — ако това му се случеше, беше сигурен, че никога няма да се събуди отново. — Само елате насам и ще ви дам същия урок, като на приятеля ви!

Гхантите изчирикаха с явна злоба, все едно искаха да кажат, че за никъде не бързат — че ако те не го хванат днес, някои други гханти ще го направят достатъчно скоро. Твърдите им, покрити с лишеи черупки задраскаха по върбовите клони, когато гхантите се закатериха понагоре. Тиамак овладя треперенето си и бавно и хладнокръвно започна да избутва лодката към средата на течението, за да не е под ниско надвисналите клони.

Слънцето, което бе изминало само половината си път нагоре, когато го бе погледнал за последно, се бе преместило смайващо далеч отвъд зенита. Сигурно бе заспал седнал, въпреки ранния час. Треската бе отнела силите му. Поне засега като че ли бе затихнала, но той все още бе ужасяващо слаб, а раненият му крак туптеше така, сякаш гореше.

Внезапният смях на Тиамак бе суров и неприятен. Като си помислеше, че преди два дни бе взимал важни решения за това къде ще отиде, за това кои от могъщите хора, които се бореа за услугите му, щяха да са достатъчно късметлии да ги получат и кои щеше да трябва да изчакаат! Спомни си, че бе решил да отиде в Набан, както бяха поискали старейшините на племето му, и да остави Кванитупул за по-късно — решение, което му бе коствало много часове внимателно обмисляне. Ето че внимателният му избор се бе обърнал за една капризна секунда. Щеше да е късметлия, ако стигнеше жив дори и до Кванитупул; дългият път до Набан бе просто немислим. Той бе загубил много кръв и имаше треска от раната. Нито една от подходящите билки за лекуване на подобна рана не растеше в тази част на Вран. Освен това, сякаш за да се задълбочат нещастията му, гхантите го бяха видели и бяха решили, че той ще е скорошната им лесна плячка!

Сърцето му подскочи. Сив облак от слабост се спускаше над него. Той гребна шепа вода и напръска лицето си. Гадният гхант всъщност го бе докосвал, лукав като джебчия, и се бе опитвал да му вземе ножа, така че другарите му да могат да се спуснат върху него, без той да може да окаже съпротива. Как можеше някой да си помисли, че гхантите са само животни? Някои от съплеменниците му твърдяха, че не били нищо повече от надраслите нормалния си размер буболечки или раци, на които и приличаха, но Тиамак бе виждал ужасната интелигентност, която се спотайваше зад черните им очи. Гхантите можеше и да са творение на Тези, които дишат тъмнина вместо на

Тази, която роди човечеството — както толкова често твърдеше Могахиб, — но това не ги правеше глупави.

Той бързо огледа багажа си, за да се увери, че гхантите не са взели нищо. Всичките му мизерни притежания — дрехите му, Призоваващата пръчка от племенните старейшини, съдинката за готвене, прашката му и свитъкът на Нисес в омаслената торба — бяха на дъното на лодката. Всичко изглеждаше така, както трябваше да бъде.

Там бяха и останките от рибата, с чието улавяне бяха започнали сегашните му проблеми. По някое време през последните два дни на треска и лудост сигурно бе изял по-голямата част от нея, освен ако птици не бяха оголили костите, докато беше спал. Тиатак се помъчи да си спомни подробности от тези два дни, но всичко, което можа да извика в съзнанието си, бяха видения как гребе безкрайно по течението, а небето и водата кървят с цвят като на глеч, която изтича от зле опечено гърне. Беше ли се сетил да запали огън и да превари блатната вода, преди да промие раната си? Като че ли си спомняше как се опитва да запали сухите клечки, събрани в глинената купичка за готвене, но нямаше представа дали е успял.

От опитите да си спомни му се зави свят. Беше безполезно да се терзае за онова, което се бе или не се бе случило, каза си той. Очевидно все още беше болен; единственият му шанс бе да стигне до Кванитупул преди треската да се завърне. Поклати глава със съжаление и изхвърли останките от рибата през борда — наистина беше чудесна риба, — а после навлече ризата си, защото пак му стана студено и се разтрепери. Отпусна се на кърмата на лодката, придърпа над очите си шапката, която си бе направил от листа на пясъчна палма през първия ден на пътуването си, за да предпази смъдящите си очи от яркото слънце, и след като пак напръска лицето си с вода, започна да се отгласква с пръта — упорито подкарваше лодката напред по широкия канал, въпреки че болящите го мускули протестираха при всяко движение.

По някое време през нощта треската се върна. Когато отново успя да избяга от обятията ѝ, се оказа, че се носи в мързеливи кръгове в блатиста застояла вода. Кракът му, въпреки че бе подут и болеше

много, не изглеждаше забележимо по-зле. Ако можеше да стигне скоро до Кванитупул, нямаше да го загуби.

Тиамак се отърси от паяжините на съня и още веднъж се помоли на Онзи, който винаги стъпва на пясък — съществуването му, въпреки обикновено скептичната природа на Тиамак, бе станало много възможно след преживелицата му с крокодила. Тиамак не се интересуваше особено дали това отслабване на неверието е предизвикано от умопобъркващата треска, или от повторното събуждане на истинската вяра, предизвикано от близостта на смъртта. А и не изследваше чувствата си по въпроса особено дълбоко. Бе факт, че не искаше да е еднокрак учен — или още по-лошо, мъртъв учен. Ако боговете не му помогнеха, в това коварно блато не му оставаше никакъв друг ресурс освен собствената му бързо отпадаща решителност. Лице в лице с тези прости възможности, Тиамак се молеше.

Той изкара лодката от застоялата вода и стигна до място, на което се събираха няколко водни пътя. Трудно бе да се каже как точно се е долутал до това място, но като използваше току-що запалилите се звезди за водач — особено Гмурецата и Видрата с блестящите лапички, — успя да се ориентира към Кванитупул и морето. Продължи да тласка лодката до сутринта, когато вече не можеше да не обръща внимание на уморения си ум и изтощеното си тяло, които искаха почивка. Полузаспал, той се спусна още малко по течението, като мушкаше с пръта калния бряг, докато най-после не намери един голям камък. Измъкна го, върза го с риболовното си влакно и после го хвърли през борда, за да служи като котва, така че лодката да остане на открито, докато той не се наспи — без висящи по дърветата гханти и друга нежелана компания.

Тиамак вече напредваше по-бързо. Загуби половината от следващия следобед — осмия или деветия, откакто бе тръгнал от къщи — при поредния пристъп на треската, но успя да напредне малко вечерта и дори да продължи по мръкнало, за да навакса част от изгубеното време. Откри, че има много по-малко хапещи и жилещи насекоми, след като слънцето изчезне в блатото на запад; това, както и странно приятната синя светлина на сумрака бе толкова хубава промяна в сравнение с горещите следобеди, че той реши да го

отпразнува и най-накрая изяде окаяно изглеждащата речна ябълка, която бе намерил на един клон. Речни ябълки обикновено не можеха да се намерят толкова късно през годината, тъй като тези, които успеяха да убягнат на птиците, накрая падаха и се носеха по въртящата се вода, подскачайки като плувки на рибари, докато не ги спреше някой кален нанос. Тиатак бе сметнал находката си за добро предзнаменование и я бе скътал след много благодарности към благодетелните божества, тъй като знаеше, че ще ѝ се наслади повече, ако поне малко се порадва на мисълта за нея преди това.

Първата хапка бе горчива, но бледата месеста част близо до средата бе превъзходно сладка. Тиатак, който вече от дни ядеше водни буболечки и треви и листа, бе толкова завладян от вкуса на плода, че почти загуби съзнание. Трябваше да си запази поне мъничко за по-късно.

Някой би могъл да каже за Кванитупул, че заема северния бряг на горния ръкав на залива Фиранос, само че там нямаше истински бряг: Кванитупул лежеше на най-северния ръб на Вран, но все още бе част от голямото тресавище.

Някогашното маловажно търговско селце от няколко десетки дървени къщи и наколни колиби бе станало огромно, когато търговците от Набан, Пердруин и Южните острови бяха открили множеството ценни неща, които идваха от недостижимата вътрешност на Вран — недостижима за всички, освен за хората, които живееха там, разбира се. Екзотични пера за наметките на дамите, изсушена кал за бои, лечебни прахове и минерали, несравними по рядкост и сила, всички тези неща и много други бяха причина пазарите на Кванитупул да са препълнени с търговци на едро и на дребно откъде ли не. Тъй като нямаше и педя твърда земя, дълбоко в калта се набиваха колове, безброй лодки се пълнеха с натрошени камъни и ги потапяха покрай бреговете на тресавищните течения. Върху тези основи бяха изникнали безбройни колиби и пътеки.

Кванитупул растеше — набанци и пердруинци се довличаха, за да споделят разнебитените му квартали с местните хора от Вран — докато търговският град не се разпростря върху много мили от канали и въжени мостове. Паянтовото му великолепие вече доминираше над залива Фиранос така, както по-старият му и по-голям брат Ансис

Пелипе доминираше над залива Еметин и централното крайбрежие на Остен Ард.

Все още замаян от треската, Тиатак най-после се измъкна от дивата вътрешност на блатото и навлезе във все по-претъпканите главни водни пътища на Кванитупул. Отначало само няколко други плоскодънни лодки разделяха с него зелената вода, почти без изключение бутани от други хора от Вран, мнозина от които носеха перести племенни премени в чест на първото си идване в най-голямото тресавищно село. По-нататък в Кванитупул каналите бяха задръстени с цели ята други съдове — не само малки лодки като тази на Тиатак, а кораби с всякакъв размер и вид: от красиво резбованите и покрити с балдахини тримачтови кораби на богати търговци до огромните кораби за зърно и шлеповете, които носеха ломен камък и се плъзгаха по каналите подобно на надменни китове, като принуждаваха по-малките лодки да се разпръснат, за да не бъдат потопени от бурната им диря.

Обикновено Тиатак много се радваше на гледката на Кванитупул — въпреки че, за разлика от съплеменниците си, бе виждал Ансис Пелипе и другите пристанищни градове на Пердруин, в сравнение с които Кванитупул бе само западнало селце. Сега обаче треската отново го нападаше. Плискането на водата и виковете на хората изглеждаха любопитно далечни: каналите, по които бе пътувал толкова много пъти, изглеждаха заплашително непознати.

Той претърсваше блуждаещия си ум за името на гостоприемницата, в която му бе казано да отиде. В писмото си, онова, което бе погубило любимия гълъб на Тиатак Мاستилено петно, отец Диниван му бе казал... бе казал...

Че е крайно нужен. Да, той си спомняше тази част. Треската правеше мисленето наистина трудно... Отиди в Кванитупул, пишеше Диниван, отседни в гостоприемницата, за която сме говорили, и чакай там, докато мога да ти съобщя нещо повече. И какво друго бе писал свещеникът? Че нещо повече от много животи може да зависи от него.

Но за коя гостоприемница ставаше дума? Тиатак, изплашен от цветните петна пред разфокусираните си очи, вдигна поглед и видя, че в следващия миг ще го блъсне един голям кораб с две светещи очи, изрисувани върху корпуса. Капитанът му подскачаше на носа и

размахваше юмрук. Устата му се отваряше и затваряше, но Тиатак чуваше само глухо бучене. Коя гостоприемница?

„Бокалът на Пелипа!“ Името го удари като гръм от небето. Той не осъзна, че го е изкрещял на висок глас, но шумът по канала бе такъв, че неблагоприятното му нямаше значение.

„Бокалът на Пелипа“: една гостилница, която Диниван бе споменал. Държеше я жена, някога била монахиня в ордена на света Пелипа — Тиатак не можа да се сети за името ѝ, — която все още обичаше да говори за теология и философия. Моргенес отсядаше там, когато пътуваше във Вран, тъй като харесваше стопанката и нейния непочтителен, но мислещ ум.

От тези спомени Тиатак се пооживи. Може би Диниван щеше да дойде в гостоприемницата! Или още по-добре, може би самият Моргенес бе отседнал там, което щеше да обясни защо последните съобщения на Тиатак до дома на стареца в Хейхолт не бяха получили отговор. Какъвто и да бе случаят, когато предложеше имената на приятелите си Носители на свитъка вместо пари, сигурно щеше да си намери легло и състрадателно ухо в „Бокала на Пелипа“!

Все още объркан от треската, но вече с по-обнадеждено сърце, Тиатак отново затласка крехката лодка по мазните зелени канали на Кванитупул.

Странният глас в главата на Саймън продължи да говори. Магията му го държеше като в уютен затвор, пленен от заклинание, което не можеше да разруши. Унасяше се, все едно всеки момент щеше да заспи, но беше и някак нащрек, като човек, който само се преструва, че дреме, докато враговете му правят планове в другия край на стаята. Не се събуди, но и не заспа. Гласът продължаваше да говори и думите му извикаха прекрасни и ужасни образи.

„... И въпреки че ти си тръгна, Хакатри — към смъртта или към Крайния запад, не знам със сигурност, — ще ти кажа тези неща, тъй като в действителност никой не знае начина, по който времето тече по Пътя на сънищата, нито къде може да блуждаят мислите, които са били насочени към люспите на Великия червей или към другите Свидетели. Може да се окаже, че на това място... или по това време... ще чуеш тези думи и ще научиш за семейството и народа си.

Освен това изпитвам огромна нужда просто да говоря с теб, любимия ми син, въпреки че отдавна те няма.

Знаеш, че брат ти обвини себе си за твоето ужасно нараняване. Когато най-после ти замина на запад в търсене на успокоение за сърцето си, той стана студен и неспокоен.

Няма да ти разказвам цялата история за грабежите на корабните мъже, тези яростни смъртни от другата страна на морето. Ти имаше някакво предизвестие за идването им преди да тръгнеш. Някои биха казали, че точно тези римърсгардци нанесоха най-тежкия удар срещу нас; понеже те разрушиха Асу'а, нашия велик дом, и тези от нас, които оцеляха, бяха прокудени в изгнание. Някои биха казали, че римърсгардците са нашите най-големи врагове, но други може и да кажат, че най-ужасната ни рана дойде, когато брат ти Инелуки вдигна ръка срещу баща ти, Ию'унигато — твоя баща, моя съпруг — и го посече в голямата зала на Асу'а.

Трети пък биха казали, че нашата сянка първо е израсла в дълбините на времето, във Вениха До'сае, Изгубената градина, и че сме я донесли с нас в сърцата си. Биха казали, че дори и онези, които са родени тук, в нашата нова земя — като теб, сине мой — са дошли на света, когато тази сянка вече е цапала най-съкровената ви природа, така че никъде не е имало нищо невинно, откакто светът е бил млад.

И това е проблемът със сенките, Хакатри. На пръв поглед те изглеждат много прости — въпрос само на нещо, което стои на пътя на светлината. Но онова, което е засенчено от едната страна, може от някой друг ъгъл да изглежда като блестящо отражение. Онова, което в покрито със сянка днес, може да умре от силната светлина утре и светът би станал по-малък след изчезването му. Не всичко, което процъфтява в сенките, е лошо, сине мой...“

„Бокалът на Пелипа“... „Бокалът на Пелипа“...

На Тиамак му бе трудно да мисли. Разсеяно повтори името още няколко пъти, като за миг забрави какво означаваше, а после осъзна, че се вглежда в една люлееща се табела, на която имаше нарисован златен бокал. Замаяно присви очи за няколко секунди — не можеше да си спомни точно как се бе озовал тук, а после започна да се оглежда за място, където да завърже лодката си.

Табелата висеше над вратата на голяма, но доста посредствена на външен вид гостоприемница в една затънтена част на квартала със складовете. Разнебитената постройка като че ли бе увиснала между две по-големи сгради, като пияница с по един приятел от всяка страна. Цяла армада плоскодънни лодки се клатушкаше в канала отдолу — бяха завързани за грубия пристан или направо за коловете, които държаха сградата и мърлявите ѝ другари над водата. Гостоприемницата бе изненадващо тиха, като че ли и посетителите, и прислужниците спяха.

Треската на Тиатак се бе върнала силно и го бе оставила почти без сили. Той злобно погледна въжената стълба, която висеше от площадката, вдигна пръта, но пак не достигна почти цял лакът до най-ниското стъпало. Зачуди се дали да не подскочи, за да я свали, но дори и с объркания си ум осъзна, че когато някой е твърде слаб, за да плува, едва ли има нещо по-глупаво от това да подскача в малка лодка. Накрая, попаднал в безизходно положение, се провикна дрезгаво за помощ.

Ако това бе една от любимите гостоприемници на Моргенес, значи докторът не беше особено придирчив. Тиатак поднови пронизителния си рев и се зачуди колко болезнено прегракнал е гласът му и как отеква в тази затънтена част на Кванитупул. Най-после една белокоса глава се показа от вратата горе и очите ѝ се взряха в Тиатак така, сякаш той бе интересна, но неразрешима загадка. Накрая собственикът на главата напусна безопасността на входа и се показва целият. Бе стар пердруинец или набанец, висок и добре сложен; красивото му розово лице бе наивно като на малко дете. Той приклепна на ръба на площадката; все така гледаше Тиатак и се усмихваше мило.

— Стълбата! — Тиатак посочи с пръта. — Не мога да стигна стълбата.

Старецът любезно премести погледа си от Тиатак към стълбата, после като че ли прекара известно време в сериозни размишления над въпроса. Най-после кимна и усмивката му се разшири. Тиатак, въпреки прекомерната умора и болката в туптящия си крак, разбра, че отвръща на усмивката на този странен старец. След като размяната на неизговорено добро настроение продължи известно време, мъжът внезапно се обърна и се прибра.

Тиатак зави отчаяно, но старецът се появи отново след няколко секунди с канджа в ръка, разви стълбата и долният ѝ край цопна в зелената вода. След кратък объркан размисъл Тиатак си взе нещата от лодката и започна да се катери. Наложил се да спре на два пъти за почивка. Ухапанието му от крокодила крак гореше като огън.

Когато стигна площадката, му се виеше свят и направо му причерня. Старецът пак се бе прибрал. Тиатак отвори тежката врата, закуцука навътре и го видя пак: седеше в ъгъла на вътрешната площадка върху купчина одеяла, които, изглежда, му служеха за легло, сред навити въжета и разни макари. По-голямата част от площадката бе заета от две обърнати лодки. Едната бе лошо пробита, като от остра скала. Другата бе наполовина боядисана.

Докато Тиатак заобикаляше гърнетата с бяла боя, задръстили площадката, старият мъж отново му се усмихна глупаво, а след това се намести сред одеялата, като че ли се канеше да спи.

Вратата в дъното на площадката водеше към самата странноприемница. На долния етаж имаше гостилница с дълги маси. Една жена, пердруинка, с кисело лице, дебели ръце и прошарена коса, стоеше и преливаше бира от една кана в друга.

— Какво искаш? — попита тя.

Тиатак спря на вратата.

— Ти ли си... — най-последно си спомни името на бившата монахиня — Ксорафра?

Жената направи кисела физиономия.

— Ксорафра умря преди три години. Беше ми леля. И беше съвсем луда. Кой си ти? Ти си човек от блатата, нали? Тук не приемаме мъниста и пера като заплащане.

— Подслонете ме. Кракът ми е ранен. Аз съм приятел на отец Диниван и на доктор Моргенес Ерцестрес.

— Никога не съм ги чувала. Благословена Елисия, ти говориш доста сносен пердруински за дивак, а? Нямаме свободни стаи. Може да спиш със стария Цалио навън. Той не е наред с ума, но няма да ти направи нищо лошо. Шест сентимки на нощ, девет, ако искаш и храна. — Тя махна към площадката навън.

Три деца изтрополиха надолу по стълбите — биеха се с клонки, смееха се и пицяха — и почти събориха Тиатак, докато изскачаха на площадката.

— Трябва ми лекар. — Тиамак се олюля. — Ето. — Той бръкна в кесията на колана си и измъкна двата златни императора, които пазеше от години точно за такъв спешен случай — а и какво щяха да му помогнат парите, ако умреше? — Моля ви, имам злато.

Племенницата на Ксорастра се обърна и се ококори.

— Риапа и пиратите! — изруга тя. — Гледай ти!

— Моля ви, госпожо. Мога да ви дам още много злато. — Не можеше, разбира се, но имаше много по-голям шанс тази жена да се погрижи да го изцерят, ако си мислеше, че може. — Само доведете лечител да види крака ми и ми дайте храна и легло.

Устата ѝ, все още зяпнала от изненада при вида на лъскавите златни монети, се разшири още повече, когато Тиамак рухна безчувствен в краката ѝ.

„... Но въпреки че не всичко, което процъфтява в сенките, е лошо, Хакатри, все пак много от това, което се крие в тъмнината, е там, за да скрие злато си от всички очи“.

Саймън започваше да се губи в този странен сън — чувстваше се така, сякаш търпеливият, изпълнен с болка глас говори на него. Срамуваше се, че е отсъствал толкова дълго, че е донесъл допълнително страдание на такава извисена и все пак измъчена душа.

„Брат ти отдавна крие плановете си под плащ от сянка. Годишният танц бе танцуван безброй пъти, след като Асу'а падна, преди ние дори да предположим, че той все още е жив — ако неговото призрачно съществуване може да се нарече живот. Дълго е кроял замисли в тъмнина, стотици години обмисляне на черен ум, преди да предприеме първите стъпки. Сега, когато планът му е вече в ход, все още има много, което е скрито в сянка. Аз мисля и наблюдавам, чудя се и предполагам, но подробностите на замисъла му ми убягват. Видях много неща, откакто за първи път видях листата да падат в Остен Ард, но не мога да разбера това. Какво планира той? Какво иска да направи брат ти Инелуки?...“

Звездите над Стормспайк бяха блестящо бели като оглозгани кости, студени като буци лед. За Инген Джегер те бяха много красиви.

Той стоеше до коня си на пътя пред планината. Суровият вятър свиреше през муцуната на озъбения му шлем. Дори и норнският му

жребец, отгледан в най-тъмните и най-студени конюшни на света, се стараеше да избегне жестоката суграшица, която вятърът изстрелваше като снопове стрели... но Инген Джегер бе въодушевен. Воят на вятъра бе приспивна песен, ужилванията на суграшицата — ласка. Господарката му бе възложила велика задача.

— На нито един друг Ловец на Кралицата не е била възлагана такава отговорност — му каза тя. Индиговата светлина на Кладенеца изпълваше Залата на арфата. Докато тя говореше, стоновите на Дишащата арфа — огромно, прозрачно, вечно променящо се нещо, скрито от мъглите на Кладенеца, — караха самите камъни на Стормспайк да треперят. — Ние те върнахме от покрайнините на Земята на смъртта. — Блещукащата маска на Утук'ку отрази сините лъчи от Кладенеца толкова силно, че лицето ѝ се скри, сякаш пламък гореше между раменете и короната. — Освен това ти дадохме оръжия и мъдрост, каквито не е имал никой друг Ловец на Кралицата. Сега ти възлагаме задача с огромна трудност, задача, с каквато никой, смъртен или безсмъртен, никога не се е залавял.

— Ще я изпълня, господарке — каза той. Сърцето му туптеше в гърдите така, сякаш щеше да се пръсне от радост.

Сега, застанал на кралския път, Инген Джегер погледна руините на стария град. Лежаха навсякъде около него — просто боклуци по склоновете на великата ледена планина. Когато прародителите му са били още диваци, помисли си той, древната Накига се е издигала под нощното небе в пълната си хубост, цяла гора от алабастър и бяло магическо дърво, халцедонова огърлица около гърлото на планината. Преди народът на Ловеца да е познавал огъня, Хикеда'я са били построили зали с колони в самата планина и всяка зала е пламтяла като милион кристали от безбройните лампи — цяла галактика от звезди, горели в тъмнината на земята.

А сега той, Инген Джегер, бе избран от тях! Носеше мантия, каквато не бе обличал нито един смъртен! Дори и за човек с неговата тренировка, с неговата ужасяваща дисциплина, това бе подлудяваща мисъл.

Вятърът стихна. Жребецът му, голям блед силует до него под вихрещия се сняг, изпръхтя нетърпеливо. Инген Джегер го погали по

мощния врат и почувства бързия пулс на живота. Пъхна крак в стремето, качи се на седлото и подсвирна на Нику'а. След няколко мига огромната бяла хрътка се появи на едно възвишение наблизо. Почти толкова голям, колкото коня, Нику'а изпълни нощта с парата от дъха си; късата козина на кучето бе перлена от мъглата, така че то блестеше като огрян от слънцето мрамор.

— Ела — изсъска Инген Джегер. — Чакат ни велики дела! — Пътят се простираше пред него: водеше надолу от висините в нищо неподозиращите земи на спящите хора. — Смъртта ни следва.

Той пришпори коня. Копитата заудряха по заледения път като чукове.

„... И така, посвоему аз съм сляпа за машинациите на брат ти. — Гласът в главата на Саймън ставаше все по-недоловим и по-недоловим, увяхваше като роза, останала последна в късна есен. — Принудена съм да прилагам собствените си хитрини — а те изглеждат като лоши, слаби игри, когато се поставят срещу пълчищата на Накига и издръжливата, безсмъртна омраза на Червената ръка. И което е най-лошо от всичко, дори не зная срещу какво се бия, макар и да вярвам, че вече различавам първите смътни фигури. Ако съм видяла дори и проблясък от истината, то тя е ужасна. Ужасна.

Играта на Инелуки започна. Той е мое дете и не мога да избегна отговорността си. Двама синове имах аз, Хакатри. Двама синове загубих“.

Гласът на жената бе само шепот, най-лек дъх, но въпреки това Саймън можеше да почувства горчивината му.

„Най-старите са винаги най-самотните, кротък мой, но никой не бива да бъде изоставян за толкова дълго от онези, които е обичал...“

И след това я нямаше.

Саймън бавно излезе от необятната тъмнина, която го бе държала в плен. Ушите му като че ли кънтяха странно, сякаш с изчезването си гласът, който бе слушал толкова дълго, бе оставил огромна празнина. Той отвори очи и светлината нахлу в тях и го зашемети; когато ги затвори, пръстени от светли цветове се завъртяха под клепачите му. Погледна пак, по-предпазливо, и видя, че се намира в малка горска долчинка, покрит от наскоро навалял сняг. Бледа утринна светлина

струеше през надвисналите дървета, посребряваше оголените клонки и нашарваше земята.

Беше му много студено. Освен това бе съвсем сам.

— Бинабик! — извика той. — Куантака! — Миг по-късно прибави и: — Слудиг!

Отговор нямаше.

Отхвърли наметалото си и несигурно се надигна. Отърси се от прашливия сняг и разтърка очи, за да изчисти сенките. Долът се изкачваше стръмно от двете му страни. Ако се съдеше по множеството счупени клонки, набити в дрехите му, той бе паднал по склона. Опипа се предпазливо, но освен дългата заздравяваща рана на гърба и няколко грозни следи от зъби по крака, като че ли бе само издраскан, ожулен и много, много измръзнал. Сграбчи един стърчащ корен и с мъка се закатери по склона. Стигна ръба и се изправи. Краката му трепереха. Бялата гора се простираше монотонно във всички посоки. Нямаше и следа нито от приятелите му, нито от коня му; всъщност нямаше следа от нищо — само безкрайна бяла гора.

Опита се да си спомни как е дошъл тук, но измъкна само разтреперващ спомен за последните луди часове в абатството на Скоди, за един омразен леден глас, който го бе преследвал, и за яздене в тъмнината. След това един нежен и тъжен глас дълго му бе говорил в сънищата му.

Той се огледа, като се надяваше да намери поне седло, но нямаше късмет. Ножницата на кръста му беше празна. След известно търсене той забеляза костения си нож от Ийканук на дъното на дерето и с много проклетия отново се спусна долу, за да го вземе. Почувства се малко по-добре от това, че има нещо остро подръка, но това бе съвсем малко успокоение. Когато отново стигна до върха и пак огледа недружелюбната зимна гора, го налегна някакво чувство на изоставеност и страх. Бе загубил всичко — всичко! Меча Трън, Бялата стрела, нещата, които бе спечелил, всичко това го нямаше! А и приятелите му също ги нямаше.

— Бинабик! — изпищя той. Ехото избяга и изчезна. — Бинабик! Слудиг! Помогнете ми! — Защо го бяха изоставили? Защо?

Отново извика приятелите си, и пак, и пак, докато се препъваше през гората.

Прегракнал от викане, Саймън най-после се отпусна на една скала и се помъчи да не заплаче. Мъжете не плачат, защото са се загубили. Мъжете изобщо не плачат. Светът като че ли се замъгли малко, но той не плачеше — само ужасният студ караше очите му да щипят така. Мъжете не плачат, независимо колко ужасни са станали нещата...

Той бръкна в джоба на плаща си, за да скрие ръката си от студа, и напипа огледалото на Джирики. Извади го. В него бе отразено сивото небе, като че ли огледалото бе пълно с облаци.

Той вдигна люспата от Великия червей пред очите си.

— Джирики — промърмори Саймън и духна блестящата повърхност, все едно собствената му топлина можеше да даде на огледалото някакъв живот. — Помогни ми! — Видя в огледалото само собственото си лице, с блед белег и рядка червена брада. — Помогни ми.

Снегът заваля отново.

19. ДЕЦАТА НА КОРМЧИЯТА

Мириамел се събуди бавно. Гадеше ѝ се. Клатушкането на пода изобщо не помагаше на туптенето в главата ѝ и тя нещастно си припомни една вечеря на Ейдонманса в замъка в Меремунд, когато бе на девет. Един отстъпчив слуга ѝ бе позволил да изпие три бокала вино; виното бе разредено, но все пак Мириамел се бе разболяла ужасно, оповръща цялата си нова рокличка и я развали непоправимо.

Този отдавнашен пристъп на стомашни болки беше предшестван от точно такова люшкане, все едно се намираше на борда на кораб насред океана. На сутринта, която последва пиянското ѝ приключение, тя бе останала в леглото с потресаващо главоболие — болка, която бе почти толкова лоша, колкото и тази, която изпитваше в момента. Що за чудато угаждане я бе довело до това ужасно състояние?

Тя отвори очи. Стаята бе доста тъмна, гредите на покрива бяха дебели и груби. Леглото, в което лежеше, бе невероятно неудобно и стаята не искаше да спре да се люшка. Да не би да е била толкова пияна, че да е паднала и да си е ударила главата? Може би си бе пукнала черепа и умираше?...

Кадрах!

Мисълта ѝ дойде внезапно. Всъщност, спомни си Мириамел, тя не беше пила, нито нищо друго такова. Чакаше в кабинета на отец Диниван и... и...

И Кадрах я беше ударил. Казал ѝ бе, че не могат да чакат повече. Тя каза, че ще чакат. Тогава той каза нещо друго и я удари по главата с нещо тежко. Горката ѝ глава! И като си помислеше, че в един момент на глупост бе съжалявала, че се е опитала да го удави!

Мириамел с мъка се надигна, като притискаше главата си с ръце, все едно искаше да задържи парчетата ѝ заедно. И по-добре, че остана превита на две: таванът бе толкова нисък, че не би могла да се изправи. Но това клатене! Елисия, Божия майко, беше по-лошо, отколкото да си пиян! Не беше нормално едно цапване по главата да успее да накара нещата да се обръщат и поклащат по този начин. Това наистина бе като да си на кораб...

Тя наистина беше на кораб, при това на кораб в открито море. Осъзнаването на това дойде внезапно, благодарение на лека смесица от подсказки: движението на пода, тихото, но ясно скърцане на дъски и възжета, тънкият, по-солен от обикновено мирис на въздуха. Как се бе случило това?

Беше трудно да види нещо в почти пълната тъмнина, но доколкото можеше да прецени, бе заобиколена от бурета и каци. Беше в трюма на кораб, това бе сигурно. Докато се взираше в тъмнината, още един звук започна да се чува, нещо, което бе чувала през цялото време, но което чак сега се проясняваше.

Някой хъркаше.

Мириамел се изпълни с някаква смесица от гняв и страх. Ако бе Кадрах, щеше да го намери и да го удуши. А ако не беше Кадрах — милостиви Ейдон, кой би могъл да каже как се бе оказала на този кораб или какво бе сторил монахът, за да ги направи и двамата бегълци? Ако се разкриеше, това можеше да означава смъртна присъда за пътник без билет. Но ако това бе Кадрах — о, колко ѝ се искаше да го стисне за врата!

Тя приклепна между две бурета; внезапното движение изпрати пронизваща болка надолу по гръбнака ѝ. Бавно и тихо тя започна да пълзи към хъркащия. Той гъргореше и мляскаше така, като че ли не бе склонен да спи леко, но нямаше смисъл да поема излишни рискове.

Внезапен тропот отгоре я разтрепери, но не последва нищо и Мириамел реши, че над нея тече само обикновеният живот на кораба. Продължи да се прокрадва към хъркащата си жертва през редиците плътно наредени бурета.

Когато стигна на няколко лакътя от хъркащия, вече не изпитваше и най-малкото съмнение — бе слушала това упоено, пиянско хъркане твърде много ноци, за да го обърка.

Най-после се наведе над него. Опипа с ръка и откри празната кана, с която се бе омаял, притисната в сгъвката на лакътя му. Над нея бе невъзможно да се обърка кръгло лице на Кадрах, киселият от виното дъх, който мокро свиреше навътре и навън през отворената му уста, докато той хъркаше и мърмореше. Щеше да е лесно просто да му пукне пияната глава с празната кана или да преобърне някое буре, за да го смаже като буболечка. Не беше ли я тормозил той още от момента, когато се запознаха? Бе крал от нея и я бе продавал на враговете ѝ като

робиня, а сега я бе ударил и отвлякъл със сила от Божия дом. Каквото и да бе тя, в каквото и да се бе превърнал баща ѝ, тя все още беше принцеса с кръвта на крал Престър Джон и кралица Ебека. Нито един пияница нямаше право да я докосва! Нито един човек! Нито един!

Гневът ѝ, който се бе извивал и нараствал в нея като пламъците на раздухван от вятъра огън, проблесна и после изведнъж изчезна. Задавиха я сълзи; в гърдите ѝ болезнено заудряха хълцания.

Кадрах спря да хърка и неясният му хленчещ глас се надигна от тъмнината пред нея:

— Господарке?

За момент тя не помръдна. След това, като си пое яростно дъх, замахна към невидимия монах. Удари го леко, но това бе достатъчно, за да разбере къде в тъмното е главата му. От следващия ѝ удар я заболя ръката.

— Ах ти, предател такъв! — изсъска тя и удари отново.

Кадрах изохка от болка и се отмести, така че пръстите ѝ удариха влажните дъски на трюма.

— Защо... защо ме... — промърмори той. — Та аз спасих живота ви!

— Лъжец! — възкликна тя и отново избухна в сълзи.

— Не, принцесо, това определено е истината. Съжалявам, че ви ударих, но нямах избор.

— Проклет лъжец!

— Не! — Гласът му бе изненадващо спокоен. — И стойте тихо. Не трябва да ни открият, за да можем да се измъкнем, щом падне нощта.

Тя подсмръкна ядно и забърса носа си с ръкав.

— Тъпанар! Глупак! Къде да се измъкнем? Та ние сме в морето!

Последва миг на тишина.

— Не може да сме... — отпаднало каза монахът. — Не може да сме в морето...

— Не можеш ли да усетиш как се люшкаме? Никога не си знаел нищо за корабите, предателски дребосько. Това не е клатенето, когато сме закотвени в пристанището. Това е морското вълнение. — Гневът ѝ се стапяше и я оставяше празна и объркана. — А сега, ако не ми кажеш как сме се озовали на този кораб и как ще слезем от него, ще

съжаляваш горчиво, че си напуснал Кранхир... или мястото, откъдето наистина идваш.

— О, богове на народа ми — изстена Кадрах. — Какъв глупак съм! Сигурно са потеглили, докато сме спали...

— Докато ти си спял, спял си пиански. Аз бях в безсъзнание, пребита!

— Ех, говорите истината, господарке, а ми се иска да не беше така. Аз наистина се напих до забрава, принцесо, но имаше много, което да забравям.

— Ако имаш предвид това, че ме удари, няма да ти позволя да го забравиш.

В тъмнината на трюма настъпи още един миг тишина. Когато монахът най-последно се обади, гласът му бе странно изпълнен с копнеж:

— Моля те, Мириамел. Принцесо. Много пъти съм правил злини, но този път направих само онова, което сметнах за най-добро.

Тя бе възмутена.

— Онова, което си сметнал за най-добро! Нахалството ти...

— Отец Диниван е мъртъв — прекъсна я той. — Също така и Ранесин, лекторът на Майката Църква. Приратес ги уби и двамата в самото сърце на Санселан Ейдонитис.

Тя се опита да проговори, но нещо като че ли бе заседнало в гърлото ѝ:

— Какво?

— Мъртви са, принцесо. До утре сутринта новината ще плъзне като степен пожар из целия Остен Ард.

Беше ѝ трудно да мисли за това, трудно да го разбере. Милият грозноват отец Диниван, който се изчервяваше като момче! И лекторът, който уж щеше да оправи всичко, а сега нищо нямаше да бъде както трябва. Нищо, никога вече.

— Истината ли казваш? — попита тя най-последно.

— Иска ми се да лъжех, милейди. Иска ми се това да бе само поредната лъжа от моя дълъг списък, но не е. Приратес управлява Майката Църква, или все едно е така. Единствените ти истински приятели в Набан са мъртви и точно затова се скрихмех в трюма на този кораб, закотвен в пристанището...

Монахът не довърши, но странната извивка в гласа му най-последно я убеди. Тъмнината в трюма като че ли се сгъсти. През неизмеримото

време, което последва, когато като че ли всички сълзи, които бе сдържала, откакто бе напуснала дома си, бликнаха наведнъж, Мириамел се почувства така, сякаш черният покров на отчаянието се е разраснал и е забулил целия свят.

— И така, къде сме? — попита тя най-последно. Беше прегърнала коленете си и се поклащаше бавно, за да противостои на движението на кораба.

Скръбният глас на Кадрах прошепна от тъмнината:

— Не зная, господарке. Както ви казах, качих ви на един кораб в пристанището. Беше тъмно.

Мириамел се опитваше да се успокои, благодарна поне за това, че никой не можеше да види червеното ѝ от сълзи лице.

— Да, но чий кораб? На какво приличаше? Чий знак бе върху платното?

— Знам съвсем малко за корабите, принцесо. Платната бяха приборани. Мисля, че имаше някаква хищна птица, изрисувана на носа, но фенерите горяха съвсем слабо.

— Каква птица? — напрегнато попита тя.

— Орел рибар, мисля, или нещо подобно. Черно и златно.

— Орел рибар... — Мириамел запотропва възбудено с пръсти по крака си. — Това е родът Преван. Искате ли да знаех на чия страна са, но толкова много време мина, откакто живеях тук! Може би са поддръжници на чичо ми и ще ни заведат в безопасност. — Тя се усмихна кисело. — Но къде ли може да е това?

— Повярвайте ми — пламенно каза Кадрах, — в този момент дори и най-студените, най-тъмни пещери на Стормспайк ще са безопасни за нас от Санселан Ейдонитис. Казах ви, лектор Ранесин е свален и убит! Можете ли да си представите колко трябва да е нараснала силата на Приратес, че да убие лектора направо в Божия дом?

Пръстите на Мириамел внезапно спряха да тропат.

— Странно е, че казваш това. Какво знаеш за Стормспайк и за пещерите му, Кадрах?

Неспокойното примирие, което шокът и ужасът бяха сключили между тях, изведнъж изглеждаше много глупаво. Бързо разпалващият се гняв на Мириамел прикри внезапния ѝ страх. Кой беше този монах,

който знаеше толкова много и действаше толкова странно? И ето, тя отново му се доверяваше, приклепена в някакво тъмно място, в което той сам я бе вкарал.

— Попитах те нещо.

— Господарке — започна Кадрах колебливо, — има много неща...

И изведнъж спря. Отекна скърцане на дърво; ярка светлина на факли прониза въздуха надолу, когато някой вдигна люка към палубата. Заслепени, принцесата и Кадрах се хвърлиха към буретата, търсейки убежище като земни червеи в обърната с лопата буца пръст. Мириамел зърна някакъв мъж с плащ, който слизаше гърбом по стълбата, присви се назад до стената, придърпа крака и скри лицето си под ниско дръпнатата си качулка.

Мъжът, който бе влязъл, почти не вдигаше шум — внимателно се запромъква между буретата и денковете. Сърцето на Мириамел подскочи в гърдите ѝ, когато стъпките изведнъж спряха само на няколко лакътя от нея. Тя сдържа дъха си в напрегнатите си дробове, докато не ѝ се стори, че ще се пръснат. Шумът на вълните гърмеше в ушите ѝ като мучене на бик, но някакво странно напевно тананикане се носеше под него като сънливото жужене на пчели. След това бръмченето внезапно спря.

— Защо се криеш тук? — попита един глас; сух пръст докосна лицето ѝ. Потиснатият дъх на Мириамел изхвърча и очите ѝ се отвориха. Гласът възкликна; — А, но ти си дете!

Не беше мъж, а жена — с бледозлатиста кожа и големи, широко отворени тъмни очи, които надзъртаха изпод кичур бяла коса. Изглеждаше стара и крехка: наметалото ѝ не можеше да прикрие слабостта на фигурата ѝ.

— Ти си ниски! — ахна Мириамел и вдигна ръка към устата си.

— Защо те изненадва това? — отвърна жената и тънките ѝ вежди се повдигнаха. Кожата ѝ бе набраздена от фини бръчици, но движенията ѝ бяха уверени. — Къде може да очакваш да срещнеш ниски, ако не на презморски кораб? Не, въпросът, непознато момиче, е защо ти си тук? — Тя се обърна към сенките, където се криеше монахът. — Въпросът се отнася и за теб. Защо се спотайвате в трюма?

И като не получи отговор, поклати глава.

— Значи трябва да повикам господаря на кораба...

— Недей, моля те — каза Мириамел. — Кадрах, излез. Нискитата имат остър слух. — Тя се усмихна по начин, който се надяваше да е очарователен. — Ако знаехме, че си ти, нямаше да си правим труда. Глупаво е да се опитваш да се скриеш от ниски.

— Да. — Жената кимна доволно. — А сега ми кажете кои сте вие?

— Аз съм Малахиас... — Мириамел спря, като осъзна, че полът ѝ вече е бил определен. — Мария, исках да кажа. Кадрах е моят спътник. — Монахът излезе иззад един денк и изръмжа.

— Добре. — Нискито се усмихна със стиснати устни. — Аз съм Ган Итай. „Облакът на Еадне“ е моят кораб. Аз пея на килпата.

Кадрах се опули.

— Пееш на килпата? Какво значи това?

— Нали каза, че много си пътувал — намеси се Мириамел. — Всеки знае, че не може да изведеш кораб в дълбините на морето, без ниски, което да пее песни, за да държи килпата на разстояние. Знаеш какво са килпите, нали?

— Чувал съм за тях, да — кратко отвърна Кадрах и отново изгледа любопитно Ган Итай, която се поклащаше, докато ги слушаше. — Ти си от Тинукедая, нали?

Устата на нискито се разшири в беззъба усмивка.

— Ние сме децата на Кормчията, да. Много отдавна се върнахме в морето и останахме в морето. Кажете сега какво правите на този кораб.

Мириамел погледна Кадрах, но монахът като че ли бе потънал в мисли. Бледото му лице бе обляно в пот. Дали вследствие на шока от разкриването им, или от нещо друго, но мъглата на пианството му като че ли бе изчезнала. Малките му очи бяха разтревожени, но ясни.

— Не можем да кажем всичко — отвърна принцесата. — Не сме направили нищо лошо, но животът ни е в опасност, така че се крием.

Ган Итай присви очи и замислено сбърчи устни.

— Трябва да кажа на господаря на кораба, че сте тук — най-после каза тя. — Ако това не ви харесва, съжалявам, но първо дължа върност на „Облака на Еадне“. Винаги се съобщава за нередовни пътници. На кораба ми не трябва да му се случи нищо лошо.

— Няма да направим нищо на кораба — отчаяно каза Мириамел, но нискито вече вървеше бързо към стълбата — пъргавината на Ган

Итай опровергаваше привидната ѝ крехкост.

— Съжалявам, но трябва да изпълня задълженията си. Народът на Руян има закони, които не могат да се пренебрегват. — Тя поклати глава и изчезна през люка. Едно парче оцветено от зората небе се показва за миг, преди капакът да се спусне отново.

Мириамел седна, облегна се на едно буре и въздъхна:

— Елисия да ни спаси. Какво ще правим? Какво ще стане, ако този кораб е на врагове?

— Що се отнася до мен, самите кораби са нашите врагове. — Кадрах унило сви рамене. — Това, че реших да се скрием на кораб, бе глупост, ужасна глупост. Колкото до това, че ни намериха... — той махна презрително с пълната си ръка, — то си беше неизбежно. И все пак така е по-добре, отколкото ако бяхме останали в Санселан Ейдонитис. — Той обърса потта от лицето си. — Ох, гади ми се! Както е казал един мъдрец: „Има три вида хора: живите, мъртвите и тези на море“. — Отвратеното му изражение се смени със замислено. — Но нискита!? Срецнах жива Тинукедат'я! Костите на Анаксос, светът е пълен със странни неща!

Преди Мириамел да успее да го попита какво значи това, чува тропот на тежки ботуши по палубата отгоре. Заговориха дълбоки гласове, а после люкът изскърца и се отвори.

Мейгуин седеше наред ронещата се древна сцена в сърцевината на загадъчен каменен град, скрит дълбоко в сърцето на планината, лице в лице с четири същества, излезли от легендите на древните дни. Пред нея имаше огромен блестящ камък, който ѝ бе говорил така, все едно бе човек. И въпреки това тя бе неизразимо разочарована.

— Ситите — тихичко промърмори тя. — Мислех си, че ситите ще са тук.

Еолаир я погледна привидно безстрастно, а после се обърна отново към дуорите и попита:

— Това е много странно. Откъде знаете името на Джосуа Безръкия?

На Юис-фидри като че ли му стана неудобно. Костеливото лице на живеещия в земята се поклащаше на нежния му врат като слънчоглед на стъблото си.

— Защо търсите ситите? Какво общо имате с нашите стари господари?

Мейгуин само въздъхна.

— Това бе само смътна надежда — бързо каза Еолаир. — Лейди Мейгуин си мислеше, че те може да ни помогнат, както са помагали на народа ни в миналото. Хернистир беше превзет.

— И този Джосуа Без ръце, за когото говореха ситите, той завоевателят ли е, или е от децата на Херн като вас? — Юис-фидри и другарите му се наведоха напред и загледаха много сериозно.

— Джосуа Безръкия на е хернистирец, но не е и завоевател. Той е един от главните хора във великата война, която се води горе — внимателно отвърна Еолаир. — Нашият народ бе нападнат от враговете на Джосуа. Следователно може да се каже, че Джосуа се бие за нас... ако е още жив.

— Джосуа е мъртъв — глухо каза Мейгуин. Тежестта на пръстта и камъка около нея я притисна, изстисквайки дъха ѝ. Какъв беше смисълът на цялото това бърборене? Тези паякоподобни създания не бяха сити. Това не бе градът със знамената и прекрасната музика, който бе видяла в сънищата си. Плановете ѝ не бяха постигнали нищо.

— Може и да не е така — тихо каза Еолаир. — Чух слухове, че той е още жив, слухове, на които може да се вярва. — Той се обърна към търпеливите дуори. — Моля ви, кажете ни къде сте чули името на Джосуа. Ние не сме ви врагове.

Юис-фидри обаче на свой ред попита:

— И този Джосуа Без ръце за нашите стари господари ситите ли се бие, или срещу тях?

Еолаир се зачуди, преди да отговори:

— Ние, смъртните, не знаем нищо за ситите и за техните битки. Джосуа вероятно знае също толкова малко, колкото и ние.

Юис-фидри посочи блестящото примигващо нещо в средата на сцената.

— Но нали точно Първата баба на Зида'я — ситите — ви говори през Къса! — Изглеждаше извратено доволен, като че ли бе хванал Еолаир в някаква безсмислена дребна лъжа.

— Ние не знаехме чий бе този глас. Ние сме странници тук и вашият... вашият Къс не ни познава.

— Аха! — Юис-фидри и другите дуори заговориха на собствения си език, думите им звънтяха като ромолящи камбанки. Най-после Юис-фидри каза:

— Ще ви повярваме. Вярваме, че сте честни. Дори и ако не го сторим, вие вече видяхте къде живеят последните дуори. Освен ако не ви вземем живота, можем само да се надяваме, че няма да ни разкриете на бившите ни господари. — Той се засмя тъжно, тъмният му поглед нервно обхождаше сенките. — А ние не заставяме никого да прави нещо насила. Ние сме слаби, стари... — Юис-фидри си пое дъх, за да се успокои. — Нищо няма да спечелим, ако скрием знанията си от вас. И така, всички наши хора вече могат да се завърнат на това място, Мястото на Свидетеля.

Юис-хадра, онази, което Юис-фидри бе нарекъл своя жена, вдигна ръка, помахаша към мрака в горния край на огромната полусфера и извика нещо на музикалния език на дуорите.

Появиха се светлинки и се понесоха тихо надолу по пътечките към сцената, може би трийсетина — блестящи розови кристали в ръцете на дуорите. Големите им глави и широките им сериозни очи ги караха да изглеждат несъразмерни като деца, чудати, но не и страшни.

За разлика от първите четирима, тези нови дуори като че ли се страхуваха да се приближат до Еолаир и Мейгуин. Вместо това минаваха бавно надолу по каменните пътеки и сядаха тук-там по стотиците пейки. Лицата им бяха обърнати към блестящия Къс, а тънките им пръсти стискаха кристалите. Огромната тъмна купа бе напръскана с бледи звезди като умираща галактика.

— Беше им студено — прошепна Юис-фидри. — Радват се, че могат да се върнат при топлината.

Мейгуин подскочи, стресната след дългата тишина. Изведнъж осъзна, че тук, под мантията на света, няма птици, които да пеят, нито шепот на поклащани от вятъра дървета; градът изглеждаше построен от тишина.

Еолаир огледа кръга сериозни очи и се обърна към Юис-фидри.

— Но ти и хората ти, изглежда, се страхувахте от това място.

Дуорът като че ли се засрами.

— Гласовете на бившите ни господари ни плашат, вярно е. Но Късът е топъл, а залите и улиците на великия Мезуту'а са студени.

Графът на Над Мулах си пое дълбоко дъх и каза:

— Ще попитам нещо. Ако вярвате, че не искаме да ви нараним, обяснете ни откъде знаете името на Джосуа.

— От нашия Свидетел — Къса. Както ви казахме, ситите ни се обаждаха тук, на Мястото на Свидетеля, и питаха за този Джосуа и за Великите мечове. Късът дълго бе стоял безмълвен, но напоследък отново започна да ни говори, за първи път в скорошната ни памет.

— Да говори? — попита Еолаир. — Както говори и на нас? И какво точно е Късът?

— Късът е стар. Един от най-старите от всички Свидетели. — Разтревоженият тон на Юис-фидри се завърна. Спътниците му заклатиха глави, на лицата им се изписа безпокойство. — Дълго мълча. Никой не ни говореше.

— Какво искаш да кажеш? — Графът погледна Мейгуин, за да види дали тя споделя объркването му. Тя избегна очите му. Късът изпулсира с нежна млечна светлина и Еолаир се опита отново. — Не те разбирам. Какво е Свидетел?

Дуорът се замисли, опитваше се да намери думи, за да обясни нещо, което никога не е имало нужда от обяснение. Най-накрая каза:

— В отдавна отминалите дни ние и другите Родени в Градината говорехме през определени предмети, които можеха да служат като Свидетели: Камъни и Люспи, Езерца и Клади. През тези неща — и през някои други, като Великата арфа на Накига — светът на Родените в Градината бе овъзрян с нишки от мисли и реч. Но ние, Тинукедая, вече бяхме забравили много, дори и преди могъщият Асу'а да падне, и се бяхме отдалечили много от онези, които живееха там... онези, на които някога служехме.

— Асу'а ли? — каза Еолаир. — Чувал съм това име някъде...

Мейгуин почти не слушаше — наблюдаваше искрящите цветове на Къса да пробягват като светли риби под повърхността на кристала. Насядалите по пейките дуори също го наблюдаваха със смръщени лица, сякаш гладът им за лъчението му ги посрамваше.

— Когато Асу'а падна — продължи Юис-фидри, — рядкото говорене се превърна в мълчание. Говорещият огън в Хикехикайо и Късът тук, в Мезуту'а, бяха безмълвни. Разбирате ли, ние, дуорите, бяхме изгубили изкуството да ги използваме. И така, когато Зида'я спряха да ни говорят, ние, Тинукедая, вече не можехме да се справяме със Свидетелите дори и за да говорим помежду си.

Еолаир се замисли, после попита:

— Как сте забравили изкуството да използвате тези неща? Как може да се изгуби то сред толкова малко, колкото сте вие? — Той посочи с широк жест всички мълчащи, насядали по пейките. — Вие сте безсмъртни, нали?

Жената на Юис-фидри, Юис-хадра, отметна глава и простена, стряскайки и Мейгуин, и графа. Шо-венна и Имай-ан, другите двама спътници на Юис-фидри, се присъединиха към нея. Скръбта им се превърна в някаква зловеща и изпълнена с мъка песен, която се издигна до тавана на пещерата и отекна в тъмнината. Другите дуори се обърнаха да гледат, главите им се поклащаха бавно като ливада от сиво-бели глухарчета.

Юис-фидри сведе тежките си клепачи и стисна брадичката си с треперещи пръсти. Когато стенанието отмина, той вдигна поглед и каза:

— Не, дете на Херн, не сме безсмъртни. Вярно е, че сме много по-дълголетни от вас, хората, освен ако расата ви не се е променила много. Но за разлика от Зида'я и Хикедат'я, старите ни повелители ситите и норните, ние не продължаваме да живеем още и още, вечни като планините. Не, смъртта идва и за нас, както и за вашия народ, като крадец или похитител. — По лицето му премина гняв. — Може би някогашните ни господари са с някаква различна кръв още от времената в Градината от старите ни легенди, откъдето са дошли всички първородни; може би ние просто сме по-кратко живеещ вид. Или е това, или наистина е имало някаква тайна, която е била пазена от нас, за които се смяташе, че сме само техни слуги и васали. — Той се обърна към жена си и нежно докосна бузата ѝ. Юис-хадра скри лицето си в рамото му, дългият ѝ врат бе грациозен като на лебед. — Някои от нас умряха, други си тръгнаха и така Изкуството на Свидетелите избяга от нас.

Объркан, Еолаир поклати глава.

— Слушам те внимателно, Юис-фидри, но се страхувам, че въпреки това не разбирам гатанките в онова, което казваш. Онзи глас, който ни говори от камъка — онази, която ти нарече баба на ситите — каза, че се търсят Великите мечове. Какво общо има принц Джосуа с това?

Юис-фидри вдигна ръка.

— Елате с нас на някое по-добро за говорене място. Страхувам се, че присъствието ви е смутило някои от хората ни. Животът на повечето от нас не е бил започнал, когато Судхода'я за последно бяха сред нас. — Той се изправи и разгъна паякообразните си крайници като скакалец, който се катери по житен клас. Изражението му стана извинително. — Ще продължим в Залата на образците. Освен това, деца на Херн, аз съм уморен и гладен. — Той поклати глава. — Не съм говорил толкова от много дълго време.

Имай-ан и Шо-венна останаха назад, може би за да обяснят на срамежливите си другари що за същества са смъртните. Мейгуин ги видя да събират останалите дуори в центъра на гигантската зала, близо до непостоянната светлина на Къса. Само преди час Мейгуин бе преливала от очакване и възбуда, но сега се радваше да види как арената изчезва зад гърба им. Учудването се бе превърнало в безпокойство. Постройка като Мястото на Свидетеля трябваше да е под открито небе, както цирковете в Набан или големия театър на Ерчестър, а не да се крие под покрив от мъртъв черен базалт. Както и да е, тук нямаше кой да помогне на хернистирците.

Юис-фидри и Юис-хадра ги поведоха из пустите улици на Мезуту'а, кристалните им пръчки светеха в мрака като блатни духове, докато те вървяха по тесни проходи, през широки отекващи площади и по крехки като ледени висулки мостове, под които се виждаше единствено сенчеста празнота.

Лампите, които Мейгуин и Еолаир бяха донесли в подземния град, отдавна бяха угаснали и единствената светлина бе розовият блясък на жезлите на дуорите. Очертанията на Мезуту'а изглеждаха по-меки сега, отколкото под светлината на лампите, а ръбовете на града — по-нежни, като че ли бяха заоблени от вятър и дъждове. Но Мейгуин знаеше, че тук, в дълбините на земята, такова време никога не е обезпокоявало древните скали.

Осъзна, че мислите ѝ се отклоняват дори и от такива прекрасно странни гледки като тези и се връщат към номера, който ѝ бе изигран. Ситите не бяха тук. Всъщност, ако оцелелите от Мирния народ търсеха помощта на западнало племе като това на дуорите, те вероятно бяха в по-лошо положение дори от собствения народ на Мейгуин.

И така, тук бе краят на надеждите ѝ за подкрепа. Нямаше спасение за народа ѝ, освен ако тя сама не успееше да измисли нещо. Защо боговете ѝ бяха изпратили такива сънища — само за да ги разбият на парчета ли? Наистина ли Бриниох, Мирка, Рин и останалите бяха обърнали гръб на хернистирците? Мнозина от народа ѝ, скрили се в пещерите, вече си мислеха, че е опасно дори да се бият срещу нахлуващата армия на Скали, като че ли волята на боговете бе толкова очевидно срещу племето на Лут, че да се борят би означавало да оскърбят небесните жители. Това ли бе урокът и от сънищата ѝ за изгубените сити, и от истината за изплашения народ на Юис-фидри? Да не би боговете да я бяха довели тук само за да ѝ покажат, че и хернистирците скоро също ще западнат като гордите сити и сръчните дуори?

Мейгуин изправи рамене. Не можеше да позволи на такива опасения да я тревожат. Тя беше дъщерята на Луг... дъщерята на краля. Щеше да измисли нещо. Грешката ѝ бе, че се осланяше на грешните земни същества — хора или сити. Боговете щяха да ѝ изпратят нещо. Те щяха — трябваше — да ѝ дадат някакъв знак, някакъв план, дори и в цялото ѝ отчаяние.

Въздишката ѝ привлече погледа на Еолаир и той попита:

— Зле ли ти е?

Тя отхвърли всичките му тревоги с махване на ръка.

— Някога този град бе осветен — внезапно се обади Юис-фидри и размаха дългата си ръка. — Сърцето на планината, цялото в искри, да.

— Кой е живял тук, Юис-фидри? — попита графът.

— Нашият народ. Тинукеда'я. Но повечето от вида ни отдавна ги няма. Малцина са тук и малцина живееха в Хикехикайо в северните планини, един по-малък град от този. — Лицето му се разкриви. — Докато не бяха принудени да си тръгнат.

— Принудени да си тръгнат? От какво?

Юис-фидри поклати глава и погали дългата си брадичка с пръсти.

— Ще е много лошо да кажа това. Няма да е любезно да излея нашето зло върху невинните деца на Херн. Не се страхувайте. Малкото ни останали хора там избягаха и оставиха злото зад гърба си.

Жена му, Юис-хадра, каза нещо на звънтящия език на дуорите.

— Вярно, това е вярно — със съжаление каза Юис-фидри и примига с огромните си очи. — Хората ни отдавна оставиха онези планини зад гърба си. Надяваме се, че са оставили и злото.

Еолаир погледна Мейгуин многозначително, но тя не разбра какво иска да ѝ каже. Не бе слушала разговора на спътниците си, тъй като бе потънала в по-големите проблеми на бездомния си народ. Усмихна се тъжно, за да покаже на графа на Над Мулах, че трудът му по такива маловажни детайли не отминава незабелязан или неоценен, а после отново се потопи в мълчаливите си размишления.

Граф Еолаир пак се обърна към дуорите:

— Можете ли да ми разкажете за това зло?

Юис-фидри го погледна изпитателно.

— Не. Нямам право да споделя толкова много, макар и да сте благородни представители на народа си. Може би, когато имам повече време да помисля, ще чуете още. Изчакайте.

В пълна тишина, ако се изключеха тихите стъпки, те продължиха през древния град; светлинките на пръчките подскачаха като светулки.

Залата на образците бе купол съвсем малко по-малък от този на Мястото на Свидетеля, разположен ниско сред гора от кули и заобиколен от ров, издялан в скалите така, че да прилича на вълните на бурно море. Самият купол бе усукан като раковина и облицован с някакъв вълшебен камък, който не блестеше като пръчките от розов кристал, но все пак излъчваше бледа светлина.

— Безкрайният и Вечен океан — каза Юис-фидри и махна към острите каменни вълни. — Нашият роден дом бе остров в морето, което заобикаля всичко. Ние, Тинукеда'я, построихме корабите, които преведоха всички Родени в Градината през водата. Руян Ве, най-великият от нашия народ, гребя на корабите и ни доведе в тази земя, в безопасност от разрушението. — В големите като чинийки очи на дуора блесна светлина, а в гласа му прозвуча триумфална нотка. Той поклати глава, като че ли искаше да наблегне на важността на онова, което казва. — Без нас нямаше да има кораби. Всички, и господари, и слуги, щяха да преминат в Небитието. — Той примига и се огледа, огънят в очите му бе изчезнал. — Елате, деца на Херн. Да побързаме надолу към Банифа-ша-зе — Залата на образците.

Юис-хадра им махна да тръгват и поведе Мейгуин и графа около замръзналия сив океан към задната част на купола, която стоеше несиметрично в рова, подобно на жълтъка на яйце. Тясна пътека се извиваше надолу към сенчестите дълбини.

— Това е мястото, където живеем със съпруга ми — каза Юис-хадра. — Ние сме пазителите му.

Залата на образците бе тъмна, но когато Юис-хадра прокара ръце по стените, под дългите ѝ пръсти камъните започнаха да излъчват бледа светлина.

Мейгуин погледна острия профил на Еолаир — носеше се до нея, призрачен и приказен. Започваше вече да усеща товара на дългия изтощителен ден — краката не я държаха, мислите ѝ се объркваха. Как въобще ѝ бе позволил Еолаир да направи такова глупаво нещо? Трябваше да... да... да какво? Да я удари по главата? Да я отнесе, ритаща и драскаща, нагоре в пещерите? Тя щеше да го намрази, ако го бе направил. Мейгуин прокара ръце през сплъстената си коса. Ех, ако животът в Тайг бе продължил нормално, ако баща ѝ и Гуитин бяха живи, а зимата не бе продължила толкова...

— Мейгуин! — Графът я хвана за лакътя. — Ще се удариш в прага на вратата.

Тя се отърси от ръката му и се наведе.

— Виждам.

Залата, в която влязоха, бавно се осветяваше, докато Юис-хадра събуждаше с докосването си още камъни за лъчист живот. Беше кръгла, на всеки няколко крачки в стените имаше ниски входи. Врати бяха издялани от камък, с панти от потъмнял бронз и покрити с руни, които не приличаха на нищо, което Мейгуин бе виждала — бяха различни дори и от онези върху огромната порта, през която бяха влезли в Мезуту'а.

— Седнете, ако обичате — каза Юис-фидри и посочи една редица гранитни столчета, изникнали сякаш като гъби до ниска каменна маса. — Ще приготвим храна. Ще вечеряте ли с нас?

Еолаир погледна Мейгуин, но тя се престори, че гледа настрана. Бе ужасно уморена, объркана и разочарована. Ситите не бяха тук. Тези немощни същества не можеха да им помогнат срещу хора като Скали и крал Елиас.

— Много си любезен, Юис-фидри — отвърна графът. — Ще сме благодарни да споделим трапезата ви.

Юис-фидри запали малка купчинка въглища в едно огнище, издълбано в каменния под. Вниманието, с което го правеше, показваше, че такова гориво е трудно да се намери и че се използва само в много специални случаи.

Мейгуин не можа да не забележи странната изящност, с която се движеха дуорите. Въпреки привидно несръчната си вдървена походка те се плъзгаха с някаква странна, танцова плавност и като че ли почти се галеха — и с движенията си, и с музикалната си реч. Тя разбра, че гледа двама престарели любовници, и двамата останали без сили, но дотолкова свикнали един с друг, че се бяха превърнали в два крайника на едно и също тяло. Сега, когато вече бе посвикнала със странния вид на дуорите, Мейгуин ги гледаше и бе сигурна, че са точно това, което изглеждат — двойка, която може и да е изпитвала ужас и мъка, но чието щастие заедно е продължило векове.

— Готово — най-после каза Юис-фидри, наля нещо от каменна кана в две чаши и ги подаде на Мейгуин и графа. — Заповядайте, пийте.

— Какво е това? — тихичко попита Мейгуин. Подуши течността, но тя не миришеше на нищо.

— Вода, дете на Херн — отвърна Юис-фидри малко объркано. — Вашите хора не пият ли вече вода?

— Прием. — Мейгуин се усмихна и вдигна чашата към устните си. Бе забравила колко време е минало, откакто за последен път бе пила от меха с вода, но сигурно бяха минали часове. Водата потече по гърлото ѝ, студена и сладка като замразен мед. Имаше вкус, който тя не можа да определи точно, на нещо каменисто, но чисто. Ако беше цвят, щеше да е синьото на ранна вечер.

— Чудесно! — Тя подаде чашата на Юис-фидри да ѝ налее пак.

След това дуорите измъкнаха чиния, в която имаше висока купчина бели, леко светещи гъби и някакви неща, за които Мейгуин бе нещастно убедена, че са някакви многокраки буболечки. Бяха увити в листа и запечени на въглените. Магията на глътките сладка вода изведнъж изчезна и Мейгуин почувства, че отново залита на ръба на отвратителна носталгия.

Еолаир храбро си взе няколко гъби — неслучайно го смятаха за най-добрия дворцов посланик в Остен Ард — и показно задъвка и преглътна една от многокраките хапки, а после започна да разбърква храната си така, все едно яде. Изражението му, докато дъвчеше, бе достатъчно, за да задържи съдържанието на чинията на Мейгуин далеч от устата ѝ.

— И така, Юис-фидри, защо домът ви се нарича Залата на образците? — попита графът на Над Мулах и без да го видят, пусна няколко почернели личинки да паднат на пода под плаща му.

— Ще ви покажем, когато свършим с вечерята — гордо отвърна Юис-хадра.

— Тогава, ако не е неучтиво, мога ли да ви попитам за някои други неща? Времето ни тук е на привършване. — Еолаир вдигна вежди. — Трябва да върна тази дама при народа ни в пещерите горе.

Мейгуин спести подигравателната си забележка. Да бе — да върне тази дама!

— Питай, дете на Херн.

— Вие споменахте за един смъртен, за онзи, когото ние познаваме като Джосуа Безръкия. А гласът от камъка спомена нещо за Велики мечове. Какви са тези мечове и какво общо имат те с Джосуа?

Юис-фидри остърга парче гъба от бузата си с подобните си на лъжици пръсти.

— Трябва да начена отпреди началото, както казваме ние. — Той погледна Еолаир, после Мейгуин и пак Еолаир. — В далеч отминалите дни нашият народ направи меч за един крал на северните мъже. Кралят обаче не удържа на думата си. Когато дойде време да плаща, кралят на смъртните вместо това спори, а после и съсече водача на хората ни. Този крал бе Елврит, първи господар на Римърсгард. Меча, изкован от дуорите за него, той нарече Минияр.

— Чувал съм тази легенда.

Юис-фидри вдигна паякообразната си ръка.

— Не си чул всичко, граф Еолаир, ако правилно си спомням името ти. Горчиво бе проклятието ни върху това оръжие и отблизо го следяхме, въпреки че то бе далеч от нас. Такава е изработката на дуорите, че нищо, което сме изковали, не може да се отдалечи от сърцата или погледите ни. Минияр донесе много мъка на Елврит и племето му, макар и да бе могъщо оръжие.

Той отпи глътка вода. Юис-хадра го гледаше нежно, ръката ѝ бе стиснала неговата. Дуорът продължи:

— Казахме ви, че нашите Свидетели стояха неизползвани векове наред. После, преди малко повече от година, Късът ни проговори... или по-скоро нещо ни проговори през Къса, както в отминалите дни... Но онова, което говореше, бе някой или нещо, което не познавахме, нещо, което използваше Говорещия огън в стария ни дом, Хикехикайо, нещо, което ни говореше с мили и убедителни думи. Беше достатъчно странно да чуем Къса и Говорещият огън да си приказват като преди, но освен това си спомняхме и злото, което ни бе прогонило от дома ни — такова зло, за което на вас, смъртните, не ви трябва да знаете, тъй като ще ви уплаши много — така че не повярвахме на този непознат. Освен това, колкото и време да бе минало, откакто бяхме използвали Свидетелите за последно, някои от нас все още си спомнях отминалите дни и как се бяхме чувствали, когато Зида'я ни говореха тогава.

— Това не беше същото — продължи той. — Каквото и да стоеше пред Говорещия огън на север, приличаше повече на студения дъх на Небитието, отколкото на живо същество, въпреки любезните си думи.

Юис-хадра простена. Мейгуин, увлечена от разказа на дуора, почувства как през нея преминава хлад.

— Онова, което говореше — продължи Юис-фидри, — искаше да знае за меча Минияр. То знаеше, че сме го направили ние, и още, че дуорите са свързани с творенията си дори и след като те си отидат от нас, както човек, загубил китката си, често я чувства все още на края на ръката си. Нещото, което ни говори от един Свидетел към друг, ни попита дали северният крал Фингил наистина е занесъл меча в Асу'а, когато покорил великия град, както и дали той е още там.

— Асу'а! — сепна се Еолаир. — Разбира се... Хейхолт.

— Това е смъртното му име. — Юис-фидри кимна. — Обзе ни страх от този странен и плашещ глас. Трябва да разберете — ние сме отхвърлени от повече години, отколкото народът ви би могъл да си представи. Беше очевидно, че някаква нова сила се е надигнала в света, но такава, която въпреки това управлява старите Изкуства. Но ние не искаме някой от старите ни господари да ни намери и да ни прибере, така че отначало не отговорихме.

Дуорът се приведе напред.

— После, преди съвсем кратко време — преди няколко промени на Лунната жена, както бихте казали вие под небето — Късът отново проговори. Този път говореше с гласа на най-старата от ситите, с гласа, който чухте. Тя също ни попита за Минияр. И на нея не отговорихме.

— Защото се страхувате, че отново ще ви направят свои слуги ли?

— Да, дете на Херн. Освен ако някога не сте бягали от робство, няма да разберете този ужас. Нашите господари са без възраст. Ние не сме. Те запазват древната мъдрост. Ние сме в упадък. — Юис-фидри се заклати напред-назад и кожените му дрехи зашумоляха.

— Но ние знаехме нещо, което не знаеше нито един от питащите — каза той; в кръглите му очи проблесна нещо като насмешка. — Разбирате ли, нашите господари си мислят, че мечът Минияр никога не е напускал Асу'а, и това е вярно. Но онзи, който намери меча там, под замъка, онзи, когото вие наричате крал Джон Престър, поръча да го изковат наново. И под името Блестящ гвоздей го носи по целия свят.

Графът на Над Мулах подсвирна изненадано.

— Значи Блестящ гвоздей е бил старата Чума на Севера, Минияр на Фингил. Странно! Какви ли други тайни е взел със себе си Престър Джон в гроба си? — Той замълча за момент. — Но, Юис-фидри, ние все още не разбираме...

— Търпение. — Дуорът се усмихна студено. — Вие никога не бихте могли да се грижите за упорития камък и да събирате жътва от него, както правим ние, вие, бързокръвни деца. Търпение — той си пое дъх. — Водачката на Зида'я ни каза, че този меч, един от Великите мечове, някак си е много свързан със събитията, които се случват в момента, и със съдбата на смъртния принц, наречен Джосуа Без ръце...

— Джосуа Безръкия.

— Да. Но ние мислим, че това е номер, тъй като тя каза още, че този меч може да е жизненоважен и срещу същото зло, което прогони нашите съплеменници от Хикехикайо, и че същото това зло скоро може да заплашва всичко, което се е движило над или под земята. Как би могла съдбата на който и да било смъртен да повлияе на караниците на безсмъртните? — Гласът на дуора потрепери. — Това е още един капан, за да си играе със страха ни. Тя иска да потърсим помощта й,

така че отново да попаднем в хватката им. Не я ли чухте? „Елате при нас в Джао е-Тинукай’и!“ Имало ли е някога по-хладнокръвно поставян капан точно пред очите на жертвите?

— Значи — най-после каза графът — оцеляването на Джосуа някак си е свързано с това оръжие, така ли?

Юис-фидри го стрелна с разтревожен поглед.

— Така твърдеше тя. Но как би могла да каже, че съдбата му е свързана с тази на Минияр, след като дори не знаеше, че той е бил изкован за втори път? Тя каза, че никой освен нас не знае това и че вероятно много съдби — вероятно всички нишки на съдбата — са свързани с три велики меча, от които Минияр е единият.

Юис-фидри се изправи и продължи с гробовен глас:

— А сега ще ви кажа едно ужасно, ужасно нещо. Въпреки че не можем да се доверим на някогашните си господари, ние се страхуваме, че те може да казват истината. Може би някаква огромна гибел наистина е дошла на този свят. Ако е така, може и да сме я довели ние, дуорите.

Еолаир се мъчеше да схване онова, което чува.

— Но защо, Юис-фидри? Историята на Блестящ гвоздей може и да е опасна тайна, но нали не сте я казали на никого? Когато Късът говори с нас, ние също не казахме нищо, защото не знаехме. Никакви тайни не са разкрити. Каква гибел сте довели?

Дуорът като че ли се притесни.

— Аз... не ви казах всичко. Късът ни повика още веднъж преди пристигането ви. Там беше страховитият непознат от Хикехикайо и пак питаше за Минияр... този проклет меч. — Той седна и се отпусна назад, сякаш нямаше никакви кости. — Този път само един от нас е бил на Мястото на Свидетеля... младият Шо-венна, когото видяхте. Бил е сам и гласът е всял у него огромен страх. Заплашвал е, после обещава, после отново заплашвал. — Юис-фидри удари по масата с широката си длан. — Трябва да разберете, било го е страх! Нас всички ни е страх! Не сме онова, което бяхме. — Той сведе очи, като че ли се засрами, а после вдигна поглед и погледна жена си. Това като че ли му даде кураж. — Най-накрая ужасът на Шо-венна го надвил. Той казал на непознатия за Минияр, за това как е бил изкован наново и е станал Блестящ гвоздей. — Юис-фидри поклати огромната си глава. — Горкият Шо-венна. Не трябваше да го оставяме да пази сам при Къса.

Дано Градината ни прости. Разбирате ли, деца на Херн, бившите ни господари може и да са ни лъгали, но ние все пак се страхуваме, че нищо добро няма да излезе от тъмнината в Хикехикайо. Ако Първата баба на ситите казва истината, кой знае каква сила сме дали в ръцете на злото?

Мейгуин почти не го слушаше. Губеше нишката на разказа му, осъзнаваше само откъслечни парченца — умът ѝ се въртеше около мисълта за собствения ѝ провал. Не бе разбрала добре волята на боговете. Сега ѝ трябваше време да помисли.

Граф Еолаир седеше и мълчеше; залата се изпълни с мрачна тишина. Най-после Юис-фидри се изправи и каза:

— Вие споделихте храната ни. Нека ви покажем нашите награди, а после може да се върнете на светлата повърхност.

Еолаир и Мейгуин последваха дуорите по дълъг наклонен коридор до една зала, чиито стени бяха странно разкривени.

— В тази стая и в другите под нея са образците — каза Юис-фидри. — Дълго са копали дуорите, а и надалеч. Всеки тунел, всяко дълбоко място, което сме прокопали, е тук. Това е историята на нашия народ, а ние двамата сме нейните пазители. — Той гордо размаха ръка. — Карти на светлия Кементари, лабиринта на Джина Т'се-неи, тунелите под планината, която римърсгардците наричат Вестивег, и онези, които прорязват планините над главата ни — всичко е тук. Катакомбите в Зае-и'мирита са отдавна погребани и безмълвни... но тук те живеят!

Еолаир бавно се завъртя, като местеше погледа си от повърхност на повърхност. Вътрешността на огромната зала бе сложно оплетена; всяка стеничка, всеки ъгъл и ниша бяха покрити с карти, издялани в живия камък.

— И казвате, че тук има карти на тунелите, които минават оттук, през Грианспог? — бавно попита той.

— Със сигурност, граф Еолаир — отвърна Юис-фидри. Стоенето сред образците като че ли бе върнало живота в слабата му фигура. — И на тях, и на много други.

— Ако може да ги получим, това ще е от огромна помощ в нашата собствена борба.

Мейгуин се обърна към графа; раздражението ѝ най-после изплува на повърхността.

— Какво? Да носим тонове камък горе до пещерите си ли? Или да слизаме тук до това изгубено място всеки път, когато трябва да изберем някое разклонение на пътя?

— Не — отвърна Еолаир. — Но също като ейдонитските монаси, бихме могли да ги прерисуваме на пергамент. — Очите му блестяха. — Сигурно има тунели, за които не сме и сънували! Атаките ни по лагерите на Скали наистина ще приличат на магия! Виж, Мейгуин, ти наистина намери огромна помощ за народа си, в края на краищата — помощ, която е по-голяма от мечове или копия! — Той се обърна към Юис-фидри. — Ще ни позволите ли да направим това?

Разтревожен, дуорът се обърна към жена си. Докато двамата си говореха, Мейгуин наблюдаваше графа. Еолаир се разхождаше от стена до стена и се взираше в подобните на пчелни килийки резби. Принцесата се бореше с нарастващия си прилив на гняв. Той да не си мислеше, че се радва на комплимента му за това „откритие“? Тя търсеше помощ от легендарните сити, а не от сбирщина плашила и техните карти на тунели. Тунели! Та нали тя бе преоткрила тунелите! Как смееше той да се опитва да спечели благоразположението ѝ?

Беше приклещена между яростта, самотата и загубата. Изведнъж едно внезапно прозрение проряза мислите ѝ като нож.

„Еолаир трябва да се махне!“

Тя не можеше да се успокои — докато той бе до нея, не би могла никога да разбере какво трябва да направи според боговете. Присъствието му я превръщаше в дете, в хленчецо раздражително девойче, неспособно да изведе народа си от тези опасни и трудни времена.

Юис-фидри най-после се обърна и каза:

— Ние с жена ми трябва да поговорим с народа си, преди да вземем решение. Това е нещо ново и не можем да го направим с лека ръка.

— Разбира се — отвърна Еолаир. Гласът му бе спокоен, но Мейгуин успя да усети потиснатата възбуда. — Разбира се, направете както е най-добре за вашия народ. Сега ние ще си отидем и ще се върнем при вас след ден или два, или пък когато кажете. Но кажете им, че това вероятно ще спаси народа на Херн, на който дуорите често са помагали преди. Хернистиците винаги мислят за вас само с добро.

Мейгуин се сети за нещо друго и попита:

— А има ли тунели близо до Хейхолт?

Юис-хадра кимна и отвърна:

— Да. Асу'а, както го наричаме ние, е издълбан надълбоко, освен че е изграден нависоко. Сега костите му лежат под замъка на смъртните крале, но земята под замъка все още живее с нашите тунели.

— А тези карти също ли са тук?

— Разбира се — гордо отговори Юис-хадра.

Мейгуин кимна доволно и се обърна към графа на Над Мулах.

— Ето. Това е отговорът, който търсех. Пред нас лежи път: ще бъдем предатели към собствения си народ, ако не поемем по него. — И млъкна, и го погледна сериозно.

Еолаир налага стръвта.

— Какво искаш да кажеш, принцесо?

— Ти трябва да намериш Джосуа, граф Еолаир — отвърна тя. Остана доволна от спокойния си тон. — Чу какво каза Юис-фидри. Тази работа с меча е много важна. Принц Джосуа трябва да бъде информиран, в случай че това знание може да се използва, за да се победи Елиас. Знаем, че докато Върховният крал преуспява, Скали Остроносия ще е като нож, опрян в гърлото ни. Отиди да намериш Джосуа и му кажи тайната на меча. Това ще е делото, което ще спаси народа ни.

Всъщност Мейгуин не си спомняше точно всичките подробности на разказа — нали бе заета със собствените си ужасни мисли, — но си спомняше, че има нещо общо с Джосуа и меча на баща му.

Еолаир я изгледа удивено и възкликна:

— Да отида при Джосуа?! Но ние нямаме представа къде е, нито дори дали е жив. Караш ме да напусна народа ни в такава нужда и да потегля на такава глупашка мисия?

— Ти твърдеше, че си чул, че е жив — студено му отговори тя. — Само преди малко ми изнасяше лекция за шансовете за неговото оцеляване. Можем ли да си позволим да приемем, че е мъртъв?

По школуването му изражение бе трудно да се разбере какво си мисли. Мейгуин си пое дъх и започна пак:

— Във всеки случай, граф Еолаир, ти не успяваш да видиш пълната важност на онова, което ни казаха дуорите. Картите за тунелите са важни, да... но вече можем да изпратим на Джосуа карти

на укреплението на Елиас, както и на тайните входи, които могат да означават края на Върховния крал. — Докато говореше, това изведнъж наистина й зазвуча като добър план. — Знаеш, че Скали няма да отпусне хватката си върху нашата земя, докато Елиас управлява в Хейхолт.

Еолаир поклати глава.

— Твърде много възможности, твърде много. Има смисъл в това, което казваш, определено. Нека го обмислим. Ще ни отнеме дни да прерисуваме всички тези карти. Със сигурност ще е по-добре да го обмислим внимателно, да поговорим с Краобан и другите рицари.

Мейгуин искаше решението да се вземе сега, докато Еолаир се колебае. Страхуваше се, че повече време ще означава време за графа да измисли друго решение, а тя пак да изпадне в безпомощно състояние. Когато беше близо до него, сърцето й тежеше като камък. Тя имаше нужда той да се махне — вече го чувстваше като дълбок копнеж. Искаше да го няма, така че болката и объркването й да се махнат. Как ставаше така, че той да може да замъглява съзнанието й по този начин?

Тя сложи на лицето си студена маска.

— Не ми харесват възраженията ти, графе. Всъщност ти като че ли не правиш много важни неща тук, щом имаш време да ме проследяваш дълбоко под земята. Може би ще е по-добре да си зает със задача, която има някакъв шанс да ни спаси от сегашното ни положение. — Мейгуин се усмихна, нарочно подигравателно. Гордееше се с това колко добре прикрива истинските си чувства, но тази жестокост, колкото и да бе необходима, я изпълваше с ужас.

„В що за същество се превръщам? — чудеше се тя, докато внимателно наблюдаваше реакцията на Еолаир. — Това ли е държавническото изкуство? — Обзе я паника. — На глупачка ли се правя? Не, по-добре ще е, ако той се махне — но ако това е начинът, по който кралете и кралиците трябва да постигат желанията си, в името на Стадото на Багба, какъв ужас!“

И прибави високо:

— Освен това, графе, ти си се клел на рода на баща ми — казвам го в случай, че си забравил. Ако искаш да пренебрегнеш първото изискване, което ти поставя дъщерята на Лут, не бих могла да те спра, но боговете ще знаят и ще отсъдят. — Еолаир понечи да заговори, но Мейгуин вдигна ръка, за да го спре — много мръсна ръка, не можа да

не забележи тя. — Няма да споря с теб, граф Еолаир. Направи това, което ти е заповядано, или не го прави. Реши сам.

Очите на Еолаир се присвиха, като че ли за първи път я виждаше истински и не харесваше онова, което вижда. Презрителното му изражение натисна сърцето ѝ като непоносимо тежък камък, но вече нямаше връщане назад.

Графът почака дълго, преди да отговори.

— Добре, милейди — тихо каза той. — Ще направя така, както заповядвате. Не знам откъде се е взел този внезапен каприз — каприз ли! Това прилича на някаква лудост! Ако бяхте поискали съвета ми по този въпрос и се бяхте отнесли към мен като към семеен приятел, вместо като към васал, щях да се подчиня на желанието ви с радост. Вместо това вие ще получите подчинението ми, но в него няма да има много обич. Искахте да играете кралицата, но вместо това доказахте, че в края на краищата сте само едно неопитно дете.

— Млъкни — прегракнало каза тя.

Дуорите любопитно се вглеждаха в Еолаир и Мейгуин, като че ли те играеха някаква странна и неразгадаема пантомима. Светлините на Залата на образците се затъмниха за момент и сенките пораснаха до исполински размери върху подобните на лабиринт каменни стени. Миг по-късно бледата светлина проблесна отново и освети тъмните ъгли, но някаква сянка се бе настанила в сърцето на Мейгуин и не искаше да си тръгне.

Екипажът на „Облака на Еадне“ не се отнасяше с Мириамел и Кадрах нежно, докато ги измъкваше от трюма, но не беше и особено груб. Моряците изглеждаха доста развеселени от неочакваната двойка натрапници на борда. Когато пленниците излязоха под просветляващото небе, хората от екипажа задюдюкаха и почнаха да подвикват за греховете на монаси, които си взимат млади жени за спътнички, както и за добродетелта на младите жени, които си позволяват да пътуват по този начин.

Мириамел отвърщаше дръзко на погледите им, без да се впечатлява от грубите им подмятания. Въпреки добре познатия обичай на моряците да ходят с бради, мнозина от екипажа на „Облака“ бяха голобради и дори недостатъчно пораснали, за да си пуснат мустаци.

Самата тя бе видяла повече за една година, сигурна беше, отколкото тези младоци през целия си живот.

Все пак ставаше ясно, че „Облакът на Еадне“ не е бавноподвижен търговски кораб, който подскача като корито за пране покрай бреговата линия, а жилав океански пътник. Като дете на застаналия на река и обгърнат от морето Меремунд, Мириамел можеше да оцени качествата на кораба дори и само от начина, по който палубата се клатушкаше под краката ѝ, както и от скърцането на въжетата и плющенето на белите платна над главата ѝ, докато попиваха жадно утринния вятър.

Допреди малко Мириамел бе отчаяна. Сега си поемаше големи глътки въздух и сърцето ѝ затупка по-спокойно. Дори бой с камшик по заповед на капитана щеше да е поносимо наказание. Тя бе жива и сред открито море. Слънцето се издигаше в сутрешното небе като фар на продължаващата надежда.

Един поглед към знамето на главната мачта потвърди, че Кадрах е бил прав. Орелът рибар на Преван летеше там, оцветен в охра и черно. Ех, ако бе успяла да поговори по-дълго с Диниван, за да разбере повече новини за набанския двор, както и на чия страна е родът Преван...

Тя се обърна, за да прошепне на Кадрах да пази тайната ѝ, но морякът до нея, който дори и в прохладния вятър миришеше прекалено силно на осолено свинско, рязко я бутна пред една дървена стълба.

Човекът на мостика се обърна и погледна надолу към тях. Стресната, Мириамел си пое шумно дъх. Лицето му не ѝ бе познато, нито пък той показва да я познава. Обаче беше много, много красив. Бе облечен в черни бричове и жакет, фино покрити със златиста бродерия. С пелерината от плат с цвят на злато, която се уви около него, и вятъра, който рошеше златнорусата му коса, този странен благородник приличаше на слънчев бог от древните легенди.

— Коленичете, простаци такива — изсъска един от моряците. Кадрах падна веднага на колене. Объркана, Мириамел се подчини побавно — не можеше да откъсне очи от лицето на златния мъж.

— Това са, господарю — каза морякът. — Онези, дето ги намери нискито. Както виждате, едното е момиче.

— Както виждам — сухо отговори мъжът. — Вие двамата останете на колене — нареди той на Мириамел и Кадрах. — Вие, мъже, тръгвайте. Тръбват ни повече платна, ако искаме да стигнем до Гренаман тази вечер.

— Да, господарю.

Докато моряците забързано се отдалечаваха, онзи, когото наричаха „господарю“, се обърна, за да завърши разговора си с плещестия брадат мъж, за когото Мириамел предположи, че е капитанът. Благородникът погледна пленниците още веднъж, преди да слезе по лъвски от мостика. Мириамел си помисли, че очите му като че ли се задържаха на нея по-дълго, отколкото би изисквало само любопитството, и почувства как някакъв непознат гъдел пробягва през нея — наполовина страх, наполовина възбуда. Двама слуги подтичваха след него и внимаваха шибаното му от вятъра наметало да не се закачи някъде. За съвсем кратък миг златокосият мъж погледна назад и като улови погледа ѝ, се усмихна.

Плещестият капитан гледаше Кадрах и Мириамел със зле прикрито отвращение.

— Графът каза, че ще реши какво да прави с вас, след като закуси — изръмжа той и се изплю опитно по вятъра. — Жена и монах... какво би могло да носи по-лош късмет, особено във времена като тези? Щях да ви изхвърля през борда, ако господарят не се бе случил тук.

— Кой... кой е господарят на този кораб? — тихичко попита Мириамел.

— Не разпознаваш ли герба, жено? Не позна ли и милорд, макар че стоеше пред теб? Аспитис Превес, граф на Дрина и Еадне, е господарят на този кораб... и по-добре се надявайте да ви хареса, че иначе ще идете при килпата. — Той изплю още сив ситрилов сок.

На Кадрах, който и без това бе блед, като че ли му прилоша при думите на капитана, но Мириамел едва ги чу. Тя мислеше за златната коса и смелите очи на Аспитис и се чудеше как може наред такава опасност внезапно да се почувства толкова неочаквано очарована.

20. ХИЛЯДА СТЬПАЛА

— Ето, виждаш сам. — Бинабик посочи Куантака с безпомощно отвращение. Вълчицата клечеше с присвити уши и настръхнал врат, сивият ѝ кожух бе обсипан със снежинки. Тролът запроклина: — Очите на Кинкипа! Ако можех да я накарам да го направи, бъди сигурен, че щях. Съгласна е да върви назад към абатството, но само за да е до мен, и нищо повече. — Той отново се обърна към животното. — Куантака! Саймън мосок! Умму! — После поклати глава. — Не иска.

— Какво ѝ става? — Слудиг ритна земята и вдигна облак сняг в хапещия вятър. — Всеки час, в който не го намираме, следата става все по-неясна. А ако момчето е ранено, всеки час го отнася по-близо до смъртта.

— В името на дъщерята на планините, римърсгардецо — изкрещя Бинабик, — всеки час от всеки ден отнася всички ни по-близо до смъртта! — Той примига със зачервените си очи. — Мислиш ли, че аз не се тревожа за Саймън? Защо се препъваме насам-натам, откакто слънцето е изгряло? Ако можех да сменя носа на Куантака с моя, щях да го направя, повярвай! Но тя се изплаши от ужаса в абатството на Скоди и... виж! Дори ни следва с нежелание!

Куантака отново бе спряла внезапно. Когато Бинабик погледна назад, тя сведе огромната си глава и изскимтя — едва доловим звук в надигащия се вятър.

Слудиг се плесна по краката с облечените си в кожа ръце.

— Проклет да съм, троле, зная! Но ние имаме нужда от нейния нос! Дори не знаем къде е отишло момчето, нито защо не ни отговаря. Викаме вече с часове!

Бинабик мрачно поклати глава.

— Точно тота ме тревожи най-много. Не изминахме много, преди да намерим коня му... най-много половин левга. Вече обиколихме два пъти по-далече, както и повечето от пътя назад, но все още не се вижда и следа от Саймън.

Римърсгардецът присви очи срещу сипещия се сняг.

— Ако е паднал, вероятно би тръгнал назад по собствените си следи... докато още ги е имало. Хайде да завлечем вълчицата още малко към абатството. Може би ако подуши момчето, ще е по-послушна. — Той тръгна напред с конете. Бинабик направи гримаса и подсвирна на Куантака. Вълчицата дойде неохотно.

— Не ми харесва бурята, която се задава — обади се тролът; само малко по-напред римърсгардецът вече се бе превърнал в сивкаво петно. — Изобщо не ми харесва. Това е предвестникът на тъмнината, която видяхме да се събира на север, близо до Стормспайк. Идва към нас с огромна бързина.

— Зная — изкрещя Слудиг през рамо. — Скоро ще трябва да се погрижим за собствената си безопасност, независимо дали намерим момчето, или не.

Бинабик кимна, а после рязко се удари с ръка по гърдите: веднъж, два пъти, после и трети път. Освен ако боговете на народа му не гледаха, никой не видя измъченото му движение.

Абатството, което бе станало сцена на такъв див ужас, се бе превърнало в тиха, покрита със сняг гробница. Преспите прикриваха повечето следи от онова, което се бе случило със Скоди и малките ѝ подопечни, но не можеха да скрият всичко. Куантака не искаше да се приближи на повече от един изстрел с лък от мълчаливите стени; Бинабик и Слудиг пък влязоха в абатството само колкото да се убедят, че Саймън не е някоя от неподвижните, завити с бяло фигури, и бързо си тръгнаха.

Когато оставиха хиляда крачки между себе си и абатството, спряха и постояха мълчаливо известно време, като отпиваха от една манерка кангканг, заслушани в скръбния вятър. Куантака, очевидно щастлива, че отново е далеч от ужасното абатство, подуши въздуха и се сви на кълбо в краката на Бинабик.

— Свети Ейдон, троле — най-послед каза Слудиг, — що за вещица беше тази Скоди все пак? Никога не съм виждал нещо, което да се сравни с това. Тя от последователите на Краля на бурите ли беше?

— Само дотам, че тези като нея правят онова, което Кралят на бурите желае, независимо дали го знаят, или не. Тя имаше сила, но освен това се надяваше да се превърне в сила... което, мисля си, е

много различно. Една малка кралица на норните със собствена малка група последователи, това искаше да бъде тя. Времената на война и съперничество са времена, в които се надигат нови сили. Старият ред започва да се променя и се появяват хора като Скоди, хора, които се опитват да оставят следа.

— Благодаря на благословения Бог, че изтри от лицето на земята цялото им гнездо, чак до най-малкото кутре. — Слудиг потрепери и се навъси. — Нищо хубаво не би могло да стане, ако някое от тези вещерчета беше оцеляло.

Бинабик го погледна любопитно и каза:

— Характерът на невинните може да е формиран, както на тези деца, но понякога късметът позволява той да бъде преоформен. Не вярвам много в злото, от което няма връщане, Слудиг.

— Така ли? — Римърсгардецът се изсмя остро. — А какво ще кажеш за Краля на бурите? Какво добро би могъл да кажеш за такова адско изчадие с черно сърце като него?

— Някога той е обичал народа си повече от собствения си живот — тихичко отвърна Бинабик.

Слънцето премина през мрачното небе изненадващо бързо. Когато спряха отново, ранният здрач вече приближаваше. Бяха обиколили още два пъти разстоянието между абатството и мястото в гората, което бяха определили като най-далечната точка, до която бяха стигнали. Цялото им викане и преравяне на храстите остана без резултат: Саймън го нямаше, а тъмнината и бурята се приближаваха бързо.

— В името на кръвта на Ейдон — отвратено каза Слудиг и потупа сивата кобила на Саймън, която бе завързана за неговия кон. — Поне не загубихме и проклетия меч. — Той махна с ръка към Трън, но не го докосна. По черния меч проблясваха снежинки, но не се трупаха на бяла пелена като върху всичко останало. — Но това прави решението ни по-трудно. Ако момчето и мечът бяха загубени заедно, нямаше да имаме друг избор, освен да търсим.

Бинабик го погледна ядосано.

— За какво „решение“ говориш?

— Не можем току-така да зарежем всичко заради юношата, троле. Аз го харесвам и добрият Бог знае това, но имаме задължение

към принц Джосуа. И ти, и другите четци на книги казахте, че Джосуа се нуждае от това оръжие, иначе всички сме обречени. Трябва ли да пренебрегнем това, за да търсим едно загубено момче? Ако го направим, ще сме по-глупави дори от него — да вземе да се загуби в тая гора.

— Саймън не е глупав. — Бинабик зарови лице в козината на врата на Куантака. — А и не искам повече да съм клетвопрестъпник. Заклех се да го пазя. — Гласът на трола бе заглушен от козината на вълчицата, но напрежението си личеше ясно.

— Понякога трябва да вземаме трудни решения, троле.

Бинабик вдигна глава. Обикновено спокойният му поглед бе станал суров.

— Не ми говори за решения. И не се опитвай да ми обясняваш какво било трудности. Вземи меча. На гроба на господаря си аз се заклех да пазя Саймън. Нищо друго не е по-важно за мен.

— Тогава ти си най-глупавият от всички — изръмжа Слудиг. — Вече останахме само двама, а светът замръзва. Ще ме пуснеш ли сам с меча, който може да спаси и твоя народ, и моя? И всичко това само за да не престъпиш клетвата си към един мъртъв господар? Очите на Бинабик се напълниха със сълзи от яд.

— Не смей да ми говориш за клетвата ми. Не искам съвети от безмозъчен крохок!

Слудиг вдигна юмрук, като че ли да го удари, но се вгледа в треперещата си ръка, а после се обърна и излезе от полянката с решителна стъпка. Бинабик не вдигна поглед, за да види как си тръгва, а зачеса косматия гръб на Куантака. Една сълза се стече по бузата му и изчезна в кожата на качулката му.

Изминаха няколко минути, в които не се чу дори и крясък на птица.

— Троле? — Слудиг стоеше на края на полянката, точно зад конете. Бинабик все така не вдигаше поглед. — Чуй ме, човече, трябва да ме чуеш. — Римърсгардецът стоеше като неочакван гост, който чака да бъде поканен. — Веднъж, скоро след като се срещнахме за първи път, ти казах, че не знаеш нищо за честта. Исках да отида и да убия Сторфот, тана на Вественби, заради обидите му към херцог Исgrimнур. Ти каза, че не трябва. Каза, че господарят ми Исgrimнур

ми е дал задача, която да изпълнявам, и че излагането на риск на успеха на тази задача не е нито смело, нито достойно, а е глупаво.

Тролът продължи да чеше разсеяно гърба на Куантака.

— Бинабик, зная, че си почтен. Ти знаеш, че аз също съм почтен. Трябва да направим лош избор, но не е правилно съюзниците да се карат и да се замерят с обиди като с камъни.

Тролът все още не отговаряше, но ръцете му спряха да чешат вълчицата и се отпуснаха в скута му. Той мълча доста дълго, свел глава.

— Аз се опозорих, Слудиг — най-последно каза Бинабик. — Прав си да запращаш собствените ми думи в лицето ми. Моля за извинението ти, въпреки че не съм направил нищо, с което да го заслужи. — Той вдигна нещастното си лице към римърсгардеца, който направи няколко крачки към него.

— Не можем да си позволим вечно да търсим Саймън — тихо каза Слудиг. — Това е истина и няма нищо общо с любовта и приятелството.

— Прав си — каза Бинабик и бавно поклати глава. — Наистина си прав. — Той се приближи до брадатия войник и му протегна малката си ръка. — Ако можеш да простиш глупостта ми...

— Няма нищо за прощаване. — Яката ръка на Слудиг стисна ръката на Бинабик като в менгеме.

По лицето на трола пробяга уморена усмивка.

— Но има една услуга, която ще поискам. Нека запалим огън тук тази нощ, и утрешната вечер също, и да викаме Саймън и да го търсим. Ако не намерим следа от него, вдругиден сутринта ще продължим пътя си към Камъка на раздялата. Иначе ще се чувствам така, сякаш съм го изоставил, без изобщо да го потърся.

Слудиг кимна и каза сериозно:

— Това е справедливо. Дай сега да съберем дърва. Нощта се спуска бързо.

— А и студеният вятър не отслабва — намръщено отвърна Бинабик. — Неприятна мисъл за всички, които са без подслон.

Брат Хенгфиск, неприятният виночерпец на краля, посочи вратата. Усмивката му бе побъркано неподвижна, както всеки път, като че ли се бореше с някакъв животински хумор, който едва успяваше да

сдържи. Графът на Утаниат пристъпи през вратата и мълчаливият Хенгфиск се оттегли надолу по стълбите, като остави графа на прага на камбанарията.

Гутулф поспря за миг, за да си поеме дъх. Изкачването по стълбите на кулата бе дълго, а графът не спеше добре напоследък.

— Повикали сте ме, ваше величество? — най-послед каза той.

Кралят стоеше приведен над перваза на един от извитите прозорци, тежкото му наметало проблясваше на светлината на факлите подобно на стъкленозеления гръб на муха. Въпреки че още бе ранен следобед, небето бе тъмно като вечерно време — лилаво и убито сиво. Раменете на Елиас бяха свити така, че напомниха на Гутулф за лешояд. Кралят носеше тежкия сив меч в ножница на кръста си — щом го видя, графът потрепери.

— Бурята почти ни е стигнала — каза Елиас, без да се обръща. — Бил ли си толкова високо в Кулата на Зеления ангел?

Гутулф се насили да говори нормално:

— Бил съм във входната зала. Веднъж и в стаите на капелана на втория етаж. Никога толкова високо, сир.

— Странно място е — каза кралят; погледът му все още бе спрял на нещо далеч отвъд северозападния прозорец. — Това място, Кулата на Зеления ангел, някога е било центърът на най-великото кралство, което е виждал Остен Ард. Знаеше ли това, Гутулф? — Елиас се обърна. Очите му блестяха, но лицето му бе изпито и свъсено, като че ли желязната корона го стягаше прекалено.

— Имате предвид кралството на баща ви ли, ваше величество? — попита графът объркан и всъщност и уплашен. Бе изпитал само ужас, когато бе получил това повикване. Кралят вече не беше старият му приятел. Понякога изглеждаше почти непроменен, но Гутулф не можеше да пренебрегне реалността: онзи Елиас, когото бе познавал, все едно бе мъртъв. Бесилките на Площада на битките и коловете на портата Нарулах вече бяха претърпани с тленните останки на онези, които по един или друг начин бяха разсърдили този нов Елиас. Гутулф знаеше как да държи устата си затворена и да прави онова, което му казват — поне още известно време.

— Не кралството на баща ми, идиот такъв. В името на Бога, моята ръка се протяга над много по-реално кралство, отколкото някога е било неговото. Крал Лут беше току на прага на баща ми; сега няма

други крале освен мен. — Лошото настроение на Елиас като че ли се пооправи, когато той широко размаха ръка. — Не, Гутулф, на този свят има повече неща, отколкото би могъл и да сънуваш. Това някога е било столицата на могъща империя — по-голяма от Велики Римърсгард на Фингил, по-стара от Набан при императорите, по-мъдра от изгубената Кхандия. — Гласът му стихна и почти се загуби в повика на вятъра. — Но с негова помощ аз ще направя този замък седалището на още по-велико кралство.

— Чия помощ, ваше величество? — не можа да се сдържи да не попита Гутулф. Обзе го студена ревност. — На Приратес ли?

Елиас го погледна странно за миг, а после избухна в смях:

— На Приратес!? Гутулф, ти си наивен като дете!

Графът на Утаниат прехапа бузата си, за да сдържи гневните си (и вероятно фатални) думи. Сви и отпусна юмруци и най-последно каза:

— Да, кралю.

Кралят отново се взираше през прозореца. Огромните камбани спяха на тъмни групи над главата му. Някъде далеч измърмори гръм. Елиас проговори:

— Но свещеникът има тайни от мен. Той знае, че мощта ми расте, докато разбирането ми се увеличава, и затова се опитва да скрие някои неща от мен. Виждаш ли онова там, Гутулф? — Той посочи през прозореца и изведнъж кипна: — В името на огньовете на Ада, човече, ти не можеш да видиш нищо оттам! Ела по-близо! Да не се страхуваш, че вятърът ще те замрази? — И се изсмя странно.

Гутулф пристъпи напред без желание: мислеше си какъв бе Елиас преди да го обземе лудост — избухлив, да, но не за дреболии; обичаше да се шегува, но с откровения хумор на войник, а не с това подигравателно и неразбираемо остроумие. Ставаше му все по-трудно и по-трудно да си припомни онзи друг човек, своя приятел. Бе иронично, но изглеждаше, че колкото повече полудява Елиас, толкова повече заприличва на брат си Джосуа.

— Ей там. — Кралят посочи над влажните покриви на Хейхолт към сивата маса на Кулата на Хйелдин до северната част на Вътрешната стена. — Дадох я на Приратес да я използва за различните си начинания — или разследвания, ако предпочиташ, — и сега той я държи винаги заключена; дори не иска да даде ключ на краля си. За моята безопасност, както казва. — Елиас се вгледа в мрачната кула на

свещеника, сива като небето; горните ѝ прозорци бяха от дебело червено стъкло. — Много се възгордя този алхимик.

— Прокуди го, Елиас... или го унищожи! — Гутулф проговори, без да мисли, а после реши да продължи с натиска. — Знаеш, че винаги съм ти говорил като на приятел, безцеремонно, когато се е налагало. Знаеш още, че не съм страхливец, който скимти, ако се пролее малко кръв или се счупят няколко кости. Но този човек е отровен като змия — и много по-опасен. Той ще те промуши в гърба. Кажи само една дума и ще го убия. — Той млъкна. Сърцето му биеше лудешки като пред битка.

Кралят го изгледа за миг, а после отново се изсмя:

— А, ето го Вълчо, когото познавам. Не, не, скъпи приятелю, казах ти вече: имам нужда от Приратес и ще използвам всичко, от което се нуждая, за да постигна великата задача, която съм си поставил. А той няма да ме промуши в гърба, тъй като, разбираш ли, той също има нужда от мен. Алхимикът ме използва... или си мисли, че ме използва.

В далечината отново проехтя гръм. Елиас отстъпи от прозореца и сложи ръка върху рамото на Гутулф. Графът почувства излъчващия се студ направо през дебелия си дреха.

— Но не искам Приратес да те убие, а той ще те убие, недей да се заблуждаваш. Куриерът му пристигна днес от Набан. В писмото си ми казва, че преговорите с лектора вървят много добре и че ще се върне след няколко дни. Затова идеята да те изпратя във Високите тритинги начело на рицарите ми бе толкова добра. Младият Фенгболд ме увещаваше да му дам командването, но ти винаги си ми бил верен помощник и, което е по-важно, ще се махнеш от пътя на червения свещеник, докато той свърши онова, от което имам нужда.

— Благодарен съм за възможността да ти служа, кралю — бавно каза Гутулф; страх и гняв се надигаха злобно в него. Той, графът на Утаниат, да падне до такова преклонение и блюдолизничество!

Какво щеше да стане, ако просто сграбчеше Елиас, внезапно и диво си помисли той, ако просто сграбчеше краля и се хвърлеше с него през прозореца — и двамата да полетят повече от сто лакътя надолу и да се разбият като яйца. Усирис Изкупителю, какво облекчение щеше да бъде, ако ликвидираше тази гнояща мозъчна болест, която бе

пропълзяла през целия Хейхолт — и през самия него! Главата му се замая. На глас той каза само:

— Сигурен ли си, че тези слухове за брат ти не са точно това? Само слухове, въображението на недоволни селяци? Трудно ми е да повярвам, че нещо би могло да оцелее... би могло да оцелее от Наглимунд. — Една стъпка, помисли си той, само една, а после и двамата щяха да литнат надолу във влажния въздух. Всичко щеше да свърши за секунди и дългият, тъмен сън щеше да започне...

Елиас се отдръпна от прозореца, разрушавайки магията. Гутулф усети как на челото му избива хладна пот.

— Нямам нужда от „слухове“, скъпи Утаниат. Аз съм Елиас, Върховният крал, и зная. — Той закрачи под зъбите на вятъра към един прозорец на другата страна на кулата, онази страна, която гледаше на югоизток. Косата му се развя, черна като крилете на гарван. — Там! — Той посочи развълнувания оловносив Кинслах в мъгливата далечина. Проблясък на светкавица за миг освети дълбоките кладенци на очите му. — Джосуа е жив, наистина, и е някъде... там. Получих вест от доверен източник. — Дойде гръм, който гонеше светкавицата. — Приратес ми казва, че мога и по-добре да изразходвам силите си. Казва ми да не се тревожа за брат си. Ако не бях виждал хиляди доказателства за черното и празно сърце на Приратес, щях да си помисля, че съжалява за Джосуа — толкова сериозно възразява срещу тази акция. Но аз ще направя това, което искам. Аз съм кралят и искам Джосуа мъртъв! — Още един проблясък на светкавица гравира лицето му, изкривено като ритуална маска. Гласът на краля се напрегна; за миг като че ли само стискането на каменния перваз, от което кокалчетата му бяха побелели, го предпазваше от падане. — А искам и дъщеря ми да се върне. Да се върне! Искам Мириамел да се върне! Тя не се подчини на баща си, присъедини се към враговете му... към моите врагове. Тя трябва да бъде наказана.

Гутулф не можа да се сети какво да каже. Само кимна, като се опитваше да разпръсне отвратителните мисли, които се надигаха в него като в кладенец, който се пълни с черна вода. Кралят и прокълнатият му меч! Дори и сега Гутулф усещаше, че близостта на оръжието го разболява. Да, той щеше да отиде при тритингите и да залови Джосуа, щом Елиас искаше това. Поне щеше да е извън този ужасен замък с всичките му нощни звуци, страхливи слуги и лудия му

скърбящ крал. Щеше отново да е способен да мисли. Щеше отново да диша чист въздух и да е в компанията на войници, на мъже, с чиито мисли и разговори се чувстваше удобно.

Изгътна гръм и камбаните затрептяха.

— Ще направя така, както казваш, кралю.

— Разбира се — кимна Елиас, отново спокоен. — Разбира се.

Навъсеният Гутулф си тръгна, но кралят остана още известно време, загледан в облачното небе. Слушаше вятъра толкова внимателно, все едно разбираше скръбния му език. Рейчъл, управителката на камериерките, започваше да се чувства много неудобно в тясното си скривалище. И все пак беше научила онова, което искаше да знае. Умът ѝ бе пълен с идеи, доста извън обикновените ѝ задачи: напоследък Рейчъл Драконката се бе уловила, че мисли неща, за които не бе си и представяла, че са възможни.

Като сбърчи нос от острата, но позната миризма на течност за полиране, тя надзърна през процепа между каменната рамка и изкорубената врата. Кралят стоеше неподвижен като статуя и се взираше навън в нищото. Рейчъл отново се изпълни с ужас от собственото си прегрешение. Да шпионира като най-мърлявата, доведена само за празниците прислужница! И при това Върховния крал! Елиас наистина бе син на любимия ѝ крал Джон — дори и да не можеше да се надява да достигне баща си, — а тя, последният бастион на нравствеността в Хейхолт, го шпионираше!

Тази мисъл я накара да се почувства немоцна и слаба. Тя се облегна на стената на килера на звънаря и благодари на Бога, че е толкова тесен. Между навитите въжета, куките за камбани, кутиите мазнина и тухлените стени имаше толкова малко пространство, че тя не би могла да падне, даже и ако се опиташе.

Тя не бе искала да шпионира, разбира се — не наистина. Бе чула гласовете, докато бе оглеждала злочесто мръсните стълби на третия етаж на Кулата на Зеления ангел. Бе отстъпила тихо от извитото стълбище в една ниша със завеса, за да не изглежда, че подслушва кралските работи, тъй като бе познала гласа на Елиас почти незабавно. Кралят се бе качил покрай нея — говореше, изглежда, на ухиления монах Хенгфиск, който го придружаваше навсякъде, но думите му

приличаха на безсмислено бърборене. „Шепот от Накига“ каза той, както и „песни от по-високия въздух“. Говореше за „слушане на виковете на свидетелите“ и „скорошното идване на деня от сделката на хълма“ и за още по-неразбираеми неща.

Монахът с изпъкналите очи следваше краля по петите, както винаги правеше напоследък. Налудничавите думи на Елиас явно не го притесняваха: монахът само кимаше, докато се катереше нагоре — ухилената сянка на краля.

Развълнувана така, както не се бе вълнувала от много отдавна, Рейчъл последва двамата, докато не изкачиха може би хиляда стъпала нагоре по дългото стълбище на кулата. Дърдоренето на краля продължи, докато най-накрая двамата с монаха не изчезнаха в камбанарията. Уморена от възрастта си — а и гърбът я болеше, — Рейчъл остана на долния етаж, облегна се на стената и докато се мъчеше да си поеме дъх, отново се зачуди на смелостта си. Пред нея стоеше отворена работилница. Огромен скрипец бе разглобен на парчета върху покрития с дървени стърготини блок; един чук лежеше на пода, като че ли собственикът му бе изчезнал насред замаха си. До стълбището имаше ниша със завеса и когато монахът изведнъж затрополи обратно надолу по стълбите, тя нямаше избор, освен да се мушне в нея.

В дъното на нишата видя дървена стълба, която водеше нагоре в тъмнината. Знаеше, че е приклепена между краля отгоре и онзи, когото виночерпецът му щеше да доведе отдолу, така че нямаше друг избор, освен да се изкачи по нея, за да потърси по-сигурно скривалище: всеки, който минеше покрай нишата, можеше да дръпне завесата и да я открие, което щеше да доведе до унижението ѝ или до нещо по-лошо.

Разбира се, по-лошо. Мисълта за главите, които гниеха като черни плодове върху портата Нарулах, пришпори старите ѝ кокали нагоре по стълбата, която, както се оказа, водеше право в килера на звънарят.

И така, всъщност вината не беше нейна, нали? Тя не бе искала да шпионира наистина — тя на практика бе принудена да слуша разговора на Елиас с графа на Утаниат. Сигурно добрата света Риал щеше да разбере и щеше да се застъпи за нея, когато дойдеше времето да се чете от Великия свитък в преддверието на Небето.

Тя отново погледна през процепа на вратата. Кралят се бе преместил на друг прозорец — онзи, който гледаше на север, към кипящото черно сърце на приближаващата буря, — и не изглеждаше, че мисли да си тръгва. Рейчъл започваше да се паникьосва. Хората казваха, че Елиас прекарвал много безсънни нощи в работа с Приратес в Кулата на Хйелдин. Дали специфичната лудост на краля не беше да се разхожда из кулите до пукването на зората? Сега бе още следобед. Главата ѝ се замая. Нима щеше да остане завинаги пленена тук?

Очите ѝ, които се стрелкаха диво, се спряха на нещо, издълбано върху вратата, и тя се ококори от изненада.

Някой бе издълбал в дървото „Мириамел“. Буквите бяха изчегъртани дълбоко, като че ли който и да го бе направил, е бил хванат като Рейчъл и се е занимавал с това, за да минава времето. Но на първо място, кой би могъл да направи такова нещо, и то тук?

За миг тя се замисли за Саймън — спомни си как момчето се катереше като маймуна и се забъркваше в какви ли не неприятности. Той бе обичал Кулата на Зеления ангел — нали съвсем малко преди крал Джон да умре почти беше бутнал клисаря Барнабас надолу по стълбите? Рейчъл се усмихна тъжно. Голям дявол беше това момче... но вече го нямаше.

Внезапно ри спомни какво бе казало момчето на свещаря, Джеръмайъс. Усмивката изчезна от лицето ѝ. Приратес. Приратес бе убил момчето ѝ. Като си помисли за алхимика, Рейчъл усети омраза, която гореше и бълбукаше като негасена вар, омраза, различна от всичко, което бе изпитвала през живота си.

Замаяна, тя поклати глава. Бе ужасяващо да мисли за Приратес. Онова, което Джеръмайъс ѝ бе казал за свещеника, ѝ навяваше черни мисли — не бе знаела, че може да изпитва такива чувства.

Изплашена от силата им, тя се помъчи да се съсредоточи отново върху издяланото на вратата.

Взря се във внимателно изрязаните букви и реши, че в каквито и други неприятности да се бе забърквал Саймън, тази бея не е негово дело. Дори и под обучението на Моргенес, почеркът на Саймън се бе разхождал по страницата като пиян бръмбар, а тези букви бяха издълбани от някой образован. Но кой би издялал името на принцесата на такова непосещавано място? Без съмнение клисарят Барнабас бе

използвал този килер, но мисълта как това отвратително влечуго старателно чегърта името на принцесата върху вратата надминаваше въображението на Рейчъл, въпреки че тя знаеше какви злини и глупости правят мъжете, ако се освободят от доброто влияние на жените. Но дори и при това положение изобщо не можеше да възприеме клисаря Барнабас като линеещ влюбен.

Мислите ѝ се разсейваха. Рейчъл се сгълча ядосано. Наистина ли бе толкова стара и уплашена, че да се разсейва в момент, когато имаше толкова много важни неща, за които да мисли? Един план се бе оформил в главата ѝ още от нощта, когато с останалите камериерки бе спасила Джержъмайъс — но една част от нея искаше да го забрави, искаше нещата да са точно по начина, по който бяха някога.

„Нищо вече няма да е същото, стара глупачке. Признай си го“.

Бе все по-трудно и по-трудно да се скрие от такива решения напоследък. След като прибраха избягалото момче на свещаря, тя и подчинените ѝ най-после осъзнаха, че няма друго решение, освен да му помогнат да избяга. И така, бяха го измъкнали от Хейхолт една привечер, преоблечен като камериерка, която си отива вкъщи в Ерчестър. Докато наблюдаваше нещастното момче да куцука към спасението си, Рейчъл бе сподобена от прозрение: вече не можеше да се прави, че не забелязва злото, което населяваше дома ѝ. Тя бе управителка на камериерките и щом видеше нещо развалено, трябваше да го почисти.

Чу тропането на тежки ботуши по белия каменен под на камбанарията и рискува да погледне през тесния процепа. Увитата в зелено фигура на краля тъкмо изчезваше през вратата. Тя слушаше, докато стъпките му слизаха и заглъхваха все повече, а после изчака дълго, след като изобщо бяха спрели да се чуват, преди да се спусне по стълбата. Излезе иззад завесата в проветривото стълбище и избърса челото и бузите си — бяха влажни от пот въпреки студения камък около нея. Като стъпваше внимателно и тихо, заслиза надолу.

От разговора на краля с графа бе разбрала много неща. Сега вече трябваше само да чака и да мисли. Определено подготвянето на такова нещо не можеше да е и наполовина толкова сложно като ръководенето на едно пролетно почистване, нали? А и, посвоему, тя планираше точно това, нали така?

Старите ѝ кости я боляха, докато бавно слизаше по безкрайното стълбище на Кулата на Зеления ангел, но на лицето ѝ се изписа странна усмивка — усмивка, която би накарала камериерките да потреперят.

Очите на Бинабик отбягваха очите на Слудиг, който седеше от другата страна на огъня. Тролът събра ашиците и ги пусна в торбичката. Бе ги хвърлял няколко пъти тази сутрин и резултатите като че ли не го радваха.

Прибра торбичката в джоба си с въздишка, а после се обърна, разбута пепелта на огъня с една пръчка и изрови закуската им — корени и грудки, които бе изкопал от замръзналата земя. Беше ужасно студен ден и вече нямаха храна.

— Не говори — внезапно каза тролът. След около час мълчание Слудиг тъкмо си бе отворил устата. — Моля те, Слудиг, поне за малко не казвай нищо. Искам само манерката кангканг от джоба ти.

Римърсгардецът тъжно му я подаде. Бинабик отпи една дълга глътка и обърса устата си с ръкав. После обърса с него и очите си.

— Обещах — тихо каза той. — Искан да чакаме две нощи и ти се съгласи. Сега трябва да изпълня обещанието, което с най-голямо удоволствие не бих изпълнил. Трябва да занесем меча при Камъка на раздялата.

Слудиг отвори уста, но вместо това взе манерката от Бинабик и също отпи.

Куантака се върна от лов и ги завари безмълвно да товарят малкото си багаж на конете. Наблюдава ги няколко мига, после нададе нисък скръбен вой, сви се на кълбо в края на поляната и ги загледа сериозно над рунтавата си опашка.

Бинабик взе Бялата стрела от седлото и я притисна към бузата си; стрелата блестеше по-ярко от снега около тях. После прибра стрелата и каза на някой, който не присъстваше:

— Ще се върна. Ще те намеря.

И повика Куантака. Слудиг се метна на коня си и потеглиха през гората. Редицата товарни коне ги следваше. Снегът бързо засипа следите им.

Саймън реши, че няма смисъл да седи на едно място и да тъгува. Пък и небето ставаше неприятно тъмно за предобед и снеговалежът се засилваше. Той се вгледа печално в огледалото. Каквото и да беше огледалото на Джирики, принцът на ситите бе казал истината — че то няма да го доведе по вълшебен начин при Саймън, когато изпадне в беда. Младежът прибра огледалото, изправи се и потърка ръце.

Бинабик и Слудиг можеше още да са някъде наблизко — вероятно също като него бяха паднали в снега и имаха нужда от помощ. Нямаше представа колко дълго е лежал безпомощно в хватката на съня, колко дълго е слушал тайнствената жена да говори в сънищата му — можеше да са часове, а можеше и да са дни. Спътниците му можеше още да са наблизко, а можеше и да са се отказали да го търсят. Можеше да са на цели левги отгук.

Докато обмисляше безрадостните перспективи, той започна да върви в нещо, което се надяваше да е разширяваща се спирала — смътно си спомняше, че Бинабик му беше казал, че така се прави, когато си се изгубил. Обаче не беше сигурен, че спираловидното ходене е точно това, което да прави, тъй като не бе сигурен точно кой се е загубил. Освен това не бе обръщал особено внимание, когато дребосъкът бе обяснявал как човек да изчисли тази спирала — лекцията на трола за ориентиране в гората бе засягала движението на слънцето, мъха по кората на дърветата, посоката, в която се простират корените, които са в течаща вода, но когато Бинабик бе обяснявал всичко това, Саймън бе гледал как един трикрак гуцер бавно куцука по земята. Жалко, че Бинабик не се бе опитал да направи обяснението си малко по-интересно, но сега бе твърде късно, за да направи нещо по въпроса.

Продължи да гази из все по-дълбокия сняг. Невидимото слънце се издигаше зад покривалото от облаци. Краткият следобед дойде, а после почти веднага се заприготвя да си отиде. Вятърът духаше и бурята хвана Алдхеорте в заскрежените си пръсти и стисна. Студът пронизваше Саймън през наметалото му, което започна да му се струва тънко като воала на някоя дама; бе му изглеждало достатъчно топло, когато бе с приятеля си, но сега, като се замисли за това, не можа да си спомни кога за последен път му е било наистина топло.

Денят привършваше. Стомахът също започна да го боли. За последно бе ял в абатството при Скоди — споменът за яденето и за

последвалите събития го накара пак да се разтрепери, този път вече не от студ. Кой би могъл да каже колко време е минало оттогава?

„Ейдон — молеше се той, — дай ми храна“. Мисълта се превърна в някакво стихче, което отекваше отново и отново в главата му в такт със скърцането на снега под краката му.

За съжаление, това беше проблем, който не искаше да си отиде само от мисълта за нещо друго. Но и не бе станал толкова лош, колкото би могъл: Саймън знаеше, че не може да се загуби повече, отколкото е в този момент, но можеше да огладнее много повече.

През времето, което бе прекарал с Бинабик и войниците, бе свикнал някой друг да ловува и да събира храна; когато и той бе помагал, обикновено беше под напътствията на другите. А сега бе сам, както и през онези ужасни първи дни в Алдхеорте, след като бе избягал от Хейхолт. Тогава бе ужасяващо гладен и бе оцелял, докато тролът не го намери, но пък тогава не беше зима. Освен това бе успявал да краде по нещо от усамотени ферми. Сега вървеше през замръзнала безлюдна пустош и предишното му пътуване в гората изглеждаше като следобеден пикник.

Буреносните ветрове завяха. Самият въздух като че ли изстина изведнъж и Саймън се разтрепери пак. Гората започна да притъмнява — първото предупреждение, че дори и слабата дневна светлина не може да трае вечно, и Саймън усети, че се бори с надигащата се вълна на ужас. През целия ден се бе мъчил да пренебрегне лекото драскане на ноктите му: понякога бе имал чувството, че върви по ръба на бездна, която няма дъно, няма край.

В ситуация като тази, осъзна Саймън, беше много лесно да полудее — не да обезумее изведнъж и да заразмахва диво ръце, като просяк, който говори високопарно пред някоя таверна, а по-скоро да се плъзне в тиха лудост. Щеше да направи някоя погрешна стъпка и да се свлече бавно и безпомощно в пропастта, чиято близост в момента изглеждаше неоспоримо ясна. Щеше да пада и да пада, докато спреше дори да си спомня, че пада. Истинският му живот, спомените му, приятелите и домът, който някога бе имал, всички те щяха да се смаят, докато не станат нищо повече от древни, прашни предмети в глава, която прилича на къща със заковани прозорци и врата.

На това ли приличаше умирането, зачуди се изведнъж той? Дали част от теб остава в тялото ти, както в призрачната песен на Скоди? Дали човек лежи в земята и чувства как мислите му изчезват малко по малко като пясъчен нанос, отнасян от течащ поток? Но пък в края на краищата толкова ли щеше да е ужасно — да лежи в тъмното и влажното и просто бавно да престане да съществува? Нямах ли да е по-добре от безумните тревоги на живите, от безползната борба с невъзможни вероятности, от паническата и безсмислена битка срещу крайната победа на смъртта?

Да се предаде. Просто да спре да се бори...

Усещаше в себе си някакво мирно звучене, като тъжна, но красива песен. Приличаше на нежно обещание, на целувка преди сън...

Залитна напред. Стресна се, протегна ръка и се подпря на ствола на една подобна на скелет бреза. Сърцето му биеше много бързо.

С учудване видя, че по раменете и ботушите му се е натрупал сняг, като че ли бе стоял на едно място много дълго — но бе изглеждало като най-краткия миг! Разтърси глава и запляска бузите си, докато бодежите не върнаха живота в тялото му. Наруга се наум. Да заспи прав! Да замръзне като шушулка! Що за идиот беше?!

Не! Изръмжа и пак разтърси глава. Бинабик и Слудиг бяха казали, че е почти мъж: нямаше да ги опровергае толкова лесно. Беше студено и беше гладен — това беше всичко. Нямах да се разплаче и да се откаже като прислужник, заключен извън кухнята. Беше преживявал и по-лоши неща от това.

Но какво трябваше да направи?

Не можеше да реши проблема с липсата на храна, знаеше, но това не беше чак толкова лошо. Едно от нещата, които Бинабик бе казал — Саймън си го спомняше много добре, — бе, че човек може да изкара много време без храна, но не може да оживее и една нощ на студа без подслон. По тази причина, винаги казваше тролът, огънят е много, много важен.

Но Саймън не можеше да си запали огън.

Обмисли този тъжен факт и продължи да върви. Въпреки бързо сгъстяващата се тъмнина се надяваше да намери по-добро място за лагер, преди да спре. Снегът вече валеше по-силно. Саймън се влачеше по дъното на някакво плитко дърво. Искеше да намери по-високо място,

откъдето нямаше да му се наложи да си прокопава път навън, ако оцелееше през нощта. Докато си мислеше за това, напуканите му устни се разкривиха в болезнена усмивка. При ужасния късмет, който имаше, мястото, което щеше да си избере, сигурно щеше да бъде ударено от светкавица.

Той се изсмя дрезгаво и за миг се окуражи от звука на собственото си веселие, но вятърът грабна смеха му и го отнесе, преди да успее да му се наслади.

Мястото, което избра, бяха няколко ели, скупчени на върха на нисък хълм — приличаха на пазачи с бели шапки. Би предпочел заслона на големи камъни — или още по-добре пещера, — но късметът му не бе толкова щедър. Без да обръща внимание на къркореция си стомах, той огледа малката горичка, а после се захвана да гради стена от сняг, от страната, от която духаше вятърът.

Когато последната светлина се запроцежда от небето, започна да кърши клонки от елите. Натрупа ги до основата на снежната стена — легло от гъвкави иглички, почти толкова високо, колкото и стената.

Беше толкова уморен, когато си лягаше, че очакваше да заспи след няколко мига, въпреки боцкащите клонки, в които се свря, и схванатите си крака, но вместо това усети, че просто не може да затвори очи. Студът, макар и не толкова остро хаплив, колкото докато ходеше през гората под зъбите на вятъра, все пак се промъкна през рехавия му подслон и се просмука в костите и плътта му. Беше някакъв тъп и неумолим студ, търпелив като камък.

Макар свистенето на дишането му и барабанният бой на сърцето му да нахлуваха в ушите му, той можеше да чуе и други, по-странни звуци. Бе забравил колко по-различно звучи гората през нощта, когато до теб не спи някой приятел. Вятърът виеше болезнено между дърветата; други звуци изглеждаха застрашително прокрадващи се, но все пак бяха достатъчно силни, за да се чуват дори и над оплакващия вятър. След всички ужаси, които бе видял, Саймън не таеше безплодни надежди, че нощта не крие заплахи — сигурно чуваше прокълнати души да плачат във вятъра и стъпките на тромави хунен, които кръстосваха гората да търсят топла кръв!

Нощта напредваше. Саймън усети в него отново да се надига черен ужас. Той бе съвсем сам! Беше загубен, обречен глупак и идиот,

който изобщо не трябваше да се забърква в работите на по-добрите от него! Дори ако оцелееше през нощта, дори ако не станеше жертва на ноктите и зъбите на някой ломотец безлик нощен обитател, това щеше да е само за да умре от глад през деня! Сигурно би могъл да преживее няколко дни, може би и седмици, ако бе късметлия, но според онова, което Бинабик му бе казал, до Камъка на раздялата имаше много левги — и това само при положение, че изобщо знаеше как да стигне дотам и че можеше да намери правилния път през несъстрадателните дълбини на Алдхеорте. Саймън знаеше, че не притежава горските умения, за да оцелее през дългото изгнаничество сред дивата гора: той не беше Джак Мандуоуд, дори никак не приличаше на него. Също така почти нямаше шанс някой, който би могъл да му помогне, да мине през тази далечна част на североизточната гора, особено в такова адско време.

Най-лошото от всичко бе, че приятелите му ги нямаше. В средата на следобеда той изведнъж бе осъзнал, че креци панически: повтаряше имената им отново и отново, докато гърлото му не се продра като стар чаршаф. Накрая, точно преди гласът му да го предаде, си бе помислил, че креци имената на мъртъвци. Това бе най-плашещата от всички мисли, една пътечка, която преминаваше много близо до пропастта: викай мъртвите днес, говори с тях утре, присъедини се към тях скоро след това — в жива смърт или невъзвратима лудост, което може да беше и по-лошо от истинското умирање.

Лежеше под клонките и трепереше, но вече не само от студ. Тъмнината се надигна в него и Саймън се бореше срещу нея. Не искаше да умре — но имаше ли някакво значение? Изглежда, нямаше какво да направи по въпроса.

„Но няма да умра тук — реши той най-после, като за миг се престори, че му е бил предложен друг избор. Потърси собственото си отчаяние и започна да го успокоява като уплашен кон. — Пролях драконска кръв. Спечелих ситска Бяла стрела. Всичко това все значи нещо, нали?“

Не знаеше дали всичко това наистина значи нещо, но изведнъж много му се прииска да живее.

„Няма да умирам още. Искам пак да видя Бинабик, и Джосуа... и Мириамел. И искам да видя как Приратес и Елиас страдат за онова, което правят. Искам отново да имам дом, топло легло — о, милостиви

Усирис, ако наистина си истински, позволи ми отново да имам дом! Не позволявай да умра на студа! Позволи да си намеря дом... дом... позволи да си намеря дом!...“

Сънят най-после го побеждаваше. Струваше му се, че чува собствения си глас да отеква като в пресъхнал каменен кладенец. Накрая се плъзна от студа и болезнените мисли към някакво по-топло място.

Преживя тази нощ и още шест нощи след нея, всяка бе последвана от сутрин на ужасна, вдървена скованост, от самота и все по-непоносим глад.

Ненавременният студ бе избил много от децата на пролетта още в зародиша, но някои растения бяха успели да напъпят и да цъфнат в краткия, неистински топъл сезон преди смъртоносната зима да се върне. И Бинабик, и ситите му бяха давали да яде цветове, но Саймън нямаше представа кои стават за ядене. Ядеше малкото, които можеше да намери. Те не го засищаха, но не го и убиваха. Туфи горчива жълта трева — много горчива — също бяха оцелели тук-там под снежната покривка и той използва докрай всички, които намери. Веднъж, в миг на гладуващо безумие, дори се опита да изяде шепа елови иглички. Бяха невероятно ужасни на вкус и смолата, смесена със слюнката му, полепна по полузамръзнала му пухкава брада.

Един ден, когато желанието му за нещо стабилно за ядене се бе превърнало в подлудяваща мания, някакъв объркан от студа бръмбар пресече пътя му. Рейчъл Драконката се отвърщаваше от всякакви такива гадни вредители, но стомахът на Саймън не искаше да се съобразява с обучението на Рейчъл.

Въпреки празния му стомах, първият бръмбар му бе много труден. Когато усети как малките крачка мърдат в устата му, Саймън се задави и изплю насекомото в снега. Догади му се — но миг по-късно отново вдигна бръмбара, сдъвка го и бързо го преглътна. Бръмбарът приличаше на мека и малко мърдаща орехова черупка, а вкусът му бе малко по-лош от плесенясал дъх. Когато изтече цял час и нито едно от ужасните предричания на Рейчъл не се сбъдна, Саймън започна да наблюдава внимателно земята за още такива бавнодвижещи се хапки.

Различен от огромния му глад, а по някои критерии и по-лош, бе студът: когато успееше да намери нещичко за ядене, гладът му поне за

миг намаляваше, а когато се раздвижеше сутрин, мускулите преставаха да го болят поне малко... но след момента, когато за пръв път бе пропъзлял в горското си легло, той никога не се стопли отново. Когато спреше да се движи дори и за няколко кратки мига, започваше да трепери неконтролируемо. Мразът бе толкова безмилостен, че започна да му се струва, че го преследва като враг. Той го проклинаше немощно и размахваше ръце във въздуха, като че ли зложелателният студ бе нещо, което можеше да удари, както бе ударил дракона Игджарджук, но студът бе навсякъде и никъде — и нямаше черна кръв, която Саймън да пролее.

Не можеше да направи нищо, освен да върви. И така, през всичките болезнени часове на дневна светлина, от мига, в който схванатите му крайници го изкарваха от постелята от клонки всяка сутрин, до часа, в който слънцето се оттегляше от сивото облачно небе, той вървеше почти без да спира на юг. Ритъмът на влачещите му се крака ставаше такава част от цикъла на живота, както повеите на вятъра, движението на слънцето, въртенето на снежинките. Той вървеше, понеже това го стопляше; вървеше на юг, понеже смътно си спомняше как Бинабик казва, че Камъкът на раздялата е в равнините на юг от Алдхеорте. Знаеше, че никога не би могъл да преживее пътуването през цялата гора — преминаване през огромна държава от дървета и сняг, но трябваше да има някаква цел: безкрайното пристъпване бе по-лесно, ако всичко, което трябваше да прави, бе да оставя забуленото слънце да минава отляво надясно.

Освен това вървеше, тъй като когато стоеше, без да мърда, студът започваше да му докарва странни, плашещи видения. Понякога виждаше лица в разкривените стволоче на дърветата и чуваше гласове да произнасят името му и имената на непознати. Друг път заснежената гора изглеждаше като гъсталак от кули; рядката зеленина се превръщаше в подскачащи пламъци и сърцето му биеше в ушите като гибелна камбана.

Но най-важното, Саймън вървеше, понеже нямаше какво друго да прави. Ако спреше, щеше да умре — а той не искаше да умре.

— Бръмбарче, недей да бягаш, мирно стой.

Нищо, че си ти горчиво, ще те хапна наведнъж.

Чакай буболечке вкусна,
чакай, чакай, не се бой!
Ще те хапна, ще те хапна...

Бе късната сутрин на седмия ден, откакто беше останал сам. Саймън внимателно пристъпваше напред. Един сиво-кафяв бръмбар на петна — по-голям и вероятно по-вкусен от мъничките черни, които бяха станали основното му меню — пълзеше по ствола на един бял кедър. Саймън вече бе опитал да го хване, двадесетина лакътя по-назад, но този бръмбар имаше крила (и това със сигурност доказваше, че е вкусен, тъй като трябваше да се труди толкова много, за да остане неизяден!) и най-безсрамно си бе тръгнал с бръмчене. Не бе отлетял далеч. Вторият опит да го хване също не бе успял и сега следваше третият.

Саймън си пееше; не знаеше дали пее на висок глас, или не. Бръмбарът като че ли нямаше нищо против, така че Саймън продължи:

— Чакай, бръмбарче, постой,
мирно, кротко, не се бой.
Ето, идвам през снега,
ето, идвам ей сега...

Очите му бяха присвити и той се придвижваше съвсем бавно — толкова бавно — толкова позволяваше треперещото му недохранено тяло. Той искаше този бръмбар. Трябваше му този бръмбар. Усети, че се разтреперва, нервите му не издържаха и той скочи. Дланите му удариха кората, но когато вдигна шепа, за да погледне, видя, че са празни.

— Защо го гониш? — чу се глас. Саймън, който бе провел безброй разговори със странни гласове през последните няколко дни, отвори уста да отговори — сърцето му започна да бие като чук. Обърна се, но не видя никого.

„Ето, започна се... Полудя...“ — помисли си, но в този момент някой го потупа по рамото. Той отново се извъртя рязко и почти падна.

— Ето. Хванах ти го. — Бръмбарът, любопитно безжизнен, се понесе във въздуха пред него. Миг по-късно Саймън видя, че е хванат от пръстите на ръка в бяла ръкавица. Собственикът на ръката излезе иззад кедъра. — Какво ще правиш с него? Вашият народ яде ли буболечки? Това не го знаех.

За един кратък миг той си помисли, че е дошъл Джирики — златноокото лице бе обкръжено от облак бледолилава коса със същата странна отсянка като тази на Джирики, плитки с пера висяха покрай високите скули, — но като се вгледа, разбра, че това не е приятелят му.

Лицето на непознатия бе много нежно, но все пак малко покръгло от това на Джирики. Както и при принца, леко нечовешките черти караха някои от израженията на този сит да изглеждат студени и жестоки, дори леко животински, но все пак странно красиви. Новодошлият изглеждаше по-млад и по-непредпазлив от Джирики, лицето ѝ — той току-що бе осъзнал, че непознатата е жена — променяше бързо израженията си, все едно се сменяха фини маски. Въпреки онова, което приличаше на подвижността и енергията на младостта, дълбоко в по котешки спокойните златни очи на непознатата Саймън видя древното знание на ситите, също като при Джирики.

— Сеоман — каза тя, а после се изсмя подсвиркващо. Облеченият ѝ в бяло пръст докосна веждата му, лек и силен като крило на птица. — Сеоман Снежния кичур. Сеоман Снежнокъдрия.

Саймън трепереше.

— Ко... ко... коя си ти?...

— Адиту. — Очите ѝ бяха леко подигравателни. — Майка ми ме е нарекла Адиту но-Са'онсерей. Пратиха ме да те намеря.

— Пратиха те? Ко... кой?

Адиту килна глава на една страна и погледна Саймън така, както някой би погледнал нечисто, но интересно животно, което се е свило на прага.

— Брат ми, човешко дете. Джирики, разбира се. — Тя се вгледа в него. — Защо изглеждаш толкова странно?

— Ти ли беше... в сънищата ми? — жално попита той.

И внезапно седна на земята до босите ѝ крака.

— Разбира се, че имам ботуши — каза Адиту. Някак си бе запалила огън — разри снега и струпа дървата точно до мястото, на което се бе строполил Саймън, а после ги запали с някакво бързо движение на нежните си пръсти. Саймън се бе вторачил напрегнато в пламъците, опитваше се да накара ума си отново да заработи правилно. — Просто исках да ги сваля, за да мога да се приближа тихо. — Тя го изгледа приветливо. — Не знаех какво може да шуми чак толкова в гората, но това беше ти, разбира се. И все пак наистина има нещо прекрасно в чувството на снега по кожата.

Саймън потрепери — лед по голи ходила ли?

— Как ме намери?

— Чрез огледалото. Песента му е много мощна.

— Значи... значи, ако бях загубил огледалото, н-нямаше да ме намериш?

Адиту го погледна сериозно.

— О, щях да те намеря рано или късно, но хората са крехки същества и можеше да няма нищо интересно, което да намеря. — Зъбите й просветнаха в нещо, за което той предположи, че е усмивка. Тя изглеждаше едновременно повече и по-малко човешки от Джирики — почти по детски лекомислена понякога, но за други неща много по-странна от брат си. Много от качествата, които Саймън бе наблюдавал у Джирики — котешката грация и спокойствие например, — у сестра му изглеждаха още по-изявени.

Докато Саймън се поклащаше, обвил коленете си с ръце, все още не съвсем сигурен, че е буден и нормален, Адиту бръкна под бялата си дреха, която, заедно с белите й панталони, я бе направила почти неразличима на фона на снега — извади пакет, увит в ярък плат, и му го подаде. Той задърпа несръчно връзките и накрая видя какво има вътре: къшей златнокафяв хляб, който изглеждаше току-що изваден от фурната, и шепа сочни розови плодчета.

Трябваше да яде на много малки хапки, за да не му се догади: но пък всяка по-малка от трошица хапка изглеждаше като време, прекарано в рая.

— Къде ги намери? — попита той с пълна с плодове уста.

Адиту го гледа много дълго; като че ли обмисляше някакво важно решение. Накрая каза някак прекалено безгрижно:

— Скоро ще видиш. Ще те заведе... макар такова нещо да не се е случвало никога.

Саймън не обърна внимание на последната неясна забележка, а попита:

— Къде ще ме заведеш?

— При брат ми, той така каза — отвърна Адиту. Беше сериозна. Някаква дива светлина блестеше в очите ѝ. — В дома на нашия народ — Джао е-Тинукай'и.

Саймън преглътна и каза:

— Ще отида навсякъде, където има огън.

21. ПРИНЦ НА ТРЕВАТА

— Не казвай нищо — промърмори Хотвиг. — Само погледни онзи червения там, до оградата.

Деорнот проследи погледа на тритинга и видя един дорест жребец. Конят го изгледа войнствено. Пристъпваше нервно на едно място, като че ли щеше да побегне всеки момент.

— А, да. Горделив е. — Деорнот кимна и се обърна. — Видя ли го, принце?

Главата на принца бе увита в превръзки и той вървеше бавно, все едно всичките му кости бяха счупени, но бе настоял да излезе и да помогне при взимането на плодовете от облога си. Фиколмий, който едва не бе получил удар от гняв при мисълта, че трябва да наблюдава как Джосуа избира тринадесет от личните му коне, бе изпратил вместо себе си Хотвиг. За разлика от тана, Хотвиг, изглежда, харесваше посетителите, и особено Джосуа. В степите не се случваше често еднорък мъж да убие враг с две глави по-висок от него.

— Как се казва червеният? — попита Джосуа пазача на конете на Фиколмий, жилав стар мъж с малък кичур коса на темето.

— Вятокрък — отвърна той намусено и му обърна гръб.

— Това значи „Вятърен крак“... принц Джосуа. — Хотвиг малко се запъна на титлата; после отиде до жребеца, метна едно въже на врата му и поведе дърпащото се животно към принца.

Джосуа се усмихна, огледа коня и накрая смело дръпна долната му устна, за да му види зъбите. Жребецът разтърси глава и се освободи, но Джосуа отново го сграбчи за устната. След няколко нервни разтърсвания на главата конят най-после позволи да бъде огледан — единственият останал знак на нервност бяха мигащите му очи.

— Е, този определено ще го вземем — каза Джосуа, — макар да се съмнявам, че това ще се хареса на Фиколмий.

— Няма — сериозно каза Хотвиг. — Ако честта му не беше заложена пред всички кланове, той щеше да ви убие само за това, че сте се приближили до тези коне. Вятокрък е един от конете, които

Фиколмий специално изиска като част от имуществото на Блемунт, когато стана водач на клановете.

Джосуа кимна сериозно.

— Не искам пограничният тан да се ядоса толкова, че да ни преследва и да ни убие, като престъпи клетвата си. Деорнот, давам ти да избереш останалите; вярвам на твоите очи повече, отколкото на своите. Ще вземем Вятокрък, това е сигурно... всъщност смятам да го яздя лично аз. Омръзна ми да куцукам. На както казах, нека не осакатим табуна толкова много, че да принудим Фиколмий да се обезчести.

— Ще избирам внимателно, сир. — Деорнот тръгна през пасището. Пазачът на конете се опита да се измъкне, но Деорнот го хвана за лакътя и започна да му задава въпроси.

Джосуа ги гледаше с малко измъчена физиономия и пристъпваше от крак на крак, за да раздвижи болящото го тяло. Хотвиг, който наблюдаваше принца с крайчеца на околото си, най-последно попита:

— Каза, че отивате на изток, Джосуа. Защо?

Принцът го погледна с любопитство.

— Има много причини, някои от които не мога да обсъждам. Но най-вече защото трябва да намеря място, на което да се укрепя срещу брат ми и срещу злите му дела.

Хотвиг кимна съвсем сериозно.

— Изглежда, имаш съплеменници, които се чувстват по същия начин.

Изражението на Джосуа се превърна в объркване.

— Какво имаш предвид?

— Има други от вашия вид, други живеещи сред камъни, които започнаха да се заселват на изток оттук. Това е причината Фиколмий да ни доведе толкова далеч на север от обичайните за този сезон пасища — искаше да се убеди, че новодошлите няма да навлязат в нашите земи. — На обсипаното с белези лице на Хотвиг се изписа притеснение. — Имаше и други причини кланът ни да дойде тук. Пограничният тан на Ливадните тритинги се опита да примами някои от нашите пазачи на последното Събиране на клановете, тъй че Фиколмий искаше хората му да са далеч от Ливадните тритинги. От Фиколмий се страхуват, но не го харесват. Много фургони вече напуснаха клана на Жребеца...

Джосуа нетърпеливо махна с ръка. Караниците между клановите на тритингите бяха пословични.

— И какво правят живеещите сред камъни, за които каза? Кои са те?

Хотвиг сви рамене и попипа сплетената си брада.

— Кой би могъл да каже? Дойдоха от запад — цели семейства. Някои пътуват във фургони, както прави и нашият народ, други пеша — но не са наши хора, не са тритинги. Чухме за тях от нашите разузнавачи, когато бяхме на предпоследното си Събиране, но те минаха през северната част на Високите тритинги и си отидоха.

— Колко?

Тритингът отново сви рамене.

— Колкото два или три от малките ни кланове.

— Значи сто или двеста. — Принцът като че ли за миг забрави за болките си: лицето му се разведри, докато обмисляше чутото.

— Но това не е всичко, принц Джосуа — малко прекалено разпалено каза Хотвиг. — Това беше само първата група. Оттогава има и други. Лично аз видях поне двайсетина. Обаче те са бедни и нямат коне, така че ги оставяме да излязат от земите ни.

— Но не позволихте на моята група да премине, а ние нямахме и един кон. — Усмивката на Джосуа бе сардонична.

— Защото Фиколмий знаеше, че сте вие. Граничните пазачи ви наблюдаваха няколко дни.

Деорнот се приближи до тях, като почти влачеше мърморещия пазач.

— Избрах, ваше височество. Вижте. — Той посочи един дългокрак червеникавокафяв кон. — Тъй като избрахте Вятокрък за себе си, принц Джосуа, аз избрах този за мен. Казва се Дивисвет — Див проблясък.

— Чудесен е — усмихна се Джосуа. — Виждаш ли, Деорнот, спомних си какво ми каза за конете на тритингите. Сега имаме техни коне, точно както искаше.

Деорнот погледна превръзките на Джосуа и каза:

— Цената беше твърде висока, сир. — Очите му бяха изпълнени с тъга.

— Покажи ми останалите, които си избрал — каза Джосуа.

Когато се върнаха от пасището, Воршева излезе да посрещне принца. Хотвиг хвърли само един поглед на лицето ѝ и се измъкна.

— Много си глупав, че излезе! Трябва да лежиш! — Дъщерята на тана се обърна към Деорнот. — Как можа да го държиш навън толкова дълго? Той е много зле!

Деорнот не отвърна нищо, а само се поклони. Джосуа се усмихна и каза:

— Успокой се. Вината не е на сър Деорнот. Аз настоях да видя конете, тъй като съвсем сигурно ще си тръгна оттук на кон, а не пеша. — Той се подсмихна печално. — Напоследък не бих могъл да извървя повече от един фурлонг дори и ако животът ми зависи от това, нали разбираш. Но ще събера сили.

— Не и ако стоиш на студа. — Воршева стрелна Деорнот с острия си поглед, като че ли го предизвикваше да спори. После хвана Джосуа под ръка, нагоди скоростта си към несигурните му стъпки и тримата тръгнаха към лагера.

Групата на принца все още бе затворена. Фиколмий бе изръмжал, че само защото е загубил един облог, не следва да се отнася към презрените живеещи сред камъни като към хора от клановете, но някои по-благородни тритинги им бяха донесли одеяла, възета и колчета за палатки. Фиколмий все пак не беше крал и много тритинги не се съобразяваха с желанията му.

Водени от практичната херцогиня Гутрун, хората на Джосуа бързо направиха от даренията сигурен подслон, затворен от три страни и покрит с двоен пласт одеяла от дебела вълна. Това донякъде ги предпазваше от студения дъжд, който като че ли увеличаваше силата си с всеки изминал ден.

Сиво-черното небе висеше заплашително близо, като че ли самите равнини бяха повдигнати от великански ръце. Това лошо време, което траеше вече почти цяла седмица, а с прекъсвания — повече от месец, би било необичайно дори и през ранната пролет. Сега обаче бе разгарът на лятото и хората от клана на Жребеца явно бяха обезпокоени.

— Хайде, лейди — каза Джосуа, когато стигнаха заслона. — Нека се поразходим още малко.

— Ти изобщо не трябва да ходиш! — възмутено каза Воршева. — Не и с твоите рани! Трябва да пийнеш топло вино и да си легнеш.

— Въпреки това — твърдо отвърна Джосуа — нека повървим. Ще очаквам виното с нетърпение. Деорнот, би ли ни извинил?...

Деорнот се поклони, спря до оградата на пасището, погледа известно време след куцукащия принц и после влезе вътре.

Победата на Джосуа над Утварт бе донесла някои удобства. Също като дамата си, принцът бе сменил парцалите си с по-ново облекло и сега носеше меки кожени панталони, ботуши и вълнена риза с широки ръкави — облеклото на граничен пазач, а вместо принцовата диадема носеше вързан през челото ярък шал. Воршева беше с широка сива рокля, вдигната и стегната на талията по обичая на тритингите, за да не се мокрят полите ѝ в тревата, така че се виждаха дебелите ѝ вълнени гети и ниските ѝ ботуши. Бе свалила бялата си булчинска лента.

— Защо ме отвеждаш надалеч от останалите, за да говорим? — попита Воршева. Предизвикателният ѝ тон противоречеше на загрижените ѝ очи. — Какво имаш да криеш?

— Не да крия — отвърна Джосуа и стисна ръката ѝ. — Просто исках да поговорим някъде, където няма да ни прекъсват.

— Моят народ не крие нищо. Не можем, понеже живеем съвсем близо един до друг.

Джосуа кимна.

— Само исках да кажа, че съжалявам, много съжалявам.

— Съжаляваш?

— Да. Отнасях се с теб лошо, както признах и пред баща ти. Не ти отдавах уважението, което заслужаваш.

Лицето на Воршева се разкриви в гримаса, която изразяваше нещо средно между радост и мъка.

— Ох, ти все още не ме разбираш, принц Джосуа от Еркинланд. Не се интересувам от уважението, не и ако то е всичко, което ми даваш. Искам вниманието ти. Искам сърцето ти! Ако ми дадеш това, може да ми даваш колкото си щеш... безуважение...

— Неуважение — тихо я поправи той.

— Колкото неуважение искаш. Не се дръж с мен, както със земеделците, които идват при теб за справедливост. Не искам внимателното ти обмисляне, преценяване и говорене, говорене, говорене... — Тя бързо забърса една ядна сълза. — Просто ми дай сърцето си, проклет живеец сред камъни такъв!

Двамата спряха напред високата до коленете, люлееща се от вятъра трева.

— Опитвам се.

— Не, не се опитваш — горчиво изсъска тя. — Ти пазиш лицето на онази другата в сърцето си, на жената на брат ти. Мъже! Всичките сте малки момчета, пазите старите си любими в сърцата си като изгладени камъчета, които сте намерили. Как мога да се боря с мъртва жена!? Не мога да я хвана, не мога да я зашлевя, не мога да я прогоня или да те последвам, когато отиваш при нея! — Тя дишаше тежко, стъпила здраво в тревата, готова за битка. После сложи ръце на корема си и чертите ѝ омекнаха. — Но на нея не даде дете. Даде го на мен.

Джосуа погледна безпомощно бледото ѝ лице, розовата червенина по бузите ѝ и облака от черна коса. Някакво движение привлече погледа му: един заек изскочи от туфа трева, спря и се изправи на задните си крака, за да се огледа. Тъмните кръгли очи на животинчето се взряха в неговите. След миг то подскочи и изчезна като сива сянка през ливадата.

— Ти не си направила нищо лошо. Нищо, освен че си се привързала към един замислен призрак, жалко подобие. — Той се усмихна тъжно, а после се засмя. — Но от една гледна точка, предполагам, аз се преродих. Беше ми позволено да живея, когато сигурно трябваше да умра, така че трябва да приема това като знамение и да гледам на живота си по различен начин. Ти ще родиш детето ни и ще се оженим, когато стигнем до Камъка на раздялата.

Тъмните очи на Воршева блеснаха от възмущение.

— Ще се оженим тук, пред очите на народа ми — твърдо каза тя. — Ние сме сгодени. И всички ще видят сватбата ни и ще спрат да шушукат зад гърба ни.

— Но — започна той — ние трябва да бързаем...

— Ти нямаш ли чест? — попита тя. — Ами ако те убият преди да стигнем до този Камък на раздялата? Детето в мен ще е копеле... а аз дори няма да съм вдовица.

Джосуа понечи да отговори, но вместо това отново се разсмя, прегърна я през кръста и я придърпа към себе си, без да го е грижа за раните му. Тя се възпротиви за миг, но после му позволи да я прегърне, макар все още да се мръщеше.

— Права си. Няма да го отлагаме. Отец Странгиард ще ни ожени и аз ще ти бъда добър съпруг и ще те пазя. А ако умра преди да стигнем до целта си, ти ще си най-красивата вдовица в степите. — Той я целуна. Останаха под дъжда, с притиснати едно към друго лица.

— Ти трепериш — най-последно каза Воршева и се освободи от прегръдката на Джосуа. — Ходил си твърде дълго. Ако умреш преди да се оженим, ще развалиш всичко! — Лицето ѝ се бе смекчило, но върху него още имаше някаква следа от мрачно предчувствие, страх, който не искаше да си отиде. Джосуа хвана ръката ѝ и я вдигна към устните си. Обърнаха се и тръгнаха към лагера бавно, толкова внимателно, като че ли и двамата бяха много, много стари.

— Трябва да си тръгна — обяви Гелое същата вечер. Хората на Джосуа се бяха скупчили около огъня: бурният вятър тресеше стените на убежището им.

— Надявам се, че ще размислиш — каза Джосуа. — Имаме нужда от мъдростта ти.

Деорнот бе едновременно доволен и нещастен, че вещицата си тръгва.

— Ще се срещнем отново, при това скоро. Но трябва да избързам до Камъка на раздялата. Вие вече сте в безопасност, а има неща, които трябва да свърша там, преди да дойдете.

— Какви неща? — Деорнот чу подозрението в собствения си глас и сам се засрами, но като че ли никой друг не забеляза.

— Там ще има... — Гелое сякаш търсеше думи — сенки. И звуци. И бледи следи, като вълничките, които остават, когато хвърлиш камъче във вода. Жизненоважно е да се опитам да ги разчета, преди да дойдат хора и да изпогазят всичко.

— И какво ще ти кажат тези неща? — попита Джосуа.

Гелое поклати побелялата си глава.

— Не зная. Може би нищо. Но Камъкът се възправя на много могъщо място. Може да се окаже, че има неща, които мога да науча. Изправяме се срещу безсмъртен враг — може би ще успеем да намерим някаква подсказка как да го победим сред следите на безсмъртния му народ. — Тя се обърна към херцогиня Гутрун, която държеше спящата Лелет в скута си. — Ще пазиш ли детето, докато се видим пак?

Гутрун кимна.

— Разбира се.

— Защо не я вземеш с теб? — попита Деорнот. — Нали каза, че тя ти помагала да... да фокусираш способностите си по някакъв начин. В очите на Гелое проблесна огнена светлина.

— Вярно е. Но тя не може да пътува по начина, по който трябва да пътувам аз. — Вещицата се изправи и затъкна крачолите си в дебелиите си ботуши. — А и ще се справя по-добре, ако пътувам през нощта.

— Но така ще пропуснеш сватбата ни! — възкликна Воршева. — Отец Странгиард ще ни ожени с Джосуа утре сутринта.

Всички, които още не бяха чули новината, им честитиха. Джосуа прие поздравленията така спокойно и елегантно, като че ли седеше в тронната си зала в Наглимунд. Усмивките на Воршева най-последно преминаха в сълзи, които без съмнение бяха от радост, и тя заплака на майчинското рамо на Гутрун. Лелет, която се бе събудила и измъкнала от скута на херцогинята, ги наблюдаваше мълчаливо. Отец Странгиард я прегърна с тънките си ръце.

— Това е добра новина, Воршева, принц Джосуа, но не мога да остана — каза Гелое. — Не мисля, че ще ви липсвам. Не съм много подходяща за забавления и веселия, а и съм много притеснена. Искаше ми се да тръгна вчера, но останах, за да се убедя, че наистина ще си вземете конете. — Тя посочи към тъмнината от другата страна на подслона, където новите коне на принца мърдаха и пръхтяха. — Не мога да чакам повече.

След кратки разговори насаме с Джосуа и Странгиард, както и след няколко думи, които прошепна в ухото на Лелет (думи, които малкото момиче прие толкова спокойно, все едно слушаше гласа на океана да отеква в морска раковина), Гелое се сбогува набързо и тръгна в тъмнината; износеният ѝ плащ плющеше от режещия вятър.

Деорнот, който седеше най-близо до ръба на заслона, подаде глава навън. Бе чул някакво скръбно ехо да долита от изчистеното от ветровете небе, но когато вдигна очи, погледът му улови само за миг някаква крилата сянка да преминава пред студената луна.

Деорнот стоеше на стража — не се бяха доверили дотолкова на тритингите, че да си загубят ума. Джосуа изкуцука навън и се

присъедини към него.

— Звездите едва са се завъртели — прошепна Деорнот. — Вижте, ето я Лампата, едва се е помръднала. — Той посочи една бледа светлинка в небето. — Не е ваш ред да пазите, ваше височество. Връщайте се вътре.

— Не мога да спя.

Деорнот бе сигурен, че усмивката му не се вижда в тъмнината.

— Не е необичайно човек да се тревожи и съмнява в нощта преди сватбата, сир.

— Не е това, Деорнот. Моите тревоги и моите съмнения в себе си, както ти правилно отбеляза, са незначителни. Има по-важни неща, за които да мисля.

Деорнот уви яката на плаща си по-плътно около врата си. Нощта бе станала много студена.

— Радвам се, че съм жив — най-накрая каза Джосуа, — но се чувствам малко като мишка, на която котката е позволила да избяга в ъгъла. Жив, да, но докога? Сега Ръката на Севера се протяга, много по-лоша от злото на брат ми. — Той въздъхна. — Някога таях надежда, че разказът на Джарнауга е неверен, въпреки всички доказателства, но в мига, в който видях онези бели лица да ме гледат при стените на Наглимунд, нещо в мен умря. Не, не се тревожи, добри ми Деорнот — бързо добави принцът, — няма да започна да бръщолевя, от което зная, че тайничко се страхуваш. Взех съветите ти присърце. — Той се изсмя горчиво. — Но ти казвам истината. Има омрази, които текат през този свят, горещи и живи като кръв. Всичките ми проучвания на злото с братята на Усирис, всичките им научни обмисляния на Дявола и работата му не бяха толкова красноречиви, колкото един-единствен миг на виране в тези черни очи. Светът има тъмно подмолие, Деорнот. Чудя се дали не е по-добре да не преследваме знанието.

— Но Бог определено е поставил такива неща на земята, за да провери вярата ни, принц Джосуа — каза Деорнот. — Ако никой никога не виждаше злото, кой би се страхувал от ада?

— Кой ли наистина? — Тонът на принца се промени. — Но не това е причината да изляза да говоря с теб — нали знаеш, че обръщам всеки разговор в мрачна и обречена посока. — Той отново се засмя, този път като че ли по-весело. — Всъщност дойдох да те помоля утре сутринта да ми кумуваш.

— Принц Джосуа, за мен е чест. С радост, ще го направя с радост.

— Ти си най-верният приятел, Деорнот.

— Вие сте най-добрият господар, който човек би могъл да има.

— Аз не казах „васал“ или „рицар“, Деорнот. — Джосуа говореше твърдо, но с признаци на добро настроение. — Казах „приятел“... но не си мисли, че да ми кумуваш е чест без отговорности. Не е. — Той стана сериозен. — Животът много добре показва, че не успявам да се грижа за онези, които са ми скъпи, Деорнот, приятелю. Може да не си съгласен, но това просто е факт. Затова, ако ми се случи нещо, искам думата ти, че ще се грижиш за Воршева и детето ни.

— Разбира се, принце.

— Вярвам ти. — След това продължи по-меко: — Закълни се.

— Заклевам се в честта на благословената Елисия, че ще защитавам добруването на лейди Воршева и на детето, което тя носи, така, сякаш са моето собствено семейство. Без колебание ще дам и живота си, ако се налага.

Джосуа сграбчи ръката на рицаря и я стисна.

— Много ти благодаря. Бог да те благослови, Деорнот.

— Дано да благослови и вас, принц Джосуа.

Принцът въздъхна:

— И всички останали също. Деорнот, утре е първият ден от анитул. Това значи, че утре е Хлафманса. Има много приятели, които не са с нас и при които трябва да отидат благословиите ни тази нощ... мнозина, които без съмнение са много по-близо до плашещото лице на тъмнината, отколкото сме ние.

Деорнот видя сянката му да се размърдва — принцът правеше знака на Дървото. Помълчаха, после Джосуа тихо промълви:

— Дано Бог ни благослови и да ни предпазва от лошото.

Станаха с пробуждането на зората и оседлаха конете и опаковаха продуктите, с които се бяха снабдили, след като Джосуа размени два от новите коне за храна и облекло. Тъй като Лелет щеше да язди с херцогиня Гутрун, а Таусър и Сангфугол също щяха да споделят един кон, оставаха четири коня, които да носят провизиите.

Когато животните бяха готови за път, вече се бяха събрали десетки любопитни тритинги.

— Какво, ти да не си направила съобщение? — раздражено попита Джосуа. Воршева го изгледа, без да мигне. Отново си бе сложила бялата булчинска лента.

— Мислиш ли, че народът ми не би забелязал как товарите конете? Освен това какъв е смисълът да се жениш, ако ще го правиш като крадец, който се промъква през нощта? — Тя се обърна и си тръгна наперено, широката пола на булчинската ѝ рокля се завъртя. Малко по-късно се върна — водеше младото момиче с големи очи, което бе прислужвало на Фиколмий, когато ги бяха докарали в лагера. — Това е Хаяра, най-малката ми сестра. И тя ще се омъжи някой ден, и затова искам да види, че невинаги е страшно.

— Ще се постарая да изглеждам много мил и добър, направо да ти се доще да се омъжиш — отвърна Джосуа и повдигна едната си вежда. Хаяра отвърна на погледа му, разтревожена като уплашено сърне.

Воршева настоя церемонията да се извърши под откритото небе и пред очите на хората от клана ѝ. Сватбарската група излезе изпод покрива от одеяла; отец Странгиард мърмореше плачливо, докато се опитваше да си припомни важните части от церемонията — разбира се, не бе взел от Наглимунд Книга на Ейдон, а и никога не бе провеждал сватба. От всички главни действащи лица той очевидно бе най-нервният. Младата Хаяра, като усети сроден дух, вървеше толкова близо до него, че му се пречкаше в краката, което изобщо не намаляваше притеснението на свещеника.

Не бе изненадващо, че се събра любопитна тълпа тритинги — тълпа с не много по-различно настроение от онази, замисли се Деорнот, която се бе събрала да наблюдава как ще нарежат Джосуа на парченца. Бе малко обезпокояващо да видят сред тях майката и сестрите на онзи, който не бе успял да накълца Джосуа, покойния Утварт. Те, облечени еднакво в рокли и шалове с тъмносин скръбен цвят, се вглеждаха злобно в живеещите сред камъни, а устите им бяха стиснати в единодушно изражение на неприязън.

Ако присъствието на семейството на Утварт бе изненадващо, то появата на Фиколмий на сцената бе дори още по-неочаквана. Пограничният тан, който бе изпаднал в лошо настроение и

практически бе преминал в нелегалност след победата на Джосуа, сега дойде до пасището — залиташе през лагера, следван от неколцина пазачи. Въпреки че се бе зазорило само преди час, очите на Фиколмий бяха кървявали и той изглеждаше пиян.

— В името на Тревния гръмовержец! — прогърмя гласът му. — Да не си мислехте, че ще оставя дъщеря си и нейният богат на коне съпруг да се оженят, без да дойда да споделя щастието им!? — Той се удари по дебелия корем и избухна в смях. — Продължавайте! Продължавайте! Чакаме да видим как се правят сватбите в лабиринтите на живеещите сред камъни!

При звука на бащиния си рев малката Хаяра направи крачка назад и се огледа диво, готова за бягство. Деорнот нежно я хвана за лакътя и тя събра кураж отново да застане до Воршева. Безнадеждно объркан, отец Странгиард започваше Манса Коноис — молитвата на събирането — няколко пъти без успех: всеки път загубваше мисълта си след няколко реда, започваше да пелтечи и спираше като каруца, чийто вол се е заинатил насред пътя. Всеки провален опит караше Фиколмий и пазачите му да се смеят все повече. И без това розовото лице на архиваря ставаше все по-червено и по-червено. Най-послед Джосуа се наведе напред и зашепна в ухото му така, че никой друг не можеше да чуе:

— Ти си Носител на свитъка, отче, както бе и приятелят ти Джарнауга. Определено една проста манса е детска игра за теб, колкото и да те разсейват.

— Едно око приказва на сватбата на Една ръка! — извика Фиколмий.

Странгиард смутено попипа превръзката си, а после сериозно кимна.

— Ти... ти си прав, принц Джосуа. Прости ми. Нека да продължим.

Като изговаряше всяка дума внимателно, Странгиард напредваше през дългия ритуал, като че ли газеше в дълбоки и опасни води. Пограничният тан и неговите ломотеци приятели викаха все по-високо и по-високо, но свещеникът не се остави да бъде разсейван повече. Най-накрая наблюдаващата тълпа стана неспокойна, тъй като грубостите на Фиколмий й омръзнаха. Всеки път, когато поредната

неприлична шега отекваше из пасището, мърморенето ставаше все по-силно.

Когато Странгиард вече приближаваше края на молитвата, се появи Хотвиг. Идваше от запад и явно бе яздил бързо.

За миг той объркано огледа сцената, а после скочи от седлото, пристъпи до тана си и заговори бързо, като сочеше натам, откъдето идваше. Фиколмий кимна и се усмихна широко, а после се обърна, каза нещо на другите пазачи и те се затресоха от смях. На лицето на Хотвиг се изписа объркване — объркване, което скоро се превърна в гняв. Докато Фиколмий и останалите продължаваха да се хият на новината, която бе донесъл, младият тритинг решително се приближи до оградата на пасището, махна на Изорн и му каза нещо на ухото. Очите на римърсгардеца се разшириха. Когато отец Странгиард спря да говори за момент и се наведе към купата, която му трябваше за тази част от ритуала, синът на Исgrimнур закрачи право към принц Джосуа.

— Прости ми, Джосуа — прошепна Изорн, — но Хотвиг казва, че шестдесет бронирани ездаци се приближават към лагера. На по-малко от една левга са и яздят бързо. Гербът на водача е сокол в алено и сребърно.

— Фенгболд! — стресна се Джосуа. — Какво прави този кучи син тук?!

— Фенгболд? — смаяно повтори Деорнот. Това му приличаше на име от друга епоха. — Фенгболд?

Учуден шепот премина през тълпата при това странно развитие на церемонията.

— Джосуа — напрегнато каза Воршева, — как може да говорите за такива неща сега?

— Наистина съжалявам, лейди, но нямаме избор. — Той се обърна към Странгиард, който стоеше и ги зяпаше; увереният му ритъм отново бе разстроен. — Мини към последната част.

— Ка... какво?

— Последната част, човече. Хайде, давай, побързай малко! Няма да позволя да кажат, че съм оставил моята дама неомъжена въпреки обещанието си, но ако стоим тук още дълго, тя ще стане вдовица преди мансата да свърши. — Той побутна свещеника не много любезно. — Краят, Странгиард!

Единственото око на архиваря се ококори.

— Дано любовта на Изкупителя, на майка му Елисия и на баща му Най-висшия да благослови този съюз. Дано... дано животът ви е дълъг, а любовта ви — още по-дълга. Вие сте женени. — Той нетърпеливо помахаша с ръце. — Това... това е. Женени сте, точно както казах.

Джосуа се наведе и целуна изненаданата Воршева, после я сграбчи за китката и я задърпа към портата на пасището. Изорн караше останалата част от групата да бърза след тях.

— Толкова ли си нетърпелив за сватбената си нощ, Джосуа? — подсмихна се Фиколмий и пристъпи с пазачите си към портата. Тълпата крещеше въпроси към тана си. — Нещо май бързаш да си тръгнеш.

— И ти знаеш защо — изкрещя му Деорнот; ръката му потреперваше върху дръжката на меч. — Ти знаеше, че те идват, нали? Предателско куче!

— Дръж си езика, дребосъко — изръмжа Фиколмий. — Аз казах само, че няма да преча на заминаването ви. Изпратих вест на хората на краля много отдавна... още когато навлязохте в моите земи. — Той се изсмя доволно. — Така че не съм нарушавал никакви обещания. Но ако искате да се биете с мен и хората ми преди да дойдат еркинландците, давайте. В противен случай по-добре се качете на новите си кончета и бягайте.

Воршева дръпна ръката си от ръката на Джосуа, отиде до баща си и презрително го зашлеви през лицето.

— Ти уби майка ми — изкрещя тя, — но някой ден аз ще убия теб! — И преди той да успее да я сграбчи, отскочи до рамото на Джосуа. Найдел изсъска от ножницата на принца и се люшна заплашително — проблясващ език от светлина под мрачното небе. Фиколмий се вгледа в Джосуа, очите му се изцъклиха, лицето му почервения от яд. С видимо усилие пограничният тан потисна гнева си и презрително им обърна гръб.

— Вървете, бягайте да спасите живота си — изръмжа той. — Няма да престъпя думата си заради немоцната плесница на една жена. Хотвиг ги последва към пасището, където ги чакаха конете им.

— Танът беше прав за едно — подвикна той. — Наистина трябва да яздите с всички сили, за да спасите живота си. Имате един час

преднина и конете ви са отпочинали, така че не всичко е загубено. Аз ще събера хора да ми помогнат да ги забавим.

Деорнот го зяпна.

— Какво ще... Но Фиколмий иска да ни хванат.

Хотвиг поклати глава.

— Не всички са съгласни с пограничния тан. Къде отивате?

Джосуа се замисли за миг.

— Моля те, не позволявай враговете ни да чуят това, Хотвиг. — Той заговори по-тихо. — Отиваме на север от мястото, където се срещат реките, да търсим Камъка на раздялата.

Тритингът го погледна странно.

— Чувал съм за него. В такъв случай бързайте. Възможно е да се видим отново. — Хотвиг се обърна и дълго изгледа Воршева, после наведе глава в нещо като поклон. — Накарай тези хора да разберат, че не всички тритинги са като баща ти. — После се обърна и се отдалечи.

— Вече няма време за приказки! — извика Джосуа. — На конете!

Най-външните пасища на лагера изчезваха зад тях — въпреки че много от ездачите бяха ранени и неопитни, Вятокрък и другарите му направо хвърчаха през тревата.

— Това ми става до болка познато — извика Джосуа на Деорнот и Изорн.

— Кое?

— Бягането! Да ни преследват превъзхождащи ни сили! — Джосуа махна с ръка. — Омръзна ми да бягам, било от брат ми, било от поданиците на Краля на бурите!

Деорнот вдигна очи към сивото небе, после погледна през рамо. Само няколко самотни крави се виждаха на хоризонта зад гърба им: нямаше признаци на преследващи ги ездачи.

— Трябва да намерим място, на което да се укрепим, принц Джосуа!

— Точно така! — извика Изорн. — Тогава хората ще започнат да се трупат под флага ти, ще видиш!

— А как ще ни намерят? — извика в отговор Джосуа с подигравателна усмивка. — Как ще ни намерят тези хора?

— Ще ни намерят все някак... — провикна се Изорн. — Нали всички други ни намират! — Той се заля от смях. Принцът и Деорнот се присъединиха към него. Воршева и другите ги гледаха така, сякаш са полудели.

— Пришпорете конете! — извика Джосуа. — Аз съм женен и беглец!

Слънцето не се показва през целия ден. Когато бледата светлина започна да се губи и покровът на приближаващата вечер направи небето още по-сиво, избраха място за лагер.

Бяха яздили на север, докато не стигнаха Имстрека в ранния следобед. Пресякоха реката през един кален брод, чиито брегове бяха осяяни със следи от копита. Джосуа бе решил, че пътуването ще е по-безопасно от другата страна на Имстрека, където щяха да са на най-много час бързо яздене от гората. Ако Фенгболд продължеше да ги преследва, щяха поне да имат шанса да пришпорят конете към тъмните дървета и евентуално да избягат от превъзхождащите ги сили в оплетените дълбини на Алдхеорте.

Въпреки тази предпазливост през целия следобед не бе имало и знак от конниците на Върховния крал. Нощните караули също минаха без произшествия. След като по изгрев закусиха сушено месо и хляб, яхнаха конете и потеглиха. Продължиха да яздат бързо, но страхът от преследване намаляваше с всеки час: ако Хотвиг бе направил нещо, за да забави Фенгболд, значи се беше справил добре. Единствената истинска неприятност беше страданието на онези, които не бяха свикнали да яздат. Студената сива утрин се изпълни с пъшкания и охкания.

На втория ден от пътуването си през зелената степ започнаха да виждат големи фургони и паянтови къщички от кал и пръчки покрай бреговете на Имстрека. На две-три места колибите дори бяха изникнали наедно в миниатюрно селище, като бавноподвижни зверове, които търсят компанията си. Над студените полета бе надвиснала мъгла и не можеха да виждат надалеч, нито пък ясно, но обитателите на тези сгущени къщички не изглеждаха да са тритинги.

— Хотвиг говореше истината — каза Джосуа, докато минаваха покрай едно такова поселище. Няколко неясни силуета подскачаха в

тъмните води на Имстрека, която се извиваше покрай колибите: вероятно заселници, които хвърляха мрежи за риба. — Мисля, че са еркинландци. Вижте, тази къщурка има Свещено дърво, изрисувано отстрани! Но защо са тук? Нашият народ никога не е живял в тази земя.

— Лоши времена, провалена реколта — каза Странгиард. — Божичко, как ли страдат хората в Ерчестър! Това е ужасно!

— По-вероятно това са богобоязливи хора, които знаят, че Елиас се е съюзил с дяволите — каза Гутрун и притисна Лелет към меките си гърди, като че ли искаше да я предпази от доносниците на Върховния крал.

— Не трябва ли да им кажем кой сте, сир? — попита Деорнот. — В множеството има безопасност, а ние сме малцина много отдавна. Освен това, ако са еркинландци, вие сте законният им принц.

Джосуа се взря в селището, после поклати глава.

— Може да са дошли тук, за да избягат от всички принцове, законни или не. Освен това, ако ни следят, защо да излагаме невинните на опасност, като им казваме имената си и накъде сме се запътили? Не, както каза ти, когато имаме крепост, тогава ще кажем кои сме. Тогава те ще могат да дойдат при нас, ако пожелаят, а не защото сме отишли при тях с мечове и на коне.

Деорнот не показва разочарованието си. Имаха належаща нужда от съюзници. Защо Джосуа настояваше да е толкова проклето внимателен и коректен?

Времето се влошаваше постоянно, като че ли бяха тръгнали в началото на зимата, а не в първите дни на анитул, по време, което трябваше да е разгарът на лятото. Северният вятър донасяше снежни виелици и невероятно широкото небе бе станало постоянно сиво, печално като студена пепел в огнище. Въпреки че теренът ставаше все по-мрачен и неприветлив, пътниците започнаха да срещат по-големи поселища покрай бреговете на Имстрека — поселища, които като че ли не бяха толкова израсли, колкото събрали се. Както реката носеше клонки, пръчки и тиня, преди да ги остави на удобните пясъчни ивици, така и самата същност на тези поселища — и хора, и материали — като че ли бе дошла по случайност по тези странни и негостоприемни

места, докато силата, която ги бе донесла толкова далеч, продължаваше напред без тях.

Минаваха тихо покрай тези малки селца, ембриони на градчета, почти толкова отблъскващи, колкото и земята наоколо — всяко наброяваше по десетина неугледни колиби. Малко живи същества се виждаха извън грубите стени, само тънки струйки дим от комините се виеха от вятъра.

Втората, третата и четвъртата нощ под скритите от облаци звезди доведоха изгнаниците до долината на река Стефлод. Вечерта на петия ден донесе още сняг и суров студ, но тъмнината блестеше и от светлини: факли и лагерни огънове, стотици огънове, които изпълваха тясната част на долината като скъпоценни камъни в купа. Пътниците бяха стигнали най-голямото поселище досега — почти град в убежището на долината, където се събираха Имстрека и Стефлод. След дългото пътуване през пустата равнина това ги зарадва.

— Все още се промъкваме като крадци — ядосано прошепна Деорнот. — Ти си синът на Престър Джон, господарю. Защо трябва да се вмъкваме тайно при тия селяци и да се преструваме на просяци?

Джосуа се усмихна. Не бе сменил изцапаните си от пътуването тритингски дрехи, макар в багажа им да имаше други, получени от размяната на конете.

— Ти вече не молиш да ти простя дързостта ти, както правеше някога, Деорнот. Не, не се извинявай. Преживяхме твърде много заедно, за да не го одобрявам. Прав си, не влизаме в това място като принц с двора си... пък и без това сме доста жалък двор. Но пък ще открием, каквото можем, и няма да излагаме жените и малката Лелет на ненужна опасност. — Той се обърна към Изорн, който до този миг бе най-тихият член на групата. — Ако не друго, поне да намалим съмненията, че сме нещо различно от обикновени пътници. Ти, Изорн, обаче изглеждаш доста охранен и дори само размерите ти може да уплашат тези бедни хорица. — Той се засмя и сръга плещестия млад римърсгардец в ребрата. Изорн, хванат неподготвен от внезапното веселие на принца, насмалко не падна.

— Не мога да се смая, Джосуа — изръмжа той. — Бъди благодарен, че не съм едър колкото баща ми, иначе твоите бедни хорица щяха да побегнат с писъци още щом ме видят.

— Ех, колко ми липсва Исgrimнур — каза Джосуа. — Дано Ейдон наистина се грижи за баща ти, този добър човек, и да го върне при нас жив и здрав.

— Той липсва много и на майка ми и тя се страхува за него, но не го показва — тихо каза Изорн. Добродушното му лице се натъжи.

Джосуа го изгледа остро.

— Да, твоето семейство не е от тия, дето вдигат много врява.

— И все пак — внезапно каза Деорнот — херцогът определено може да вдигне шум, когато е ядосан! Когато разбра, че Скали идва на погребението на крал Джон, така хвърли един стол по преградата на епископ Домитис, че я натроши на парчета! Ох! — Деорнот се препъна в тъмнината: замъглената луна скъпеше светлината си. — Дръж факлата по-високо, Изорн. Всъщност защо изобщо вървим пеша и водим конете за юздите?

— Защото, ако ти си счупиш крак, можеш да яздиш — сухо отвърна принцът. — Ако обаче Дивисвет си счупи крак, ще го носиш ли?

Деорнот неохотно се съгласи.

Докато си говореха тихо за бащата на Изорн и за пословичния му нрав (чието проявяване почти винаги биваше последвано от ужасени извинения, щом херцогът се успокоеше), те продължаваха надолу по склона към светлините на най-близките огънове. Останалите от групата бяха направили лагер на ръба на долината. Огънят, за който се грижеше херцогиня Гутрун, бе само мъждукаща точица на височината зад тях.

Глутница треперещи изгладнели кучета се разлая и се разпръсна, когато приближиха селището. Хората около огньовете се обръщаха да ги огледат или заставаха със скръстени ръце на вратите на бедняшките колиби, но дори и някои да разбираха, че Джосуа и другарите му са пришълци, никой не се обади. От откъслечните разговори, които дочуваха, стана ясно, че заселниците наистина са предимно еркинландци — говореха и на стария провинциален език, и на Западния. Тук-там можеше да се чуе и хернистирска реч.

Една жена стоеше между две къщи и обясняваше на съседката си, че синът ѝ донесъл заек и как го задушила с горчива трева за Хлафманса. Странно бе, помисли си Деорнот, че чува хората да си говорят за такива ежедневни неща наред пустите равнини, като че ли

наблизо можеше да има църква, скрита зад някой камък, в която да отидат за утринната молитва, или пък хан под някое листо, където да си купят бира, за да полеят заешкото задушено.

Жената — на средна възраст, червенолика и кокалеста — се обърна и ги проучи с поглед, в който имаше смесени опасение и интерес. Деорнот и Изорн отбиха настрани, за да минат покрай нея, но Джосуа спря.

— Добър вечер, добра жено — каза принцът и наведе главата си в подобие на поклон. — Знаеш ли къде можем да намерим храна? Пътници сме и имаме пари, за да си платим. Някой има ли нещо за продаване?

Жената го огледа внимателно, после огледа и спътниците му и каза строго:

— Тук няма таверни и ханове. Всеки пази онова, което има.

Джосуа кимна бавно, като че ли отсяваше от думите ѝ парченца най-чиста златна мъдрост.

— А как се казва това селище? Няма го на нито една карта.

— Ха, как ще го има! — изсумтя тя. — Нали го нямаше допреди две лета. Няма име, поне не истинско, но някои го наричат Гадринсет.

— Гадринсет — повтори Джосуа. — Място на събирането.

— Не че някой се събира за нещо. — Тя направи кисела физиономия. — Просто хората не могат да продължат по-нататък.

— А защо? — попита Джосуа.

Жената пренебрегна въпроса му и отново го огледа преценяващо.

— Хм — най-после каза тя. — Ако искате храна и можете да си платите, може и да успея да направя нещо за вас. Покажете ми обаче първо парите.

Джосуа ѝ показа шепя сентимки и петачета и тя поклати глава.

— Не мога да взема мед. Някои хора покрай реката може и да дадат нещо за сребро, така че ще поема риска с един сребърник. Имате ли нещо друго за търговия? Каиши от скъсани сбруи? Катарами? Излишни дрехи? — Тя погледна облеклото на Джосуа и се ухили. — Е, съмнявам се, че имате излишни дрехи. Влезте. Ще ви дам супа, а пък вие ще ми разкажете новините. — Тя помахна на приятелката си, която се бе отдръпнала на безопасно разстояние и наблюдаваше целия разговор с отворена уста, и ги поведе към къщата си.

Казваше се Йелда и въпреки че спомена на няколко пъти, че мъжът ѝ ще се върне всеки момент, Деорнот предположи, че това цели преди всичко да предотврати всякакви мисли за грабеж от тяхна страна — все пак бяха непознати. Не видя никакъв признак на жив съпруг нито извън разнебитената къщурка, пред която гореше огън, нито вътре. Няколко деца, чийто пол бе неясен поради мръсотията и вечерната тъмнина, излязоха да огледат принца и приятелите му със същото широкоокоо внимание, което можеше да отделят на змия, поглъщаща жаба.

След като получи едно петаче, което веднага изчезна в роклята ѝ, Йелда им сипа по купа рядка супа, а после намери отнякъде делва бира — мъжът ѝ я бил донесъл от Фолшайър, където живеели преди това. Делвата затвърди у Деорнот убеждението, че съпругът ѝ е мъртъв — кой мъж би могъл да живее в тази забравена от Бога дупка и да остави неизпита бира толкова дълго?

Джосуа ѝ благодари сериозно. Делвата обиколи и тримата няколко пъти, преди да се сетят да попитат Йелда дали и тя не иска. Тя прие с благодарно кимване и отпи няколко здрави глътки. Децата ѝ обсъдиха това помежду си на странен език, който се състоеше предимно от ръмжене, две-три разпознаваеми думи и много удари по главите и раменете.

И бирата, и компанията скоро започнаха да въздействат на Йелда. Отначало резервирана, не след дълго тя говореше доста осведомено за всичко, което можеше да се знае за Гадринсет и за съселаните ѝ. Беше неука, но имаше пъргав ум и въпреки че се интересуваха най-вече как да намерят пътя до целта си (инструкциите на Гелое не бяха много точни), тримата се наслаждаваха на това как Йелда имитира съседите си.

Като повечето други жители на Гадринсет, Йелда бе избягала от Фолшайър, когато Фенгболд и Еркинската стража бяха изгорили цял квартал в града като наказание за съпротивата на гилдията на търговците на вълна срещу заповедите на Елиас. Йелда обясни и че Гадринсет бил доста по-голям, отколкото бяха предположили отначало — продължавал още надолу в долината, но светлините били скрити от поглед от хълмовете.

Причината тук да се установят толкова много хора била, че земята отвъд мястото, на което се съединявали Стефлуд и Имстрека,

била злокобна и опасна.

— Пълна е с вещерски кръгове — убедено говореше тя — и има могили, където духовете танцуват през нощта. Затова и тритингите ни оставят на мира... те така или иначе не биха живели тук. — Тя заговори по-тихо и очите ѝ се разшириха. — А има и един огромен хълм, където се срещат вещиците, пълен с ужасни магьоснически камъни... по-лош дори и от Тистерборг до Ерчестър, ако сте чували да се говори за това зло място. Недалеч от него имало един град, където някога живеели дяволи, нечестив, зъл град. С ужасни магии е пълна земята от другата страна на реката... на някои жени тук им откраднаха децата. На една дори ѝ оставили в замяна друго — със заострени уши и... разбирате ме!

— Този магьоснически хълм наистина, изглежда, е страшно място — каза Джосуа съвсем сериозно и когато жената сведе очи към скута си — разбъркваше брашно и вода в една купа, — погледна Деорнот и му намигна. — Къде е?

Йелда посочи в тъмнината.

— Натам, нагоре по Стефлод. Мъдри сте, щом ще го отбягвате. — Тя спря и се намръщи. — Къде отивате всъщност, господа?

Деорнот се намеси преди Джосуа да успее да проговори:

— Ние сме пътуващи рицари, които се надяват да отдадат мечовете си в служба на голяма задача. Чухме, че принц Джосуа, по-малкият син на Върховния крал Джон Презвитер, бил дошъл тук, в източните земи, за да планира свалянето на злия си брат крал Ели-ас. — Като се опитваше да не се усмихне, Деорнот не обърна внимание на раздражените жестове на Джосуа. — Дойдохме да се присъединим към тази благородна кауза.

Йелда, която бе спряла да разбърква тестото, за да го погледне, изпръхтя и поднови работата си.

— Принц Джосуа? Тук, в степите? Глупости! Не че не бих искала да е така. Но всичко се обърка, откакто старият Престър Джон умря, благословен да е. — Тя сви сурово вежди, но в очите ѝ блеснаха сълзи. — Беше трудно за всички... много трудно...

Тя се изправи и сложи сплесканите топки тесто на един пометен нагорещен камък до огъня; те започнаха да съскат тихичко.

— Отивам да видя една приятелка за малко — може да има още бира. Няма да ѝ казвам онова, което ми казахте за принца, понеже тя

само ще се изсмее. Наглеждайте кексчетата, докато ме няма, те са за децата, за закуска. — И Йелда тръгна, като попиваше очите си с мръсния си шал.

— Какви са тия глупости, Деорнот? — сърдито попита Джосуа.

— Но не чу ли? Хората очакват ти да направиш нещо. Ти си техният принц! — Беше толкова очевидно, че Джосуа просто трябваше да може да го види.

— Принц на какво? Принц на развалини, принц на пусти земи и на трева? Нямам нищо, което мога да предложа на тези хора... поне засега. — Той се изправи и закрачи нервнo. Децата на Йелда го гледаха от вратата: цял куп ококорени очички, лъснали в полумрака.

— Но как изобщо ще спечелиш нещо без хора, които да те последват? — попита Изорн. — Деорнот е прав. Ако Фенгболд вече знае къде сме, значи е въпрос само на време, преди Елиас да дойде и да излее целия си гняв върху нас.

— Подозрението може да държи тези хора настрана от Камъка на раздялата, но няма да спре граф Гутулф и армията на Върховния крал да дойдат — каза Деорнот.

— Ако кралят връхлети с армиите си върху нас — разгорещено отвърна Джосуа и замахна раздражено с ръка, — неколкостотинте жители на Гадринсет ще са само перушинки във вятъра. Това е още една причина да не ги въвличаме. Ние сме малко и поне можем да изчезнем в Алдхеорте още веднъж, ако трябва, но тези хора не могат.

— Значи отново планираме да се оттеглим — ядно каза Деорнот. — На теб самия ти омръзна вече... сам го каза!

Когато Йелда се върна, тримата все още спореха. Замълчаха — чудеха се колко ли може да е чула. Разговорът им обаче бе последното нещо, от което тя се интересуваше.

— Кексчетата ми! — ахна Йелда и почна да ги вдига от горещия камък едно след друго; изпискваше от болка, когато опареше пръстите си. Всичките кексчета бяха овъглени, черни като душата на Приратес. — Зверове такива! Как можахте? Да изговорите всичките си високопарни безсмислици за принца, а после да оставите кексчетата ми да изгорят! — Тя посегна да удари Изорн, но той се отдръпна.

— Моите извинения, Йелда — каза Джосуа и измъкна една монета. — Моля, вземи това и ни прости...

— Пари! — извика тя, макар и да взе монетата. — А кексчетата ми? Пари ли ще дам на децата си да ядат утре сутринта, когато плачат!? — Тя сграбчи една метла и замахна с всички сили към главата на Деорнот, като почти го събори от камъка, върху който седеше. Той бързо скочи и побягна заедно с Джосуа и Изорн.

— Да не сте стъпили тук повече! — извика тя след тях. — Наемни мечове, как пък не! Изгорихте ми кексчетата! Принцът е мъртъв, така каза приятелката ми... и вашите приказки не могат да го върнат!

Ядните ѝ викове бавно заглъхваха, докато те бързаха към конете си.

— Поне — каза Джосуа, след като се бяха поотдалечили — вече имаме добра представа за това къде е Камъкът на раздялата.

— Научихме нещо повече от това, ваше височество — каза Деорнот и се подсмихна. — Видяхме, че името ви все още предизвиква бурни страсти сред поданиците ви.

— Може и да си Принц на тревата, Джосуа — добави Изорн, — но определено не си Крал на кексчетата.

Джосуа погледна и двамата отвратено и каза:

— Ще се радвам, ако се върнем до лагера в мълчание.

22. ПРЕЗ ЛЯТНАТА ПОРТА

— Дотам няма да ни заведе път — повтори Адиту. — Това е един вид песен.

Саймън се намръщи раздражено. Бе задал прост въпрос, но по подлудяващия ситски начин сестрата на Джирики отново му бе дала отговор, който не беше отговор. Беше прекалено студено, за да стоят така и да говорят глупости. Той опита отново.

— И да няма път, все пак трябва да е в някаква посока. В каква посока е?

— Навътре. В сърцето на гората.

Саймън погледна нагоре към слънцето, за да се опита да се ориентира.

— Значи е... натам? — И посочи на юг, посоката, в която бе пътувал.

— Не съвсем. Понякога. Но по-често щеше да е така, ако искаше да влезеш през Портата на дъждовете. Това не е правилно по това време на годината. Не, ние търсим Лятната порта, а това е съвсем различна песен.

— Постоянно казваш „песен“. Как може да се стигне до нещо с песен?

— Как ли? — Тя като че ли се замисли и се взря в него. — Имаш странен начин на мислене. Знаеш ли да играеш шент?

— Не. Какво общо има това?

— Може да си интересен играч... Чудя се дали някой някога е играл със смъртен? Нито един от моя народ не би задал такъв въпрос като теб. Трябва да те науча на правилата.

Саймън изръмжа объркано, но Адиту вдигна тънкопръстата си ръка, за да спре въпросите му. Облакът на бледолилавата ѝ коса потреперваше от вятъра, а всичко останало бе неподвижно; в белите си дрехи тя бе почти невидима на фона на снежните преспи. Като че ли бе заспала права като щъркел, който се поклаща на един крак сред тръстиките — но лъскавите ѝ очи бяха отворени. А после тя започна да диша дълбоко, като изпускаше въздуха си с пъхтящо съскане.

Издишванията постепенно се превърнаха в напевен, тананикащ звук, който сякаш нямаше нищо общо с нея. Вятърът, който побутваше брадичката на Саймън със студени пръсти, внезапно смени посоката си.

Не, миг по-късно осъзна той, това бе нещо повече от обикновена промяна на вятъра. По-скоро като че ли всичко живо се бе преместило съвсем незабележимо — плашещо усещане, което за момент го замая. Като дете понякога дълго се бе въртял в кръг; когато спреше, светът продължаваше да се носи около него. Това замайване бе много подобно на онова, но по-спокойно, като че ли светът, който се въртеше под краката му, се движеше също така целеустремено, както разтварящите се листенца на цвете.

Бездумното тананикане на Адиту се втвърди в поток от непозната ситска реч, а после отново се разсея в тихо дишане. Мрачната светлина, която се процеждаше през покритите със сняг дървета, като че ли бе придобила някакъв по-топъл цвят — неизразимо малка промяна на отсянката, която пропиваше сивото със синьо и златисто. Тишината се проточи.

— Това магия ли е? — Саймън чу как гласът му разтърсва спокойствието като реването на магаре. Почувства се като глупак. Адиту извърна глава и го погледна, но в изражението ѝ нямаше гняв.

— Не съм сигурна какво искаш да кажеш. Това е начинът, по който намираме някое скрито място, а Джао е-Тинукай'и наистина е скрит. Но в самите думи няма сила, ако питаш за това. Те може да се изговорят на всеки език. Те помагат на търсеция да си спомни определени знаци, определени пътеки. Ако нямаш предвид под „магия“ това, съжалявам, че ще те разочаровам.

Не изглеждаше да съжалява особено. Палавата ѝ усмивка се бе върнала.

— Не трябваше да те прекъсвам — промърмори Саймън. — Все молах доктор Моргенес да ми покаже магия. Той така и не го направи. — Мисълта за стареца върна спомена за една слънчева сутрин в прашния кабинет на доктора, за Моргенес, който си мърмореше нещо, докато Саймън метеше. С този спомен дойде и яростна тръпка на съжаление. Всички тези неща вече ги нямаше.

— Моргенес... — замислено каза Адиту. — Видях го веднъж, когато посети вуйчо ми в нашата хижа. Доста привлекателен младеж.

— Младеж? — Саймън се вгледа във финото ѝ лице, подобно на лицето на изоставено дете. — Доктор Моргенес?!

Адиту изведнъж отново го погледна сериозно и каза:

— Не бива да отлагаме повече. Искаш ли да пея песента на твоя език? Това не би могло да причини вреда, която е по-лоша от кашата, която вече забъркваме.

— Каша? — Объркване се наслагваше върху объркване, но Адиту отново бе заела странната си поза. Той внезапно изпита чувството, че трябва да говори бързо, като че ли някаква врата се затваряше. — Да, моля, пей на моя език!

Тя се отпусна на пети, напрегната като щурец на клонка. Вдиша дълбоко и отново запя. Песента беше като топящ се восък.

— Замечтаното око на Змията е зелено...

— запя Адиту, очите ѝ бяха вперени във висулките, които висяха като скъпоценни огърлици от клоните на една ела. Огън — не от безгласното слънце — гореше в искрящите им дълбини.

— Следата му е сребърна като луната.
Само Жената с мрежата може да види
тайните места, на които отива той...

Ръката на Адиту се вдигна и увисна във въздуха. Измина един дълъг миг, преди Саймън да разбере, че от него се очаква да я хване. Той сграбчи пръстите ѝ, но тя ги дръпна. За миг той си помисли, че е сбъркал, че е насилил това златнооко същество към нежелана, просташка интимност, но когато пръстите ѝ се размърдаха нетърпеливо, осъзна, че тя иска да си свали ръкавицата. Той я смъкна със зъби и после стисна нежната ѝ китка с топлите си влажни пръсти. Любезно, но твърдо тя издърпа китката си, но този път плъзна ръката си срещу неговата; хладните ѝ пръсти се увиха около неговите. С поклащане на глава, като котка, която се буди от дрямка, повтори думите, които бе изпяла:

— Замечтаното око на Змията е зелено,
следата му е сребърна като луната.
Само Жената с мрежата може да види
тайните места, на които отива той...

И го поведе напред, като се промуши под еловия клон и товара му от висулки. Суровият, примесен със сняг вятър хапеше лицето му и очите му сълзяха. Гората пред него изведнъж се замъгли, като че ли бе хванат в една от висулките и гледаше от нея. Чуваше ботушите си да скърцат по снега, но изглеждаше, че това става на огромно разстояние, сякаш главата му плуваше сред върховете на дърветата.

— Вятърното дете носи лилава корона, —

напяваше Адиту. Те ходеха, но се чувстваха повече като че ли летят или плуват.

— ботушите му са от заешка кожа.
Той е невидим за взора на Майката-луна,
но тя може да чуе внимателния му дъх...

Спуснаха се в нещо, което би трябвало да е дърво, заобиколено от вечнозелени растения; за замъглените очи на Саймън клоните на дърветата приличаха на сенчести ръце, които се протягаха, за да ги хванат. Клони се удряха в бедрата му, докато вървеше, миризмата им беше остра и силна. Покрити със смола иглички залепваха по панталоните му. Вятърът, който подсвиркваше между поклащащите се клонки, бе малко по-влажен, но все още разтреперващо студен.

— Жълт е прахът по черупката на старата
Костенурка.

Адиту спря пред един ред жълтеникавокафяви камъни, който се издигаше от снега на дъното на дерето като стена на разрушена къща. Докато стоеше и пееше пред него, слънчевата светлина, която падаше през дърветата, внезапно смени ъгъла си — сенките в пукнатините на камъка се задълбочиха, а после прескочиха цепнатините като преливащи реки, плъзнаха по лицето на скалата, като че ли скритото слънце се гмуркаше бързо към вечерното си легло. Адиту пееше...

— Тя отива на дълбоки места,
полегнала под сухата скала,
брои ударите на собственото си сърце
сред варовитата сянка...

Заобиколиха редицата камъни и изведнъж се озоваха на наклонен бряг. По-малки групички бледорозови и пясъчнокафяви камъни се подаваха от заснежената земя. Дърветата, които се издигаха към небето, бяха по-тъмнозелени и изпълнени с тихи птичи песни. Хапането на зимата бе чувствително по-слабо.

Бяха вървели, но изглеждаше, че освен това са преминали от един вид ден към друг, като че ли някак си вървяха перпендикулярно на нормалния свят, движеха се свободно като ангелите, за които Саймън бе чувал, че летят насам-нататък по желание на Бога. Как можеше да се случва това?

Вглеждаше се в безизразното сиво небе, стискаше ръката на Адиту и се зачуди дали пък не е умрял. Можеше ли това сериозно същество до него, чиито очи изглеждаха спрени върху неща, които той не можеше да види, да съпровожда душата му към някакво крайно местоназначение, докато безжизненото му тяло лежеше някъде в гората и изчезваше бавно под одеяло от трупащ се сняг?

„Топло ли е на Небето?“ — разсеяно се зачуди той.

Потърка лицето си с ръка и почувства ободрителната болка от напуканата си кожа. Във всеки случай това нямаше голямо значение: той отиваше там, където го водеше тя. Спокойната му безпомощност бе такава, че той имаше чувството, че не би могъл да издърпа ръката си от нейната, също както не би могъл да свали главата от тялото си.

— Облачната песен размахва ален фенер:
рубин под сивото море.
Тя мирише на кедрова кора
и носи слонова кост на гърдите си...

Гласът на Адиту се издигаше и спускаше, бавният и замислен ритъм на песента ѝ се вплиташе в песента на птиците така, както водите на една река биха се разтворили неразлично в течението на друга. Всеки стих в безкрайния поток, всеки кръг от имена и цветове бе като украсена със скъпоценни камъни загадка, чието решение като че ли бе съвсем близо, но никога не се разкриваше. Щом Саймън си помислеше, че разбира нещо, него вече го нямаше, а нещо друго танцуваше в горския въздух.

Двамата преминаха от каменистия склон в дълбока сянка и навлязоха в гъсталак от тъмнозелени храсти, поръсени с дребни бисернобели цветчета. Листакът беше влажен, снегът под краката им — мокър и нестабилен. Саймън стисна ръката на Адиту по-силно и пак избърса очите си — отново се бяха замъглили. Малките бели цветчета миришеха на восък и канела.

— Окото на Видрата е кафяво като камъче.
Тя се плъзга под десетки мокри листа;
когато танцува сред диамантени потоци,
Носителят на фенера се смее...

И сега, присъединявайки се към издигащата се и спускаща се мелодия на песента на Адиту и нежното пеене на птиците, дойде и звукът на вода, която се плиска в плитки вирове, мелодична като музикален инструмент, направен от чупливо стъкло. Примигваща светлина блещукаше върху топящите се снежни капки. Докато слушаше изумено, Саймън гледаше звездните лъчи на слънце през вода навсякъде наоколо. От клоните на дърветата като че ли капеше светлина.

Вървяха покрай малък, но буен поток, чийто весел глас отекваше в подпираните от дървета зали на гората. Топящ се сняг лежеше върху камъните, богата черна пръст лежеше под влажните листа. Главата на Саймън се въртеше. Мелодията на Адиту минаваше през всичките му мисли, също както потокът се провираше около и върху изгладените камъни в коритото си. Колко дълго бяха вървели? Отначало бе изглеждало само като няколко стъпки, но сега изведнъж му изглеждаше, че са крачили с часове — или дни! И защо изчезваше снегът? Само преди мигове той бе покривал всичко!

„Пролет! — помисли си той и почувства, че в него се надига нервен, но ликуващ смях. — Навлизаме в Пролетта!“

Продължиха да крачат покрай потока. Песента на Адиту звънтеше още и още, като водата. Слънцето бе изчезнало. Залезът цъфтеше на небето като роза и пърлеше всички листа, клони и дънери на Алдхеорте с яростна светлина, обливаше камъните с пурпур. После огънят на небето примига и угасна, бързо заменен от разширяващо се лилаво, което на свой ред бе погълнато от самурена тъмнина. Светът като че ли се въртеше по-бързо, но Саймън все още се чувстваше сигурно стъпил на земята: единият крак следваше другия и уверената ръка на Адиту бе в неговата.

— Мантията на Слушателя на камъни е черна
като мастило;
пръстените му светят като звезди...

Докато тя пееше тези думи, разпръснат куп бели звезди наистина се появи върху небесния свод: разцъфваха и избледняваха в най-различни форми. Полуосъзнати фигури се оформяха, изписани със звездна светлина срещу тъмнината, а после също толкова бързо се разтваряха в мрака.

— Девет носи той; но голият му пръст
се издига и опитва южния вятър...

Докато вървеше под черното кадифено небе и въртящите се звезди, Саймън се почувства така, сякаш цял живот може да преминава с невероятна бързина. В същото време нощното пътуване изглеждаше като един-единствен миг с почти безкрайна продължителност. Самото време като че ли прелиташе през него, като оставяше зад себе си някаква дива смесица от миризми и звуци. Алдхеорте се бе превърнала в нещо живо, което се променяше навсякъде около него, смъртоносният мраз се топеше и нахлуваше топлина. Дори и в тъмнината той можеше да усети огромните, почти конвулсивни промени.

Докато вървяха под ярка звездна светлина покрай бърборещата, смееща се река, Саймън си помисли, че може да усети как зелени листа излизат от голите клони, бликащи от енергия стръкове си пробиват път през замръзналата земя, а нежните им листенца се разгръщат като крилцата на пеперуди. Като че ли гората се отърсваше от зимата, както змията се отърсва от старата си, безполезна кожа.

Песента на Адиту се извиваше през всичко като единствена златна нишка в гоблен, изтъкан от приглушени цветове.

— Виолетови са сенките в ушите на Риса.
Той чува как слънцето се издига;
неговите стъпки приспиват щурците
и събуждат бялата роза...

Утринната светлина започна да се просмуква в Алдхеорте, разпростираше се еднакво навсякъде, като че ли не само от един източник, а от много. Гората приличаше на жива — всяко листо и всеки клон бяха застинали в очакване. Въздухът се изпълни с хиляди звуци и безброй миризми, с песни на птици и бръмчене на пчели, с влажната миризма на жива пръст и сладникавото гниене на отровни гъби, със сухия чар на цветен прашец. Незатъмнено от облаци, слънцето се издигна в бледосиньото небе, високо над възправящите се като кули върхове на дърветата.

— Шапката на Небесния певец е обшита със злато,

триумфално запя Адиту и гората като че ли затуптя около тях, все едно имаше огромно невидимо сърце.

— ... косата му е пълна с пера от славеи.
На всеки три крачки той хвърля перли зад себе си
и жълти цветя пред себе си...

Тя спря и пусна пръстите на Саймън. Ръката му падна до тялото, отпусната като обезкостена риба. Адиту се изправи на пръсти и се протегна, като вдигна обърнатите си нагоре длани към слънцето. Талията ѝ беше много тънка.

Измина много време, преди Саймън да успее да проговори:

— Стигнахме... — почна той най-последно. — Стигнахме ли?

— Не, но минахме най-трудната част — отвърна тя, а после се обърна към него с комично изражение. — Мислех, че ще ми счупиш ръката, толкова силно ме стискаше.

Саймън си спомни спокойната ѝ, здрава хватка и си помисли колко невероятно е това. Усмихна се замаяно и поклати глава.

— Никога не съм... — не можеше да намери думи. — Колко далеч сме?

Тя като че ли се изненада от този въпрос и за миг се замисли сериозно. После каза:

— Доста далеч в гората. Доста навътре.

— С магия ли накара зимата да изчезне? — попита той и се завъртя в кръг, от което почти падна. Снегът бе изчезнал във всички посоки. Утринната светлина прорязваше дърветата и се плискаше по влажните листа под краката им. Една паяжина потрепери, запалена от стълб слънчева светлина.

— Зимата не е изчезнала. Ние си тръгнахме от зимата.

— Какво?

— Зимата, за която говориш, не е истинска... както сам знаеш. Тук, в истинското сърце на гората, бурята и зимата не са проникнали.

Саймън си помисли, че разбира какво му казва.

— Значи държите зимата настрана с магия.

Адиту се навъси.

— Отново тази дума. Тук светът танцува истинския си танц. Онова, което би променило тази истина, е „магия“, опасна магия, или поне на мен така ми се струва. — Тя се обърна настрани, очевидно темата ѝ бе омръзнала. В характера на Адиту нямаше място за измама, или поне не когато ставаше въпрос за това да си губи времето в любезности. — Вече почти стигнахме, така че няма нужда да си почиваме. Да си гладен или жаден?

Саймън осъзна, че е прегладнял така, сякаш не е ял от дни.

— Да! И двете.

Без нито дума повече, Адиту се плъзна между дърветата и изчезна, като го остави да стои сам до потока.

— Стой там — обади се тя; гласът ѝ отекна така, сякаш идваше от всички посоки. След няколко мига тя се появи — държеше нежно две червеникави топки. — Крайл. Слънчеви плодове. Изяж ги.

Слънчевите плодове се оказаха сладки и пускаха жълтеникав сок с пикантен вкус. Когато Саймън излапа и двата, гладът му бе приятно утолен.

— Сега ела — каза Адиту. — Искам да стигнем до Шао Иригу по обяд.

— Какво е Шао Иригу... и какъв ден е днес все пак?

Адиту изглеждаше раздразнена — ако можеше да се каже, че такова изражение може да съществува на едно толкова необикновено лице.

— Шао Иригу е Лятната порта, разбира се. Колкото до другото, не мога да направя всички измервания. Това е за такива като Първата баба. Мисля, че имате лунен период, който наричате Аан-ии-туул, нали?

— Анитул е месец, точно така.

— Само това мога да ти кажа. Този „месец“ е, по твоите представи.

Сега беше ред на Саймън да се ядоса — толкова и той самият би могъл да ѝ каже... макар месеците наистина да имаха склонност да

отминават незабелязано, когато човек е на път. Онова, което се бе опитвал да открие по заобиколен път, бе колко време им е отнело да стигнат дотук. Би било лесно да попита направо, разбира се, но някак си имаше чувството, че отговорът, който щеше да му даде Адиту, нямаше да е задоволителен.

Тя тръгна напред и Саймън забърза след нея. Въпреки раздражението си той почти се надяваше тя отново да го хване за ръката, но тази част от пътуването като че ли бе свършила. Адиту вървеше надолу, без да се обърне, за да погледне дали той я следва.

Почти оглушен от веселяшката какофония на птиците над главата си и объркан от всичко, което се бе случило, Саймън отвори уста да се оплаче от държането ѝ, а после изведнъж спря, засрамен от собственото си късогледство. Умората и разочарованието му внезапно изчезнаха, като че ли бе отхвърлил някое тежко одеяло от сняг, което бе довякъл със себе си от зимата. Това наистина бе някаква странна магия, каквото и да казваше Адиту! Да бъдеш в смъртоносна буря — буря, която покриваше целия северен свят, доколкото той можеше да предположи — и после да последваш една песен към слънчева светлина и ясно небе! Това бе хубаво като в приказките на Шем коняря. Бе приключение, каквото не бе преживявал дори Джак Мандуоуд. Саймън кухненският слуга отиваше в кралството на Вълшебния народ!

Той забърза след Адиту, като се подсмиваше. Сега вече тя се обърна и го изгледа любопитно.

Както се бе променило времето, така се бе променила и растителността — вечнозелените дървета и ниските храсти, в които Саймън се бе замотал сред снега и се бе загубил, бяха отстъпили на дъб, бреза и бял клен, чиито преплетени клони бяха свързани с цъфнали пълзящи растения и образуваха над главата му навес, пъстър като цветен витраж, но много по-нежен. Папрат и киселец растяха около камъните и падналите дървета и покриваха земята на Алдхеорте със зелен килим. Клекнали гъби се криеха в езерца от сянка като избягали войници, а други бледи, но странно красиви гъби се държаха за стволите на дърветата — приличаха на стъпала на вита стълба. Утринното слънце напръскваше всичко със светлина, подобна на фино сребро и златен пращец.

Потокът се извиваше в долина, чието дъно не се виждаше от гъстите дървета, и изпълваше въздуха с фини пръски. Тесните вирове ставаха все по-големи и всеки преливаше в този отдолу. Над вировете се свеждаха трепетлики и плачещи върби, а камъните бяха завити с одеяла от дебел зелен мъх.

Саймън седна на един от тях, за да си поеме дъх.

— Ще стигнем скоро — почти мило каза Адиту.

— Добре съм. — Той протегна крака и огледа критично напуканите си ботуши. Твърде многото сняг бе развалил кожата... но защо трябваше да се тревожи за това сега? Той повтори: — Добре съм.

Адиту седна до него и погледна нагоре към небесата. Имаше нещо удивително в лицето ѝ, нещо, което никога не бе виждал у брат ѝ въпреки явната им семейна прилика. Бе много интересно да гледа Джирики, но... но Адиту беше *прелестна*.

— Каква красота — въздъхна той.

— Какво? — Адиту го погледна въпросително, като че ли не знаеше тази дума.

— Красота — повтори Саймън. — Всичко тук е много красиво. — Прокле се, че е такъв страхливец, и си пое дълбоко дъх. — Ти също си много красива.

Адиту го изгледа за миг. Златните ѝ очи бяха объркани, а устата ѝ — изкривена в нещо, което приличаше на леко намръщване. След това тя внезапно избухна в силен съскащ смях и Саймън се изчерви.

— Не изглеждай толкова ядосан. — Тя отново се засмя. — Ти си много красив Снежен кичур, Сеоман. Радвам се, че си щастлив. — Бързото ѝ докосване до ръката му бе като лед на горещо чело. — Хайде да тръгваме.

Водата, незаинтересувана от действията им, продължаваше надолу по собствения си път, звънтеше и се плискаше покрай тях. Докато се препъваше от бързанае, за да настига леко стъпващата Адиту, Саймън се зачуди дали пък поне този път не е казал правилното нещо. Тя определено не изглеждаше ядосана от дързостта му. Въпреки това той твърдо реши да продължи да мисли внимателно, преди да говори. Ситите бяха адски непредвидими!

Когато почти стигнаха равното, спряха пред две издигащи се ели — дънерите им изглеждаха достатъчно дебели, за да бъдат колони, които поддържат Небето. Объркани мрежи от цъфнали пълзящи

растения висяха между двете стъбла, отрупани с цвят лиани провисваха почти до земята и потреперваха от вятъра. Жуженето на пчелите, тези упорити работници в златно и черно и с блестящи крилца, бе невероятно силно — хиляди пчели пиеха нектар от цветовете, обсипали пълзящите растения.

— Спри — каза Адиту. — Не преминавай толкова леко през Лятната порта.

Въпреки могъществото и красотата на огромните ели Саймън се изненада.

— Това ли е портата? Две дървета?

Адиту изглеждаше много сериозна.

— Ние изоставихме всички паметници от камък, когато избягахме от Асу'а Гледация на изток, Сеоман. Сега... Джирики ме накара да ти кажа нещо, преди да влезеш през Шао Иригу. Каза, че без значение какво може да се случи по-късно, на теб ти е оказана най-рядката чест. Доведен си на място, на което не е стъпвал нито един смъртен. Разбираш ли това? Нито един смъртен не е преминавал през тази порта.

— А? — Саймън се стресна от думите ѝ и бързо се огледа, уплашен, че може да види някаква неодобряваща публика. — Но... но аз просто исках някой да ми помогне. Умирах от глад...

— Ела — каза тя. — Джирики ни чака. — Направи крачка напред, а после се обърна и се усмихна. — И не бъди толкова разтревожен. Това наистина е голяма чест, вярно е, но ти си Хикка стаджа — Носител на стрелата. Джирики не нарушава най-старите правила за всекиго.

Саймън, който вече минаваше под огромните дървета, преди да разбере какво му казва Адиту, възкликна:

— Нарушава правила ли?

Адиту почти подскочаше напред, бърза и сигурна като сърна. Гората тук изглеждаше също толкова дива, но някак по-сговорчива. Толкова стари и големи дървета като тези не биха могли да познават докосването на брадва и все пак те спираха точно преди пътеката — висящите им клони не биха забърсали главата на никой, освен на най-високите пътници.

Дърветата от двете страни на пътеката бяха толкова гъсти, че Саймън не можеше да види на повече от един хвърлей камък пред себе

си и започна да се чувства така, сякаш стои на едно място, а покрай него преминава безкрайно шествие от мъхести стволоче. Въздухът определено се бе стоплил. Реката — ако се съдеше по шумния ѝ глас, се извиваше по успореден път на няма и сто лакътя — изпълваше горския въздух с нежна мъгла. Съненото бръмчене на пчели и други насекоми опиваше Саймън като голяма глътка от ловното вино на Бинабик.

Той унесено следваше Адиту чрез простото повторение ляв крак, десен крак, ляв крак, когато тя изведнъж му махна да спре. Наляво от тях завесата от дървета се вдигна и разкри дъното на долината.

— Завърти се — каза тя и изведнъж зашепна: — Запомни, Сеоман, ти си първият от своя вид, който вижда Джао е-Тинукай'и — Кораба в океана на дърветата.

Това въобще не беше кораб, разбира се, но Саймън веднага разбра името. Опънати между върховете на дърветата и земята, както и от ствол на ствол и от клон на клон, вълнистите парчета плат с хиляди различни цветове наистина приличаха на сложни платна — и в този пръв миг цялата долина наистина му заприлича на огромен и невероятен кораб.

Някои от парчетата възхитително блестящ плат бяха опънати хоризонтално, за да образуват покриви. Други се увиваха около стволоче на дърветата или стигаха от клоните до земята, така че да изградят полупрозрачни стени. Някои просто се вееха и плющяха от вятъра, завързани за най-високите клони с ярки въжета. Целият град се поклащаше при всяка промяна на вятъра като гора от водорасли на дъното на океана, която се покланя елегантно с прилива.

Платната и привързващите ги въжета отразяваха с леки разлики отсенките на гората, така че на места добавките едва можеха да бъдат различени от онова, което бе израсло по естествен начин. Всъщност, когато се вгледа по-отблизо, завладян от неуловимата крехка красота на Джао е-Тинукай'и, Саймън видя, че на много места гората и градът изглеждат така, сякаш наистина са оформени като едно цяло и се преплитат с неземна хармония. Реката, която се извиваше покрай центъра на долината, бе по-кротка тук, но все още изпълнена с неотстъпчива звънтяща музика. Развълнуваната светлина, която се отразяваше във фасадите, подсилваше илюзията за водни дълбини.

Саймън си помисли, че вижда и сребърните ленти на други потоци между дърветата.

Земята между къщите (ако бяха къщи) бе покрита с дебела зеленина, най-вече с гъвкава детелина. Тя растеше навсякъде като килим, освен по пътеките от тъмна пръст, които бяха оградени с блестящи бели камъни. Елегантно извитите мостове над реката бяха направени от същия камък. Странни птици, чиито ветрилоподобни опашки бяха с цветовете на дъгата — зелено, синьо и жълто — се перчеха покрай пътеките, пърхаха непохватно между земята и най-ниските клонки и издаваха остри викове, които звучаха малко глупаво. Сред по-високите клони имаше и други проблясъци на пламенни цветове — птици толкова ярко оцветени, колкото и тези с ветрилообразните опашки, но със значително по-мелодични гласове.

Топъл, нежен ветрец носеше аромат на подправки, смола и трева до носа на Саймън. Птичият хор изпълняваше хиляда различни песни, които по някакъв начин си подхождаха и се смесваха като ужасяващо красива загадка. Прекрасният град се простираше пред него в осветената от слънце гора — едно небе, по-гостоприемно от всичко, което си бе представял.

— Това е... прекрасно — ахна Саймън.

— Ела — каза Адиту. — Джирики те очаква в дома си.

Когато той не помръдна, тя нежно го хвана за ръката и го поведе. Саймън се оглеждаше с възхищение и преклонение. Шумоленето на копринените платове и ромоленето на реката смесваха мелодиите си с песента на птиците и създаваха един нов звук, изцяло различен, но безкрайно прекрасен.

— Къде са всички? — най-после попита той. В целия град, докъдето стигаше погледът му, едно пространство поне два пъти по-голямо от Площада на битките в Ерчестър, не бе видял жива душа.

— Ние сме самотен народ, Сеоман — отвърна Адиту. — Стоим предимно сами, освен по определено време. Освен това сега е обед и мнозина са на разходка извън града. Изненадана съм, че не видяхме никой покрай Вировете.

Въпреки смислените й думи Саймън си помисли, че усеща нещо, което я безпокои, като че ли самата тя не бе съвсем сигурна, че казва истината. Но нямаше как да разбере: израженията или поведенията, които значеха нещо определено сред онези, с които бе израснал, бяха

почти безполезни като стандарти, по които да съди за ситите, поне за тези, с които се бе срещал. Въпреки това той бе почти сигурен, че нещо тревожи водачката му, както и че това съвсем вероятно може да е празнотата, която бе забелязал.

Една голяма горска котка излезе господарски на пътеката пред тях и за един стреснат миг сърцето на Саймън забърза до ненормална скорост. Въпреки големината на звяра Адиту не промени походката си, а продължи да върви към него съвсем спокойно, сякаш го нямаше. Котката завъртя късата си опашка, отскочи встрани и изчезна в храсталака; само покращащите се листа на една папрат бяха доказателство, че въобще е съществувала.

Явно птиците не бяха единствените същества, които се разхождаха необезпокоявани из Джао е-Тинукай'и. Покрай пътеката се мяркаха кожухчетата на лисици (рядко виждани и през нощта, да не говорим за посред бял ден), блещукаха като пламъци в оплетените храсти. Зайци и катерици се вглеждаха без любопитство в Саймън и Адиту. Младежът бе почти сигурен, че ако се наведе към някое от животинчетата, то ще се отмести бавно, обезпокоено за миг, но ни най-малко уплашено.

Минаха по един мост над реката и последваха течението по дълъг коридор от върби. Една панделка от бял плат се извиваше между дърветата отляво, увита около стволите и праметната през клони. Когато стигнаха по-надолу покрай редицата върби-пазачи, към първата панделка се присъедини още една. Двете се извиваха и се преплитаха, като че ли участваха в някакъв статичен танц.

Скоро започнаха да се появяват още бели панделки с различна ширина, преплитаха се в растящата картина във фантастично сложни възли. Плетките отначало образуваха само прости фигури, но скоро Саймън и Адиту започнаха да подминават все по-сложни картини, които висяха, обрамчени от стволите на дърветата — горещи слънца, облачни небеса, надвиснали над океани, покрити с назъбени вълни, скачащи животни, фигури с развети одежди или брони, украсени с филигран: всичко това бе образувано от преплетени възли. Докато простите картини се превръщаха в цели гоблени от преплетена светлина и сянка, Саймън разбра, че наблюдава развиващ се разказ. Постоянно растящият гоблен от покрит с възли плат изобразяваше хора, които се обичаха и се биеха в земя, подобна на някаква странна

градина, където имаше невероятни, но точно предадени от майсторските, магически ръце на неизвестния тъкач растения и животни.

После, както ясно показваше гобленът, нещо започна да се разваля. Беше изплетен само от бели панделки, но въпреки това Саймън почти можеше да види тъмното петно, което започна да се разпростира в живота и в сърцата на тези хора, както и начина, по който ги разболяваше. Брат се биеше с брата и несравнимата хубост се повреди безнадеждно. Някои от хората започнаха да строят кораби...

— Тук — каза Адиту и го стресна. Гобленът ги бе завел до подобно на водовъртеж завихряне от светъл плат — водеща навътре спирала, която като че ли се изкачваше по лек наклон. Вдясно гобленът отскачаше надалеч, чак от другата страна на реката, и потреперваше в чистия въздух като мост от коприна. Там, където стегнатите панделки навлизаха в плискация се поток, възлите изобразяваха осем великолепни кораба, които пресичаха изтъкани вълни. Гобленът докосваше върбите от отсрещната страна, обръщаше се, извиваше се срещу течението, в посоката, от която бяха дошли Саймън и Адиту, и се губеше сред дърветата.

Ръката на Адиту го докосна по лакътя и Саймън потрепери. Беше вървял в нечий чужд сън и бе забравил себе си. Последва я по няколко стъпала, внимателно изрязани в склона на хълма и покрити с гладки цветни камъни. Както и всичко останало, коридорът, по който вървяха, бе направен от полупрозрачен нагънат плат — близо до вратата стените бяха бели и постепенно потъмняваха до бледосиньо и тюркоазно. В белите си дрехи Адиту отразяваше тази променлива светлина, така че докато вървеше пред него, тя също като че ли сменяше цвета си.

Саймън прокара пръсти по стената и откри, че е толкова прекрасно мека, колкото изглежда, но любопитно здрава. Тя се плъзгаше под ръката му така лесно, сякаш бе златна жица, и въпреки това бе топла на пипане като пуха на малко птиченце и трепереше при всеки полъх на вятъра.

Коридорът ги изведе в голяма стая с висок таван, която, като се изключеше нестабилността на стените ѝ, много приличаше на стая в богаташка къща. Тюркоазният цвят на плата близо до входа неуловимо се сменяше с ултрамарин. Ниска масичка стоеше до едната стена, а

около нея бяха разпръснати възглавници. На масата имаше шарена дъска. Саймън си помисли, че е карта, но после видя, че е дъска за играта шент, също като онази, на която бе видял да играе Джирики в пещерата. Спомни си предизвикателството на Адиту. Фигурите бяха в изящна дървена кутия до дъската. Единственият друг предмет на масата беше каменна ваза, в която имаше само едно цъфнало ябълково клонче.

— Седни, Снежнокъдри — каза Адиту. — Джирики, изглежда, има посетител.

Преди Саймън да успее да седне, отсрещната стена започна да се издува, после политна нагоре така, сякаш се бе откъснала, и оттам излезе сит, облечен в яркозелено. Сплетената му коса бе дразнещо червена.

Саймън веднага позна вуйчото на Джирики, Кендхараджа'аро. Ситът мърмореше и изглежда, беше ядосан — изглежда, тъй като Саймън въобще не можеше да различи никаква емоция на лицето му. Кендхараджа'аро го забеляза и ъгловатото му лице се обезцвети, все едно кръвта бе изтекла от него като вода от обърната кофа.

— Судхода'я! Иси-иси'ей-а Судхода'я! — ахна той; гласът му бе изпълнен с удивен гняв.

Кендхараджа'аро прокара нежната си, обсипана с пръстени ръка пред очите и лицето си, като че ли се опитваше да изтрие гледката на върлинения Саймън. И като не успя да го направи, изсъска с почти котешка тревога, а после се обърна към Адиту и започна да ѝ говори на бърз плавен ситски, който въпреки това засили впечатлението за кипяща ярост. Адиту безизразно изслуша тирадата му; изпъстрените ѝ със злато очи бяха разширени, но не и уплашени. Когато Кендхараджа'аро свърши, тя му отговори спокойно. Вуйчо ѝ се обърна и отново загледа Саймън, като направи поредица странно сложни движения с пръсти, докато слушаше спокойния ѝ отговор.

Кендхараджа'аро си пое дълбоко дъх и го обзе някакво свръхестествено спокойствие — той застина неподвижно като каменна колона. Само ярките му очи изглеждаха живи, горяха на лицето му като лампи. След няколко мига, все така изумително спокоен, той излезе, без да каже нито дума; краката му затропаха тихичко по коридора.

Саймън бе потресен от несъмнената сила на гнева на Кендхараджа'аро.

— Ти каза нещо за нарушаване на правилата... — почна той.

Адиту се усмихна странно.

— Смелост, Снежнокъдри. Ти си Хикка стаджа. — Тя прокара пръсти през косата си, любопитно човешко движение, а после посочи завесата, иззад която бе излязъл вуйчо й. — Да отидем при брат ми.

Пристъпиха в слънчева светлина. Тази стая също бе направена от трептящ плат, но едната стена бе навита до тавана и зад нея се виждаше полегат склон към плитък тих вир и широко езеро, заобиколено от тръстики и помръдващи трепетлики. Малки червенокафяви птици подскачаха по скалите в средата на езерцето като завоеватели, които се перчат по кулите на превзета крепост. На брега няколко костенурки се припичаха на слънце.

— Вечер щурците тук пеят наистина прекрасно.

Саймън се обърна и видя Джирики — той явно бе стоял в сенките в другия край на стаята.

— Добре дошъл в Джао е-Тинукай'и, Сеоман — каза ситът. — Добра среща.

— Джирики! — Без да се замисля, Саймън сграбчи нежния сит в здрава прегръдка. Принцът се напрегна за миг, а после се отпусна. Твърдата му ръка потупа Саймън по гърба. — Ти така и не каза довиждане — продължи Саймън и се отдръпна засрамено.

— Не казах — съгласи се Джирики. Носеше дълга свободна роба от тънък син плат, стегната на кръста с широка червена лента; краката му бяха боси. Бледолилавата му коса се спускаше на плитки пред ушите, а на темето му бе събрана с гребен от светло полирано дърво.

— Щях да умра в гората, ако не ми беше помогнал — каза Саймън и се изсмя смутено. — Ако Адиту не беше дошла, искам да кажа. — Той се обърна да я погледне; сестрата на Джирики го наблюдаваше съсредоточено. Тя кимна в знак на съгласие. — Щях да умра. — Докато го казваше, осъзна, че е съвсем вярно. Вече умираше, когато Адиту го бе намерила, отдалечаваше се с всеки миг от живота.

— И така — Джирики скръсти ръце на гърдите си, — за мен е чест, че можах да ти помогна. Това обаче все още не премахва задължението ми. Дължах ти два живота. Ти си моят Хикка стаджа,

Сеоман, и ще си останеш такъв. — Той погледна сестра си. — Пеперудите са се събрали.

Адиту отговори на песенния им език, но Джирики вдигна ръка.

— Говори така, че Сеоман да разбира. Той ми е гост.

Тя се вгледа в него за миг и каза:

— Срецнахме Кендхараджа'аро. Не е щастлив.

— Вуйчо не е бил щастлив, откакто Асу'а падна. Нищо не мога да променя.

— Става дума за друго, Върбова клонке, и ти го знаеш. — Адиту го изгледа изпитателно, но лицето ѝ остана спокойно. Тя се обърна да погледне Саймън и за миг като че ли бузите ѝ потъмняха от някакъв срам. — Странно е да говорим на този език.

— Времената са странни, Зайче... знаеш го. — Джирики вдигна ръце към слънцето. — Ех, какъв следобед! Но трябва да тръгваме. Пеперудите са се събрали, както казах. Говоря спокойно за Кендхараджа'аро, но сърцето ми е неспокойно.

Саймън го изгледа; беше съвсем объркан.

— Позволи ми първо да сваля тези смешни дрехи — каза Адиту и се измъкна през друга завеса толкова бързо, че като че ли се стопи сред сенките.

Джирики поведе Саймън към предната част на къщата си.

— Ще я изчакаме долу. Имаме много, за което да си говорим с теб, Сеоман, но първо трябва да отидем до Ясира.

— Тя защо те нарече... Върбова клонка? — От всичките безбройни въпроси този бе единственият, който успя да състави.

— Защо аз те наричам Снежен кичур? — Джирики се вгледа в лицето на Саймън, а после се усмихна с чаровната си котешка усмивка. — Радвам се да видя, че си добре, човешко дете.

— Да тръгваме — каза Адиту. Бе се приближила зад Саймън толкова безшумно, че той ахна от изненада. Когато миг по-късно се обърна, ахна отново: Адиту бе сменила дебелиите си дрехи с рокля, всъщност съвсем малко повече от лентичка блещукащ, почти прозрачен бял плат, препасан с панделка от оранжево като залез. Саймън се изчерви. Вярно, бе израсъл с камериерките, но още преди много години те го бяха пратили да спи с другите кухненски слуги. Тази почти голота бе повече от разсейваща. Той осъзна, че зяпа Адиту,

бързо се обърна настрани и дори неволно направи Дърво пред гърдите си.

Смехът на Адиту бе като дъжд.

— Радвам се, че се отърсих от всичко това! Беше студено там, където бе човешкото дете, Джирики! Студено!

— Права си, Адиту — сериозно каза Джирики. — Ние лесно забравяме зимата навън, когато в дома ни е още лято. Да тръгваме към Ясира, където някои не искат да повярват, че зимата въобще съществува.

Той ги поведе навън към оплискания от слънцето коридор от върби до реката. Саймън вървеше най-отзад, все още изчервен, след като нямаше друг избор освен да я гледа.

Поради разсейването от Адиту в лятната ѝ премяна, за известно време Саймън не мислеше много за нищо, но дори и пъргавата сестра на Джирики и безчетните други красоти на Джао е-Тинукай'и не можеха да го разсейват вечно. Бе видял и чул няколко неща, които започваха да го тревожат: Кендхараджа'аро очевидно му беше ядосан, а Саймън ясно бе чул Адиту да казва нещо за нарушаване на правила. Какво всъщност ставаше?

— Къде отиваме, Джирики? — най-последно попита той.

— В Ясира. — Ситът посочи напред. — Ето там, виждаш ли?

Саймън се взря, като заслони очите си от силната слънчева светлина. Тук имаше толкова много разсейващи неща, а самата слънчева светлина бе едно от най-силните. Само преди няколко дни той се бе чудил дали някога ще се стопли отново. Защо пак позволяваше да го влачат някъде, след като единственото нещо, което искаше да направи, бе да се просне по гръб в детелината и да заспи?

Отначало Ясира му заприлича на огромна палатка със странна форма, палатка, чийто централен кол се издигаше на петдесет лакътя, направена от плат, по-променлив и пъстър от останалите красиви шатри на Джао е-Тинукай'и. Потрябна му няколко мига, за да разбере, че централният кол е гигантски ясен с широко разперени клони — короната му се издигаше към небето високо над самата Ясира. След като приближиха още стотина крачки, той най-последно видя защо огромната палатка трепти така.

Пеперуди.

От широките клони на ясена до земята се спускаха хиляди нишки, толкова тънки, че изглеждаха като успоредни проблясъци на светлина — бяха през една длан разстояние навсякъде около дървото. А на тези нишки, от върха до земята, сбутани толкова близо, че се припокриваха като плочките на някакъв невъзможен покрив, лениво потрепваха с многоцветните си крила... милиони пеперуди. Бяха с всякакви цветове, които можеше да си представи — оранжево и виненочервено, и мандаринено, небесносиньо, нарцисовожълто, кадифеночерно като нощното небе. Тихият шепот на крилата им бе навсякъде, като че ли на самия топъл летен въздух бе даден глас. Помръдваха се лениво, като че ли почти бяха заспали — Саймън не можа да измисли друга причина да не се разхвърчат. Безбройните пъстри пеперуди разчупваха слънчевата светлина като несравнимо съкровище от живи скъпоценни камъни.

Ясира изглеждаше като дишация, блестящ център на Сътворението. Саймън спря и внезапно избухна в безпомощни сълзи.

Джирики като че ли не видя реакцията на поразения Саймън.

— Малките крилца са неспокойни — каза принцът. — С'ху Кендхараджа'аро е донесъл новината.

Саймън подсмръкна и избърса очи. Внезапно си помисли, че може да разбере горчивината на Инелуки, омразата на Краля на бурите срещу детинския, разрушителен човешки род. Чуваше думите на Джирики все едно от огромно разстояние. Принцът на ситите казваше нещо за вуйчо си — да не би Кендхараджа'аро да говореше на пеперудите? Всъщност това не го интересуваше. Всичко просто му бе дошло твърде много. Не искаше да мисли. Искаше да си легне. Искаше да спи.

Джирики най-после забеляза състоянието му, внимателно го хвана за лакътя и го поведе към Ясира. Облепени от пеперуди нишки се точеха от двете страни на входа — само проста резбована рамка, по която се виеха рози. Адиту вече бе влязла и сега Джирики въведе Саймън.

Ако отвън ефектът от пеперудите бе на блестящо великолепие, то изгледът отвътре бе съвсем различен. Многоцветните лъчи светлина проникваха през живия покрив, като че ли през цветно стъкло, по някакъв начин станало течно. Огромният ясен, който бе гръбнакът на Ясира, се възправяше, окъпан в хиляди променливи краски. Гледката

отново напомни на Саймън за някаква странна гора, израсла в непостоянния океан, и той се почувства така, сякаш се давеше, затънал безпомощно в разкош, който не можеше да разбере.

В огромната шатра нямаше много мебели. Красиви килими бяха разпръснати навсякъде, но на много места тревата растеше непокрита. Плитки локви блестяха тук-там, а около тях имаше цъфтящи храсти и камъни — всичко бе точно както беше и навън. Единствените разлики бяха пеперудите и ситите.

Бе пълно със сити, мъже и жени, с костюми толкова разнообразни, колкото и крилете на пеперудите, които трептяха отгоре. Отначало един по един, после на групи, те се извъръщаха да погледнат новопристигналите — стотици спокойни, подобни на котешки очи, които светеха в променливата светлина. Нещо, което Саймън определи като тих, но злобен съсък, се надигна от множеството. Той искаше да избяга и всъщност дори направи кратък, объркан опит, но хватката на Джирики върху ръката му бе непоклатима, макар и нежна. Той откри, че го водят напред към издигнатата пръст около основата на дървото. Един висок, покрит с мъх камък стоеше там като предупредителен пръст, потънал в тревистата земя. На ниски кресла пред него седяха двама сити — една жена и един мъж, — облечени в прекрасни светли одежди.

При приближаването на Саймън и Джирики мъжът вдигна поглед. Завързаната му високо на главата му коса бе мастиленочерна и той носеше корона от резбовано бяло брезово дърво. Имаше същите ъгловати златни черти като на Джирики, но в крайчетата на тесните му очи и тънката му уста имаше нещо изпито, което подсказваше за много дълъг живот, изпълнен с огромно, но неуловимо разочарование. Жената от лявата му страна имаше коса с наситен медночервен цвят и носеше кръгче от бреза на челото. Дълги бели пера висяха от многото ѝ плитки; носеше и няколко гривни и пръстени, черни и блестящи като косата на мъжа до нея. От всички сити, които Саймън бе виждал, нейното лице бе най-неподвижното и най-ведрото. И около мъжа, и около жената имаше някакъв ореол на старост, нежност и неподвижност, като тишината на тъмно старо езерце сред сенчеста гора, като спокойствието на небе, пълно с неподвижни гръмоносни облаци: изглеждаше напълно възможно тази кротост да крие нещо опасно — или поне опасно за незрелите смъртни.

— Трябва да се поклониш, Сеоман — тихо каза Джирики. Саймън падна на колене както заради треперещите си крака, така и заради всичко друго. Миризмата на пръст и трева го удари в носа.

— Сеоман Снежен кичур, човешко дете — високо каза Джирики, — знай, че си пред Шима'онари, крал на Зида'я и господар на Джао е-Тинукай'и, и Ликимея, кралица на Децата на зората, дама от рода на Годишния танц.

Все още на колене, Саймън вдигна замаяния си поглед. Всички очи бяха спрени върху него, като че ли той беше някакъв абсолютно неподходящ подарък. Шима'онари най-после каза нещо на Джирики, думи, които звучаха по-остро от всичко, което Саймън бе чувал на езика на ситите.

— Не, татко — отвърна Джирики. — Каквото и да се случва, не бива толкова леко да обръщаме гръб на традициите си. Гостът си е гост. Умолявам те, говори с думи, които Сеоман може да разбира.

Слабото лице на Шима'онари се разкриви в навъсена гримаса, но той все пак заговори на Западния език.

— И така, ти си човешкото дете, което е спасило живота на Джирики. — Той бавно кимна, но не изглеждаше особено доволен. — Не зная дали можеш да разбереш това, но синът ми е направил нещо много лошо. Той те е довел тук в противоречие с всички закони на народа ни... теб, един смъртен. — Кралят се поизправи и огледа присъстващите сити. — Онова, което е сторено, е сторено, народе мой, семейство мое. На това човешко дете не може да се случи нищо лошо — не сме паднали толкова ниско. Дължим му почести като на Хикка стаджа... носител на Бяла стрела. — Той отново се обърна към Саймън и на лицето му се изписа безкрайна тъга. — Но не можеш и да си тръгнеш, човешко дете. Не можем да ти позволим да си тръгнеш. И така, ще останеш завинаги. Ще остареееш и ще умреш с нас тук, в Джао е-Тинукай'и.

Крилете на милион пеперуди мърмореха и шепнеха.

— Да остана тук? — Саймън се обърна неразбиращо към Джирики. Обикновено невъзмутимото лице на принца бе пепелява маска на потрес и мъка.

Докато се връщаха към къщата на Джирики, Саймън мълчеше. Следобедът бавно преминаваше в сумрак и долината оживяваше от

звучите и миризмите на лятото.

Ситът не направи нищо, за да разчупи мълчанието — направляваше Саймън по заплетените пътеки с кимвания и леки докосвания. Когато доближиха реката, която течеше покрай вратата на Джирики, някъде в надвисналите хълмове ситски гласове се издигнаха в песен. Мелодията, която се разля над долината, бе сложно построена последователност от низходящи мотиви: приятна, но с елементи на нехармоничност, звучите се извиваха през нея като лисица, която се шура сред жив плет по време на дъжд. В песента безспорно се усещаше нещо течено; след миг Саймън осъзна, че невидимите певци по някакъв начин пригласят на шума на реката.

Присъедини се флейта и развълнува повърхността на музиката като вятър вода. Саймън внезапно и болезнено се сблъска със странността на това място. В него се надигна самота, някаква боляща празнота, която не можеше да бъде запълнена нито от Джирики, нито от койк друг от вида му. Въпреки цялата си красота Джао е-Тинукай'и не бе по-добър от клетка. Саймън знаеше, че затворените животни залиняват и после умират.

— Какво ще правя сега? — безнадеждно попита той.

Джирики се вгледа в проблясващата река и се усмихна тъжно.

— Ще се разхождаш. Ще мислиш. Ще се научиш да играеш шент. В Джао е-Тинукай'и има много начини да прекарваш времето си.

Вървяха към вратата на Джирики. Водната песен се спускаше от обраслия с дървета склон — скръбна музика, която сякаш се променяше постоянно, но не бързаше, търпелива като самата река.

23. ДЪЛБОКИ ВОДИ

— В името на Елисия Майката — каза Аспитис Превес, — колко ужасни преживявания сте имали, лейди Мария! — Графът вдигна чашата си, за да отпие, но видя, че е празна, и забарабани с пръсти по покривката. Пребледнелият му паж побърза да му налее още вино. — Ужасно отношение към дъщерята на един благородник!

Тримата седяха около кръглата маса на графа. Един паж раздигаше остатъците от разточителната вечеря. Трепкацията пламък на лампите хвърляше объркани сенки по стените. Навън вятърът свиреше в такелажа. Две от хрътките на графа се бореха за някакъв кокал под масата.

— Ваша светлост е изключително любезен. — Мириамел поклати глава. — Баронството на баща ми е много малко, всъщност само имение. Едно от най-малките баронства в Селодшайър.

— А, тогава баща ви трябва да познава Годуиг? — Западният език на Аспитис бе малко труден за разбиране, и не само защото му бе чужд: чашата в ръката му вече бе пълнена и пресушавана няколко пъти.

— Разбира се. Той е най-силният от всички феодали там... силната ръка на краля в Селодшайър. — Като си помисли за жалкия, ревящ като магаре Годуиг, Мириамел едва успя да запази приятното си изражение, дори и докато гледаше красивия Аспитис, и хвърли поглед към Кадрах. Монахът бе потънал в някакво мрачно настроение — веждите му бяха свъсени като буреносен облак.

„Той мисли, че казвам твърде много — реши Мириамел и се ядоса. — Но кой е той, та да ми се чумери? Той ни вкара в този капан. Сега, благодарение на мен, вместо да политнем през борда като храна за килпата, сме на масата на господаря, пием вино и ядем хубаво сирене от езерните земи“.

— Но аз съм все така удивен от лошия ви късмет, лейди. Чувал бях, че тези Огнени танцьори са проблем в провинциите, и съм виждал няколко луди еретици, които проповядват веруюто на Огнените

танцьори на обществените места в Набан... но мисълта, че те въобще биха посмели да посегнат на една благородничка...

— Една еркинландска благородничка, много маловажна — бързо каза Мириамел, разтревожена, че може да е прекалила с импровизацията си. — А и бях облечена за пътя към моя нов манастирски дом. Те нямаха и представа каква съм.

— Това е несъществено. — Аспитис размаха ръка във въздуха, като почти събори свещта от масата с ръкав. Бе съблякъл премяната, която бе носил на мостика, и сега бе с дълга семпла одежда, подобна на онези, които рицарите носят на бденията си. С изключение на деликатното златно Дърво на верижка около врата му, единственото му украшение беше знакът на рода Преван, избродиран на ръкавите. Крилата на орела обвиваха ръцете до лактите му като издигащи се пламъци. Мириамел бе приятно впечатлена, че богат млад мъж като Аспитис посреща гости в толкова скромно облекло. Той повтори: — Несъществено. Тези хора са еретици, че и по-лошо. Освен това една благородничка от Еркинланд не се различава от някоя от самите Петдесет фамилии на Набан. Благородната кръв е една и съща из целия Остен Ард и също като сладководен извор сред сушава пустош, трябва да бъде защитавана на всяка цена. — Той се наведе напред и нежно докосна ръката ѝ през ръкава. — Ако аз бях там, лейди Мария, щях да дам живота си, преди да позволя някой от тях да се отнесе лошо с вас. — Той се облегна назад и преднамерено нехайно потупа дръжката на меч в ножницата си. — Но ако бях принуден да направя тази крайна жертва, щях да настоявам поне няколко от тях да ме придружат.

— О! — каза Мириамел. — О! — Оказала се в неловко положение, тя си пое дълбоко дъх. — Но наистина, граф Аспитис, няма причина за тревога. Ние избягахме доста лесно... просто трябваше да се промъкнем на вашия кораб и да се скрием. Беше тъмно, разбирате ли, и отец Кадрах...

— Брат — кисело се обади монахът и отпи глътка вино.

— ... и брат Кадрах каза, че това ще е най-безопасното място. Така че се скрихме в трюма. Извиняваме се за това, графе, и ви благодарим за любезността. Ако ни оставите на брега в следващото пристанище...

— Да ви оставя някъде наред островите? Глупости! — Аспитис се наведе напред и втренчи кафявите си очи в нея. Мириамел осъзна,

че той има опасна усмивка, но тя не я плашеше толкова, колкото ѝ се струваше, че би трябвало. — Ще пътувате с нас, а после може безопасно да ви оставим в Набан, където ви е мястото. Ще отнеме малко повече от две седмици, лейди. Ще се отнасяме добре с вас — и с вас, и с вашия пазител. — Той за миг извърна усмивката си към Кадрах, който като че ли не споделяше доброто му настроение. — Мисля, че дори имам някакви дрехи на борда, които ще ви станат, лейди. Те би трябвало да отиват на красотата ви повече от вашите... пътни дрехи.

— Колко хубаво! — възкликна Мириамел, а после си спомни измислицата си. — Ако брат Кадрах одобри, разбира се.

— Имате женски дрехи на борда? — попита Кадрах и вдигна вежда.

— Останаха от сестра ми. — Усмивката на Аспитис не се промени.

— Сестра ви? — изръмжа монахът. — Аха. Е, ще трябва да си помисля.

Мириамел понечи да му повиши тон, но после си спомни положението си. Опита се да изглежда покорна, но вътрешно го проклинаше. Защо да не ѝ се позволи да поноси хубави дрехи за разнообразие?

Когато графът започна да говори въодушевено за огромния замък на семейството си край езерото Еадне (по ирония на съдбата, едно владение, което Мириамел бе посетила като много малка и почти не си го спомняше), на вратата се почука и пажът отиде да отвори.

— Идвам да говоря с господаря на кораба — каза един задъхан глас.

— Здравей, приятелко — каза Аспитис. — Добре си дошла, разбира се. Ган Итай, ти откри лейди Мария и пазителя ѝ, нали?

— Да, граф Аспитис — кимна нискито. Черните ѝ очи блещукаха, отразили светлината на лампите.

— Бъди така добра и ела след малко — каза Аспитис. — Сега съм зает.

— Не, моля ви, граф Аспитис. — Мириамел стана. — Бяхте много мил, но не бива да ви задържаме повече. Ела, братко Кадрах.

— Да ме задържате? — Аспитис сложи ръка на гърдите си. — Трябва ли да се оплаквам, че съм жертва на толкова прекрасна

компания? Лейди Мария, вие май наистина ме мислите за глупак. — Той се поклони, хвана ръката ѝ и я долепи до устните си. — Надявам се, че не ме мислите за прекалено прям, скъпа лейди. — Той щракна с пръсти, за да повика пажа. — Младият Турис ще ви покаже леглата ви. Изгоних капитана от каютата му. Ще спите там.

— О, но не можем да вземем капитанската...

— Той не ви оказа необходимото уважение, лейди Мария. Трябва да е щастлив, че няма да го обеся... но съм съгласен да му простя. Той е прост човек, не е свикнал с жени на кораба си. Няколко ноци спане в общите помещения няма да му навредят. — Графът прокара пръсти през къдравата си коса, а после махна на пажа. — Хайде, Турис, заведи ги да си починат.

И той отново се поклони на Мириамел, а после се усмихна любезно на Кадрах. Този път Кадрах също се усмихна, но усмивката му по-скоро приличаше на озъбване. Пажът, внимателно понесъл лампата, ги изведе от каютата.

Аспитис остана замислен за миг, после взе каната и си наля още една чаша — и я изпи на една дълга глътка. Най-последно проговори:

— Е, Ган Итай? Необичайно е да идваш тук... и е още по-необичайно да напуснеш носа през нощта. Нима водите са толкова спокойни, че песента ти не е необходима?

Нискито бавно поклати глава.

— Не, господарю на кораба. Водите засега са безопасни. Искан да дойда да ти кажа, че съм обезпокоена.

— Обезпокоена? От момичето? Та нали нискитата не са суеверни като моряците.

— Не като моряците, не. — Тя дръпна качулката си напред и скри всичко освен ярките си очи. — Момичето и монахът, дори и ако не са онова, което казват, са най-малката от грижите ми. От север идва огромна буря.

— И си слязла от носа, за да ми кажеш това? — подигравателно попита Аспитис. — Знаех го още преди да отплуваме. Капитанът казва, че ще стигнем брега, преди бурята да връхлети.

— Може и да е така, но има огромни стада килпа, които се движат насам от северните морета, като че ли плуват пред бурята. Песента им е яростна и студена, граф Аспитис. Като че ли идват от

най-черната вода, от най-дълбоките падини. Никога не съм чувала такава песен.

Аспитис се вгледа в нея за момент; очите му бяха мътни, като че ли виното най-последно бе започнало да го хваща.

— „Облакът на Еадне“ има много важни задачи, възложени ни от херцог Бенигарис. Ти просто прави онова, което е смисълът на живота ти. — Той стисна главата си с ръце. — Уморен съм, Ган Итай. Върни се на носа. Трябва да подремна.

Нискито го наблюдава известно време, изпълнено с неизмерима сериозност, а после се поклонил елегантно и излезе. Вратата тихо хлопна. Граф Аспитис заспа, както си седеше на масата.

— Хубаво е отново да съм в компанията на благородник — каза Мириамел. — Те говорят само за себе си, вярно е, но наистина знаят как да покажат уважение към една жена.

Кадрах изсумтя от сламеника си на пода:

— Малко ми е трудно да повярвам, че си могла да видиш някаква стойност в това накъдрено конте, принцесо.

— Тихо! — изсъска Мириамел. — Идиот! Не говори толкова високо! И не ме наричай така. Аз съм лейди Мария, спомни си.

Монахът пак изсумтя отвратено.

— Благородничка, преследвана от Огнени танцьори! Хубава приказка му извъртя.

— Обаче проработи, нали?

— Да. И сега трябва да си прекарваме времето с граф Аспитис, който ще задава въпрос след въпрос. Ако беше казала, че си дъщеря на беден шивач, която се е скрила от страх за добродетелта си или нещо подобно, графът щеше да ни остави на мира и да ни свали на първия остров, където зареждат с вода и провизии.

— А дотогава да ни накара да работим като кучета... освен ако просто не ни изхвърлеше в морето. Вече ми писна от тази маскировка! Не е ли достатъчно зле, че бях послушник толкова време, та сега трябва да съм и дъщеря на шивач?

Въпреки че не можеше да види Кадрах в тъмната каюта, Мириамел някак усети, че той клати глава в несъгласие.

— Не, не, не. Нищо ли не разбирате, лейди? Ние не си избираме роли като в детска игра, ние се борим да останем живи. Диниван,

човекът, който ни докара дотук, е убит. Не разбирате ли? Баща ви и чичо ви са във война. Войната се разпространява. Убиха лектора, най-главния свещеник на Изкупителя в Остен Ард, и няма да се спрат пред нищо, лейди! Това не е игра!

Мириамел преглътна ядовитата си реплика и се замисли за нещата, които бе казал.

— Тогава защо граф Аспитис не каза нищо за лектора? Определено това е нещо, за което биха говорили всички. Или и него си го измисли?

— Ранесин бе убит късно снощи. Ние тръгнахме рано сутринта. — Монахът се опитваше да запази спокойствие. — Санселан Ейдонитис и Съветът на уредниците може да не обявят какво се е случило още цял ден, дори два. Моля ви, повярвайте, че това, което казвам, е истина, или и двамата ще свършим по ужасен начин.

— Хъм. — Мириамел легна по гръб и издърпа одеялото до брадичката си. — Струва ми се, че ако не беше моята изобретателност и добрите маниери на графа, вече щяхме да сме свършили по ужасен начин.

— Мислете, каквото искате, лейди — каза Кадрах с дълбок глас, — но недейте, умолявам ви, да се доверявате на други повече, отколкото сте се доверили на мен.

Замълчаха. Мириамел чакаше съня. Една странна, натрапчиво чуждоземна мелодия плуваше във въздуха — безвременна и аритмична като тътена на морето, настойчива като издигация се и спадащ вятър. Някъде в тъмнината навън Ган Итай успокояваше килпата с пеене.

Еолаир слизаше от височините на Грианспог наскреде най-лошата снежна буря на лятото. Тайните пътеки, които той и хората му с толкова труд бяха изсекли през гората само преди седмици, сега бяха покрити с дълбок сняг. Тъмното небе висеше потискащо ниско, като таван на гробница. Седлото му бе натъпкано с внимателно изрисувани карти, а главата му — с мрачни мисли.

Еолаир знаеше, че няма смисъл да се преструва, че земята страда само от чудат каприз на времето. Някаква мъчителна болест се разпростираше над Остен Ард. Може би Джосуа и мечът на баща му наистина бяха свързани с нещо по-ужасно от човешките войни.

Графът на Над Мулах изведнъж си спомни собствените си думи, изречени пред Голямата маса на краля преди година. „Богове на земята и небето — помисли си, — сякаш цял живот е минал от онези мирни дни!“ „Злото е излязло... — бе казал той на събралите се рицари през онзи ден. — Не са само бандити, които обират пътниците и избиват земеделците, които живеят усамотено. Хората от Севера се страхуват...“

„Не са само бандити...“ Еолаир поклати глава, отвратен от себе си. Бе толкова въввлечен в ежедневните проблеми на борбата за оцеляване на народа си, че бе пропуснал да следва собственото си предупреждение. Наистина имаше по-големи заплахи от Скали от Калдскрайк и неговата армия главорези.

Бе чувал слуховете, разказвани от оцелели след падането на Наглимунд, обърканите разкази за някаква призрачна армия, събрана от Върховния крал Елиас. Още като дете бе чувал приказки за Белите лисици — демони, които живееха в най-тъмните и най-студени земи на север — появявали се като чума, а след това изчезвали. През цялата изминала година живеещите по Ледената граница си бяха шепнали около вечерните огньовете точно за такива бледи демони. Колко глупаво, че точно Еолаир не беше осъзнал истината зад тези разкази — не беше ли самият той говорил точно за това на Голямата маса!?

Но какво можеше да означава това? Ако съществува като тези Бели лисици наистина бяха въввлечени, защо трябваше да са на страната на Елиас? Можеше ли това да има нещо общо с отвратителния Приратес?

Графът на Над Мулах въздъхна и се наведе на една страна, за да помогне на коня си да пази равновесие — слизаха по една опасна пътека. Може би въпреки цялата си глупост Мейгуин беше права да възложи тази задача на него. И все пак това не беше оправдание за начина, по който го бе направила. Защо трябваше да се отнася с него по начина, по който го стори в подземния град, след всичко, което бе направил за нейното семейство, след вярната му служба на крал Лут? Уплахата ѝ и необикновеността на положението им можеха да са причина за такава нелюбезност — но не и оправдание за нея.

Това безразсъдство бе още една странна промяна в държането на Мейгуин, последната от много такива. Той дълбоко се страхуваше за нея, но не можеше да измисли начин да ѝ помогне. Тя ненавиждаше загрижеността му и като че ли мислеше, че е само лукав ухажор —

той, Еолаир, който мразеше преструвките и все пак бе принуден да ги овладее по време на вярната си служба на баща ѝ! Когато се опитваше да помогне, тя го обиждаше и му обръщаше гръб и той можеше само да наблюдава как тя се поболява, както и цялата земя се бе поболяла, а умът ѝ се изпълваше със странни приумици. А той не можеше да направи нищо.

Вече втори ден Еолаир яздеше през мълчаливите долини на Грианспог само със собствените си студени мисли за компания.

Смая се, като видя колко бързо Скали превръща окупацията на Хернистир в постоянна. Недоволен от превземането на сградите, които все още бяха оцелели в Хернисадарк и околностите, танът на Калдскрайк бе започнал да строи нови, огромни дълги къщи от грубо одялани греди. Гората Сиркоил бързо се топеше.

Еолаир яздеше по билата на хълмовете и наблюдаваше подобните на мравки фигури, които гъмжаха в равнината долу. Дрънченето на чуковете по клинове ехтеше непрестанно над заснежените хълмове.

Отначало не можеше да разбере защо на Скали му трябва да строи тези жилища: армията на завоевателя, макар и голяма, едва ли бе толкова огромна, че да не може да се засели в изоставените жилища на хернистирците. Чак когато погледна надалеч към сниженото небе на север, осъзна какво става.

Целият римърсгардски народ на Скали идваше тук от север — млади и стари, жени и деца. Еолаир се вгледа надолу към дребните работещи фигурки. „Ако вали в Хернисадарк през късния месец тиягар, нагоре при Наарвед и Скоги трябва да е замръзнал ад. Багба да ме ухапе, ама че ужас! Скали ни прогони в пещерите и сега ще премести римърсгардците си в земите, които завладя от нас“.

Въпреки всичко, което народът му вече бе изстрадал от войниците на Скали Остроносия, въпреки погубения крал Лут и бедния принц Гуитин, въпреки стотиците мъртви от собствените му смели мулахи под сивото небе на западните полета, графът изведнъж осъзна, за своя собствена изненада, че в него има дълбини на гнева и на суровата омраза, които все още не са отприщени. Хората на Скали, които се перчеха по пътищата на Хернисадарк, бяха достатъчно лоши, но мисълта за това как те довеждат жените и семействата си да живеят на хернистирска земя изпълваше Еолаир с гняв, по-силен от всеки,

който бе изпитвал, откакто първите хернистирци бяха паднали на Инискрих. Еолаир обаче не можеше да направи нищо и само безпомощно проклинаше нашествениците и си обещавахе, че ще гледа как чакалите на Скали вият под ударите на камшици и бягат обратно към Калдскрайк — поне онези, които нямаше да умрат на свещената хернистирска земя, която бяха осквернили.

Внезапно графът на Над Мулах замечта за чистотата на битката. Силите на Хернистир бяха толкова осакатени при Инискрих, че оттогава не можеха да водят друга война, освен партизанска. А сега бяха прогонени в Грианспог и не можеха да направят почти нищо, освен да тормозят победителите. Богове, колко хубаво би било отново да размахва меча си, да е в редицата щитове, които отразяват слънчевата светлина, и да заповяда атака! Знаеше, че това е глупаво желание, беше предпазлив човек и предпочиташе обмислените разговори пред битките, но сега жадуваше за простота. Откритата битка, въпреки цялото си безумно насилие и ужас, все пак бе някаква красива идиотщина, в която човек можеше да се хвърли като в прегръдките на любовница.

А сега зовът на тази привлекателна, но опасна любовница ставаше по-силен. Цели народи като че ли бяха тръгнали на поход, цареше хаос, луди хора управляваха и ужасяващи легенди бяха станали реалност — и Еолаир жадуваше за прости неща!

Но дори и обзет от тези мечти, Еолаир знаеше, че не иска това насилие — плодовете на насилието невинаги отиват при справедливите или мъдрите.

Еолаир избегна най-западните покрайнини на Хернисадарк и заобиколи най-големите лагери на римърсгардците на Скали, които се бяха разпрострели по равнините под столицата на Хернистир — мина през хълмистата местност Дилати, която се издигаше като насип покрай крайбрежието на Хернистир, като че ли да предотврати нахлуване откъм морето. Наистина, Дилати щеше да представлява един почти невъзможен за решаване проблем за всеки евентуален завоевател, но нахлуването, което бе разбило Хернистир, бе дошло от обратната посока.

Планинците бяха подозрителни хора, но през последната година бяха свикнали с бегълците от войната, така че Еолаир успя да си

намери подслон на няколко пъти. Онези, които го приемаха, бяха много по-заинтересувани от новините, които носеше, отколкото от това, че той е графът на Над Мулах. Напоследък клюките бяха най-ценената монета в държавата.

Толкова далеч от градовете никой въобще не знаеше много за принц Джосуа, да не говорим за това как битката му с Върховния крал би могла да е свързана с тежкото положение на Хернистир. Никой в Дилати нямаше ни най-малка представа дали братът на крал Елиас Джосуа е жив, или мъртъв, да не говорим за това къде би могъл да е. Но планинците бяха чули за смъртоносните рани на собствения си крал Лут от разказите на пътуващи войници, оцелели от битката при Инискрих, и затова се радваха да чуят, че дъщерята на Лут е жива и че хернистирският двор все още съществува, макар и в изгнание. Преди войната почти не бяха мислили за това какво прави или говори кралят в Тайг, но въпреки това той бе част от живота им и Еолаир предполагаше, че фактът, че е останала поне сянка на старото кралство, че още има оцелели от семейството на Лут, някак си потвърждават, че римърсгардците все някога ще бъдат прогонени.

След като излезе от Дилати, Еолаир заобиколи отдалече високостенния Кранхир — най-странния и най-изолиран град в Хернистир — и пое към Абаингат и устието на река Барайлеан. Не се изненада, че хернистирците от Абаингат са намерили начин да живеят под тежкото управление и на Елиас, и на Скали — хората от Абаингат бяха известни с гъвкавостта си. Бе всеобща шега в други части на страната да говорят за пристанищния град като за „крайно северен Пердруин“ поради общата им любов към печалбите и ненавистта им към политиката — или поне онзи вид политика, който пречи на търговията.

В Абаингат Еолаир получи първата истинска подсказка за местонахождението на Джосуа и това стана по много типичен за Абаингат начин.

Вечеряше на една маса с някакъв набански свещеник. Вятърът виеше, по покрива тропаше дъжд и цялото помещение тътнеше като барабан. И там, в странноприемницата, направо пред очите на брадатите римърсгардци и високомерните еркинландци — новите владетели на Хернистир — отецът, който вероятно бе пийнал малко

повечко бира, разказа на Еолаир една несвързана, но въодушевяваща история. Току-що бе пристигнал от Санселан Ейдонитис и се закле, че някой там, някой, когото той окачества като „най-важния свещеник в Санселан“, му казал, че Джосуа Безръкия бил оцелял след падането на Наглимунд. Принцът заедно с още седмина оцелели избягал на изток, в безопасните степи. Свещеникът сподели още, че тези факти му били казани само при условието за неговата пълна дискретност.

Веднага след като му разказа тази история, сътрапезникът на Еолаир, изпълнен с пиянско разкаяние, го помоли да се закъдне, че ще запази тайната му — както, графът бе сигурен, беше молил и много други, на които я бе разкрил. Еолаир се съгласи с достойно за похвала невъзмутимо лице.

Имаше няколко неща в този разказ, които го заинтересуваха. Точният брой на оцелелите в групата на Джосуа изглеждаше възможен признак за истинност, въпреки че той трябваше да си признае, че звучи почти като легенда, която тепърва се създава: едноръкият принц и храбрата му седморка. Освен това разкаянието на свещеника, че е издал тайната, изглеждаше истинско. Той не бе разказал историята, за да се направи на важен — по-скоро бе от онзи вид хора, които не могат да пазят тайна дори и за да спасят душата си.

Това, разбира се, повдигаше един въпрос. Защо човек с някаква важност в Майката Църква, какъвто според предположенията бе информаторът на свещеника, би поверил такова важно сведение на един малоумник, на чието глупаво червеникаво лице явно бе изписано, че не заслужава доверие? Определено никой не можеше да очаква, че този пияница ще запази нещо в тайна, да не говорим за толкова важна тайна в разкъсвания от война Север.

Еолаир бе объркан, но и заинтригуван. И започна да обмисля едно пътуване до равнините от другата страна на Еркинланд.

По-късно същата вечер, докато се връщаше от конюшната — Еолаир никога не поверяваше на друг човек грижите за коня си: навик, който по-често му бе помагал, отколкото пречил — той спря пред вратата на странноприемницата. Яростният вятър, натежал от сняг, вееше по улицата и тракаше по кепенците на прозорците. От другата страна на пристанището морето шепнеше неспокойно. Всички жители

на Абаингат като че ли бяха изчезнали. Среднощният град бе призракен кораб, който се носеше под луната без капитан.

Странни светлини играеха по северното небе: жълто, тъмносиньо и лилаво, като остатъчен образ след светкавица. Хоризонтът пулсираше, набразден от лъчисти ленти — Еолаир никога не беше виждал такива, — едновременно смразяващи и все пак невероятно жизнени. В сравнение с тихия Абаингат северът изглеждаше диво жив и за един лудешки миг графът се зачуди дали си струва да се бори повече. Светът, който бе познавал, си бе отишъл и нищо не можеше да го върне. Може би беше по-добре просто да приеме...

Той удари ръкавиците си една в друга. Плясъкът отекна глухо и изчезна. Графът поклати глава, опитваше се да отърси унинието от мислите си. Светлините наистина бяха привлекателни.

А и къде щеше да отиде сега? Имаше няколко седмици езда до равнините отвъд долината Хасу, за които бе говорил свещеникът. Еолаир знаеше, че би могъл да се придържа към крайбрежието и да мине през Меремунд и Вентмаут, но това щеше да означава да пътува сам през Еркинланд, който бе изцяло верен на Върховния крал. Или би могъл да позволи на трептящите зари да го привлекат на север, към дома му в Над Мулах. Замъкът му бе превзет от грабителите на Скали, но оцелелите от народа му щяха да му дадат подслон и новини, както и шанс да си почине и да се подготви за остатъка от дългото си пътешествие. Оттам би могъл да се обърне на изток и да подмине Ерчестър от север, като се движи в защитната сянка на огромната гора.

Докато мислеше, той се взираше в призракните проблясъци по северното небе.

Вълните бяха големи, тъмното небе — подивяло от парцаливите, злокобни облаци. Зигзагът на една светкавица проблесна на почернелия хоризонт.

Кадрах стисна парапета и изстена, когато „Облакът на Еадне“ се издигна високо, а после отново се спусна в падината между две вълни. Над главите им платната пукаха от силния вятър — шляпащи експлозии, подобни на удари с камшик.

— О, Бриниох — замоли се монахът, — махни този ураган!

— Това не може да се нарече и буря — презрително каза Мириамел. — Ти никога не си бил в истинска морска буря.

Кадрах преглътна и изстена:

— И не искам.

— Освен това защо се молиш на езически богове? Нали си ейдонитски монах.

— Молих се за застъпничеството на Усирис целия следобед — каза Кадрах; лицето му бе бледо като рибешко месо. — Помислих си, че е време да опитам нещо различно. — Той се изправи на пръсти и се наведе през парапета. Мириамел се обърна на другата страна. След малко монахът се изправи и избърса устата си с ръкав. По палубата затропа дъжд.

— А вас, лейди — каза Кадрах, — нищо ли не ви тревожи?

Тя премълча подигравателния си отговор. Той изглеждаше наистина жалък — няколкото му кичура коса бяха залепнали по черепа, около очите му имаше тъмни кръгове.

— Много неща, но не и да съм на кораб в открито море.

— Смятай се за благословена — промърмори той, а после се обърна, за да се наведе отново през парапета. И изведнъж се облеци, изпищя, дръпна се и падна на палубата по задник.

— Костите на Анаксос! — изкрещя Кадрах. — Спасете ни! Какво е това?!

Мириамел пристъпи към парапета и видя от вълните да стърчи една сива глава. Тя беше бегло човекоподобна — без коса, но и без люспи, лъскава като на делфин, с поръбена в червено беззъба уста и очи, подобни на гниещи къпини. Гъвкавата уста се отвори в кръг, като че ли щеше да запее, издаде странен клокочещ крясък, а после главата се скри под вълните, мерна се проблясък на дълги ципести крака и съществуването се гмурна. След миг главата се появи отново, още по-близо до кораба. Очите ги наблюдаваха.

Стомахът на Мириамел се сви.

— Килпа! — прошепна тя.

— Ужасна е — каза Кадрах, който все още клечеше до парапета. — Лицето ѝ е на прокълнатата душа.

Празните черни очи последваха Мириамел, когато тя се премести няколко крачки настрани покрай парапета. Тя разбираше монаха много добре. Килпата бе много по-ужасяваща, отколкото би могло да е всяко обикновено животно, без значение колко е диво — толкова ужасяващо

близка до хората и все пак толкова лишена от каквото и да било, което да прилича на човешки чувства или разбиране.

— Не съм виждала килпа от години — бавно каза тя, неспособна да откъсне очи от сивата глава. — А и никога не съм ги виждала толкова отблизо. — Мислите ѝ се върнаха към детството ѝ, към едно пътуване, което бе предприела с майка си Хилиса от Набан до остров Винита. Килпа се бяха плъзгали покрай дирята на кораба и за малката Мириамел те изглеждаха почти игриви, като делфини или летящи риби. Сега, като видя тази толкова отблизо, разбра защо майка ѝ набързо я бе дръпнала от парапета и потрепери.

— Казваш, че си виждала килпа и преди, милейди? — попита някой и тя се извърна и видя Аспитис — бе отпуснал ръка на рамото на клекналия Кадрах. Монахът изглеждаше много зле.

— При едно отдавнашно посещение на... на Вентмаут — набързо каза тя. — Ужасни са, нали?

Аспитис бавно кимна: гледаше Мириамел, вместо хлъзгавото сиво нещо, което подскачаше във вълните под тях.

— Не мислех, че килпа плуват и в студените северни води.

— Ган Итай не ги ли държи на разстояние? — каза тя, за да смени темата. — Защо тази е дошла толкова близо?

— Понеже нискито е преуморена и легна да поспи, а също така понеже килпа са станали много смели. — Аспитис се наведе, взе от палубата един железен пирон с квадратна глава и го хвърли към безмълвния им наблюдател. Пиронът цопна на около стъпка от безносата безуха глава на килпата. Черните очи не примигнаха. — Напоследък са станали много активни. Потопили са няколко малки съда от зимата насам, а дори и два-три големи кораба. — Той бързо вдигна ръката си и златните му пръстени проблеснаха. — Но не се страхувай, лейди Мария. Няма по-добър певец от моята Ган Итай.

— Това нещо е ужасно! Зле ми е! — изстена Кадрах. — Трябва да отида да си легна. — Изправи се с мъка и се запрепъва по палубата.

Графът изкрещя някакви заповеди на екипажа и после обясни на Мириамел:

— Трябва да свием платната. Идва много силна буря и можем само да я изчакаме да премине. — Като че ли да подчертае тази мисъл, една светкавица отново проблесна на северния хоризонт. — Ще бъдете ли така добра да се присъедините към мен за вечеря? — Над вълните

се дотърколи гръм; нов порив дъжд помете палубата. — По този начин хем спътникът ви ще си почине на спокойствие и ще се възстанови, хем и вие няма да сте без компания, ако бурята стане страшна. — Той се усмихна и показа равните си зъби.

Мириамел бе изкушена, но знаеше, че трябва да е предпазлива. Аспитис създаваше впечатление на увита на кълбо сила, на натегнатата пружина, и като че ли криеше нещо, за да не я уплаши. По някакъв начин това ѝ напомняше за стария херцог Исgrimнур, който се отнасяше към жените с нежна, почти прекомерна почтителност, като че ли нетактичната му прямота можеше всеки момент да се изплъзне от контрола му и да ги обиди. Аспитис също изглеждаше, като че ли държи скрит коз. Това бе качество, което тя намираше за интересно.

— Благодаря, ваша светлост — най-после каза тя. — За мен ще е чест... обаче ще трябва да ме извините, че от време на време ще излизам, за да видя да не би брат Кадрах да страда прекалено тежко поради липса на помощ или компания.

— Ако не го направите — каза Аспитис и нежно хвана ръката ѝ, — не бихте били добрата и мила дама, която сте. Виждам, че вие двамата сте като семейство, че уважавате Кадрах така, както бихте уважавали и любим чичо.

Докато Аспитис я водеше по палубата под хората от екипажа, които си крещяха сред платната, за да могат да се чуват през воя на вятъра, Мириамел не можа да не погледне през рамо. Килпата все още се носеше сред бурното зелено море — наблюдаваше ги тържествено като свещеник, а отворената ѝ уста бе като кръгла черна дупка.

Оръженосецът на графа, бледен младеж със сърдито лице, надзираваше как двамата пажове сервират на масата плодове, хляб и сирене. Турис, по-малкият от пажовете, залитна под тежестта на един поднос, върху който имаше студен говежди бут. Малкият паж изглеждаше умен — тъмните му очи дебнеха оръженосеца внимателно и за най-малкия знак, — но той бе в лошо настроение и въпреки всичко успя да намери няколко възможности да го плесне по врата заради мудността му.

— Изглежда, се чувствате много добре на кораб, лейди Мария — каза Аспитис с усмивка, докато наливаше чаша вино от красива медна кана. После посочи на по-големия паж да заобиколи масата и да ѝ

поднесе чашата. — Били ли сте на море преди? Пътят от Селодшайър до онова, което ние в Набан наричаме Веир майнис — Великото зелено — е дълъг.

Мириамел тихичко се прокле. Може би Кадрах бе прав. Трябваше да измисли по-прост разказ.

— Да. Искам да кажа, не, не съм. Не наистина. — Тя отпи една престорено дълга глътка вино, като се насили да отвърна на усмивката на графа въпреки горчивината му. — Пътувахме с кораб надолу по Гленивент няколко пъти. Освен това съм била и на Кинслах. — Тя отпи още една глътка, този път истинска, и осъзна, че е изпразнила чашата. Засрами се и я остави на масата. Какво щеше да си помисли този човек за нея?

— Кои пътувахте?

— Моля? — Тя виновно побутна чашата настрани, но Аспитис прие това като знак да ѝ я напълни отново. Корабът се люшна силно, виното едва не се разплиска и Мириамел вдигна внимателно чашата.

— Казах, кои пътувахте, лейди Мария, ако може да попитам? Вие и вашият придружител? Вие и семейството ви? Споменахте баща си, барон... барон... — Той се намръщи. — Хиляди извинения, забравих името му.

Мириамел също го бе забравила. Скри паниката си с още една глътка — и то доста дълга, докато ровеше в паметта си. Името, което бе избрала, най-после се върна и тя преглътна.

— Барон Сеоман.

— О, да, разбира се — барон Сеоман. С него ли пътувахте надолу по Гленивент?

Тя кимна. Надяваше се да няма повече проблеми.

— А майка ви?

— Мъртва е.

— О! — Златното лице на Аспитис стана печално като скрито от облаци слънце. — Простете ми. Груб съм, че задавам толкова много въпроси. Ужасно съжалявам.

Мириамел имаше миг на вдъхновение.

— Умря от чумата миналата година.

Графът кимна.

— Мнозина умряха. Кажете ми, лейди Мария — ако ми позволите един последен и доста дързък въпрос — има ли някой мъж,

на когото сте обещана?

— Не — бързо отговори тя и в следващия миг се зачуди дали не бе могла да даде по-добър и потенциално по-малко проблемен отговор. Пое си дълбоко дъх и задържа погледа на графа. Ароматичното вещество, на което миришеше в стаята, изпълваше ноздрите ѝ. — Не — повтори тя. Той беше много красив.

— Аха! — Аспитис кимна сериозно. С младоликото си лице и превъзходните си къдрици той изглеждаше почти като дете, което си играе на възрастен. — Но вижте, вие нищо не сте хапнали, лейди. Гозбите не ви ли харесват?

— О, не, граф Аспитис! — бездиханно каза тя, като търсеше място, на което да остави чашата си, за да може да вземе ножа. Забеляза, че чашата пак е празна. Аспитис видя погледа ѝ и се наведе напред с каната.

Докато тя се хранеше, графът говореше. Като че ли за да се извини за одевешния си разпит, той поддържаше разговора лек като лебедов пух, като говореше най-вече за странни или глупави неща, които се случваха в набанския двор. Ако някой го чуеше как говори, това трябваше да е доста пищно място. Той разказваше добре и скоро я накара да се засмее — всъщност, заради клатенето на кораба и чувството, че стените на малката каюта я притискат, тя започна да се чуди дали не се смее твърде много. Цялата обстановка беше някак подобна на сън. Беше ѝ трудно да фокусира очите си върху усмихнатото лице на Аспитис.

Когато изведнъж осъзна, че вече не може да види никакво лице, една ръка се отпусна леко на рамото ѝ: Аспитис стоеше зад нея и все още говореше за придворните дами. През винените пари, които изпълваха главата ѝ, тя чувстваше докосването му, тежко и горещо.

— ... но разбира се, тяхната красота е онази доста... подготвена красота, ако разбирате какво искам да кажа, Мария. Не искам да съм жесток, но понякога, когато духне вятър, от херцогиня Несаланта лети пудра като сняг от планински връх! — Ръката на Аспитис я стисна нежно, а после се премести на другото ѝ рамо. По пътя пръстите му преминаха леко по тила ѝ. Тя потрепери. — Не ме разбирайте погрешно, бих защитавал до смърт честта и красотата на нашите придворни набански жени... но в сърцето ми няма нищо толкова хубаво, колкото неподправената красота на едно провинциално

момиче. — Ръката му отново се премести към врата ѝ, докосването ѝ бе нежно като крило на дрозд. — Вие сте толкова красива, лейди Мария. Толкова съм доволен, че ви срещнах. Бях забравил какво е да видя лице, което няма нужда от разкрасяване...

Стаята се завъртя. Мириамел внезапно се изправи и събори чашата с лакът. Няколко капки, подобни на кръв, попиха в кърпата ѝ за ръце.

— Трябва да изляза навън. Трябва да подишам свеж въздух.

— Милейди — каза Аспитис; в гласа му явно се долавяше загриженост, — зле ли ви е? Надявам се, че моята бедна маса не е станала причина за неудобството на нежния ви организъм.

Тя помахаше с ръка в опит да го успокои; искаше само да излезе от блестящата светлина на лампите и задушаващо топлия ароматизиран въздух.

— Не, не. Просто искам да изляза навън.

— Навън вилнее буря, милейди. Ще се намокрите. Не мога да го позволя.

Тя направи няколко залитащи крачки към вратата.

— Моля ви. Зле ми е.

Графът безпомощно сви рамене.

— Позволете ми поне да ви намеря топло наметало, което да ви предпази от дъжда. — Той плесна с ръце да повика пажовете, които неприятният оръженосец бе вкарал в малката стаичка, която служеше едновременно за килер и кухня. Единият започна да рови в огромния сандък до стената да намери подходяща дреха, докато Мириамел окаяно стоеше отстрани. Най-накрая я облякоха в миришещо на мухъл наметало с качулка. Аспитис, облечен по подобен начин, я хвана за лакътя и я изведе на палубата.

Вятърът духаше наистина силно. Потоци дъжд падаха косо надолу, превръщаха се в малки водопади от блещукащо злато, докато преминаваха през примигващата светлина на фенерите, а после отново изчезваха в чернотата. Удари гръм.

— Нека поне седнем под навеса, лейди Мария — извика Аспитис, — иначе и двамата ще хванем някоя ужасна треска! — Той я поведе към кърмата, под раирания в червено сенник, който трепереше от силния вятър. Кормчията — наметалото му плющеше — наведе

глава, когато се вмъкнаха под сенника, но ръцете му продължиха да държат здраво щурвала. Двата седнаха на влажните килими.

— Благодаря — каза Мириамел. — Много мило от ваша страна. Притеснявам се, че ви тревожа така.

— Тревожа се само, че това лекарство е по-лошо от болестта — каза Аспитис и се усмихна. — Ако лекарят ми чуе за него, ще ми наслага пиявици срещу мозъчна треска преди да съм мигнал.

Мириамел се засмя и веднага след това потрепери. Въпреки студата резкият морски въздух значително бе подобрил външния ѝ вид. Тя вече нямаше чувството, че ще припадне — всъщност се чувстваше толкова по-добре, че не възрази, когато графът на Еадне и Дрина плъзна ръка около раменете ѝ.

— Вие сте странна, но вълнуваща млада жена, лейди Мария — прошепна Аспитис едва доловимо над воя на вятъра. Топлият му дъх докосна измръзналото ѝ ухо. — Чувствам, че около вас има някаква тайна. Всички провинциални момичета ли са така подвластни на настроения?

Мириамел съвсем определено не беше на едно мнение относно тръпката, която преминаваше през нея. Страх и възбуда изглеждаха опасно преплетени.

— Недейте — най-накрая каза тя.

— Недейте какво, Мария? — Бурята бучеше и вилнееше; докосването на Аспитис беше спокойно, копринено.

Поток объркани образи като че ли нахлу с вятъра — студеното далечно лице на баща ѝ, младият Саймън, който се усмихва криво, бреговете на Илфуент, блещукащи в светлини и сенки. Кръвта шумно туптеше в ушите ѝ.

— Не — каза тя, освободи се от ръката на графа, излезе изпод навеса и се изправи. Дъждът мокреше лицето ѝ.

— Но, Мария...

— Благодаря ви за прекрасната вечеря, граф Аспитис. Причиних ви много неприятности и моля за извинението ви.

— Няма нужда да искате никакво извинение, милейди.

— Тогава ви желая лека нощ. — Блъскана от силния вятър, тя мина по палубата, слезе по стълбата и тръгна по тесния коридор. Влезе в каютата, която споделяше с Кадрах, спря в тъмнината и заслуша равното носово сумтене на монаха, благодарна, че той не се буди. След

няколко мига чу ботушите на Аспитис да тропат по стълбите; вратата на каютата му се отвори, а после се затвори зад гърба му.

Мириамел дълго стоя облежната на вратата. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, като че ли искаше да избяга, за да се спаси.

Това любов ли беше? Страх? Какъв вид магия хвърляше златокосият граф, че тя се чувстваше толкова уплашена, толкова преследвана? Беше останала без дъх, объркана като подплашено зайче.

Мисълта да легне и да се опитва да спи, докато бе толкова развълнувана, а Кадрах да ѝ хърка на пода, бе непоносима. Тя откряна вратата на каютата и се ослуша, а после се измъкна и пак се качи на палубата. Въпреки поройния дъжд бурята като че ли бе утихнала малко. Корабът все още се клатеше така, че тя не можеше да върви, без да се държи за вантите, но морето се бе поуспокоило.

Привлече я някаква обезпокояваща, но примамлива песен. Песента се извиваше и пробождаше бурната нощ като конец от сребристокзелено. Ставаше ту мека, ту възторжена или пронизващо силна, но промените се извършваха толкова неусетно, че бе невъзможно човек да си спомни какво се е случвало преди миг, нито да си представи как нещо различно от онова, което е в момента, изобщо може да съществува.

Ган Итай седеше със скръстени крака на носа. Главата ѝ беше отметната към небето, качулката ѝ бе паднала на раменете и бялата ѝ коса се вееше от вятъра. Очите ѝ бяха затворени. Тя се поклащаше в такт с песента, като че ли тя бе бърза река и плуването по нея изискваше цялото ѝ внимание.

Мириамел се уви с вълненото си наметало и се сгуши под съмнителния заслон на борда, за да послуша.

Песента на нискито продължи около час, както ѝ се стори — хлъзгаше се гладко от тон на тон и от темпо на темпо. Понякога плавните думи приличаха на стрели, устремени да улучат и да причинят пареща болка, друг път — на скъпоценни камъни, които заслепяваха с тлеещите си цветове. През всичко това минаваше някаква по-дълбока мелодия, която никога не изчезваше напълно, мелодия, която като че ли говореше за мирни зелени дълбини или за сън, както и за идването на тежка, успокоителна тишина.

Мириамел се събуди от дрямката си и се стресна. Ган Итай я наблюдаваше любопитно от носа. Бе спряла да пее и тътенът на океана

изглеждаше любопитно плосък и немелодичен.

— Какво правиш, дете?

Неизвестно защо Мириамел се засрами. Никога не бе стояла толкова близо до ниски. Струваше ѝ се, че е наблюдавала нещо много лично.

— Излязох да подишам чист въздух. Вечерях с граф Аспитис и ми призля. — Тя си пое дъх, за да успокои треперещия си глас. — Пееш прекрасно.

Ган Итай се усмихна.

— Вярно е. Иначе „Облакът на Еадне“ нямаше да направи толкова много успешни плавания. Ела, седни до мен да си поговорим. Известно време няма нужда да пея, а късните вахти са самотни.

Мириамел се качи до нискито и седна.

— Не ти ли омръзва да пееш?

Ган Итай се засмя тихо:

— На една майка омръзва ли ѝ да отглежда децата си? Разбира се, но това ми е работата.

Мириамел тайничко хвърли поглед към сбръчканото лице на Ган Итай. Очите на нискито се взираха изпод белите ѝ вежди в пръските и вълните.

— Защо Кадрах те нарече Тинуук... — Тя се опита да си припомни думата.

— Тинукедая. Понеже това сме ние: Деца на океана. Твоят придружител е учен човек.

— Но какво значи това?

— Значи, че винаги сме живели сред океана. Дори и в далечната Градина ние винаги живеехме на края на земята. Само откакто дойдохме на това място, някои от Децата на Кормчията се промениха. Някои съвсем изоставиха морето. Толкова ми е трудно да разбера това, колкото и ако някой спре да диша и започне да твърди, че това е много хубав начин на живот. — Тя поклати глава и сви тънките си устни.

— Откъде е народът ви?

— Много отдалеч. Остен Ард е само последният ни дом.

Мириамел помисли малко и каза:

— Винаги съм си мислила, че нискитата са същите като хората от Вран. А и вие много приличате на хората от Вран.

Ган Итай пак се засмя. Смехът ѝ приличаше на шепот на вълни по пясък.

— Чувала съм, че макар и да са различни, някои животни си приличат, тъй като правят едни и същи неща. Вероятно хората от Вран, също като Тинукедая, са свеждали глави твърде дълго. — Тя пак се засмя, но Мириамел си помисли, че това не е щастлив смях. Най-последно нискито каза: — А ти, дете? Сега е твой ред да отговаряш на въпроси. Защо си тук?

Изненадана, Мириамел я погледна.

— Какво?

— Защо си тук? Мислих за онова, което каза, и не съм сигурна, че ти вярвам.

— Граф Аспитис ми вярва — малко разсърдено отвърна Мириамел.

— Може и да е така, но аз съм различна. — Ган Итай обърна очи към Мириамел. Дори и на неясната светлина от лампите те блещукаха като антрацит. — Сподели с мен.

Мириамел поклати глава и се опита да се отдръпне, но тънките силни пръсти на нискито се склупиха върху китката ѝ.

— Извинявай — каза Ган Итай. — Уплаших те. Нека успокоя ума ти. Реших, че във вас няма вреда... или поне не за „Облака на Еадне“, което е всичко, от което се интересувам. Сред моя народ ме смятат за странна, тъй като преценявам бързо. Когато нещо или някой ми харесва, значи ми харесва. — Тя се засмя сухо. — Реших, че те харесвам, Мария... ако това е името ти. То ще бъде твоето име засега, щом така желаеш. Не бива да се страхуваш от мен, не и от старата Ган Итай.

Объркана от вечерта, от виното и от това най-последно от всички чувства, Мириамел заплака.

— Недей, дете, недей... — Нежната ръка на Ган Итай, с пръсти като крачета на паяк, я потупа по гърба.

— Нямам дом. — Мириамел се бореше със сълзите си. Беше на ръба да каже нещо, които не трябваше да казва, без значение колко искаше да ѝ олекне. — Аз съм... бегълка.

— Кой те преследва?

Мириамел поклати глава. Пръски се издигнаха високо над носа, когато корабът слезе в поредната падина между вълните.

— Не мога да кажа, но съм в ужасна опасност. Затова трябваше да се скрия на кораба.

— А монахът? Твоят учен придружител? Той не е ли също в опасност?

Мириамел се стресна от въпроса ѝ. Имаше много неща, за които не бе имала време да помисли.

— Да, той също сигурно е в опасност.

Нискито кимна, като че ли бе доволна.

— Не се страхувай. Тайната ти е в безопасност при мен.

— Няма да кажеш на Аспитис... на граф Аспитис, нали?

Ган Итай поклати глава.

— Моите собствени преданости са по-сложни, отколкото би могла да разбереш. Но не мога да ти обещаая, че той няма да разбере. Умен е той, господарят на „Облака на Еадне“.

— Зная. — Отговорът на Мириамел бе съвсем искрен.

Бурята хвърли поредния поток дъжд. Ган Итай се наведе и се взря в развълнуваното от вятъра море.

— Кълна се в къщата на Ве, не остават долу задълго! Проклети да са, много са силни! — Тя се обърна към Мириамел. — Време е да запее отново. Ще е добре да си слезеш в каютата.

Мириамел несръчно благодари на нискито и слезе по хлъзгавата стълба. Един гръм изтреця като звяр, който ги търси в тъмнината. Изведнъж тя се зачуди отчаяно дали не е сглупила да отвори сърцето си за това странно същество.

Спря на входа на коридора и се вслуша. Песента на Ган Итай отново се издигаше срещу бурята в черната нощ — тънка нишка, която се опитваше да отблъсне гневното море.

24. КУЧЕТАТА НА ЕРЧЕСТЪР

Групата на Джосуа яздеше на север покрай бреговете на река Стефлод — срещу течението, нагоре от точката на сливането ѝ с Имстрека, през тревисти земи, осяяни с ниски хълмове. Скоро хълмовете започнаха да се издигат и от двете им страни, така че хората на принца се озоваха в равна долина — огромно корито, по средата на което течеше реката.

Под мрачното небе Стефлод блестеше слабо като потъмняло сребро. Също както и с Имстрека, отначало песента на реката изглеждаше приглушена, но Деорнот си помисли, че в шепота ѝ има някакъв подглас, като че ли тя крие в себе си гласовете на огромно шепнещо множество. Понякога шумът на водата сякаш се издигаше в нещо, наподобяващо мелодия, ясна като звън на биещи камбани. Миг по-късно, когато Деорнот се опитваше да разбере какво е онова, което е привлякло вниманието му, не се чуваше нищо друго освен ромона на течаща вода.

Светлината, която играеше по повърхността на Стефлод, бе също толкова призрачно непостоянна. Въпреки облачното време понякога водата блещукаше така, сякаш по дъното на реката се търкалят и подскочат горящи със студен пламък звезди. В други моменти блещукането се превръщаше в искра като в бижу. След това — също толкова внезапно, без значение дали слънцето се показваше, или бе скрито от облаци — водата отново ставаше тъмна и неогледална като олово.

— Странно е, нали? — каза отец Странгиард. — Въпреки всички неща, които сме видели... Боже мой, светът все още има какво да ни покаже, не е ли така?

— Има нещо много... живо във водата. — Деорнот присви очи. Една къдрица светлина като че ли се извиваше по настръхналата кожа на реката, подобно на блестяща риба, която се бори срещу течението.

— Ами, всичко това... хммм... всичко е част от Бога — каза Странгиард и направи знака на Дървото пред гърдите си, — така че

разбира се, че ще е живо. — Той също присви очи и се навъси. — Но разбирам какво имате предвид, сър Деорнот.

Долината, изглежда, до голяма степен дължеше облика си на реката. Върби се свеждаха сънено от брега и трепереха, превити към студената вода като жени, които мият косите си. По-нататък реката се разшири и се забави, покрай бреговете се появиха гъсталаци от ракиа и тръстика, пълни с птици, които писукаха, за да предупредят цялото си племе, че идват чужденци.

„Чужденци — помисли си Деорнот. — Точно като такива изглеждаме тук. Като че ли сме излезли от земите, предназначени за нашия народ, и сме навлезли в нечие друго владение“. Спомни си думите на Гелое в онази нощ преди седмици, когато за първи път се бяха срещнали в гората:

„Понякога вие, хората, сте като гущери, които се излягат на слънце върху камъните на разрушена къща и си мислят: «Ей, че хубаво място за припичане ми е построил някой» — И се бе намръщила при тези думи“.

„Тя ни каза, че сме в земите на ситите. Сега отново навлизаме в техните земи. Затова всичко изглежда толкова странно“.

Някак си това не премахна чувството му на безпокойство.

Спряха за през нощта. Ниската трева тук-там бе нашарена с приказни кръгове, както ги бе нарекла Йелда — идеални окръжности от малки бели отровни гъби, които засветиха леко на тъмната земя, когато настъпи сумракът. Херцогиня Гутрун не искаше да спят толкова близо до тях, но отец Странгиард съвсем на място изтъкна, че хората от Гадринсет бяха казали, че цялата тази земя принадлежи на приказни същества, така че близостта на няколко кръга от гъби не означава кой знае какво. Гутрун, по-заинтересована за безопасността на малката Лелет, отколкото за собствената си, се съгласи, но с доста мърморене.

Огънят им помогна да разпръснат поне малко от странността на тези места. Вечеряха и говориха тихо до късно. Старият Таусър, който бе спал толкова дълго и толкова дълбоко по време на пътуването, че вече едва ли беше част от групата, а по-скоро бе като багаж, се събуди и остана да лежи и да гледа нощното небе.

— Звездите не са наред — каза той най-после толкова тихо, че никой не го чу. Той повтори казаното по-високо. Джосуа коленичи до

него и хвана треперещата му ръка.

— Какво има, Таусър?

— Звездите. Не са наред. — Старецът издърпа пръстите си от ръката на принца и посочи нагоре. — Ето я Лампата, но в нея има една звезда повече, отколкото трябва. А и къде е Овчарската гега? Не би трябвало да изчезне до времето за жътва. А има и други, които изобщо не познавам. — Устните му потрепериха. — Всички сме мъртви. Преминали сме в Земята на сенките, както ни казваше баба ми. Мъртви сме.

— Стига — нежно каза Джосуа. — Не сме мъртви. Просто сме на друго място, а и ти спа много.

Таусър го изгледа изненадващо остро.

— Сега е месец анитул, нали? Не си мисли, че вече съм полудял от старост, без значение през какво съм минал. Гледал съм летните небеса два пъти по-дълго от тебе, млади принце. Може и да сме на друго място, но над целия Остен Ард светят едни и същи звезди... не е ли така?

Джосуа помълча. Тихият ромол на гласовете на другите долиташе иззад гърба му.

— Не исках да кажа, че си загубил ума си, приятелю. Ние сме на странно място и никой не знае какви звезди може да ни светят. Във всеки случай, нищо не можем да направим по въпроса. — Той отново хвана ръката на стареца. — Защо не дойдеш да седнеш по-близо до огъня? Ще е приятно да сме всички заедно.

Таусър кимна и Джосуа му помогна да се изправи.

— Малко топлина няма да ми дойде зле, принце. Чак костите ми са измръзнали... и това не ми харесва.

— Тогава ще е най-добре да седнеш по-близо до огъня. Наистина е влажно тази вечер.

Жаравата на огъня пукаше, непознатите звезди се въртяха в небето над главата им. Една ръка докосна рамото на Джосуа и той вдигна очи. До него стоеше Воршева, прехвърлила едно одеяло през ръката си.

— Ела, Джосуа. Ела да отидем да си легнем до реката.

Той се огледа. Всички спяха, с изключение на Деорнот и Странгиард, които си говореха тихо от другата страна на огъня.

— Не е хубаво да оставям хората си сами.

— Да оставяш хората си ли? — В гласа ѝ проблесна гняв, но миг по-късно той отстъпи на тих смях. Тя поклати глава и черната ѝ коса падна пред лицето ѝ. — Никога няма да се промениш. Забрави ли, че вече съм ти жена? Четири нощи минаха така, сякаш изобщо не сме женени, тъй като ти се страхуваше от преследването на кралските войници и искаше да си по-близо до другите. Още ли се страхуваш?

Той вдигна поглед към нея. Устните му се извиха в усмивка.

— Не и тази вечер. — Той се изправи и я прегърна през кръста; усети силните мускули на гърба ѝ. — Да слезем до реката.

Тръгнаха заедно боси през влажната трева. Светлината на тлеещия огън изчезна зад тях. Шепотът на реката ставаше по-силен. Стигнаха пясъка на брега и Воршева постла одеялото и седна на него. Джосуа също седна, придърпа я да легне и зави и двамата с тежкото си наметало. Известно време лежаха в мълчание до тъмната Стефлорд и гледаха как луната дава прием за звездите. Главата на Воршева почиваше върху гърдите на Джосуа, измитата ѝ в реката коса се бе разпиляла по бузата му.

— Недей да си мислиш, че понеже сватбата ни беше съкратена, тя означава по-малко за мен — каза той най-последно. — Обещавам ти, че един ден ще си върнем живота такъв, какъвто трябваше да бъде. Ще си господарка на огромна къща, а не изгнаничка сред пустошта.

— Богове на клана ми! Ти си глупак, Джосуа! Мислиш ли, че ме интересува в каква къща живея? — Тя го целуна и се притисна към него. — Глупак, глупак, глупак! — Горещият ѝ дъх докосна лицето му.

Не говориха повече. Звездите блещукаха в небето и реката им пееше.

Деорнот се събуди на разсъмване — събуди го плачът на Лелет. Отне му един миг да разбере защо това му се струва толкова странно — за първи път чуваше детето да издава някакъв звук.

Още докато се отърсваше от последните следи на съня — бе стоял пред огромно бяло дърво, чиито листа бяха от пламък, — вече посягаше към мечата си. Седна и се огледа. Херцогиня Гутрун държеше момиченцето в скута си. До нея отец Странгиард бе подал главата си изпод наметалото като костенурка; рядката му червена коса бе влажна от росата.

— Какво става? — попита Деорнот.

Гутрун поклати глава.

— Не зная. Тя ме събуди — разплака се, горкото момиче. — Херцогинята се опита да притисне Лелет към гърдите си, но детето се отдръпна и продължи да плаче; широко отворените му очи бяха вперени в небето. — Какво има, малката ми, какво е станало?

Лелет измъкна ръката си от прегръдката на жената и треперещо посочи северния хоризонт. Деорнот не виждаше нищо, освен далечен черен юмрук от облаци.

— Там има нещо, така ли? — попита той.

Плачът на детето затихна до хълцащи подсмърчания. То отново посочи северния хоризонт, а после се сгуши в Гутрун и скри лицето си.

— Просто лош сън — успокои ги херцогинята. — Недей, малката ми, просто си сънувала лош сън...

Джосуа пристъпи към тях с меч в ръка. Не носеше нищо, освен панталоните си и слабата му фигура блестеше бледо в утринната светлина.

— Какво става? — попита той.

Деорнот посочи тъмния хоризонт.

— Детето сочи нещо там и плаче.

— Всички ние видяхме последните дни на Наглимунд и би трябвало да ѝ обърнем внимание — сериозно каза принцът. — Тези облаци наистина са много грозни. — Той огледа росните поля. — Всички сме уморени, но трябва да побързаме. Тази буря не ми харесва и на мен. Съмнявам се, че ще намерим подслон сред тези открити равнини, докато не стигнем до Камъка на раздялата на Гелое. — Той се обърна и викна на Изорн и останалите, които току-що се събуждаха. — Оседлавайте конете. Ще закусим по пътя. И по-бързо! Вече няма толкова нещо като проста буря. Ако мога да направя нещо, поне тази няма да ни застигне.

Речната долина ставаше все по-дълбока. Храсталаците станаха по-гъсти и по-буйни, имаше и горички от брези и елши, както и странни дървета със сребристи листа и тънки стволоче, покрити с дебел мъх. Пътниците обаче нямаха време да им се възхищават. Яздиха с всички сили цял ден, като спряха само за кратка почивка следобед, а после продължиха дълго след като слънцето се бе спуснало зад

хоризонта и сумракът бе изсмукал ярките цветове от земята. Заплашителните буреносни облаци вече скриваха голяма част от северното небе.

Докато останалите палеха огъня, Деорнот и Изорн заведоха конете до реката.

— Поне вече не вървим пеша — каза Изорн, докато разседлаваше един от конете. — Трябва да благодарим на добрината на Ейдон.

— Вярно е. — Деорнот потупа Дивисвет. Потта по врата на коня вече бе изстинала от вечерния вятър. Деорнот го изтърка с чула, а после се зае с коня на Джосуа, Вяткрък. — Няма много други неща, за които да сме благодарни.

— Живи сме — укорително каза Изорн; широкото му лице бе сериозно. — Жената и децата ми са живи и в безопасност при Тонруд в Скоги, а аз съм тук, за да защитавам майка си. — Той целенасочено избегна да спомене баща си — от Исgrimнур не бе имало вести, откакто бе напуснал Наглимунд.

Деорнот не каза нищо. Разбираше тревогата на Изорн — добре знаеше колко обича баща си римърсгардският му приятел. По някакъв начин той дори малко завиждаше на Изорн и му се искаше и неговите чувства към баща му да можеха да са толкова достойни за възхищение. Деорнот не бе способен да изпълни заповедта на Бога към синовете да почитат бащите си. Въпреки рицарските си идеали, той никога не бе могъл да изпитва нищо, освен най-неохотно уважение и никаква любов към стария тиранин със стисната душа, който бе направил детството му мъчително.

— Изорн — замислено каза той най-после, — някой ден, когато нещата са пак като преди и когато разказваме на внуците си за това ужасно време, какво ще кажем? — Вятърът задуха по-силно и клоните на върбите се заудряха един в друг.

Приятелят му не отговори и Деорнот се изправи и го погледна над гърба на Вяткрък. Изорн стоеше и държеше юздите на конете, докато те пиеха от реката. Римърсгардецът бе само блед силует на фона на сиво-лилавото вечерно небе.

— Изорн? Не ме ли чу?

— Погледни на юг, Деорнот — отвърна римърът с измъчен глас. — Факли!

Далеч в ливадите, в посоката, от която бяха дошли, се придвижваше цял рояк малки светлинки.

— Милостиви Ейдон! — простена Деорнот. — Това е Фенгболд с хората си. Настигнаха ни. — Той се обърна и потупа Вятокрък по хълбока, което накара коня да направи няколко скокливи стъпки напред. — Още няма почивка за теб, приятелю!

— ... и са на по-малко от левга отук — завърши Изорн, останал почти без дъх. — Съвсем ясно видяхме светлините.

Лицето на Джосуа бе спокойно, но забележимо бледо под светлината на огъня.

— Бог ни е подложил на трудно изпитание: да ни позволи да стигнем толкова далеч и след това да щракне капана. — Той въздъхна. Всички го наблюдаваха със страхлив интерес. — Е, ние поне трябва да разритаме огъня и да тръгваме. Може би ще успеем да намерим достатъчно голяма горичка, в която да се скрием, и ако те нямат кучета, може да ни подминат. После може да измислим друг план.

Докато яхваха конете, Джосуа се обърна към Деорнот:

— Имаме два лъка като част от печалбата ни от лагера на Фиколмий, нали?

Деорнот кимна.

— Добре. Вземете ги с Изорн. — Принцът се изсмя тъжно и размахна чукана на дясната си ръка. — Не съм добър стрелец... ще се наложи да стреляте вие.

Деорнот уморено кимна.

Яздеха бързо, макар да знаеха, че не могат да продължат дълго по този начин. Тритингските коне бягаха енергично, но вече бяха тичали цял ден. Вятокрък и Дивисвет явно имаха още много сили, но останалите коне се задъхваха — а и ездачите им не бяха много пободри. Докато яздеха през осветената от луната степ, Деорнот почти можеше да усети как силата му за съпротива угасва, оттича се като пясък през гърлото на пясъчен часовник.

„Стигнахме десет пъти по-далеч, отколкото някой би могъл да си представи, че е възможно — мислеше той, стиснал здраво юздите; Дивисвет се спусна в една долчинка и се хвърли към отсрещния склон като лодка, която се сблъсква с вълна. — Не е безчестно да паднем

сега. Какво повече би могъл да очаква Бог от това да дадем всичко от себе си?“ Той погледна назад. Останалите от групата бяха започнали да изостават. Деорнот дръпна леко юздите и забави коня, за да изчака другарите си. Бог можеше и да е готов да ги възнагради с геройско място на Небето, но той не можеше да се откаже от борбата, докато невинни хора като херцогинята и детето бяха изложени на риск.

Изорн бе прегърнал Лелет на седлото пред себе си. Лицето на младия римърсгардец бе сиво петно под лунната светлина, но Деорнот нямаше нужда да вижда приятеля си, за да знае какъв гняв и решителност са изписани на него.

Той отново погледна назад. Въпреки цялото им бързане, развяващите се пламъци на факлите бяха съкратили разстоянието до тях.

— Забавете! — извика Джосуа зад него в тъмнината. — Ако изтощим конете, няма да имаме сили да се бием. Вижте онази горичка на хълма! Там ще спрем.

Последваха принца нагоре по склона. Студеният вятър се бе усилил и клоните се превиваха и пукаха. В тъмнината бледите поклащащи се дървета приличаха на облечени в бяло духове, които скърбят след някаква ужасна трагедия.

— Къде са лъковете, сър Деорнот? — Гласът на принца бе съвсем спокоен.

— На седлото ми, принц Джосуа. — Деорнот потрепна от ужасната формалност, която прозвуча в гласа му: сякаш всички участваха в някакъв ритуал. Той откачи двата лъка и хвърли единия на Изорн, който вече бе дал Лелет на майка си, та ръцете му да са свободни. Докато Деорнот и младият римърсгардец опъваха гъвкавото ясеново дърво, отец Странгиард взе един кинжал от Сангфугол — държеше го нещастно, като че ли стискаше опашката на змия.

— Какво ще си помисли Усирис? — скръбно каза свещеникът. — Какво ще си помисли моят Бог за мен?

— Ще знае, че си се бил, за да защитиш живота на жени и деца — кратко отвърна Изорн, докато слагаше една от малкото им стрели на тетивата.

— А сега чакаме — просъска Джосуа. — Стоим близо един до друг, в случай че видя шанс отново да побегнем, и чакаме.

Минутите течаха, напрегнати като тетивата под пръстите на Деорнот. Всички нощни птици в дърветата над главите им бяха замлъкнали, освен една, чийто зловещ глух вик отекваше отново и отново, докато на Деорнот не му се прииска да пусне една стрела през гърлото ѝ. Звук, подобен на далечно и постоянно биене на барабан, започна да се откроява над приспивното бърборене на реката и да става все по-силен. След малко земята затрепери под краката им и Деорнот се зачуди дали някога върху тази на пръв поглед необитавана земя се е проливала кръв. Дали корените на тези светли дървета някога са пили нещо различно от вода? Разправяха, че огромните дъбове около бойното поле при Чука пили кръв, докато сърцевината им не станала розова.

Грохотът на копитата се издигна и стана по-силен от ударите на сърцето на Деорнот, което биеше в ушите му. Той вдигна лъка, но не го опъна — пестеше силата си за момента, в който щеше да има нужда от нея. Вихър от премигващи светлинки се появи на ливадата пред тях. Устремният бяг на ездачите се забави, като че ли те някак си усетиха хората на принца, които се криеха в горичката. Когато дръпнаха юздите, развяващите се пламъци на факлите се издигнаха отново нагоре и разцъфнаха като оранжеви цветя.

— Та те са повече от двацет! — нещастно каза Изорн.

— Аз ще поема първия — прошепна Деорнот. — Ти вземи втория.

— Задръжте — тихо каза Джосуа. — Не и преди аз да кажа.

Водачът слезе от коня си и се наведе, така че изчезна от светлината на факлите. После се изправи и погледна право към тях, все едно някак си ги бе забелязал сред дърветата. Деорнот се прицели в гърдите му — точно под лицето, подобно на бледа луна.

— Готови! — промърмори Джосуа. — Стреляй!

В клоните над главата им се чу шум и плясък. Една тъмна сянка блъсна главата на Деорнот и стрелата му излетя далеч над целта. Той извика уплашено и вдигна ръце, за да предпази очите си, но каквото и да го беше ударило, си бе отишло.

— Спрете! — извика глас от дърветата над тях: стържещ, подсвиркващ, нечовешки глас. — Спрете!

Изорн обаче опъна лъка си и изръмжа:

— Демони! — И издърпа тетивата чак до ухото си.

— Джосуа? — извика някой от ливадата отдолу. — Принц Джосуа? Чуваш ли ме?

Миг тишина.

— Ейдон да е благословен — въздъхна Джосуа, мина през пукащия храсталак и излезе под лунната светлина; бурният вятър развяваше плаща му. — Чувам те! — извика принцът.

— Какво прави?! — обезумяло изсъска Изорн, а Воршева възкликна уплашено, но Деорнот вече също бе познал гласа.

Водачът на конниците извика отново:

— Джосуа? Аз съм, Хотвиг! — Той смъкна качулката си и се видя брадата му и разчорлената от вятъра коса. — Следваме ви от дни!

— Хотвиг! — нетърпеливо извика Воршева. — Баща ми с вас ли е?

Тритингът се изсмя сухо.

— Разбира се, че не, лейди Воршева. Пограничният тан ми е ядосан също колкото на вас и на съпруга ви!

Докато Хотвиг и Джосуа стискаха ръцете си, останалите от групата на принца излязоха от горичката. Трепереха и от напрежение, и от облекчение.

— Има много за разказване, Джосуа — каза Хотвиг, докато другарите му се изкачваха по склона към тях. — Но първо трябва да запалим огън. Яздихме бързо като самия Тревен гръмовержец. Студено ни е и сме капнали.

— Да. — Джосуа се усмихна. — Огън.

Деорнот пристъпи напред, стисна ръката на Хотвиг и каза:

— Слави милостта на Усирис! Мислехме си, че си Фенгболд, човекът на Върховния крал. Бях се прицелил в сърцето ти, но нещо ме удари в тъмнината.

— Може да славите Усирис — каза един сух глас, — но и аз имах нещо общо с това.

И Гелое излезе от дърветата зад тях. Магьосницата, стреснато осъзна Деорнот, носеше резервните му панталони и наметало, някак си ги бе взела от багажа му. Беше боса.

— Валада Гелое! — учудено каза Джосуа. — Идваш, без да си търсена.

— Вие може и да не сте ме търсили, принц Джосуа, но аз ви търсех. А и добре, че го правех, иначе тази нощ можеше да завърши с

кръвопролитие.

— Значи ти ме удари, преди да успея да пусна стрелата? — бавно каза Деорнот. — Но как...

— Ще имаме достатъчно време за приказки — каза Гелое и коленичи, защото Лелет се изтръгна от прегръдката на Гутрун и се втурна в ръцете на мъдрата жена с безсловесен вик. Докато Гелое прегръщаше детето, огромните ѝ жълти очи уловиха погледа на Деорнот и той потрепери. — Достатъчно време за приказки — повтори тя. — Сега трябва да напалим огън. Луната е далеч по пътя си. Ако сте на конете преди разсъмване, ще стигнете Камъка на раздялата по здрач. — Тя вдигна очи към северното небе. — А може би и преди бурята.

Небето бе катраненочерно от ядовити облаци. Дъждът преминаваше в суграшица. Рейчъл Драконката, замръзнала и смазана от бурята, пристъпи на завет до една сграда на Улицата на железарите, за да си поеме дъх. Ерчестър беше пуст, ако се изключеше някакъв човек с голям денк на гърба, който бавно пристъпваше през калта към Главната улица.

„Сигурно заминава и носи всичките си земни блага — горчиво си помисли тя. — Още един си отива, а и кой може да го вини? Като че ли чума е преминала през този град“.

Тя потрепери и тръгна отново.

Въпреки лошото време много от вратите по улицата се клатеха отворени — зад тях се виждаше празна чернота — и се затръшваха със звук, който приличаше на чупене на кости. Наистина, като че ли някаква чума бе разрушила Ерчестър, но всъщност бичът на страха, а не някаква болест, прогонваше жителите на града. Това, от своя страна, бе принудило управителката на камериерките да извърви целия квартал на железарите, преди да намери някой, който да ѝ продаде онова, от което имаше нужда. Сега тя носеше покупката си под наметалото си, притисната към гърдите, за да я скрие от очите на редките минувачи и може би, надяваше се тя, за да я скрие и от очите на неодобряващия Бог.

Иронията бе, че нямаше нужда тя да върви през дивите ветрове и по запуснатите улици: всеки от неколкостотинте прибора в кухнята на Хейхолт би задоволил чудесно изискванията ѝ. Но това беше нейният

собствен план и нейното собствено решение. Да вземе онова, от което имаше нужда, от долапите на Джудит можеше да изложи дебелия управителка на кухнята на опасност, а Джудит бе една от малцината в замъка, към които Рейчъл изпитваше уважение. Още по-важно, това наистина си беше неин план и посвоему ѝ беше необходимо да обиколи обитаваните от духове тесни улички на Ерчестър: това ѝ помагаше да събере кураж, за да направи онова, което трябваше да се направи.

„Пролетно почистване“, непреклонно си напомни тя. Писклив смях, който изобщо не приличаше на нейния, изскочи от устата ѝ. Пролетно почистване наскоро, а и май щеше да завали сняг. Тя поклати глава. Дося ѝ се да седне на калната улица и да заплаче. „Стига вече, дъртачко — каза си тя сама, както правеше често. — Имаш много работа, а от тази страна на Небето няма почивка“.

И да имаше някакви съмнения, че Денят на Отсъждането вече идва, точно както бе предсказано в светата Книга на Ейдон, Рейчъл трябваше само да си припомни кометата, която се бе появила в небето през пролетта на годината на коронасването на Елиас. По онова време, с оптимизма на неотдавна отминалите дни, мнозина бяха помислили кометата за знак, че е дошла нова ера и идва ново начало за Остен Ард. Сега бе ясно, че вместо това кометата бе предричала последните дни на Съд и Гибел. А и какво друго, упрекна се тя, би могла да означава такава адска червена резка в небето? Само сляпа глупост би могла да накара някой да си помисли друго.

„Уви — помисли си Рейчъл, докато се взираше изпод качулката си в изоставените магазини на Главната улица, — всички ние сме си постлали собствените си легла от болка. И сега Бог ще ни накара да легнем в тях. Със Своите гняв и мъдрост Той ни даде чума и суша, а сега и неестествени бури. А и кой би могъл да иска по-ясен знак от ужасяващата смърт на горкия стар лектор?“

Ужасната новина бе минала през замъка и града под него като пожар. Хората сякаш говореха само за това от цяла седмица: лектор Ранесин бе мъртъв, убит в леглото си от някакви ужасни неверници, наречени Огнени танцьори. Освен това безбожните зверове бяха запалили част от Санселан Ейдонитис. Рейчъл бе видяла лектора, когато той бе дошъл за погребението на Джон. Ранесин бе прекрасен и

свят човек. А сега, през тази страховита година, той също бе внезапно повален.

„Господ да спаси душите ни! Светият лектор убит, а демони и духове ходят през нощта дори и в самия Хейхолт“. Тя потрепери, като се замисли за гледката, която бе видяла от прозореца на помещенията за прислугата една нощ. Привлечена към прозореца не от някакъв звук или гледка, а по-скоро от някакво неопределимо чувство, тя тихо бе станала и се бе покатерила на едно столче, за да погледне към градината. И там, сред сенчестите фигури на животните от жив плет, бе видяла кръг от мълчаливи фигури с черни мантии. Останала почти без дъх от ужас, Рейчъл бе разтъркала старите си, започващи да я предават очи с юмруци, но фигурите не бяха сън или илюзия. Дори, докато гледаше, едната се бе обърнала, за да погледне нагоре към нея. Очите ѝ бяха черни дупки в бяло като на труп лице. Рейчъл се смъкна от столчето, мушна се в твърдото си легло и придърпа одеялото върху лицето си. Лежа до зори, скована от безсънен страх.

Преди тази умопобъркана година Рейчъл се бе доверявала на преценката си със същата желязна вяра, която имаше и в своя Бог, своя крал и светостта на чистотата. След като дойде кометата и особено след жестоката смърт на Саймън, тази вяра бе силно разклатена. През двата дни след нощното ѝ видение тя се разхождаше из замъка като в мъгла — умът ѝ бе само наполовина съсредоточен върху задачите ѝ. Отдавна се бе заклела, че ще умре преди да се превърне в малоумна старица, но тогава се зачуди дали вече не се е побъркала.

Но както бързо откри, ако се бе побъркала, това бе заразна лудост. Мнозина други също бяха виждали такива бледолики привидения. Смаленият пазар покрай Главната улица на Ерчестър бе пълен с прошепнати приказки за съществата, които се разхождаха през нощта и в провинцията, и в града. Някои казваха, че били призраците на жертвите на Елиас, които не можели да спят, докато главите им били забучени над портата Нарулах. Други казваха, че Приратес и кралят били сключили сделка със самия Дявол, че тези върнали се от смъртта адски изчадия превзели Наглимунд от името на Елиас и сега чакали неговите заповеди за други нечестиви задачи.

Някога Рейчъл Драконката не вярваше в нищо, което отец Дреосан не включваше в своя каталог на църковните приемливости, и се съмняваше, че дори и самият принц на демоните би могъл да

препречи пътя ѝ, тъй като и благословеният Усирис Изкупителят, и здравият разум бяха на нейна страна. Но сега бе суеверна като най-простата си камериерка, тъй като със собствените си очи бе видяла изчадията на Ада до живия плет в градината. Не можеше да има никакво съмнение, че Денят на Отсъждането идва.

Някакъв шум на улицата пред нея я извади от блуждаещите ѝ мисли. Тя вдигна глава и прикри очите си от жилещата суграшица. Глутница кучета се биеше за нещо наред калния път — псетата ръмжаха и лаеха, докато го дърпаха и ръфаха. Рейчъл се премести поблизо до стените на сградите. Винаги бе имало безстопанствени кучета, които тичаха из улиците на Ерчестър, но сега, когато бяха останали толкова малко хора, те бяха направо подивели. Железарят ѝ бе казал, че няколко кучета скочили през един прозорец и нападнали някаква жена в леглото ѝ — нахапали я толкова зле, че кръвта ѝ изтекла и тя умряла. Като си спомни това, Рейчъл изтръпна от страх. Спря и се зачуди дали да мине покрай кучетата, или не. Огледа се, но наоколо нямаше никого — само двама души в дъното на улицата, твърде далеч, за да са ѝ от полза. Тя преглътна и тръгна напред, като прекарваше пръстите на едната си ръка по стената, а с другата стискаше покупката си. Докато минаваше покрай даещите се псета, се огледа за някоя отворена врата, просто за да е сигурна, че има къде да се скрие.

Трудно бе да се каже точно за какво се бият кучетата, тъй като и те, и плячката им бяха овалени в кал. Едно от псетата вдигна глава от кълбото дръгливи ребра и костеливи хълбоци — устата му бе разтегната в идиотска усмивка, езикът му бе провиснал — и я загледа. Мръсната муцуна и отворената уста изведнъж ѝ напомниха за грешник, осъден в бездната, изгубена душа, която е забравила всичко, което е знаела за красотата и щастието. Звярът се взираше мълчаливо в нея. Зърната суграшица дупчеха калната улица.

Най-после вниманието на псето отново бе привлечено от битката на другарите му и то се извърна, изръмжа и се гмурна в гърчещата се купчина.

В очите на Рейчъл се появиха сълзи, но тя сведе глава и продължи да се бори срещу вятъра, забързана към Хейхолт.

Гутулф стоеше до краля на един балкон, който гледаше към Вътрешния двор. Елиас изглеждаше в необикновено весело настроение, като се имаше предвид незначителната тълпа, докарана в Хейхолт да наблюдава сбора на Еркинската стража.

Гутулф бе чул слуховете, които пъплеха сред бойците му — разказите за нощните ужаси, които изпразваха залите на Хейхолт и къщите на Ерчестър. Не само че сравнително малко хора бяха дошли, за да видят краля, но и настроението на събралите се бе бунтовно — Гутулф не би искал да се движи невъоръжен през такава тълпа, докато носеше колана, който го обявяваше за Ръка на краля.

— Неприятно време, нали? — каза Елиас; зелените му очи бяха втренчени в ездачите, които се мъчеха да задържат конете си на място под шибация град. — Странно студено за анитул, не мислиш ли, Вълче?

Гутулф го погледна изненадано, зачуден дали кралят не си прави странна шега. Обърнатото надолу с главата време бе главната тема за разговор из замъка от месеци. Бе много, много по-лошо от „странно студено“ — бе ужасяващо неправилно и бе затвърдило предчувствието на графа за предстояща катастрофа.

— Да, сир — бе всичко, което каза. В ума му вече нямаше въпроси. Да, той щеше да изведе Еркинската стража навън, както бе пожелал Елиас, но след като се измъкнеха, нямаше да се върне. Нека престъпните идиоти като Фенгболд изпълняват желанията на краля. Той, Гутулф, щеше да вземе онези войници, които искаха, заедно с верните си слуги от Утаниат, и да предложи услугите си на брата на Елиас Джосуа. Или, ако оцеляването на принца бе само слух, щеше да отиде с последователите си някъде, където щяха да създадат собствени правила, извън досега на това същество с трескав мозък, което някога бе негов приятел.

Елиас го потупа механично по рамото, а после се наведе напред и махна повелително с ръка. Двама тръбачи вдигнаха дългите си рогове и изсвириха повика за сбор. Стотината стражи удвоиха усилията си да подредят неспокойните си животни в редица. Смарагдовият флаг с дракона на краля плющеше на вятъра, сякаш искаше да се откъсне от дръжката. Само неколцина от наблюдаващата тълпа изръкопляскаха, одобрителните им викове бяха заглушени от шума на вятъра и трополящата суграшица.

— Може би трябва да ми позволите да сляза при тях, ваше величество — тихо каза Гутулф. — Конете са нервни в тази буря. Ако се подплашат, ще изпогазят тълпата.

Елиас се намръщи.

— Да не би да се тревожиш от малко кръв под копитата им? Те са отглеждани за битка, това няма да ги нарани. — Очите му бяха толкова чужди, че Гутулф потрепери безпомощно. Елиас продължи, устните му се разтегнаха в усмивка: — Както знаеш, това е начинът, по който става всичко. Или можеш да смажеш онова, което стои пред теб, или сам ти да бъдеш смазан. Няма средно положение, приятелю Гутулф.

Графът издържа взора на краля за един дълъг момент, а после нещастно отклони поглед към тълпата долу. Какво значеше това? Дали Елиас подозираше нещо? Дали цялото това представление не беше само за да може кралят да погуби стария си другар и да присъедини главата му към останалите, които се бяха скупчили нагъсто върху портата Нарулах?

— А, кралю — простърга един познат глас, — излезли сте малко на въздух, така ли? Бих могъл да ви пожелаая и по-хубав ден за това.

Приратес стоеше в коридора зад балкона, зъбите му бяха оголени в лисича усмивка. Носеше огромен плащ с качулка над неизменните си червени одежди.

— Радвам се да видя, че си тук — каза Елиас. — Надявам се, че си успял да си починеш след дългото пътуване вчера.

— Да, ваше величество. Беше неспокойно пътуване, но една нощ в собственото ми легло в Кулата на Хйелдин направи чудеса. Готов съм да направя, каквото наредите. — Свещеникът се поклони малко подигравателно и плешивото му теме лъсна за миг като пълна луна, преди той да се изправи и да погледне към Гутулф. — И графът на Утаниат. Добро утро и на теб, Гутулф. Чух, че ще потеглиш в името на краля.

Гутулф го погледна със студена неприязън.

— Против твоя съвет, както ми казаха.

Алхимикът сви рамене, като че ли да покаже, че собствените му възражения нямат голямо значение.

— Наистина мисля, че вероятно има по-важни неща, с които трябва да се занимава Негово величество, отколкото с издирването на

брат си. Силата на Джосуа бе разбита в Наглимунд. Не виждам голяма нужда да го преследваме повече. Като семе на камениста почва, мисля, че той няма да се захване, няма да намери място, на което да стане достатъчно силен. Никой не би се осмелил да пренебрегне повелята на Върховния крал и да даде подслон на такъв отстъпник. — Той отново сви рамене. — Но аз съм само един прост съветник. Кралят знае какво иска.

Елиас, който се взираше в сбирещето долу, като че ли не ги слушаше. Потърка разсеяно желязната корона на челото си, като че ли тя му причиняваше някакво неудобство, и Гутулф си помисли, че кожата на краля е бледа и той изглежда болнав.

— Странни дни — каза Елиас, сякаш на самия себе си. — Странни дни...

— Странни дни, наистина — съгласи се Гутулф. — Свещенико, чувам, че си бил в Санселан в нощта на убийството на лектора.

Приратес кимна и каза сериозно:

— Лошо. Някакъв култ на луди еретици. Надявам се, че Велигис, новият лектор, скоро ще го изкорени.

— Ранесин ще липсва на хората — бавно каза Гутулф. — Той беше известен и уважаван човек дори и сред онези, които не приемат Истинската вяра.

— Да, той беше велик човек — отвърна Приратес. Черните му очи проблеснаха, когато погледна крадешком към краля. Елиас все още се взираше надолу, но като че ли някаква болка разкриви бледите му черти. Червеният свещеник повтори: — Много велик човек.

— Моят народ не изглежда щастлив — промърмори кралят и се наведе над каменния парапет. Ножницата на дългия му меч се отърка в камъка и Гутулф потрепери. Тези сънища, които го преследваха, сънищата за този противен меч и двете му оръжия-брата!

Приратес пристъпи към краля и графът на Утаниат се отдръпна — не желаше да докосва дори и плаща на алхимика. Докато се обръщаше, видя някакво размазано движение от коридора — развени завеси, едно бледо лице, проблясък на метал. Миг по-късно в двора отекна виещ писък.

— Убиец!

Приратес залитна, между раменете му стърчеше дръжка на нож.

Следващият миг отмина с ужасяваща бавнота: отпадналостта в движенията на Гутулф и бавното, обречено течение на мислите му го накараха да си помисли, че и той, и другите на балкона са потопени в задушаваша лепкава кал. Алхимикът се обърна, за да погледне нападателката си — облещена старица, която бе паднала на пода. Устните на Приратес се отдръпнаха и оголиха зъбите му в ужасна, подобна на кучешка усмивка на болка и бяс. Голият му юмрук се вдигна във въздуха и около него започна да трепти някакъв странен сиво-жълт блясък. Дим започна да се процежда между пръстите му и около ножа, забит в гърба му; за миг като че ли самото небе помръкна. Елиас също се бе обърнал, зяпналата му от изненада уста приличаше на черна дупка, очите му бяха изцъклени от панически ужас — Гутулф никога не си бе представял, че може да види страх на лицето на краля. Жената на пода драскаше по каменните плочки така, сякаш плуваше в някаква гъста течност; мъчеше се да изпълзи по-далеч от свещеника.

Черните очи на Приратес изглеждаха така, сякаш бяха потънали в главата му. Той приличаше на злобен, облечен в червено скелет, изправен над старицата; костеливата му ръка гореше в бяло.

Гутулф така и не разбра какво го подтикна към следващото му действие. Някой от простолюдието бе нападнал съветника на краля, а графът на Утаниат бе Ръката на краля... и въпреки това той изведнъж се хвърли напред. Виковете на тълпата, бурята, собственото му сърце, всичко се сля в един-единствен гърмящ пулс. Гутулф се вкопчи в Приратес. Кльощавото тяло на свещеника бе твърдо като желязо под ръцете му. Главата на Приратес се завъртя агонизиращо бавно. Очите му прогориха очите на Гутулф и графът се почувства така, сякаш внезапно го измъкнаха от тялото му и го захвърлиха надолу в някаква тъмна дупка. Имаше проблясък на огън и удар от невероятна горещина, като че ли бе паднал в някоя от ковашките пещи под огромния замък. После виещата тъмнина го отнесе.

Когато се събуди, цареше мрак. Цялото му тяло като че ли бе изтъкано от глуха болка. Капки влага падаха върху лицето му, в ноздрите го удари мирис на мокър камък.

— Аз дори не я видях — казваше един глас. Миг по-късно Гутулф го разпозна като този на краля, въпреки че в него имаше някакъв лек звънтящ призвук, който не бе забелязвал преди. — В

името на Божията глава, като си помисля, че съм станал толкова бавен и замислен... — В смеха на краля се долавяше нотка на страх. — Бях сигурен, че иска да убие мен.

Гутулф се опита да му отговори, но откри, че не може да отвори уста. Беше тъмно, толкова тъмно, че не можеше да види краля. Зачуди се дали не са го пренесли в стаята му, както и колко дълго е бил в безсъзнание.

— Аз я видях — простърга гласът на Приратес. В него също имаше звънтящ призвук. — Може и да успя да ми се изплъзне, но в името на Черния Еон, тази търкаща подове кучка ще си плати.

Гутулф, който все още се мъчеше да отвори уста, много се учуди, че Приратес изобщо може да говори, камо ли да стои прав, докато той, графът на Утаниат, лежеше на земята.

— Сега ще трябва да чакам Фенгболд да се върне, за да мога да изпратя Еркинската стража... или може би да ги води някой от помладите феодалите? — Кралят въздъхна уморено. — Горкият Вълк. — В странно мелодичния му глас като че ли нямаше много съжаление.

— Той не трябваше да ме докосва — презрително каза Приратес. — Намеси се и онази мърла избяга. Може да е бил в съюз с нея.

— Не, не, не мисля така. Той винаги ми е бил верен. Винаги.

„Горкият Вълк?“ Те да не си мислеха, че е мъртъв? Гутулф се напрегна, но пак не можа да се раздвижи. Да не го бяха занесли в някаква стая със завеси, в която да чака погребението си?

Изведнъж му дойде ужасяваща мисъл. Може би наистина бе мъртъв — тъй като кой, в края на краищата, се бе връщал, за да разкаже на какво прилича смъртта? Само Усирис, а той беше Божият син. О, милостиви Ейдон, щеше ли да му се наложи да стои приклещен в тялото си като затворник в забравена килия, дори и като го полагаха в червивата земя? В гърлото му се надигна писък. Щеше ли да бъде като в съня, когато бе докоснал меча? Бог да го спаси. Милостиви Ейдон...

— Тръгвам, Елиас. Ще я намеря, дори и ако трябва да разбия стените на помещенията за прислугата на прах и да одера кожата на всяка камериерка. — Приратес говореше с някакво доволство, като че ли ароматът на тази мисъл бе хубав като вино. — Ще се погрижа да има наказани.

— Но сигурно ти трябва почивка — меко каза Елиас, като че ли говореше на непослушно дете. — Раната ти...

— Болката, която причинявам на управителката на камериерките, ще отнеме собствената ми болка — отвърна алхимикът. — Добре съм. Станал съм силен, Елиас. Необходимо е нещо повече от един удар с нож, за да ме ликвидира.

— А, да. — Гласът на краля бе безчувствен. — Добре. Това е добре.

Гутулф чу ботушите на Приратес да тропат по плочките на пода.

Нямаше звук от отваряне и затваряне на врата, но още капки намокриха лицето на графа. Студени капки.

— Е... ли... ас — най-накрая успя да каже той.

— Гутулф! — каза кралят малко изненадано. — Ти си жив?

— К... къде...?

— Какво къде?

— ... съм?

— На балкона, където ти се случи... нещастieto.

Как бе възможно? Не беше ли сутрин, когато гледаха сбора на Еркинската стража? Да не би да бе лежал тук безжизнен до вечерта? Защо не го бяха преместили на по-удобно място?

— ... но той е прав, разбираш ли? — казваше Елиас. — Ти наистина не трябваше да се намесваш. Какво си мислеше, че правиш? — Странният звънтящ звук в гласа му започваше да утихва. — Беше много глупаво. Казах ти да стоиш настрана от свещеника, нали?

— Не... виждам... — най-после успя да вмъкне Гутулф.

— Не се изненадвам — спокойно каза Елиас. — Лицето ти е зле изгорено, особено около очите. Наистина изглеждат много зле. Бях убеден, че си мъртъв... но ти не си. — Гласът на краля бе далечен. — Жалко е, стари другарю, но аз ти казах да се пазиш от Приратес.

— Сляп? — каза Гутулф прегракнало, гърлото му бе притиснато в болезнен спазъм. — Сляп?!

Стържещият му вой се надигна, заотскача от стените, изглеждаше така, сякаш пицят сто Гутулфовци. И докато сърцето на графа се късаше от мъка, кралят го потупваше по главата, като че ли успокояваше старо куче.

Речната долина очакваше прииждащата буря. Мразовитият въздух се затопли и стана тежък. Стефлод шумеше неспокойно и небето беше натежало от черни облаци. Пътниците говореха тихо, като

че ли минаваха покрай някакъв огромен спящ звяр, който можеха да събудят.

Хотвиг и хората му се бяха върнали при останалата част от групата си, която общо, мъже, жени и деца, наброяваше осемдесет души. Кланът на Хотвиг се движеше толкова бързо, колкото можеше, но поради фургоните скоростта им не можеше да се сравнява с тази на групата на Джосуа.

— Удивен съм, че хората ти са се откъснали от корените си, за да ни последват сред тази непозната и опасна пустош — каза Джосуа, когато се разделяха.

Хотвиг се ухили и се видя дупката в зъбите му, получена при някое сбиване в миналото.

— Да се откъснат от корените си ли? За хората от клана на Жребеца няма такава фраза. Нашите корени са в нашите фургони и нашите седла.

— Но определено хората от клана ти се тревожат, че навлизат в такива странни земи, не е ли така?

За миг по лицето на тритинга мина тревога, но после бързо се смени с презрителна усмивка.

— Забравяш, принц Джосуа, че те са ми роднини. Аз им казах: „Ако живеещите сред камъни могат да яздят тук без страх, ще се уплашат ли свободните тритинги?“ Те ме следват. — Той подръпна брадата си и отново се усмихна. — Освен това си струва да поемем някои рискове, за да се измъкнем от водачеството на Фиколмий.

— И сте сигурни, че той няма да ви преследва?

Хотвиг поклати глава.

— Както ти казах снощи, пограничният тан загуби престиж заради теб. Както и да е, нашите кланове често се разделят на по-малки групи. Ние сме тритинги и това е наше право. Последното, което Фиколмий може да направи, е да се опита да задържи нас, малцината, да не напуснем по-големия клан. Това извън всякакво съмнение би доказало, че изпуска всички юзди.

Когато се бяха събрали около огъня, Хотвиг бе обяснил, че отношението на Фиколмий към дъщеря му и принц Джосуа е предизвикало много недоволни разговори около фургоните на клана на Жребеца. Фиколмий не бил обичан водач, но го уважавали като могъщ боец и хитър стратег. Да го видят така объркан само от присъствието

на някакви живеещи сред камъни, че да предложи помощ на Фенгболд и останалите от хората на Върховния крал, без да се посъветва с водачите на клановете си, бе накарало мнозина да се зачудят дали Фиколмий все още може да властва като пограничен тан на целите Високи тритинги.

Когато граф Фенгболд пристигнал с петдесетте си бронирани мъже и влязъл в лагера като завоевател, Хотвиг и някои от останалите гранични пазачи завели мъжете си при фургона на Фиколмий. Пограничният тан искал да изпрати еркинландците по следите на групата на Джосуа, но Хотвиг и останалите се възпротивили.

— Никакви живеещи сред камъни не могат да минат въоръжени през полетата на клана на Жребеца без събиране на клановите вождове, което да разреши това — извикал Хотвиг, а другарите му повторили тези думи. Фиколмий вдигал пара и заплашвал, но не можел да не се съобрази със законите на свободните тритинги — единственото нещо, което не се променяше в номадското съществуване на хората от клановете. Спорът завършил, като Хотвиг и другите казали на Фенгболд („глупав, опасен човек, който много харесва сам себе си“, както го описа Хотвиг), че единственият начин, по който хората на Върховния крал могат да преследват Джосуа, е да заобиколят земите на клана на Жребеца. Фенгболд, превъзхождан числено с десет към едно или повече, нямал друг избор, освен да си тръгне. Отправил много ядни заплахи, преди да потегли, и обещал, че дългите дни на свобода за хората от степите са свършили и че Върховният крал Елиас скоро щял да дойде и да свали колелата от фургоните им веднъж завинаги.

Не бе изненадващо, че това обществено разрушаване на авторитета на Фиколмий бе довело до ужасен спор, който на няколко пъти почти избухнал в смъртоносно кръвопролитие. Препирнята свършила чак когато Хотвиг и няколко други гранични пазачи взели семействата си и последвали Джосуа, като оставили Фиколмий да проклина и да ближе раните си. Силата му като пограничен тан бе отслабена, но в никой случай унищожена.

— Не, той няма да ни последва — повтори Хотвиг. — Това би показало на всички кланове, че могъщият Фиколмий не може да преживее загубата на няколкото наши фургона и че живеещите сред камъни и техните вражди са по-важни за пограничния тан на целите

Високи тритинги от собствения му народ. А сега ние ще живеем известно време покрай вас при вашия Сбогуващ камък и ще обсъждаме онова, което ще направим.

— Не мога да изразя благодарността си за помощта ти — тържествено каза Джосуа. — Ти си спасил живота ни. Ако Фенгболд и войниците му ни бяха хванали, сега щяха да ни карат към Хейхолт във вериги. Тогава нямаше да има никой, който да спре брат ми.

Хотвиг го изгледа остро.

— Ти може и да си мислиш така, но не познаваш силата на свободните тритинги, ако си убеден, че ще бъдем надвити толкова лесно. — Той вдигна дългото си копие. — Хората от Ливадните тритинги вече създават доста трудности на живеещите сред камъни от Набан.

Отец Странгиард, който бе слушал внимателно, се обади разтревожено:

— Кралят не е единственият, от когото се страхуваме, Хотвиг.

Тритингът кимна.

— Да, така ми казахте. И бих искал да чуя още, но сега трябва да се върна при хората си. Ако целта ви е толкова близо, колкото казва мъдрата — той посочи Гелое и сведе глава с уважение, — тогава ни чакайте утре преди залез. Фургоните не могат да се движат по-бързо.

— Но не отлагайте — каза Гелое. — Не говорех, без да мисля, когато казах, че трябва да бързаме пред тази буря.

— Никой не може да язди като степните конници — твърдо отвърна Хотвиг. — А и впряговете ни не са много по-бавни. Ще бъдем при вас преди утрешната нощ. — Той се засмя и отново се видя дупката от липсващия му зъб. — Остави на градските хора да намерят камък наред ливадите и те ще искат да направят дома си там. И все пак — каза той на принца, — знаех си, когато уби Утварт, че нещата вече няма да са същите. За никого. Баща ми ме научи да вярвам на ръката и сърцето си. — Той се ухили. — А също и на късмета си. Заложих едно от жребчетата си на теб, Джосуа, при боя ти с Утварт. Приятелите ми се срамуваха да ме надхитрят толкова лесно, но приеха облога ми. — Той се изсмя високо. — Ти ми спечели четири хубави коня! — Той обърна коня си на юг. — Е, утре ще се видим!

Окуражени от срещата с тритингите, пътниците яздиха весело цяла сутрин, въпреки заплашителните небеса. Когато по обед спряха да похапнат и да напият конете, Сангфугол дори успя да убеди отец Странгиард да попее с него. Изненадващо мелодичният глас на свещеника пасваше много добре на гласа на арфиста и дори отец Странгиард да не разбра съвсем за какво е „Баладата за Моирах Кръглопетия“, удоволствието му от нея, както и от похвалите, които през смях получи след това, беше явно.

Когато отново потеглиха, Деорнот бе до Гелое, която държеше Лелет на седлото пред себе си. Мъдрата жена яздеше добре, като човек с дълъг опит. Деорнот за пореден път се зачуди каква ли може да е странната ѝ история. Освен това тя все още носеше неговите дрехи, като че ли беше дошла в горичката гола. След като мисли известно време защо може да е така и като си спомни ноктестото нещо, което го беше ударило в тъмнината, Деорнот реши, че има някои неща, за които един богобоязлив рицар не бива да пита.

— Прости ми, валада Гелое — каза той, — но ти изглеждаш много сериозна. Има ли нещо важно, което още не си ни казала? — И посочи Сангфугол и Странгиард, които се смееха с херцогиня Гутрун. — Дали не пеем в гробището, както казва старата поговорка?

Гелое продължи да наблюдава небето. От скута ѝ Лелет погледна Деорнот така, сякаш той бе някакъв интересен камък. Най-после Гелое каза:

— Страхувам се от много неща, сър Деорнот. Проблемът с това да си „мъдра жена“ е, че понякога знаеш тъкмо толкова, колкото да се страхуваш истински, но в същото време нямаш по-добри отговори от тези, които би могло да измисли и най-малкото дете. Страхувам се от тази идваща буря. Онзи, който е нашият истински враг — няма да споменавам името му тук, на тази земя, не и на открито, — стига до върха на силата си. През това студено лято вече видяхме как гордостта и гневът му говорят във ветровете и облаците. А сега от север се надига черно време. Сигурна съм, че това е неговата буря. Ако съм права, тя ще донесе скърби на онези, които му се съпротивляват.

Деорнот се улови, че проследява погледа ѝ. Изведнъж злокобните облаци заприличаха на мастилена ръка, която се протяга през небето от север, която търси сляпо, но търпеливо. Мисълта да изчакаат тази ръка да ги намери предизвика в него гърч от отровен

ужас, така че той сведе поглед към седлото си за момент, преди да може да повдигне очи към жълтия взор на Гелое.

— Разбирам — каза Деорнот.

Слънчевата светлина се процеждаше на пресекулки през пролуките в облаците. Вятърът се обърна и задуха в лицата им, тежък и влажен. Един широк завой на Стефлод разкри за първи път Алдхеорте. Огромният лес бе много по-близо, отколкото бе предполагал Деорнот — завръщането им на коне бе много по-бързо, отколкото дългото им пътуване далеч от гората през степта. Понеже бяха ниско до реката, гората се издигаше на височините над тях — тъмна линия по северния ръб на долината.

— Вече не е далеч — каза Гелое.

Продължиха да яздят през следобеда; скритото от облаци слънце се спускаше в небето, просветвайки зад сивата мрачина. Следващият завой на реката ги изведе до целта им и всички смаяни спряха.

— Милостиви Ейдон! — прошепна Деорнот.

— Сесуад'ра — каза Гелое. — Камъкът на раздялата.

— Това не е камък — невярващо каза Сангфугол. — Това е планина!

Един огромен хълм се издигаше в долината пред тях. За разлика от ниските си закръглени съседи, Сесуад'ра се извисяваше над ливадите като главата на закопан великан, брадясала от дървета и коронована с ръбести камъни — зад тях, по самия връх, лежеше някаква блестяща белота. Сесуад'ра стърчеше на петстотин лакътя над реката — грамадна, изпъната нагоре обветрена скала. Слънчевата светлина обливаше хълма с трептящи вълни, така че той като че ли се завъртя и ги загледа, докато яздеха бавно надолу по течението.

— Много прилича на Тистерборг край Хейхолт — учудено каза Джосуа.

— Това не е камък — упорито повтори Сангфугол и поклати глава.

Гелое се изсмя остро.

— Цялото е камък. Сесуад'ра е част от самите кости на земята, изтръгната от тялото ѝ при болката в Дните на Огъня, но все още стига надолу до самия център на света.

Отец Странгиард нервно измерваше с очи огромния хълм.

— И ние ще... ще... останем там? Ще живеем там?

Магьосницата се усмихна и каза:

— Имаме разрешение.

Докато се приближаваха, стана ясно, че Камъкът не е толкова стръмен, колкото го правеше да изглежда разстоянието. Една пътека — по-светла ивица сред задушаващите склоновете дървета и храсти — се извиваше около основата на хълма, а после се появяваше отново по-високо, отправяше се към върха по спирала, обикаляше скалата и изчезваше близо до гребена.

— Как може на такъв камък да растат дървета, да не говорим да цъфтят? — попита Деорнот. — Да не би да могат да растат в самата скала?

— Сесуад'ра е бил начупен и похабен през ерите на съществуването си — отвърна Гелое. — Растенията винаги намират път за корените си, а после самите те помагат за по-нататъшното разчупване на камъка, докато той не се натроши и не стане на почва, не по-малко плодородна от онази, която може да се намери в някой имот наред Хеуеншайър.

Деорнот се навъси леко при това споменаване на родното му място, а после се зачуди откъде мъдрата жена знае за фермата на баща му. Той със сигурност не ѝ бе споменавал за това.

Скоро вървяха сред внезапния сумрак на дългата сянка на хълма, шибани от мразовития вятър. Пътеката, която започваше в основата на Сесуад'ра, се извиваше по склона — утъпкан прорез от трева и мъх, над който се надвесваха дървета и преплетени пълзящи растения.

— Горел ли отиваме? — попита херцогиня Гутрун смаяно. — Чак там горе?

— Разбира се — отвърна Гелое малко нетърпеливо. — Това е най-високото място на левги оттук. Точно сега имаме нужда от високо място. Освен това има и други причини... трябва ли отново да ги обяснявам всичките?

— Не, валада Гелое, моля, води ни — каза Джосуа. Принцът изглеждаше подпален от някакъв вътрешен пламък, бледото му лице светеше от възбуда. — Точно това търсехме. Това е мястото, от което ще започнем дългото си връщане. — Лицето му малко се отпусна. — Но се чудя как Хотвиг и хората му ще се отнесат към това, че трябва да оставят фургоните си. Жалко, че няма начин да ги вземат горе.

Мъдрата жена махна с мазолестата си ръка.

— Тревожиш се прекалено прибързано. Върви напред и ще се изненадаш.

Под рехавата трева пътеката, която водеше нагоре, бе гладка като коридорите на Наглимунд и достатъчно широка за голям фургон.

— Но как е възможно? — възкликна Джосуа.

— Забравяш — отвърна Гелое, — че това е място на ситите. Под този треволяк е пътят, който са построили те. Нужни са много, много години, за да се разруши измайстореното от Зида'я.

Джосуа сви устни.

— Удивен съм, но съм и разтревожен. Какво би задържало враговете ни да не се изкачат също толкова лесно като нас?

Гелое изсумтя отвратено:

— Първо, по-лесно е да защитаваш високо място, отколкото да го превземеш отдолу. Второ, самата природа на мястото е срещу това. Трето, и вероятно най-важно, собственият гняв на врага ни може да го надхитри и да осигури оцеляването ни... поне за известно време.

— Как така?

— Ще видиш. — Гелое пришпори коня си нагоре и Лелет заподскача на седлото пред нея. Големите кафяви очи на детето възприемаха всичко без никакъв признак на чувства. Джосуа сви рамене и последва мъдрата жена.

Деорнот се обърна и видя Воршева — седеше изправена на коня си, а лицето ѝ бе замръзнало в мрачен страх.

— Какво има, господарке? Нещо не е наред ли?

Тя се усмихна нервно.

— Народът ми винаги е мразил тази долина и се е страхувал от нея. Хотвиг е мъж и не би го показал, но той също се страхува от това място. — Тя въздъхна треперливо. — А сега аз трябва да последвам съпруга си нагоре по тази ужасна скала. Страхувам се.

За първи път, откакто принцът бе довел тази странна жена да живее в Наглимунд, Деорнот почувства как сърцето му се отваря за нея и дори се изпълва с възхищение.

— Всички сме смъртно уплашени, господарке. Просто не сме толкова честни като вас.

Той побутна леко с пети Дивисвет и тръгна заедно с Воршева нагоре по пътеката.

Над пътя висяха увивни растения и преплетени клони и пътниците непрекъснато трябваше да се навеждат. Мъглата, сякаш прилепнала към хълма, придаваше на следобедната светлина необикновен отблясък.

А миризмата бе най-странното. Сесуад'ра миришеше на безвременен растеж, на вода, корени и влажна пръст, на отдавна необезпокоявано място. Тук цареше атмосфера на спокойствие, на бавна и внимателна мисъл, но също така и обезпокоителното усещане за бдителност. От време на време тишината се нарушаваше от трелите на невидими птици — песните им бяха сериозни и колебливи, като говор на деца, които шепнат в зала с висок таван.

Когато тревистата равнина остана далече под тях, започнаха да подминават изправени камъни — изгладени от времето бели стълбове, почти два пъти по-високи от човешки бой. В неразличимите им черти имаше някакъв намек за движение, за живот. После пътеката ги изведе на слънце.

— Бележещи колони — обади се Гелое през рамо. — По една за всяка луна от годината. Ще подминаваме дузина всеки път, когато заобикаляме хълма, докато не стигнем върха. Мисля, че някога са били изваяни така, че да приличат на животни и птици.

Деорнот се вгледа в една заоблена топка, която някога можеше и да е била глава, и се зачуди какъв ли звяр е изобразявала. Обветрена и изгладена от дъждовете, сега тя беше безформена като разтопен восък, безлика като забравените мъртви. Той потрепери и направи знака на Дървото.

Малко по-късно Гелое спря и посочи надолу към северозападната част на долината, където старата гора стигаше почти до бреговете на Стефлод. Реката бе тънка линия от живак сред смарагдовата земя на долината.

— Точно оттатък реката, виждате ли? — Тя отново посочи към тъмните покрайнини на гората, които можеха да са и замръзнала морска вълна, очакваща само затоплянето на пролетта, преди да помете ниската земя. — Там, в края на гората. Това са останките от Енки-е-Шао'сейе, за който някои казват, че бил най-красивият град, построяван в Остен Ард от началото на света.

Всички се вгледаха натам, заслонили очи. Деорнот също се взря в далечната гора, но видя само нещо, което можеше да е разрушена стена с лавандулов цвят, и проблясък като на злато.

— Няма много за гледане — тихо каза той.

— Не и в тази ера — отвърна Гелое.

Катереха се все по-нагоре. Денят си отиваше. Всеки път, когато правеха пълен кръг до северния склон на хълма, можеха да видят разширяващия се възел тъмнина на хоризонта. Бурята се приближаваше бързо — вече бе погълнала далечните граници на Алдхеорте и целият север бе обвит в сива несигурност.

След като свършиха дванадесетата обиколка около хълма и подминаха сто четиридесет и четвъртата бележеща колона — Деорнот все пак ги броеше, — най-послед излязоха изпод засенчващата ги зеленина, изкачиха се по един последен склон и най-послед се изправиха на ветровития връх. Слънцето изчезваше на запад — оставаше само едно червеникаво резенче.

Върхът на хълма бе почти равен и съвсем малко по-тесен от основата му. По ръбовете му се издигаха пръсти от изправен камък. Не бяха изгладени като бележешките колони, а бяха огромни, грубо възправени камъни, всеки висок колкото четирима мъже. Бяха направени от същата сива скала, прорязана от бяло и розово, от която бе и хълмът.

В центъра на платото, сред поле развяваща се трева, имаше огромна ниска постройка от полупрозрачен камък, докоснат от червеното зарево на залеза.

Отначало им заприлича на храм, като огромните стари сгради в Набан от дните на Империята, само че линиите бяха по-прости. Непретенциозният, но впечатляващ стил правеше сградата да изглежда така, сякаш изскача от самия хълм. Беше ясно, че мястото ѝ е точно на този ветровит връх, под това невероятно широко небе. Великолепието и егоизмът, които говореха от всеки ъгъл и ръб на човешките къщи, бяха като чужд език за онези, които бяха построили това. През неизброимите години стените се бяха срутили на места и необезпокоявани с векове дървета се бяха показали през покрива на сградата или си бяха пробили път през сводестите врати като нежелани гости. Въпреки това простотата и красотата на сградата бяха толкова

явни — и в същото време толкова нечовешки, — че дълго никой не се осмели да проговори.

— Стигнахме — най-после каза Джосуа. Тонът му бе тържествен и въодушевен. — След всички опасности и всички страдания намерихме място, където можем да спрем и да кажем: няма да отидем по-нататък.

— Това не е завинаги, принц Джосуа — тихо проговори Гелое, като че ли не искаше да накърни убедеността му, но принцът вече яздеше уверено към белите стени.

— Няма нужда да е завинаги — обади се той. — Но поне засега ще сме в безопасност! — Обърна се и махна на останалите да го последват, а после продължи да се върти и да се оглежда във всички посоки. Накрая извика на Гелое: — Вземам си думите назад! С няколко добри бойци мога да спра тук. Дори и самият сър Камарис не би могъл да ми надвие, та ако ще да предвожда всички рицари от Голямата маса на баща ми!

И пришпори коня към светлите стени, които вече имаха отсянка на синьо — вечерта идваше.

25. ЦВЕТЧЕТА СРЕД ВЯТЪРНА БУРЯ

— Много глупава игра — каза Саймън. — Няма никакъв смисъл. Адиту повдигна вежди.

— Няма! — настоя той. — Искам да кажа, само погледни! Можеш да спечелиш, ако просто преместиш тук... — той посочи — и там... — Той отново посочи. Когато вдигна глава, видя, че златните очи на Адиту му се смеят подигравателно. — Не можеш ли? — завърши той.

— Разбира се, Сеоман — Тя премести излъсканите фигури по игралната дъска така, както бе предложил той: от един златен остров на друг през сапфиреносините вълни. Фалшивият океан бе заобиколен от алени пламъци и тъмни сиви облаци. — Но тогава играта свършва, а са изследвани само най-плитките води.

Саймън поклати глава. Бе се мъчил дни наред, за да научи сложните правила на шент, единствено за да открие, че онова, което е научил, е само основата. Как би могъл да научи игра, която не се играеше, за да спечелиш? Но Адиту не се опитваше и да загуби, доколкото той можеше да разбере. Изглеждаше, като че ли целта е да се направи играта интересна чрез въвеждането на теми и загадки, повечето от които бяха толкова далеч отвъд разбиранията на Саймън, колкото и механизмите на дъгата.

— Ако няма да се обидиш — каза Адиту с усмивка, — може ли да ти покажа друг начин? — Тя върна фигурите на предишните им места. — Ако използвам тези мои Песни, за да построя Мост ето тук... — последваха няколко бързи хода, — тогава ти можеш да преминеш към Островите на Заточението.

— Но защо искаш да ми помогнеш? — Някъде, като че ли в самата тъкан на подвижните стени, започна да звучи струнен инструмент. Ако Саймън не знаеше, че са съвсем сами в проветривите нектарени коридори на къщата на Адиту, би си помислил, че в съседната помръдвана от вятъра стая свири музикант. Вече бе спрял да се учудва от такива неща, но не можа да потисне спонтанния си трепет: музиката бе ефирна и деликатна като нещо малко и

многокрако, което се разхожда по кожата му. — Как можеш да спечелиш една игра, когато постоянно помагаш на противника?

Адиту се облегна назад и го погледна. В дома си тя носеше толкова малко дрехи, колкото и по пътеките на Джао е-Тинукай'и, ако не и по-малко. Саймън, който все още не можеше да гледа спокойно изобилието на златистата ѝ плът, се загледа втренчено във фигурите за игра.

— Човешко дете, мисля, че можеш да се научиш. Мисля, че се научаваш. Но спомни си, ние, Зида'я, играем тази игра от незапомнени времена. Първата баба казва, че тя е дошла с нас от Градината, която е изгубена. — Тя докосна успокоително лакътя на Саймън и младежът настръхна. — Шент може да се играе само за удоволствие. Играла съм игри, които не бяха нищо друго освен клюки и приятелски подигравки, и всички стратегии се опитваха да постигнат това. Други игри пък можеш да спечелиш само ако почти си загубил. Освен това съм играла игри, в които и двамата играчи наистина се бореха да загубят... въпреки че трябваха години, преди единият да успее. — Някакъв спомен я накара да се усмихне. — Не разбираш ли, Снежнокъдри, печалбата и загубата са само стените, сред които се провежда играта. Вътре в Къщата на шент... — Тя млъкна, по живото ѝ лице премина сянка. — Трудно е да се каже на твоя език. — Сянката изчезна. — Може би затова ти изглежда толкова трудно. Въпросът е, че в Къщата на шент тъкмо идването и тръгването, посетителите, били те приятели или врагове, раждането и смъртта, всички тези неща имат значение. — Тя посочи с широк жест собственото си жилище, чиито подове бяха дебело покрити със сладка трева, а стените на стаите бяха изплетени от цъфтящи клонки. Някои от тях, както бе забелязал Саймън, имаха опасни малки бодли. — Както и с всички домове — и на смъртни, и на безсмъртни — живеенето прави къщата, не вратите, нито стените.

Тя се изправи и се протегна. Саймън я наблюдаваше скришом, като се мъчеше да задържи намръщената си маска, въпреки че грациозните ѝ движения караха сърцето му да подскача болезнено.

— Ще продължим утре — каза тя. — Мисля, че се научаваш, макар и още да не си го разбрал. Шент има уроци дори и за Судхода'я, Сеоман.

Саймън разбра, че тя е отегчена и че е време да си тръгва. Винаги ужасно внимаваше да не стои повече, отколкото е желан.

Мразеше начина, по който ситите бяха мили с него, все едно че е глупаво животно, което не е научено на по-добро.

— Трябва да си тръгвам, Адиту.

Тя не го помоли да остане. Гняв, съжаление и някакво дълбоко физическо раздразнение се бореха в него, докато той й кимаше. После се обърна и тръгна навън сред поклащащите се цветове. Следобедната светлина проникваше през оранжевите и розови стени и той като че ли се движеше в самата сърцевина на залеза.

Известно време стоя пред къщата на Адиту и гледа през трептящата омара, която се издигаше от буйния поток, минаващ покрай вратата ѝ. Долината бе оцветена в кафеникаво и златисто, прорязана от по-тъмното зелено на гористите хълмове и от по-яркото зелено на поддържаните ливади. На пръв поглед Джао е-Тинукай'и изглеждаше праволинеен като слънцето и дъжда. Както на всяко друго място, и тук имаше скали и растения, дървета и къщи, но освен това тук бяха и ситите — народът, който живееше в тези къщи, — а Саймън почти се бе убедил, че никога няма да ги разбере. Вече осъзнаваше, че Джао е-Тинукай'и е пълен с неща, които просто не може да разбере. Бе научил колко малко разбира, когато се бе опитал да избяга, скоро след като бе осъден на доживотен затвор сред любезните си домакини.

Бе изчакал цели три дни, след като присъдата му бе произнесена от Шима'онари. Бе убеден, че такова търпение показва хладнокръвна ловкост на маневриране, достойна за великия Камарис. Когато сега, две седмици по-късно, се връщаше към онзи момент, невежеството му вече беше смешно. Какво си бе мислил, че прави?

Късно следобед на четвъртия ден от присъдата си, когато принца го нямаше, Саймън излезе от къщата му. Пресече реката бързо и, както се надяваше, без да се набива на очи, по един тесен мост и тръгна към мястото, през което Адиту го бе въвела в долината. Изтъканата от плат картина, която го бе завела до къщата на Джирики, продължаваше и от другата страна на реката, протягайки се от дърво на дърво. Сегментите, покрай които минаваше Саймън, като че ли показваха как оцелелите от някаква огромна катастрофа пристигат с корабите си в една нова земя (ситите, които идваха в Остен Ард) и как построяват огромни градове в горите и планините. Имаше и други детайли — знаци, втъкани в гоблена, които подсказваха, че несъгласието и мъката

не са били оставени в увредената родина, но Саймън бързаше прекалено много, за да спре и да се вгледа внимателно.

След като вървя известно време покрай реката, той влезе в гъстия храсталак под хълмовете — надяваше се с потайност да навакса онова, което щеше да изгуби във време. Не видя сити, но понеже бе убеден, че всеки от тях ще вдигне тревога при гледката на това как затворникът им върви към границите на Джао е-Тинукай'и, се промъкваше през дърветата колкото можеше по-внимателно, като се придържаше надалеч от използваните пътеки. Въпреки радостта от бягството почувства не едно пробождане на вина: без съмнение Джирики щеше да изтърпи някакво наказание, задето е оставил смъртния пленник да се измъкне. И въпреки това Саймън имаше задължения към другите си приятели, които надделяваха дори и над многовековните закони на ситите.

Никой не го видя, или поне никой не направи опит да го спре. След няколко часа той стигна до място, което изглеждаше като подива, по-малко опитомена част на старата гора, и бе сигурен, че е успял да избяга. Цялото му пътуване с Адиту, от Вирвете до вратата на Джирики, бе отнело по-малко от два часа. Сега той бе вървял поне два пъти повече назад покрай реката. Но когато изпълзя от прикритието на храсталаците, се оказа отново в Джао е-Тинукай'и, макар и в такава част, която още не бе виждал.

Стоеше наред сенчеста поляна. Дърветата навсякъде около него бяха облечени с нежни, подобни на паяжини копринени ленти; следобедното слънце ги караше да блестят, така че гората изглеждаше увита в огнена мрежа. В средата на поляната, в ствола на огромен дъб, около който коприната висеше толкова нагъсто, че самото дърво едва се виждаше, имаше овална врата от покрито с мъх бяло дърво. Той спря за миг и се зачуди кой ли отшелник би живял тук, в дърво в покрайнините на града. Сравнено с красивите вълнисти гънки на къщата на Джирики или останалите елегантни постройки на Джао е-Тинукай'и, без да се брой живото великолепие на Ясира, това място изглеждаше изоставено и запуснато, като че ли който и да го обитаваше, се беше скрил дори и от бавния живот на ситите. Но въпреки атмосферата на старост и усамотеност къщата от паяжинена коприна не изглеждаше заплашителна. Поляната бе празна и миролюбива, удобна с маловажността си. Въздухът беше прашен, но

приятен, като джобовете на любима леля. Тук останалата част от Джао е-Тинукай'и приличаше само на спомен за звънлив живот. Човек би могъл да стои тук, под облечените в коприна дървета, докато самият свят се разпада навън...

Докато Саймън стоеше и гледаше копринените ленти, тихо изгука гургулица. Той внезапно си спомни за задачата си. Колко ли дълго бе стоял тук и бе гледал като глупак? Ами ако собственикът на странната къща бе излязъл или се бе върнал от някаква задача? Тогава щяха да го подгонят и щяха да го уловят като плъх.

Объркан от грешката си, Саймън пак се шмугна в гората. Бе преценил времето си погрешно, това бе всичко. Още един час ходене щеше да го изведе извън града и обратно през Лятната порта. Тогава, със скритите провизии, които тайно бе откраднал от щедрата трапеза на принца, щеше да тръгне на юг и щеше да върви, докато не излезе от гората. Можеше и да умре по време на опита, но така правеха героите. Това го знаеше със сигурност.

Желанието му да се превърне в мъртъв герой, изглежда, нямаше голям ефект върху тънкостите на Джао е-Тинукай'и. Когато най-после пак излезе от гъстия храсталак, се озова до колене в златната трева пред огромната Ясира и загледа втрещено трептящите крила на пеперудите.

Как бе възможно? Нали внимателно бе следвал реката. Тя никога не бе излизала от полезрението му за повече от няколко крачки. Слънцето като че ли се бе движило правилно по небето. Навлизането му в това място щеше да бъде отпечатано в сърцето му завинаги — не би могъл да забрави нито един детайл! — но въпреки това бе вървял повече от половината следобед, за да измине само неколкостотин крачки.

При осъзнаването на този факт силата изтече от тялото му и той падна по очи на топлата влажна земя, все едно някой го беше ударил.

Къщата на Джирики имаше много стаи и той бе отстъпил една изцяло на Саймън — принцът като че ли прекарваше по-голямата част от времето си в стаята, в която младежът го бе видял за пръв път при пристигането си в Джао е-Тинукай'и. През първите седмици на затвора си Саймън всяка вечер седеше с Джирики на полегатия склон над водата и докато светлината постепенно изчезваше от небето,

наблюдаваше как сенките се удължават и огледалното езерце потъмнява. Когато и последният проблясък на слънчева светлина изчезнаше сред клоните, езерцето се превръщаше в тъмно огледало и във виолетовите му дълбини проблясваха звезди.

Саймън никога не беше слушал истински звуците на идващата нощ, но мълчаливата компания на Джирики често го насърчаваше да дава ухо на песните на щурците и жабите, да започне да чува въздишките на вятъра в дърветата като нещо различно, а не само като предупреждение да придърпа шапката си над ушите. Понякога, докато се потопяваше в прииждащата нощ, имаше чувството, че е на ръба на някакво велико прозрение. Някакво чувство за това, че е нещо повече от самия себе си, се прокрадна в него, за това какво е да живееш в свят, който малко се интересува от градовете или замъците, както и от грижите на онези, които са ги построили. Понякога се плашеше от размера на този свят, от безграничните дълбини на вечерното небе, обсипано със студени звезди.

Но въпреки всички тези непознати прозрения той все пак си оставаше Саймън и през повечето време беше просто разочарован.

— Той определено не искаше да каже това. — Младежът облиза сока от току-що изядената круша от пръстите си и сърдито хвърли огризката в тревата. До него Джирики си играеше с дръжчицата, която бе останала от неговата круша. Това бе петнадесетата вечер на Саймън в Джао е-Тинукай'и... или може би шестнадесетата? — Да остана тук, докато умра? Това е лудост! — Разбира се, той не бе разказал на Джирики за неуспешния си опит за бягство, но не можеше и да се преструва, че е доволен от затворничеството си.

Джирики направи онова, което Саймън бе започнал да различава като нещастна физиономия — леко присвиване на устните, нежно замъгляване на котешките му очи, вдигнати към небето.

— Те са ми родители. Те са Шима'онари и Ликимея, господарите на Зида'я, и това, което решат, е непроменимо като колелото на сезоните.

— Но тогава защо ме доведе тук? При това си нарушил някакво правило!

— Не съм нарушил никакво правило. — Джирики завъртя дръжчицата в дългите си пръсти, а после я метна в езерцето и тя направи малко кръгче. — Винаги е имало неизречени правила, но те са

различни от законите. По традиция Децата на зората могат да правят каквото пожелаят, освен ако то не противоречи на някой закон, но тази работа с довеждането на смъртен тук отива до сърцевината на нещата, които разделят народа ни от незапомнени времена. Мога само да те помоля да ми простиш, Сеоман. Това беше риск, а аз нямам право да си играя с живота ти. Обаче стигнах до извода, че веднъж — и чуй ме, само този път — вие, смъртните, може да сте прави, а моят народ да греши. Тази разпростираща се зима заплашва много други неща освен кралствата на Судхода'я.

Саймън се загледа в проясняващите се звезди и се опита да заглуши отчаянието, което се надигаше в него.

— Може ли родителите ти да променят мнението си?

— Възможно е — бавно отвърна Джирики. — Те са мъдри, а биха били и любезни, ако можеха. Но не позволявай надеждите ти да станат твърде големи. Ние, Зида'я, никога не бързаме да вземаме решения, особено трудни решения. Може да им изглежда разумно да го обмислят с години, а смъртните трудно понасят такова чакане.

— Години! — Саймън бе ужасен. Изведнъж разбра звяра, който би отхапал собствения си крак, за да избяга от капана. — Години!

— Съжалявам, Сеоман. — Гласът на Джирики бе дрезгав, като че ли от огромна болка, но златистите му черти не изразяваха много емоции. — Има един обнадеждаващ знак, но недей да залагаш много на това. Пеперудите останаха.

— Какво?

— При Ясира. Те се събират, когато трябва да се взимат важни решения. Не са отлетели, значи все още има нерешени неща.

— Какви неща? — Въпреки предупреждението на Джирики Саймън усети как в него се надига надежда.

— Не зная. — Ситът поклати глава. — Сега е времето да се оттегля. В този момент не съм любимият глас на майка ми и баща ми, така че трябва да изчакам, преди да отида отново при тях да излагам аргументите си. За щастие Първата баба, Амерасу, като че ли е загрижена за действията на родителите ми... и особено на баща ми. — Той се усмихна кисело. — Нейните думи имат голяма тежест.

Амерасу. Саймън знаеше това име. Той вдиша нощта дълбоко. Внезапно то се върна при него — едно лице, по-красиво и въпреки

това неоспоримо по-старо дори и от тези на неостаряващите родители на Джирики. Саймън се поизправи.

— Знаеш ли, Джирики, веднъж видях лицето ѝ в огледалото. На Амерасу — онази, която наричаш Първата баба.

— В огледалото? В огледалото от люспата на дракона?

Саймън кимна.

— Зная, че не трябваше да го използвам, освен ако не искам помощта ти, но онова, което се случи... беше нещастен случай... — Той описа странната си среща с Амерасу и ужасяващата поява на сребърната маска на Утук'ку.

Джирики като че ли съвсем бе забравил щурците, въпреки великолепието на песента им.

— Аз не съм ти забранявал да използваш огледалото, Сеоман — каза той. — Изненадващото е, че си успял да видиш нещо различно от естественото отражение. Това е странно. — Той направи някакъв неразбираем жест с ръка. — Трябва да поговоря с Първата баба за това. Много странно.

— Може ли и аз да дойда? — попита Саймън.

— Не, Сеоман. — Джирики се усмихна. — Никой не отива да види Родената на кораб Амерасу без нейна покана. Дори и Корена и Клонката — онези, които ти би нарекъл най-близките ѝ роднини — трябва да поискат тази услуга много любезно. Нямаш представа колко смайващо е, че си я видял в моето огледало. Ти си заплаха, човешко дете.

— Заплаха? Аз?

Ситът се засмя:

— Говорех за присъствието ти. — Той докосна леко Саймън по рамото. — Ти си пръв по рода си, Снежен кичур, или Снежнокъдри, както те нарича сестра ми. Напълно непознат и непредвиден. — Той се изправи. — Ще действам по този въпрос. Самият аз нямам търпение да направя нещо.

Саймън, който никога не бе обичал да чака, остана сам с езерцето, щурците и недостижимите звезди.

Всичко бе много странно. В един миг той бе водил борба за живота си, може би дори за оцеляването на целия Остен Ард, бе се берил с крайна умора, с тъмна магия и ужасни същества, а в следващия

бе измъкнат от зимата и безцеремонно пуснат в лятото, хвърлен от страховитата опасност в... суката.

Но нещата всъщност дори не бяха толкова прости. Самият факт, че бе изваден от света, не значеше, че проблемите, които бе оставил там, са решени. Напротив, някъде там, навън, жива или умряла сред снежните гори отвъд Джао е-Тинукай'и, бе кобилата му Намиращата дома, както и ужасният ѝ товар — мечът Трън, за който Саймън и приятелите му бяха изминали стотици левги и бяха проливали кръв. И хора, и сити бяха умирали наравно, за да намерят този меч и да го отнесат на Джосуа. А сега мечът може би беше загубен в гората — и Саймън бе затворен така безцеремонно, както навремето Рейчъл го бе заключила в един от тъмните килери на Хейхолт за някаква незначителна беля.

Саймън бе казал на Джирики за меча, но ситът само бе свил рамене, вбесяващо спокоен. Нямахше нищо, което да може да се направи.

Саймън се огледа. Бе се разходил далеч нагоре покрай реката през спокойния следобед — къщата на Джирики, заедно с нейния гоблен от възли, отдавна не се виждаше. Той седна на един камък и загледа как една бяла чапла ходи на кокили в един от плитките вирове на реката; яркото ѝ око се преструваше на незаинтересовано, за да отклони страховете на предпазливите риби.

Беше сигурен, че са изминали поне три седмици, откакто бе дошъл в долината. През последните няколко дни затворничеството му изглеждаше почти като някаква ужасно глупава шега, такава, която се е проточила твърде дълго и сега заплашва да развали удоволствието на всички.

„Какво мога да направя?! — От раздражение той взе някаква клечка и я хвърли във водата. — Няма начин да се махна оттук!“

Спомни си огромния неуспех на първия си опит и за другите, които го бяха последвали, изпуфтя отвратно и хвърли още една клечка в реката. Всеки опит да намери път навън го бе отвеждал обратно в центъра на Джао е-Тинукай'и.

„Как може да съм такъв идиот? — горчиво си помисли той. — Защо си мисля, че ще ми е толкова лесно да се измъкна, след като с Адиту излязохме направо от зимата, за да стигнем тук?“ Клечката се

завъртя за миг като ветропоказател, после лекото течение я понесе надолу.

„Такъв съм си. И ще съм такъв и за ситите. Ще ме държат тук, а после, преди дори да осъзнаят, че остарявам, ще умра“. Тази мисъл докара бучка на ужас в гърлото му. Изведнъж той не искаше нищо друго освен да е сред хора от собствения си живеещ кратко вид — дори и Рейчъл Драконката, — вместо сред тези безсмъртни с котешки очи.

Изпълнен с безпокойство, той скочи и тръгна към пътеката, като разритваше тръстиките. Почти се сблъска с един сит, облечен само с тънки свободни сини панталони, който стоеше и се взираше в реката. За миг Саймън си помисли, че го шпионира, но финото лице на сита изобщо не трепна при приближаването му. Ситът продължи да гледа покрай него, докато младежът го подминаваше. Пееше си — нерезонираща мелодия от съскания и паузи. Вниманието му бе приковано върху едно дърво, което растеше на брега, наполовина потопено в течението.

Саймън раздразнено изсумтя. Какво им ставаше на ситите? Обикаляха като сомнамбули, говореха неща, които нямаха смисъл — дори и Джирики понякога дрънкаше загадъчни безсмислици, макар определено да бе най-откровеният от племето си — и всички гледаха Саймън така, все едно е насекомо. Когато изобщо го забелязваха, разбира се.

Няколко пъти Саймън бе срещнал сити, за които бе сигурен, че са Ки'ушапо и Сиджанди — двамата, които го бяха придружили на север от Алдхеорте до подножието на Урмшайм. Но те не показаха, че го познават, не направиха никакъв знак за поздрав. Саймън не можеше да се закълне, че са точно те, но нещо в начина, по който отбягваха очите му, го убеди, че е прав.

След пътешествието през северната пустош и роднината на Джирики, и еркинландският войник Гримрик бяха загинали в Драконовата планина Урмшайм, под ледения водопад, известен като Дървото на Удун. Бяха погребани заедно — човек и сит, — нещо, което Джирики бе казал, че не се е случвало, едно свързване между двете раси, непознато от векове. Сега Саймън, един смъртен, бе дошъл в забранения Джао е-Тинукай'и. Ки'ушапо и Сиджанди можеше и да не одобряват присъствието му, но знаеха, че той е спасил техния принц

Джирики, знаеха още, че Саймън е Хикка стаджа, Носител на стрела... така че защо трябваше да го отбягват? А дори да бе сбъркал и да не бяха те, трябваше да е достатъчно просто истинските Ки'ушапо и Сиджанди да го открият — все пак той беше единственият човек сред техния народ. Толкова ли бяха ядосани от присъствието му, че не искаха дори да го поздравят? Дали не се срамуваха от Джирики по някакъв начин, от това, че принцът бе довел човек в тайната им долина? Тогава защо просто не го кажеха, не кажеха нещо? Вуйчото на Джирики, Кендхараджа'аро, поне недвусмислено бе показал, че не харесва смъртни.

Мислите за това пренебрежение съвсем развалиха настроението на Саймън и той изгази нагоре по брега на потока кипящ от яд. Необходима бе цялата му воля, за да не се върне при наблюдаващия реката сит и да натика красивото му лице в калта.

Саймън енергично закрачи през долината — този път не се опитваше да избяга, а по-скоро да се отърве чрез ходене от неспокойното си раздразнение. Мина покрай още няколко сити. Повечето се разхождаха сами, въпреки че видя и няколко мълчаливи двойки. Някои го погледнаха с моментен интерес, други като че ли въобще не го забелязаха. Една група от четирима седеше тихо и слушаше пеенето на пети — очите им бяха съсредоточени върху плавните движения на ръцете на певеца.

„Милостиви Ейдон — изръмжа наум Саймън, — за какво толкова мислят? Та те са по-зле и от доктор Моргенес!“ Въпреки че докторът също бе предразположен към дълги мълчания, непрекъсвани от нищо, освен от разсеяното му тананикане, поне привечер той си пийваше бира и учеше Саймън на история или му се караше за лошия му почерк.

Саймън ритна една шишарка и я изгледа как се търкаля. Да, ситите бяха красиви. Изящността им, елегантните им дрехи, ведрите им лица, всичко това го караше да се чувства като някакъв покрит с кал простак, който се блъска в масите в дома на някой голям господар. Въпреки че затворничеството му го вбесяваше, понякога един жесток вътрешен глас му нашепваше, че това е просто правосъдие. Той нямаше право да е тук, а след като беше дошъл, безсмъртните не можеха да му позволят да си тръгне и да ги опетни с разказите си.

Също като другаря на Джак Мандуоуд Осгал, той бе слязъл в приказна могила. Светът никога нямаше да е същият.

Скоро ядното му крачене се смени с влачене. След малко той се послуша и чу шуртенето на вода през камъни. Огледа се. Беше минал през цялата долина и сега бе в сянката на хълмовете. В гърдите му се надигна надежда. Беше близо до Вировете, както ги беше нарекла Адиту; наблизко трябваше да е и Лятната порта. Изглежда, като не бе мислил как да намери пътя за навън, бе успял да направи онова, което толкова нещастно не бе успял да постигне през изминалите дни.

Като се опитваше да наподоби степента на незаинтересованост, която го беше довела толкова далеч, Саймън отби от пътеката и се насочи под ъгъл към звука от плискаща се вода — гледаше към надвисналите дървета с нещо, което се надяваше, че е подходящо равнодушие. След няколко крачки вече бе напуснал слънчевата светлина и бе навлязъл в хладната сянка на хълмовете; изкачваше се по оплетени в трева склонове, покрити с килим от срамежлив син шибой и бял звездоцвят. Когато плисъкът на водата се засили, трябваше да се съдържа, за да не затича; вместо това спря, за да си почине до едно дърво, все едно бе излязъл на разходка. Вгледа се в лентите слънчева светлина, които прорязваха клоната, и се заслуша в собственото си постепенно успокояващо се дишане. После, тъкмо когато почти бе забравил накъде е тръгнал (дали само си въобразяваше, че чува как плисъкът на водата се усилва?), отново се заизкачва по склона.

Когато стигна до върха, сигурен, че ще види най-ниския от Вировете, откри, че вместо това стои на ръба на кръгла долчинка. Най-горните ѝ склонове бяха покрити с бели брези — листата им вече бяха пожълтели. Дърветата се поклащаха от вятъра, листата бяха като парченца златен пергамент. Следващото ниво на малката долина бе гъсто обрасло със сребристолисти дървета — те трепереха от вятъра, който продължаваше своя бяг към дъното на долината.

В дълбините, наред пръстена от сребристи листа, цареше тъмнина, която очите на Саймън не можеха да пробият. Каквито и дървета и храсти да растяха там, те на свой ред също поемаха вятъра — някакъв дрънчащ шепот се издигаше от сенчестите дълбини на долината, звук, който можеше да е шумоленето на духани от вятъра листа и клони, или също толкова вероятно — съскането на хиляди тънки ножове, които се измъкват от хиляди ножници.

Саймън си пое дъх и усети миризмата на долината — на плесен и на нещо сладко-кисело. Долови мириса на растящи неща — остър аромат почти като на окосена трева, но също и някакво дълбоко и опияняващо ухание, което му напомни за чая, който Моргенес правеше в студените вечери. Вдиша отново и се почувства някак странно пиян. Имаше и други миризми, десетки, стотици — можеше да помирише рози, които растат по стара каменна стена, тор от конюшня, дъжд, който сляга праха на земята, соления дъх на кръв и подобния, но в никой случай еднакъв аромат на морска вода. Отърси се като мокро куче и направи няколко крачки надолу по склона.

— Съжалявам. Не може да отидеш там.

Саймън се обърна и видя една жена — стоеше на билото зад него. За миг си помисли, че е Адиту. Тя носеше само парче плат около слабините и нищо друго. Кожата ѝ беше червеникаво-златиста на косата слънчева светлина.

— Какво?

— Не може да отидеш там. — Говореше езика на смъртните внимателно. Не изглеждаше враждебно настроена. — Съжалявам, но не може. — Тя направи една крачка надолу и го изгледа любопитно. — Ти си онзи Судхода'я, който е спасил Джирики.

— И какво от това? Коя си ти? — навъсено попита той. Не искаше да гледа гърдите ѝ, стройните ѝ, но мускулести крака, но това бе почти невъзможно. Ядоса се на себе си.

— Майка ми ме е нарекла Майе'са — отвърна тя. Изговаряше всяка дума все така внимателно, като че ли езикът на Саймън бе номер, който беше научила, но никога досега не бе изпълнявала. Бялата ѝ коса бе прорязана от златно и черно. Докато се взираше в дългите ѝ къдрици — поне едно безопасно място, където очите му да си починат, — Саймън изведнъж осъзна, че всички сити имат бяла коса, че множеството различни цветове, които ги караха да приличат на чуждоземни птици, са просто бои. Дори и Джирики, със странната си отсянка на пиренов цвят — бои! Измама! Точно като онези блудни жени, за които отец Дреосан бе говорил с презрение на службите в параклиса на Хейхолт! Гневът му се усили. Саймън обърна гръб на жената и заслиза към долчинката.

— Върни се, Сеоман Снежнокъдри — обади се тя. — Това е Горичката на Годишния танц. Не може да отидеш там.

— Спри ме — изръмжа той. Може би тя щеше да пусне стрела в гърба му. Бе видял ужасяващата сръчност с лък на Адиту само преди няколко дни — сестрата на Джирики бе забила четири стрели една до друга в един клон на петдесет крачки — и не се съмняваше, че и другите от нейния пол са също толкова добри, но точно в този момент това изобщо не го интересуваше. — Убий ме, ако искаш — добави той и в следващия миг се зачуди дали тази забележка няма да насили късмета му.

Присви ядно рамене и закрачи надолу по склона сред шепнещите брези. Не дойде никаква стрела, така че той рискува да погледне назад. Майе'са все още стоеше там, където я бе оставил. Изглеждаше объркана.

Саймън затича надолу през белите стволоче с кора, подобна на хартия. След миг забеляза, че склонът се изравнява, а след още миг той вече... тичаше нагоре. Спря, а после се придвижи ходом до едно място, откъдето можеше да се огледа и да разбере къде се намира. Долината все още лежеше под него, но някак си той се бе преместил по ръба й доста далеч от мястото, където бе жената — а тя още стоеше там и го наблюдаваше.

Като проклинаше от гняв, той отново тръгна надолу, но бързо изпита същото чувство на изравняване, последвано от повторната поява на наклон нагоре. Не бе стигнал по-близо до дъното — все още беше, доколкото можеше да прецени, само на една трета от пътя през пръстена от брези.

Опитите да се обърне с гръб към нанаторницето също срещнаха неуспех. Вятърът въздишаше в клонките, листата шумяха и Саймън имаше чувството, че се бори като в сън, без да постигне напредък въпреки всичките си усилия. Най-после, в пристъп на безсилие, той затвори очи и затича. Когато почувства как земята бяга под краката му, ужасът му се превърна в опияняващо веселие. Клонките го пляскаха по лицето, но някакъв особен късмет го предпази да не се удари в някоя от стотиците брези.

Накрая спря и отвори очи. Беше се върнал на върха на склона. Майе'са стоеше пред него; прозрачната й поличка трепкаше на ветреца.

— Казах ти, не може да отидеш в Горичката на Годишния танц — каза тя, все едно обясняваше болезнена истина на дете. — Ти да не

мислеше, че можеш? — Тя поклати глава. Очите ѝ бяха широки, любознателни. — Странно същество.

И тръгна към Джао е-Тинукай'и. След няколко мига Саймън я последва и скоро излезе на пътеката пред къщата на Джирики. Вечерта настъпваше и щурците пееха.

— Много добре, Сеоман — каза Адиту на следващия ден. Гледаше дъската за шент и кимаше. — Заблуда! Да се оттегляш от онова, което искаш да постигнеш. Научаваш се.

— Не става винаги — печално отвърна той.

Очите ѝ проблеснаха.

— Да. Понякога е необходима по-дълбока стратегия. Но това е начало все пак.

Бинабик и Слудиг бяха навлезли в гората само толкова, колкото да заслонят лагера си от острия вятър, който нахлуваше от равнините, вятър, чийто глас се бе превърнал в непрестанен вой. Конете помръдваха неспокойно на въжетата си и дори Куантака изглеждаше разтревожена. Тя току-що се бе върнала от третата си разходка в гората и сега седеше с изправени уши, като че ли се ослушваше за някакво очаквано, но въпреки това ужасно предупреждение. Очите ѝ светеха с отразена от огъня светлина.

— Мислиш ли, че тук сме в по-голяма безопасност, дребни човече? — попита Слудиг; точеше мечата си. — Мен ако питаш, по-скоро бих се изправил срещу пустите равнини, отколкото срещу тази гора.

Бинабик се навъси.

— Сигурно. Но би ли се изправил и срещу космати великани като онези, които видяхме?

Белия път, големият път, който обикаляше северната граница на Алдхеорте, най-после бе завил покрай най-източния край на гората и ги бе повел на юг за първи път, откакто се бяха отклонили от Стария път към Тумет'ай заедно със Саймън преди много дни. Скоро след завоя на юг бяха забелязали няколко бели фигури далече зад тях — фигури, които, както разбираха и двамата, не можеха да са нищо друго освен хунен. Великаните, които никога не бяха напускали ловните си полета в подножието на Стормспайк, сега като че ли преброждаха

северните земи по цялата им дължина и ширина. Като си спомниха загубите, които няколко от тези същества бяха нанесли на голямата им група на слизане от планините, нито тролът, нито римърсгардецът имаха никакви фалшиви надежди, че биха могли да оцелеят след още една среща с рунтавите чудовища.

— Какво те кара да мислиш, че сме в по-голяма безопасност само защото сме навлезли малко навътре в гората? — попита Слудиг.

— Нищо — призна Бинабик, — но зная, че копачите не обичат да правят тунели в Алдхеорте. Може би великаните също се страхуват да влизат в гората.

Слудиг изсумтя и изстърга с бруса по острието.

— А онзи, дето Джосуа го уби край Наглимунд, когато намериха Саймън? Той беше в гората, нали?

— Той беше закаран там — раздразнено отвърна Бинабик и побутна увитите в листа птици върху въглените. — В живота няма нищо сигурно, Слудиг, но на мен все пак ми се струва по-умно да поемаме по-малко рискове.

След кратко мълчание римърсгардецът проговори:

— Прав си, троле. Просто съм уморен. Искан ми се да стигнем там, където отиваме, до този Камък на раздялата! Искан да дам на Джосуа този прокълнат меч, а после да спя цяла седмица. В легло.

Бинабик се усмихна.

— И на мен ми се иска същото. Но това не е меч на Джосуа, или поне аз не съм сигурен, че е предназначен за него. — Той се изправи и взе дългия вързоп, който бе подпрян на едно дърво. — Въобще не съм сигурен какво е той и за какво е. — Пръстите на Бинабик развиха вързоба и се видя тъмното острие. Светлината на огъня не разкри нищо повече от очертанията му. Бинабик вдигна меча по-високо и продължи: — Виждаш ли? Сега Трън като че ли си мисли, че е приемливо да го носи един малък трол.

— Не говори за него така, сякаш е жив — каза Слудиг и бързо очерта Дърво във въздуха. — Това е противно на природата.

Бинабик го изгледа.

— Може и да не е жив, както са живи мечките, птиците или хората, но в него има нещо, което е повече от метал за мечове. И ти знаеш това, Слудиг.

— Може и така да е. — Римърсгардецът се намръщи. — Не, проклет да съм, наистина знам. Точно затова не ми харесва да говоря за него. Имам кошмари за пещерата, където го намерихме.

— Това не ме изненадва — меко отвърна тролът. — Тя наистина беше страшно място.

— Не, не е само мястото... нито дори и драконът, нито смъртта на Гримрик. Сънувам този прокълнат меч, дребосъко. Как лежи там сред онези кости и сякаш ни чака. Студен, студен като змия в дупката си...

Слудиг млъкна. Бинабик го гледаше, но не каза нищо.

Римърсгардецът въздъхна:

— А и все още не разбирам какво добро ще донесе на Джосуа притежанието му.

— Аз също не разбирам. Но този меч е нещо могъщо. Добре е да помним това. — Бинабик погали блещукащото острие, както би погалил котка по гърба. — Погледни го, Слудиг. Толкова бяхме въвлечени в нашите изпитания и загуби, че почти забравихме Трън. Това е меч, който прави легенди! Може би е най-великото оръжие, което е виждал Остен Ард... по-велико от копието Ойндут на Херн, по-велико от прашката на Чьку.

— Може и да е могъщ — изръмжа Слудиг, — но имам съмнения относно това, доколко носи късмет. Не е спасил сър Камарис, нали?

Бинабик се усмихна загадъчно.

— Но той не го е носил, когато е бил пометен през борда в залива Фиранос — шутът Таусър ни разказа това. Точно затова можахме да го намерим на Драконовата планина. В противен случай той щеше да е на дъното на океана... като Камарис.

Вятърът запищя и разклати клоните над главите им. Слудиг се размърда и се премести по-близо до приятния огън.

— Как може такъв велик рицар да падне от борда? Дано Бог ми даде да умра по-почтено, в битка. Това само би доказало, че човек изобщо не бива да се качва на кораб.

Усмивката на Бинабик се разшири.

— Странно е да слушам такива думи от човек, чиито деди са били най-великите моряци, които е познавало човечеството! — Лицето му стана сериозно. — Макар и да трябва да се каже, че някои се

съмняват, че Камарис е бил пометен в морето. Има и такива, които казват, че сам се е удавил.

— Какво? Защо, в името на Усирис, би направил такова нещо? — Слудиг възмутено разръчка огъня.

Тролът сви рамене.

— Това е само слух, но аз не пропускам такива неща. Писанията на Моргенес са пълни с много странни разкази. Кинкипа! Как ми се иска да бях намерил повече време да чета книгата на доктора! Едно нещо, което Моргенес разказва в историята за живота на Престър Джон, е, че сър Камарис бил много подобен на нашия принц Джосуа: човек със странни, меланхолични настроения. Освен това изпитвал голямо възхищение към кралицата на Джон, Ебека. Крал Престър Джон го направил неин рицар. Когато Розата на Хернисадарк, както я наричали, починала при раждането на Джосуа, Камарис бил много разстроен. Станал унил и странен и поругал и Бога, и Небесата. Отказал се от меча, бронята и така нататък, все едно че щял да се посвети на религията... или като човек, който знае, че ще умре. Прибирал се към дома си във Винита след поклонение до Санселан Ейдонитис... и при една буря изчезнал в океана близо до остров Харча.

Бинабик се наведе напред и започна да вади увитите в листа птици от жаравата, като внимаваше да не изгори малките си пръсти. Огънят пукаше и вятърът стенеше.

— Уви — каза Слудиг. — Това, което казваш, само ме прави по-сигурен, че ще избягвам големите и могъщите, когато мога. Освен херцог Исgrimнур, който наистина е умна глава, останалите са непостоянни и глупави като гъски. А твоят принц Джосуа, ще ме прощаваш, че го казвам, е най-големият глупак.

Усмивката на Бинабик се върна.

— Той не е мой принц, а освен това и той е — как го каза? — непостоянен. Но не и глупав. Никак не е глупав. А и той може да е последната ни надежда за отблъскване на идващата буря. — Като че ли засегнал неудобна тема, тролът побутна едната димяща птица към римърсгардеца. — Хапни, Слудиг. Може би, ако обичат студеното време, хунен ще ни оставят на спокойствие. Поне ще можем да поспим.

— Добре ще е. Чака ни дълъг път преди да можем да предадем този прокълнат меч на принца.

— Дължим го на онези, които паднаха — отвърна Бинабик и се вгледа в тъмната гора. — Не можем да си позволим да направим грешка.

Почнаха да ядат. Куантака се надигна и започна да обикаля из лагера, като внимателно се вслушваше в ридаещия вятър.

Снегът се въртеше бясно и почти обелваше кората на дърветата по назъбения северен ръб на Алдхеорте. Огромната хрътка, на която ужасното време не пречеше ни най-малко, подскачаше леко през заслепяващата виелица, твърдите ѝ като камък мускули се свиваха и опъваха под късата козина. Когато кучето стигна до Инген, Ловецът на Кралицата измъкна парче сбръчкано сушено месо — в единия му край имаше нещо, което подозрително наподобяваше нокът. Бялата хрътка го схруска за секунда, а после се вгледа в тъмнината. Мътните ѝ малки очи бяха изпълнени с нетърпение да тръгне отново. Инген внимателно почеса кучето зад ушите, после облечените му в ръкавица пръсти минаха по издутата от мускули челюст, която би могла да строши и скала.

— Да, Нику'а — прошепна ловецът, а гласът отекна в шлема му. Очите му бяха също толкова лудо внимателни, колкото и очите на хрътката. — Вече улови миризмата, нали? Ах, Кралицата толкова ще се радва. Името ми ще бъде възпявано, докато слънцето не почернее, не изгние и не падне от небето.

Той вдигна забралото на шлема си и позволи на жилещия вятър да удря лицето му. Също толкова сигурно, колкото знаеше, че някъде над тъмнината светят замръзнали звезди, Инген Джегер знаеше, че плячката му е пред него и че се доближава до нея с всеки изминал ден. В този момент той нямаше чувството, че е упоритата, неуморна хрътка, която бе неговият магически образ и чиято озъбена муцуна бе взел за модел на шлема си; не, той беше някакъв по-неуловим, покотешки хищник, същество, пропито от бурна, но спотаена наслада. Усети ледената нощ с лицето си и разбра, че нищо, което живее под черното небе, не би могло да му избяга за дълго.

Инген Джегер измъкна кристалния кинжал от ръкава си, вдигна го и се вгледа в него така, сякаш беше огледало и той можеше да се

види — онзи Инген, който се бе страхувал да умре в неизвестност. Полупрозрачното острие улови някакъв дързък лъч на лунна или звездна светлина и лумна със студен син огън; резбата му сякаш се заизвива като змия под пръстите на Джегер. Това бе всичко, за което бе мечтал, а и повече. Кралицата със Сребърната маска му бе възложила огромна задача, задача, която бе достойна за легенда. Скоро — той го чувстваше със сигурност, която го караше да трепери, — скоро тази задача щеше да бъде изпълнена. Инген плъзна кинжала в ръкава си.

— Тръгвай, Нику'а — прошепна той, като че ли скритите звезди можеха да го предадат, ако чуеха. — Време е да уловим плячката си в дупката ѝ. Ще тичаме. — Инген скочи на седлото. Търпеливият му кон се размърда, като че ли се будеше едва сега.

Снегът се вихреше и засипваше мястото, където допреди миг бяха стояли един мъж, един кон и едно куче.

Следобедната светлина замираще и полупрозрачните стени на къщата на Джирики постепенно ставаха по-тъмни. Адиту бе донесла в стаята на Саймън ястие от плодове и топъл хляб — мила постъпка, която той би оценил дори още повече, ако тя не бе останала да го дразни. Не че не му харесваше компанията на Адиту или че не се възхищаваше на екзотичната ѝ красота — всъщност точно красотата и безсрамието ѝ го безпокояха и не му позволяваха да се съсредоточи върху такава обикновена задача като яденето.

Адиту отново прекара пръст нагоре по гръбнака му и Саймън почти се задави с една хапка хляб.

— Недей!

Тя се нацупи смешно.

— Защо? Боли ли?

— Не! Разбира се, че не. Гъдел ме е. — Той намусено ѝ обърна гръб, засрамен от липсата си на възпитание... но не много. Както винаги до Адиту, беше доста смутен. Джирики, въпреки всичките си странни маниери, никога не го бе карал да мисли за себе си като за глупав смъртен; до Адиту обаче Саймън се чувстваше като направен от кал. Днес тя беше пременена в нещо съвсем малко — само от пера, пъстри мъниста и няколко лентички плат. Тялото ѝ блестеше от ароматични масла.

— Гъдел? Но това лошо ли е? — попита тя. — Не искам да те притеснявам, Сеоман. Просто ти си толкова... — тя затърси точната дума, — толкова необикновен, а аз рядко съм била близо до други от твоя вид. — Тя като че ли се наслаждаваше на неудобството му. — Ти си много широк тук... — Тя прокара пръст от едното му рамо до другото и въздъхна, когато това предизвика още едно приглушено скимтене. — Личи си, че не си като нашия народ.

Саймън, който отново се бе отдръпнал извън досега ѝ, изсумтя. Беше му неудобно до нея, това беше факт. Присъствието ѝ бе започнало да го кара да се чувства така, сякаш имаше някакъв постоянен сърбеж; а когато я нямаше, едновременно копнееше за нея и се страхуваше да не дойде. Всеки път, когато погледнеше стройното ѝ тяло, разкрито с нескромност, която все още го шокираше до дълбините на съществуването му, той си спомняше гръмовните проповеди на отец Дреосан. И с удивление откри, че свещеникът, за когото винаги си бе мислил, че е идиот, в края на краищата е бил прав — дяволът наистина поставяше капани за плътта. Дори само наблюдението на пъргавите, котешки движения на Адиту изпълваше Саймън със смущаващо усещане за грях. Грях трижди ужасен, знаеше той, тъй като сестрата на Джирики дори не беше от собствения му вид.

Както ги бе учил свещеникът, Саймън се опитваше да държи чистото лице на Елисия, Божията майка, пред себе си, когато бе изправен срещу изкушенията на плътта. Навремето в Хейхолт бе виждал това лице на стотици картини и скулптури, върху неизброими осветени от свещи олтари, но сега се тревожеше, че паметта му го предава. В спомените му очите на святата майка на Усирис изглеждаха по-игриви и по-... котешки... отколкото би могло да е прилично или свято.

Въпреки неудобството си, сред самотата си той все пак бе благодарен на Адиту за цялото ѝ внимание, колкото и за повърхностно да го намираше и колкото и нараняващи за чувствата му понякога да ставаха закачките ѝ. А най-благодарен бе за ястията. Напоследък Джирики рядко си беше вкъщи, а Саймън не беше съвсем наясно кои от плодовете, зеленчуците и по-малко познатите растения, които растяха в обширните градини на принца, стават за ядене. Нямаше никой, освен сестрата на принца, на когото да може да разчита. Дори и първото семейство — Корена и Клонката, както ги бе нарекъл

Джирики — май нямаше прислужници. Всеки се грижеше сам за себе си, както подобаваше на усамотения живот на ситите. Саймън знаеше, че ситите гледат животни, или по-скоро, че долината е пълна с животни, които идваха при повикване. Овцете и козите трябваше да позволяват да ги доят, тъй като яденетата, които му носеше Адиту, често съдържаха ароматни сирена, но ситите като че ли не ядяха месо. Саймън често си мислеше с копнеж за всички доверчиви животни, които обикаляха по пътеките на Джао е-Тинукай'и. Знаеше, че никога няма да посмее да направи нещо по въпроса, но — Ейдон! — ако имаше поне един овнешки бут!

Адиту отново го срѳга. Саймън упорито не ѳ обърна внимание. Тя се изправи, мина покрай гнездото от одеяла, което му служеше за легло, и спря пред издутата синя стена. Тя бе алена, когато Джирики го бе въвел тук за пръв път, но принцът някак бе сменил цвета ѳ с това по-успокоително небесносиньо. Адиту я потърка с дългопръстата си ръка и платът се отдръпна като че ли сам и разкри друга, по-голяма стая.

— Да се върнем към играта — каза тя. — Ти си твърде сериозен, човешко дете.

— Никога няма да мога да я науча — промърмори Саймън.

— Ти не влагаш себе си. Джирики твърди, че имаш добър ум... въпреки че брат ми е бъркал доста често. — Адиту бръкна в една сгъвка на стената и измъкна кристална сфера, която започна да свети, щом я докосна, и я постави на един дървен триножник — сферата освети цялата стая, — извади една изрисувана дървена кутия изпод пъстрата дъска за шент и я отвори. — Току-що си бях направила много Дървесни чучулиги. Ела, Сеоман, играй и не се муси. Имаше добра идея онзи ден, една много хитра идея... да бягаш от онова, което всъщност търсеше. — Тя погали ръката му — той настръхна целият — и му подари една от странните си ситски усмивки, изпълнени с неразбираемо значение.

— Сеоман има да играе други игри тази вечер — чу се глас.

Джирики стоеше на вратата, облечен в нещо, което изглеждаше като церемониално облекло — фино избродирана роба в различни отсенки на жълто и синьо. Носеше меки сиви ботуши. Мечът Индрежу потропваше на хълбока му в ножница от същата сива материя, три дълги бели пера от чапла бяха вплетени в косата му.

— Призоваха го.

Адиту внимателно постави кутията с фигурите на дъската.

— Тогава ще трябва да си играя сама... освен ако ти няма да останеш, Върбова клонке. — Тя го изгледа изпод сведените си клепачи.

Джирики поклати глава.

— Не, сестро. Трябва да бъда водачът на Сеоман.

— Къде трябва да отида? — попита Саймън. — Кой ме е призовал?

— Първата баба. — Джирики вдигна ръка в кратко тържествено движение. — Амерасу Родената на кораб иска да те види.

Докато вървеше в мълчание под звездите, Саймън си мислеше за нещата, които бе видял, откакто бе напуснал Хейхолт. Като си помислеше само, че някога се бе страхувал, че ще живее и умре като прислужник в замъка! Нямаше ли да имат край странните места, на които трябваше да отиде, странните хора, които трябваше да срещне? Амерасу можеше и да е способна да му помогне, но въпреки това вече му бе дошло до гуша от всички тези странности. И все пак, осъзна той с тръпка на паника, ако Амерасу или някой друг не му се притечеше на помощ, красивите, но ограничени просеки на Джао е-Тинукай'и щяха да са всичко, което щеше да гледа до края на живота си.

Но най-странното, изведнъж се замисли той, бе това, че без значение къде отиваше или какво виждаше, той като че ли си оставаше същият — малко по-малко идиот може би, но не много по-различен от несръчното момче от кухнята, което бе живяло в Хейхолт. Онези далечни, мирни дни му изглеждаха безвъзвратно отлетели, изчезнали без надежда за връщане, но онзи Саймън, който бе живял там, все още бе тук. Моргенес веднъж му бе казал да направи дома си в собствената си глава. По този начин домът никога не можел да му бъде отнет. Това ли бе искал да каже докторът? Да бъдеш същият човек без значение къде отиваш, без значение какви лудости се случват? Някак си това не изглеждаше съвсем правилно.

— Няма да те товаря с наставления — внезапно каза Джирики и Саймън се стресна. — Има специални ритуали, които трябва да се изпълнят преди срещата с Първата баба, но ти не ги знаеш, нито пък би могъл да ги изпълниш всичките, дори и ако ти се кажат. Обаче не

мисля, че това е причина за тревога. Вярвам, че Амерасу иска да те види поради това кой си и какво си видял, а не защото иска да те наблюдава как изпълняваш Шестте песни на почтителната молба.

— Шестте какво?

— Не е важно. Но запомни следното: въпреки че Първата баба е от същото семейство като Адиту и самия мен, ние и двамата сме деца на Последните дни. Родената на кораб Амерасу е била едно от първите говорещи същества, които са стъпили на Остен Ард. Не ти казвам това, за да те плаша — бързо добави той, като видя изтормозеното, осветено от луната лице на Саймън, — а само за да знаеш, че тя е различна дори и от майка ми и баща ми.

Саймън се замисли. Можеше ли красивата жена с тъжно лице, която бе видял, наистина да е едно от най-старите живи същества на света? Той не се съмняваше в Джирики, но собствените му най-луди мисли, дори разтегнати до краен предел, не можеха да обхванат думите на принца.

Минаха по един каменен мост и навлязоха в онази част на долината, в която дърветата растяха по-нагъсто. Саймън се опитваше, доколкото можеше, да запомни по кои пътеки вървят, но откри, че спомените му бързо се топят, че са нематериални като звездната светлина. Спомняше си само, че пресякоха още няколко потока, всеки от които му се струваше по-мелодичен от предишния, и накрая навлязоха в част от гората, която изглеждаше по-тиха. Сред дебело преплетените дървета дори и песните на щурците бяха замлъкнали. Клоните се поклащаха, но вятърът бе мълчалив.

Когато най-после спряха, Саймън с изненада установи, че стоят пред високото, овесено с паяжини дърво, което бе открил при първия си опит за бягство. Бледи светлини блестяха през плетеницата от копринени нишки, като че ли огромното дърво носеше светец плащ.

— Бях вече тук — бавно каза Саймън. Топлият неподвижен въздух го караше да се чувства едновременно сънлив и въпреки това съвсем нащрек.

Принцът го погледна, но не каза нищо, а го поведе към дъба и докосна покритата с мъх врата, която бе толкова дълбоко в кората, че дървото можеше да е израсло около нея.

— Имаме разрешение — тихо каза той.

Вратата безшумно се люшна навътре.

От другата страна на вратата имаше нещо невъзможно — дълга тясна галерия, също така оплетена в коприна, както и дъбът отвън. Малки, не по-големи от светулки светлини горяха в сплетените нишки и я изпълваха с непостоянната си светлина. Саймън, който би могъл да се закълне върху священо Дърво, че зад дъба няма нищо, освен още дървета, се обърна и погледна навън да види къде би могъл да е скрит подобен коридор (можеше ли някак си да потъва надолу в земята?), но Джирики го хвана за лакътя и нежно го побутна навътре. Вратата се затвори зад тях.

Бяха заобиколени от светлини и копринени мрежи, като че ли се движеха през облаците и между звездите. Саймън все още се чувстваше като в сън — всеки детайл бе ясен и контрастен, но той нямаше представа колко дълго вървят по блещукащата галерия. Най-после стигнаха до по-широко място — стая, която миришеше на кедри и на цъфнали сливи, както и на други аромати, които бяха по-трудни за разпознаване. Тук светлинките бяха по-малко и широката стая бе пълна с дълги треперливи сенки. От време на време стените изскърцваха, като че ли двамата с Джирики бяха в трюма на кораб — или в дънера на огромно дърво. Саймън чу шум като от бавно капеща вода, като последните капки на дъжд, които се отцеждат от клоните на върба в езерце. Полувидими фигури обграждаха тъмните стени, фигури, оформени като хора; можеше и да са статуи, тъй като бяха съвсем неподвижни.

Докато Саймън се оглеждаше — очите му още не бяха свикнали с полумрака, — нещо се отърка в крака му. Той се стресна и ахна, но след миг видя навирена опашка, която можеше да принадлежи само на котка. Животинчето бързо изчезна в тъмнината покрай стените и Саймън си пое дъх.

Колкото и странно да беше това място, в него нямаше нищо наистина плашещо. В сенчестата стая цареше атмосфера на топлина и спокойствие, подобни на които той не бе видял досега в Джао е-Тинукай'и. Джудит, управителката на кухнята в Хейхолт, може би би го нарекла уютно.

— Добре дошъл в моя дом — каза един глас от тъмнината. Малките точки светлина около една от сенчестите фигури станаха по-ярки и разкриха белокоса глава и гърба на висок стол. — Ела по-близо,

човешко дете. Аз мога да те виждам там, но се съмнявам, че и ти можеш да ме виждаш.

— Първата баба има много остро зрение — каза Джирики и Саймън си помисли, че долавя в гласа на сита следа от забавление. После пристъпи напред. Златната светлина разкри древното и все пак младо лице, което бе видял в огледалото на Джирики.

— Ти си пред Амерасу и'Сендиту но'е-Са'онсерей, Родената на кораб — каза Джирики зад гърба му. — Покажи уважението си, Сеоман Снежнокъдри.

Без никакви угризения Саймън коленичи и сведе глава.

— Стани, смъртно момче — тихо каза Амерасу. Гласът ѝ бе дълбок и спокоен и разбуди паметта му. Толкова ли дълбоко се бе врязал в ума му краткият им контакт през огледалото? — Хммм — промърмори тя. — Ти си по-висок дори и от младия ми Върбова клонка. Ще намериш ли на човешкото дете столче, Джирики, така че да не ми се налага да го гледам отдолу нагоре? Вземи едно и за теб.

Саймън и Джирики седнаха. Амерасу продължи да го гледа внимателно и Саймън изведнъж се почувства с вързан език — но любопитството се съревноваваше със скромността: той също я поглеждаше крадешком, като се стараеше колко може да избягва нейните почти плашещо дълбоки очи.

Амерасу изглеждаше почти както си я спомняше — блестяща бяла коса, кожа, здраво опъната по костите. Освен неизмеримата дълбочина на взора ѝ, единствената подсказка за огромната възраст, за която бе споменал Джирики, беше внимателната предпазливост, с която тя отмерваше всяко свое движение, като че ли скелетът ѝ бе крехък като древен пергамент. И въпреки това тя беше много красива. Хванат в мрежата на погледа ѝ, Саймън си представяше, че в зората на света Амерасу може да е била толкова ужасяващо и заслепяващо великолепна, като слънцето.

— И така — каза тя най-последно, — ти си на погрешна дълбочина, малка рибке.

Саймън кимна.

— Харесва ли ти в Джао е-Тинукай'и? Ти си един от първите от своя вид, които идват тук.

Джирики сепнато попита:

— Един от първите ли, мъдра Амерасу? Не първият?

Тя не му обърна внимание — задържа погледа си върху Саймън. Той се почувства нежно, но и здраво придърпан от нейната заповедна магия, като гърчеща се риба, дърпана неотклонно към заслепяващата повърхност на водата.

— Говори, човешко дете. Какво мислиш?

— Аз... за мен е чест да съм тук — най-после каза той и преглътна. Гърлото му беше сухо. — Чест. Но... но не искам да остана в тази долина. Не и завинаги.

Амерасу се облегна назад и като че ли отслаби хватката си, въпреки че силата на присъствието ѝ все още го притискаше силно.

— Не съм изненадана. — Тя се усмихна тъжно. — Но ще трябва да си затворен тук доста дълго, преди да се умориш от живота колкото мен.

Джирики се размърда и попита:

— Трябва ли да си отида, Първа бабо?

Въпросът му накара Саймън да потрепери от страх. Той можеше да почувства огромната доброта и огромната болка на тази жена... но тя беше толкова плашещо силна! Знаеше, че ако пожелае, тя би могла да го задържи тук завинаги само с мощта на гласа си и с неустоимите си очи.

— Трябва ли да си отида? — отново попита Джирики.

— Зная, че те боли да ме слушаш, че говоря така, Върбова клонке — отвърна Амерасу. — Но ти си най-скъпият от всичките ми младежи и си силен. Можеш да чуеш истината. — Тя бавно се размърда в стола си, дългопръстата ѝ ръка докосна гърдите ѝ. — Ти, човешко дете, също си познал загуба. Това е изписано на лицето ти. Но въпреки че всяка загуба е сериозна, животът, както и загубите на смъртните, се появяват и изчезват толкова бързо, колкото сезоните сменят листата. Не искам да съм жестока. Нито пък търся съжаление... но нито ти, нито който и да било друг смъртен е виждал сухите векове да се търкалят покрай него, гладните хилядолетия, не е виждал самата светлина и цвят изсмукани от света му, докато не остане нищо, освен безсочни спомени. — Странно, но докато говореше, лицето ѝ като че ли се подмлади, все едно мъката ѝ бе най-жизненото нещо, останало в нея. Сега Саймън вече виждаше много повече от предишното ѝ великолепие. Неспособен да говори, той сведе глава.

— Разбира се, че не си — продължи тя и гласът ѝ леко потрепна. — Но аз съм. Точно затова съм тук, в тъмното. Не че се страхувам от светлината или че не съм достатъчно силна, за да издържа яркостта на деня. — Тя се засмя и смехът ѝ приличаше на скръбния зов на козодой. — Не, просто в тъмнината мога по-ясно да виждам изгубените дни и лица от миналото.

— Ти си имала двама сина — тихичко каза Саймън. Бе разбрал защо гласът ѝ му изглежда толкова познат. — Единият от тях си е тръгнал.

Лицето на Амерасу се втвърди.

— И двамата ги няма. Какво си му казал, Джирики? Това не са разкази за малките сърца на смъртните.

— Нищо не съм му казвал, Първа бабо.

Тя се наведе напред и попита напрегнато:

— Разкажи ми за синовете ми. Какви стари легенди знаеш?

— Единият син е бил ранен от дракон. — Саймън преглътна. — И трябвало да си тръгне. Той бил изгорен... като мен. — Той докосна белязаната си буза. — Другият... другият е Кралят на бурите. — Докато прошепваше последните думи, Саймън се огледа, като че ли нещо можеше да го нападне от дълбоките сенки. Стените скърцаха и водата капеше, но това бе всичко.

— Откъде знаеш това?

— Чух гласа ти в един сън. — Саймън търсеше думи. — Ти говори в главата ми много дълго, докато спях.

Красивото лице на жената бе сериозно. Тя го погледна така, сякаш нещо скрито в него я заплашваше.

— Не изпитвай страх, човешко дете — каза тя най-последно и протегна напред тънките си ръце. — Не се страхувай. И ми прости.

Хладните ѝ сухи пръсти докоснаха лицето на Саймън. Светлините се разлюляха, начупиха се на парченца, а после примигнаха и загаснаха. Хватката ѝ като че ли стана по-силна. Чернотата запя.

Нямаше болка, но някак си Амерасу бе в главата му, силно присъствие, толкова тясно свързано с него в този миг, че той се почувства смайващо, ужасяващо оголен — много повече от всяка чисто физическа голота. Тя усети паниката му и го успокои, приласка тайното му вътрешно аз като уплашена птичка, докато той не спря да

се страхува. След това Първата баба започна деликатно да преравя спомените му, като го изследваше внимателно и целенасочено.

Шеметни парчета от мисли и сънища прелетяха покрай него, въртяха се като цветчета във вихрушка — Моргенес и неизброимите му книги, пеещата Мириамел, привидно безсмислени откъслечи от разговори от дните му в Хейхолт. Нощта на Тистерборг и ужасяващият сив меч се разпростираха в ума му като тъмно петно, последвани от сребърното лице на Утук'ку и трите меча от видението му в къщата на Гелое. Дебелата Скоди и нещото, което се бе смяло сред пламъците в двора, се завъртяха и се стопиха в лудостта на Дървото на Удун и безжизнените очи на огромния Игджарджук. Трън също се появи — една черна резка на фона на светлината на паметта. Докато спомените му прелитаха покрай него, той отново почувства изгарящата болка от кръвта на дракона и изпълненото със страх усещане за връзка с въртящия се свят, противната огромност на надеждата и болката на всички живи същества. Най-накрая, като остатъци от сън, картините избледняха.

Светлините бавно се завърнаха. Главата на Саймън бе в скута на Джирики. Раната на бузата му туптеше.

— Прости ми, Първа бабо — каза Джирики някъде от много далеч, — но беше ли необходимо това? Той щеше да ти каже всичко, което знае.

Амерасу дълго мълчеше и когато проговори, сякаш го направи с огромно усилие. Гласът ѝ изглеждаше по-стар отпреди:

— Не би могъл да ми каже всичко, Върбова клонке. Нещата, които ми се струват най-важни, той дори не знае, че знае. — Тя погледна Саймън; на лицето ѝ бе изписано нещо като уморена любезност. — Наистина съжалявам, човешко дете. Нямах право да те ограбвам по този начин, но съм стара и уплашена и ми е останало съвсем малко търпение. А сега съм по-изплашена от всякога.

Тя се опита да се изправи и Джирики побърза да ѝ помогне. Амерасу изчезна в сенките и се върна с чаша вода. Поднесе я до устните на Саймън и той пи жадно. Водата бе студена и сладка, с лек привкус на дърво и пръст, като че ли бе извадена от Стубел. Саймън си помисли, че в бялата си рокля Амерасу прилича на някакъв блед лъчист светец от църковна картина.

— Какво... направи? — попита той. В ушите му бръмчеше някакъв странен звук, а пред очите му прелитаха малки блестящи снежинки.

— Научих онова, което трябваше да науча — каза Амерасу. — Знаех, че съм те видяла в огледалото на Джирики, но си помислих, че това е късмет, случайност. Пътят на сънищата напоследък се е променил много и е станал толкова тъмен и непредвидим дори и за опитните, колкото някога бе за онези, които пътуваха по него само в съня си. Вече виждам, че предишната ни среща не е била прищявка на съдбата.

— Да не искаш да кажеш, че срещата ти със Саймън е била желана от някого, Първа бабо? — каза Джирики.

— Не. Искам да кажа само, че границите между тези светове и нашите започват да отслабват. Някой като това човешко дете, който е бил дърпан в различни посоки, който по чист късмет или по някакъв невъобразим план е бил въввлечен в много могъщи и опасни връзки между света на сънищата и на будното състояние... — Тя се замисли, внимателно седна и продължи: — Все едно живее на ръба на огромен лес. Когато дърветата започват да се разпростират навън, точно в неговия праг първо ще се впият корените. Когато вълците започнат да огладняват, точно под неговия прозорец ще завият.

— Какво научи от... спомените ми? — попита Саймън. — За... за Инелуки?

Лицето ѝ стана безстрастно.

— Твърде много. Мисля, че вече разбирам ужасния сложен план на сина ми, но трябва да помисля още малко. Дори и в този час не бива от страх да се разбързам глупаво. — Тя вдигна ръка към челото си. — Ако съм права, опасността е по-сериозна, отколкото изобщо сме си представяли. Трябва да поговоря с Шима'онари и Ликимея. Надявам се само да ме послушат... и че времето ни не е отминало. Може би започваме да копаем кладенец, докато къщите ни вече горят.

— Майка ми и баща ми трябва да те изслушат — каза Джирики. — Всички познават мъдростта ти, Първа бабо.

Амерасу се усмихна тъжно.

— Някога жените от рода Са'онсерей са били пазителите на мъдростта. Последната дума е принадлежала на най-старата от рода. Когато Дженджияна виждала правилните неща, ги изговаряла и

ставало така. От Бягството насам нещата са се променили. — Ръката ѝ помахаша във въздуха като птица, която каца. — Сигурна съм, че майка ти ще се вслуша в разума. Баща ти е добър, Джирики, но в някои отношения той живее дори по-дълбоко в миналото от мен. — Тя поклати глава. — Прости ми. Уморена съм и има много неща, за които да мисля. Иначе нямаше да говоря толкова непредпазливо, особено пред това момче. — Тя погали бузата на Саймън с пръсти. Болката от старото му изгаряне намаля. Както гледаше сериозното ѝ лице и виждаше тежестта, която тя, изглежда, носеше, той посегна и докосна ръката ѝ.

— Джирики ти е говорил истината, човешко дете — каза тя. — За добро или за зло, ти наистина си белязан. Искане ми се само да можем да ти кажем няколко думи, които да ти помогнат по пътя ти.

Светлината отново помръкна и Джирики изведе Саймън навън.

26. ИЗРИСУВАНИ ОЧИ

Мириамел наблюдаваше блъсканицата и оживлението по доковете. Винита не бе голям остров, но последните двама императори на Набан, както и тримата херцози под управлението на Престър Джон бяха от рода Бенидривайн. Островът бе и родното място на легендарния Камарис, но дори и на такъв велик рицар бе отредено средно по важност място в изпълнената с герои светла история на Винита. Пристанището бе оживено — богатствата на Винита бяха големи.

Аспитис Превес и капитанът бяха слезли в града по работа — графът бе намекнал, че е получил някаква важна задача лично от херцог Бенигарис, но не бе пожелал да обсъжда въпроса. Бе казал и на Мириамел, и на Кадрах да останат на кораба, докато не се върне — изтъкна, че пристанището не е място, из което да се разхожда една благородна дама, и че той няма на разположение достатъчно въоръжени мъже, та едновременно да урежда своите работи спокойно и да отдели войници за тяхната защита.

Мириамел знаеше какво означава това. Каквото и да мислеше за нея Аспитис, колкото и да ценеше красотата и компанията ѝ, той не възнамеряваше да ѝ предостави възможността да му се изплъзне. Вероятно таеше някакви съмнения относно историята ѝ или просто се безпокоеше, че тя може да бъде убедена да си тръгне от Кадрах, който вече дори не се опитваше да прикрива нарастващата си омраза към графа на Еадне и Дрина.

Тя въздъхна, взряна тъжно в редиците покрити павилиони, които се низеха по крайбрежния булевард — всички бяха украсени със знаменца и натъпкани с блага за продан. Амбулантни търговци хвалеха стоката си с крясъци, докато се тътреха по булеварда, танцьори и музиканти изнасяха представленията си за дребни монети, моряци от различни кораби се смесваха с жителите на Винита в едно викащо, смеещо се, ругаещо множество. Въпреки тъмното небе и честите превалявания тълпите, които пъплеха по брега, като че ли си бяха поставили за цел да вдигат весела връва.

Кадрах стоеше до нея, обикновено розовото му лице беше бледо. Монахът не бе говорил много, откакто Аспитис им бе казал да останат на борда; бе наблюдавал как свитата на графа напуска „Облака на Еадне“ със същото кисело изражение, с което сега гледаше тълпата по брега.

— Господи — каза той, — направо ми прилява, като виждам подобна непредпазливост. — Не бе съвсем ясно за какво се отнася забележката му, но въпреки това Мириамел усети болката в нея.

— А ти — озъби се тя — по-добър ли си? Пияница и страхливец! Голямата му глава се завъртя към нея тежко като воденичен камък.

— Именно моята непредпазливост ме прави такъв, господарке. Наблюдавах твърде внимателно.

— Какво си наблюдавал? О, стига! Не съм в настроение за някоя от твоите пълни със заобикалки лекции. — Тя потрепери от гняв, но не успя да събуди чувството за справедливост, от което се нуждаеше. През последните няколко дни Кадрах се бе отдалечил от нея още повече и я наблюдаваше от, както изглеждаше, неодобрително разстояние. Това я дразнеше, но дори и тя донякъде се чувстваше неудобно от продължаващия флирт между нея и графа. Бе трудно да оправдае напълно раздражението си, но бе още по-трудно да понася сивите очи на Кадрах да се взират в нея, като че ли тя е дете или непослушно животно. — Защо не отидеш да се оплачеш на някой моряк? — каза тя накрая. — Ще видиш колко добре ще те изслуша.

Монахът скръсти ръце на гърдите си и заговори търпеливо, но не я погледна в очите:

— Няма ли да ме послушаш, господарке? За последен път? Моят съвет не е и наполовина толкова лош, колкото го изкарваш, и ти го знаеш. Колко дълго ще слушаш медените слова на този... този дворецов красавец? Ти си като неговата малка птичка: той я изважда от клетката ѝ, играе си с нея, а после я връща обратно. Той не се интересува от теб.

— Странно е да чувам тези думи от теб, брат Кадрах. Графът ни предостави капитанската каюта, храни ни на своята маса и се отнася с мен с пълно уважение. — Сърцето ѝ малко се забърза, когато тя си припомни устните на Аспитис до ухото си и неговото силно, нежно докосване. — А от друга страна, ти ме излъга: взе пари за моята

свобода и ме повали в безсъзнание. Само един луд може да се изтъква като приятел след всичко това.

Сега Кадрах вдигна очи и задържа погледа си върху очите ѝ за един дълъг миг. Като че ли търсеше нещо в тях и проучващото му разглеждане разля топлина по страните ѝ. Тя направи подигравателна физиономия и му обърна гръб.

— Много добре, господарке — каза той. С крайчеца на окото си тя видя как той сви рамене и тръгна надолу към палубата. — Изглежда, напоследък в църквата на Усирис проповядват малко доброта или милост — подхвърли той през рамо.

Мириамел премига през сълзи на гняв.

— Ти си религиозният, Кадрах, не аз. Ако думите ти са верни, ти си най-добрият пример! — Грубият ѝ отговор не ѝ донесе кой знае какво удоволствие.

Когато ѝ омръзна да гледа тълпите в корабостроителницата, Мириамел слезе в каютата си. Монахът седеше на леглото и решително се вираше в нищото. Мириамел не искаше да разговаря с него, затова се обърна, отново излезе на палубата и неспокойно закрачи по нея. Моряците, които бяха останали на борда, стягаха „Облака на Еадне“ за предстоящото пътуване — някои се катереха по такелажа, други работеха по палубата. Щяха да останат във Винита само до утре, така че всички претупваха задълженията си, та по-бързо да слязат на брега.

Мириамел спря до парапета на мостика и пак загледа тълпите по брега. Хладният влажен вятър рошеше косата ѝ. Тя се замисли за онова, което бе казал Кадрах. Можеше ли да е прав? Тя знаеше, че Аспитис е ласкател, но възможно ли бе той въобще да не се интересува от нея? Мириамел си припомни първата им нощ на палубата и сладките тайни целувки, които той бе откраднал от нея след това. Бе сигурна, че монахът греша. Тя не си въобразяваше, че Аспитис я обича с цялата си душа — съмняваше се, че лицето ѝ го мъчи насън, както неговото мъчеше нея, — но извън всякакво съмнение знаеше, че той я харесва, а това не можеше да се каже за останалите мъже около нея. Баща ѝ бе желал тя да се омъжи за онзи ужасен пиян самохвалко Фенгболд, а чичо ѝ Джосуа бе искал единствено да седи кротко и да не му докарва никакви неприятности.

Но съществуваше и Саймън... при тази мисъл тя усети проблясък топлина да се стрелва в сивата утрин. Той бе мил по негов си глупав начин, а в същото време — смел колкото всеки от благородниците, които бе виждала. Но той бе кухненски прислужник, а тя — принцеса... в края на краищата какво значение имаше Саймън? Те бяха на противоположните краища на света. И никога нямаше да се видят отново.

Някой докосна ръката ѝ и я стресна. Тя се извърна и видя сбръчканото лице на Ган Итай да се вира нагоре в нейното. Обичайното изражение на нискито, лукавото добро настроение, го нямаше.

— Момиче, трябва да говоря с теб — каза старицата.

— К-какво? — Нещо в изражението на нискито я разтревожи.

— Сънувах сън. Сън за теб... и за лоши времена. — Ган Итай наведе глава, а после се обърна към морето, преди отново да я погледне. — Сънят каза, че ти си в опасност, Мири...

Нискито млъкна, гледаше някъде зад Мириамел. Принцесата се наведе напред. Беше ли ѝ се счуло, или Ган Итай бе понечила да я нарече с истинското ѝ име? Не, не можеше да е така — никой освен Кадрах не знаеше коя е тя и Мириамел се съмняваше, че монахът е казал на някого от кораба — това, до което можеше да доведе подобна новина, бе твърде непредвидимо, а Кадрах бе хванат в капан насред океана точно като нея. Не, сигурно ѝ се беше счуло.

— Прекрасна лейди! — чу се бодър глас откъм дока. — Влажна сутрин е, но може би ще желаете да видите Винита?

Мириамел се извърна. Аспитис и войниците му стояха пред трапа. Графът носеше красиво синьо наметало и лъснати ботуши. Косата му танцуваше от вятъра.

— О, да! — каза тя, доволна и развълнувана. Колко прекрасно би било да се махне от този кораб! — Ей сега ще слеза!

Когато се обърна, Ган Итай бе изчезнала. Озадачена, Мириамел се намръщи. Изведнъж си спомни за монаха, който седеше навъсен в каютата, и усети пристъп на съжаление към него.

— Да доведе ли и брат Кадрах? — извика тя.

Аспитис се засмя:

— Разбира се! Един монах може да ни е от полза — ще ни предпазва от изкушенията! По този начин може и да се върнем с

няколко сентимки, останали в кесите ни!

Мириамел изтича надолу по стълбите, за да каже на Кадрах. Той я изглежда странно, но obu ботушите си, заметна се с тежкото си наметало и я последва.

Вятърът се усили и довяваше дъжд през няколко минути. Въпреки че отначало Мириамел се радваше да се разхожда по оживения кей с красивия общителен граф, въодушевлението ѝ от напускането на кораба скоро започна да преминава. Имаше много хора, но тесните улички на Винита все пак бяха тъжни и сиви. Когато Аспитис ѝ купи няколко сплетени зюмбюла и нежно ги окачи на врата ѝ, всичко, което тя успя да направи, бе да му се усмихне.

„От времето е — мислеше тя. — Това неестествено време превърна средата на лятото в нерадостна сива мрачина и донесе студ... измръзнала съм до кости“.

Помисли си за баща си, който седеше сам в тронната зала, за хладното, отчуждено изражение, което носеше като маска — маска, която бе започнал да си слага все по-често и по-често през последните ѝ месеци в Хейхолт. „Студени кости и студени сърца“, запя тя наум, докато графът на Еадне ги водеше по хлъзгавите от дъжда улички на Винита:

„Студени кости и студени сърца
лежат под дъжда след края на битката.
На хладния бряг на езерото Клоду
чакат на Ейдон тръбата да ги извика...“

По обяд Аспитис ги заведе в една гостилница и Мириамел веднага усети как отпадналостта ѝ започва да отмира. Залата беше с висок таван, но от трите огромни огнища бе топла и уютна. Миришеше на пушек и печено месо. Много други бяха решили, че гостилницата е приятно място, където да прекарат мрачния ден: залата ехтеше от врявата на ядящите и пиещите. Стопанинът и помощниците му работеха с всички сили — удряха халбите с бира и каните с вино по дървените маси и със същото движение грабваха подадените им монети.

В дъното на залата имаше груба сцена. В момента едно момче жонглираше между частите на куклено представление — правеше всичко възможно да задържи няколко пръчки във въздуха, понасяше пиянските подигравки на зрителите и спираше с крака монетите, които му подхвърляха на сцената.

— Искате ли да похапнете нещо, прекрасна лейди? — попита Аспитис и когато Мириамел кимна срамежливо, изпрати двама от хората си при съдържателя. Останалите му стражи безцеремонно вдигнаха цяло семейство от една очукана маса. Скоро им поднесоха печено агнешко бутче, хляб, лук и няколко кани вино.

Още първата чаша стопли Мириамел и тя установи, че сутрешната разходка ѝ е отворила значителен апетит. Храната пред нея изчезна за броени минути и тя доста се поизмъчи, за да избегне неподобаващото за една дама оригване.

— Вижте — каза тя, — започва кукленото представление. Може ли да погледаме?

— Разбира се — отвърна Аспитис и махна небрежно с ръка. — Разбира се. Простете ми, но няма да дойда с вас. Не съм свършил с яденето. Освен това, като че ли ще е пиеса за Усирис. Не ме мислете за непочтителен, но понеже живея в сърцето на Майката Църква, ги гледам достатъчно често в най-разнообразни варианти: от най-величествените до най-посредствените. — Той се обърна, кимна на един от хората си да я придружи и добави: — Не е за препоръчване добре облечена благородна дама като вас да се разхожда незащитена сред мотаещата се тълпа.

— Аз свърших с яденето — каза Кадрах и се изправи. — И аз ще дойда, лейди Мария. — Монахът пристъпи до пазача на графа.

Пиесата бе в разгара си. Зрителите, особено децата, крещяха от удоволствие, докато куклите подскачаха и се удряха с дървените си мечове. Мириамел се засмя, когато Усирис излъга Крексис да се наведе, а после изрита злия крал в задника, но усмивката ѝ скоро помръкна. Вместо обичайните кози рога Крексис носеше нещо, което приличаше на корона от еленови рога. Поради някаква причина това я изпълни със смущение. А и в пискливия глас на Усирис се долавяше паника и отчаяние и изрисуваните очи на куклата изглеждаха неизразимо тъжни. Тя се обърна и видя, че Кадрах я гледа мрачно.

— И така се трудим усърдно, за да изградим своите малки бентове — каза монахът тихо сред кръсъците на викащата тълпа, — докато водите се надигат навсякъде около нас. — И направи знака на Дървото.

Преди Мириамел да успее да го попита какво има предвид, нарастващият вой на тълпата отново привлече вниманието ѝ към сцената. Усирис бе хванат и овесен с главата надолу на Дървото на Екзекуцията; дървената му глава се клатеше. Докато Крексис Козела мушкаше безпомощния Спасител, от тъмнината се появи друга кукла. Бе облечена в оранжеви и червени дрипи и тъй като се люлееше в зловещ танц, парцалите се завъртаха, сякаш куклата бе покрита с трепкащи пламъци. Главата ѝ бе черна, безлика топка. Куклата стискаше къс дървен меч с цвета на кал.

— Ето идва Огненият танцър, за да те захвърли в тъмната земя! — изписка Крексис и заподскача от радост.

— Не ме е страх от меча — каза куклата Усирис. — Мечът не може да навреди на онова, което е Бог в мен, онова, което е тишина и мир. — Мириамел почти повярва, че вижда неподвижните устни да произнасят думите.

— Тогава можеш да замълчиш завинаги, а после — да боготвориш своя Бог на парчета! — триумфално извика императорът, а безликият Огнен танцър започна да сече Усирис с меча. Смеещата се, викаща тълпа зарева и залая като глутница ловни кучета. Главата на Мириамел се замая и като че ли обзета от внезапна треска и уплашена, тя извърна поглед от сцената.

Кадрах не беше до нея.

Тя се обърна към пазача от другата си страна и като видя въпросителния ѝ поглед, войникът се огледа да потърси монаха. Кадрах не се виждаше никъде.

Претърсването на гостилницата от Аспитис и хората му не откри никакви следи от хернистиреца. Графът поведе свитата си към „Облака на Еадне“ по пометените от вятъра улици; беше навъсен като гневното небе и мълча през целия път до кораба.

Синетрис изглежда новодошлия. Непознатият бе с цяла глава по-висок от него, широк като порта и подгизнал от дъжда, който чукаше

по тавана на рубката. Синетрис претегли преимуществата и недостатъците на това да заобиколи новодошлия бавно, така че да излезе от малкия си заслон. Недостатъците на подобен план бяха очевидни: днес бе такъв ден, който караше дори и най-калените да треперят край огъня и да възхваляват Бога за покривите. Също така това бе собствената му рубка и бе ужасно нечестно да трябва да излезе навън, та този странник да се вмъкне на сухо, докато него го шиба дъждът.

Но и преимуществата бяха също толкова очевидни. Ако бе навън, можеше да опази живота си, като побегне, когато този луд най-накрая реши да го убие.

— Не знам какво имаш предвид, отче. Днес не са излизали никакви лодки. Виждаш какво е. — Синетрис посочи навън към плюющия дъжд, който валеше почти хоризонтално поради силата на вятъра.

Гигантският монах — ако наистина бе монах, гневно се вторачи в него. Бе почервенял целият — лицето му бе станало на морави петна и веждите му конвулсивно потрепваха. Странно, но на Синетрис му се стори, че монахът сякаш си пуска брада, а доколкото знаеше, ейдонитските монаси не носеха бради. А и ако се съдеше по акцента, този трябваше да е някакъв варварин от севера, може би римърсгардец; а Синетрис вярваше, че тези, които са родени отвъд река Гленивент, са способни на всякакви грубости. Докато гледаше наболата брада и розовата кожа, която светеше отдолу, лошото му мнение за монаха стана още по-лошо. Това определено бе човек, с когото трябваше да общува възможно най-малко.

— Май не ме разбра, рибарю — изсъска монахът, наведе се напред и заплашително присви очи. — Минах почти през самия ад, за да стигна дотук. Казаха ми, че ти си единственият, който би отплувал в това лошо време, като причината за това е, че взимаш повече пари. — Мускулестата му ръка стисна китката на Синетрис и той изписка. — Измами ме, ограби ме, не ме интересува. Но аз отивам надолу по реката към Кванитупул и ми омръзна да се моля да ме откарат. Разбра ли ме?

— Н-но ти можеш да отидеш и по суша — изписука Синетрис. — Никой не плува в такова време...

— И колко дни ще ми трябват, за да стигна по суша?

— Ден! Може би два! Не повече!

Хватката на монаха около ръката му се затегна жестоко.

— Лъжеш, дребосъко. В това време и през тази блатиста местност ще ми отнеме поне две седмици. Но въпреки всичко ти се надяваш, че ще опитам, нали? Надяваш се, че ще тръгна и ще потъна някъде в калта? — По широкото лице на монаха премина неприятна усмивка.

— Не, отче! Не! Никога не бих помислил такива неща за един свят човек!

— Това е странно, защото твоите приятели рибари ми казаха, че си измамил мнозина, включително десетки монаси и свещеници! Добре, сега имаш шанс да помогнеш на един Божи човек; и ще получиш своята справедлива — и повече от достатъчна — отплата.

Синетрис избухна в сълзи, като впечатли дори и себе си.

— Но, високопреосвещенство! Наистина никой не се осмелява да потегли в подобно време! — И след като го каза, осъзна, че за първи път говори истината, а не се опитва просто да вдигне цената. В такова време би излязъл само глупак. Гласът му стана отчаян. — Ще се удавим — ти, най-светият Божи свещеник, и аз, горкият Синетрис, добър съпруг и баща на седем прекрасни деца!

— Ти нямаш деца и горко на жената, която някога би станала твоя съпруга. Говорих с другарите ти, забрави ли? Ти си боклук! Казвай се цената, проклет да си! Трябва да стигна до Кванитупул възможно най-бързо.

Синетрис подсмърча известно време, за да може да помисли. Нормалната такса бе едно петаче, но в бурно време — а днес то бе факт със сигурност, без преувеличение, — три или дори четири петачета нямаше да са много.

— Три златни императора! — Той очакваше вълна от ярост, но когато тя не дойде, за един прекрасен миг си помисли, че може би ще успее да изкара прихода си за цяло лято за два дена. А после розовото лице се доближи до неговото и дъхът на монаха го лъхна по бузите.

— Червей такъв — меко каза монахът. — Има разлика между простата кражба и грабежа. Мисля, че трябва да те сгъна като кърпичка и да взема тази проклета лодка, като оставя един император за въображаемата ти съпруга и седемте несъществуващи сополанковци — и това ще е повече от стойността на пробитото ти корито.

— Два златни императора, високопреосвещенство? Един за моята... вдовица и един да си поръчам манса за бедната ми душа в църквата?

— Един, и ти знаеш, че това е много над цената. Правя го само защото бързам много. И тръгваме веднага.

— Веднага? Но лодката не е готова...

— Ще я приготвиш. — Монахът пусна туптящата китка на Синетрис и скръсти ръце пред широките си гърди. — Хайде! Веднага!

— Но, отче, ами монетата?...

— Когато стигнем Кванитупул. Не се страхувай, че ще те измамя, както ти си мамил другите. Нали съм човек на Бога! — Странният монах се засмя.

Като подсмърчаше тихо, Синетрис отиде да вземе греблата.

— Ти каза, че имаш още злато! — Каристра, стопанката на гостоприемницата „Бокалът на Пелипа“, го изгледа с тренирано отвращение. — Отнасях се с теб като с принц, дребосък от блатата такъв, а ти ме излъга! Трябваше да съм по-предпазлива и да не се доверявам на един мръсен дивак от Вран.

Тиамак едва се сдържа да не избухне.

— Мисля си, уважаема стопанке, че си видяла само добро от мен. Платих ти, когато пристигнах — два златни императора.

— Обаче свършиха — изсумтя тя.

— За две седмици? Обвиняваш ме в лъжа, Каристра, но това спокойно може да е и кражба.

— Как смееш да ми говориш така? Нали получи най-добрата стая и се ползва от услугите на най-добрия лечител в Кванитупул!

Болката от раните на Тиамак само усили гнева му.

— Ако говориш за онзи пияница, който дойде, за да ми счупи крака, сигурен съм, че таксата му едва ли е била повече от две бутилки папратова бира. А и всъщност той май се бе насладил на плащанията на други жертви, преди да дойде тук.

Каква ирония! Той, Тиамак, авторът на скорошната последна редакция на „Ефикасните церове на вранските лечители“, да попадне в ръцете на един сухоземен касапин!

— Както и да е, радвам се, че успях да запазя крака си — изръмжа той. — Освен това ти ме премести от най-добрата стая доста

бързо. — Тиатак махна към одеялата, които споделяше с Цалио, простодушния пазач на портата.

На намръщеното лице на стопанката на странноприемницата се изписа пренебрежителна усмивка.

— Не си ли малко прекалено самоуверен за човек от блатата? Отиди в някоя друга кръчма и виж дали ще се отнасят с човек от Вран така мило като мен.

Тиатак сдържа ядния си отговор. Знаеше, че не трябва да позволи на гнева си да го завладее. Бе ужасяващо измамен от тази жена, но нещата винаги следваха този сценарий, когато хората от Вран оставеха богатството си в ръцете на сухоземците. Той вече бе предал племето си, от чието име се бе заклел да отиде в Набан и да възрази срещу по-високите данъци. Ако го изгонеха от „Бокала на Пелипа“, щеше да провали и Моргенес, който недвусмислено му бе заръчал да остане в тази странноприемница до момента, когато ще има нужда от него.

Тиатак отправи кратка молитва за търпение към Онзи, който винаги стъпва на пясък. Ако оставането му тук бе толкова важно за Диниван и Моргенес, не можеха ли поне да му изпратят парите, с които да плати престоя си? Той си пое дълбоко дъх; мразеше да се унижава пред тази червенолика жена.

— Глупаво е да се караме, стопанке — каза той. — Все още очаквам приятелят ми да се появи и да донесе още злато. — Тиатак се насили да се усмихне. — Дотогава, мисля, все още ще е останало мъничко от моите два императора. Със сигурност не всичко е похарчено, нали? Ако напусна, някой друг ще печели, като даде най-добрата си стая на мен и на моя приятел.

Тя се вторачи в него за миг, преценявайки предимствата от това да го изхвърли пред възможността за бъдеща парична измама, и каза неохотно:

— Добре... Само заради доброто ми сърце, мога да те оставя още три дни. Но имай предвид, че ще е без яденето. Ще трябва да намериш още пари или да си търсиш храна сам. Предоставям щедра трапеза на клиентите си, но не мога да си позволя да я подарявам.

Тиатак знаеше, че щедрата трапеза се състои предимно от рядка супа и корав хляб, но също така знаеше, че и тази оскъдна храна е по-добра от нищото. А той трябваше да се прехранва по някакъв начин. Бе

свикнал да издържа дълго с малко ядене, но все още бе твърде слаб от раните си и последвалата болест. С какво удоволствие би хвърлил камък в подиграващото се лице на тази жена!

— Много честно, стопанке. — Той стисна зъби. — Много честно.

— Всички казват, че съм прекалено добра.

Каристра важно влезе в гостилницата, а Тиатак остана до мръсните одеяла.

Лежеше в мрака. Умът му се шураше, но не можеше да намери никакво решение на проблемите му. На практика едва можеше да ходи. Бе загазил без никакви средства в странно място, заобиколен от сухоземни разбойници. Изглежда, Тези, които наблюдават и оформят се бяха наговорили да го измъчват.

Цалио изсумтя в съня си и се обърна, дългата му ръка се плъсна върху лицето на Тиатак. Заболя го и той изстена и седна. Нямаше смисъл да се разстройва заради един престарял малоумник: Цалио не бе по-виновен за тяхната неудобна близост от него. За миг Тиатак се зачуди дали Цалио се притеснява, че трябва да споделя леглото си. Едва ли. Старецът бе простодушен като дете и като че ли приемаше всичко, което се изпречеше на пътя му — включително удари, ритници и проклетия, — за дела на съдбата, неразгадаеми и неизбежни като гръмотевичните бури.

Тиатак потрепери, като си помисли за лошото време. Вихрецата се буря, която бе направила въздуха над Вран и цялото южно крайбрежие горещ и лепкав като супа, най-последно бе утихнала, след като удави Кванитупул в нетипични за сезона дъждове. Обикновено спокойните канали бяха станали развълнувани и опасни. Повечето кораби стояха на котва и търговията в преуспяващия пристанищен град почти бе спряла. Бурята почти бе спряла и потока от посетители, а това бе още една причина за нелюбезността на Каристра.

Тази вечер дъждът спря за първи път от няколко дни — скоро след като Тиатак се намести в неудобното си легло, постоянното шумолене по покрива изведнъж замлъкна в така дълбока тишина, че изглеждаше като нов шум. Може би, помисли си той, тази тишина, с която не бе свикнал, му пречеше да заспи.

Тиатак потрепери и се опита да придърпа одеялата по-плътно около себе си, но старецът ги бе стиснал в мъртва хватка. Въпреки

напредналата си възраст глупакът бе много по-силен от Тиамак, който дори и преди нещастната си схватка с крокодила не беше як дори и по стандартите на своя дребен народ. Цалио сумтеше в някакъв свой сън за отминало щастие. Тиамак се навъси. Защо въобще бе напуснал къщата си и своето любимо познато блато? Не бе кой знае какво, но си беше негово. И за разлика от тази ветровита веранда, там винаги бе топло...

Това бе нещо повече от обикновен нощен хлад, изведнъж осъзна той, разтресен от поредното потреперване. Въздухът бе изпълнен с мраз, който пронизваше гърдите му като кама. Тиамак започна нова обречена битка за одеяла, а после седна, изпълнен с отчаяние.

Изстена и се насили да се изправи. Кракът му туптеше и гореше. Пропилият се лецител бе казал, че лапите бързо ще успокоят болката, но Тиамак не вярваше на пияници, а и досега съмненията му се бяха оправдавали. Той закуцука бавно по дъсчената платформа. Успя да заобиколи двете обърнати лодки, но жестоко удари здравия си пищял в един тежък стол и прехапа устни, за да не изкрещи от болка и яд. Защо все на него се случваха такива неща?

Изведнъж се стресна. Имаше нещо странно във фината мъгла, която се носеше под лунната светлина.

Измина дълъг миг преди Тиамак да осъзнае, че върху протегнатата му длан се сипе не дъжд, а по-скоро мънички бели парцалчета. Никога не бе виждал такова нещо — и никой във Вран не бе, — но пък Тиамак бе образован и му отне само миг, за да разбере какви са пухкавите парцалчета и защо от устата му излиза пара.

Посред лято над Кванитупул валеше сняг.

Мириамел лежа в леглото си и плака, докато сълзите ѝ не пресъхнаха. „Облакът на Еадне“ се люлееше на котва в пристанището на Винита, а самотата я притискаше като титанична тежест.

Причината не бе толкова в предателството на Кадрах: въпреки че от време на време тя дори го бе харесвала, монахът бе показал истинската си същност преди много време. По-скоро той бе последната ѝ връзка с истинската ѝ самоличност, с нейния минал живот. Като че ли въжетото на котвата бе отрязано и тя се носеше сред море от непознати.

Това, че Кадрах я бе изоставил, не бе съвсем изненадващо. Съвсем малко добри чувства бяха останали помежду им и изглеждаше, че само обстоятелствата са му попречили да я изостави по-рано. Тя си спомни хладната целенасоченост, с която бе взел наметалото си, преди да слязат от кораба, и разбра, че несъмнено е замислял бягството си, поне от момента, в който му каза, че ще слязат на Винита. По някакъв начин той се бе опитал да я предупреди — нима не беше? Нали на палубата я бе помолил да се вслуша в думите му „за последен път“!

Предателството на монаха не бе изненадващо, но това не правеше болката по-лека. Един дълго чакан удар най-после се бе стоварил върху нея.

Изоставяне и безразличие. Като че ли това бе нишката, която пронизваше целия ѝ живот. Майка ѝ бе умряла, баща ѝ се бе превърнал в нещо студено и лишено от грижовност, чичо ѝ Джосуа искаше единствено да я махне от пътя си — без съмнение той би го отрекъл, но то бе очевидно във всяка негова дума. За известно време си бе мислила, че Диниван и лекторът ще могат да ѝ предложат убежище, но те бяха умрели и я бяха оставили сама. Макар и да знаеше, че те нямат ни най-малка вина за това, тя все още не можеше да им прости.

Никой нямаше да ѝ помогне. Милите хора, като Саймън и трола или любимия ѝ стар херцог Исgrimнур, ги нямаше или бяха безсилни. А сега и Кадрах я бе напуснал.

У нея сигурно имаше нещо, което отблъскваше другите, замисли се Мириамел, някакво петно, като петната по белокаменните канали в Меремунд, скрити, докато приливът не се оттегли. Или може би това нещо въобще не бе в нея, а в душите на тези около нея, тези, които не можеха да се придържат към задълженията си и които не можеха да си припомнят своя дълг към една млада жена.

А Аспитис, златният граф? Тя почти не се надяваше да се окаже по-отговорен от останалите, но пък той поне се интересуваше от нея. Поне му бе необходима за нещо.

Може би, когато всичко свършеше, когато баща ѝ преобразеше света по начина, който щеше да задоволи покварената му душа, тя щеше да успее да си намери дом някъде. Щеше да е доволна от една малка къща край морето, с удоволствие щеше да се отърси от нежелания си кралски произход като от стара змийска кожа. Но какво да прави дотогава?

Мириамел се обърна и зарови лице в грубото одеяло; усещаше как леглото, а и целият кораб, се движат в нежната, но твърда хватка на морето. Всичко бе прекалено много — прекалено много мисли, прекалено много въпроси. Тя се почувства съвсем без сили. Искаше единствено да бъде прегръщана, да бъде защитавана, да остави времето да тече, докато не дойде моментът, в който да може да се събуди в един по-добър свят.

Останала без опора на прага на съня, тя заплака тихо и горчиво.

Следобедът се изниза. Мириамел лежеше в тъмнината на каютата, като ту излизаше от сънищата, ту се връщаше в тях.

Някъде отгоре вахтеният оповести залеза; никакъв друг звук не проникваше при нея освен плясъка на вълните и приглушения крясък на морските птици. Корабът сякаш бе изоставен — моряците бяха на брега.

Мириамел не се изненада, когато вратата на каютата се отвори тихо и някой тежко се отпусна до нея на леглото.

Пръстът на Аспитис мина по лицето ѝ. Мириамел се обърна на другата страна, искаше ѝ се да може да придърпа сенките върху себе си като одеяло, искаше отново да е дете и да живее край океана, в който да няма килпа, океан, в който бурите едва-едва докосват вълните и изчезват със златния изгрев на слънцето.

— Милейди... — прошепна той. — О, толкова съжалявам! Страдате, нали?

Мириамел не каза нищо; гласът му бе успокояващ балсам за болезнените ѝ мисли. Той заговори отново — казваше ѝ колко е красива и мила. В трескавата ѝ тъга думите му не бяха много повече от празнословие, но гласът му бе ласкав и вдъхващ увереност. Тя усещаше, че я успокоява и приласкава като разтревожен кон. А после той се плъзна под чаршафа ѝ и тя усети кожата му до своята — топла, гладка и стегната. Тя възрази, но с нежно мърморене, без истинско недоволство — по някакъв начин и това изглеждаше любезност от негова страна.

Устните му бяха на врата ѝ. Ръцете му се плъзгаха по нея със спокойна увереност, като че ли държаха нещо прекрасно, което принадлежи само на него. Сълзите ѝ бликнаха отново. Преизпълнена със самота, тя го остави да я привлече в прегръдките си, но не можеше

да усеща докосването му безчувствено. Докато част от нея копнееше да бъде единствено прегръщана, да бъде потопена в успокоителна топлина — сигурно пристанище като това, в което „Облакът на Еадне“ се люшкеше на котвата си, необезпокояван от бурите, които помитаха великия океан — едно различно аз искаше да се освободи и яростно да се сблъска с опасността. А и още една сянка се таеше по-дълбоко в нея, някакво тъмно недоволство, оковало сърцето ѝ с вериги от желязо.

Слабата светлина, която се процеждаше под вратата, затрепка в косата на Аспитис, когато той се притисна към нея. Ами ако някой влезеше? Нямаше резе, на вратата нямаше резе! Тя започна да се бори. Разбрал погрешно страха ѝ, той ѝ зашепна успокоително колко е красива.

Къдриците му бяха прекрасни. Главата му приличаше на гора, тъмният му силует се извисяваше като планински връх. Тя изстена, неспособна да устои на подобна непреклонност.

Времето течеше неусетно и Мириамел усети, че се унася. Аспитис заговори пак.

Той я обичаше — добрината ѝ, ума ѝ, красотата ѝ.

Думите му, подобно на прегръдки, бяха възпламеняващи. Тя не обичаше ласкателствата, но усети, че съпротивата ѝ се топи от силата и увереността му. Беше го грижа за нея, поне малко. Той би могъл да я скрие далеч в тъмнината, да я придърпа около нея като наметало. Тя щеше да изчезне в дълбините на закрилата му, докато светът не се оправеше.

Корабът се люлееше върху вълните.

Той щеше да я защити от тези, които искаха да ѝ навредят, нали така бе казал. Той никога нямаше да я изостави.

И тя му се отдаде. Имаше болка, но също така имаше и обещания. Мириамел не се бе надявала на нищо повече. По някакъв начин това бе урок, който светът вече ѝ бе преподавал.

Обляна в странни, нови чувства, несвикнала с нито едно от тях, Мириамел седеше на масата срещу Аспитис и побутваше храната си от единия край на чинията към другия. Не можеше да разбере защо графът я бе принудил да седне с него в ярко осветената каюта. Не можеше да разбере защо не е дори съвсем мъничко тъжна.

Един войник потропа на вратата и влезе.

— Хванахме го, господарю. — В гласа му ясно се долавяше удовлетворение. Седналата срещу Аспитис Мириамел се напрегна.

Войникът отстъпи настрана и двама други стражи доवлякоха Кадрах — беше се отпуснал в ръцете им и главата му клюмаше. Били ли го бяха? Мириамел го съжали и за миг ѝ се догади. Почти се бе надявала, че Кадрах просто ще изчезне, така че няма да ѝ се налага да го види пак. По-лесно бе да го мрази, когато той не беше наблизо.

— Пиян е, господарю — каза пазачът, — и вони. Намерихме го в „Пернатата змиорка“ на източния док. Купил си място на един търговски кораб, обаче го проиграл на зарове.

Кадрах ги погледна с помътнелите си очи — лицето му се бе отпуснало от отчаяние. Мириамел можеше да усети вонята на вино дори и от другата страна на масата.

— Щото щях да си го върна... Щяхме... — Той тръсна глава. — А може би не. Късметът ми изневери. Водата се надига...

Аспитис стана, заобиколи масата и сграбчи монаха за брадичката. Стисна я силно и повдигна розовото лице на Кадрах, докато очите им се срещнаха. После се обърна към Мириамел.

— Напивал ли се е така и преди, лейди Мария?

Мириамел кимна безпомощно. Искаше ѝ се да е някъде другаде.

— Да.

Аспитис отново се обърна към монаха.

— Странен човек. Защо просто не напусне службата си при баща ви, вместо да бяга като престъпник? — Графът погледна оръженосеца си. — Сигурен ли си, че нищо не липсва?

— Нищо, господарю.

Кадрах се опита да се освободи от пръстите на графа и изсумтя:

— Имах си мое злато. Нищо не съм откраднал. Трябва да се махна отгук... — Очите му опитаха да се съсредоточат върху Мириамел и в гласа му прозвуча отчаяние. — Страшна... буря... идва. Много страшна.

Графът на Еадне пусна брадичката на монаха и избърса пръстите си в покривката.

— Плашиш се от някаква си буря? Знаех си, че не си добър моряк, но все пак... това е много странно. Ако бе мой поданик, жив щях да те одера за този номер. Как смееш да изоставиш невинната си повереница?... Той няма вече да спи във вашата каюта, лейди Мария.

— Усмивката на графа бе неестествено успокояваща. — Може да е полудял... или пък е от пиенето. Казва, че ни заплашва опасност, но според мен самият той е опасен. Ще го държим под ключ, докато не ви върна в Набан, а после ще го предадем на Майката Църква, за да го бичуват.

— Под ключ? — възкликна Мириамел. — И да го бичуват?!

— Не мога да го оставя свободен, за да ви тормози или да ви тревожи, милейди. — Графът се обърна към стражите си. — Трюмът ще му се отрази добре. Дайте му вода и хляб, обаче преди това го оковете.

— О, не! — Мириамел бе ужасена. Колкото и да презираше монаха и страхливото му предателство, мисълта за което и да било живо същество, принудено да носи окови и затворено в тъмна дупка...

— Милейди. — Тонът на Аспитис бе любезен, но решителен. — На моя кораб трябва да цари ред. Аз ви предоставих убежище, а също и на този човек. Той бе ваш пазител. И предаде доверието ви. Все още не съм сигурен, че не е откраднал нищо от мен или че не мисли да продаде сведения за моята задача тук, във Винита. Ще трябва да оставите тази мъжка работа на мен, прекрасна Мария. — Той махна с ръка и стражите отведоха Кадрах.

Мириамел се разплака и скочи от стола си.

— Извинете ме, граф Аспитис. — Тя тръгна към вратата. — Трябва да си легна.

Той я сграбчи за ръката и я обърна към себе си. Тя извърна лице. Знаеше колко глупаво изглежда: зачервени очи и мокри бузи.

— Моля те. Освободи монаха.

— Знам, че си много притеснена, прекрасна Мария — меко каза Аспитис. — Не се страхувай. Обещах, че ще те пазя.

Тя усети, че се предава и става отстъпчива. Силата ѝ сякаш изчезваше. Беше се уморила да бяга и да се крие. Искаше единствено някой да я прегръща и всичко друго да изчезне...

Мириамел потрепери и се отскубна от прегръдката му.

— Не! Грешно е. Грешно! Ако не го освободите, няма да остана на този кораб! — Тя излезе; залиташе и не виждаше почти нищо.

Аспитис я хвана много преди да стигне стълбата към палубата. Ган Итай си тананикаше тихо в тъмнината над тях.

— Лейди, разстроена сте — каза той. — Както сама казахте, трябва да си легнете.

Тя се съпротивляваше, но хватката му бе силна.

— Пусни ме! Не искам да оставам тук! Ще слеза на брега и сама ще намеря превоз от Винита.

— Не, милейди, няма да го направите.

— Пусни ме! Боли!

Песента на Ган Итай над тях като че ли спря.

Аспитис се наведе. Лицето му почти се долепи до нейното.

— Мисля, че има някои неща между нас, които трябва да се изяснят. — Той се засмя. — Всъщност има много неща, за които да си говорим — по-късно. Сега отиваш в каютата си. Аз ще свърша с вечерята си и ще дойда.

— Няма да отида.

— Ще отидеш.

Каза го с такава увереност, че гневният ѝ отговор заседна в гърлото ѝ. Обзе я страх. Аспитис я придърпа още по-близо до себе си и я поведе по коридора.

Песента на Ган Итай наистина бе спряла. Сега започна отново — издигаше се и заглъхваше: нискито пееше на нощта и морето.

27. ЧЕРНАТА ШЕЙНА

— Приближават се — задъхано рече Слудиг. — Ако твоят Камък на раздялата е на повече от половин левга оттук, дребосъко, ще трябва да се обърнем и да се бием.

Бинабик изтърси водата от качулката си и се наведе над врата на Куантака. Вълчицата бе изплезила език, гърдите ѝ се надуваха и спадаха като ковашко духало. Бягаха през опустошената от бурята гора още от пукването на зората.

— Иска ми се да можех да ти кажа, че е близо, Слудиг. Не знам колко още остава, но се страхувам, че е почти ден яздене. — Тролът погали мократа козина на Куантака. — Славен пробег, приятелко. — Тя не му обърна внимание, тъй като лочеше дъждовна вода от един прогнил дънер.

— Великаните ни преследват — мрачно каза Слудиг. — Започнали са да харесват човешко месо. — Той поклати глава. — Когато най-накрая организираме съпротивата, ще съжаляват за това.

Бинабик се намръщи и изсумтя:

— Прекалено съм дребен, за да бъда задоволително голяма хапка, така че няма да им губя времето, като им позволя да ме хванат. По този начин никой няма да съжалява.

Над вятъра се издигна продължителен тътнещ вой, така близо, че смразяваше кръвта.

— Проклет да съм! — изръмжа Слудиг и потупа ножницата на меча си. — Не са по-далеч, отколкото бяха преди час! Да не тичат с бързината на конете?

— Както изглежда, почти — отвърна Бинабик. — Дали не трябва да навлезем по-навътре в гората? По-гъстите дървета може и да ги забавят.

— Нали си мислеше, че и излизането от равнините ще ги забави.

— Ако оживеем, ще можеш непрекъснато да ми казваш колко не съм бил прав — изръмжа Бинабик и се хвана по-здраво за гъстата козина на Куантака. — Обаче, освен ако не си измислил как да полетим, трябва да продължим да яздим.

Вятърът донесе поредния вой.

Слудиг сечеше храсталака, докато слизаха надолу по дългия горист склон.

— Мечът ми ще се изтъпи тъкмо когато най-много се нуждая от него — оплака се той.

Бинабик, който водеше върволицата плашливи коне, се спъна, падна на калната земя и се пързулна по склона. Конете започнаха да подскачат и да се блъскат, ограничени от пътеката, която Слудиг бе изсякъл сред гъстия шубрак. Тролът се изправи и хвана юздите на коня-водач.

— Кинкипа! Тази буря няма край!

Успяха да слязат от хълма чак по обяд. Изглежда, упованието на Бинабик в горското прикритие бе оправдано поне частично: виковете на хунен станаха малко по-слаби, въпреки че не изчезнаха напълно. Гората като че ли ставаше по-рядка. Дърветата все още бяха огромни, но не така величествени като събратята си, които растяха по-навътре в Алдхеорте.

Дърветата — дъбове и високи ели — бяха окичени с увивни растения. Тревата и храсталакът ставаха по-гъсти и дори в този необичайно студен сезон няколко жълти и сини цветя повдигаха главички над калта и трепкаха под проливния дъжд. Ако не беше пороят и хапещият вятър, гората щеше да е рядко красива.

Най-накрая стигнаха основата на хълма и се изкатериха на една каменна издатина, за да поизстържат калта от ботушите си и да поизчистят дрехите си преди да продължат. Слудиг погледна назад към хълма и посочи с пръст.

— Милостива Елисия! Погледни, дребосько!

Далеч нагоре по хълма, но все пак ужасяващо близо, няколко бели фигури си проправяха път през листака и размахваха дългите си ръце като маймуни от Наскаду. Един от великаните вдигна глава — лицето му бе като черна дупка на фона на бялата разрошена козина — и изрева гръмовно. Викът отекна над мократа гора и конят на Слудиг се изправи на задните си крака от ужас.

— Това е състезание — каза Бинабик. Кръглото му кафяво лице бе преbledняло. — И до този момент те печелят.

Куантака скочи от каменната издатина и тролът едва успя да се вкопчи във врата ѝ. Слудиг ги последва, като водеше останалите животни. Копитата шляпаха в наквазената земя.

Тъй като бързаха, обзети от страх, мина доста време, преди да забележат, че земята, макар и все още обрасла с шубраци, е станала необичайно равна. Яздеха покрай отдавна пресъхнало речно корито, което сега отново се бе напълнило с пенеща се, бурно течаща дъждовна вода. Тук-там по бреговете имаше оплетени в корени камъни, покрити с вековен мъх и виещи се растения.

— Приличат ми на основи на мостове или рухнали сгради — извика Слудиг.

— Прав си — отвърна Бинабик. — Надявам се това да означава, че приближаваме целта си. Тук ситите някога са имали голям град. — Той се наведе напред и прегърна Куантака, за да прескочат един повален дънер.

— Мислиш ли, че това ще задържи великаните? — попита Слудиг. — Нали каза, че копачите не харесват местата, по които са живели ситите.

— Те не харесват гората и гората също не ги харесва — каза тролът и потупа вълчицата да спре. — Хунен като че ли не страдат от същия проблем — може би защото са по-малко умни или защото се плашат по-трудно. Или може би защото не копаят. Не знам. — Той наклони глава и се заслуша. Бе трудно да се чуе каквото и да било заради безжалостното съскащо почукване на дъжда по листата, но поне в този момент заобикалящата ги гора изглеждаше безопасна. — Ще следваме водата. — Той посочи новопоявилата се река, която бързаше покрай тях и носеше счупени от бурята клони. — Сесуад'ра, Камъкът на раздялата, е в долината до края на гората, съвсем близо до град Енки-е-Шао'сейе, в чиито покрайнини сме сега. — Той размаха малката си ръка. — Реката тече към долината, така че е разумно да я последваме.

— Тогава по-малко говорене и повече следване — отвърна Слудиг.

— В живота си съм говорил и на уши, които са ценили думите ми повече — каза Бинабик малко намръщено, но сви рамене и подкара Куантака напред.

Яздеха покрай неизброими останки от голям и отдавна необитаван град. Части от стари стени проблясваха под храсталака — купчини бледи натрошени камъни, нещастни като загубени овце. На други места се бяха оголили основите на подкопани кули, извити и празни като древни челюсти, задушени от паразитен мъх. За разлика от Да'ай Чикица, тук гората бе направила повече от това да прорасте в Енки-е-Шао'сейе: от града не бе останало нищо, освен едва доловими следи. Гората, винаги била част от това място, през хилядолетията се бе превърнала в разрушител и бе задушила сложно изработените каменни постройки с безброй подобни на змии растения, бе ги обвила с корени и клони, които търпеливо бяха разрушили дори и несравнимите творения на ситските строители, и отново бе превърнала всичко в кал и мокър пясък.

В рушащите се руини на Енки-е-Шао'сейе бе останало малко живец. Те сякаш показваха единствено, че дори и ситите са подвластни на повеля на времето; че всяко творение на ръцете, независимо от своето съвършенство, най-накрая трябва да стигне до незавиден край.

Бинабик и Слудиг откриха пътека, която се спускаше покрай брега на реката, и започнаха да се движат по-бързо. Не чуваха нищо, освен звуците на собственото си движение и бяха доволни от това. Точно както бе предвидил тролът, земята започна да се накланя по-осезаемо и да се спуска на югозапад. Въпреки многобройните си извивки реката също течеше в тази посока — водата набираше скорост и сякаш бе обзета от нещо, което почти приличаше на ентузиазъм. Тя решително се мятеше към бреговете, като че ли се стремеше да е навсякъде по едно и също време. И течеше бързо и бурно, сякаш осъзнаваше подарения ѝ временен живот и се стараше да докаже на някакви строги речни божества, че е достатъчно енергична.

— Почти излязохме от гората — задъхано се провикна Бинабик от подскачащия гръб на Куантака. — Дърветата се разреждат! Погледни, появява се светлина!

И наистина, дърветата точно пред тях като че ли бяха разположени на самия край на света. Вместо след тях да се появи още шарен зелен листак, там се простираше бездънно, безлично сиво, като че ли на Създателя не му бе достигнало вдъхновение.

— Прав си, дребосъко — развълнувано каза Слудиг. — Гората свършва! Ако сме близо до това твое убежище, ще успеем да се

изплъзнем от тези проклети великани!

— Освен ако всичките ми свитъци до един не са объркани — отвърна Бинабик, докато бързаха напред, — разстоянието от гората до Камъка на раздялата не е голямо.

И млъкна, когато стигна до последните дървета. Куантака спря рязко — главата ѝ бе наведена и тя душеше въздуха. Слудиг докара коня си до него.

— Благословени Усирис — прошепна римърсгардецът.

Пред тях склонът се спускаше рязко към долината. Сесуад'ра се открояваше там — тъмна и загадъчна в своя плащ от дървета; груба каменна грамада, която се издигаше високо над долината. И отвсякъде бе заобиколена от вода.

Долината бе наводнена. Камъкът на раздялата — огромен юмрук, който като че ли предизвикваше залялото с дъжд небе — се бе превърнал в остров сред неспокойно сиво море. Бинабик и Слудиг бяха кацнали на края на гората, само на половин левга от целта си, но всеки лакът от разпрострялата се пред тях долина бе покрит с много лакти вода.

Стояха и се вираха в наводнената долина. Зад тях отекна рев — далече, но все пак стряскащо близо. Каквато и магия да бе останала в Енки-е-Шао'сейе, тя бе твърде слаба, за да обезсърчи гладните великани.

— Кълна се в Ейдон, троле, хванати сме като мухи в бурканче с мед — каза Слудиг. В гласа му за първи път се прокрадна потреперване от страх. — Заклецени сме на края на света. Дори и да се бием и да отблъснем първата атака, няма къде да избягаме!

Бинабик погали главата на Куантака. Настръхналата вълчица изскимтя, сякаш уплашена и тя.

— Спокойствие, Слудиг, трябва да помислим. — Тролът огледа стръмния склон. — Страхувам се, че си прав за едно нещо — не можем да поведем конете надолу.

— Но какво ще правим долу? — изръмжа Слудиг. Дъждът капеше от плитките по брадата му. — Това не е кална локва! Това е океан! Твоите свитъци не го ли споменават?

Бинабик ядосано поклати глава. Залепената на челото му от дъжда коса влизаше в очите му.

— Погледни нагоре, Слудиг, погледни! Небето е пълно с вода и тя всичката се излива върху нас, тя е благословията на нашите врагове! — извика той с отвращение. — Това може да е океан сега, но преди седмица е било равна долина, точно както казват свитъците ми. — Притеснено изражение премина по лицето му. — Дали Джосуа и останалите не са били застигнати в низината! Дъще на снега, това ще е ужасно! Ако е така, спокойно можем да организираме отбраната си тук — на края на света, както го нарече ти. Пътешествието на Трън ще свърши тук.

Слудиг скочи от седлото и се подхлъзна в калта. Отиде до водача на товарните коне и отвърза увития черен меч. Въпреки тежестта му го вдигна лесно, отнесе го с една ръка до Бинабик и каза начумерено:

— Твоят „жив меч“ май иска да се бие. Почти съм изкушен да видя какво може да направи, въпреки че може да стане тежък като наковалня по средата на някой удар.

— Не — кратко отвърна Бинабик. — На моите хора не им допада да бягат от битки, но сега не е време да запеем крохокски песни за смъртта и щастливо да се отправим към величествено поражение. Още не сме се отказали от нашето търсене.

— Тогава какво предлагаш, троле? — изръмжа Слудиг. — Да полетим към тази далечна скала?

Канукът раздражено изсъска:

— Не. Но можем да потърсим начин да слезем долу. — Той посочи реката, която гърмеше покрай тях и изчезваше надолу по стръмния обрасъл склон. — Това не е единственото водно корито. Може да се окаже, че други ще ни отведат в долината по по-полегат път.

— А после какво? — настоя Слудиг. — Да плуваме?

— Ако се наложи. — Ловният вик на преследвачите им се издигна отново и конете се заблъскаха в паника. Бинабик продължи: — Яхвай коня, Слудиг. Все още има шанс да се измъкнем.

— Ако успеем, значи си трол-вълшебник. Ще те провъзглася за сит и ще можеш живееш вечно.

— Не се шегувай тук — каза Бинабик. — Не се подигравай. — Той се плъзна от гърба на Куантака и прошепна нещо в ухото й. Вълчицата скочи в капещия храсталак и тръгна на изток. Слудиг и тролът я следваха колкото можеха по-отблизо и водеха конете.

Куантака, бърза като сянка, скоро намери по-полегата просека надолу по склона. Въпреки лепкавата, хлъзгава кал, бавно успяха да се спуснат към най-долния край на гората, който сега бе бряг на развълнуваното от ветровете море.

Гората не свърши изведнъж, а по-скоро изчезна във вълните. На някои места върховете на залетите дървета все още се подаваха над повърхността — малки островчета от листа или иглички. Голи клони стърчаха от сивата вода като ръце на давеци се.

Конят на Слудиг спря до брега и римърсгардецът скочи на земята; краката му затънаха до глезените в кал и вода.

— Не съм сигурен, че забелязвам подобрение, троле — каза той, докато изучаваше околността. — Преди поне бяхме на високо.

— Режи клони — каза Бинабик и зашляпа през калта към него. — Дълги клони, толкова, колкото успееш да намериш. Ще направим сал.

— Ти си луд! — рязко отговори Слудиг.

— Възможно е. Но ти си силният, така че ти трябва да ги режеш, а аз ще ги връзвам — в дисагите имам въже. Побързай!

Слудиг изсумтя, но само след миг мечът му монотонно сечеше клони.

— Ако не си бях изгубил брадвите по време на това глупаво търсене — задъхано каза той, — можех да ти построя цяла къща за времето, което ще ми е необходимо да отсека едно дърво с тоя тъп меч.

Бинабик не каза нищо, съсредоточен върху връзването на грубите клони, които Слудиг вече бе отсякъл. Когато свърши с наличния материал, тръгна да потърси паднали клони. Откри още един приток, който се стичаше в малък въртоп, преди да излее водите си надолу. Във въртопа се бе събрало цяло съкровище от паднали клони. Бинабик грабна цял наръч и забърза обратно към Слудиг.

— Куантака не може да преплува толкова голямо разстояние — промърмори Бинабик, докато носеше последната партида. Очите му бяха взрени в Сесуад'ра. — Но не мога да я оставя да се грижи сама за себе си. Няма как да разбере колко ще продължи бурята. Тя може и никога да не ме намери отново. — Той стовари намръщено клоните и клекна; пръстите му започнаха да усукват тънкото въже. — Не мога да направя сала достатъчно голям и за трима ни, не и ако трябва да

вземем онези наши принадлежности, които трябва да спасим. Няма време.

— Тогава ще се редуваме да сме във водата — каза Слудиг. Побиха го тръпки, когато погледна шибаната от дъжда бездна. — Елисия, Божия майко, това е ужасно.

— Имаш право. Трябва да направим сала достатъчно голям, та да може един от нас да си почива, докато другите двама плуват. — Бинабик си позволи да се усмихне. — Виждам, че вие, римърсгардците, не сте загубили всичката си моряшка кръв. — В този момент бесен рев се разнесе из гората. Стреснати, двамата погледнаха нагоре и видяха една огромна бяла фигура да стои на стръмнината над тях.

— Господ да ги убие! — изстена Слудиг и яростно изрита едно дърво. — Защо ни преследват! Да не би да търсят меча?

Бинабик поклати глава и каза:

— Почти съм готов. Само още две дълги.

Към бялата фигура над тях бързо се присъединиха още няколко — глутница бесни призраци, които издигаха дългите си ръце срещу буреносното небе. Гласовете на великаните се понесоха над водата и загърмяха, като че ли заплашваха не само немощните същества на брега, но и самия Камък на раздялата, който най-нахално стърчеше извън досега им.

— Готово — извика Бинабик, докато затягаше последния възел. — Да го избутаме във водата. Ако не плува, ще си получиш битката, която така силно желаш, Слудиг.

Избутаха сала през плетеницата потопени храсталаци. Над тях се чуваше глухото пукане на смачкана растителност — великаните се спускаха по калния склон. Слудиг внимателно сложи Трън върху мокрите трупи. Бинабик се втурна назад, довлече една от кожените чанти и я хвърли на Слудиг, който вече бе нагазил до кръста в мътната вода.

— Тези неща са на Саймън — извика тролът. — Не бива да ги оставяме! — Слудиг повдигна рамене, хвърли торбата до увития меч и викна:

— Ами какво ще правим с конете?

Воят на преследвачите им ставаше все по-силен.

— Какво можем да направим? — безпомощно отвърна Бинабик. — Трябва да ги освободим! — Той извади ножа си и с един замах преряза юздите на коня на Слудиг, а после рязко срязва и каишите, които минаваха през коремите на другите коне, така че товарът им се свлече в калта.

— Побързай, троле! — извика Слудиг. — Вече са много близо!

Бинабик се огледа; лицето му бе сгърчено от напрегнато мислене. Той клекна, набързо претърси още едни дисаги и измъкна няколко неща, преди да се втурне надолу и да нагази във водата.

— Качвай се — изрева Слудиг.

— Куантака! — извика Бинабик. — Ела!

Вълчицата изръмжа и се обърна към пукотевицата от приближаващите се великани. Конете заподскачаха и зацвилиха от уплаха. Изведнъж конят на Слудиг побягна на изток и останалите бързо го последваха. Великаните вече се виждаха съвсем ясно — само на неколкостотин крачки нагоре по склона. Спускаха се стремително и пееха страшната си ловна песен. Носеха огромни сопи — размахваха ги, все едно бяха кухи тръстики, и буквално смазваха с тях преплетените храсталаци.

— Куантака! — изкрещя Бинабик панически. — Умму нинит! Умму соса!

Вълчицата се обърна и заподскача към тях, после нагази до гърди във водата и започна яростно да маха с лапи. Слудиг буташе сала, докато краката му вече не можеха да докосват дъното. Куантака ги настигна преди да се отдалечат и на трийсет лакътя от водата. Покатери се на сала по гърба на Слудиг, като почти го удави.

— Не, Куантака! — извика Бинабик.

— Остави я на мира! — изгъркори Слудиг. — Ритай във водата, за да се отдалечим!

Първият великан изскочи от гората. Виеше от ярост и въртеше рунтавата си глава. Направи няколко крачки във водата и изненадващо падна напред с плясък и изчезна. След миг се показва на повърхността, удряше лудо с ръце, мръсната му козина бе цялата в клонки. Той надигна глава и изрева гръмовно срещу бурята, като че ли настояваше да получи помощ. Другарите му наизскачаха по брега зад него, като ревяха и пъшкаха от незадоволена жажда за кръв.

Първият великан успя да доплува до плиткото и се изправи; от козината му се стичаше вода. Той протегна маймунската си ръка, изскубна едно дърво, дебело колкото човешки крак, изрева и го запрати във въздуха. Дървото падна със страхотен плясък във водата до сала и почти го преобърна; един стърчащ клон раздра бузата на Слудиг. Зашеметен, римърът потъна. Бинабик се наведе във водата, като запъна крака в дупките между дърветата на клатещия се сал, и задърпа китката на римърсгардеца с две ръце. Слудиг успя да измъкне главата си над повърхността и да си поеме дъх. Великаните запратиха подир сала още няколко дървета и камъни, но не успяха да ги улучат. Безпомощните им резове тътнеха над наводнената долина.

Като проклинаше и великаните, и всички салове на света, Слудиг се оттласкваше от дъното с дългото си канукско копие. Най-последният салът излезе от оплетените клони на храсталака и Слудиг заплува, като го буташе. Салът и невероятният му товар се понесоха по хладните сиви води към огромния камък.

Еолаир яздеше на изток от дома на прадедите си в Над Мулах под нощното небе, проблясващо в странни светлини. Провинциите около превзетата му крепост се бяха оказали по-малко гостоприемни, отколкото се бе надявал. Мнозина от хората му бяха прогонени от нещастията на войната и ужасното време, а тези, които бяха останали, неохотно отваряха вратите на домовете си пред един непознат, дори и ако този непознат претендираше да е управляващият граф. Окупираният Хернистор бе държан като затворник не толкова от вражеските войници, колкото от страха.

Малцина други бяха на път през нощта — времето, когато Еолаир пътуваше най-много. Дори хората на Скали от Калдскрайк, въпреки ореола си на завоеватели, изглежда, не излизаха нощем с охота, като че ли бяха приели характера на онези, които бяха завладели. В това мрачно лято на сняг и неспокойни духове дори и победителите във войната се прекланяха пред по-велика сила.

Еолаир бе по-сигурен от всякога, че трябва да намери Джосуа, ако принцът все още бе жив. Мейгуин може и да го бе изпратила на тази мисия заради някаква странна или злостна идея, но сега бе смехотворно очевидно, че северната част на Остен Ард е попаднала под сянка, която не е само с човешки произход, и че загадката на меча

Блестящ гвоздей може да има нещо общо с нея. Защо иначе боговете се бяха погрижили Еолаир да се окаже в чудовищно странния град под земята и да срещне още по-странните му обитатели? Графът на Над Мулах бе прагматик по природа. Дългите години в служба на краля бяха изтрили от сърцето му склонността към фантазии, но в същото време опитът му в дипломацията го бе направил недоверчив към прекалените съвпадения. Да се предположи, че няма надделяващ свръхестествен елемент в лятото, което беше зима, в появяването на същества от легендите и във внезапната важност на забравени и почти митични мечове, бе все едно да си затвориш очите пред една реалност, толкова очевидна, колкото и планините и моретата.

Освен това, въпреки безкрайните дни в дворовете на Еркинланд, Набан и Пердруин, въпреки предпазливите си думи пред Мейгуин, Еолаир бе хернистирец. А хернистирците помнеха повече от всички други смъртни.

Когато Еолаир навлезе в Еркинланд, за да мине през голия Утаниат на път към Ач Самрат, бурята се усили. Снегът, колкото и да бе ненавременен, до този момент бе падал спокойно, както би падал през ранните дни на новандер. Сега вятърът се усилваше и превръщаше плоската равнина в развълнуван пейзаж от бяло нищо. Студът бе толкова лют, че той трябваше да се откаже от нощната езда, но не се тревожеше много, че може да го познаят — пътищата бяха почти пусли дори и в сивите, бушуващи обедни часове. С горчиво задоволство забеляза, че Утаниат — графството на Гутулф, един от любимците на крал Елиас — е толкова опустошен от бурята, колкото всяка друга част на Хернистир. В края на краищата имаше малко справедливост.

Докато се влачеше безкрайно сред бялата празнота, той мислеше за сънародниците си — и най-вече за Мейгуин. Въпреки че след смъртта на брат си и баща си бе станала дива и непокорна като зверче, тя не преставаше да го привлича. Но му бе трудно да не се чувства предаден заради отношението ѝ, без значение колко добре си мислеше, че разбира причините за него. При все това не можеше да я мрази. Обичаше я още откакто тя бе малко момиче и смяташе, че е важно да говори с нея винаги, когато бе в двора, да я оставя да му покаже градините на Тайг, както и прасетата и пилетата, на които бе дала

имена и към които се отнасяше със същата раздразнена привързаност, с която майките се отнасят към безразсъдните си деца.

Докато тя растеше и ставаше висока като мъж — но въпреки това хубава, — Еолаир я бе наблюдавал как неотклонно се затваря и как само понякога показва проблясъците на нежността, която така го бе очаровала преди. Тя като че ли се обръщаше навътре, подобно на розов храст, захлупен от надвиснал таван — храстът се превива и издира стъблата си със собствените си бодли. Мейгуин все още обръщаше внимание на Еолаир, но това внимание бе все повече и повече объркващо, все повече и повече съставено от странна тишина и нейните гневни самообвинения.

За известно време си бе мислил, че тя го приема като нещо повече от обикновен приятел на семейството ѝ и далечен роднина. Бе се чудил дали двама самотници като тях въобще могат да намерят пътя един към друг — въпреки словоохотливостта и досетливостта си Еолаир винаги бе усещал, че най-доброто у него е скрито дълбоко под повърхността, точно както тихата му крепост сред хълмовете на Над Мулах бе отдалечена от суетнята в Тайг. Но точно когато бе започнал да мисли за Мейгуин сериозно, точно когато възхищението му от честността и нетърпимостта ѝ към безсмислиците бе започнало да се превръща в нещо по-дълбоко, тя бе охладняла към него. Като че ли бе решила, че той е още един представител на хилядите мързеливци и ласкатели, които заобикаляха крал Лут.

Един следобед в Утаниат, докато снегът жилеше лицето му и той се бе отнесъл надалеч в мислите си, Еолаир се зачуди: „Сбърках ли? Нима тя наистина се интересуваше от мен?“ Ужасяваща мисъл, защото изведнъж обърна света, който той познаваше, с главата надолу и придаде съвсем различен смисъл на всичко, което се бе случило между тях, откакто Мейгуин бе станала жена.

„Нима съм бил сляп? Но ако е така, защо ѝ трябваше да се държи толкова детински с мен? Нима винаги не съм се отнасял с нея с уважение и любезност?“

След като повъртя тази мисъл в главата си в продължение на цял час, той се отказа от нея. Беше твърде притеснително да мисли за това тук, в средата на нищото — нали щяха да изминат месеци между настоящето и времето, когато отново щеше да я види.

И го бе отпратила с гняв, нали?

Вятърът неспокойно завихряше неулегналия сняг.

Една сутрин — бурята беше поутихнала — той мина покрай Ач Самрат. Спря коня си на едно възвишение пред древното бойно поле, на което принц Синах и десет хиляди от неговите хернистирци бяха погубени от Фингил от Римърсгард и предателството на тритингския вожд Ниюнорт. Както и друг път, когато бе идвал тук, Еолаир усети, че докато гледа широкото равно поле, по гръбнака му се качва тръпка, само дето този път тя не бе събудена от страховитото минало. Леденият вятър в очите му и студеното празно лице на севера, вторачено в него, изведнъж го накараха да осъзнае, че когато тази нова и по-голяма война свърши — било то на бойно поле или под безпощадния прилив на черната зима, — краят ѝ може да се окаже смъртоносно безумие, до което Ач Самрат би приличал на дребнава караница.

Продължи да язди, а гневът му се превърна в лед. Кой бе докарал този ужас? Кой бе завъртял колелото на злото? Нима бе Елиас или може би неговият любимец, змията Приратес? Ако бе така, трябваше да съществува специално приготвен за тях ад. Еолаир можеше само да си мечтае да доживее да види как ги пращат в него — може би на върха на Блестящ гвоздей на Престър Джон, ако подземните дуори бяха казали истината.

Стигна до края на Алдхеорте. Зъбите на бурята изглеждаха малко по-тъпи тук, във владенията на Елиас, само на десетина левги от покрайнините на Ерчестър, и той си мислеше, че е по-безопасно повече да не разчита на редките срещи с други пътници — тук рядко срещаният пътник можеше да бъде войник от Еркинската стража на Върховния крал.

Тихите, завити с одеяла от сняг фермерски земи под сенките на великата гора, изглежда, чакаха, изпълнени с опасения, онова, което щеше да се появи, като че ли тази буря бе само предвестникът на някакво по-тъмно дело. Еолаир знаеше, че това са само неговите чувства, но също така имаше и силното усещане, че не са само негови: чувство на ужас витаеше над Еркинланд и изпълваше въздуха като ужасяваща, изстискаваща волята мъгла. Малцината самотни фермери и дървари, които видяха по пътя, отговаряха на поздравите му само със

знака на Дървото, докато се разминаваха по безлунните пътища, сякаш Еолаир беше някакъв демон или ходещ мъртвец. Но факлите им разкриваха, че точно техните лица са се отпуснали и побледнели, подобно на маските на мъртъвци, сякаш страховитите ветрове и непрекъснатият сняг бяха замразили самия им живот.

А после наближи Тистерборг. Големият хълм се издигаше само на няколко левги от портите на Ерчестър и Еолаир можеше само толкова да се доближи до Хейхолт, в който, през някои от най-черните нощи, почти можеше да усети как безсънната ненавист на Елиас гори като факла във висока кула. Това бе само Върховният крал, припомни си Еолаир, един смъртен, когото той някога бе уважавал, макар и никога да не го беше харесвал. Каквито и луди планове да кроеше Елиас, каквито и ужасяващи сделки да бе сключил, той все пак бе просто човек.

Върхът на Тистерборг блещукаше, като че ли високо на хребета горяха наблюдателни огънове. Еолаир се зачуди дали Елиас не го е направил отбранителен пост, но не можеше да измисли нито една причина за подобно действие. Нима Върховният крал се страхуваше от нападение от древната гора Алдхеорте? Е, това нямаше значение. Еолаир бе твърдо решен да заобиколи Тистерборг от далечната на Ерчестър страна и нямаше никакво желание да изследва тайнствените светлини. Черният хълм имаше лоша слава, която се простираше назад, дори и преди времето на бащата на Елиас, крал Джон. Разказите за Тистерборг бяха много и нито един от тях не бе приятен. Във времена като тези на Еолаир му искаше да не се приближава на повече от левга, но гората — още едно несигурно място, където да си през нощта, — и стените на Ерчестър пречеха на такова благоразумно заобикаляне.

Едва-що бе започнал да обикаля северната страна на хълма през сгъстяващите се стволоче в покрайнините на Алдхеорте, когато усети как го залива страх — не приличаше на нищо, което бе изпитвал. Сърцето му биеше лудо, студена пот изби по лицето му и почти веднага се превърна в крехък лед. Еолаир се чувстваше като полска мишка, която — твърде късно за бягство — изведнъж е забелязала връхлитация ястреб. Събра цялата си воля, за да не пришпори коня си и да се втурне в лудешки бяг. Огледа се да види причината за този смразяващ ужас, но не видя нищо.

Най-накрая смуши коня и навлезе по-навътре сред предпазващите го дървета. Каквото и да го бе накарало да се чувства по този начин, изглежда, идваше от снеговете в полето, а не от сенчестата гора.

Бурята бе стихнала и небето бе чисто. Огромната жълта луна висеше на изток и дърветата приличаха на бледи кости. Графът на Над Мулах вдигна поглед към тъмния Тистерборг и се зачуди дали той може да е източникът на внезапната му уплаха, но не видя и не чу нищо необичайно. За миг се зачуди дали не е яздил твърде дълго сам с болезнените си мисли, но бързо прогони тази мисъл. Той бе хернистирец. А хернистиреците помнеха.

Долови слаб звук — някакво настойчиво стържене — и погледна на запад през снеговете. Нещо се движеше бавно през бялата равнина.

Страхът нарасна, плъзна се през него като бодлив мраз. Конят се размърда притеснено и графът го потупа с треперещата си ръка по врата — като че ли усетило ужаса му, животното изведнъж притихна. Кълбата-близнаци на дъха им бяха единствените движещи се неща в сянката на дърветата.

Стърженето стана по-силно. Еолаир вече можеше да различи фигури в снега — светещи бели фигури и зад тях нещо черно. А след това, с абсолютната нереалност на кошмара, блестящите фигури се видяха ясно.

Бе стадо бели кози — рошавата им козина светеше на лунната светлина. Очите им бяха червени като въглени... а нещо в главите им не беше наред. Когато си мислеше за това по-късно, той така и не можеше да назове причината, освен че неокосмените им муцуни като че ли наемкваха за някакъв вид неприятна интелигентност. Козите, всичко девет, влачеха голяма черна шейна. Той бе чул скърцането на плазовете, които хрущяха по снега. На шейната седеше закачулена фигура — изглеждаше прекалено голяма дори и от поне сто лакътя. Няколко други, по-малки, облечени в черни роби фигури, също с качулки, вървяха тържествено покрай шейната.

Неконтролируем ужас пробяга по гръбнака на Еолаир. Конят му се бе превърнал на камък под него, като че ли уплахата бе спряла сърцето му и го бе оставила мъртъв, на крака. Страховитата процесия премина със стържене покрай графа — отчайващо бавно и тихо, като се изключеше скърцането на шейната. Точно когато съществата в роби

щяха да изчезнат в тъмнината на най-ниските склонове на Тистерборг, една от закачулените фигури се обърна и Еолаир видя скелетно бяло лице и черни дупки, които може и да бяха очи. Онази част от ужасения му мозък, която все още можеше да мисли, благодари на боговете на неговия народ, както и на всички други народи, за сенките под дърветата. Най-накрая очите под качулката се извърнаха. След безкрайно дълго време шейната изчезна заедно с ескорта си сред снежните гори на Тистерборг.

Еолаир трепереше, но не помръдна, докато не бе сигурен, че е безопасно. Зъбите му бяха така здраво стиснати, че челюстта го болеше. Чувстваше се така, сякаш са го одрали жив и са го блъснали в дълбока черна дупка. Когато най-накрая се осмели да помръдне, се прилепи до врата на коня си и възможно най-бързо препусна на изток. Конят, нетърпелив като него, нямаше нужда нито от шпори, нито от подвиквания.

Докато бягаше на изток от Тистерборг и неговите тайни под погледа на подигравателната луна, Еолаир разбра, че всичко, от което се бе страхувал, е истина и че на света има неща, които са по-лоши дори и от неговите страхове.

Инген Джегер стоеше под разпрострелите се клони на една черна ела, без да обръща внимание на хапещия вятър и на трупация се в ниско подрязаната му брада скреж. Ако не беше нетърпеливият живот в бледите му сини очи, можеше да бъде сбъркан с пътник без късмет, умрял от студ в очакване на сутрешната топлина, която е дошла твърде късно.

Огромната бяла хрътка, седнала сред снега в нозете му, се размърда и издаде въпросителен звук, подобен на стърженето на ръждясали панти.

— Гладен ли си, Нику'а? — Изражение, което почти можеше да се нарече привързаност, пробяга по резките черти на Инген. — Кротко. Скоро ще си получиш порцията.

Инген наблюдаваше, без да се движи, изучаваше нощта внимателно като хищен звяр. Луната пропълзя от една дупка в надвисналите клони до друга. С изключение на вятъра, гората бе тиха.

— Аха. — Доволен, Инген Джегер се разтърка и изтърси снега от наметалото си. — Нику'а, извикай братята и сестрите си. Завий, за да

дойде стормспайкската глутница! Време е за последното преследване!

Нику'а скочи на крака. Потръпваше от възбуда. Като че ли разбрало всяка дума на Инген, огромното куче изтича на средата на полянката, клекна и вдигна муцуната си към небето. Мощните мускули на гърлото му се свиха и кашлящ вой разчупи нощта. Още докато първите екове заглъхваха, пронизващият глас на Нику'а избухна отново, лаещ и прорязващ. Дори клоните на дърветата затрепериха.

Зачакаха — облечената в ръкавица ръка на Инген лежеше върху широката глава на кучето. Времето отминаваше. Мътнобелите очи на Нику'а просветваха, докато луната се плъзгаше покрай дърветата. Най-накрая, когато допълзя най-студеният час на нощта, вятърът донесе едва доловимите писъци на хрътките.

Виенето се усили и изпълни гората. Бели сенки се появиха от тъмнината като четирикраки призраци. Стормспайкските хрътки се промушваха покрай корените на дърветата, тесните им като на акули глави се оглеждаха и душеха. Звездната светлина лъщеше по омацаните им с кръв и слюнка муцуни. Нику'а изтича сред тях, започна да ги хапе и да ръмжи и скоро цялата глутница бе насядала и легнала в снега около Инген Джегер. Червените езици на песовете се люлееха.

Ловецът на Кралицата спокойно огледа странните си другари и вдигна от земята озъбения си като кучешка муцуна шлем.

— Твърде дълго се скитахте свободни — изсъска той. — Твърде дълго опустошавахте покрайнините на гората, крадахте бебета, големи колкото кутретата в колибите, и преследвахте глупави пътници, заради удоволствието от гонитбата. Сега вашият господар се върна. Сега трябва да направите онова, за което сте отгледани. — Млечнобелите очи го проследиха как отива до коня си, който чакаше със свръхестествено търпение под елата. — Но този път аз ще водя, не вие. Това е странна гонитба и единствено Инген може да различи миризмата. — Той се метна на седлото. — Тичайте тихо. — Той спусна забралото, така че хрътка гледаше хрътките. — Ние носим смърт на враговете на Кралицата.

Ниско ръмжене се надигна сред кучетата и те почнаха да стават. Инген пришпори коня си напред, а после се обърна и извика:

— Последвайте ме! Следвайте ме до смъртта и кръвта!

Глутницата го последва, този път без глас — тиха и бяла като падащ сняг.

Увит в наметалото си, Исgrimнур седеше на носа на малката лодка и гледаше как набитият Синетрис гребе и непрекъснато киха. Лицето на херцога бе приело втрещеното изражение на мрачна заетост, отчасти защото намираше компанията на лодкаря за изключително досадна, но най-вече защото той самият мразеше лодките, особено малките лодки като тази, в която бе приклещен сега. Все пак Синетрис бе казал истината за едно нещо — не му беше времето да тръгват с лодката. Страховита буря помиташе целия бряг, вълните непрестанно заплашваха да ги залееят и Синетрис не бе спрял да се оплаква от мига, в който бяха тръгнали преди седмица на около тридесет левги по на север.

Херцогът трябваше да признае, че Синетрис е талантлив лодкар, дори и ако само се опитваше да запази живота си. Набанецът бе управлявал лодката добре при ужасни условия. Само ако можеше да спре да хленчи! Исgrimнур не бе по-доволен от Синетрис от условията на пътуването, но по-скоро би попаднал в най-черния кръг на Ада, отколкото да се направи на глупак и да го покаже.

— Колко остава до Кванитупул? — извика той през шума на вятъра и вълните.

— Половин ден, господарю монах — отвърна също с вик Синетрис; очите му бяха червени и сълзяха. — Скоро ще спрем, за да спим, а после можем да стигнем там утре по обяд.

— Сън! — изрева Исgrimнур. — Ти да не си луд? Та дори не се е стъмнило още! Освен това ти само ще се опиташ отново да се измъкнеш и този път няма да съм толкова снизходителен. Ако спреш с твоите самосъжалителни глупости и почнеш да гребеш както трябва, ще можеш да спиш в легло тази нощ!

— Моля те, свети братко! — Синетрис почти пищеше. — Не ме карай да гребя по тъмно! Ще се разбием в скалите и ще спим долу при килпата!

— Не ми пробутвай тия суеверни глупости. Плащам ти добре и бързам. Ако си твърде слаб или уморен, дай греблата на мен.

Лодкарят, мокър и мръзнец, все пак успя да си придаде убедително изражение на наранена гордост.

— Ха! Та ти ще ни пратиш под водата само след миг! Не, жесток монах такъв, ако трябва да умра, нека да умра с гребла в ръцете, както подобава на един лодкар от Фиранос. Ако трябва да бъде откъснат от дома си и прегръдката на семейството си и да бъде пожертван заради прищевките на едно чудовище в одежда на свещеник, ако трябва да умра... поне ще го направя като мъж от гилдията!

— Но поне го направи със затворена уста, та да има малко промяна — простена Исgrimнур. — И не спирай да гребеш.

Когато се появиха първите наколни къщи на Кванитупул, минаваше полунощ. Синетрис, чиито оплаквания бяха затихнали поне до ниско самосъжалително мърморене, насочи лодката към плетеницата от канали. Исgrimнур, който бе задрямал, потърка очите си и се огледа. Порутените складове и странноприемници на Кванитупул до една бяха засипани със сняг.

„Дори да се съмнявах, че светът се е обърнал с главата надолу — си помисли смаяният Исgrimнур, — ето ги всичките доказателства, от които имах нужда: един римърсгардец да плува с някаква си мизерна лодчица в бурното море и сняг в южните земи — в разгара на лятото. Може ли някой да се съмнява, че светът е полудял?“

Лудост. Той си спомни отвратителната смърт на лектора и му се догади. Лудост — или нещо друго? Бе странно съвпадение, че и Приратес, и Бенигарис бяха в дома на Майката Църква в онази страховита нощ. Само някакво рядко щастливо стечение на обстоятелствата бе довело Исgrimнур при Диниван навреме, за да чуе последните думи на свещеника и може би да успее да спаси нещо.

Бе избягал от Санселан Ейдонитис само няколко мига преди Бенигарис, херцогът на Набан, да заповяда на стражите си да залостят всички врати. Не можеше да си позволи да го заловят — дори и да не го познаеха веднага, историята му нямаше да го спаси задълго. Навечерието на Хлафманса, нощта на убийството на лектора, не бе време да си непознат гост в Санселан Ейдонитис.

— Чувал ли си за една кръчма тук, „Бокала на Пелипа“? — попита той. — Мисля, че е странноприемница или хан.

— Никога не съм я чувал, господарю монах — тъжно каза Синетрис. — Но според името е долнопробно заведение, такова, в което Синетрис не би влязъл. — Сега, когато вече бяха стигнали

относително спокойните води на каналите, лодкарят бе възвърнал голяма част от достойнството си. Исgrimнур реши, че го харесва повече, когато хленчи.

— В името на Дървото, никога няма да го намерим през нощта. Тогава заведи ме в някоя странноприемница, която знаеш. Трябва да натъпча търбуха си с нещо.

Синетрис подкара лодката по преплетените канали към онази част на града, в която бяха таверните. Всичко бе доста оживено въпреки късния час — дъсчените пътеки, окичени с ярки платнени фенери, които се люлееха от вятъра, улиците, пълни с пияни гуляйджии.

— Това е прилична странноприемница, свети братко — каза Синетрис, докато спираха пред стълбите на едно добре осветено заведение. — Дават вино и храна. — Синетрис, явно по-смел, след като пътешествието им бе приключило безопасно, отправи към Исgrimнур приятелската си усмивка и се видяха дупките от липсващите му зъби. — А също и жени. — Усмивката му трепна, докато изучаваше лицето на Исgrimнур. — А може и момчета, ако това допада повече на предпочитанията ти.

Херцогът изсъска, извади един златен император и го постави внимателно на пейката до кльощавия крак на Синетрис. След това стъпи на най-долното стъпало.

— На ти проклетото възнаграждение, както ти обещах. А сега имам едно предложение за начина, по който да прекараш вечерта.

Синетрис боязливо погледна нагоре.

— Да?

Исgrimнур склочи веждите си в ужасяваща гримаса.

— Прекарай я в най-съвестни опити да направиш всичко възможно да не те видя отново. Защото ако те видя — той вдигна косматия си юмрук, — ще ти натъпча очите в умната глава. Разбра ли ме?

Синетрис дръпна греблата и припряно отмести лодката, така че Исgrimнур трябваше бързо да прехвърли и другия си крак на стълбата.

— Значи така се отнасяте вие монасите със Синетрис след всичките му услуги!? — възмутено каза лодкарят и изду кльощавия си гръден кош като ухажващ гълъб. — Нищо чудно, че църквата има лоша

репутация! Ти... брадат варварин такъв! — И отплава с плясък в затъмнения канал.

Исgrimнур се изсмя, а после изтрополи нагоре по стълбите към странноприемницата.

След няколко нощи спане на пресекулки по брега — нощи, през които бе принуден да бди внимателно да не би предателят Синтерис, който на няколко пъти се бе опитвал да се изплъзне и да го изостави в пустия, помитан от вятъра залив Фиранос, — херцогът на Елвритшала в пълна степен се възползва от съня. Остана в леглото, докато слънцето не се издигна високо в небето, а след това закуси с мъжка порция хляб и мед, придружена от халба светла бира. Почти бе станало обяд, преди да получи напътствията към „Бокала на Пелипа“ от стопанина на странноприемницата и да излезе навън в дъждовните канали. Този път лодкар му бе човек от Вран, който въпреки хапливия вятър носеше само парче плат през слабините и широкопола шапка с червено, наквасено от ръменето клюмнало перо. Намусеният мъчлив лодкар бе приятна промяна след безспирното роптаене на Синетрис. Исgrimнур се разположи отзад, поглади новопорасналата си брада и реши да се наслади на подгизналия Кванитупул — град, който не бе посещавал от много години.

Бурята несъмнено пречеше на търговията в града. Освен ако нещата не се бяха променили много след последното му идване тук, би трябвало да има много повече лодки по каналите по средата на деня и много повече хора по уличките. Всички минувачи като че ли бързаха по работа. Дори и традиционните викове на лодкарите сякаш също бяха приглушени. Подобно на насекоми, жителите на Кванитупул като че ли бяха замръзнали почти до неподвижност от снега, който се топеше на петна по дървените настилки, и носената от вятъра суграшица, която жилеше лицата и пълнеше каналите с кръгчета.

Тук-там Исgrimнур виждаше и малки групи Огнени танцьори — религиозните маниаци, които бяха извоювали скандалната си слава чрез доброволните си самозапалвания. Те бяха станали позната гледка за херцога, след като той бе навлязъл в Набан. Без да обръщат внимание на студа, Огнените танцьори стояха на пътеките по оживените кръстовища и възхваляваха тъмния си господар, Краля на бурите. Исgrimнур се чудеше къде са чули това име — никога не бе

чувал някой да го споменава на юг от Ледената граница, дори и в детските страховити истории. Това не бе никакво съвпадение, той го знаеше, но не можеше да не се замисли дали тези облечени в роби луди са само пионки на някой като Приратес, или са ясновидци. Ако второто бе вярно, то краят, който те предвиждаха, можеше да бъде истински.

Потрепери при тази мисъл и направи знака на Дървото пред гърдите си. Черни времена бяха настъпили. Въпреки цялото си крещене обаче Огнените танцьори като че ли не бързаха да се самозапалват. Херцогът се усмихна кисело. Може би днес бе твърде влажно.

Най-накрая лодкарят спря пред една отблъскваща постройка в района на складовете, далеч от центровете на търговията, и след като Исgrimнур му плати, смъкна въжената стълба от верандата с пръта си. Докато херцогът се качи до половината ѝ, лодкарят бе отплувал по един страничен канал.

Като се мусеше и проклинаше дебелия си корем, Исgrimнур най-после успя да се качи на верандата. Почука силно по посивялата от времето врата, а след това дълго чака в ледения дъжд без отговор и с нарастващо раздражение. Накрая вратата се отвори с трясък и се показва намръщена жена на средна възраст.

— Не знам къде е този малоумник — каза тя, сякаш Исgrimнур я бе попитал. — Не стига, че трябва да върша всичката работа вътре, ами сега трябва и да отварям.

За момент херцогът бе толкова изненадан, че почти се извини, но се пребори с желанието си да бъде галантен и каза:

— Искам стая.

— Добре, влез тогава — изсумтя жената и отвори вратата по-широко. Видя се навес, който вонеше на катран и риба. Две лодки бяха обърнати на дъските, изложени като жертви от битка. Една кафява ръка се подаваше от купчина одеяла и за момент Исgrimнур си помисли, че е на лекомислено захвърлен труп. Ръката обаче се размърда, за да придърпа завивките, и той разбра, че е на заспал човек. Помисли си, че удобствата тук няма да отговарят на най-високите стандарти.

„Ставаш придирчив, старче — сгълча се той. — На бойното поле си спал в кал и кръв и сред хапещи мухи“.

Той бе дошъл тук със задача, припомни си Исgrimнур. Удобствата бяха на второ място.

— Между другото — провикна се той след стопанката, която вече си влизаше, — търся един човек. — И изведнъж не можа да се сети за името, което му бе казал Диниван, спря и прокара пръсти през влажната си брада. — Тиамак. Търся Тиамак.

Жената се обърна. Киселото ѝ изражение бе изместено от поглед, пълен с алчно задоволство.

— Вие? — каза тя. — Вие сте онзи със златото? — И разпери ръце, като че ли да го прегърне. Въпреки че бе доста далече, херцогът отстъпи назад. Одеята в ъгъла се загърчиха, все едно в тях имаше цяло прасило, а после от тях се измъкна един дребен слаб човек с полузатворени от съня очи.

— Аз съм Тиамак — каза той и се прозина. Погледна Исgrimнур и като че ли се разочарова, все едно бе очаквал нещо по-добро. Херцогът усети как раздразнението му се връща. Всичките тези хора луди ли бяха? За кого го мислеха, кой искаха да бъде?

— Нося ти вести — сковано каза Исgrimнур. — Но трябва да говорим насаме.

— Ще ви заведе в стаята ви — припряно каза жената. — Най-хубавата в къщата. А този дребосък — и той е уважаван гост — може да се присъедини към вас там.

Исgrimнур бе обърнал гръб на Тиамак, който сякаш се обличаше несръчно под одеята, когато вътрешната врата на странноприемницата се отметна и край тях профуча орда деца — викаха като тритинги, тръгнали на война. Преследваше ги висок белокоос ухилен мъж — явно си играеха. Те бягаха от него и пищяха от радост. Преди старецът да успее да ги последва, стопанката застана пред него с ръце на кръста.

— Проклет да си, Цалио, глупаво магаре! Ти си тук, за да отваряш вратата! — Старецът, макар да бе много по-едър от нея, се сви от страх, като че ли очакваше удар. — Знам, че си изкуфял, обаче не си глух! Не чу ли, че на вратата се чука?

Старецът изстена без думи. Стопанката се извърна и отвратено сви устни.

— Тъп е като... — започна тя и изведнъж млъкна и зяпна, защото Исgrimнур падна на колене.

Херцогът усети, че светът се разклаца, като че ли повдигнат от гигантски ръце. Изминаха дълги мигове, преди да успее да проговори, мигове, в които стопанката, дребосъкът от Вран и старият пазач го гледаха с различна степен на разтревожен интерес. Накрая Исgrimнур проговори, обръщаше се към стареца:

— Господарю Камарис — каза той и усети как гласът му засяда в гърлото му. Светът беше полудял: вече и мъртвите оживяваха. — Милостива Елисия, Камарис, нима не ме помниш? Аз съм Исgrimнур! Заедно се бихме за Престър Джон — бяхме приятели! О, Господи, ти си жив! Как е възможно това?

Той му протегна ръка и старецът я пое както дете би взело нещо блестящо или шарено, предложено му от непознат. Дланта на стареца бе груба и силна, силата ѝ можеше да се усети дори и докато лежеше отпуснато в ръката на Исgrimнур. На красивото му лице бе изписано единствено усмихнато неразбиране.

— Какви ги говориш? — сърдито попита стопанката. — Това е старият Цалио, пазачът. Тук е от години. Той е малоумен.

— Камарис... — прошепна Исgrimнур, докато притискаше ръката на стареца към бузата си и я мокреше със сълзите си. — О, скъпи господарю, ти си жив!

28. ИСКРИ

Въпреки неувяхващата прелест на Джао е-Тинукай'и, или може би тъкмо поради нея, Саймън беше отегчен. Освен това бе и неизразимо самотен.

Затворничеството му бе странно: ситите не му пречеха, но, освен Джирики и Адиту, продължаваха и да не се интересуват от него. Подобно на кралско галено кученце, той бе добре нахранен, за него се грижеха добре и му бе позволено да се скита навсякъде, където може да отиде, но само защото външният свят му бе недостъпен. Като превъзходен домашен любимец, той забавляваше господарите си, но никой не го вземаше на сериозно. Когато се обръщаше към тях, те учтиво отговаряха на собствения му език, но иначе си общуваха чрез напевната ситска реч. Само няколко разпознаваеми думи достигаха до ушите му, а цели потоци от неразбираема реч се лееха около него. Подозрението, че може и да го обсъждат в личните си разговори, го вбесяваше. Възможността, че може и да не е така, че те никога не биха помислили за него освен ако не е пред очите им, бе някак дори по-лоша — караше го да се чувства безтелесен като призрак.

След разговора му с Амерасу дните бяха започнали да отлитат дори още по-бързо. Една вечер, както си лежеше сред одеялата, той осъзна, че не би могъл да каже със сигурност колко дълго е бил сред ситите. Когато попита Адиту, тя каза, че не си спомня. Саймън отпрати въпроса си и към Джирики, който се вгледа в него с огромно съжаление и го попита дали наистина би искал да брои дните. Смразен от намека, Саймън настоя за истината. Джирики му каза, че е изминал малко повече от месец.

Това бе преди няколко дни.

Нощите бяха най-трудни. В своето кътче от одеяла в къщата на Джирики или докато ходеше по меката влажна трева под странните звезди, Саймън се измъчваше с невъзможни планове за бягство, планове, за които дори той знаеше, че са толкова обречени, колкото и отчаяни. Униваше все повече и повече. Знаеше, че Джирики се тревожи за него, и дори звънкият смях на Адиту звучеше пресилено.

Знаеше, че непрекъснато говори за своето нещастие, но не можеше да го скрие... нещо повече — не искаше да го скрие. Чия беше вината да е хванат в капан тук?

Разбира се, те бяха спасили живота му. Наистина ли щеше да е по-добре да умре от измръзване или глад, скара се той на себе си, отколкото да живее като разглезен, пък макар и ограничен гостенин в най-прекрасния град на Остен Ард? Въпреки че подобна неблагодарност бе срамна, той все още не можеше да се примири с прелестния си затвор.

Всички дни си приличаха. Той се мотаеше из гората сам, хвърляше камъни в безбройните потоци и рекички и мислеше за приятелите си. Посред закрилящото го лято на Джао е-Тинукай'и бе трудно да си представи страданията им в страховитата зима навън. Къде беше Бинабик? Мириамел? Принц Джосуа? Дали изобщо бяха живи? Бяха ли повалени от черната буря, или все още се бореха?

В нарастващото си безумие той помоли Джирики да му позволи отново да поговори с Амерасу, да потърси помощта ѝ за освобождението си, но Джирики отказа.

— Не е моя работа да наставлям Първата баба. Тя ще действа, когато прецени, след като е премислила внимателно. Съжалявам, Сеоман, но нещата са прекалено важни, за да бързаме.

— Да бързаме ли! — ядоса се Саймън. — Докато някой от вас направи нещо, аз вече ще съм умрял!

Ала Джирики, макар и видимо натъжен, остана непреклонен.

Възпирана на всяка крачка, нетърпеливостта на Саймън прерасна в гняв. Сдържаните сити започнаха да му изглеждат нетърпимо самодоволни. Докато приятелите му се биеха и умираха, въвлечени в страховитата обречена битка както с Краля на бурите, така и с Елиас, тези глупави същества се мотаеха из огряната си от слънце гора, пееха и съзерцаваха дърветата. А и какъв бе Кралят на бурите, ако не сит? Нищо чудно, че родствениците му държаха Саймън в плен, докато външният свят се топеше под студената ярост на Инелуки.

И така дните се изнизваха, като всеки следващ все повече приличаше на отминалия и все повече увеличаваше неприязънта на Саймън. Той престана да вечеря с Джирики — предпочиташе по-самотното възхищение от песните на щурците и славеите. Разсърден от игривостта на Адиту, започна да я отбягва. Омръзна му да бъде

дразнен и милван. Знаеше, че не значи за нея повече, отколкото галеното кученце за кралицата. Нямаше да търпи това повече. Ако трябваше да е затворник, щеше да се държи като затворник.

Джирики го намери да седи в една горичка лиственици, намусен и бодлив като таралеж. Пчелите мънкаха в детелината и слънцето струеше през игличките, като изписваше земята със снопчета светлина. Саймън дъвчеше парче кора.

— Сеоман — каза принцът, — може ли да поговоря с теб?

Саймън се намръщи. Беше научил, че ситите, за разлика от смъртните, наистина биха си тръгнали, ако не получат разрешение. Народът на Джирики дълбоко уважаваше усамотението.

— Ами... да — най-накрая отговори Саймън.

— Бих искал да дойдеш с мен — каза Джирики. — В Ясира.

Саймън почувства прилив на надежда, но и малко го заболя.

— Защо?

— Не знам. Знам, че сме поканени всички, всички, които живеят в Джао е-Тинукай'и. Тъй като и ти живееш тук, мисля, че е редно да дойдеш.

Надеждите на Саймън се стопиха.

— Не са ме викали. — За момент си бе представил какво щеше да се случи: Шима'онари и Ликимея се извиняват за грешката си, изпращат го при неговия вид с подаръци, както и с мъдростта да помогне на Джосуа и останалите. Още една мечта на идиот — не беше ли ги надживял вече? — Не искам да дойда.

Джирики клекна до него; приличаше на ловна птица, кацнала на клон.

— Искаше ми се да дойдеш, Сеоман — най-накрая каза той. — Не мога да те принудя и няма да се моля, но Амерасу ще е там. Тя изключително рядко излиза да говори пред народа ни, освен в Деня на Годишния танц.

Саймън почувства, че интересът му нараства. Може би Амерасу щеше да се застъпи за него, да им заповяда да го пуснат. Но ако беше така, защо не го бяха поканили да отиде?

Престори се на безразличен. Каквото и друго да се случваше, той упорито усвояваше навиците на ситите.

— Ето, пак говориш за Годишния танц, Джирики — каза той. — Но така и не ми каза какво значи той. Аз видях Горичката на Годишния танц, не си забравил, нали?

Джирики като че ли потисна усмивката си.

— Мисля, че не беше съвсем отблизо. Стига, Сеоман, това не е игра. Някой друг път ще ти кажа каквото мога за отговорностите на нашия род, но сега трябва да тръгвам. Ти също, ако имаш намерение да ме придружиш.

Саймън хвърли през рамо парчето кора, което беше дъвкал, и каза:

— Ще дойда, ако може да седна близо до вратата. И ако не трябва да говоря.

— Можеш да седнеш където си поискаш, Снежнокъдри. Ти си затворник, може би, но все пак почитан. Моят народ се опитва да направи престоя ти тук поносим. Колкото до останалото, аз нямам власт над онова, за което ще бъдеш помолен. Ела, ти почти порасна, човешко дете. Не се страхувай да отстояваш себе си.

Саймън се намръщи, после каза:

— Води тогава.

Спряха пред вратата на голямата жива палатка. Пеперудите бяха възбудени: пърхаха с блещукащите си крилца така, че променящи се цветни сенки се дилеха по лицето на Ясира като житна нива под вятър. Подобното на хартия шумолене на нежните насекоми изпълваше цялата долчинка. Изведнъж решил да не мине през вратата, Саймън се дръпна и се освободи от приятелската ръка на Джирики.

— Не искам да чуя нещо лошо — каза той. Под лъжичката си усещаше студена тежест, същата, която се появяваше, когато очакваше Рейчъл да го накаже. — Не искам да ми се карат.

Джирики го погледна изпитателно.

— Никой няма да ти се кара, Сеоман. Ние, Зида'я, не се караме на никого. А и това може да няма нищо общо с теб.

Засрамен, Саймън поклати глава.

— Извинявай. Разбира се. — Той си пое дълбоко дъх и нервно сви рамене, а после изчака Джирики отново да го хване за ръката и да го поведе към украсената с рози врата на Ясира. Хилядите крилца на

пеперуди съскаха като сух вятър. Саймън и водачът му влязоха в огромното помещение, изпълнено с многоцветна светлина.

Ликимея и Шима'онари, както и преди, се бяха разположили върху ниски ложета в центъра. Амерасу бе на по-високо ложе между тях, качулката на бледосивата ѝ роба бе свалена. Разпуснатата ѝ снежнобяла коса се стелеше като мек облак на раменете ѝ. Тя носеше яркосин шарф около тънката си талия. Не се виждаха никакви украшения или бижута.

Саймън се взря в нея и за миг тя го погледна. Дори да се надяваше на подкрепяща усмивка или утвърдително кимване, младежът бе разочарован — погледът ѝ го отмина, като че ли той бе най-обикновено дърво в огромна гора. Сърцето му трепна. Време бе да се откаже и от последната надежда, че Амерасу се интересува от съдбата на идиота Саймън.

До Амерасу, на подиум от мътносива скала, имаше любопитен предмет: диск от някакво бледо ледено вещество, положен върху широка поставка от тъмно и блестящо магическо дърво, покрито с оплетена ситска резба. Саймън реши, че е настолно огледало — беше чувал, че някои високопоставени дами притежават такива, — но, странно, то като че ли не отразяваше. Ръбовете на диска бяха остри като нож, подобно на кръгъл бонбон, изсмукан почти до прозрачност. Цветът му бе замръзналото мръснобяло на зимната луна, но сякаш и други, по-дълбоки оттенъци сънливо се движеха в него. Разлат плитък съд от същата прозрачна материя бе вграден в резбованата поставка под диска.

Саймън не можеше да гледа този предмет прекалено дълго. Вихрещите се цветове го разстройваха: по някакъв странен начин променящият се камък му напомняше за сивия меч Печал, а това бе спомен, който той не искаше да събужда. Той бавно огледа огромната зала.

Както бе казал Джирики, като че ли всички жители на Джао е-Тинукай'и бяха дошли в Ясира този следобед. Въпреки че бяха облечени в своя подчертано цветен стил и окичени като редки птици, златнооките сити все пак изглеждаха необичайно сдържани, дори и за стандартите на своя резервиран народ. Много очи се бяха обърнали към Саймън и Джирики при влизането им, но нито един поглед не се бе задържал дълго — вниманието на всички присъстващи сякаш бе

приковано в трите фигури в центъра на огромната зала около дървото. Зарадван от незабележимостта си, Саймън седна заедно с Джирики в края на смълчаната тълпа. Никъде не видя Адиту, но знаеше, че трудно би могъл да я различи сред подобно множество.

Дълго нямаше нито движение, нито говорене, макар Саймън да имаше чувството, че точно на прага на усещанията се носят скрити течения, неуловимо общуване, споделено от всички в залата, освен него. И все пак той не беше толкова нечувствителен, че да не успее да усети напрежението у тихите сити, ясното усещане за неспокойното очакване. Въздухът бе натезал като пред гръмотевична буря.

Започна да се чуди дали ситите няма да продължат по същия начин през целия следобед — група събрали се на една стена съперничаещи се котараци, които само се оглеждат, — когато Шима'онари се изправи и заговори. Този път господарят на Джао е-Тинукай'и не си направи труда да говори на Западния език, а използва музикалната реч на ситите. Говори доста дълго, като придружаваше монолога си с елегантни жестове, ръкавите на бледожълтата му роба се развяваха, щом наблегнеш на някоя дума. За Саймън тази реч бе само объркване, прибавено към неразбирането му.

— Баща ми говори за Амерасу и ни моли да я изслушаме — шепнешком преведе Джирики. Саймън се усъмни — Шима'онари бе говорил прекалено дълго, за да каже само това. Погледът му обходи Ясира, мрачните лица с котешки очи. Каквото и да казваше бащата на Джирики, той бе получил цялостното и почти плашещо пълно внимание на своя народ.

Щом Шима'онари приключи, Ликимея се изправи и всички погледи се обърнаха към нея. И тя говори дълго на езика на Зида'я.

— Тя казва, че Амерасу е много мъдра — обясни Джирики. Саймън се намръщи.

Когато Ликимея свърши, се надигна тиха обща въздишка — като че ли всички събрани бяха издишали едновременно. Саймън също въздъхна от облекчение: докато бе слушал неразбираемото ситско бръщолевене, му бе все по-трудно да се съсредоточава. Дори и пеперудите над него се движеха неспокойно.

Най-после Амерасу се изправи. Съвсем не изглеждаше толкова крехка, колкото в къщата си. Тогава Саймън я бе сравнил с измъчена светица, но сега видя ангелското в нея — спотаена сила, която тлееше,

но която можеше да избухне в ярка бяла светлина. Дългата ѝ коса се движеше от ветреца, вероятно породен и от внимателното движение на милиони крилца.

— Виждам, че смъртното дете е тук — каза тя, — така че ще говоря на език, който той може да разбере, след като много от това, което ще кажа, е дошло от него. Той има право да чуе.

Няколко сити обърнаха главите си и изгледаха безстрастно Саймън. Изненадан, той сведе глава и се загледа в земята, докато ситите отново не се обърнаха.

— Всъщност — продължи Амерасу, — колкото и странно да звучи, възможно е някои от нещата, които трябва да кажа, да са по-добре приспособени към езика на Судхода'я. Смъртните винаги са живели в един или друг вид тъмнина. Това е една от причините, поради които ги нарекохме „деца на залеза“, когато за първи път дойдоха в Остен Ард. — Тя замълча. — Човешките деца, смъртните, имат много идеи за това какво става, след като умрат, и се препират кой е прав и кой бърка. Тези неразбирателства често завършват с кръвопролития, като че ли те искат да изпратят посланици, които да открият разрешението на техния спор. Тези посланици, доколкото познавам философията на смъртните, никога не са се завърнали, за да донесат на своите братя истината, към която те толкова се стремят.

— Но сред народите на смъртните се носят истории, които казват, че някои все пак се връщат като безтелесни духове, макар и без да носят отговори. Тези духове, тези призраци безмълвно напомнят за сянката на смъртта. Тези, които се натъкнат на подобни бездомни духове, ги наричат „обсебени“. — Амерасу си пое дъх; огромното ѝ спокойствие като че ли я напуснаше. Измина един дълъг миг, преди да продължи. — Това е дума, която ние Зида'я нямаме, а може би трябва да имаме.

Тишината, с изключение на пърхането на деликатните крилца, бе пълна.

— Ние побягнахме към Най-далечния изток, надявайки се да се спасим от Небитието, което завладя нашата Градина. Тази история е известна на всички, с изключение на смъртното момче. Дори и тези от нашите деца, които се родиха след Бягството от Асу'а, я поглъщат с майчиното мляко, така че тя няма да бъде разказана тук отново.

— Когато стигнахме новата земя, си мислехме, че сме избягали от тази сянка — продължи тя. — Но част от нея дойде с нас. Това петно, тази сянка е част от нас — също както смъртните мъже и жени от Остен Ард не могат да избегнат сянката на собствената си смърт.

— Ние сме стар народ. Ние не се бием срещу това, с което не може да се води битка. Това е причината да напуснем Вениха До'сае вместо да се погубим в безсмислена борба. Но проклятието на нашата раса не е в това, че отказахме да се жертваме в безцелно отричане на великата сянка, а именно в това, че притиснахме сянката в себе си и я прегърнахме силно и радостно, че я отгледахме като дете... да, ние донесохме сянката със себе си. Вероятно никое живо разумно нещо не може без подобна сянка, но ние, Зида'я — въпреки продължителността на живота ни, до който дълголетие на смъртните е като това на светулките — все още не можем да пренебрегнем сянката, която е смъртта. Не можем да пренебрегнем познанието за Небитието. Вместо това го носим с нас като мрачна тайна.

— Смъртните трябва да умрат и са уплашени от това. — Тя въздъхна. — Ние, които нявга бяхме в Градината, също трябва да умрем, въпреки че продължителността на живота ни е несравнимо по-голяма, но всеки от нас прегръща смъртта си в момента, когато за първи път отвори очи, и я прави неразделна част от себе си. Ние копнеем за пълната ѝ прегръдка дори и когато вековете се нижат, докато около нас страхуващите се от смъртта смъртни се множат и измират като мишки. Ние превръщаме нашата смърт в сърцевината на нашето съществуване, в наш личен и най-съкровен приятел, като оставяме живота да се върти около нас, докато се наслаждаваме на сериозната компания на Небитието.

— Не пожелахме да издадем на Децата на Руян Ве тайната на нашето почти-безсмъртие, въпреки че те са фиданка от същото дърво. Ние отказахме вечния живот на народа на Руян, Тинукедат'я, дори и когато притиснахме Смъртта още по-силно към гърдите си. Ние сме обсебени, деца мои. Думата на смъртните е единствената правилна дума. Ние сме обсебени.

Саймън не разбра по-голямата част от онова, което каза Първата баба, но гласът ѝ му въздейства като скарването на любящ родител. Той се почувства дребен и маловажен, но и успокоен, че чува този глас

и че той говори на него. Ситите наоколо бяха все така съсредоточено безстрастни.

— Тогава дойдоха корабните мъже — каза Амерасу и гласът ѝ стана по-дълбок — и не се задоволиха да живеят и да умират сред стените на Остен Ард, както правеха смъртните мишки преди тях. Не им стигаха зальците, които им подхвърляхме. Ние, Зида'я, можехме да спрем техните грабежи преди да станат значителни, но вместо това тъжахме за изгубената красота и тайничко се радвахме. Нашата смърт идваше — прекрасен и окончателен край, който да направи сенките реални. Съпругът ми Ию'унигато беше такъв. Неговото нежно, поетично сърце обичаше смъртта повече, отколкото той някога бе обичал жена си или собствените си наследници.

За първи път през множеството се понесе тих шепот — неспокойно мърморене, едва по-високо от пърхането на пеперудите над тях. Амерасу се усмихна и продължи тъжно:

— Трудно е да се слушат подобни неща, но сега е време да се говори истината. От всички Зида'я един-единствен не жадуваше за тиха забрава. Това беше моят син Инелуки... ѝ той гореше. Нямам предвид начина, по който умря — той може да бъде наречен жестока ирония или съдбовна неизбежност. Не, Инелуки гореше от живот и неговата светлина разпръсваше сенките... поне някои от тях.

— Всички знаем какво се случи. — Тя пак въздъхна. — Всички знаем, че Инелуки посече своя обичен баща, че най-накрая бе унищожен, че доведе Асу'а до разрушение в опитите си да спаси себе си и целия си народ от забрава. Но огънят му бе толкова силен, че той не можа да премине мирно в сенките отвъд живота. Проклинам го за това, което направи с моя съпруг, със своя народ и със себе си, но моето майчино сърце все още се гордее. В името на Корабите, които ни доведоха, той гореше и продължава да гори! Инелуки няма да умре!

Амерасу вдигна ръка, тъй като нова вълна шепот се понесе из Ясира.

— Спокойно, деца, спокойно! — извика тя. — Самата Първа баба не е прегърнала тази сянка. Аз не го възхвалявам за това, което е сега, а само за бурния дух, който никой друг не показва, когато подобен дух бе единственото нещо, което можеше да ни спаси от самите нас. И той наистина ни спаси, тъй като неговата упоритост и дори лудостта му дадоха сили на останалите да побягнат насам, към дома на нашето

изгнание. — Тя отпусна ръката си. — Но синът ми прегърна омразата. Тя не му позволи да умре истински, но бе пламък, по-горещ дори и от собствения му; и този пламък го погълна. Нищо не е останало от яркия огън, който беше моят син. — Очите ѝ бяха премрежени. — Почти нищо.

Тъй като тя не проговори известно време, Шима'онари се изправи, сякаш да отиде при нея, и тихо каза нещо на езика на ситите. Амерасу поклати глава.

— Не, внуче, остави ме да говоря. — Нещо като гняв се прокрадна в гласа ѝ. — Това е всичко, което ми остана, и ако не бъда чута, ще се спусне такава тъмнина, която няма да прилича на обичната смърт, която възпяваме в нашите сънища. Тя ще е по-лоша и от Небитието, което ни прогони от нашата Градина отвъд морето.

Шима'онари, който изглеждаше странно потресен, седна до каменнооката Ликимея.

— Инелуки се е променил — продължи Амерасу. — Той се е превърнал в нещо, което светът не е виждал: тлеещ въглен от отчаяние и омраза, който живее единствено, за да поправя нещата, които много отдавна са били несправедливости, грешки, трагични недоразумения, но сега са просто факти. Също като нас, Инелуки пребивава в света на това, което е било. Но за разлика от своите живи роднини, Инелуки не се задоволява с търкаляне в спомени от миналото. Той живее, или съществува — в този случай езикът на смъртните е прекалено неточен, — за да види настоящата действителност унищожена, а несправедливостта — поправена; гневът е неговият единствен начин на действие. Неговата справедливост е жестока, а методите му — дори още по-ужасни.

Тя застана до тайнствения диск и нежно поглади ръба му с тънките си пръсти. Саймън се уплаши, че може да се пореже, и изпита неестествен ужас при мисълта за кръв върху тънката златна кожа на Амерасу.

— От много време знаех, както и всички вие, че Инелуки се е върнал. За разлика от вас обаче, аз не прогоних този факт от ума си, нито го въртях из мислите си единствено за да се наслаждавам на болката, която причинява, както човек би чесал заздравяваща рана. Чудих се, мислих и говорих с малцината, които можеха да ми помогнат, за да разбере какво би могло да расте в сенките на ума на

моя син. Последният, който ми донесе знание, е смъртното момче Сеоман — въпреки че той не го е осъзнал и все още не разбира какво съм научила от него.

Саймън отново усети чужди очи върху себе си — но собствените му очи безпомощно се бяха взрели в блестящото лице на Амерасу, приковани в облака на бялата ѝ коса.

— И това е справедливо — продължи тя. — Човешкото дете бе подхвърляно от съдбата и водено от шанса по много любопитни начини, но то не е велик герой, нито може да използва магии. Той пое своите отговорности възхитително, но няма нужда допълнително да товарим младите му рамене. Все пак, мисля, че това, което научих от него, ми разкри истинските планове на Инелуки. — Тя си пое дъх дълбоко, сякаш събираше сила. — Ужасни са. Бих могла да ви ги кажа, но думите няма да са достатъчни. Аз съм най-възрастната от това племе; аз съм Родената на кораб Амерасу. И пак ще има такива, които тайно ще се съмняват, и други, които ще продължат да извърщат лицата си. Много от вас ще предпочетат да живеят с красотата на въображаемите сенки вместо с грозната чернота в сърцето на тази сянка — сянката, която моят син и досега разпръсква върху нас.

— Така че ще ви покажа онова, което видях, за да го видите и вие. Дори и ако все още можем да извърщаме главите си, деца мои, то поне не можем да продължим да се преструваме. За кратко можем да успеем да се задържим извън зимата, но накрая тя ще погълне и нас. — Гласът ѝ изведнъж се издигна, печален, но силен. — Ако щастливо тичаме към прегръдката на смъртта, нека поне признаем, че правим точно това! Нека поне този път се видим ясно, поне на края на нещата.

Амерасу сведе поглед, като че ли победена от голяма умора или скръб. Настъпи миг на тишина, а после, точно когато се подхванаха тихи разговори, тя отново вдигна глава и постави ръката си върху бледия лунен диск.

— Това е Мъгливата лампа, която майка ми Сендиту донесе от Тумет'ай, когато пълзящата скреж погълна града. Както и люспите на Великия червей, както и Говорещият огън, пеещият Къс и Езерото в Асу'а, тя е врата към Пътя на сънищата. Тя ми показва много неща. Сега е време да споделя тези видения.

Амерасу протегна ръка и леко докосна купата пред каменния диск. Синьо-бял пламък изскочи и се понесе във въздуха, без да

допира ръба на купата. Дискът започна да излъчва деликатна светлина. И макар блясъкът да стана по-ярък, в цялата зала на Ясира притъмня и на Саймън му се стори, че следобедът действително се стопява и пред него виси спусналата се от небето луна.

— Тези дни земите на сънищата са се приближили до нашите — каза Амерасу, — точно както зимата на Инелуки е обградила и похабила лятото. — Гласът ѝ, макар и ясен, бе почти шепот. — Смут е настъпил в земите на сънищата и ще дойдат мигове, когато ще е трудно да останем на правия път, така че, моля ви, отдайте ми мислите си и мълчаливата си подкрепа. Отдавна отминаха дните, когато дъщерите на Дженджияна можеха да говорят чрез Свидетелите толкова лесно, колкото от ухо на ухо. — Тя размаха ръката си над диска и в стаята притъмня още повече. Нежното пърхане на пеперудените крила се усили, като че ли насекомите усетиха промяната във въздуха.

Дискът светеше. Синкаво петно пропълзя като мъгла по повърхността му; когато то отмина, Мъгливата лампа бе станала черна. В тази чернота се появиха разпръснати ледени звезди, а една бледа сянка започна да расте, изниквайки от основата на диска. Беше планина — бяла и назъбена, гола като кост.

— Накига — изрече от тъмнината Амерасу. — Планината, която смъртните наричат Стормспайк. Домът на Утук'ку, която крие годините си зад сребърна маска, която не желае да признае, че сянката на смъртта може да докосне и нея. Тя се страхува от Небитието повече, отколкото всеки друг от нашата раса, макар и да е най-възрастната, която е още жива — последната от родените в Градината. — Амерасу се засмя тихо. — Да, моята прабаба е много суетна. — За миг проблесна метал и образът се замъгли, но скоро планината се появи отново. — Мога да я усетя. Тя чака като паяк. В нея, за разлика от Инелуки, колкото и да е полудял, не гори никакъв огън на справедливост. Единственото, което иска тя, е да унищожи всички, които си спомнят как тя бе унижена в далечното минало, когато народите ни се разделиха. Тя дари с дом бушуващия дух на моя син; двамата взаимно подхранват омразата си. Сега те са готови да извършат онова, което кроят от толкова много векове. Вижте!

Мъгливата лампа запулсира. Бялата планина изникна по-близо, димеше под студените черни небеса, а след това изведнъж започна да

се стопява в мрака. След няколко мига вече бе изчезнала, като остави единствено самурена празнота.

Отмина един дълъг миг. Саймън, който не бе изпуснал нито дума, казана от ситската жена, внезапно се почувства замаян. Пращящото напрежение във въздуха се бе завърнало.

— О! — ахна изненадана Амерасу.

Ситите се размърдаха и замърмориха неспокойно, дори като че ли уплашено. Лъч сребро се появи по средата на Мъгливата лампа, а след това се разпростря навън като масло по повърхността на езерце и изпълни затъмнения силует. Среброто се плъзгаше и разпръскваше, докато не стана лице — женско лице, непомирдващо, с изключение на бледите очи, които надничаха от тъмните прорези.

Саймън безпомощно наблюдаваше сребърната маска. Очите му смъдяха от събиращите се в тях уплашени сълзи. Не можеше да откъсне поглед. Тя бе толкова стара и силна... толкова силна...

— Изминаха много нови години, Амерасу но'е-Са'онсерей. — Гласът на Кралицата на норните бе учудващо мелодичен, но сладостта в него не можеше напълно да прикрие необятната поквара. — Мина дълго време, внучке. Да не би да се срамуваш от северните си роднини, та досега не си ни поканила сред вас?

— Ти се подиграваш с мен, Утук'ку Сейт-Хамакха. — В гласа на Амерасу се усети потреперване, уплашен белег на тревога. — Всички знаем причините за вашето изгнание и за раздялата на нашите семейства.

— Ти винаги си обичала праведността, малка Амерасу. — От презрението в гласа на Кралицата на норните Саймън чак потрепери. — Но праведните скоро се превръщат в пречки — така, както винаги е било с твоя древен клан. Ти не искаш да пометеш смъртните от земята, което можеше да спаси всички ни. А дори и след като те унищожиха родените в Градината, ти не можеш да ги оставиш на спокойствие. — Дъхът на Утук'ку свистеше. — А, виждам: дори в момента един от тях е с вас!

Сърцето на Саймън като че ли порасна и се набута в гърлото му; той едва успяваше да диша. Тези ужасяващи очи, втренчени в него — защо Амерасу не я накараше да си отиде? Той искаше да извика, да побегне, но не можеше. Ситите около него изглеждаха също толкова безсилни и вкаменени.

— Прекалено опростяваш нещата, бабо — каза Амерасу накрая.
— Когато не лъжеш.

Утук'ку се засмя и смехът ѝ би могъл да разплаче и камък.

— Глупачка! — извика тя. — Аз да опростявам нещата? Ти си позволяваш прекалено много. От много време се интересуваши от делата на смъртните, но си пропуснала най-важните неща. Това ще те убие!

— Знам какво си намислила — каза Амерасу. — Ти може да си ми отнела онова, което остана от моя син, но дори през смъртта аз прозрях мислите му. Аз видях...

— Стига! — Гневният вик на Утук'ку се завихри в Ясира като студен повеи, който смачка тревата и вся паника сред пеперудите. — Достатъчно! Ти изрече последните си думи и произнесе присъдата си. Тя е смърт!

Амерасу затрепери сред мъгливата светлина — бореше се с широко отворени очи и уста срещу нещо невидимо и беззвучно.

— И вие няма да се намесвате повече — нито един от вас! — Гласът на Кралицата на норните се издигна до страховита височина. — Фалшивото примирие свърши! Край! Накига се отрича от всички вас!

Ситите се развикаха. Лицето на Утук'ку премигна и изчезна от Мъгливата лампа и Ликимея се втурна към Амерасу. За миг Свидетелят потъна в мрак, но само за миг. Мъничко петънце червенина заблещука в центъра на Лампата — малка искра, която започна да нараства плавно, докато не стана разлюлян пламък, който обля с виолетова светлина изненаданите фигури на родителите на Джирики и безмълвната Амерасу. Две тъмни дупки се отвориха в пламъка — лишени от светлина очи върху лицето от огън. Саймън бе сграбчен от леден ужас, бе стиснат толкова здраво, че мускулите му затрепериха. Ледена заплаха струеше от това пулсиращо лице така, както топлината се издига от огън. Амерасу спря да се бори и остана неподвижна, сякаш се бе превърнала в камък.

Още една чернота зейна в издигация се пламък под празните очи. Разнесе се смях. На Саймън му се гадеше — бе виждал тази маска на ужаса.

Червената ръка! Той искаше да изкрещи тези думи, но страхът го задави и ги превърна в безпомощни, свирещи дихания.

Ликимея пристъпи напред, последвана от своя съпруг, който ѝ помагаше да закрийт Амерасу. Тя вдигна ръце пред Мъгливата лампа и огненото нещо, което се вълнуваше в нея. Заобиколи я някакво сребърно сияние.

— Върни се при своята сбръчкана господарка и при своя мъртъв господар, о, покварени! — извика тя. — Ти вече не си един от нас.

Огненото нещо отново се изсмя:

— Не. Ние сме повече, много повече! Червената ръка и нейният господар са вече силни. Всичко сътворено трябва да попадне под сянката на Краля на бурите. Тези, които ни предадоха, ще пицят и треперят в тъмнината!

— Ти нямаш власт тук! — изкрещя Шима'онари и хвана вдигнатата ръка на съпругата си. Сиянието около двамата стана по-силно, мъглата от сребриста лунна светлина се разшири и обхвана и огненото лице. — Това място не е за теб! Върни се при студената си планина и черната си празнота!

— Ти не разбираш! — Нещото тържествуваше. — Ние, от всичко, което е живяло нявга, се върнахме от Небитието. Ние сме силни. Станахме силни!

Още докато кухият глас ечеше в Ясира, надвивайки ситските викове на ярост и тревога, нещото от Мъгливата лампа изведнъж се надигна, измъкна се навън, нарасна до огромен стълб от пламъци, с гръмотевичен вик отметна безформената си глава и разпери широко огнените си ръце, като че ли да сграбчи всичко пред себе си в смачкваща, изгаряща прегръдка.

Накацалите по копринените нишки пеперуди започнаха да избухват в пламъци. Милиони насекоми като че ли едновременно излетяха — огромен облак от огън и димящи крилца. За секунди ставаха на сажди и падаха върху викащите сити. Ясира беше в хаос.

Нарастващото нещо по средата на стаята се засмя и избухна, но без да излъчи светлина. Напротив, то като че ли всмукваше яркостта и набъбваше, източваше се все по-нагоре. Див, гърчещ се куп тела подскачаше около него, главите и размахващите се ръце на викащите сити бяха като сенки на фона на червения блясък.

Саймън се огледа панически. Джирики го нямаше.

Друг звук се извиси над хаоса и се усили, докато почти не заглуши ужасния кикот на Червената ръка — лаят на ловни кучета.

Глутница бели силуети нахлу в Ясира — огромни бели кучета. Тесните им очи отразяваха адската светлина на нещото в средата на Ясира, озъбените им червени муцуни тракаха със зъби.

— Руакха, руакха Зида'ией! — викна Джирики. — Т'си е-иси'ха ас-Шао Иригу!

Саймън изстена: отчаяно търсеше някакво оръжие. Едно от кучетата се втурна покрай него — носеше в олигавената си уста кърваво парче месо.

Джингизу.

Един спомен си проправи път в съзнанието на Саймън. Като че ли пламъкът отвън бе запалил пламък и отвътре — парещият език на спомените лумна в него: черните бездни под Хейхолт — един сън за трагедии и призрачен огън.

Джингизу. Средоточието на цялата мъка.

Безредието се разрасна и стана по-диво — хиляди гърла виеха в изпълнената с искри тъмнина, плетеница от вършеещи крайници, ужасени очи и подлудяващият лай и вой на стормспайкската глутница. Саймън се опита да се изправи, но отново се хвърли на земята — някои сити бяха намерили лъкове и през задимения въздух летяха стрели: виждаха се единствено като нишки светлина.

Една голяма хрътка пристъпи към Саймън и се свлече на земята, пронизана във врата от белязана със синьо стрела. Отвратеният младеж запълзя надалеч от трупа; усещаше под пръстите си тревата и разпадащата се пепел на пеперудите. Напипа някакъв камък и го стисна. Запромъква се напред, като сляпа къртица, към най-големия шум и горещина, воден от нещо, което не би могъл да опише; безпомощно преживяваше наяве нещо, което като че ли му се бе случило насън — видение на призрачни фигури, които тичат панически, докато техният дом умира в пламъци.

Огромен звяр, най-голямото куче, което бе виждал, бе принудило Шима'онари да отстъпи към ствола на големия ясен и бе притиснало владетеля на ситите към почернялата тлееща кора. Одеждата на Шима'онари димеше. Бащата на Джирики нямаше оръжие и държеше масивната кучешка глава с голи ръце, като се опитваше да предпази лицето си от щракащите зъби. Странни светлини проблясваха около сита и кучето — синьо и яркочервено.

Джирики и няколко сити бяха заобиколили надигащото се огнено същество. Принцът бе малка фигура в сравнение с чудовището от Червената ръка, мечът му от магическо дърво Индрежу бе като черен език срещу трептящите пламъци.

Саймън сниши главата си и запълзя напред — все още се мъчеше да стигне средата на Ясира. Шумът бе оглушителен. Десетки сити тичаха да помогнат Джирики, а други търчаха като полудели — косите и дрехите им горяха.

Изненадващ удар повали Саймън на тревата. Едно от кучетата бе над него, зъбите му се стрелнаха към гърлото му, тъпите нокти драскаха ръцете му. Саймън заопипва земята, намери камъка, който бе изпуснал, и го стовари върху главата на звяра. Кучето изскимтя жално, заби зъбите си в ризата на Саймън и раздра рамото му. Младежът удари отново, после още веднъж. Кучето се отпусна и падна върху гърдите му. Той се претърколи и се измъкна изпод него.

Внезапно се надигна писък, който заглуши врявата, и зимен вятър зави в Ясира — смразяващ повей, който сякаш вледени всичко. Разлюляна от вятъра, огнената фигура в центъра на залата за миг се уголеми още повече, но после се сви в себе си чрез избухвания от надигащи се пламъци. Чу се подобен на гръм звук и съществото от Червената ръка изчезна в дъжд от съскащи искри. Над Ясира се възцари странна тишина.

Зашеметеният Саймън лежеше по гръб и гледаше нагоре. Естественото сияние на здрача се завърна бавно, процеждаше се през могъщото дърво, чиито клони вече не приютяваха живите пеперуди, а бяха обсипани с техните черни останки. Саймън изстена и се изправи на треперещите си крака. Около него жителите на Джао е-Тинукай'и все още се щураха объркано. Онези, които бяха намерили копия и лъкове, избиваха останалите кучета.

Нима ужасният писък бе смъртният вик на огненото същество? Нима Джирики и другите бяха успели да го унищожат по някакъв начин? Младежът се взря в тъмнината по средата на залата и се опита да види кой стои до Мъгливата лампа. Премига и пристъпи напред. Амерасу бе там... и някой друг. Сърцето на Саймън се сви.

Мъж с шлем, изобразяващ озъбено куче, стоеше до Първата баба, обвита в издигащия се от обгорената земя пушек. Едната от облечените в кожа ръце на нападателя бе около кръста ѝ и стискаше

крехката ѝ снага, както би я държал любим. Другата ръка бавно повдигна шлема и се видя обветреното лице на Инген Джегер.

— Нику'а! — извика той. — Ийнва! Ела при мен! — Очите на ловеца светеха с алена светлина, отразявайки пламъците по кората на голямото дърво.

Огромната бяла хрътка несигурно пристъпи към ясена. Козината ѝ бе черна от сажди, отворената ѝ паст бе останала почти без зъби. Шима'онари лежеше неподвижен на земята и стискаше в юмрука си окървавена стрела. Кучето направи една крачка, после падна, търкулна се настрани и вътрешностите му се изсипаха.

Ловецът се облеци и изкреця:

— Ти го уби! Моята гордост! Най-добрият от кучкарниците! — Той повлече Амерасу към умиращото куче. Главата на Първата баба се люшкеше отпуснато. — Нику'а! — изсъска Инген, след това се обърна и бавно огледа Ясира. Навсякъде около него ситите стояха неподвижни, омазаните им с кръв и пепел лица безмълвно отвръщаха на зора на ловеца.

Тънките устни на Инген Джегер се изкривиха от мъка. Той вдигна очи към осакатените клони на ясена и нагоре към сивото небе. Амерасу бе притисната до гърдите му, бялата ѝ коса закриваше лицето ѝ.

— Смърт! — извика той.

Настъпи дълъг миг тишина.

— Какво искаш от Първата баба, смъртни? — чу се спокоен глас. Беше Ликимея. Бялата ѝ рокля бе оцапана с пепел. Тя бе коленичила до съпруга си и държеше окървавената му ръка.

— Ти ни причини достатъчно болка — каза владетелката. — Пусни я. Махни се оттук. Няма да те преследваме.

Инген се взря в нея, като че ли тя бе отдавна забравен крайпътен камък, забелязан след трудно пътешествие. Смръщените му устни се разтеглиха в страховита усмивка и той разтърси безпомощната Амерасу така, че главата ѝ се залюшка. После смъкна кучешкия си шлем — юмрукът му беше безкръвен — и го размаха в лудешка радост.

— Горската вещица е мъртва! — изрева той. — Аз я убих! Похвали ме, господарке, аз изпълних твоята повеля! — Той вдигна другата си ръка към небето и пусна Амерасу да се свлече на земята

като захвърлена дреха. Матова кръв блесна по сивата ѝ роба и златните ѝ ръце. Полупрозрачната дръжка на кристалната му кама стърчеше от гърдите ѝ.

— Аз съм безсмъртен! — изкрещя Ловецът на Кралицата.

Задавеният дъх на Саймън проехтя в ужасната тишина.

Инген Джегер бавно се обърна, позна Саймън и устата му се изви в крива усмивка.

— Ти ме доведе при нея, момче.

Една черна от пепелта фигура се надигна в краката на Инген.

— Вениха с'анх! — извика Джирики и заби Индрежу в гърдите на ловеца.

Инген залитна и се прегъна над острието, като го изтръгна от ръката на сита. После бавно се изправи и се закашля. Кръв покапа от устата му и оцапа почти бялата му брада, но усмивката му остана.

— Времето на Децата на зората... свърши! — изхърка той. Чу се жужене и няколко стрели щръкнаха от широкия гръден кош на Инген — стърчаха като бодли на таралеж.

— Смърт!

Този път извика Саймън. И скочи. Ударите на сърцето му отекваха в ушите му като барабани; той усети съскащата песен на втори залп стрели, докато тичаше към ловеца. Замахна с камъка, с който бе убил кучето.

— Сеоман! Не! — извика Джирики.

Ловецът падна на колене.

— Вашата вещица е... мъртва — задъхано каза той и вдигна ръка към приближаващия Саймън. — Слънцето залязва...

Още стрели прелетяха през Ясира и Инген Джегер бавно се свлече на земята.

В сърцето на Саймън пламна омраза като огън и той вдигна камъка високо. Лицето на Инген Джегер бе замръзнало в екзалтирана усмивка и за един кратък миг погледът му улови погледа на младежа. В следващата секунда лицето на Инген изчезна в червен плисък и тялото на ловеца рухна от силата на удара. Саймън се свлече след него с безмълвен яростен вик, цялата му сдържана омраза се изля в подлудяваща вълна.

„Те ми взеха всичко. Те ми се присмяха. Всичко ми взеха!“

Яростта се превърна в някаква дива радост. В тялото му се разля сила. Най-после! Той стовари камъка върху главата на Инген, вдигна го и я размаза отново, и отново, и отново...

Нечии ръце го спряха, вдигнаха го и той пропадна в собствената си червена тъмнина.

Кендхараджа'аро го заведе при Джирики. Вуйчото на принца, както и всички останали жители на Джао е-Тинукай'и, бе облечен в жалейно тъмносиво. И Саймън носеше панталони и риза в същия цвят — унилата Адиту му ги бе дала на следващия ден след изгарянето на Ясира.

Джирики не беше в собствената си къща, а в жилище, направено от розови, жълти и бледокафяви платнища, които приличаха на огромни кошери. Адиту бе казала на Саймън, че жената, която живее там, е лечителка и че се грижела за изгарянията на Джирики.

Кендхараджа'аро, чието лице бе замръзнало в натъжена маска, остави Саймън пред бруления от вятъра вход на къщата и си тръгна, без да каже нито дума. Саймън влезе и се озова в стая, осветявана единствено от една мъжделива сфера на дървена поставка. Джирики лежеше на голямо легло. Ръцете му бяха отпуснати върху гърдите и бяха превързани с ленти копринен плат. Лицето му блестеше от някакво мазно вещество, което само подчертаваше неземния му вид. Кожата му бе обгорена на много места, а веждите му и част от дългата му коса ги нямаше, но Саймън се зарадва да види, че принцът не е обезобразен.

— Здравей, Сеоман — каза Джирики и се опита да се усмихне.

— Как си? — срамежливо попита Саймън. — Боли ли те?

Принцът поклати глава.

— Не страдам много, не и от тези изгаряния, Сеоман. Ние, хората от моя вид, сме направени от издръжлив материал, както може би си спомняш от първата ни среща. — Джирики го изгледа. — А ти как си?

— Ами... добре съм. — Младежът замълча. — Толкова съжалявам. — Срамуваше се от животинския си изблик, срам го беше, че се бе превърнал в пищящ скот пред очите на всички, и това му тежеше много през изминалите няколко дни. — За всичко съм виновен аз.

Джирики понечи да вдигне ръка, но внимателно я отпусна и на лицето му за миг се изписа болка.

— Не, Сеоман, не. Не си направил нищо, за което да се налага да се извиняваш. Това бе ден на ужас, а ти си преживял прекалено много подобни дни.

— Не е това — нещастно промърмори Саймън. — Той ме проследи! Каза, че ме е проследил, за да намери Първата баба! Аз доведох убиеца ѝ тук.

Джирики поклати глава.

— Това е било замисляно отдавна. Повярвай ми, Червената ръка не може да изпрати лесно един от своите в крепостта на Джао е-Тинукай'и за толкова кратко време. Инелуки все още не е толкова силен. Това бе добре замислена атака, дълго подготвяна. И Утук'ку, и Кралят на бурите са изразходвали значителна част от мощта си, за да я осъществят. Нима мислиш, че това, че Утук'ку попречи на Първата баба да говори точно когато тя щеше да разкрие замисъла на Инелуки, е просто съвпадение? Това, че съществото от Червената ръка успя да си пробие път дотук точно в този момент и на цената на огромно количество магическа сила? И наистина ли мислиш, че ловецът Инген просто се е мотаел из гората и изведнъж е решил да убие Родената на кораб Амерасу? Едва ли, аз не мисля така — макар и да е вярно, че той би могъл да се натъкне на твоята следа отпреди Адиту да те доведе тук. Инген Джегер не беше глупак, а и би било несравнимо по-лесно за него да проследи един смъртен, отколкото някой от нас, но той все някак щеше да влезе в Джао е-Тинукай'и. Кой знае откога е чакал пред Лятната порта, след като я е открил, чакал е господарката му да го насъска срещу враговете си в подходящия момент. Това е военен план, Сеоман, точен и отчаян план. Сигурно много са се страхували от мъдростта на Първата баба.

Джирики вдигна превързаната си ръка и докосна челото си.

— Не поемай вината върху себе си, Сеоман. Смъртта на Амерасу е била предопределена в черните бездни под Накига, а може би и по времето, когато Двете семейства са се разделили при Сесуад'ра преди хиляди години. Ние сме раса, която дълго помни раните си, макар и да мълчи. Ти не си виновен.

— Но защо? — Саймън искаше да повярва на думите на Джирики, но ужасното чувство за загуба, което бе заплашило да го

обземе на няколко пъти тази сутрин, не си отиваше.

— Защо? Защото Амерасу е проникнала в скритите мисли на Инелуки — и кой би могъл да го направи по-добре от нея? Тя най-накрая бе разгадала замисъла му и се канеше да го сподели със своя народ. А сега може и никога да не разберем; а може би ще разберем, когато Инелуки реши да ни го покаже в цялата му неизбежност. — Той като че ли потръпна. — В името на нашата Горичка, Сеоман, ние загубихме толкова много! Не само великата мъдрост на Амерасу, но и последната си връзка с Градината. Ние наистина сме бездомни. — Той вдигна очи към вълнуващия се таван и ъгловатото му лице се окъпа в бледожълта светлина. — Хернистирците имат песен за нея, знаеш ли? — И запя тихичко:

— Снежнбяла гръд, жената от разпененото море,
тя е светлината, която сияе през нощта,
докато дори звездите се опият...

Пое си полека дъх, за да облекчи обгореното си гърло. Изненадваща ярост изкривяваше обикновено спокойното му лице.

— Дори и от мястото, където живее Инелуки, дори отвъд смъртта, как можа да изпрати непознат да убие майка му!?

— Какво ще правим? Как можем да се борим срещу него?

— Не трябва да се тревожиш за това, Сеоман Снежнокъдри.

— Какво искаш да кажеш? — Саймън едва обузда гнева си. — Как можеш да ми кажеш подобно нещо? След всичко, което сме видели заедно?

— Не исках да те обидя, Сеоман. — Ситът се усмихна тъжно. — Забравил съм дори и най-обикновената любезност. Прости ми.

Саймън видя, че събеседникът му наистина чака, и каза:

— Разбира се, Джирики. Прощавам ти.

— Исках да кажа, че ние, Зида'я, трябва да свикаме нашите съвети. Баща ми Шима'онари е тежко ранен и Ликимея, майка ми, трябва да свика народа ни... но не в Ясира. Мисля, че никога вече няма да се събираме на това място. Знаеш ли, Сеоман, че великото дърво е изгоряло и е станало бяло като сняг? Не сънува ли ти някога подобно нещо? — Джирики сведе глава; погледът му сияеше с мека светлина.

— О, прости ми отново. Мисълта ми се скита и забравя важните неща. Казаха ли ти вече? Ликимея постанови, че можеш да тръгнеш.

— Да тръгна? Да напусна Джао е-Тинукай'и? — Внезапната радост бе съпроводена и от неочаквана струя от съжаление и гняв. — Защо сега?

— Защото това бе последното желание на Амерасу. Тя го е казала на родителите ми преди да започне събранието. Защо си толкова разстроен? Нали ще се върнеш при твоя народ. Така е най-добре, каквото и да се случи. Ние, Зида'я, трябва да скърбим за загубата на нашата най-възрастна, нашата най-добра. Това вече не е място за смъртни... а и ти го искаше, нали? Да се върнеш при своите хора?

— Но вие не можете просто да се затворите и да обърнете гръб на всичко! Не и този път! Не чу ли Амерасу? Всички трябва да се бием срещу Краля на бурите! Ще е страхливост да не го направим! — Строгото, но майчинско лице на Амерасу изведнъж се появи отново пред него, поне в паметта му. Прекрасните ѝ мъдри очи...

— Успокой се, млади приятелю — каза Джирики и се усмихна ядосано. — Ти си изпълнен с добри намерения, но нямаш достатъчно познание, за да говориш толкова настоятелно. — Изражението му се смекчи. — Не се бой, Сеоман. Нещата се променят. Хикеда'я убиха нашата най-възрастна, повалиха я наскред собствената ни свещена къща. Те прекосиха линията, която не може да се прекоси втори път. Може би са искали да го сторят, но по-важен е фактът, че стана. Това е още една причина да ни напуснеш, човешко дете. Няма място за теб във военния съвет на Зида'я.

— Значи ще се биете? — Саймън усети изненадваща искрица надежда в сърцето си.

Джирики сви рамене.

— Да, така си мисля... но как и кога, не мога да кажа аз.

— Толкова много неща... — промърмори Саймън. — И толкова бързо.

— Ти трябва да си тръгнеш, млади приятелю. Адиту скоро ще се върне от посещението си при родителите ни и ще те отведе до мястото, където ще можеш да намериш своите хора. Най-добре да стане бързо, тъй като не е обичайно Шима'онари и Ликимея да отменят заповедите си. Върви. Сестра ми ще дойде при теб в къщата ми край реката. — Джирики се наведе и вдигна нещо от покрития с мъх под. — И не

забравяй да вземеш огледалото си, приятелю. — Той се усмихна лукаво. — Може да ти се наложи да ме повикаш отново, а аз все още ти дължа един живот.

Саймън взе блещукащата люспа и я пусна в джоба си. Поколеба се, а после се наведе и внимателно прегърна Джирики, като се опитваше да не докосва раните му. Принцът на ситите докосна бузата на Саймън с хладните си устни.

— Върви си в мир, Сеоман Снежен кичур. Ще се срещнем пак. Обещавам.

— Довиждане, Джирики. — Младежът се обърна и излезе бързо, без да поглежда назад.

Навън, погълнат от водовъртежа на обърканите си мисли, Саймън изведнъж осъзна, че му е студено. Погледна нагоре и видя, че лятното небе над Джао е-Тинукай'и се е смрачило и е придобило потъмен оттенък. Вятърът също бе по-хладен от друг път.

„Лятото си отива — помисли си той и отново се уплаши. — И едва ли ще си го върнат“.

Изведнъж целият му дребнав гняв към ситите се изпари и го завладя дълбока печал. Каквото и друго да имаше тук, имаше и красота, невиджана, откакто светът е бил млад, пазена хиляди години от убийствените студове на времето. Сега стените се рушаха под напора на силен зимен вятър. Много прекрасни неща можеха да бъдат разграбени, без да могат да се възстановят.

Саймън забърза покрай реката към къщата на Джирики.

Мътно и изплъзващо се като сън, отпътуването от Джао е-Тинукай'и мина гладко. Адиту пя на своя роден език и Саймън я държеше здраво за ръката, а гората проблясваше и се променяше около тях. Излязоха изпод хладното сиво-синьо небе и попаднаха в самата паст на зимата, която се бе стаила в засада като дебнещ звяр.

Сняг покриваше гората — толкова плътно и студено одеяло, че Саймън трудно си спомни, че вече не е в Джао е-Тинукай'и: тук, извън магическия кръг на Зида'я, делото на Краля на бурите бе ужасяващо реално. И осъзна, че в самото сърце на лятото е пролята кръв.

Вървяха цяла сутрин и половината следобед, като постепенно напускаха най-дълбоката част на гората и навлизаха в покрайнините ѝ. Говореха малко, като че ли ужасният студ бе убил привързаността,

която бе разцъфнала между тях. Макар и притеснен от присъствието на Адиту, както винаги, Саймън все пак бе натъжен — но светът се бе променил и той нямаше сила да се бори.

Няколко часа вървяха покрай една бърза река — следваха я, докато не стигнаха до един дълъг полегат склон. Пред тях се простираше огромно водно пространство — сиво и тайнствено като течност в купата на алхимик. Огромен обрасъл с дървета хълм стърчеше от водата като тъмен гръб на животно.

— Това е твоята цел, Сеоман — каза Адиту. — Това е Сесуад'ра.

— Камъкът на раздялата?

— Да, Камъкът на раздялата.

Абстрактното понятие най-после бе станало реалност и Саймън се почувства така, сякаш преминава от един сън в друг.

— Но как ще стигна дотам? Не мога да преплувам!

Без да казва нищо, Адиту го поведе надолу. Стигнаха до мястото, където реката се втурваше към сивата вода и се разбиваше с грохот в скалите. Малко встрани от бурния поток бе закотвена малка сребриста лодка.

— Веднъж на сто зими — каза Адиту, — когато дъждовете са особено обилни, земите около Сесуад'ра се наводняват — макар и това определено да е първият път, когато подобно нещо се случва, докато Ренику Лятната лампа е на небето. — Тя се обърна настрана: не желаше да се видят изписаните на лицето ѝ мисли, които дори и един смъртен би могъл да разбере. — Ние държим тези хиянха, тези лодки, тук-там, така че Сесуад'ра да не остава недостъпна за желаещите да я посетят.

Саймън се наведе към малката лодка и опипа гладката повърхност на дървото. На дъното лежеше гребло от същия сребрист материал.

— И ти си сигурна, че трябва да отида там? — попита той, изведнъж загубил желание да се сбoguва.

Адиту кимна.

— Да, Сеоман. — Тя свали от раменете си раницата, която бе носила, и му я подаде. — Това е за теб... не — поправи се тя, — не е за теб. Трябва да я занесеш на твоя принц Джосуа, от Амерасу. Тя каза, че е убедена, че той ще знае какво да прави с нея — ако не сега, то поне скоро.

— Амерасу? Тя е изпратила това?!

Адиту го погали по бузата.

— Не точно, Сеоман. Първата баба ме помоли да я занеса, ако затворничеството ти не свърши. Тъй като ти бе освободен, аз ти я давам. — Тя пак го погали по бузата. — Радвам се, че си свободен. Болеше ме да те гледам толкова нещастен. Добре е, че те познавам... — Тя се наведе и го целуна. Въпреки всичко, което се бе случило, той все пак усети как сърцето му забързва, когато устните ѝ докоснаха неговите. Бяха топли и сухи и имаха вкус на мента.

Адиту отстъпи назад.

— Довиждане, Снежнокъдри. Трябва да се върна и да скърбя.

И преди той да успее дори да вдигне ръка, за да ѝ помахва, се обърна и изчезна сред дърветата. Той се взира още няколко мига, търсейки някаква следа от слабата ѝ фигура, но Адиту си бе отишла. Саймън се обърна и се качи в малката лодка. Раницата тежеше доста, но той бе прекалено уморен дори да се поинтересува какво може да има в нея. Помисли си колко хубаво ще е да заспи в лодката тук, на края на голямата гора. Щеше да е истинско щастие, ако можеше да заспи и да не се събуди цяла година и един ден. Но вместо това взе греблото и подкара лодката по спокойната вода.

Следобедът отмина и дойде дълбоката хладина на вечерта. Докато се носеше към нарастващата сянка на Сесуад'ра, Саймън усети как тишината на зимния свят го обвива и го кара да са замисли дали не е единственото живо, мърдащо нещо по повърхността на Остен Ард.

Дълго не забеляза, че пред него, на забуления в сумрак бряг, пламтят факли. А когато най-после ги видя, бе достатъчно близо, за да чуе и гласовете. Ръцете му бяха студени и изтръпнали. Вече нямаше сили да гребе, но една огромна пляскаща фигура — Слудиг? — загази през водата пред скалистия бряг и го издърпа на сушата. Извадиха го от лодката и го понесоха по брега, а после видя засмени, осветени от факлите лица. Изглеждаха му познати, но чувството за нереалност го бе обзело отново. Той си спомни къде се намира едва когато видя най-дребната фигура. Саймън грабна Бинабик в прегръдката си; плачеше, без да се срамува от това.

— Приятелю Саймън! — изхихика Бинабик и го потупа по гърба с малките си ръце. — Кинкипа е добра! Каква радост! Наистина

радост! В дните, откакто дойдох тук, почти бях загубил надежда да те видя отново.

Саймън плачеше, неспособен да проговори. Най-накрая, когато сълзите спряха, пусна мъничкия трол на земята.

— Бинабик — каза младежът прегракнало. — О, Бинабик! Видях ужасни неща.

— Не сега, Саймън, не сега. — Тролът го хвана здраво за ръката. — Ела. Ела на върха на хълма. Там са накладени огньовете и съм сигурен, че има и нещо за ядене. Ела.

И мъничкият трол го поведе. Познатите лица останаха назад, говореха си и се смееха. Пламъците на факлите съскаха под меко падащия сняг. Нечий глас запя хубава проста мелодия — сладкият чист глас се издигаше към небето и ехтеше над черната вода.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ХОРА

ЕРКИНЛАНДЦИ

Барнабас — клисар в параклиса на Хейхолт

Брюгар — граф на Уестфолд, главен управител на Хейхолт под управлението на Елиас

Гамуолд — войник, умира в Алдхеорте по време на норнска атака

Годуиг — барон на Селодшайър

Гримрик — войник, спътник на Саймън в пътешествието му от Наглимунд

Гутулф — граф на Утаниат, Ръката на Върховния владетел

Деорнот, сър — рицар на Джосуа, понякога го наричат „Дясната ръка на принца“

Джак Мандуоуд — митичен горски разбойник

Джакоб — дворецов свещар

Джейл — дворецова камериерка

Джеръмайъс — момчето на свещаря

Джон — крал Джон Презвитер, Върховен владетел

Джосуа, принц — по-малкият син на Джон, господар на Наглимунд, наричан Безръкия

Джудит — готвачка и управителка на кухнята

Ейлстан Фискерн — Крал на рибарите, първият еркинландски господар на Хейхолт

Елиас — Върховен крал, син на Престър Джон, брат на Джосуа

Етелбърн — войник, спътник на Саймън в пътешествието му от Наглимунд

Инч — леяр, някогашен помощник на Моргенес

Йелда — жена от Фолшайър, заселничка в Гадринсет

Колмънд — оръженосец на Камарис, по-късно барон на Родстанби

Лангриан — хоудрундски монах

Лелет — прислужница на Мириамел

Малахиас — един от псевдонимите на Мириамел

Мария — един от псевдонимите на Мириамел

Мириамел, принцеса — единственото дете на Елиас

Моргенес, доктор — Носител на свитъка, доктор в двореца на крал Джон, приятел на Саймън

Осгал — един от митичната банда на Джак Мандуоуд

Остраел — копиеносец от Наглимунд, син на Фирсфрам от Ранчестър

Първи кухненски помощник — началникът на Саймън в Хейхолт

Рейчъл — управителка на камериерките, наричана „Драконката“

Рубен Мечока — дворцов ковач

Саймън — дворцов кухненски помощник, при раждането си е кръстен Сеоман

Сангфугол — арфист на Джосуа

Сара — дворцова камериерка

Странгиард, отец — архивар от Наглимунд

Таусър — шут (истинско име: Круинх)

Фенгболд — граф на Фолшайър

Хейстън — пазач от Наглимунд, спътник на Саймън

Хелмфест — войник от групата, която избягва от Наглимунд

Хелфсин, отец — иконом на Хейхолт

Хепсибах — дворцова камериерка

Шем Коняря — дворцов коняр

ХЕРНИСТИРЦИ

Арноран — хернистирски менестрел

Багба — бог на добитъка

Бриниох Небесния — бог на небето

Гелсгиад — капитан на кораб

Гуитин, принц — син на Лут, природен брат на Мейгуин

Еолаир — граф на Над Мулах, пратеник на крал Лут

Инахуен — третата съпруга на Лут

Кадрах-ек-Кранхир — брат монах от неустановен орден
Краобан — стар рицар, съветник на крал Лут
Куам Земното куче — хернистирски бог на земята,
покровителства рудничарите
Лут-уб-Литин — крал на Хернистир
Мейгуин, принцеса — дъщеря на Лут, сестра на Гуитин
Мирка — богиня на дъжда, съпруга на Бриниох
Мулахи — жители в имението на Еолаир в Над Мулах
Мураг Едноръкия — бог
Рин от Каулдрон — бог
Синах, принц — военен водач по време на Битката при Ач
Самрат, както и при Чука
Херн — основател на Хернистир

РИМЪРСГАРДЦИ

Айнскалдир — римърсгардски вожд
Гутрун — херцогиня на Елвритшала, съпруга на Исgrimнур,
майка на Изорн
Джарнауга — Носител на свитъка от Танголдир
Елврит — първият римърсгардски крал на Остен Ард
Ендий — дете на Скоди
Избеорн — баща на Исgrimнур, първи римърсгардски херцог
под властването на Джон; също и псевдоним на сина му
Изорн — син на Исgrimнур и Гутрун
Инген Джегер — черен римър, господар на норнските
ловджийски кучета
Исgrimнур — херцог на Елвритшала, съпруг на Гутрун
Нисе/Нисес, свещеник — помощник на Хйелдин, автор на Ду
Сварденвирд
Скали — тан на Калдскрайк, наричан Остроносия
Скенди, светец — основател на манастир
Скоди — млада римърсгардка от Гринсаби
Слудиг — млад войник, спътник на Саймън
Сторфот — тан на Вественби
Тонруд — тан на Скоги, роднина на херцогиня Гутрун
Удун — древен бог на небето
Фингил, крал — първият господар на Хейхолт, „Кървавия крал“

Хенгфиск — хоудрундски свещеник
Хйелдин, крал — син на Фингил, „Лудия крал“

НАБАНЦИ

Анитулз — предишен император
Антипа, лейди — дъщеря на Леобардис и Несаланта
Ардривис — последен император, роднина на Камарис
Аспитис Превес — граф на Дрина и Еадне
Бенигарис — херцог на Набан, син на Леобардис и Несаланта
Бенидривайн — набански благороднически род с рибарче за

герб

Велигис — ескритор, уредник на Майката Църква
Диниван — секретар на лектор Ранесин
Домитис — епископ в катедралата „Св. Сутрин“ в Ерчестър
Елисия — майка на Усирис
Еметин — легендарен рицар
Ингадарин — благородническо семейство с албатрос за родов

герб

Камарис-са-Винита — брат на Леобардис, приятел на Престър

Джон

Клавес — предишен император
Клавин — набански благороднически род с пеликан за герб
Крексис Козела — предишен император
Ларексис III — предишен лектор на Майката Църква
Леобардис — херцог на Набан, баща на Бенигарис, Варелан,

Антипа

Нейлин — спътник на Септис
Несаланта — херцогиня на Набан, майка на Бенигарис, леля на

Мириамел

Нуани/Нуанис — древен набански бог на морето
Пелипа, светица — благородна жена от Книгата на Ейдон,
наричана „Островитянката“

Преван — набански благороднически род с орел рибар за герб
(охра и черно)

Приратес, отец — свещеник, алхимик, магьосник, съветник на
Елиас

Ранесин, лектор — глава на Църквата (роден като Осуайн от Станшайър, еркинландец)

Риапа, светица — в Еркинланд е наричана Риап

Ровалис — спътник на Септис

Септис — монах от абатство близо до езерото Мирме

Сулис, лорд — хейхолтският крал-чапла, понякога наричан Сулис Изменника; набански благородник, основател на рода Сулиан, чийто най-известен представител е сър Флуирен

Тиагарис — първият император

Турис — младият паж на Аспитис

Усирис Ейдон — Божият син в ейдонитската религия

Флуирен, сър — прочут джоханийски рицар от рода Сулиан

Хилиса — майка на Мириамел, съпруга на Елиас, сестра на Несаланта

сити

Адиту (но-Са'онсерей) — дъщеря на Ликимея и Шима'онари, сестра на Джирики

Амерасу (и'Сендиту но'е-Са'онсерей) — майка на Инелуки и Хакатри, прабаба на Джирики, известна и под имената „Родената на кораб Амерасу“ и „Първата баба“

Ан'най — офицер на Джирики, спътник в лова

Виндаомейо Стрелеца — древен ситски майстор на стрели от Тумет'ай

Върбова клонка — обръщението на Адиту към Джирики

Вягърно дете — герой от песента на Адиту

Джирики (и-Са'онсерей) — принц, син на Ликимея и Шима'онари Жената с мрежата — героиня от песента на Адиту (вероятно Мезумийру)

Зайче — обръщението на Джирики към Адиту

Инелуки, принц — понастоящем Крал на бурите

Ию'унигато — ърл-крал, баща на Инелуки

Кендхараджа'аро — вуйчо на Джирики

Ки'ушапо — спътник на Саймън и Джирики по пътя към Урмшайм

Лейди Сребърна маска и лорд Червени очи — така Скоди нарича Утук'ку и Инелуки

Ликимея — кралица на Децата на зората, благородничка от рода на Годишния танц

Майе'са — ситска жена

Мезумийру — ситската Седа (богиня на луната)

Небесен певец — герой от песента на Адиту

Ненаис'у — ситска жена от песента на Ан'най, живяла в Енки-е-Шао'сейе

Носител на фенера — герой от песента на Адиту

Облачната песен — герой от песента на Адиту

Родените в Градината — всички, чиито корени могат да се проследят до Вениха До'сае, „Градината“

Сендиту — майката на Амерасу

Сиджанди — спътник на Саймън и Джирики по пътя към Урмшайм

Слушател на камъни — герой от песента на Адиту

Утук'ку (Сейт-Хамакха) — Кралица на норните, господарка на Накига

Хакатри — по-големият брат на Инелуки, тежко ранен от дракона Хидокебхи; изчезнал на запад

Шима'онари — крал на Зида'я, господар на Джао е-Тинукай'и

кануки

Бинабик (Бинбиникегабеник) — чирак на Укикук, приятел на Саймън

Канголик — Викацият духове

Кикасут — крал на птиците, съпруг на Седа

Кинкипа Снежната — богиня на снега и студа

Лингит — легендарен син на Седа, баща на кануките и хората

Макукуя — канукска богиня на лавините

Мораг Безокия — бог на смъртта

Нънууика — Ловджийката

Седа — богиня на луната, съпруга на Кикасут

Сиски (Сискинанамук) — най-младата дъщеря на Пастира и Ловджийката, годеницата на Бинабик

Сненек — племенен вожд на Долен Чъгик, част от групата на Сиски

Уамманак — Пастира

Укикук — Пеещият мъж на минтахокското племе, господар и учител на Бинабик

Чъку — легендарен тролски герой

Яна — легендарната дъщеря на Седа, майка на ситите

НАРОДЪТ НА ТРИТИНГИТЕ

Блемунт — вождът, когото Фиколмий убива, за да стане пограничен тан

Воршева — спътница на Джосуа, дъщеря на вожда на тритингите

Клан Меердон — кланът на Воршева (кланът на Жребеца)

Кунрет — човек от Високите тритинги

Ожберн — човек от Високите тритинги

Тревният гръмовержец — в клетва на тритингските кланове — Жребеца

Утварт — тритинг, пожелал да се ожени за Воршева

Фиколмий — баща на Воршева, пограничен тан на клана Меердон и на целите Високи тритинги

Хаяра — по-малката сестра на Воршева

Хотвиг — пазач на границата на Високите тритинги

Четирикракия — в клетва на тритингските кланове — Жребеца

ХОРАТА ОТ ВРАН

Могахиб Стария — врански старейшина

Онази, която чака, за да отведе всички — вранската богиня на смъртта

Онзи, който винаги стъпва на пясък — врански бог

Роахог — грънчар, врански старейшина

Тази, която роди човечеството — богиня

Тези, които дишат тъмнина — врански богове

Тези, които наблюдават и оформят — врански богове

Тиамак — учен, който си пише с Моргенес

Този, който превива дърветата — врански бог на времето

Тугумак — баща на Тиамак

ПЕРДРУИНЦИ

Алеспо — слуга на Стреаве

Каристра — племенница на Ксорастра, стопанка на „Вокалът на Пелипа“

Ксорастра — собственичка на „Вокалът на Пелипа“

Ленти — слуга на Стреаве, известен и като „Ави стето“

Мидастри — търговец, приятел на Тиамак

Синетрис — лодкар, който живее на брега над Вран

Стреаве, граф — господар на Ансис Пелипе и целия Пердруин

Талистро, сър — джоханийски рицар от Голямата маса

Цалио — пазач в странноприемницата „Бокалът на Пелипа“

други

Врен — хиркско момче

Ган Итай — нискийка, певица на килпа от „Облакът на Еадне“

Имай-ан — дуор

Онези без светлина — жителите на Стормспайк

Руян Ве — известен и като Руян Кормчията, който завежда Тинукедат'я (и други) в Остен Ард

Хонса — хиркско момиче, едно от децата на Скоди

Шо-венна — дуор

Юис-фидри — дуор, съпруг на Юис-хадра, пазител на Залата на образците

Юис-хадра — дуор, съпруга на Юис-фидри, пазителка на Залата на образците

МЕСТА

Абаингат — хернистирско търговско пристанище на устието на река Барайлеан

Алдхеорте — огромна гора, която покрива по-голямата част на централен Остен Ард

Ансис Пелипе — столица и най-голям град на Пердруин

Асу'а (Гледащият на изток) — ситското име на Хейхолт

Басеа-са-Репра — пристанищен град на северното крайбрежие на Набан, в залива Еметин; означава „Устието на реката“

Банифа-ша-зе — Залата на образците в Мезуту'а

Барайлеан — река на границата между Хернистир и Еркинланд; в Еркинланд я наричат Гринуейд

Белидан — набански град по Пътя на Анитулз в долината Комеис

Белия път — път покрай северния край на гората Алдхеорте в Бялата пустош

„**Вокалт на Пелипа**“ — странноприемница в Кванитупул

Вениха До'сае — Градината, легендарен дом на Зида'я (ситите), Хикедая (норните) и Тинукедая (дуорите и ниските)

Винита — южен остров, родното място на Камарис

Вихиюак — канукското име на Стормспайк

Вулфхолт — владението на Гутулф в Утаниат

Гадринсет — заселнически град близо до мястото, където се събират Стефлуд и Имстрека, населен с бегълци от Еркинланд

Градината, която е изчезнала — Вениха До'сае

Гранис Сакрана — град в набанската долина Комеис

Гратуваск — римърсгардска река, която тече покрай Елвритшала

Гренаман — южен остров отвъд края на Набан

Гринсаби — град в Бялата пустош северно от Алдхеорте

Да'ай Чикица — „Дървото на пеещите ветрове“, изоставен ситски град на източната страна на Велдхелм в Алдхеорте

Джао е-Тинукай'и — Кораб в океана на дърветата [морските дървета], единственото все още обитавано поселище на ситите в Алдхеорте

Джина Т'сеней — един от Деветте града на ситите, сега под океана

Дилати — хълмист район от Хернистир, който се намира на югоизток от Хернисадарк

Долина Комеис — с изглед към Набан

Долина на ехото — свещена местност в Минтахок

„**Червеният делфин**“ — таверна в Ансис Пелипе

Долина Хасу — долина на еркинландската източна граница

Дрина — предишното баронство на Девазалес, дадено на Аспитис Превис от Бенигарис

Езеро Еадне — набанско езеро, част от земите на рода Преван

Езеро Клоду — набанско езеро, място на Битката при езерните земи, войните на тритингите

Езеро Мирме — набанско езеро

Езерото на Синята кал — езеро в източното подножие на Тролските планини, летният дом на кануците

Енки-е-Шао'сейе — ситският „Летен град“, източно от Алдхеорте, отдавна в руини

Зае-и'мирита, катакомбите — в пещери, които несъмнено са построени или преправени от дуорите

Зала на образците — дуорско място за нарисувани в камък карти и таблици

Залив Еметин — залив северно от Набан

Залив Фиранос — залив южно от Набан, местонахождението на Южните острови

Ийджарджук — канукското име на Урмшайм

Имстрека — река, която тече от запад на изток през Еркинланд и Високите тритинги

Кванитупул — голям град в покрайнините на Вран

Кементари — един от Деветте града на ситите, очевидно на Уоринстен или близо до него

Кранхир — обграден със стена град на хернистирския бряг

„Пернатата змиорка“ — таверна във Винита

Кхандиа — легендарна древна империя в далечния юг

Лятната порта — вход към Джао е-Тинукай'и, наричан и Шао Иригу

Малкият нос — известен и като Ямок, планина в Ийканук, където са умрели родителите на Бинабик

Мезуту'а — заеман от дуорите град под хернистирските планини Грианспог, един от Деветте града на ситите

Място на свидетеля — мястото в Мезуту'а, където се намира Късът

Наарвед — римърсгардски град

Накига — „Маска от сълзи“, разрушен норнски град до Стормспайк, също и възстановен норнски град в планината. Преди е бил един от Деветте града на ситите

Огохак Чазм — дълбоко място в Минтахок, където наказват престъпниците

Порта на дъждовете — вход към Джао е-Тинукай’и

Пристанищен камък — скалист нос в пердруинския Ансис Пелипе

Пътят на Анитулз — главен път към Набан от изток, през долината Комеис

Пътят на фонтаните — живописно място в Набан

Ре Сури’ени — ситското име на река, която тече през Шисае’рон

Санселан Ейдонитис — местонахождение на лектора и главно място за поклонение на ейдонитската църква

Санселан Махистревис — бивш имперски дворец, сега — дворец на набанския херцог

Санселански хълм — най-големият хълм в Набан, местонахождение на двата Санселана

Селодшайър — еркинландско баронство западно от Гленивент

Селска горичка — родното село на Тиатак във Вран

Сесуад’ра — Камъка на раздялата, мястото, където се разделят ситите и норните

Скоги — римърсгардско имение, дом на тан Тонруд

Совебек — изоставен град в Бялата пустош, източно от манастира на „Св. Скенди“

Ста Мироре — централна планина в Пердруин, наричана и „Камбанарията на Стреаве“

Старият път към Тумет’ай — път, който върви на юг от древния Туметай през Бялата пустош

Стефлод — река, която тече покрай и в Алдхеорте, слива се с Имстрека

Стормспайк — планината-дом на норните, за еркинландците е „Стурмспейк“, също така наричана „Накига“

Телигуре — град в Северен Набан, където отглеждат грозде

Тумет’ай — северен ситски град, погребан под леда на изток от Ийканук, един от Деветте града на ситите

Умстрежа — тритингското име на Имстрека

Уоринстен — остров отвъд брега на Еркинланд, родното място на крал Джон

Урмшайм — Драконовата планина северно от Бялата пустош

Утаниат — графство в Северен Еркинланд

Фелувелт — тритингското име за част от северните равнинни земи в сянката на Алдхеорте

Хеуеншайър — северен еркинландски град западно от Наглимунд

Хикехикайо — изоставен дуорски град в подножието на римърсгардските планини Вестивег, също и един от Деветте града на ситите

Хюелхайм — митична страна на мъртвите в древната римърсгардска религия

Чидсик уб Лингит — канукската Къща на предшественика, намира се на Минтахок в Ийканук

Шао Иригу — ситското име на Лятната порта

Шисае'рон — ситското име за южните части на гората Алдхеорте

Ясира — ситско място за срещи в Джао е-Тинукай'и

СЪЩЕСТВА

Атарин — конят на Камарис

Букен — римърсгардското име на копачите, които кануките наричат „богханик“

Великани — огромни космати човекоподобни същества

Вятокрък — конят на Джосуа, даден му от Фиколмий

Гхант — неприятна хитинова, привидно съзнателна фауна във Вран

Дивисвет — конят на Деорнот, даден му от Фиколмий

Игджарджук — леден червей от Урмшайм

Кейрукама'о Златния — дракон, баща на Хидохебхи

Килпа — човекоподобни морски същества

Копачи — малки човекоподобни подземни същества

Куантака — вълчицата, която придружава Бинабик

Мастилено петно — един от гълъбите на Тиатак

Медолюб — един от гълъбите на Тиатак

Намиращата дома — кобилата на Саймън

Нику'а — кучето-водач на Инген Джегер

Плюмух — малко и неприятно блатно насекомо

Рачи крак — един от гълъбите на Тиатак

Рим — впрегатен кон

Стормспайкская глутница — норнски ловни кучета
Тъй бърза — един от гълъбите на Тиатак
Хидохебхи — Черният червей, майка на Шуракай и Игдждарджук, убит от Инелуки; „Дрохнатер“ на хернистирски
Хунен — римърсгардското име на великаните
Червеното око — един от гълъбите на Тиатак
Шуракай — огнено чудовище, убито в Хейхолт; Престолът от драконова кост е направен от костите му

РАЗНИ

Ащици — гадателските инструменти на Бинабик. Получените форми биват:

- безкрила птица
- риболовно копие
- сенчестата пътека
- факла на входа на пещерата
- упорит коч
- облаци в дефилето
- черната пукнатина
- пусната стрела
- кръг от камъни

Баладата за Моирах Кръглопетия — песен със съмнителни качества, която пеят Сангфугол и отец Странгиард

Битката при долината Хухинка — битка между троловете и римърсгардците

Битката при езерните земи — основна битка във Войната на тритингите, водена при езерото Клоду

Блестящ гвоздей — мечът на Престър Джон, съдържа пирон от Дървото и костича от пръста на св. Ейлстан Фискерн

Бързобурен — подправка

Глиган и Копия — герб на Гутулф от Утаниат

Гмуреца, Видрата — врански имена на звезди

Говорещият огън — Свидетелят в Хикехикайо

Голямата маса — мястото, където Престър Джон събира рицарите и героите

Денят на Отсъждането — ейдонитски ден за последно отсъждане и край на света на смъртните

Децата на Кормчията — името, с което се наричат Тинукедата'я
Децата на Херн — дуорското име на хернистирците
Дишащата арфа — Свидетелят в Накига, в Големия кладенец
Дните на огъня — вероятно много древна епоха от историята на
 Остен Ард (неясно спомената от Гелое)
Ду Сварденвирд — почти митична пророческа книга от Нисес
„Облакът на Еадне“ — корабът на Аспитис Превис
Дървото — Дървото на мъките, на което Усирис бил повесен с
 главата надолу пред храма на Ювенис в Набан; свещен символ на
 ейдонитската религия
Езерото — очевидно Свидетелят в стария Асу'а
Ен семблис Ейдонитис — известна религиозна книга за
 философските основи на ейдонитската религия и живота на Усирис
Жезълът на Лу'яса — ситско име за три подредени в линия
 звезди на небето в североизточния квадрант през ранния месец ювен
Жълтикорен — билка, от която във Вран правят чай (както и
 другаде на юг)
Завоевател — игра със зарове, популярна сред войниците
Звездата-завоевател — книга с окултен характер; на набански
 — „Са Асдридан Кондикилес“
Звездни цветове — малки бели цветя
Иленит — скъп, блестящ метал
Индрежу — мечът на Джирики, направен от магическо дърво
Казанът (Котелът) на Рин — с него хернистирците се сбират за
 битка
Камъкът на сбогуването — хернистирска песен за Камъка на
 раздялата
Кангканг — канукско алкохолно питие
Квалнир — мечът на Исgrimнур
Крайл — ситското име за слънчевите плодове
Късът — Свидетелят в Мезуту'а
Лампата — звезда, вероятно същата, която ситите наричат
 „Ренику“
Ловно вино — канукско алкохолно питие (за специални случаи и
 най-вече за жени)
Лутеграс — дълга трева
Манса Коноис — „молитва на събирането“: сватбена молитва

Минияр — железен меч на крал Фингил, наследен по линия на Елврит

Миног — годно за ядене растение с широки листа; естествена среда — Вран

Мрежата на Мезумийру — звезден куп; за кануките — Одеялото на Седа

Мокфойл — цъфтяща билка

Мъгливата лампа — Свидетел от Тумет'ай

Наградата на пътешественика — популярен вид пиво

Найдел — мечът на Джосуа

Овчарска гега — съзвездие, вероятно същото, което ситите наричат „Жезъла на Лу'яса“

Ойндут — черното копие на Херн

Обред на съживяването — канукски ритуал, изпълняван при Снежната къща, за да осигури идването на пролетта

Параклис на Елисия — известен параклис в църквата „Св. Сутрин“ в Ерчестър

Петдесетте фамилии — набански благороднически родове

Печал — меч от желязо и магическо дърво, изкован от Инелуки, подарък на Елиас; ситите го наричат „Джингизу“

Последния ден на зимата — денят, в който в Ийканук провеждат Обреда на съживяването

Пясъчна палма — блатно дърво

Ренику, Летния фенер — ситското име за звездата, която оповестява края на лятото

Речна ябълка — блатен плод

Родът на Годишния танц — западен превод на родовото име на Джирики

Сентимка — набанска монета, една стотна от златния император

Ситрил — кисел ароматичен корен за дъвчене

Снежната къща — канукско свещено място, където се изпълняват ритуали, които да подсигурят идването на пролетта

Сотфенгсел — корабът на Елврит, заровен в Скипхавен

Сребърно дърво — предпочитано от ситските строители дърво

Стълб и Дърво — герб на Майката Църква

Ти-туно — известен ситски рог

Трън — мечът на Камарис

Фестивалът на Вятъра — Вранско празненство

Шент — ситска игра, според легендите донесена от Вениха
До'сае

Шестте песни на почителната молба — ситски ритуал

Празници:

2 фейевер — Кандлеманса

25 марис — Елисияманса

1 аврел — Денят на всички глупци

30 аврел — Каменната нощ

1 мая — Денят на Белтаин

23 ювен — Лятна нощ

15 тиягар — Денят на свети Сутрин

1 анитул — Хлафманса

29 септандер — Денят на свети Гранис

30 октандер — Навечерието на мъките

1 новандер — Денят на душите

21 декандер — Денят на свети Тунат

24 декандер — Ейдонманса

Месеци:

джоневвер, фейевер, марис, аврел, мая, ювен, тиягар, анитул,
септандер, октандер, новандер, декандер

Дни на седмицата:

— денят на слънцето/съндей,

— денят на луната/мундей,

— тиасдей,

— денят на Удун/удунсдей,

— дросдей,

— фрейдей,

— сатринсдей

ДУМИ И ФРАЗИ

ХЕРНИСТИРСКИ

Домайни — дуори

Гойрах — луд или див
Исгбата — рибарска лодка
Сити — Миролюбивия народ

НАБАНСКИ

Веир майнис — Великото зелено — океанът
Дуос оненподенсис, феата ворум лексеран! — Всемогъщи Боже,
нека това бъде твоята повеля!

Дуос уулстей — Ако е рекъл Господ
Ен семблис Едонитис — по подобие Божие
Ескритор — уредник; съветник на лектора
Лектор — говорител: глава на Църквата
Са асдридан кондикуилес — Звездата-завоевател

ПЕРДРУИНСКИ

Ави стето. — Имам нож.
Охе, во стето. — Да, той има нож.

КАНУКСКИ

Айа — назад (хиник айа = върни се)
Богханик — копачи (букен)
Гуион — благодаря
Крохок — римърсгардец, римър
Крохокък — мн. число от крохок: римърсгардци
Мосок — търси
Мукуанг — достатъчно; стига
Нинит — ела
Нихут — атака
Соса — ела (по-силно от нинит)
Умму — сега
Утку — равнинци
Хиник — върви; махни се
Чаш — вярно, правилно
Чок — тичай

РИМЪРСКИ

Ваер — Пазете се.
Виер сомен маровен — Ние сме приятели
Гяал ес, кюнден! — грубо казано: „Оставете го на мира, деца!“
Двернинг — Дуори
Кунде-мане — момче
Римерсмане — римърсгардец, римър
Хайа — да
Халад, кунде! — Спри, дете!

СИТСКИ (И НОРНСКИ)

Ай, Накига, о'до 'тке стажо. — норнски: О, Накига, аз те предадох.

Асу'а — гледащ на изток
Вениха с'анх! — За Градината!
Дж'асу пра-перойхин! — Позор за дома ми!
Зида'я — Деца на зората: сити
Ийнва — норнски: ела
Иси-иси'ей-а судхода'я — Това наистина е смъртен.
Рас — израз на уважение: господине, уважаеми господине
Руакха — умиращ
Ске'ий — спри
Стаджа аме — Бялата стрела
Судхода'я — Деца на залеза; смъртни
С'ху — грубо казано: лорд
Фростмарч — Ледената граница
Хикедат'ейей — второ лице мн.ч. на Хикедат'я: Вие, норни!
Хикедат'я — Деца на облака: норни
Хикка — носител
Хиянха — лодки за поклонение

Издание:

Тад Уилямс. Камъкът на раздялата

Американска. Първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица „Megachrom“: Петър Христов

Компютърна обработка ИК „Бард“ ООД Линче Шопова

ISBN: 954-585-536-3

Tad Williams

© 1990 by Tad Williams

© Георги Бенев, превод, 2004

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 2004

Формат 60/90/16. Печатни коли 45

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.